

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAN SIMMONS HYPERION

bilim kurgu

<https://www.pegasus.org>

DAN SIMMONS HYPERION

Hyperion adlı gezegende. Hâkimiyet'in kanunlarının ötesinde. Shrike adında bir yaratık vardır. Bu yaratığa tapanlar da mevcuttur, ondan sakınanlar da, onu yok etmeye ant içmiş olanlar da. Devasa yapıların zamanda geçmişe doğru ilerlediği Zaman Mezarları Vadisi'nde, Shrike herkesi bekler.

Kıyamet'in kopmasından evvel, tüm galaksi amansız bir savaşa girişmişken, yedi hacı son bir yolculuk için Hyperion'a doğru yola koyulur ve hayatlarındaki çözemedikleri bulmacalara yanıt ararlar. Her birinin son bir ümidi ve korkunç bir sırrı vardır. İçlerinden biri de insanlığın kaderini ellerinde taşıyor olabilir.

"Dan Simmons yüzlerce yıl sonrasını muhteşem bir şekilde tasarlamış. Kapsamı ve çok katmanlılığıyla Isaac Asimov ve James Blish'in eserlerini geçiyor."

The Washington Post Book World

"İnanılmaz derecede yaratıcı bir kalem... Cömertçe tasarlanmış ve muhteşem bir üslupla kaleme alınmış."

The New York Times Book Review

"Simmons'in dehası, bilim kurguyu yeni bir tür şiire dönüştürüyor."

The Denver Post

"Her bilim kurgu kütüphanesinin olmazsa olmazı."

Booklist

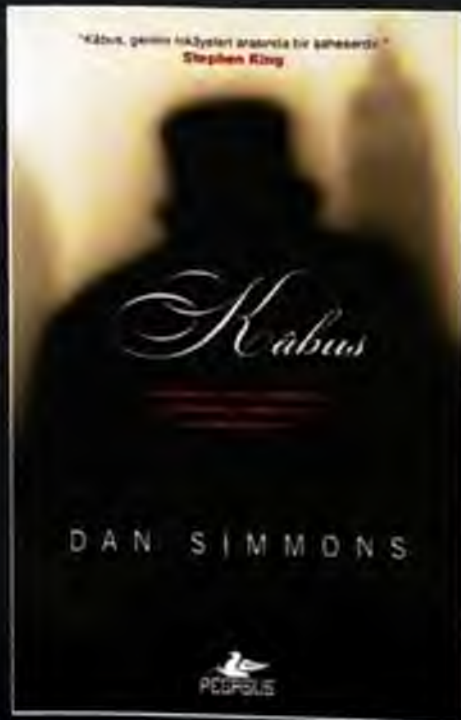
www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-983-7

O sıralar normal zamanlardı Shrike'in zaman gelgitlerinin ve kimsenin anlayamadığı güçlerinin esin olduğu anti-entropik alanların. Zaman Mezarlarının sadece birkaç metre otesine uzandığı zamanlar Ayrıca o sırada Gaspçı istilasına dair herhangi bir tehdit de yoktu

Konsolos Shrike'i düşündü. Hyperion'da istediği yere gidebilir hale geldiğini. fizik kurallarını çiğneyen ve sadece olum aracılığıyla iletişim kuran bu yaratık karşısında milyonlarca yerlinin ve binlerce Hâkimiyet vatandaşının çaresiz kalacağını... Ve kamaranın sıcaklığına rağmen urperdi.

CLIFF GRASSMICK

DAN SIMMONS

1948 yılında Peoria, Illinois'da doğmuştur. Lisans eğitimini Wabash Koleji'nde, yüksek lisans eğitimini ise Washington Üniversitesi'nde tamamlamıştır. Ardından 18 yıl boyunca öğretmenlik yapmıştır.

Fantastik, bilim kurgu, korku, gerilim, tarihî roman, polisiye ve ana akım edebiyat türlerinde eser vermiş nadir romancılardanır. ABD ve Kanada haricinde eserleri yirmi yedi ülkede yayımlanmıştır. Birçok kitabının film hakları opsiyonlanmış ve satılmıştır.

1995 yılında mezun olduğu Wabash Koleji kendisini eğitime ve yazmaya katkılarından dolayı fahri doktora unvanıyla ödüllendirmiştir.

Pegasus Yayınları: 2363

Hyperion
Dan Simmons
Özgün Adı: Hyperion

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

ZM

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2021
ISBN: 978-605-299-983-7

Düzenleme
Ny.Ozlem

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © Dan Simmons, 1989

**Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York,
U.S.A.'den alınmıştır.**

**Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.**

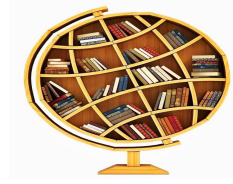
Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

f pegasusyayinlari **📧 pegasusyayinevi** **@ pegasusyayinlari** **▶ Pegasus Yayınları**

DAN SIMMONS

Hyperion

İngilizceden çeviren:
Yaprak Onur

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu, Ted için...

!

SÖZLÜK

ağaçgemi: Şövalyeler tarafından yaratılan ve kullanılan eşsiz bir uzay aracı cinsi. Devasa bir ağacın çevreleme alanları kullanılarak uzay yolculuğuna hazırlanmasıyla elde edilir.

alanaştırıcı: İnsanlığa TeknoÇekirdek tarafından hediye edilen, inanılmaz uzaklıkların anında aşılmasına imkân veren bir ulaşım çeşidi. Bir nevi ışınlama geçidi gibi çalışmaktadır.

alev ormanları: Hyperion gezegeninde bulunan, elektrik ve ateş akımları salarak yakınlarındaki her şeyi yakan bir bitki örtüsü.

borç-zaman: Işık hızına yakın seyahat eden insanların normal koşullarda geçirecekleri standart zamanın ölçüsü. Örneğin ışık hızına yakın hızlarda altı ay seyahat eden birisi evine döndüğünde eski yaşitlarının on yıl yaşlandığını görebilir.

cehennemkamçısı: Silah olarak dönüştürülmüş lazer teknolojileri.

diskey (display-keyboard): Ekran ve klavyeyi içeren alet.

Dünyalarağı/Ağ: Alanaştırıcı geçitleri ve ısılatıcı bağlantılarıyla birbirlerine bağlanmış, Hâkimiyet kontrolündeki gezegenler.

ekranoplan: Havada süzülerek seyahat edebilen, araba büyüklüğünde, elektro-manyetik araçlar.

EMA: Elektro-Manyetik Araç

ergler: Yarı bilinçli bir uzaylı türü. Yarattıkları kuvvet alanlarıyla ağaçgemilerin yapımını mümkün kılarlar.

Gaspçılar: İnsanlık farklı gezegenlere yayılırken dış uzayda kalmayı seçmiş ve yer çekimsiz boşluğa adapte olmuş bir insan türü. Hâkimiyet'in en büyük düşmanı ve rakibidir.

Geridönüş: İnsanların geçmişlerindeki en güzel anıları tekrar yaşamalarına imkân veren bir uyuşturucu.

Hâkimiyet: İki yüzden fazla gezegene ve yüz elli milyardan fazla insana hükmeden sosyo-politik birlik.

hawking halısı: Elektro-manyetik alanlar teknolojisiyle çalışan, halı boyutlarında, köhne bir ulaşım aracı.

Her Şey: Hâkimiyet'in tüm üyelerinin sinirsel implantlar sayesinde katılabildiği bir kamu forumu.

Hicret: İnsanlığın ilk dünyasının yok olmasından sonra insanların farklı dünyalara göç etmesi.

ışılhat: Işıktan hızlı iletişim. Hâkimiyet dünyalarının anında iletişim kurabilmesini sağlayan teknoloji.

Kuvvetler: Hâkimiyet'in silahlı kuvvetleri. Ordu.

mek: Mekanik robotlar.

meşalegemi: Füzyonla hareket eden, arkasında kilometrelerce uzunlukta bir iz bıraktığı için meşaleye benzetilen bir uzay aracı.

NMG: Nefsi Müdafaa Gücü. Gezegenlerde sivil halkın oluşturduğu silahlı, yerel kuvvetler.

ölümasası: Bireysel olarak kullanılabilen bir enerji silahı. İnsanları öldürürken cansız hedeflere zarar vermemesiyle eşsizdir.

siberpislik: Hackerlara ve bilgisayar korsanlarına verilen genel isim.

sibrid: Yapay Zekâ bilinci ile insanın birleşiminden oluşan varlık.

Şövalyeler: Ağaçgemileri yapan ve yöneten yarı dinî bir kardeşlik grubu.

TeknoÇekirdek: Kendi bilinçlerine varan yapay zekâların oluşturduğu bir topluluk/ırk/grup.

veriküresi: Yapay Zekâlar ve insanlar tarafından erişilebilen tüm gerçek zamanlı ağlar.

Giriş

Hâkimiyet Konsolosu abanoz uzay gemisinin balkonuna oturup çok eski fakat iyi bakılmış bir Steinway piyanoda Rahmaninov'un *Do Diyez Minör Prelüd*'ünü çaldığı sırada büyük, yeşil, kertenkele türünden yaratıklar aşağıda uzanan bataklıklara dalıp çıkıyorlardı. Kuzeyde fırtına bulutları toplanıyordu. Morumsu siyah bulutlar kocaman açık tohumlu ağaçlardan oluşan bir ormanı bir silüetten ibaret bırakırken yığın bulutlar vahşi gökyüzüne doğru dokuz kilometre uzanıyordu. Ufuk çizgisi boyunca şimşekler çakıp duruyordu. Geminin daha yakınlarındaki ara sıra belirsizleşen sürüngen şekiller yanlışıyla tecrit alanına girecek, çılgılık atacak ve çivit rengi sis tarafından geri savrulacaktı. Konsolos prelüdün zor bir bölümüne odaklanıp yaklaşan fırtına ile geceyi görmezden geldi.

Işılhat alıcısı çaldı.

Konsolos durdu, parmakları klavyenin üzerinde asılı kaldı ve dinledi. Ağır hava gök gürültüsüyle inledi. Açıktohumlular ormanı yönünden leşçi sürünün yaslı ulumaları yükseldi. Aşağıdaki karanlıkta bir yerlerde küçük beyinli bir yaratık cevaben böğürüp ardından sessizliğe büründü.

Tecrit alanının sonik fısıltıları aniden beliren sessizliğe kattı. Işılhat tekrar çaldı.

“Hay lanet,” dedi Konsolos ve cevaplamaya gitti.

Bilgisayar gitgide bozulan takiyon patlamalarını dönüştürmeye ve çözümlemeye çalışırken Konsolos kendine bir kadeh viski koydu. Tam *diskeyin*¹ yeşil ışığı yanarken projeksiyon oyuğunun minderlerine kuruldu. “Oynat,” dedi.

“Hyperion’a geri dönmek üzere seçildiniz,” diyen boğuk bir kadın sesi yükseldi. Görsellerin tamamı henüz oluşmamıştı; havada, Konsolos’a ısılhattan fışkıran bu mesajın Hâkimiyet’in yönetim dünyası Tau Ceti Center’dan geldiğini söyleyen yayın kodlarının akışı hariç bir şey yoktu. Konsolos bunu bilmek için koordinatlara ihtiyaç duymuyordu. Meina Gladstone’un yaşlanmış ama hâlâ güzel sesi başka birininkiyle karıştırılamazdı.

“Shrike² Hac Yolculuğu’nun bir üyesi olarak Hyperion’a dönmek üzere seçildiniz,” diye devam etti ses.

Hadi canım, diye düşünen Konsolos oyuktan çıkmak için ayağa kalktı.

“Altı kişi ve siz, Shrike Kilisesi tarafından seçilip Her Şey parlamentosu tarafından onaylandınız,” dedi Meina Gladstone. “Kabul etmeniz Hâkimiyet’in çıkarınadır.”

Konsolos hareketsizce oyukta durdu, yanıp sönen yayın kodlarına sırtını dönmüştü. Arkasını dönmeden kadehini kaldırdı ve viskisinin kalanını bitirdi.

“Durum oldukça karmaşık,” dedi Meina Gladstone. Sesi bitkindi. “Konsolosluk ve Özerk Yönetim Konseyi üç standart hafta önce ısılhata aracılığıyla bize ulaşmış Zaman Mezarları’nın açılma belirtileri gösterdiğine dair haberler ilettiler. Çevrelerindeki anti-entropik alanlar hızla genişliyormuş ve Shrike güneye, Dizgin Menzili’ne kadar ilerlemeye başlamış.”

1 Apollo Uzay Kapsülü’nde ekran ve klavye içeren kontrol aletini tanımlamak için kullanılan DSKY teriminden yaratılmış bir kelime. (f. n.)

2 (İng.) Örümcek kuşugiller. İsmi Latince ‘kasap’ sözcüğünden alan bu kuş türü, böcekleri ve küçük omurgalıları diken ve benzeri sivri yüzeylere fırlatarak etkisiz hale getirdikten sonra yemeleriyle bilinirler. (f. n.)

Konsolos dönüp kendini minderlerin üzerine attı. Meina Gladstone'un yaşlı yüzünü gösteren bir hologram oluşmuştu. Kadının gözleri de sesi kadar bitkin görünüyordu.

"Zaman Mezarları açılmadan Hâkimiyet vatandaşlarını tahliye edebilmek adına hemen Parvati'den bir KUVVETLER: uzay timi sevk edildi. Borç-zamanları üç Hyperion yılından biraz daha fazla olacak." Meina Gladstone duraksadı. Konsolos, Senato CEO'sunu daha önce hiç bu kadar suratsız görmediğini düşündü. "Tahliye filosu zamanında ulaşmayı başarabilecek mi bilmiyoruz," dedi kadın, "ama durum bundan da karmaşık. En az dört bin... birimden... oluşan bir Gaspçı göç kümesinin Hyperion sistemine yaklaştıkları belirlendi. Tahliye timimiz oraya Gaspçılardan sadece kısa bir süre önce varacak."

Konsolos, Gladstone'un yaşadığı tereddüdü anladı. Bir Gaspçı göç kümesi, tek kişilik şahmerdanlardan on binlerce yıldızlararası barbar taşıyan konserve şehirlere ve hatta kuyruklu yıldız kalelerine kadar farklı boyutlarda gemilerden oluşurdu.

"KUVVETLER kurmay başkanları bunun, Gaspçıların büyük ilerlemesi olduğunu düşünüyor," dedi Meina Gladstone. Geminin bilgisayarı, hologram kadının hüznü kahverengi gözlerini doğrudan Konsolos'a bakıyormuş gibi görünecek şekilde ayarlamıştı.

"Hyperion'ı sadece Zaman Mezarları için ele geçirmeyi mi amaçlıyorlar yoksa bu Dünyalarağ'ına yapılacak topyekûn bir saldırı mı bunu zaman gösterecek. Bu arada alanaştıran inşa taburuna da sahip tam bir KUVVETLER:uzay savaş filosu, tahliye timine katılmak üzere Camn Sistemi'nden yola çıktı ama bu filo duruma göre geri çağrılabilir."

Konsolos başıyla onayladı ve dalgın bir şekilde viskisini dudaklarına götürdü. Boş kadehle karşılaşınca kaşlarını çatı ve onu hologram oyuğunun kalın halısının üzerine attı. Herhangi bir askerî eğitimi olmasa da Gladstone ve kurmaylarının karşı karşıya olduğu zor taktiksel kararı anlamıştı. Hyperion Sistemi'ne acilen çok pahalıya patlayacak askerî bir alanaştıran

inşa edilmediği sürece Gaspçı istilasına direnmenin herhangi bir yolu yoktu. Zaman Mezarları ve barındırdıkları tüm sırlar Hâkimiyet'in düşmanının eline geçecekti. Eğer filo alanaştırmanı zamanında inşa etmeyi başarabilirse ve Hâkimiyet, KUVVETLER'in tüm kaynaklarını her yerden uzaktaki, yalnız Hyperion sömürge dünyasını korumaya adarsa Dünyalarağı sınırları dahilinde bir Gaspçı istilası riskiyle karşı karşıya kalınacaktı hatta bu en kötü olasılıktı; barbarlar alanaştıram ele geçirip Ağ'ın içine sızabileceklerdi. Konsolos, zırhlı Gaspçı birliklerin alanaştıran portallarından yüzlerce dünyanın savunmasız ana şehirlerine adım attığını hayal etmeye çalıştı.

Meina Gladstone'un hologramının içinden geçerek kadehini aldı ve tekrar viski doldurmaya gitti.

"Shrike Hac Yolculuğu'na katılmak için seçildiniz," dedi basının Lincoln'le, Churchill'le, Alvarez-Temp'le ya da Hicret öncesi zamana ait diğer efsanevi tarihsel kişilerle kıyaslamaya bayıldığı yaşlı CEO'nun görüntüsü. "Şövalyeler ağaçgemileri *Yggdrasil*'i gönderiyorlar!" diye devam etti Gladstone, "ve tahliye timi kumandanına onların geçmesine izin vermesi söylendi. Üç hafta borç-zamanla, *Yggdrasil* Parvati sisteminin sınırlarına girmeden önce onlarla buluşabilirsiniz. Shrike Kilisesi tarafından seçilen diğer altı hacı ağaçgemide olacak. İstihbarat raporlarımız yedi hacıdan en az birinin Gaspçıların ajanı olduğunu söylüyor. Hangisi olduğunu... an itibariyle... bilmiyoruz."

Konsolos gülümsemeden edemedi. Atıldığı diğer risklerin yanı sıra yaşlı kadın, Konsolos'un ajan olması ve bir Gaspçı ajanına ıslıhat aracılığıyla kritik bilgiler verdiği ihtimalini de değerlendirmek zorundaydı. Ona hiç kritik bilgi vermiş miydi? Filonun hareketleri, gemiler Hawking sürücülerini kullandığı anda tespit edilebilirdi ve CEO'nun bu bilgiyi ifşa etmesi, ajanın Konsolos olması ihtimalinde onu korkutmak için seçilmiş bir yöntem olabilirdi. Konsolos'un gülümsemesi soldu ve adam viskisini içti.

“Sol Weintraub ve Fedmahn Kassad seçilen yedi hacı arasında,” dedi Gladstone.

Konsolos’un kaşları daha da çatıldı. Adam, yaşlı kadının görüntüsünün çevresinde toz taneleri gibi uçuşarak yanıp sönen sayı bulutçuğuna baktı. Işılhat iletişiminin kesilmesine on beş saniye kalmıştı.

“Yardımaınıza ihtiyacımız var,” dedi Meina Gladstone. “Zaman Mezarları’nın ve Shrike’in sırlarının gizli kalması çok önemli. Bu hac yolculuğu son şansımız olabilir. Eğer Gaspçılar Hyperion’ı fethederlerse ajanları ortadan kaldırılmalı ve Zaman Mezarları ne pahasına olursa olsun mühürlenmeli. Hâkimiyet’in kaderi buna bağlı olabilir.”

Yayın sona erdi, geriye sadece yanıp sönen buluşma koordinatları kaldı. “Cevap verecek misiniz?” diye sordu geminin bilgisayarı.

Gereken muazzam enerjiye rağmen uzay aracı, galaksinin insani kısımlarını kesintisiz birbirine bağlayan ışıktan hızlı vızıltılara kısa, şifreli bir mesaj gönderme yeteneğine sahipti.

“Hayır,” dedi Konsolos ve dışarı çıkıp balkonun korkuluğuna yaslandı. Gece çökmüştü ve bulutlar alçaktı. Görünürde hiç yıldız yoktu. Kuzeyde aralıklarla çakan şimşekler ve bataklıkta yükselen hafif floresan parlaklığı olmasaydı etraf tamamen karanlık olacaktı. Konsolos aniden o anda isimlendirilmemiş bu dünyadaki tek bilinçli yaratık olduğunun fazlasıyla farkına vardı. Bataklıklardan yükselen kadim gece seslerini dinledi ve sabahı, günün ilk ışıklarında Vikken EMA’yla yola koyulmayı, tüm günü güneş ışığının altında geçirmeyi, güneydeki eğrelti otu ormanlarında büyük bir av yakalamayı ve akşama doğru güzel bir bifteyle soğuk bir bira için gemisine dönmeyi düşündü. Konsolos avlanmanın coşkun keyfini ve yalnızlığın aynı derecede coşkun tesellisini düşündü: Hyperion’da hâlihazırda çekmiş olduğu acı ve kâbusların ardından kazandığı yalnızlığın.

Hyperion.

Konsolos içeri girdi, balkonu içeri çekti ve tam ilk kocaman yağmur damlaları düşmeye başlarken gemiyi kilitledi. Dönen merdivenlerden geminin en üstündeki yatak odasına çıktı. Yuvarlak oda, tavan penceresindeki yağmur ırmaklarını ortaya çıkaran sessiz şimşek patlamaları hariç karanlıktı. Konsolos soyundu, sert yatağa sırtüstü uzandı ve ses sistemiyle dış ses alıcılarını açtı. Öfkeli fırtınanın sesleri Wagner'in vahşi "Valkürelerin Uçuşu"na karışırken dinledi. Fırtına rüzgârları gemiyi dövdü. Tavan penceresinde Konsolos'un retinasında şekiller bırakan beyaz ışıklar parlarken gök gürültüsü sesleri de odayı doldurdu.

Wagner sadece fırtınalarda iyi gidiyor, diye düşündü.

Gözlerini kapattı ama şimşekler göz kapaklarının ardından da görülebiliyordu. Zaman Mezarları'nın yakınındaki tepeleri kaplayan kalıntılarda uçuşan buz kristallerinin pırıltısını ve Shrike'in imkânsız metal dikenlere sahip ağacının daha da soğuk olan parıltısını hatırladı. Gecenin içinde yankılanan çığlıkları ve Shrike'in yüzlerce yüzeyli yakut ve kandan bakışlarını hatırladı.

Hyperion.

Konsolos sessizce bilgisayara tüm hoparlörleri kapatma emrini verip kolunu gözlerinin üzerine kapatmak için kaldırdı. Ani sessizlikte uzanıp Hyperion'a dönmenin ne kadar delice olacağını düşündü. O uzak ve anlaşılmaz dünyada Konsolos olarak geçirdiği on bir yıl boyunca, gizemli Shrike Kilisesi bir düzine dünya dışı hacının dağların kuzeyine, Zaman Mezarları'nın çevresindeki rüzgârlı, çorak araziye gitmesine izin vermişti. Hiçbiri geri dönmemişti. Ve o sıralar normal zamanlardı, Shrike'in zaman gelgitlerinin ve kimsenin anlayamadığı güçlerinin esiri olduğu, anti-entropik alanların, Zaman Mezarları'nın sadece birkaç metre ötesine uzandığı zamanlar. Ayrıca o sırada Gaspçı istilasına dair herhangi bir tehdit de yoktu.

Konsolos Shrike'i düşündü; Hyperion'da istediği yere gidebilir hale geldiğini, fizik kurallarını çiğneyen ve sadece ölüm aracılığıyla iletişim kuran bu yaratık karşısında milyonlarca yer-

linin ve binlerce Hâkimiyet vatandaşının çaresiz kalacağını... Ve kamaranın sıcaklığına rağmen ürperdi.

Hyperion.

Gece ve fırtına geçti. Yaklaşan şafağı başka bir fırtına kovaladı. İki yüz metre boyundaki açık tohumlular gelen sel karşısında eğilip büküldü. Günün ilk ışıklarından hemen önce Konsolos'un abanoz gemisi ardında mavi plazmadan bir kuyruk bırakarak havalandı ve uzaya, buluşma noktasına doğru yükselirken kalınlaşan bulutları deldi.

BİR

Konsolos tuhaf bir baş ağrısıyla uyandı; boğazı kuruydu ve sadece kriyojenik fünün yaratabileceği binlerce rüya gördüğü ama hepsini unuttuğu hissine kapılmıştı. Gözlerini kırptırdı, çömelmiş şekilde dimdik oturdu ve tenine asılı kalan son sensör bantlarını da sersemlemiş bir şekilde söktü. Penceresiz oval odada onunla birlikte oldukça kısa boylu iki mürettebat klonu ve çok uzun boylu, kapüşonlu bir Şövalye vardı. Klonlardan biri Konsolos'a uyanma ardından geleneksel olarak verilen portakal suyunu uzattı. Adam kabul edip büyük bir iştahla içti.

“Ağaç, Hyperion’dan iki ışık dakikası ve beş saatlik yolculuk uzaklıkta,” dedi Şövalye ve Konsolos kendisiyle konuşan kişinin Şövalye ağaçgemisinin kaptanı ve Ağacın Gerçek Sesi Het Masteen olduğunu fark etti. Konsolos, kaptan tarafından uyandırılmanın büyük bir onur olduğunun hayal meyal de olsa farkına vardı ama fütür yüzünden bunu takdir edemeyecek kadar sersem ve kafası karışmış haldeydi.

“Diğerleri birkaç saattir uyanık,” dedi Het Masteen ve klonlara onları yalnız bırakmalarını işaret etti.

“En öndeki yemek platformunda toplandılar.”

“Hhrghn,” dedi Konsolos ve bir yudum daha aldı. Boğazını temizleyip tekrar denedi. “Teşekkürler Het Masteen,” demeyi başardı. Koyu renk çimen halısı, şeffaf duvarları ve savak ağa-

cından kavisli kaburga destekleri olan yumurta şeklindeki odaya baktığında görece küçük ortam kapsüllerinden birinde olduğunu fark etti. Gözlerini kapatarak Şövalye gemisi kuantuma girmeden önceki buluşmaya dair anılarını hatırlamaya çalıştı.

Konsolos buluşma noktasına yaklaşırken bir kilometre uzunluğundaki ağaçgemiye ilk görüşünü anımsadı, ağaçgeminin detayları bol miktarda makine ve çevresini küre şeklinde bir sis gibi saran *erg*lerin yarattığı koruma alanı yüzünden belirsizdi ama yapraklarla kaplı gövdesinin binlerce ışıkla parıldadığı kesindi; bu soluk ışıklar gemideki sayısız platformdan, köprüden, kumanda güvertesinden, merdivenden ve çardaktan, yapraklar ile ortam kapsüllerinin ince duvarları arasından süzülerek geliyordu. Ağaçgeminin alt kısmını, gereğinden büyük safra keselerini andıran, makine dairesi ve kargo küreleri sarmışken mavi eflatun sürücü ışıkları da on kilometrelik kökler gibi ardında uzanıyordu.

“Diğerleri bekliyorlar,” dedi Het Masteen yumuşak bir sesle ve başıyla Konsolos’un valizinin emri üzerine açılmayı beklediği alçak minderleri işaret etti. Şövalye düşünceli bir şekilde savak ağacı kırıtlara bakarken Konsolos da bol siyah pantolon, cilalı gemi botları, beli ve dirsekleri şişkin siyah ipek bir bluz, topaz boyun bağı, omuzlarında Hâkimiyet’in kırmızı çizgilerine sahip siyah bir kısa ceket ve altın rengi yumuşak üç köşeli bir şapkadan oluşan yarı resmî akşam kıyafetini giydi. Kavisli duvarın bir bölümü aynaya dönüştü ve Konsolos yansıyan görüntüsüne baktı: yarı resmî akşam kıyafetleri içindeki orta yaşlı aşmış adamın görüntüsüne, bronzlaşmış ama hüzünlü gözlerinin altı tuhaf bir şekilde soluk olan tenine. Konsolos kaşlarını çatı, başını salladı ve arkasını döndü.

Het Masteen eliyle işaret etti ve Konsolos uzun boylu, cübbeli şekli, kapsüldeki bir açıklıktan yukarı doğru kıvrılıp ağaçgeminin gövdesini oluşturan devasa kabuktan uzaklaşan yürüyüş yolunda takip etti.

Konsolos duraksadı, yürüyüş yolunun köşesine geldi ve ardından geriye doğru hızlı bir adım attı. Aşağısı en az altı yüz metreydi, aşağısı ağacın alt kısmına hapsedilmiş tekliklerin ürettiği standardın altıda biri yer çekimi tarafından oluşturuluyordu ve korkuluk yoktu.

Sessizce tırmanmaya devam ettiler, yürüyüş yolundan ana gövde boyunca otuz buçuk metre dönerek ilerledikten sonra beş metre genişliğindeki bir dala uzanan ince asma köprüyü geçtiler. Bu dalı dışarı doğru takip ederek yaprak öbeklerinin Hyperion'ın güneşiyle buluştuğu yere ulaştılar.

“Gemim depodan çıkarıldı mı?” diye sordu Konsolos.

“Yakıt dolduruldu ve 11. kürede hazır,” dedi Het Masteen. Gövdenin gölgesine girdiler ve birbirine geçmiş koyu renk yaprakların arasındaki karanlıkta yıldızlar görünür oldu. “Diğer hacılar eğer KUVVETLER yetkilileri de izin verirlerse sizin geminizle aşağı inmeyi kabul ettiler,” diye ekledi Şövalye.

Konsolos gözlerini ovuşturdu ve keşke zihnimi kriyojenik fünün soğuk kavrayışından kurtarmak için biraz daha vaktim olsaydı, diye düşündü. “Timle iletişime geçtiniz mi?”

“Ah, evet, kuantum atlamasından çıktığımız anda bize meydan okundu. Bir Hâkimiyet savaş gemisi... an itibariyle... bize eşlik etmekte.” Het Masteen tepelerindeki gökyüzü parçasını işaret etti.

Konsolos gözlerini kısarak yukarı baktı ama tam o saniyede dalların üst sıraları ağaçgeminin gölgesinden çıktı ve çok sayıdaki yaprak gün batımının tonlarıyla alev aldı. Parıltıkuşları aydınlık yürüyüş yollarının, ışıldayan köprü sarmaşıklarının, ışıklandırılmış asma köprülerin üzerindeki hâlâ gölgede kalan yerlere Japon fenerleri gibi kurulmuşlardı; aynı zamanda Eski Dünya'nın ateş böcekleri ve Maui Vaadi'nin ışılan solungaç iplikleri de yaprakların arasındaki labirentte parlayıp sönüyor, yıldızlar konusundaki en bilgili yolcuları dahi kandırabilecek şekilde takımyıldızlara karışıyorlardı.

Het Masteen ağacın üç yüz metre yukarısına kadar uzanıp gözden kaybolan saçaklı karbon bir kablodan sarkan sepet asansöre bindi. Konsolos onu takip etti ve birlikte sessizce yukarı taşındılar. Konsolos yürüyüş yollarının, kapsüllerin ve platformların –birkaç Şövalye ve onların minik klon emsallerinden oluşan mürettebat hariç– dikkat çekici bir şekilde boş olduğunu fark etti. Buluşma noktasıyla fûj arasında geçirdiği koşuşturmalı saat boyunca da herhangi bir yolcu gördüğünü hatırlamıyordu ama bunu ağaçgeminin kuantuma girmek üzere oluşuna yormuş, yolcuların fûj yataklarında güvenli bir şekilde yattıklarını varsaymıştı. Fakat şu an ağaçgemi göreceli hızların çok altında hareket ediyordu ve dallarının etrafı izleyen yolcularla dolu olması gerekiyordu. Şövalye'ye bu gözleminden bahsetti.

“Sadece altı yolcumuz var,” dedi Het Masteen. Sepet, yapılarla kaplı bir labirentte durdu ve ağaçgemi kaptanı onu zamanla yıpranmış ahşap bir yürüyen merdivene yönlendirdi.

Konsolos şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Şövalye ağaçgemileri normalde iki ila beş bin yolcu taşırlardı; yıldızlararası yolculuğun en çok tercih edilen yöntemi şüphesiz ki buydu. Ağaçgemiler çok ender dört ya da beş aydan uzun borç-zamana girer, genel olarak yıldız sistemlerinin birbirlerinden sadece birkaç ışık yılı uzakta olduğu kısa, manzaralı yollardan ilerler, böylece varlıklı yolcularının fûjde mümkün olduğunca kısa zaman geçirmelerini sağarlardı. Bir ağaçgeminin Hyperion'a gidip dönmesi, *ücretli herhangi bir yolcu olmaksızın* altı yıllık Ağ zamanı kaybetmesi, Şövalyeler için sarsıcı bir maddi zarar anlamına gelirdi.

Ardından Konsolos geç de olsa ağaçgeminin yaklaşan tahliye için ideal olacağını, masraflarının en nihayetinde Hâkimiyet tarafından karşılanacağını fark etti.

Yine de Konsolos *Yggdrasill* kadar güzel ve korunmasız bir gemiyi, sadece beş örneğinden birini, savaş bölgesine getirmenin Şövalye Kardeşliği için çok büyük bir risk olduğunu biliyordu.

Het Masteen ve Konsolos uzun bir ahşap masanın sonunda küçük bir grubun beklediği geniş platforma çıktıklarında kaptan, “Diğer hacılar,” diye duyurdu.

Tepelerinde yıldızlar yanıyor, ağaçgemi yalpaladıkça ara ara dönüyorlardı; yapraklarla kaplı kürenin iki tarafı da büyük bir meyvenin yeşil kabuğu gibi kıvrımlı bir şekilde uzaklaşıyordu. Konsolos diğer beş yolcunun ayağa kalkıp Het Masteen’in masanın başındaki yerini almasını beklemesinden önce dahi buranın Kaptan’ın yemek platformu olduğunu anlamıştı. Konsolos, Kaptan’ın sol tarafında kendisini bekleyen boş bir sandalye buldu.

Herkes oturup sessizleştikten sonra Het Masteen resmî tanıştırmayı yaptı. Konsolos kişisel olarak diğerlerinin hiçbirini tanımasa da birkaç isim kendisine tanıdık geldi ve uzun diplomat eğitimini kullanarak karşısındaki kişileri ve onlara dair izlenimlerini uygun şekilde dosyaladı.

Konsolos’un solunda Peder Lenar Hoyt oturuyordu, Katolik olarak bilinen eski tarz bir Hristiyan mezhebinin rahibiydi. Konsolos bir anlığına siyah giysilerin ve cübbe yakasının önemini unuttuysa da ardından neredeyse kırk standart yıl önce, El Halil’e gönderildiği korkunç ilk diplomatik görevi sırasında Aziz Francis Hastanesi’nde gördüğü alkol travması terapisini anımsadı. Ve Hoyt’un adından bahsedilmesiyle başka bir rahibi, oradaki görevinin yarısındaiken Hyperion’da kaybolanı hatırladı.

Konsolos, Lenar Hoyt’un genç biri olduğunu tahmin etti, en fazla otuzlarının başlarındaydı ama çok da uzun olmayan bir süre önce yaşanan bir şey adamı fena halde yaşlandırmış gibi görünüyordu. Onun zayıf yüzüne, soluk tenine bastıran elmacık kemiklerine, derin boşlukların gölgesindeki büyük gözlerine, alaycı bir gülümseme olarak bile adlandırılmayacak gibi aşağı kıvrılmış ince dudaklarındaki kalıcı seğirmeye, açılmaktan ziyade radyasyon tarafından tahrip edilmiş gibi görünen saçlarına baktı ve yıllardır hasta olan bir adama bakıyormuş gibi hissetti. Yine de şaşkınlıkla, bu gizli acının maskesinin ardında, adamın içinde

saklanan oğlanın fiziksel yankısını gördü: yuvarlak yüzün hafif kalıntılarını, açık renkli bir cildi ve daha genç, daha sağlıklı, çok daha az alaycı Lenar Hoyt'un yumuşak dudaklarını.

Rahibin yanında daha önceki yıllarda Hâkimiyet vatandaşlarının hepsine tanıdık gelecek bir adam oturuyordu. Konsolos Dünyalarağı'nın kolektif dikkat süresinin hâlâ kendisinin orada yaşadığı zamanki kadar kısa olup olmadığını düşündü. Muhtemelen artık daha kısaydı. Eğer öyleyse bir zamanlar Güney Bressia Kasabı olarak tanınan Albay Fedmahn Kassad artık ne kötü şöhretli ne de ünlüydü. Konsolos'un nesli ve her şeyden uzaktaki sürgünlerinde yavaş bir hayat yaşayan tüm o insanlar için ise Kassad unutulacak biri değildi.

Albay Fedmahn Kassad uzun boyluydu, neredeyse iki metrelik Het Masteen'in gözlerine bakabilecek kadar uzundu ve herhangi bir rütbe ya da madalya taşımayan siyah bir KUVVETLER üniforması giymişti. Siyah üniforma Peder Hoyt'un giysilerine oldukça benziyordu ama iki adam arasında herhangi başka bir benzerlik yoktu. Hoyt'un tükenmiş görünümüne kıyasla Kassad esmer tenli, belirgin bir şekilde formda ve bir kırbaç kadar inceydi; omzunda, bileklerinde ve boğazında kas öbekleri vardı. Albay'ın küçük ve karanlık gözleri, çevresindekileri ilkel bir kameranın lensi gibi içine alıyordu. Yüzü tamamen köşelerden oluşmuştu: gölgeler, düzlemler ve yüzeyler. Peder Hoyt'ununki gibi cılız değildi, âdeta soğuk bir taştan oyulmuştu. Çenesi boyunca uzanan ince sakal çehresinin keskinliğini bıçağın üzerindeki kan gibi vurguluyordu.

Albay'ın yoğun, yavaş hareketleri Konsolos'a Lusus'taki özel bir tohumgemi hayvanat bahçesinde yıllar önce gördüğü, dünyada yetiştirilmiş bir jaguarı hatırlattı. Kassad'ın sesi yumuşaktı ama sessizliğinin dahi dikkat çekici olduğu Konsolos'un gözünden kaçmadı.

Uzun masanın çoğunluğu boştu, grup tek bir köşede toplanmıştı. Fedmahn Kassad'ın karşısında şair Martin Silenus olarak tanıştırılan adam oturuyordu.

Silenus karşısında oturan askerden oldukça farklı görünüyordu. Kassad uzun ve inceyken Martin Silenus kısa boylu ve gözle görülür şekilde formsuzdu. Kassad'ın taşa oyulmuş yüz hatlarının aksine şairin yüzü Dünya'daki primatlarınkı kadar hareketli ve ifade doluydu. Adamın sesi tizdi ve kulak tırmalıyordu. Konsolos, Martin Silenus'un hoş bir şeytani yanı olduğunu düşündü: al yanakları, geniş ağzı, eğimli kaşları, sivri kulakları ve bir piyanist kadar uzun parmaklara sahip sürekli hareket eden elleriyle.

Ya da insanları boğan birine. Şairin gümüşü saçı kaba perçemler bırakılarak kesilmişti.

Martin Silenus ellilerinin sonunda görünüyordu ama Konsolos boğazındaki ve avuçlarındaki mavi renkli göstergelerden adamın birden fazla Poulsen tedavisi gördüğünden şüphelendi. Silenus'un gerçek yaşı doksan ile yüz elli standart yıl arası herhangi bir yerde olabilirdi. Eğer düşündüğü kadar yaşlıysa bunun şairin oldukça deli olacağı anlamına geldiğini biliyordu.

Martin Silenus ilk karşılaşmada ne kadar gürültücü ve hareketli bir izlenim yaratıyorsa yanında oturan konuk da ilk bakışta, aynı şekilde etkileyici sessiz bir zekâ hissi yaratıyordu. Sol Weintraub takdim edilmesinin ardından başını kaldırdı ve Konsolos, ünlü âlimin kısa gri sakalını, çizgilerle dolu alnını ve hüznü, parlak gözlerini fark etti. Gezgin Yahudi'ye ve onun ümitsiz macerasına dair hikâyeler duymuştu ama adamın an itibarıyla kollarında bir bebeği, sadece birkaç haftalık olan kızı Rachel'i tuttuğunu fark ettiğinde şoka girdi. Konsolos gözlerini kaçırdı.

Altıncı hacı ve masadaki tek kadın Brawne Lamia'ydı. Tanıştırıldığında dedektifin bakışları öylesine yoğun bir şekilde Konsolos'la buluştu ki adam gözlerini kaçırdıktan sonra bile bakışın ağırlığını hissetti.

1.3 G yer çekimine sahip Lusus dünyasının eski bir sakini olan Brawne Lamia iki sandalye sağında oturan şairden daha uzun boylu değildi ama gemi giysisinin gevşek fitilli kumaşı dahi sıkı bedenindeki ağır kas katmanlarını gizleyemiyordu. Siyah bukleleri omzuna ulaşıyordu, kaşları geniş alnı boyunca dümdüz uzanan koyu renk iki çizgiye benziyordu ve sağlam, sivri burnu kartalı andıran bakışlarının yoğunluğunu arttırıyordu. Lamia'nın ağzı geniş ve cinselliği çağrıştıracak kadar ifade doluydu; köşeleri hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmış dudaklarının ya canı ya da sadece oyuncu bir tarzı vardı. Kadının koyu gözleri, bakan kişiye hangisi olduğunu keşfetmesi için meydan okur gibiydi.

Konsolos, Brawne Lamia'nın güzel sayılabileceğini düşündü.

'Tanışma faslı tamamlandıktan sonra Konsolos boğazını temizledi ve Şövalye'ye döndü. "Het Masteen, yedi hacı olduğunu söylemişsiniz. B. Weintraub'un çocuğu yedinci mi?"

Het Masteen'in kapüşonu yavaşça bir taraftan diğerine hareket etti.

"Hayır. Sadece bilinçli olarak Shrike'i aramaya karar verenler hacı sayılabilir."

Masadakiler hafifçe kıpırdandılar. Hepsi Konsolos'un bildiği şeyi biliyor olmalıydı; Shrike Kilisesi hac yolculuğu için sadece asal sayıdaki gruplara sponsor olurdu.

"Yedinci benim," dedi Şövalye ağaçgemisi Yggdrasil'in kaptanı ve Ağacın Gerçek Sesi Het Masteen. Bu duyurunun ardından gelen sessizlikte Het Masteen işaret etti ve bir grup mürettebat klonu, hacılara gezegene inmeden önceki son yemeklerini servis etti.

"Yani Gaspçılar henüz sisteme girmediler mi?" diye sordu Brawne Lamia. Sesi boğuk ve genizdendi, bu Konsolos'u tuhaf bir şekilde heyecanlandırdı.

"Hayır," dedi Het Masteen. "Ama birkaç standart günden fazla önlerinde olamayız. Aygıtlarımız sistemin Oort bulutunda füzyon çarpışmaları tespit etti."

“Bir savaş olacak mı?” diye sordu Peder Hoyt. Sesi yüzündeki ifade kadar yorgun çıkıyordu. Hiç kimse ona cevap vermeye gönüllü olmadığından rahip sanki bu soruyu en başta Konsolos’a yöneltmek istemiş gibi sağına döndü.

Konsolos iç çekti. Mürettebat klonları şarap servis etmişlerdi; keşke viski verselerdi, diye düşünüyordu. “Gaspçıların ne yapacağını kim bilebilir ki?” dedi. “Görünüşe göre artık motivasyonları insan mantığına uygun değil.”

Martin Silenus yüksek sesle kahkaha atarak eliyle işaret ederken şarabını döktü. “Sanki biz sikindirik insanların motivasyonları insan mantığına uygun!” İçkisinden kocaman bir yudum aldı, ağzını sildi ve tekrar kahkaha attı.

Brawne Lamia kaşlarını çatı. “Eğer ciddi çatışmalar çok erken başlarsa,” dedi, “belki yetkililer karaya inmemize izin vermez.”

“Geçmemize izin verecekler,” dedi Het Masteen. Güneş ışığı kapüşonunun kıvrımları arasından yol bulup sarımsı tenine düştü.

“Savaşta kesin ölmekten kurtulup Shrike’in elinde kesin ölmeye gideceğiz,” diye mırıldandı Peder Hoyt.

“Evrenin hiçbir yerinde ölüm yok!” dedi şarkı söyler gibi Martin Silenus, Konsolos’un insanı derin kriyojenik fujden uyardıracağına emin olduğu bir sesle. Şair şarabından geriye kalanları da içti ve boş kadehini yıldızlara kaldırdı.

“Ölümün kokusu yok; ölüm olmayacak, figan et, figan et,

Figan et Kibele, figan et çünkü kötücül Bebeklerin

Dönüştürdüler bir tanrıyı titrek bir kötürüme.

Figan edin, kardeşler, figan edin çünkü kalmadı hiç mecalim;

Bir saz kadar aciz... aciz... sesim kadar güçsüz...

Ah, ah, acı, mecalsizliğin acısı.

Figan edin, figan edin çünkü ben eriyip gitmekteyim hâlâ...”

Silenus aniden sustu ve kendine biraz daha şarap koydu; şiir dinletisini yine sessizlik takip etti. Diğer altısı birbirlerine bak-

tılar. Konsolos, Sol Weintraub'un, kucağındaki bebek kıpırdanıp dikkatini dağıtana kadar hafifçe gülümsediğini fark etti.

"Eh," dedi Peder Hoyt tereddüt içinde, sanki daha önceki bir konuya geri dönmek istemişçesine, "eğer Hâkimiyet kafilesi giderse ve Gaspçılar Hyperion'u ele geçirirse belki de kuşatma kansız olur ve bizim kendi işimize bakmamıza izin verirler."

Albay Fedmahn Kassad hafifçe güldü. "Gaspçılar Hyperion'u kuşatmak istemiyorlar," dedi. "Eğer gezegeni ele geçirirlerse istedikleri her şeyi yağmalayacak, ardından da en iyi yaptıkları şeyi yapacaklar. Şehirleri yakıp alazlanmış moloza çevirecek, o molozu daha küçük parçalara ayıracak ve ardından o parçaları korlaşana kadar kavuracaklar. Kutupları eritecek, okyanusları kaynatacak ve geriye kalan tuzu bir daha üzerlerinde hiçbir şey büyümesin diye kıtalara yayacaklar."

"Şey..." diye söze başladı Peder Hoyt fakat ardından sustu.

Klonlar çorba ve salata tabaklarını toplayıp ana yemeği getirirken hiç kimse konuşmadı.

"Bize Hâkimiyet savaş gemisinin eşlik ettiğini söylediniz," dedi Konsolos, Het Masteen'e rozbiflerini ve haşlanmış gök kalamarlarını bitirirlerken.

Şövalye başıyla onaylayıp işaret etti. Konsolos gözlerini kısarak baktıysa da dönüp duran yıldız alanında hareket eden herhangi bir şey göremedi.

"Alın," dedi Fedmahn Kassad ve Peder Hoyt'un üzerinden Konsolos'a doğru eğilip ona katlanabilen askerî bir dürbün uzattı.

Konsolos başını sallayarak teşekkür etti, dürbünü çalıştırdı ve Het Masteen'in işaret ettiği tarafı inceledi. Dürbünün içindeki jiroskopik kristaller optikleri sabitlerken hafifçe uğuldadılar ve alanı programlanmış tarama düzenine göre taradılar. Birdenbire görüntü dondu, bulanıklaştı, büyüdü ve sabitlendi.

Hâkimiyet gemisi görüş alanını doldururken Konsolos hayretle nefes alışına engel olamadı. Karşısındaki, ne beklediği gibi tek bir

şahmerdan tohumunun bulanıklığıydı ne de bir meşalegeminin ampul görüntüsü; hatları elektronik olarak çizilen görüntü bir hücum gemisinin mat siyah görüntüsüydü. Gemi yüzyıllardır sadece savaş gemilerinin başarabildiği şekilde etkileyiciydi. Hâkimiyet dönergemisi savaşa hazır durumda uzatılmış dört set fırlatma kolu, sivri uçlu aletler kadar keskin altmış metrelik kumanda uzantısı, bir okun tüyleri gibi ardında uzanan hawking sürücüsü ve füzyon kabarcıklarıyla aykırı bir aerodinamiğe sahipti.

Konsolos herhangi bir yorumda bulunmadan dürbünü Kassad'a geri verdi. Eğer tim *Yggdrasil*'e eşlik etmek için koca bir hücum gemisi kullanıyorsa Gaspçı istilas karşısında ne tür bir ateş gücü kullanacaklardı?

“İnmemize ne kadar var?” diye sordu Brawne Lamia. Ağaçgeminin veriküresine erişmek için iletiaresini kullanıyordu ve belli ki buldukları hiç hoşuna gitmemişti. Ya da bulamadıkları.

“Yörüngeye girmemize dört saat var,” diye mırıldandı Het Masteen. “İnişgemisiyle birkaç dakika daha uzun sürer. Konsolos dostumuz bizi aşağı indirmek için kişisel aracını kullanmayı teklif etti.”

“Keats'e mi?” diye sordu Sol Weintraub. Yemek servis edildiğinden beri âlim ilk kez konuşuyordu.

Konsolos başıyla onayladı. “Hyperion'da yolcu araçlarını kabul edebilecek tek uzaylimanı hâlâ orası,” dedi.

“Uzaylimanı mı?” Peder Hoyt'un sesi öfkeli çıkmıştı. “Doğrudan kuzeye gideceğimizi sanıyordum. Shrike bölgesine.”

Het Masteen sabırlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Hac Yolculuğu her daim başkentten başlar,” dedi. “Zaman Mezarları'na ulaşmamız birkaç gün sürecek.”

“Birkaç gün mü?” diye çıkıştı Brawne Lamia. “Bu çok saçma.”

“Belki de,” diye onayladı Het Masteen, “ama sonuçta durum bu.”

Peder Hoyt sanki yediği bir şey hazımsızlık yaratmış gibi göründü, gerçi neredeyse hiçbir şey yememişti. “Bakın,” dedi,

“kuralları bir kereliğine olsun değıştirmek miyiz... yani savaşın başlamak üzere olmasını falan hesaba katarak? Doğrudan Zaman Mezarları'nın yanına ya da her nereye oraya inemez miyiz?”

Konsolos başını iki yana salladı. “Uzay ve hava araçları neredeyse dört yüz yıldır kuzey bozkırlarına ulaşmak için kısa yoldan gitmeyi deniyor,” dedi. “Henüz ulaşana duymadım.”

“Sormamda bir sakınca yoksa,” dedi Martin Silenus elini bir öğrenci gibi keyifle havaya kaldırarak, “o gemi birliklerine ne sikim oluyor?”

Peder Hoyt kaşlarını çatarak şaire baktı. Fedmahn Kassad hafifçe gülümsedi. Sol Weintraub, “Konsolos alanın ulaşılmaz olduğunu söylemeye çalışmıyordu. Gemi ve çeşitli karayollarıyla ulaşılabilir. Ayrıca uzay araçları ya da hava araçları da ortadan kaybolmuyor. Rahatça kalıntıların ya da Zaman Mezarları'nın yanına inip aynı rahatlıkla bilgisayarlarına verilen emirdeki yere geri dönebiliyorlar. Bir daha görünmeyenler sadece pilotlar ve yolcular,” dedi. Weintraub kucağında uyuyan bebeği kaldırıp boynunun çevresine asılı bir bebek taşıyıcısına yerleştirdi.

“Bıktırıcı eski efsaneye göre öyle,” dedi Brawne Lamia. “Gemi kayıtları ne gösteriyor?”

“Hiçbir şey,” dedi Konsolos. “Kayıtlarda şiddet yok. Zorla giriş yok. Rotadan sapma yok. Açıklanamayan zaman kaymaları yok. Sıra dışı herhangi bir enerji emisyonu ya da tüketimi yok. Hiçbir fiziksel fenomen yok.”

“Hiçbir yolcu yok,” dedi Het Masteen.

Konsolos yavaşça ikinci kez ona döndü. Eğer Het Masteen gerçekten az önce bir espri yapmaya çalıştıysa bu, Konsolos'un Şövalyelerle uğraştığı onlarca yıl boyunca içlerinden birinin herhangi bir espri anlayışı sergilediği ilk seferdi. Konsolos, Kaptan'ın kapüşonunun altında gördüğü belli belirsiz etnik yüz hatlarında espri yapmaya çalıştığını gösteren herhangi bir işaret göremedi.

“Müthiş bir melodram,” diyerek güldü Silenus. “İsa’yı bile ağlatacak gerçek bir Ruhlar Sargasso’su ve biz bunun bir parçasıyız. Bu boktan entrikaları kim planlıyor ki?”

“Kapa çeneni,” dedi Brawne Lamia. “Sarhoşsun, ihtiyar.”

Konsolos iç çekti. Ekip bir araya geleli henüz dört standart saat bile olmamıştı.

Mürettebat klonları tabakları kaldırıp şerbetler, kahveler, ağaçgemi meyveleri, draumlar, turtalar ve Rönesans çikolata-sıyla yapılmış karışımlarla dolu tatlı tepsilerini getirdiler. Martin Silenus elini savurarak tatlıları gönderdi ve klonlara kendisine bir şişe daha şarap getirmelerini söyledi. Konsolos birkaç saniye düşündükten sonra bir viski istedi.

“Fark ettim ki,” dedi Sol Weintraub ekip tatlılarını bitirirken, “hayatta kalmamız birbirimizle konuşmamıza bağlı olabilir.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Brawne Lamia.

Weintraub bilinçsizce göğsünde uyuyan çocuğu salladı. “Örneğin, içimizden herhangi biri neden bu yolculuk için Shrike Kilisesi ve Her Şey tarafından seçildiğini biliyor mu?”

Hiç kimse konuşmadı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Weintraub. “İşin daha da etkileyici yanı buradaki herhangi biri Shrike Kilisesi’nin üyesi ya da müridi mi? Ben, örneğin bir Yahudi’yim ve bugünlerde dini kavramlar ne kadar karışmış olsa da dinim organik bir ölüm makinesine tapınmayı içermiyor.” Weintraub kalın kaşlarını havaya kaldırdı ve masada oturanlara baktı.

“Ben Ağacın Gerçek Sesi’yim,” dedi Het Masteen. “Birçok Şövalye, Shrike’in kökten beslenmeyenlere verilen cezanın avatırı olduğunu düşünse de ben bu sapkın düşüncenin Ahit’te ya da Muir’in yazıtlarında yer almadığını hesaba katmak zorundayım.”

Kaptan’ın solundaki Konsolos omuzlarını silkti. “Ben bir ateistim,” dedi viski kadehini aşağı doğru tutarak. “Daha önce Shrike tarikatıyla hiçbir bağlantım olmadı.”

Peder Hoyt keyifsizce gülümsedi. “Unvanımı Katolik Kilisesi’nden aldım,” dedi. “Shrike’a tapınmak Kilise’nin savunduğu her şeyle çelişiyor.”

Albay Kassad başını iki yana salladı; ya cevap vermeyi reddediyor ya da Shrike Kilisesi’nin bir üyesi olmadığını belirtiyordu, hangisi olduğu açık değildi.

Martin Silenus coşkulu bir el hareketi yaptı. “Ben Lüteriyan olarak vaftiz edildim,” dedi. “Bu alt küme artık yok. Sizin ebeveynlerinizin hiçbirisi henüz doğmamışken Zen Gnostizmi yaratmaya yardım ettim. Bir Katolik, bir aydınlanışçı, bir neo-Marksist, bir tarafsız yobaz, bir Bağlı Kalbur, bir satanist, Jake’in Nada Kilisesi’nde bir piskopos ve Garantili Reenkarnasyon Enstitüsü’nün para ödeyen bir abonesi oldum. Şu an memnuniyetle söyleyebilirim ki basit bir paganım.” Masadaki herkese gülümsedi. “Bir pagan için,” diye tamamladı sözlerini, “Shrike son derece makul bir ilah.”

“Ben dinleri yok sayıyorum,” dedi Brawne Lamia. “Onlara boyun eğmiyorum.”

“Sanırım varmaya çalıştığım nokta anlaşıldı,” dedi Sol Weintraub. “Hiçbirimiz Shrike tarikatı dogmalarının taraftarı olduğumuzu kabul etmiyoruz fakat bu sezgileri kuvvetli grubun yaşlıları, Zaman Mezarları’nı... ve onların vahşi tanrılarını... ziyaret etmek isteyen milyonlarca dindar yerine bizi seçtiler hem de son hac yolculuğu olabilecek şey için.”

Konsolos başını iki yana salladı. “Varmaya çalıştığınız noktayı siz belki anlatmış olabilirsiniz B. Weintraub,” dedi, “ama ben anlayamıyorum.”

Âlim, düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı. “Görünüşe göre Hyperion’a dönme nedenlerimiz o kadar ikna ediciydi ki Shrike Kilisesi ve Hâkimiyet olasılık istihbaratı yetkilileri dahi dönmeyi hak ettiğimizi kabul ettiler,” dedi. “Bu nedenlerden bazıları, örneğin benimki, herkes tarafından biliniyormuş gibi görünebilir ama hiçbirinin bu masadaki kişiler hariç herhangi biri tarafından

tam olarak bilinmediğine eminim. Bence geriye kalan birkaç günümüzde hikâyelerimizi birbirimizle paylaşmalıyız.”

“Neden?” dedi Albay Kassad. “Bu herhangi bir amaca hizmet edermiş gibi görünmüyor.”

Weintraub gülümsedi. “Tam aksine bu en azından bizi eğlendirir ve Shrike’tan ya da dikkatimizi dağıtacak başka bir faciadan önce, birlikte yolculuk edeceğimiz insanların ruhuna en azından bir bakış atmamızı sağlar. Bunun ötesinde, kaderlerimizi Shrike’in anlık arzularına bağlayan ortak deneyimi keşfedecek zekâyâ sahipsek, hepimizin hayatını bile kurtarabilir.”

Martin Silenus kahkaha attı ve gözlerini kapattı. Şöyle dedi:

*“Her biri bir yunusun sırtında
Ve tutunmuş bir yüzgece sımsıkı,
Bu Masumlar yaşar ölümlerini tekrar
Açılır yaraları bir daha.”*

“Bu Lenista’dan, öyle değil mi?” dedi Peder Hoyt. “Okulda onun eğitimini almıştım.”

“Yakın,” dedi Silenus, gözlerini açtı ve biraz daha şarap doldurdu. “Yeats’ten. Alçak herif, Lenista annesinin metal memelerini emmeden beş yüz yıl önce yaşamış.”

“Bakın,” dedi Lamia. “Birbirimize hikâyeler anlatmak ne işe yarayacak? Shrike’la karşılaştığımızda *o şeye* ne istediğimizi söyleyeceğiz, içimizden birinin dileği gerçekleşecek ve diğerleri ölecek. Doğru mu?”

“Efsaneye göre öyle,” dedi Weintraub.

“Shrike bir efsane değil,” dedi Kassad. “Çelik ağacı da değil.”

“Öyleyse neden hikâyelerle birbirimizin canını sıkalım?” diye sordu Brawne Lamia, çikolatalı pastasından kalanlarla oynayarak.

Weintraub uyuyan bebeğinin başının arkasına kibarca dokundu. “Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz,” dedi. “Çünkü biz Hâkimiyet vatandaşlarının Ağ boyunca değil de yıldızlar arasında dolaşan

yüzde birinin onda birinin onda birinin içindeyiz, kendi yakın geçmişimizin tuhaf çağını temsil ediyoruz. Mesela ben altmış sekiz standart yıldır yaşıyorum fakat yolculuklarımda biriken borç-zamanlarım nedeniyle, bu altmış sekiz yılı Hâkimiyet tarihinin bir yüzyılından daha fazlasına yaymış olabilirim.”

“Ee?” dedi yanında oturan kadın.

Weintraub elini açıp masadaki herkesi gösterir şekilde salladı. “Hep birlikte zamanın adalarının yanı sıra bakış açısının birbirinden bağımsız okyanuslarını da temsil ediyoruz. Daha doğru bir şekilde ifade etmek gerekirse, hepimiz insanlık Hyperion’a ilk ayak bastığından beri hiç kimsenin çözemediği bir yapbozun birer parçasını elimizde tutuyor olabiliriz.” Weintraub burnunu kaşıdı. “Bu durum esrarengiz,” dedi, “ve doğruyu söylemek gerekirse onların keyfini çıkaracağım son haftam olsa da esrarengiz durumlar ilgimi çekiyor. Birazcık olsun anlamak hoşuma gider; bunu başaramayacaksam bulmacanın üzerinde çalışmak bile yeter.”

“Katılıyorum,” dedi Het Masteen duygusuzca. “Bu hiç aklıma gelmemişti ama Shrike’la yüzleşmeden önce hikâyelerimizi birbirimize anlatmanın bilgeliğini görüyorum.”

“Yalan söylememize ne engel olacak?” diye sordu Brawne Lamia.

“Hiçbir şey.” Martin Silenus sırttı. “Güzel yanı da bu.”

“Oylama yapmalıyız,” dedi Konsolos. Meina Gladstone’un ekiptekilerden birinin Gaspçı ajanı olduğunu tahmin ettiğini düşünüyordu. Hikâyeleri dinlemek ajanı ortaya çıkarmak için bir yol olabilir miydi? Konsolos bir ajan olduğu düşüncesinin aptallığıyla gülümsedi.

“Mutlu bir demokrasi olacağımıza kim karar verdi?” diye sordu Albay Kassad soğuk bir şekilde.

“Olsak iyi olur,” dedi Konsolos. “Bireysel hedeflerimize ulaşabilmek için bu grubun beraberce Shrike bölgesine varması gerek. Karar vermek için bir yönteme ihtiyacımız var.”

“Bir lider seçebiliriz,” dedi Kassad.

“Hadi lan,” dedi şair hoş bir ses tonuyla. Masadaki diğer kişiler de başlarını iki yana salladılar.

“Pekâlâ,” dedi Konsolos, “oylama yapacağız. İlk kararımız B. Weintraub’un Hyperion’la eski ilişkilerimize dair hikâyelerimizi anlatmamız önerisiyle ilgili.”

“Ya hep ya hiç,” dedi Het Masteen. “Ya hepimiz hikâyelerimizi anlatırız ya da kimse anlatmaz. Çoğunluğun kararına uyacağız.”

“Anlaştık,” dedi Konsolos, aniden diğerlerinin hikâyelerini merak etmeye başlamıştı ve kendininkini asla anlatmayacağından emindi. “Hikâyelerimizi anlatmaktan yana olanlar?”

“Ben,” dedi Sol Weintraub.

“Ben,” dedi Het Masteen.

“Kesinlikle,” dedi Martin Silenus. “Bu saçma komediyi Shote’deki bir aylık orgazm banyolarına bile değişmem.”

“Ben de evet diyorum,” dedi Konsolos kendini şaşırtarak. “Karşı çıkanlar.”

“Ben,” dedi Peder Hoyt ama sesi hiç enerjik değildi.

“Bence bu aptalca,” dedi Brawne Lamia.

Konsolos Kassad’a döndü. “Albay?”

Fedmahn Kassad omuzlarını silkti.

“Dört evet, iki hayır ve bir de çekimser,” dedi Konsolos. “Anlatalım diyenler kazandı. Kim başlamak ister?”

Masa sessizdi. Nihayet Martin Silenus gözlerini üzerine yazdığı küçük not defterinden kaldırıp sayfayı küçük şeritlere böldü. “Birden yediye kadar sayıları yazdım,” dedi. Neden çekiliş yapıp çektiğimiz sıraya göre anlatmıyoruz?”

“Bu oldukça çocukça, öyle değil mi?” dedi B. Lamia.

“Ben çocuksu bir insanım,” diye cevap verdi Silenus satırvari gülümsemesiyle. “Elçi,” –başıyla Konsolos’u işaret etti– “şapka diye taktığın o gösterişli yastığı ödünç alabilir miyim?”

Konsolos üç köşeli şapkasını uzattı, katlanmış kâğıtlar içine atıldı ve şapka herkesi dolaştı. İlk çeken Sol Weintraub olmuştu, son çekense Martin Silenus.

Konsolos katlanmış kâğıdı kimsenin göremeyeceği şekilde açtı. Yedi numarayı çekmişti. Gerginlik fazla şişmiş bir balondan boşalan hava misali onu terk etti. Kendi kendine hikâyesini anlatma sırası ona gelmeden önce olayların araya girmesinin çok olası olduğunu söyledi. Ya da savaşın her şeyi son derece soyut kılmasının. Ya da gruptakilerin hikâye dinleme arzularını kaybetmelerinin. Ya da kralın ölmesinin. Ya da atın ölmesinin. Ya da bir ata nasıl konuşulacağını öğretebilmesinin.

Daha fazla viski içmek yok diye düşündü Konsolos.

“İlk kim başlıyor?” diye sordu Martin Silenus.

Yaşanan kısa sessizlikte Konsolos yaprakların onun hissetmediği meltemlerle hışırdadığını duyabiliyordu.

“Ben,” dedi Peder Hoyt. Rahibin yüzündeki ifade Konsolos’un daha önce ölümcül hasta arkadaşlarının yüzünde gördüğü acının yarı bastırılmış kabulüyle aynıydı. Hoyt üzerinde kocaman bir 1 olan kâğıdını havaya kaldırdı.

“Pekâlâ,” dedi Silenus. “Başla.”

“Şimdi mi?” diye sordu rahip.

“Neden olmasın?” dedi şair. Silenus’un en az iki şişe şarap bitirmiş olduğunu sadece hâlihazırda al al olan yanaklarındaki hafif koyulaşma ve eğimli kaşlarındaki birazcık daha şeytani sayılabilecek kıvrılma gösteriyordu. “Gezegene inmeden önce birkaç saatimiz var,” dedi, “ve ben ancak güvenli bir şekilde aşağı inip sıradan yerlilerin arasına yerleştikten sonra dondurucu fűjűn etkilerini üzerimden atmak için uyumayı planlıyorum.”

“Dostumuz doğru bir noktaya parmak bastı,” dedi Sol Weintraub yumuşak bir sesle. “Eğer hikâyeler anlatılacaksa her gün yemekten sonraki saat bunun için medeni bir zaman.”

Peder Hoyt iç çekti ve ayağa kalktı. “Bir dakika lűtfen,” diyerek yemek platformunu terk etti.

Birkaç dakika geçtikten sonra Brawne Lamia, “Sizce cesaretini mi yitirdi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Lenar Hoyt ana merdiven görevi gören ahşap yürüyen merdivenin başındaki karanlıkta belirerek. “Bunlara ihtiyacım vardı.” Yerine geçerken masanın üzerine iki tane küçük, lekeli defter bıraktı.

“Hikâyeleri bir el kitabından okumak hiç adil değil,” dedi Silenus. “Bunların kendi hikâyelerimiz olması gerekiyor, magus!”³

“Kapa çeneni, lanet olasınca!” diye bağırdı Hoyt. Elini yüzünde dolaştırıp göğsüne dokundu. Konsolos o gece ikinci kez gerçekten hasta bir adama baktığını biliyordu.

“Üzgünüm,” dedi Peder Hoyt. “Ama eğer kendi... kendi hikâyemi anlatacaksam başka birininkini de anlatmam gerek. Bu günlükler Hyperion’a gelmeme neden olan adama ait... ve bugün tekrar dönmeme neden olan.” Hoyt derin bir nefes aldı.

Konsolos günlüklere dokundu. Kirli ve sanki bir yangından kurtulmuş gibi alazlanmışlardı. “Eğer dostunuz hâlâ yazılı bir günlük tutuyorsa,” dedi, “eski moda zevkleri olsa gerek.”

“Evet,” dedi Hoyt. “Eğer hazırsanız başlayacağım.”

Masadakiler başlarıyla onayladılar. Yemek platformunun altında bir kilometrelik ağaçgemi, yaşayan bir şeyin güçlü nabzıyla soğuk gece boyunca ilerliyordu. Sol Weintraub uyuyan çocuğunu bebek taşıyıcısından alıp dikkatlice sandalyesinin yanındaki yastıklı mata yatırdı. İletiaracısını çıkardı, onu da matın yanına koydu ve *diskey* aracılığıyla beyaz gürültü çalmaya programladı. Bir haftalık bebek karnının üzerinde yattı ve uyudu.

Konsolos iyice geriye yaslandı ve gökyüzündeki mavi yeşil yıldızı, yani Hyperion’ı buldu. İzlerken bile büyüyormuş gibi görünüyordu. Het Masteen kapüşonunu yüzü tamamen gölgeler içinde kalacak şekilde öne çekti. Sol Weintraub bir pipo yaktı. Diğerleri kahveleri tekrar doldurulurken sandalyelerine yerleştiler.

Dinleyicilerin arasındaki en hevesli ve beklenti içinde görünen kişi olan Martin Silenus öne doğru eğilip fısıldadı:

3 Zerdüş rahibi. (ç.n.)

*“O rahat havasıyla dedi ki ‘Duyun,
Tanrı böyle istedi, başlıyor oyun.
Şimdi oyalanmadan yola çıkalım fakat
Kulağınız bende olsun, dinleyin beni pür dikkat.’
Söylevini tatlı bir gülümsemeyle bitirdi,
Ve şimdi anlatacağım hikâyesine girdi.”*

RAHİBİN HİKÂYESİ

“Tanrı Diye Yakaran Adam”

“Bazen ortodoks heves ile sapkınlık arasında sadece ince bir çizgi vardır,” dedi Peder Lenar Hoyt.

İşte rahibin hikâyesi başladı. Daha sonra Konsolos, bu hikâyeyi iletia racısına dikte ederken anlatılanları, insanların konuşurken her daim yaptığı duraksamalar, ses çatlamları, yanlış başlanan cümleler ve laf kalabalıkları hariç kusursuz bir bütün olarak hatırlıyordu.

Lenar Hoyt, Katolik Pacem dünyasında doğmuş, yetişmiş ve kısa süre önce unvanına kavuşmuş genç bir rahipken ona dünya dışı ilk görevi verilmiş: saygıdeğer Cizvit Pederi Paul Duré’ye koloni dünyası Hyperion’da çekileceği sessiz inzivasına kadar eşlik etmek.

Başka bir zaman olsa Peder Paul Duré kesinlikle bir piskopos hatta belki de papa olabilirdi. Uzun boylu, ince, münzevi, asil alnı beyaz saçlarla kaplı ve gözleri acıları saklama deneyiminin keskinliğine sahip olan Paul Duré, Aziz Teilhard’ın bir müridi

4 Geoffrey Chaucer, *Canterbury Hikâyeleri*, çev. Nazmi Ağıl. Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2018.

olmasının yanı sıra bir arkeolog, bir etnolog ve saygın bir Cizvit teologdu. Katolik Kilisesi sadece tuhaflığı ve ana akım Hâkimiyet hayatının dışında kalması sayesinde katlanılan, yarı unutulmuş bir tarikata dönüştüyse de Cizvit mantığı etkisini kaybetmemişti. Aynı şekilde Peder Duré de Kutsal Katolik Havari Kilisesi'nin, insanlığın ölümsüzlük için son ve en gerçekçi umudu olduğuna dair inancını kaybetmedi.

Genç Lenar Hoyt için Peder Duré rahiplik öncesi okuluna yaptığı ender ziyaretleri ya da öğrencilerin daha da ender gerçekleşen Yeni Vatikan gezileri sırasında bir anlığına gördüğü, neredeyse Tanrı'ya benzer bir kişi olmuştu. Hoyt'un rahiplik okulundaki eğitimi boyunca Duré yakındaki bir dünya olan Armaghast'ta, Kilise sponsorluğunda yapılan arkeolojik bir kazıda görevliydi. Hoyt'un papazlığa atanma töreninin birkaç hafta sonrasında Cizvit geri döndüğünde ise şüphe altındaydı. Neler olduğunu Yeni Vatikan'ın en yüksek rütbelileri hariç tam olarak bilen yoktu ama aforoza dair fısıltılar ve hatta dünyanın ölümünün ardından gelen şaşkınlıkla dört yüzyıldır faal olmayan Kutsal Engizisyon Mahkemesi'nin tekrar hayat bulacağına dair duyumlar vardı.

Bunun yerine Peder Duré, birçok insanın sadece orada doğan acayip Shrike tarikatı sayesinde bildiği Hyperion'a gönderilmeyi talep etmiş ve ona eşlik için de Peder Hoyt seçilmişti. Bu takdir görmeyecek bir işti; yolculuk, eşlik etmek ve casusluk yapmak gibi çıraklığın en kötü yanlarını bir araya getiriyordu hem de yeni bir dünyayı görmenin tatmini bile olmaksızın. Hoyt'a Peder Duré'yi Hyperion uzay limanına indirip Dünyalarağı'na yolculuk için aynı dönergemiye tekrar binmesi emredilmişti. Piskoposluğun Lenar Hoyt'a teklif ettiği şey, kriyojenik fütde geçecek yirmi ay, yolculuğun başında ve sonunda sistem içinde geçecek birkaç hafta ve Pacem'e döndüğünde Vatikan kariyerleri ve misyonerlik görevleri için hazırlanan eski sınıf arkadaşlarının sekiz yıl gerisinde kalacağı bir borç-zamandı.

İtaatkârlık ve okulda öğretilen disiplinin bağıyla Lenar Hoyt bu görevi sorgusuz sualsiz kabul etti.

Araçları, yıllanmış dönergemi HS Nadia Oleg, dönüş hızı yavaşladığında herhangi bir yapay yer çekimi olmayan, yolcular için manzara alanları ve yolcuları hamaklarıyla fûj keselerinde tutan veribağına pompalanan sahteuyarıcılar hariç herhangi bir eğlence sistemi bulunmayan, lekelerle dolu metal bir tüptü. Fûjden uyandıktan sonra, Hyperion için dönüş çıkış noktasına doğru on iki günlük yer çekimsiz süzülüşleri sırasında çoğunluğu gezegen dışından gelen işçiler ve ekonomi sınıfı turistlerle ne olur ne olmaz diye Shrike intiharına atılacak birkaç mistik tarikat üyesinden oluşan yolcular, o bahsi geçen hamaklarda ve fûj keselerinde uyumuş, herhangi bir özelliği bulunmayan yemekhanelerde geri dönüştürülmüş yemek yemiş, uzay tutması ve sıkıntıyla başa çıkabilmek için genel olarak bağlı durmuşlardı.

Bu, birbirlerine zorunlu olarak yakınlaştıkları günlerde Peder Hoyt, Peder Duré'den çok az şey öğrenmişti; kıdemli rahibin sürgüne gönderilmesine neden olan Armaghast'taki olaylar hakkında ise hiçbir bilgi alamamıştı. Genç adam Hyperion'la ilgili mümkün olduğunca fazla bilgi edinebilmek için iletia racısı implantına giriş yapmıştı ve gezegene inmelerine üç gün kala kendini bu gezegen hakkında neredeyse uzman saymaya başladı.

"Katoliklerin Hyperion'a geldiğine dair kanıtlar var ama burada bir piskoposluk bölgesi kurulduğundan bahsedilmiyor," dedi Hoyt yer çekimsiz hamaklarında sallandıkları ve birlikte yolculuk ettikleri çoğu kişinin erotik sahteuyarıcılara bağlı yatdığı bir akşam. "Tahminimce bir misyoner olarak gideceksiniz."

"Hiç de değil," diye cevapladı Peder Duré. "Hyperion'ın iyi yürekli insanları kendi dini görüşlerini bana satmak için hiçbir şey yapmadılar, o yüzden kendi dinimin propagandasıyla onları rencide etmek için herhangi bir sebep göremiyorum. Aslına bakarsan güney kıtasına –Kartal'a– yolculuk edip Düşler Limanı şehrinden kıtanın içine ulaşacak bir yol bulmayı umuyorum. Ama

bir misyoner kisvesi altında değil. Yarik boyunca bir etnolojik araştırma merkezi kurmayı planlıyorum.”

“Araştırma mı?” diye tekrar etti Peder Hoyt şaşkınlıkla. İmplantına giriş yapmak için gözlerini kapattı. Tekrar Peder Duré’ye bakıp, “Kanat Platosu’nun o bölümünde yaşayan yok, Peder. Alev ormanları yılın büyük kısmı boyunca oraya ulaşılmasına engel oluyor.”

Peder Duré gülümsedi ve başıyla onayladı. Bir implantı yoktu ve antika iletiafacısı tüm yolculuk boyunca valizinde durmuştu. “O kadar da ulaşılmaz değil,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve orada yaşayan olmadığı söylenemez. Bikuralar orada yaşıyor.”

“Bikuralar,” dedi Peder Hoyt ve gözlerini kapattı. “Ama onlar sadece efsaneden ibaret,” dedi sonunda.

“Hımm,” dedi Peder Duré. “Mamet Spedling’le birlikte arama yapmayı dene.”

Peder Hoyt tekrar gözlerini kapattı. Genel Dizin ona Mamet Spedling’in Rönesans Minör üzerine çalışan Shacktelon Enstitüsü’ne bağlı önemsiz bir araştırmacı olduğunu ve neredeyse bir buçuk standart yüzyıl önce enstitüye, yeni kurulan Düşler Limanı’ndan kıtanın içine doğru ilerlediğini, artık fiberplastik çiftliklerine dönüştürülen bataklık arazilerini aşip kısa sükûnet döneminde alev ormanlarını geçtiğini ve Kanat Platosu’nda Yarik’a ulaşana kadar tırmandıktan sonra efsanevi Bikuralarla eşleşen küçük bir insan kabilesi bulduğunu anlatan kısa bir rapor gönderdiğini söyledi.

Spedling’in kısa notlarındaki hipotezi bu insanların üç yüzyıl önceki kayıp bir tohumgemi kolonisinden hayatta kalanlar olduğu ve bu insan grubunun tamamen izole olmanın, kendi içlerinde üremenin ve fazlasıyla adapte olmanın getirdiği klasik kültürel yozlaşmanın etkilerine açık bir şekilde maruz kaldığıydı. Spedling’in kaba tanımıyla, “...burada iki günden kısa süre geçirmiş olmama rağmen Bikuraların anlatmak için zaman harcamaya değmeyecek kadar aptal, uyuşuk ve sıkıcı oldukları aşikâr.” Anla-

şılan bu sırada alev ormanları faal hale geleceklerine dair işaretler göstermeye başlamış ve Spedling keşfini gözlemlemek için daha fazla vakit harcamadan hızla kıyıya ulaşmaya çalışıp kaçmasının üç ay sürdüğü “sessiz” ormanda dört yerli taşıyıcısını, tüm ekipman ve kayıtlarını, bir de sol kolunu kaybetmiş.

“Aman Tanrım,” dedi Peder Hoyt, Nadia Oleg’deki hamamında yatarken, “neden Bikuralar?”

Peder Duré’nin zarif cevabı, “Neden olmasın,” oldu. “Onlar hakkında çok az şey biliyoruz.”

“Hyperion’ın çoğunluğu hakkında çok az şey biliyoruz,” dedi rahip biraz sinirlenerek. “Peki ya Zaman Mezarları ve Zebra Kıtası’nda bulunan Dizgin Menzili’nin kuzeyindeki efsanevi Shrike?” dedi. “Onlar *ünlü*!”

“Aynen öyle,” dedi Peder Duré. “Lenar, Mezarlar ve Shrike yarattığı hakkında kaç araştırma yazısı yazıldı? Yüzlerce mi? Binlerce mi?” Yaşlı rahip tütün sıkıştırmayı bitirdiği piposunu sonunda yaktı: Hoyt bunun yer çekimsiz ortamda hiç de kolay bir iş olmadığını fark etti. “Ayrıca,” dedi Paul Duré, “bu Shrike şeyi gerçek olsa dahi insan değil. Ben insan olan varlıkların tarafını tutuyorum.”

“Evet,” dedi Hoyt, zihin cephaneliğinde etkili argümanlar ararken, “ama Bikuralar çok küçük bir gizem. En fazla koloninin harita uydularının bile onları fark edemeyeceği kadar bulutlu, dumanlı ve... önemsiz bir bölgede yaşayan birkaç düzine yerli bulacaksınız. Hyperion’da büyük gizemler varken... labirentler gibi, neden onları seçiyorsunuz?” Hoyt aydınlandı. “Hyperion’ın dokuz labirent dünyadan biri olduğunu biliyor muydunuz, Peder?”

“Elbette,” dedi Duré. Üzerinden kaba bir duman yarımküresi yükseldi ve hava akımları bu küreyi küçük parçalara böldü. “Ama labirentleri araştıran araştırmacılar var ve Ağ’ın tamamında hayranları var Lenar, ayrıca o tüneller –tüm o dokuz dünyadakiler– ne zamandır orada? Yarım milyon standart yıl mı? Sanırım dörtte üç milyona daha yakın. Onlar sırlarını koruyacaklar. Ama Bikura

kültürü modern koloni toplumu tarafından asimile edilmeden ya da çok daha olası bir şekilde çeşitli koşullar yüzünden ortadan kalkmadan önce ne kadar dayanacak?”

Hoyt omuzlarını silkti. “Belki gitmişlerdir bile. Spedling’in onlarla karşılaşmasının üzerinden uzun zaman geçmiş ve onlarla karşılaşıldığına dair başka rapor yok. Eğer topluluk olarak soy-ları tükendiye o zaman tüm bu biriktirdiğiniz borç-zamanlar, harcadığınız emekler ve oraya ulaşmak için çektiğiniz acılar bir hiç için olur.”

Peder Paul Duré’nin söylediği tek şey, “Aynen öyle,” oldu ve adam sakince piposunu tüttürdü.

Peder Hoyt’un, eşlik ettiği adamın düşüncelerine dair ufacık da olsa bir fikir edinebilişi birlikte geçirdikleri son saatte oldu, o sırada inişgemisiyle gezegene iniyorlardı. Hyperion’ın çevresi saatlerdir beyaz, yeşil ve mavi bir şekilde tepelerinde parıldadıktan sonra aniden eski inişgemisi atmosferin üst katmanlarına girdi ve kısa bir süre için pencereler alevlerle doldu, ardından Hyperion’ın süratle karanlığı yok eden gündoğumu hayali bir ışık dalgası gibi hızla onlara doğru gelirken karanlık bulut öbeklerinin ve yıldız-larla aydınlanan denizlerin altmış kilometre tepesinde sessizce uçmaya başladılar.

“Fevkalade,” diye fısıldamıştı Paul Duré genç eşlikçisinden ziyade kendi kendine. “Fevkalade. Böyle zamanlarda Tanrı’nın Oğlu’nun, İnsanlığın Oğlu’na indirgenirken neleri feda ettiğini... algıladığımı... azıcık da olsa algılayabildiğimi hissediyorum.”

Hoyt o an konuşmak istemişti ama Peder Duré düşünceleri-nin içinde kaybolmuş halde pencereden dışarıya bakmaya devam etmişti. On dakika sonra Keats Yıldızlararası Limanı’na inmişlerdi ve Peder Duré gümrük ve bagaj ritüellerinin girdabına kapılmıştı; yirmi dakika sonraysa tamamen hayal kırıklığına uğramış olan Lenar Hoyt bir kez daha uzaya, Nadia Oleg’e yükseliyordu.

“Benim zamanıma göre beş hafta sonra Pacem’e döndüm,” dedi Peder Hoyt. “Sekiz yıl kaybetmişim ama bir sebepten ötürü kaybettiğimi hissettiğim şeyler bu basit gerçekten çok daha derindi. Geri döner dönmez piskopos bana Hyperion’da geçirdiği dört yıl boyunca Paul Duré’den herhangi bir haber alınamadığını bildirdi. Yeni Vatikan, ıslahat aramalarına bir servet harcamıştı ama kayıp rahibin yerini ne koloni yetkilileri ne de Keats’teki konsolosluk bulabilmişti.

Hoyt su bardağından bir yudum almak için durakladı ve Konsolos, “Arama çalışmalarını hatırlıyorum. Elbette ben hiç Duré’yle tanışmadım ama onun izini sürmek için elimizden geleni yaptık. Theo, yani benim yardımcım, kayıp rahip davasını çözmek için yıllarca çok enerji harcadı. Düşler Limanı’nda görüldüğüne dair birbiriyle çelişen birkaç rapor hariç ondan hiçbir iz yoktu. Ve o raporlar da Hyperion’a gelişinden hemen sonraki haftaya, yıllar önceye aitti. Orada hiçbir radyosu ya da iletişim hattı olmayan yüzlerce tarla var, bunun temel sebebi fiber plastiğin yanı sıra kaçak uyuşturucu da yetiştirmeleri. Herhalde hiçbir zaman doğru çiftlikteki doğru insanlarla konuşmadık. En azından ben ayrılırken Peder Duré’nin dosyası hâlâ açıktı,” dedi.

Peder Hoyt başıyla onayladı. “Keats’e sizin halefiniz konsoloslugu devraldıktan bir ay sonra indim. Piskopos geri dönmeye gönüllü olduğumda çok şaşırmıştı. Kutlu Kişi bizzat beni huzuruna çağırdı. Hyperion’da yedi yerel aydan daha kısa süre kaldım. Ağ’a geri dönmek için oradan ayrıldığımda Peder Duré’nin kaderini keşfetmişim.” Hoyt masadaki iki lekeli deftere vurdu. “Eğer bu hikâyeyi tamamlayacaksam,” dedi kısık bir sesle, “bunlardan alıntı yapmam gerek.”

Ağaçgemi *Yggdrasill* ağacın gövdesi güneşi engelleyecek şekilde dönmüştü. Bu durumun yemek platformuna ve altındaki kıvrımlı yaprak örtüsüne etkisi bu alanlara gece çökmesi oldu ama masada oturan grubun üzerinde, altında ve yanında bir gezegenin yüzeyinde olacağı gibi birkaç bin yıldız değil alev alev yanan,

abartısız bir milyon güneş vardı. Hyperion şu an uzaktaki bir küreydi, ölümcül bir füze gibi tam üzerlerine geliyordu.

“Oku,” dedi Martin Silenus.

PEDER PAUL DURÉ’NİN GÜNLÜĞÜNDEN:

1. Gün:

İşte sürgünüm başlıyor.

Günlüğümün tarihlerini tam olarak neye göre atacağımı bilemiyorum. Pacem’deki manastır takvimine göre Tanrımızın 2732 yılının Thomas ayının on yedinci günündeyiz. Hâkimiyet standart takvimine göre 12 Ekim 589 Y.T. (yeni takvim); Hyperion’a göre hesaplandığındaysa kaldığım eski oteldeki buruş buruş küçük görevlinin dediğine bakılırsa Lycius’un (kırk günlük yedi aylarının sonuncusu) yirmi üçüncü günü, yıl ise ya 426 İ.K.S. (indirme gemisi kazasından sonra!) ya da Hüzünlü Kral Billy’nin hükümdarlığının yüz yirmi sekizinci yılı ki kendisi bu sürenin en az yüz yılını hükmederek geçirmedir.

Canı cehennem! Ben sürgünümün birinci günü diyeceğim.

Yorucu bir gündü. (Aylarca uykunun ardından yorgun olmak tuhaf ama bunun fünden uyanmaya verilen sıradan bir tepki olduğu söyleniyor. Ben bunu hatırlamasam da hücrelerim yolda geçen ayların yorgunluğunu hissedebiliyor. Gençken yolculukların beni bu kadar yordüğünü hatırlamıyorum.)

Hoyt’u daha iyi tanımadığım için üzülüyorum. Düzgün birine benziyor, dini olarak doğru soruları soruyor ve gözleri parlak. Kilisenin son günlerini yaşıyor olması onun gibi gençlerin suçu değil. Onun naif mutluluğu Kilise’nin kaderi gibi görünen hiçliğe doğru kayışını engelleyemez.

Eh, benim katkılarımın da işe yaradığı söylenemez.

İnişgemisiyle yolculuğumuz sırasında yeni dünyanın manzarası mükemmeldi. Var olan üç kıtadan ikisini görebildim: Zebra ve Kartal. Üçüncü kıta, Ayı ise görünmüyordu.

Gezegene Keats'te ayak basma, gümrük işlemleri ve kara yoluyla şehre gideceğim araç bulmak için çabalanan saatler. Düzensiz görüntüler: hareketli mavi sis eşliğinde kuzeye uzanan dağ sırası, turuncu ve sarı ağaçlarla kaplı tepeler, yeşil-mavi tonlardaki soluk renkli gökyüzü, çok küçük olmasına rağmen Pacem'inkinden daha parlak güneş. Renkler uzaktan daha canlı görünüyor, insan onlara yaklaştıkça âdeta noktacı bir ressamın paleti gibi çözülüp dağılıyor. Hüzünlü Kral Billy'nin hakkında çok şey duyduğum devasa heykeli beni tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Otobandan görünen manzarası çiğ ve özensiz, karanlık dağa kabaca oyulmuş bir şekilden ibaret; beklediğim krallara layık görüntüyle alakası yok. Yine de yarım milyon nüfuslu bu döküntü şehrin üzerinde nevrotik şair kralın takdir edeceği şekilde yükseliyor.

Şehir merkezi her yöne uzanan kenar mahalleler ve barlar labirenti gibi, yerel halk buralara Jacktown diyor; sadece dört yüzyıl geçmişi olmasına rağmen tarihi şehir olarak anılan Keats'te ise cilalı taşlar ve yapmacık bir temizlik hâkim.

Keats'te bir ay geçirmem programlandı fakat şimdiden devam etme arzusu taşıyorum. Ah, Mösyö Edouard, keşke bu halimi görebilseydin! Cezalandırıldım ama hâlâ pişman değilim. Eğer geçmişteki aşırı coşkumun cezası yedi kat terk edilmişliğe sürgünse Hyperion iyi bir seçim. Kendi kendime verdiğim çok uzaklardaki Bikuralara ulaşma görevini (onlar gerçek mi; bu gece olmadıklarını düşünüyorum) unutup geriye kalan yıllarımı bu Tanrı'nın unuttuğu ilkel dünyanın taşra başkentinde geçirmekle yetinebilirim. Sürgünüm eksik kalmış olmaz.

Ah, Edouard, çocukken birlikteydik, sınıf arkadaşırken birlikteydik (gerçi ben ne senin kadar zeki ne de senin kadar ortodokstum) ve şimdi yaşlı birer adamken birlikteyiz! Ama şimdi sen benden dört yıl daha bilgesin ve ben hâlâ hatırladığın o yaramaz, tövbe etmeyen çocuğum. Dua ediyorum ki hayattasındır, iyisindir ve benim için dua ediyorsundur.

Yorgunum. Uyuyacağım. Yarın Keats'i turlayacak ve Kartal ile güney noktalarına yolculuk için araç ayarlayacağım.

5. Gün:

Keats'te bir katedral var. Daha doğrusu bir zamanlar varmış. En azından iki standart yüzyıldır terk edilmiş halde. Haç şeklindeki yan kolları yeşil-mavi göğe bakan bir harabeye dönüşmüş halde duruyor, batı kulelerinden biri tamamlanmamış ve diğer kule de parçalanmış taşla paslanmış destek çubuklarından ibaret bir iskelet.

Ona, Hoolie Nehri kıyısındaki Tarihî Şehir'in, Jacktown tarafındaki çok az kişinin yaşadığı yüksek depo yığınlarıyla dolu bölgesine dönüştüğü yerde kaybolmuş şekilde dolaşırken rastladım; yıkık kuleleri depoların yüksekliği yüzünden görünmez halde, dar bir çıkmaz sokağa dönük yüzeyi Hâkimiyet sonrası dışavurumcu dönemin hüznü vahiysel heykelleriyle bezeli, Rahipler Meclisi binasının yarısı nehre karışmış yıkık katedralle burun buruna gelene kadar varlığından haberdar değildim.

Kafese benzer gölgeler ve yıkık duvarlar arasında dolaşıp nefes girdim. Pacem'deki piskoposlukta katedralin varlığına dair herhangi bir kayıt olmadığı gibi Hyperion'daki Katoliklikle ilgili bir bilgi de yoktu. Dört yüzyıl önce dağılan tohumgemi kolonisinin bir piskoposa ev sahipliği yapacak kadar geniş bir cemaati içermesi neredeyse akıl almaz bir durum. Ama işte katedral oradaydı.

Kutsal eşyalar odasının gölgelerinde gezindim. Toz ve dağılmış sıva, tütsü dumanı gibi havada asılı kalmıştı, yukarıdaki dar pencerelerden gelen iki huzme güneş ışığını ortaya çıkarıyordu. Daha geniş olan güneş ışığı huzmesinin içine adım attım ve üzerine yıkılan duvarlar yüzünden –kırık ve çatlaklar hariç– tüm süslerinden arınmış mihraba yaklaştım. Bir zamanlar mihrabın arkasındaki doğu duvarına asılı olan kocaman haç da düşmüştü ve artık ona ait seramik parçaları yerdeki taş yığınları üzerinde duruyordu. Bilinçsizce mihrabın arkasına geçtim, ellerimi havaya

kaldırdım ve Aşai Rabbani Ayini'ne başladım. Bu hareketim komiklik ya da dram hissi taşııyordu, simgelediğı herhangi bir şey ya da gizli bir anlamı yoktu; sadece hayatının kırk altı yılını neredeyse her gün vaaz vererek geçirmiş ve artık bir daha bu güven veren kutlamaya katılamayacağı gerçeğıyle yüzleşen bir rahibin otomatik tepkisinden ibaretti.

Biraz şaşkınlıkla bir cemaatim olduğunu fark ettim. Dördüncü sırada diz çökmüş yaşlı bir kadın vardı. Giysisinin siyahı oradaki gölgelerle öylesine uyum sağlamıştı ki sadece solgun yüzü görünüyordu; çizgilerle kaplı, yaşlı yüzü karanlığın içinde bedeni yokmuşçasına havada asılı gibiydi. İrkilerek kutsama ayinin sözlerini söylemeyi bıraktım. Kadın bana bakıyordu ama gözlerinde bir şey, uzak mesafeden bile anlaşılan bir şey beni anında onun kör olduğuna ikna etti. Bir anlığına konuşamadım ve dilim tutulmuş halde, mihrabın arkasındaki tozlu ışıktaki gözlerim kısık bir şekilde öylece durarak bir yandan bu hayaletimsi şekli kendime açıklamaya, bir yandan da kendi varlığımın ve davranışlarımın açıklamasını kurgulamaya çalıştım.

Dilim çözölüp ona seslendiğimde sözcüklerim büyük salonda yankılandı, kadının hareket etmiş olduğunun farkına vardım. Ayaklarının taş zemine sürtünmesinin sesini duyabiliyordum. Gıcırtilı bir ses çıktı ve ardından kadının mihrabın sağ tarafının ilerisindeki yüzü bir anlığına parlayan bir ışıkla aydınlandı. Gözlerimi güneş ışığı huzmelerinden korudum ve bir zamanlar mihrabın korkuluğunun durduğu yere doğru ilerlemeye başladım. Kadına tekrar seslendim, güvence verip korkmamasını söyledim ama ensesindeki tüyler diken diken olan kişi bendim. Hızlı hareket etmiş olsam da nefin korunaklı köşesine ulaştığımda kadın gitmişti. Küçük bir kapı yıkık dökük haldeki Rahipler Meclisi binasına ve nehir yatağına açılıyordu. Kadından iz yoktu. Tekrar karanlık iç mekâna döndüğümde kadının birden ortaya çıkışını memnuniyetle hayal gücümün bir oyunu, aylarca rüyasız kriyojenik uykuda kalmanın sonucu olarak uyanırken gördüğüm bir rüya

olarak kabul edebilirdim ama geriye elle tutulur tek bir kanıt kalmıştı. Orada, o soğuk karanlığın içinde tek bir kırmızı adak mumu yanıyordu; minicik alevi görünmez esintiler ve cereyanla titreşiyordu.

Bu şehirden sıkıldım. Onun pagan savlarından ve yalan tarihinden sıkıldım. Hyperion şairanelikten yoksun bir şair dünyası. Keats'in kendisi zevksizlik, sahte klasisizm ve düşüncesizce hızla gelişen şehir enerjisinin bir karışımı. Şehir merkezinde Zen Gnostik grupları ve dört Yüce Müslüman camisi mevcut ama gerçek ibadethaneler şehirdeki sayısız bar ve kerhane, güneyden gelen fiberplastik sevkiyatlarının canlandığı pazar yerleri ve kayıp ruhların intihara meyilli umutsuzluklarını zayıf bir gizemcilik kalkanı ardına sakladığı Shrike Tarikatı tapınakları. Aydınlanmadan yoksun gizemciliğin pis kokusu tüm gezegene sinmiş.

Canı cehenneme!

Yarın güneye gideceğim. Bu saçma sapan dünyada ekranoplar ve diğer hava araçları mevcut fakat sıradan halk için bu lanetli adalar arası ulaşım gemilere –ki gemiyle istediğin yere ulaşmak sonsuza kadar sürüyor– ya da Keats'ten sadece haftada bir kez kalkan tek zepline indirgenmiş gibi görünüyor.

Yarın sabah erkenden zeplinle yola çıkacağım.

10. Gün:

Hayvanlar.

Bu gezegene ilk inen ekibin hayvanlara bir saplantısı olmalı. Zebra, Ayı, Kartal... Üç gün boyunca Zebra'nın doğu kıyısı boyunca, Yele adı verilen düzensiz bir kıyı şeridinde ilerledik. Son günü kıyıyla Kedi Noktası denilen büyük ada arasındaki kısa mesafeyi aşmak için Orta Deniz üzerinde geçirdik. Bugün yolcu bırakmak ve almak için Mırnav'da, yani adanın 'büyük şehrinde' durduk. Gözlem yerinden ve demirleme kulesinden görebildiğim kadarıyla buradaki gelişigüzel inşa edilmiş baraka ve kulübe grubunda beş binden fazla kişi yaşıyor olamaz.

Ardından Dokuz Kuyruk denilen daha küçük adalar kümesine doğru sekiz yüz kilometrelik yavaş ilerleyişimize başlayacağız, sonra da açık denizin ve ekvatorun üzerindeki yedi yüz kilometrelik cesur atlayışımızı yapacağız. Göreceğimiz bir sonraki kara, Kartal'ın kuzeybatı kıyıları, yani namı diğer Gaga.

Hayvanlar.

Bu taşıta 'yolcu zeplini' demek dili yaratıcı bir şekilde kullanmayı gerektiriyor. Daha ziyade kargo bölümü Mırnav'ı bütün halinde denizden alıp hâlâ binlerce fiberplastik balyası koyacak yeri kalacak kadar büyük bir kaldırma aracı. Bu sırada daha önemsiz olan yükler –yani biz yolcular– elimizdekiyle yetinmek zorundayız. Kıçtaki yükleme kapısının yanına bir yatak koyup kişisel valizlerim ve keşif eşyalarımın durduğu üç büyük sandıkla kendime oldukça rahat sayılabilecek bir yer yarattım. Yanıma sekiz kişilik bir aile yerleşti –yılda iki kere tek başlarına Keats'e yaptıkları alışveriş gezisinden dönen yerli tarla işçileri– ve kafesteki domuzlarının sesleri ile kokularından ya da yemeklik hamsterlerinin ciyaklamalarından rahatsız olmasam da afallamış zavallı horozlarının şaşkın bir şekilde aralıksız ötüşü bazı geceler katlanabileceğimden fazla oluyor.

Hayvanlar!

11. Gün:

Bu gece gözlem yerinin üstündeki salonda Endymion'un yakınındaki küçük bir çiftçi yüksekokulunda profesör olan Vatanış Heremis Denzel'la akşam yemeği yedim. Beni, Hyperion'a inen ilk grubun aslında herhangi bir hayvan düşkünlüğü olmadığı hakkında bilgilendirdi; üç kıtanın asıl isimleri Zebra, Ayı ve Kartal değil, Creighton, Allensen ve Lopez'miş. Hatta bu isimlerin eski Keşif Hizmeti'ndeki orta rütbeli üç bürokratin onuruna verildiğini de söyledi. Hayvan takıntısı daha iyiydi!

Şu an yemek sonrası. Gün batımını izlemek için dış gözlem yerinde tek başımayım. Buradaki yürüyüş yolu ön taraftaki kargo

modülleri sayesinde kuytuda kalıyor, o yüzden rüzgâr tuz kokulu bir esintiden fazla değil. Tepemde zeplinin turuncu ve yeşil kıvrımları var. Adaların arasındayız; deniz yeşil tonlarıyla bezeli koyu bir mavi, yani gökyüzünün tam tersi. Yükseklerle yayılmış sirüs bulutları Hyperion'ın fazlasıyla küçük güneşinin son ışıklarıyla aydınlanıyor ve köz gibi yanıyor. Çevrede elektrik türbinlerinin hafif uğultusu hariç hiç ses yok. Üç yüz metre aşağıda, hayalet vatoz benzeri kocaman bir deniz altı yaratığının gölgesi zeplinle aynı hızda ilerliyor. Bir saniye önce sinek kuşu boyutunda ve renginde ama incecik kanatları bir metre açılan bir kuş ya da böcek beni incelemek için beş metre ötemde durakladıktan sonra kanatları katlanmış halde denize doğru daldı.

Edouard, bu gece kendimi çok yalnız hissediyorum. Senin hayatta olduğunu, hâlâ bahçeyle uğraştığını, akşamları çalışma odanda yazılar yazdığını bilmek iyi gelirdi. Yolculuklarımın Aziz Teilhard'ın Evrimin İsa'sı Kim, Kişisel ve Evrensel, En Haut ve En Avant'ta geçen Tanrı kavramının birleşimine dair eski inançlarımı uyandıracaklarını düşünmüştüm fakat böyle bir inanç yenilenmesi yaşamıyorum.

Hava kararıyor. Ben yaşlanıyorum. Bir şey hissediyorum... henüz pişmanlık denemez... ama Armaghast kazısındaki bulguları çarpıtma günahım hakkında. Ama Edouard, Haşmetmeap, eğer bulgular orada, yani Eski Dünya'nın altı yüz ışık yılı uzağında, insanlık ana gezegenini terk etmeden neredeyse üç bin yıl önce-sine dayanan İsa merkezli bir kültürün varlığını destekleseydi...

Böylesine muğlak verileri Hristiyanlığın yaşadığımız çağda tekrar dirilmesini sağlayacak şekilde yorumlamak o kadar büyük bir günah mıydı?

Evet, öyleydi. Ama bence bu verileri çarpıtmaktan daha derin bir günah, Hristiyanlığın kurtarılabileceğini sanma günahı. Kilise ölüyor, Edouard. Ve Kutsal Ağaç'ın sadece bize ait sevgili dalı değil; tüm yan dalları, eserleri ve tohumları da ölüyor. İsa'nın tüm bedeni tıpkı benim kötü kullanıldığına emin olduğum vücudum

gibi ölüyor, Edouard. Sen ve ben Armaghast'tayken bunu biliyorduk, kanlı güneşin toz ve ölümü aydınlattığı yerdeyken. Yüksek Okul'un ilk kez yeminlerimizi ettiğimiz o serin, yeşil yazında biliyorduk. Ville-franche-sur-Saône'un sessiz oyun alanlarındaki küçük birer çocukken biliyorduk. Şimdi de biliyoruz.

Artık hava karardı; yukarıdaki güvertenin salon pencerelerinden gelen hafif ışıktaki yazmak zorundayım. Yıldızlar tuhaf takımyıldızlar şeklinde. Orta Deniz geceleri yeşilimsi, sağlıksız, fosforlu bir renkte parılıyor. Güneydoğu ufkunda koyu bir kütle var. Bu bir fırtına ya da bir sonraki ada, yani dokuz 'kuyruk'un üçüncüsü olabilir. (Dokuz kuyruklu kedi hangi mitolojide geçiyor? Ben geçtiği bir yer bilmiyorum.)

Az önce gördüğüm kuş –tabii eğer o bir kuşsa– hatırına bir fırtına değil de ada olmasını umuyorum.

28. Gün:

Sekiz gündür Düşler Limanı'ndayım ve üç ölü adam gördüm.

İlki karaya vurmuş bir cesetti: şehirdeki ilk gecemde demir atma kulesinin ilerisindeki çamur düzlüklerinde gördüğüm şişmiş, beyaz adam müsveddesi. Çocuklar ona taş atıyorlardı.

İkinci adamın, otelimın yakınlarındaki fakir mahallede, yanmış bir metan-birim dükkânının enkazından çıkarılışını izledim. Bedeni tanınmayacak kadar yanmış ve ısının etkisiyle büzüşmüştü; kolları ve bacakları kadim zamanlardan beri yanan insanların hep takındığı gibi profesyonel bir boksör duruşundaydı. Tüm gün oruç tutmuştum ve hava yanan etin yoğun kokusuyla dolduğunda salyalarımın akmaya başladığını utanarak da olsa itiraf ediyorum.

Üçüncü adam aramızda üç metre bile mesafe yokken cinayete kurban gitti. Otelimden bu zavallı şehirde kaldırım görevi gören çamur kaplı kalas labirentine henüz çıkmıştım ki silah sesleri yükseldi ve birkaç adım ötemdeki adam sanki ayağı kaymış

gibi sendeleyip yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktıktan sonra yandaki çamur ve lağımın içine düştü.

Mermi kullanan bir çeşit silahla üç kez vurulmuştu. Mermilerden ikisi göğsüne isabet etmiş, üçüncüsü ise sol gözünün hemen altına saplanmıştı. İnanılmaz ama ben ona uzandığımda hâlâ nefes alıyordu. Hiç düşünmeksizin çantamdan atkımı çıkardım, uzun zamandır yanımda taşıdığım kutsal su şişesini bulmak için uğraştım ve hemen Kutsal Ölüm Ayini'ne başladım. Toplanan kalabalıktaki kimse buna itiraz etmedi. Yerdeki adam bir kez kıpırdandı, sanki konuşmaya başlayacakmış gibi boğazını temizledi ve öldü. Kalabalık henüz ceset oradan alınmadan dağılmıştı.

Adam orta yaşlı, kum sarısı saçlı ve hafif kiloluydu. Üzerinde herhangi bir kimlik yoktu, evrensel kartı ya da iletiracısı bile. Cebinde altı gümüş para vardı.

Bir sebepten ötürü günün geri kalanını cesedin yanında geçirmeyi seçtim. Kısa boylu ve alaycı doktor zorunlu otopsiyi yaparken yanında kalmama izin verdi. Tahminimce sohbet edecek birinin açlığını çekiyordu.

“Hepsinin ederi bu,” dedi zavallı adamın karnını pembe bir çanta gibi açıp deri ve kas katmanlarını çadır etekleri gibi sabitlerken.

“Neyin hepsinin?” diye sordum.

“Adamın hayatının,” dedi doktor ve cesedin yüzünü yağlı bir maske misali yukarıya ve arkaya çekti. “Senin hayatının. Benim hayatımın.” Üst üste duran kırmızı ve beyaz kas şeritleri elmacık kemiğinin hemen üzerindeki deliğin çevresinde mora dönüştü.

“Bundan fazlası olmak zorunda,” dedim.

Doktor kasvetli işinden başını kaldırıp alaycı bir şekilde gülümsedi. “Var mı?” dedi. “Varsa lütfen bana göster.” Adamın kalbini havaya kaldırdı ve sanki tek eliyle ağırlığını ölçüyormuş gibi göründü. “Bu, Ağ dünyalarındaki serbest piyasada biraz para eder. Yetişmiş klon parçalarını dükkânda hazır tutamayacak kadar

fakir ama sadece bir kalbe ihtiyacı olduğu için ölemeyecek kadar zengin insanlar var. Ama burada sakatattan ibaret.”

“Daha fazlası olmak zorunda,” dedim, gerçi benim de buna dair çok inancım yoktu. Pacem’den ayrılmadan kısa süre önce katıldığım, Papa Cenapları XV. Urban’ın cenazesini hatırladım. Cesetlerin mumyalanmaması Hicret öncesi dönemden beri bir gelenektir. Sade ahşap tabuta yerleştirilmek üzere büyük kilisenin giriş salonunda bekliyordu. Katılaşmış bedene giysilerini giydirmek konusunda Edouard ve Mösyö Frey’e yardım ederken kahverengileşen teni ve gevşeyen ağzı fark etmiştim.

Doktor omuzlarını silkti ve özensizce yaptığı otopsiyi tamamladı. Mümkün olan en kısa resmî soruşturma yapıldı. Herhangi bir şüpheli, öldürülmesine neden olacak herhangi bir sebep bulunamadı. Cinayete kurban giden adamın tarifi Keats’e gönderilmişse de adamın kendisi ertesi gün çamur düzlükleri ve sarı orman arasındaki kimsesizler mezarlığına gömüldü.

Düşler Limanı sarı ve savak ağacı karışımı yapıların Kans’ın ağzındaki gelgit çamur düzlüklerine uzanan iskele ve ahşap plakalarla örülmüş bir labirent. Burada neredeyse iki kilometre genişliğinde olan nehir Toschahai Koyu’na dökülüyor ama sadece birkaç kanal yolculuğa uygun ve dip taraması gece gündüz devam ediyor. Geceleri ucuz otel odamda pencere açık şekilde uyanık yatıp bu iğrenç şehrin kalp atışlarına benzer tarama makinesi sesini, ıslak soluklarının uzaktan gelen hırıltısını dinliyorum. Bu gece şehrin nefes almasını dinlerken cinayete kurban giden adamın yüzülmüş derisini düşünmeden edemedim.

Şirketler karasal bölgelerdeki daha büyük çiftliklere adam ve malzeme gönderebilmek için şehrin kıyısında yüzen bir liman tutuyorlar ama oradaki gemilere binmeye yetecek rüşveti verecek param yok. Daha doğrusu kendim gemilerden birine binebilecek olsam da üç sandık dolusu tıbbi ve bilimsel malzememin taşınmasını sağlamaya yetecek param yok. Yine de gitme fikri aklımı çeliyor. Bikuralar arasında vereceğim hizmetler şu an

hiç olmadığı kadar saçma ve mantıksız geliyor. Kendi kendime verdiğim sürgün cezasının koşullarına uyup nehrin yukarısına doğru ilerlememi sağlayan tek şey bir amaca ihtiyaç duymam ve mazoşist kararlılığım.

İki gün sonra Kans'tan bir nehir gemisi kalkacak. Bu yolculuk için rezervasyon yaptırdım ve yarın sandıklarımı o gemiye taşıyacağım. Düşler Limanı'nı geride bırakmak hiç zor olmayacak.

41. Gün:

Emporotik Şamdan nehrin yukarısına doğru yavaş yolculuğuna devam ediyor. İki gün önce Melton'ın İskeleyi'nden ayrıldığımızdan beri insan yerleşimine dair hiçbir iz yok. Orman artık nehir yatağının yanında düz bir duvar gibi uzanıyor hatta nehrin otuz, kırk metre genişliğe kadar daraldığı yerlerde bizi neredeyse tamamen sarıyor. Çevredeki sarı ışık Kans'ın kahve-rengi yüzeyinin seksen metre yukarısındaki yaprakların arasından süzüldüğünden sıvı tereyağı kadar doygun bir renkte. Ortadaki yolcu kabinin paslanmış teneke çatısında oturuyorum ve ilk kez bir tesla ağacı görmek için etrafıma bakıyorum. Yakında oturan Yaşlı Kady çakısıyla bir şeyler oymaya ara verip dişlerinin arasından tükürüyor ve bana gülüyor. "Bu kadar aşağılarda alev ağaçları olmayacaktır," diyor. "Eğer olsa ormanın böyle görünmeyeceği kesin. Bir tesla görmeden önce Kanat'a kadar çıkmak gerek. Daha yağmur ormanından çıkmadık, Peder."

Her öğleden sonra yağmur yağıyor. Aslına bakarsanız her gün bize saldıran, kıyıyı görmemizi engelleyen, kabinlerin teneke çatısına kulakları sağır eden bir gümbürtüyle düşen ve nehrin yukarısına doğru yaptığımız yolculuğu neredeyse durma noktasına kadar yavaşlatan tufana yağmur demek fazlasıyla kibarlık olur. Âdeta nehir her öğleden sonra dik bir şekilde akmaya başlıyor, geminin ilerlemek için tırmanması gereken bir şelaleye dönüşüyor.

Şamdan, yorgun annelerinin eteğine yapışmış gibi duran beş kabiniyle düz tabanlı çok eski bir römorkör. İkinci seviye

kabinlerden üçü nehir boyunca uzanan birkaç çiftliğe ve yerleşim yerine satılacak ya da oradaki şeylerle değiş tokuş edilecek mal varilleriyle dolu. Diğer ikisi nehrin yukarısına doğru yolculuk eden yerliler için konaklama yeri taklidi yapıyor, gerçi kabinlerin bazı sakinlerinin kalıcı olarak orada yaşadıklarından şüpheleniyorum. Kendi kaldığım yer, zemindeki lekeli bir yataktan ve duvardaki kertenkeleye benzeyen böceklerden ibaret.

Yağmurlardan sonra herkes serinleyen nehirden yükselen akşam pusunu izlemek için güvertelerde toplanıyor. Hava çok sıcak ve artık günün neredeyse tamamında neme fazlasıyla doygun. Yaşlı Kady yağmurun içinden geçip tesla ağaçları faal hale gelmeden önce alev ormanlarını aşmak için çok geç kaldığımı söylüyor. Göreceğiz.

Bu gece pus, nehrin karanlık yüzeyinin altında uyuyan ölülerin ruhları gibi yükseliyor. Öğleden sonranın bulut örtülerinin kalan parçaları da ağaçların tepesinde dağıldı ve renkler dünyaya geri döndü. Yoğun ormanın krom sarısından transparan bir safran rengine, ardından koyu sarıya, sonrasında da siyaha dönüşünü izledim. Şamdan'da Yaşlı Kady, fenerleri ve bel verip ikinci kattan sarkan mum kürelerini yaktı; sanki bu ışık yetmezmiş gibi parıltıkuşları ve farklı tonlardaki solungaç iplikler karanlık ormanın üst bölgelerinde daldan dala süzülürlerken hafif floresan bir parıltı yaymaya başladılar.

Hyperion'ın küçük ayı bu gece görünmüyor fakat bu dünya güneşine çok yakın olduğundan sıradan bir gezegenden daha fazla birikintinin arasından geçiyor ve gökyüzü sık sık meteor yağmurlarıyla aydınlanıyor. Bu gece gök oldukça bereketli ve nehrin geniş alanlarında ilerlerken yıldızları birbirine bağlayan parlak meteor izlerini görebiliyorum. Bir süre sonra görüntüleri insanın retinasına işliyor ve nehre baktığımda sadece karanlık sudaki aynı görsel yankıları görüyorum.

Doğu ufkunda bir parıltı var ve Yaşlı Kady bana bunun birkaç büyük çiftliğin ışıklarını sağlayan yörüngesel aynalardan kaynaklandığını söylüyor.

Kamarama dönmek için hava çok sıcak. İnce matı kabinimin çatısına serip yerli aile grupları, benim öğrenmeyi bile denemediğim dillerdeki insanın içine işleyen şarkıları söylerken göksel ışıkları izliyorum. Hâlâ çok uzaklarında olduğum Bikuraları düşünüyorum ve içimde tuhaf bir gerginlik kabarıyor.

Ormanın içinde bir yerlerde bir hayvan, korkmuş bir kadının sesiyle çığlık atıyor.

60. Gün:

Perecebo Çiftliği'ne ulaştım. Hastayım.

62. Gün:

Çok hastayım. Ateşim var ve titreme nöbetleri geçiriyorum. Dün tüm gün boyunca siyah safra kusup durdum. Yağmur kulakları sağır ediyor. Geceleri bulutlar yörüngesel aynalar tarafından yukarıdan aydınlatılıyor. Gökyüzü alevler içindeymiş gibi görünüyor. Ateşim çok yüksek.

Bir kadın bana bakıyor. Beni yıkıyor. Utanamayacak kadar hastayım. Kadının saçları yerlilerin çoğundan daha koyu renkte. Çok az konuşuyor. Koyu renk, nazik gözleri var.

Ah, Tanrım, hasta olmak için evden çok uzaktayım.

... Gün

bekliyor gözetliyor ince bluzu yağmurdan ıslanmış şekilde geliyor amacı beni baştan çıkarmak, ne olduğumu biliyor benim alevler içinde yanıyor ince pamuk meme uçları üzerinde koyu renk kim olduklarını biliyorum izliyorlar, geceleri seslerini duyuyorum beni zehirlerle yıkıyorlar bilmediğimi sanıyorlar ama yağmurun içinde seslerini duyuyorum sonra çığlıklar duruyor duruyor duruyor

Tenim neredeyse tamamen yok oldu. Altı kıpkırmızı yanagımdaki deliği hissedebiliyorum. Mermiyi bulduğumda tükürüp atacağım. Agnusdei quitolispecattamundi miserer nobis misere nobis miserere

65. *Gün:*

Tanrım beni hastalıktan kurtardığın için şükürler olsun.

66. *Gün:*

Bugün tıraş oldum. Duşa girmeyi başardım.

Semfa, idarecinin ziyaretine hazırlanmama yardımcı oldu. Onun pencereden gördüğüm ayırma yerleşkesinde çalışan yapılı, aksi adamlardan biri olacağını tahmin ediyordum ama hafif peltek konuşan, sessiz, siyahi bir adam. Bana çok yardımcı oldu. Tıbbi bakımımı nasıl ödeyeceğim hakkında endişeleniyordum ama hiçbir ücrete gerek olmadığını söyleyerek beni yatıştırdı. Daha da iyisi beni yüksek bölgelere götürecek bir adam atayacak! Mevsimin sonlarında olduğumuzu ama eğer on gün içinde yola çıkarsak tesla ağaçları tamamen faal hale gelmeden önce alev ormanlarını geçip Yarık'a varabileceğimi söyledi.

O gittikten sonra oturup biraz Semfa'yla konuştum. Kocası üç yerel ay önce bir hasat kazasında burada ölmüş. Semfa bizzat Düşler Limanı'ndan gelmemiş; Mikel'le evliliği onun için bir kurtuluş olmuş ve nehrin aşağısına dönmektense geçici işler yaparak burada kalmayı tercih etmiş. Bu konuda onu suçlamıyorum.

Bir masajdan sonra uyuyacağım. Son zamanlarda annem hakkında çok rüya gördüm.

On gün. On güne hazır olacağım.

75. *Gün:*

Tuk'la beraber oradan ayrılmadan önce Semfa'yla vedalaşmak için çeltik tarlalarının oraya indim. Çok fazla şey söylemedi ama gözlerinden gittiğime üzüldüğü belliydi. Önceden planlamaksızın

onu kutsadım ve ardından alnından öptüm. Tuk yanımda duruyor, gülümseyip kafa sallıyordu. Ardından iki sürükatırıla beraber yola çıktık. İdareci Orlandi yolun sonuna kadar gelip yoğun ağaç tabakasıyla kaplı ince patikaya girene kadar arkamızdan el salladı.

Domine, dirige nos.⁵

82. Gün:

Yolda –hangi yol?– geçen bir haftadan sonra, hiçbir izin olmadığı sarı yağmur ormanında geçen bir haftadan sonra, Kanat Platosu’nun daha da dik yamacına tırmanarak geçen bir haftanın ardından bu sabah taşlık bir çıkıntı bulduk ve Gaga’yla Orta Deniz’e doğru uzanan devasa ormanı izleme şansına eriştik. Buradaki plato denizden neredeyse üç bin metre yukarıda ve manzara etkileyici. Ağır yağmur bulutları altımızdaki Kanat Tepeleri’nin eteklerine yayılmış halde ama beyaz ve gri renkteki bulut halısının deliklerinden sakince Düşler Limanı’na ve denize doğru akan Kans’ı, içinden güçlkle geçtiğimiz krom sarısı ormanın bölümlerini ve Tuk’un Perecebo yakınlarındaki fiberplastik tarlalarının alt bölümünden geldiğine yemin ettiği doğudaki hafif kızılıığı görebiliyoruz.

Akşamın ilerleyen saatlerine kadar ileri ve yukarı doğru yol almaya devam ettik. Tuk belli ki tesla ağaçları faal hale geldiğinde alev ormanlarında olacağımızdan endişeleniyor. Ona yetişmekte zorlanıyor, ağır yükümü çekiştiriyorum ve zihnimi ağrılardan, acılardan, genel şüphelerden uzak tutmak adına sessiz dualar mırıldanıyorum.

83. Gün:

Bugün şafak vaktinden önce yükümüzü yüklenip harekete geçtik. Havada duman ve kül kokusu var.

5 (Lat.) Tanrım, bize yol göster. (ç.n.)

Platonun bu bölgesindeki bitki örtüsü değişimi şaşırtıcı. Her tarafımızı saran savak ağacı ve yapraklı şalma artık o kadar belirgin değil. Dört mevsim yeşil ve mavi olan bodur ağaçlarla kaplı ara bölgeyi geçtikten ve sonrasında mutasyona uğramış kontorta çamı ve üçtoz ağacı kaplı alanı aştıktan sonra uzun prometeus dalları, her daim orada bulunan anka izleri ve yuvarlak parlak kehribar dayanaklarıyla alev ormanı karşımıza çıktı. Sık sık aşilamaz beyaz lif yığınlarıyla, Tuk'un son derece resimsel bir şekilde "...derine gömülmemiş bazı ölü devlerin çürüyen yaraklarına benzediği kesin," diye tarif ettiği çatallı besto bitkileriyle karşılaştık. Rehberimin kelimelerle arası iyi.

İlk tesla ağacımızı gördüğümüzde öğleden sonranın son saatleriydi. Yarım saat boyunca külle kaplı orman zemininde ankaların narin filizlerine ve isli topraktan cesur bir şekilde çıkan ateşkırbaçlarına takılmamaya çalışarak güçlkle ilerledikten sonra Tuk durdu ve işaret etti.

Hâlâ yarım kilometre uzakta olan tesla ağacı en az yüz metre yükseliyor, en yüksek prometeusun iki katı boya ulaşıyor. Tepesine yakın bir yerde akım toplayıcı ödünün soğana benzer belirgin kubbesiyle şişkinleşiyor. Ödün üstündeki yan dallar, hepsi açık yeşil ve mavi gökyüzünün karşısında gümüşü ve metalik renkte parıldayan onlarca nimbus sarmaşığına dönüşüyor. Tüm bu görüntü bana Yeni Mekke'deki tellerle saygısız bir şekilde süslenmiş şık bir Yüksek Müslüman camisini hatırlatıyor.

"Katırları ve kendimizi hemen buradan çıkarmamız gerek," diye homurdandı Tuk. Hemen oracıkta alev ormanı giysilerine bürünmemiz konusunda ısrar etti. Öğleden sonranın geri kalanını ve akşamı ozmos maskelerimizle kalın, kauçuk tabanlı botlarımızı sürükleyip gama giysilerimizin deriyi andıran katmanları altında terleyerek geçirdik. Katırların ikisi de gergin görünüyordu ve uzun kulakları en ufak çıtırtıya bile dönüyordu. Maskeme rağmen ozon kokusu alabiliyordum; bu aklıma çocukluğumun

Villefranche-sur-Saône'da geçen miskin Noel öğleden sonralarında elektrikli trenlerle oynayışımı getirdi.

Bu gece bir besto açıklığına elimizden geldiğince yakın bir yerde kamp kuruyoruz. Tuk bana alev tutucu çubuk halkasını nasıl kuracağımı gösterirken bir taraftan da kendi kendine uyarılar mırıldanıp gece göğünde bulut aradı.

Her şeye rağmen güzel bir uyku çekmeyi planlıyorum.

84. Gün:

Sabah saat 4...

Yüce Meryem aşkına!

Üç saat boyunca dünyanın sonunda kısılıp kaldık.

Patlamalar gece yarısından kısa süre sonra başladı; başta çakan şimşeklerden ibaretlerdi ve böyle yapmamamız gerektiğini bilmemize rağmen Tuk ile ben kafalarımızı çadırın kapısından çıkararak piroteknik gösteriyi izledik. Pacem'deki Matthew-ay muson fırtınalarına alışığım, o yüzden şimşek gösterilerinin ilk saati o kadar da sıra dışı gelmedi. Sadece uzaktaki tesla ağaçlarının havadaki akımın tartışmasız odağı olması biraz gerginlik vericiydi. Ama kısa süre sonra ormanın dev yaratıkları parıldamaya ve içlerinde biriken enerjiyi saçmaya başladılar, ardından devam eden gürültüye rağmen tam tekrar uykuya dalacakken gerçek Kıyamet koptu.

Tesla ağaçlarının vahşi enerji kasılmalarının başladığı ilk on saniyede en az yüz arklık elektrik salınmış olmalı. Aramızda otuz metreden az mesafe bulunan bir prometeus patladı ve yanan dalları orman zemininin elli metre ötesine fırladı. Alev tutucu çubuklar parıldayıp tısladı ve küçük kamp alanımızın üzerinden ve çevresinden geçen arklarca mavi beyaz ölümü saptırdı. Tuk bağırarak bir şeyler söylediye de ışık ve ses saldırısında herhangi bir insan sesinin duyulması mümkün değildi. Yerdeki bir öbek anka, bağlı katırların yanında alev aldı ve dehşete düşmüş hayvanlardan biri, ayakları ve gözleri bağlı olsa dahi kaçıp parıldayan

alev tutucu çubuk halkasına doğru atıldı. Anında en yakındaki tesladan yarım düzine yıldırım talihsiz hayvana çarptı. Çılgınca geçen bir saniye boyunca hayvanın iskeletinin kaynayan teninin altında görüldüğüne yemin edebilirim; ardından hayvan kasılarak havaya uçtu ve basitçe ortadan kayboldu.

Üç saat boyunca dünyanın sonunu izledik. Alev tutucu çubuklardan iki tanesi yıkıldıysa da diğer sekizi çalışmayı sürdürdü. Tuk'la ben yüksek ısıya rağmen çadırımızın sıcak mağarasında, dumanlı havadan nefes alabileceğimiz kadar serin oksijen filtreleyen ozmos maskelerimizle oturduk. Hayatta kalmamızı sadece çevrede bitki örtüsünün olmaması ve Tuk'un çadırımızı diğer hedeflerden uzağa, korunaklı besto bitkilerinin yakınına kurması sağladı. Bir de bizimle sonsuzluk arasında dikilen sekiz saçaklılaşım çubuk.

"Dayanıyorlarmış gibi görünüyorlar," diye bağırdım hışırtı ve çatırtıların, fırtınanın gümbürtü ve gıcırtilarının arasından Tuk'a.

"Bir, belki de iki saat dayanmak için yapıldılar," diye homurdandı rehberim. "Her an eriyiverebilirler, biz de ölürüz."

Başımla onayladım ve ozmos maskemin ince açıklığından ılık su yudumladım. Eğer bu geceyi hayatta atlatabilirim bu görüntüyü görmeme izin verdiği için ömrüm boyunca cömert Tanrı'ya şükredeceğim.

87. Gün:

Tuk ile ben dün öğle saatlerinde alev ormanının tüten kuzeydoğu köşesinden çıktık ve hemen küçük bir ırmağın yanında kampımızı kurup on sekiz saat boyunca aralıksız uyuduk; böylece uykusuz geçen üç gecenin ve alev ile kül kâbusunun içinde dinlenmeksizin ilerlediğimiz eziyetli iki günün acısını çıkardık. Ormanın sınırını belirleyen domuz sırtı tepelere yaklaşırken baktığımız her yerde son iki gecedeki büyük yangında ölen çeşitli ağaç türlerinin yeniden hayat bulan tohumlarının ve kozalaklarının açıldığını görüyorduk. Alev tutucu çubuklarımızdan beşi

hâlâ çalışıyordu, gerçi onları bir gece daha denemeye ne benim ne de Tuk'un niyeti vardı. Hayatta kalan katırımız üzerindeki ağır yük alınır alınmaz yere yığıldı ve öldü.

Bu sabah şafak vakti akan suyun sesine uyandım. Küçük ırmağı kuzeydoğuya doğru bir kilometre boyunca takip ettim, onun derinleşen sesi gözden kaybolana kadar peşinden gittim.

Yarık! Neredeyse hedefimizi unutmuştum. Bu sabah sisin içinde tökezleyerek genişleyen ırmağın kenarında ıslak taşların birinden diğerine atlayarak son bir kayanın üzerine doğru atıldım; orada tökezledim, dengemi tekrar sağladım ve doğrudan üç bin metre aşağıdaki pus, kaya ve nehre dökülen şelaleye baktım.

Yarık, Eski Dünya'daki efsanevi Büyük Kanyon gibi ya da El Halil'deki Dünya Çatlağı gibi yükselen platodan oyulmamıştı. Hareketli okyanuslarına ve dünya benzeri kıtalarına rağmen Hyperion tektonik olarak oldukça ölüydü; kıta kaymasının olmayışı konusunda daha çok Mars'a, Lusus'a ya da Armaghast'a benziyordu. Ve tıpkı Mars ile Lusus gibi Hyperion da uzun buzul çağlarından mustarıptı, gerçi şu an ortada olmayan çift cüce yıldızın uzun süren tutulması sebebiyle buradakilerin arası otuz yedi milyon yıl sürüyordu. İletiaracısı Yarık'ı Mars'taki Mariner Vadisi'nin henüz dünyalaştırılmamış haliyle kıyasladı. İkisi de alüvyonların periyodik olarak donup çözülmesiyle yer yüzeyinin zayıflamasının ardından Kans benzeri yeraltı nehirlerinin akımıyla oluşmuştu. Ardından büyük yıkım gerçekleşmiş, Kartal kıtasının dağlık kanadından uzun bir yara izi belirmişti.

Yarık'ın kenarında dururken Tuk yanıma geldi. Çıplaktım, yolculuk giysilerimden ve cübbemden kül kokusunu çıkarmaya çalışıyordum. Soluk tenime soğuk su çarptım ve Tuk'un bağırışlarının altı yüz metre uzaktaki Kuzey Duvarı'na çarpıp yankılanması üzerine kahkaha attım. Yer kabuğunun kırılışının doğası nedeniyle Tuk'la ben Güney Duvarı'nı altımızda gizleyen bir çıkıntının üzerinde duruyorduk. Tehlikeli bir şekilde açıkta olsak da milyonlarca yıldır yer çekimine karşı gelen çıkıntının, biz

yıkanır, dinlenir, sesimiz çatlayana kadar yankılara bağıırır ve genel olarak okuldan kaçmış çocuklar gibi davranırken birkaç saat daha dayanacağını varsaydık. Tuk alev ormanını boylu boyunca geçmediğimizi itiraf etti, bu mevsimde kimsenin geçemeyeceğini ve artık tesla ağaçları tamamen faal hale geldiğinden dönmek için en az üç ay beklemek zorunda olduğunu söyledi. Buna çok üzölmüş gibi görünmüyordu ve ben de o yanımda olduğu için memnundum.

Öğleden sonra eşyalarımı rölelere aktardık ve çıkıntının yüz metre gerisinde ırmağın kenarına kamp kurup dolguköpük kurtarındaki bilimsel araçlarımı sabah ayıklamaya karar verdik.

Soğuk bir akşamdı. Yemekten sonra, gün batımından hemen önce üzerime termal ceketimi geçirdim ve tek başıma Yarık'la ilk karşılaştığım yer olan kuzeybatıdaki taşlık çıkıntıya doğru yürüdüm. Nehrin ilerisine doğru uzanan seyir yerindeki manzara hatırlanmaya değerdı. Çok aşığı dökölen nehirden yükselen pus, perde misali pustan sıçrayan suların gün batımının da etkisiyle yarattığı onlarca eflatun küre ve onun iki katı gökkuşığı. Tayfların hepsinin doğuşunu, kararan gök kubbeye doğru yükselişini ve ölüşünü izledim. Serinleyen hava platonun çatlaklarına ve mağaralarına yerleşir, sıcak hava hızla gökyüzüne yükselip yaprakları, dalları ve pusu yukarı doğru kaldırırken Yarık'tan çıkan ses âdeta taştan devlerin sesi, devasa bambu flütler ve saray büyüklüğünde kilise orglarıyla, en tiz sopranodan en kahn basa kadar değişen farklı seslerin berrak, mükemmel notalarıyla bizzat kıtanın söylediğı bir şarkıydı. Rüzgâr vektörlerinin hareketsiz yer kabuğunun çok derinlerindeki mağaralarda bulunan oluklu kaya duvarlara çarptığını ve bu sayede rastgele harmoninin oluşturabileceğı insan seslerine benzediklerini varsaydım. Ama nihayetinde varsayımlarımı bir kenara bırakıp güneşe veda ilahisini mırıldanan Yarık'ı dinledim.

Tepedeki gökyüzünü yayılım ateşine tutulmuşçasma aydınlatan meteor yağmurlarının ve güney ve batı ufukları boyunca uzanan

uzaktaki alev ormanlarının, Hicret öncesi Eski Dünya'daki kadim bir savaşta kullanılan toplar gibi patlamaları başlarken çadırımıza ve dirimsel ışıldayan yuvarlak lambalarına döndüm.

Çadıra girdiğimde uzun mesafeli iletiracısı frekanslarını denedim ama statik dışında hiçbir şey yoktu. Tahminimce fiberplastik çiftliklerine hizmet eden ilkel haberleşme uyduları dahi bu kadar doğuya yayın yapmıyordu ve en sıkı lazer ya da ışıltat ışınları hariç her şey dağlar ve teslaların faaliyeti tarafından maskeleniyordu. Pacem'deyken manastırdaki insanlardan sadece birkaçı kişisel iletiracısı giyer ya da taşırdı ama eğer erişmeye ihtiyaç duyarsak veriküresi her daim oradaydı. Burada böyle bir seçenek yok.

Oturup kanyon rüzgârının son notalarının oluşunu dinledim, aynı anda hem kararan hem aydınlanan gökyüzünü izledim, Tuk'un çadırın dışına serdiği yatağından yükselen horultularının sesine gülümsedim ve kendi kendime eğer sürgün buysa hiç fena değil, dedim.

88. Gün:

Tuk öldü. Öldürüldü.

Şafak vakti çadırdan çıktığımda cesedini buldum. Dışarıda, sadece dört metre uzağımda uyuyordu. Yıldızların altında uyumak istediğini söylemişti.

Katiller o uyurken boğazını kesmiş. Herhangi bir çığlık duymadım. Fakat rüya gördüm: Semfa'nın ateşli olduğum dönemde benimle ilgilenmesine dair rüyalar. Boynuma, göğsüme dokunan soğuk ellerin, çocukluğumdan beri taktığım haça dokunuşunun rüyasını. Tuk'un cesedinin üzerinde dikilip kanının Hyperion'un umursamaz toprağı tarafından emildiği koyu renkli geniş daireye baktım ve gördüğüm rüyanın bir rüyadan fazlası olabileceği, gece vakti ellerin bana dokunduğu düşüncesi karşısında ürperdim.

Bir rahipten ziyade korkmuş yaşlı bir aptal gibi davrandığımı itiraf ediyorum. Son ayinini gerçekleştirdim ama ardından

paniğe kapılıp zavallı rehberimin cesedini bıraktım ve eşyalarımız arasında çaresizce bir silah arayıp yağmur ormanlarında kullandığım palayla küçük hayvanları avlamak için kullanmayı planladığım düşük voltajlı maseri aldım. Kendi hayatımı kurtarmak için olsa dahi bu silahları bir insan üzerinde kullanabilir miyim bilmiyorum. Ama panik içinde palayı, maseri ve güçlü dürbünü Yarık'ın kenarındaki yüksek bir kayanın üzerine taşıyıp etrafta katilleri aradım. Dün ağaçların arasında uçuştüğünü gördüğümüz küçücük ağaççıklar ve solungaç iplikler hariç hiçbir şey göremedim. Orman olağandışı şekilde yoğun ve karanlık görünüyordu. Yarık'ın kuzeydoğusunda koca barbar gruplarına ev sahipliği yapabilecek yüzlerce teras, çıkıntı ve taş balkon mevcuttu. O yalçın kayalıkların ve sürekli var olan pusun arasında koca bir ordu saklanıyor olabilirdi.

Otuz dakikalık nafîle dikkat ve aptalca korkaklığın ardından kamp yerine geri döndüm ve Tuk'un cesedini gömmek için hazırladım. Platonun taşlık toprağında düzgün bir mezar kazmak iki saatten fazla sürdü. Mezar dolduğunda ve resmî tören tamamlandığında rehberim olan sert, eğlenceli, küçük adam için söyleyecek kişisel hiçbir şey düşünemedim. "Onu kolla, Tanrım," dedim sonunda, içten içe bu sözcükleri aslında kendim için ettiğimi bildiğimden ikiyüzlülüğümden iğrenerek. "Onu cennetine kabul et. Âmin."

Bu gece kampı yarım kilometre kuzeye taşıdım. Çadırım on metre ilerideki açıklığa kurulu ama ben sırtımı bir kayaya yasladım, pala ve maser yakınımnda, gece cübbelerime sarındım. Tuk'un cenazesinden sonra erzak ve alet kutularına baktım. Geriye kalan birkaç alev tutucu çubuk hariç hiçbir şey alınmamıştı. Anında acaba birileri bizi alev ormanından geçerken takip edip Tuk'u öldürmeyi ve beni burada tek başıma bırakmayı mı planladı diye düşünsem de böylesine ayrıntılı bir hareket için herhangi bir amaç bulamadım. Çiftliklerdeki herhangi biri bizi yağmur ormanında ya da -katil tarafından bakıldığında daha iyisi- kimsenin

yanmış iki cesede ne olduğunu merak etmeyeceği alev ormanının derinliklerindeyken öldürebilirdi. Geriye Bikuralar kalıyordu. Benim ilkel mesuliyetlerim.

Çubuklar olmadan alev ormanına geri dönmeyi düşündüysem de bu fikirden kısa süre sonra vazgeçtim. Burada kalmak olası bir ölüm demekti, gitmekse kesin ölüm.

Teslaların uykuya geçmesine üç ay vardı. Yani yirmi altı saatlik yüz yerel gün. Sonsuzluk.

Yüce Tanrım, bu neden başıma geldi? Neden bu gece... ya da yarın gece öleceksem dün gece canım bağışlandı?

Kararan yalçın kayalıkların altında oturdum ve Yarık'tan yükselen gece rüzgârının uğursuz inlemelerini dinledim; meteor izleri gökyüzünü kan kırmızı çizgilerle aydınlatırken dua ettim.

Kendi kendime sözcükleri mırıldandım.

95. Gün:

Geçen haftanın dehşetleri genel olarak azaldı. Düş kırıklığıyla geçen günlerden sonra korku dahi soluklaşıp sıradanlaşıyor.

Palayı küçük ağaçları kesip bir sundurma yapmak için kullandım, yan taraflarını gama-bez ve arasına çamur sürdüğüm odunlarla kapattım. Arka duvarı kayanın düz taş yüzeyi. Araştırma ekipmanımı ayıklayıp bazılarını çıkardım, gerçi artık onları hiç kullanamayacağımı tahmin ediyorum.

Hızla tükenen dondurularak kurutulmuş yiyecek stokumu yerine koymak için toplayıcılığa başladım. Pacem'de yaptığım saçma programa göre şu ana kadar birkaç haftadır Bikuralarla yaşıyor ve yerel yiyecekler için küçük mallar takas ediyor olmalıydım. Fark etmez. Tatsız ama rahatça kaynatılan şalma köklerinden oluşan diyetimin yanı sıra iletiaracımın bana yenebileceğini söylediği yarım düzine böğürtlen ve daha büyük meyve buldum; şu âna kadar sadece bir tanesi beni tüm geceyi en yakındaki çukurun yanma çömelmiş halde geçirmemi gerektirecek kadar rahatsız etti.

Armaghast'taki önemsiz padişahların kafeste tuttukları pe-
loplar kadar huzursuzca bölgenin sınırlarında geziniyorum. Bir
kilometre güneyde ve dört kilometre batıda alev ormanları tam
faaliyette. Duman, sabahları gökyüzünü kapatmak için hareketli
pus bulutlarıyla yarışıyor. Teslaları uzak tutan tek şey çevremdeki
yoğun bestolar, platonun taşlık zemini ve zırhlı bir omurga gibi
buranın kuzeydoğusu boyunca uzanan domuz sırtı tepeler.

Kuzeyde plato genişliyor ve Yarık kenarındaki çalılar Yarık'ın
üçte bir derinliğindeki ve yarı genişliğindeki hendek tarafından
engellenene kadar on beş kilometre boyunca uzanıyor. Dün en
kuzeydeki noktaya ulaşip biraz bıkkınlıkla bu koca deliğe baktım.
Bir ara tekrar deneyeceğim, doğudan dolaşıp geçebileceğim bir
nokta bulmaya çalışacağım ama uçurumun kenarındaki ankalara
dair belirgin işaretler ve kuzeydoğu ufkundaki duman tabakası
yüzünden yanımdaki yörüngesel arazi haritasında kabaca belir-
tilmiş şalma dolu kanyonlar ve alev ormanının bozkırları hariç
bir şey bulacağımı zannetmiyorum.

Bu gece akşam rüzgârı ağıtına başlarken Tuk'un taşlık me-
zarını ziyaret ettim. Orada diz çöküp dua etmeye çalıştım ama
aklıma hiçbir şey gelmedi.

Aklıma hiçbir şey gelmedi, Edouard. Seninle birlikte Tarum
bel Wadi yakınlarındaki kısır çöl kumlarından kazıp çıkardığımız
o sahte lahitler kadar boşum.

Zen Gnostikler bu boşluğun iyiye işaret olduğunu söylerler;
yeni farkındalık seviyesine, yeni öngörülere, yeni deneyimlere
açıklığa alamet olduğunu.

Merde!⁶

Boşluk... sadece boşluk.

6 (Fr.) Kahretsin. (ç.n.)

96. Gün:

Bikuraları buldum. Daha doğrusu onlar beni buldular. Gelip beni "uykumdan" uyandırmalarından önce yazabileceğim her şeyi yazacağım.

Bugün kampın sadece dört kilometre kuzeyinde detaylı harita çıkarmakla uğraşırken gün ortası sıcaklığıyla pus ortadan kalktı ve Yarık'm kenarında o zamana kadar gizli kalan bir dizi teras fark ettim. Terasları –aslında saçağın üzerinden sarkan bir dizi merdivenli çıkıntı, kule, sahanlık ve ot öbeği– incelemek için elektrikli dürbünümü kullanıyordum ki insan yapımı yerleşim yerlerine baktığımı fark ettim. Yaklaşık bir düzine kulübe kabaca yapılmıştı –şalma öbekleri, taşlar ve süngertezeğinin üst üste yığılmasıyla yapılmış derme çatma barakalar– ama insan yapımı oldukları şüphe götürmezdi.

Orada dürbünüm hâlâ gözümde, kararsız bir şekilde dikilip aşağıdaki çıkıntılara inerek orada yaşayanlarla mı yüzleşeyim yoksa kampıma geri mi döneyim diye düşünürken insanın artık kesinlikle yalnız olmadığına kapıldığı, ensesindeki tüyleri dimdik eden bir ürperti yaşadım. Dürbünü indirip yavaşça döndüm. Bikuralar oradaydı; en az otuz tanesi ormanın içine geri çekilmemi engelleyecek biçimde yarım daire şeklinde dikiliyorlardı.

Neyle karşılaşmayı beklediğimi bilmiyorum; belki de çıplak vahşilerle, yüzlerinde acımasız ifadeler ve boyunlarında dişlerden yapılmış kolyelerle. Belki de bir yanım bazı gezginlerin El Halil'deki Moshé Dağları'nda karşılaştığı sakallı, dağınık saçlı keşişlerle karşılaşmayı bekliyordu. Aklımdaki her neydiyse gerçek Bikuralar bu şablona uymuyordu.

Bana son derece sessizce yaklaşan bu insanlar kısa boyluydu, hiçbiri omuz hizamdan daha uzun değildi ve vücutlarını boyundan ayağa kadar kaplayan koyu renkli, örgü cübbelere bürünmüşlerdi. Şimdi bazılarının yaptığı gibi hareket ettiklerinde hayaletler misali süzülüyor gibilerdi. Görünüşleri uzaktan bana

Yeni Vatikan kuşatmasındaki minik Cizvit kalabalığından başka bir şey hatırlatmadı.

O an neredeyse kıkırdayacaktım, ardından böyle bir tepkinin, paniğe kapılmanın işareti olabileceğini fark ettim. Bikuralar böyle bir paniğe neden olacak hiçbir saldırganlık işareti göstermiyorlardı; silah taşımıyorlardı, küçük elleri boştu. Tıpkı yüzlerindeki ifade gibi boş.

Dış görünüşlerini kısa bir şekilde tanımlamak güç. Keller. Hepsi. Kellikleri, yüzlerinde herhangi bir tüy olmayışı ve yere kadar inen bol cübbeleri birleşince erkekleri kadınlardan ayırmak oldukça güçleşiyor. Şu an karşımda olan grubun tamamı –bu sefer elli kişiden fazlalar– yaklaşık aynı yaşlarda görünüyorlar: kırk ila elli standart yaşta. Yüzleri pürüzsüz, tenlerinde sarıya çalan bir ton hâkim, bunun nesillerce şalma ve diğer yerel bitkilerdeki iz mineralleri tüketmekten kaynaklandığını düşünüyorum.

Bikuraların yuvarlak yüzlerini tarif etmek için akla ilk gelen ifade melek gibi olsa da daha yakından incelendiğinde sevimli çehreleri solup yerini farklı bir yoruma bırakıyor: aptal durgunluğu. Bir rahip olarak gelişmemiş dünyalarda Down sendromunun çeşitleri olarak geçen genetik bozuklukları, mongolizmi ve nesil gemisi mirasının etkilerini görecektik kadar zaman geçirdim. Bana yaklaşan, yaklaşık altmış koyu renk cübbeli küçük insanın yarattığı genel izlenim buydu: sessiz, gülümseyen, kel, bir grup zekâ engelli çocuk tarafından karşılandığım.

Kendi kendime bunların uyurken Tuk'un boğazını kesip onu kesilmiş bir domuz gibi orada ölmeye bırakan “gülümseyen çocuklar” grubu olduğunun neredeyse kesin olduğunu hatırlattım.

En yakındaki Bikura öne çıktı, benden beş adım ileride durdu ve yumuşak bir monotonlukta bir şeyler söyledi.

“Bir dakika,” dedim ve iletiaçımı çıkarıp tercüme özelliğini açtım.

“Beyetet ota menna lot cresfem ket?” dedi karşımdaki kısa boylu adam.

İletiaracımın kulaklığını tam çevirisini duyacağım vakitte takmayı başardım. Bekleme süresi yoktu. Yabancı olduğu belirgin olan dil, kadim tohumgemi İngilizcesinin basit bir yozlaşmasıydı ve şu ana kadar çiftliklerdeki yerlilerin argolarından uzak kalmıştı. “Sen haç şekline/istavroza ait adam mısın?” diye yorumladı iletiaracısı, isim için bana iki alternatif sunarak.

“Evet,” dedim, Tuk’un öldürüldüğü gece uykumda bana dokunanların bu kişiler olduğunu bilerek. Bu aynı zamanda Tuk’u öldürenlerin de bu kişiler olduğu anlamına geliyordu.

Bekledim. Av maseri çantamdaydı. Çantam, aramda sadece on adım mesafe olan küçük bir şalmaya dayalı duruyordu. Benimle onun arasında yarım düzine Bikura vardı. Zaten bu bir şey değiştirmezdi. O anda başka bir insana karşı silah kullanamayacağımı fark ettim, bu insan rehberimi öldürmüş ve her an beni öldürebilecek olsa da. Gözlerimi kapadım ve sessizce tövbe ettim. Tekrar gözlerimi açtığımda daha fazla Bikura gelmişti. Sanki yeterli üye sayısına ulaşılmış ve bir karar verilmişçesine hareketlerinde bir duraksama oldu.

“Evet,” dedim tekrar sessizlik içinde, “ben haç takan adamım.” İletiaracısı hoparlörünün “cresfem” kelimesini kullandığını duydum.

Bikuraların hepsi aynı anda başlarını salladılar ve sanki uzun zamandır rahip yardımcılığı yaptıkları için alışkanlık olmuş gibi cübbelerini hışırdatarak mükemmel şekilde tek dizlerinin üzerine çöktüler.

Konuşmak için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettim. Ağzımı kapattım.

Bikuralar ayağa kalktılar. Bir meltem ince şalma öbeklerinde dolaşp yaprakların tepemizde, yaz sonunun kuru sesini çıkarmasına neden oldu. Sol tarafımdaki en yakın Bikura bana yaklaşp soğuk, güçlü parmaklarıyla kolumu kavradı ve iletiaracısının, “Gel. Evlerimize gidip uyuma vakti geldi,” şeklinde çevirdiği yumuşak bir cümle kurdu.

Öğleden sonranın ortasıydı. Acaba iletia racısı “uyuma” kelimesini düzgün çeviremedi mi veya bu “ölmek” yerine kullanılan bir deyim ya da metafor olabilir mi diye düşünerek başımla onayladım ve onları Yarık’ın kıyısındaki köye doğru takip ettim.

Şimdi bir kulübede oturmuş bekliyorum. Etrafta mırıltılar var. Birileri daha uyanık. Oturdum ve bekliyorum.

97. Gün:

Bikuralar kendilerine “Üç Yirmilik ve On,” diyorlar.

Son yirmi altı saati onlarla konuşarak, onları gözlemleyerek, öğleden sonraki iki saatlik “uykularında” onlar hakkında notlar alarak ve genel olarak boğazımı kesmeye karar vermelerinden önce onlar hakkında elimden geldiğince çok veri kaydederek geçirmeye çalıştım.

Ama şu an bana zarar vermeyeceklerine inanmaya başlıyorum.

Dün “uykumuzdan” sonra onlarla konuştum. Bazen sorulara cevap vermiyorlar, verdiklerinde de zekâ geriliği yaşayan çocukların homurtularından ve çelişkili cevaplarından fazlası olmuyor. İlk sorularının ve ilk karşılaşmamızda gelen davetlerinin ardından hiçbirisi bana tek bir soru dahi sormadı ya da benim hakkımda yorumda bulunmadı.

Eğitilmiş bir etimoloğun profesyonel sakinliğiyle, fark ettirmeden, özenlice ve dikkatlice onları sorguladım. İletia racısının düzgün bir şekilde çalıştığından emin olmak için mümkün olan en basit, en olgusal soruları sordum. Çalışıyordu. Ama tüm cevaplara rağmen yirmi küsur saat önce olduğum kadar cahilim.

Nihayet hem bedenem hem ruhen yorulduğumdan profesyonel inceliğimi bir kenara bırakıp yanlarında oturduğum gruba, “Refakatçimi siz mi öldürdünüz?” diye sordum.

Üç muhatabım başlarını kaba dokuma tezgâhında yaptıkları örgüden kaldırmadılar. “Evet,” dedi ormanda bana ilk yaklaşan kişi olduğundan Alfa olduğunu düşünmeye başladığım, “refa-

katçının boğazını sivri taşlarla kestik ve o debelenirken sessiz kalması için onu tuttuk. Gerçek bir ölümle öldü.”

“Neden?” diye sordum kısa bir süre sonra. Sesim dağılan bir mısır kabuğu kadar kuru çıkmıştı.

“Neden gerçek ölümle mi öldü?” dedi Alfa, kafasını kaldırmamaya devam ederek. “Çünkü tüm kanı aktı ve nefes almayı bıraktı.”

“Hayır,” dedim. “Neden onu öldürdünüz?”

Alfa cevap vermedi ama Betty –dişi ve Alfa’nın eşi olabilirdi de olmayabilirdi de– kafasını dokuma tezgâhından kaldırdı ve basitçe, “Ölsün diye,” dedi.

“Neden?”

Benzer cevaplar geldi ve aynı şekilde beni bir nebze olsun aydınlatmadı. Birçok sorunun ardından Tuk’u onu öldürmek için öldürdüklerini ve onun onu öldürdükleri için öldüğünü doğruladım.

“Ölüm ile gerçek ölüm arasındaki fark nedir?” diye sordum, bu noktada ne iletiaresına ne öfkeme güvenerek.

Üçüncü Bikura, Del, iletiaresının, “Refakatçin gerçek ölümle öldü. Sen ölmedin,” diye yorumladığı bir homurtuyla cevapladı.

Nihayet öfkeme neredeyse yenik düşeceğim bir bıkkınlıkla, “Neden? Neden beni öldürmediniz?” diye çıkıştım.

Üçü de düşünmeksizin dokudukları örgüyü bırakıp bana baktılar. “Sen öldürülemezsin çünkü sen ölemezsin,” dedi Alfa. “Sen ölemezsin çünkü sen istavrozdansın ve haça itaat ediyorsun.”

Lanet olasıca aletin neden haç kelimelerinden birini “haç”, diğerini “istavroz” olarak tercüme ettiğine dair en ufak fikrim yoktu. *Çünkü sen istavrozdansın.*

İçimi bir ürperti kapladı, ardından bir kahkaha atma isteği geldi. Eski bir klişe hologram macerasının içine düşmüştüm – kayıp kabile, yolu ormanlarına düşen bir “tanrıya” tapınır ve ardından zavallı şerefsiz tıraş olurken kendini keser, kabile halkı da ziyaretçilerinin bariz bir şekilde fani olmasından güven bulup rahatlayarak eski ilahlarını kurban ederler...

Eğer Tuk'un kanı çekilmiş yüzü ve kabaca açılmış büyük yarası zihnimde bu kadar taze olmasaydı bu komik bir düşünce olabilirdi.

Haça verdikleri tepki bir zamanlar Hristiyan olan –Katolik olabilirler mi?– bir grupla karşılaştığımı söylese de iletia racısındaki veri bu platoya dört yüz yıl önce düşen inişgemisinin sadece yetmiş Neo-Kerwin Marksist taşıdığı ve hepsinin diğer dinlere karşı açıkça düşmanlık sergilemese de kayıtsız kalacağı konusunda ısrarcıydı.

Peşine düşmek çok tehlikeli olacağından konuyu kapatmayı düşündüysem de aptalca merakım beni devam etmeye zorladı. “İsa’ya mı tapıyorsunuz?” diye sordum.

Yüzlerindeki boş ifade olumsuz cevabı dillendirmelerine gerek bırakmadı.

“Mesih?” diye denedim tekrar. “İsa Peygamber? Hristiyanlık? Katolik Kilisesi?”

Hiçbiri ilgilerini çekmedi.

“Katoliklik? İsa? Meryem? Aziz Peter? Paul? Aziz Teilhard?”

İletia racısı bazı sesler çıkarsa da kelimelerin onlar için hiçbir anlamı yokmuş gibiydi.

“Haça mı itaat ediyorsunuz?” diye sordum en azından bir bağlantı kurma arzusuyla.

Üçü de bana baktılar. “Biz istavrozdanız,” dedi Alfa.

Hiçbir şey anlamadan başımla onayladım.

Bu akşam gün batımından hemen önce kısa süreliğine uykuya daldım ve Yarı k’ın gece başlangıcı rüzgârlarının kilise orgu müziğiyle uyandım. Burada, köyün çıkıntılarında sesi çok daha yüksekti. Sertleşen rüzgâr taş boşluklarda, salınan bitkilerde ve kaba duman deliklerinde ılık çalıp sızlanırken kulübeler bile koronun bir parçası haline gelmiş gibiydi.

Bir şey yanılttı. Uyku sersemliğiyle köyün terk edildiğini fark etmem bir dakika sürdü. Tüm barakalar boştu. Soğuk bir kayanın üzerine oturup acaba varlığım bir çeşit toplu göçe mi

neden oldu, diye düşündüm. Müzik sona erip meteorlar alçak bulutların arasındaki deliklerden her gece yaptıkları gösteriye başladıklarında arkamdan bir ses geldiğini işittim ve dönüp Üç Yirmilik ve On'un yetmişinin tamamının orada durduğunu gördüm.

Tek kelime etmeden yanımdan geçtiler ve barakalarına girdiler. Hiç ışık yoktu. Onların kulübelerinde oturup boşluğa baktıklarını hayal ettim.

Kendi kulübeme dönmeden önce bir süre dışarıda kaldım. Biraz zaman geçtikten sonra çimenle kaplı çıkıntının kenarına doğru yürüdüm ve kayanın uçurumla buluştuğu yerde dikildim. Kayaların yüzeyinde bir grup sarmaşık ve kök var gibiydi ama birkaç metre aşağıda, boşluğun üzerinde asılı kalıyorlardı. Hiçbir sarmaşık iki kilometre aşağıdaki nehre ulaşmayı sağlayacak kadar uzun olamazdı.

Ama Bikuralar bu taraftan gelmişti.

Hiçbir şey mantıklı değildi. Başımı iki yana salladım ve kulübeme geri döndüm. Burada oturmuş iletiaçımın *diskeyi*-nin ışığıyla bu satırları yazarken gün doğumunu görebilmek için alabileceğim tedbirleri düşündüm.

Aklıma hiçbir şey gelmedi.

103. Gün:

Daha fazla şey öğrendikçe daha az şey anlıyorum.

Aletlerimin çoğunu köyde benim için ayırdıkları boş kulübeye taşıdım.

Fotoğraflar çektim, video ve ses kayıtları aldım hatta tüm köyün ve sakinlerinin hologram taramasını yaptım. Umurlarında değilmiş gibi görünüyor. Holografik görüntülerini yansıtıyorum ve hiç ilgi göstermeden yanımdan geçip gidiyorlar. Söyledikleri sözcükleri onlara oynatıyorum ve gülümseyip barakalarına dönerek saatlerce hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey söylemeden oturuyorlar. Onlara değersiz süs eşyaları takdim ettim, hiçbir yorumda bulunmadan alıp yenebilecek bir şey mi diye baktıktan sonra

oracıkta bıraktılar. Otlar plastik boncuklar, aynalar, renkli kumaş parçaları ve ucuz kalemlerle doldu.

Tam teçhizatlı bir tıbbi laboratuvar kurdum ama kimse gelmedi; Üç Yirmilik ve On onları muayene etmeme izin vermiyor, defalarca bunun acısız bir şey olduğunu göstermeme rağmen kan örnekleri almama ve onları tanı ekipmanıyla taramama da izin vermiyorlar, kısacası hiçbir şekilde benimle iş birliği yapmıyorlar. İtiraz etmiyorlar. Açıklama yapmıyorlar. Sadece arkalarını dönüp hiçbir şey yapmamaya devam ediyorlar.

Bir hafta geçmiş olmasına rağmen hâlâ erkekler ile kadınları birbirinden ayıramıyorum. Yüzleri bana baktıkça şekil değiştiren görsel bulmacaları hatırlatıyor; bazen Betty'nin yüzü inkâr edilemeyecek şekilde dişi görünüyor ama on saniye sonra yarattığı cinsiyet izlenimi tamamen yok oluyor ve onu yine Beta olarak düşünmeye başlıyorum. Sesleri de aynı değişimi geçiriyor. Yumuşak, iyi ayarlanmış, cinsiyetsiz... bana geri kalmış dünyalardaki kötü programlanmış ev bilgisayarlarını hatırlatıyor.

Kendimi Bikuraların çıplak haliyle karşılaşmayı umarken buluyorum. Kırk sekiz standart yıldır Cizvit olan biri için bunu itiraf etmek güç. Ama bu kıdemli bir röntgenci için bile kolay bir iş olmaz. Çıplaklık kesin bir tabu gibi görünüyor. Uyanıkken de iki saatlik gün ortası kestirmelerinde de uzun cübbelerini giyorlar. İdrar yapmak ve dışkılamak için köy alanından çıkıyorlar ama o zaman dahi bol cübbelerini çıkardıklarını zannetmiyorum. Yıkanmıyorlarmış gibi görünüyor. İnsan bunun koku problemleri yaratacağını düşünse de bu ilkelerin üzerinde şalmanın hafif tatlı kokusu hariç bir koku yok. "Bazen üzerinizdekileri çıkarıyor olmalısınız," dedim Alfa'ya bir gün, bilgi edinmek için kibarlığı bir kenara bırakarak. "Hayır," dedi Al ve hâlâ giyinik halde başka bir yere gidip hiçbir şey yapmamaya devam etti.

İsimleri yok. Başta bunu inanılmaz bulduysam da artık buna eminim.

"Biz olmuş ve olacak her şeyiz," dedi dişi olduğunu düşündüğüm ve Eppie olarak isimlendirdiğim en kısa boylu Bikura. "Biz Üç Yirmilik ve Onuz."

İletiaracısı kayıtlarında yaptığım araştırma tahminimi doğruladı: On altı binin üzerindeki bilinen insan topluluklarının hiçbirinde bireylerin adı olmadığı görülmemiş. Lusus'un kovan toplumlarında dahi bireyler sınıf isimlerinin ardından gelen basit kodlara cevap veriyor.

Onlara kendi adımı söyledim ve boş boş baktılar. İletiaracısı, "Peder Paul Duré, Peder Paul Duré," deyip dursa da onların tekrarlamaya dair en ufak bir girişimi olmadı.

Her gün, gün batımından önce hep beraber ortadan kaybolmaları ve günlük iki saatlik müşterek uykuları hariç birlikte çok az şey yapıyorlar. Kalacak yer düzenlemeleri dahi rastgele yapılmış gibi. Al uyku vakitlerinden birini Betty'le geçirirken bir sonrakini Gam'la, üçüncüyü ise Zeida ya da Pete'le geçiriyor. Herhangi bir düzen ya da program yok gibi. Üç günde bir yetmiş kişilik grubun tamamı yiyecek bulmak için ormana gidiyor; böğürtlenler, şalma kökleri ile kabukları, meyve ve yenebilecek başka ne bulurlarsa onunla geri dönüyorlar. Vejetaryen olduklarından emindim ki Del'i bebek bir ağaççılın soğuk cesedini kemirirken gördüm. Küçük primat yüksekteki dallardan birinden düşmüş olmalıydı. Görünüşe göre Üç Yirmilik ve On etten uzak durmuyorlar, sadece avlanıp avlarını öldüremeyecek kadar aptallar.

Bikuralar susadıklarında Yarık'a dökülen ırmağa ulaşmak için üç yüz metre yürüyorlar. Bu durumun zahmetine rağmen su mataraları, testiler ya da herhangi bir çömleğe dair bir iz yok. Ben kendi suyumu elli litrelik plastik varillerde tutuyorum ama köylüler fark etmiyor. Bu insanlara duyduğum gitgide azalan saygıyla beraber, nesiller boyunca kolaylıkla suya erişemedikleri bir köyde yaşamış oldukları ihtimali o kadar uzak gelmiyor.

"Bu evleri kim inşa etti?" diye soruyorum. Köye karşılık gelecek bir sözcükleri yok.

“Üç Yirmilik ve On,” diye cevaplıyor Will. Onu düzgün kaynamamış kırık parmağı sayesinde diğerlerinden ayırabiliyorum. Her birinin en azından bir tane böyle ayırt edici özelliği var, gerçi bazen kargaları birbirinden ayırmanın daha kolay olacağını düşünüyorum.

“Ne zaman inşa ettiniz?” diye soruyorum, gerçi artık “ne zaman” diye başlayan soruların hiçbirine herhangi bir cevap alamayacağımı bilmem gerek.

Herhangi bir cevap alamıyorum.

Her akşam Yarık’a iniyorlar. Sarmaşıkları kullanarak. Bu göçü izlemeye çalıştım ama altı tanesi beni çıkıntının köşesinden döndürüp kibar ama ısrarlı bir şekilde kulübeme soktular. Bu, Bikuraların sergilediği saldırganlık izleri taşıyan ilk hareketti ve onlar gittikten sonra kaygılı bir şekilde oturdum.

Ertesi akşam onlar giderken sessizce kulübeme döndüm ve dışarı bakmaya dahi çalışmadım ama onlar döndükten sonra çıkıntının kenarına kurduğum tripodumu ve görüntüleyicimi geri aldım. Zamanlayıcı mükemmel çalışmıştı. Hologramlar Bikuraların sarmaşıklara tutunup şalma ve savak ağacı ormanlarında yaşayan küçük ağaççıkların çevikliğiyle uçuşundan aşağı indiklerini gösteriyordu. Sonra çıkıntının ardında kayboluyorlardı.

“Her akşam uçuşumun altına inip ne yapıyorsunuz?” diye sordum Al’a ertesi gün.

Yerli, yüzünde artık nefret etmeye başladığım melekvari Buddha gülümsemesiyle bana baktı. “Sen istavrozdansın,” dedi sanki bu her şeyi cevaplıyormuş gibi.

“Uçuşumun aşağısına ibadet için mi iniyorsunuz?” diye sordum. Cevap gelmedi.

Bir süre düşündüm. “Ben de haça itaat ediyorum,” dedim, bunun “istavrozdan olmak” şeklinde tercüme edileceğini bilerek. Kısa bir süre sonra artık tercüme programına ihtiyaç duymayacağım. Ama bu konuşma şansa bırakılamayacak kadar önemliydi.

“Bu uçurumdan aşağı indiğinizde size katılmam gerektiği anlamına mı geliyor?”

Bir anlığına Al’ın düşündüğünü sandım. Kaşlarını çatı ve ben ilk kez Üç Yirmilik ve On’dan birinin kaşlarını çatıldığını gördüğümü fark ettim. Ardından, “Gelemezsin. Sen istavrozdansın ama Üç Yirmilik ve On’dan değilsin,” dedi.

Bu ayrımı yapmanın beynindeki her nörona ve sinapsa ihtiyaç duyduğunu fark ettim.

“Eğer uçurumun aşağısına inersen ne yaparsınız?” diye sordum herhangi bir cevap beklemeden. Varsayımsal sorular da neredeyse her zaman zamanla ilgili olanlarla aynı kaderi paylaşıyordu.

Bu sefer cevap verdi. Melekvari gülümseme ve durgun yüz ifadesi geri döndü ve Alfa yumuşak sesle, “Eğer uçurumdan aşağı inmeye çalışırsan seni çimenlerin üzerine yatırırız, keskin taşlarımızı alırsın, boğazını keseriz ve kanın akmayı, kalbin atmayı bırakana kadar bekleriz,” dedi.

Hiçbir şey demedim. Acaba o anda kalbimin ne kadar hızlı attıldığını duyuyor mu, diye düşündüm. *Eh*, dedim kendi kendime, *en azından artık senin tanrı olduğunu düşündüklerinden endişelenmene gerek yok.*

Sessizlik uzadı. Nihayet Al o zamandan beri üzerinde düşündüğüm bir cümle daha söyledi. “Ve eğer bunu tekrarlarsan,” dedi, “seni tekrar öldürmemiz gerekir.”

Bunun üzerine uzun bir süre boyunca birbirimize baktık; eminim ki ikimiz de karşı tarafın tam bir aptal olduğunu düşünüyorduk.

104. Gün:

Keşfettiğim her şey kafamı daha çok karıştırıyor.

Burada çocukların olmayışı köydeki ilk günümünden beri beni rahatsız etmişti. Notlarımı tekrar incelerken iletiaçımına dikte ettiğim günlük gözlemlerimde bundan sık sık bahsettiğimi fark

ettim ama günlük dediğim bu karmaşık karalamalarımnda bahsi geçmiyor. Belki de bunun sonuçları çok korkutucu olduğundan.

Bu gizemi çözmeye yönelik sık ve beceriksiz denemelerime  Yrmilik ve On her zamanki bilgilendiricilikleriyle cevap verdi. Sorguladığım kişi keyifli bir şekilde gülümsedi ve Ağ'daki en kötü köyün delisinin zl sözler söyleyen bir bilge gibi görünmesine neden olacak saçma bir cevap verdi. Sık sık da hiçbir cevap vermediler.

Bir gün Del olarak adlandırdığımın karşısında durdum ve orada olduğumu fark ettiğini belli edene kadar bekledim, sonra sordum: "Neden 'etrafta hiç ocuk yok?"

"Biz  Yrmilik ve On'uz," dedi yumuşak bir sesle.

"Bebekler nerede?"

Cevap gelmedi. Sorudan kaçınmaya çalışmadı, sadece boş boş baktı.

Bir nefes aldım. "Aranızdaki en genç kim?"

Del düşünüyormuş, bu kavramla boğuşuyormuş gibi göründü. Yenilmişti. Acaba Bikuralar zaman kavramını bu tarz soruların tamamen anlamsız olacağı kadar mı kaybetmişlerdi? Fakat bir dakikalık sessizliğin ardından Del, Al'ın güneşin altında çömelmiş, kaba eliyle dokuma yaptığı yeri işaret etti ve, "Son dönen orada," dedi.

"Dönen mi?" dedim. "Nereden dönen?"

Del sabırsızlık da dâhil olmak üzere hiçbir duygu barındırmaz şekilde bana baktı. "Sen istavrozdansın," dedi. "Haçın yolunu biliyor olman gerek."

Başımla onayladım. Bunun karşılıklı konuşmaları yolundan saptıran, mantığa aykırı birçok döngüden biri olduğunu anlayabilecek kadar onları tanıyordum. Aldığım azıcık bilgiye tutunmak için bir yol aradım. "Yani Al," dedim ve işaret ettim, "en son doğan. Dönen. Ama başkaları da... dönecek, değil mi?"

Sorumu kendimin dahi anladığına emin değildim. Sorgulanan kişinin çocuğa karşılık gelecek bir kelimesi ve herhangi bir zaman

kavramı olmadan doğum hakkında nasıl soru sorulabilirdi? Ama Del anlamış gibi göründü. Başıyla onayladı.

Cesaret bularak sordum: “O zaman bir sonraki Üç Yirmilik ve On ne zaman doğacak? Dönecek?”

“Kimse ölmeden dönemez,” dedi.

Birdenbire anladığımı düşündüm. “Yani yeni çocuk doğmayacak... biri ölene kadar kimse dönmeyecek,” dedim. “Grubu Üç Yirmilik ve On tutmak için kaybolan kişinin yerine koyuyorsunuz, öyle mi?”

Del, benim onaylama olarak yorumlamaya alıştığım bir sessizlikle karşılık verdi.

Düzen oldukça açık gibiydi. Bikuralar Üç Yirmilik ve On konusunda oldukça ciddiydi. Kabilelerinin nüfusunu hep yetmiş kişi tutuyorlardı: Tıpkı dört yüz yıl önce buraya düşen geminin yolcu sayısı gibi. Bunun tesadüf olma ihtimali azdı. Biri öldüğünde bir çocuğun doğup yetişkinin yerini almasına izin veriyorlardı. Basit.

Basit ama imkânsız. Ne doğa ne de biyoloji bu kadar düzgün çalışır. Gereken en az sürü nüfusu problemi bir yana başka saçmalıklar da var. Bu pürüzsüz tenli insanların yaşlarını algılamak zor olsa da en genciyle en yaşlısı arasında on yaş olmadığı belli. Çocuk gibi davransalar da ortalama yaşlarının standart otuz yılın sonu ya da kırk yılın ortalarında olduğunu tahmin ediyorum. Yani çok yaşlılar nerede? Ebeveynler, yaşlanmış amcalar, evlenmemiş teyzeler nerede? Böyle giderse tüm kabile yaklaşık aynı zamanlarda iyice yaşlanacak. Hepsi çocuk sahibi olabilecek yaşı geçtiğinde ve kabilenin üyelerini yenilemek gerektiğinde ne olacak?

Bikuralar sıkıcı, sakın hayatlar yaşıyorlar. Kaza oranı, Yarık'ın hemen kenarında yaşamalarına rağmen düşük olmalı. Çevrede avcı yok, mevsimsel değişimler kısıtlı ve yiyecek arzı neredeyse hep aynı. Ama tüm bunlara rağmen bu şaşırtıcı grubun dört yüz yıllık tarihinde hastalıkların köyü kırıp geçirdiği, normalde olduğundan daha fazla sarmaşığın kopup köy sakinlerini Yarık'ın

içine düşürdüğü ya da kadim zamanlardan beri sigorta şirketlerinin korkulu rüyası olan herhangi bir başka şeyin toplu ani ölümlere neden olduğu zamanlar olmalı.

O zaman ne oluyor? Farkı kapatmak için ürüyor, ardından şimdiki cinsiyetsiz davranışlarına geri mi dönüyorlar? Bikuralar kayıtlı tüm diğer insan topluluklarından öylesine farklı ki sadece birkaç yılda bir –hatta on yılda bir, belki de hayatları boyunca bir kez– mi kızgınlık dönemine giriyor? Bu çok olası değil.

Burada, kulübemde oturmuş olasılıkları değerlendiriyorum. Bunlardan biri bu insanların oldukça uzun hayatlar yaşadığı ve bunun büyük bir kısmı boyunca üreyebildikleri, böylece kabileden ölenleri kolay bir şekilde yerine koyabildikleri. Ama bu hepsinin yakın yaşlarda olmasını açıklamıyor. Ve böylesine uzun bir yaşamı açıklayabilecek herhangi bir yöntem yok. Hâkimiyet'in elindeki en iyi yaşlanma karşıtı ilaçlar bile faal ömrü sadece yüz standart yılın biraz üzerinde uzatabiliyor. Koruyucu tıp orta yaşın başlangıcındaki zindeliği altmışların sonuna –benim yaşıma– kadar taşımış olsa da klonal nakil ve biyomühendislik gibi çok zenginlere özel benzeri avantajlara sahip olanlar hariç Dünyalarağı'ndaki kimse yetmiş yaşında aile kurmayı ya da yüz on yaşının doğum günü partisinde dans etmeyi bekleyemez. Şalma kökleri yemek ya da Kanat Platosu'nun temiz havasını solumak yaşlanmayı geciktirme konusunda böylesine büyük bir etkiye sahip olsa Hyperion'daki herkesin burada yaşayıp şalma kökü kemireceğine, bu gezegene yüzyıllar önce bir alanaştıran kurulacağına ve evrensel karta sahip her Hâkimiyet vatandaşının tatillerini ve emekliliğini burada geçirmeyi planlayacağına şüphe yok.

Hayır, varılacak daha mantıklı sonuç Bikuraların normal süreli yaşamları olduğu, normal oranda çocuk sahibi oldukları ama birinin yerini alması gerekmediği sürece onu öldürdükleri. Yeni doğanı öldürmek dışında sakınma ya da doğum kontrolü kullanıyor olabilirler; ta ki tüm topluluk yakında yeni kana ihtiyaç

duyacak yaşa erişene kadar. Aynı zamanda çok fazla doğumun olması kabile üyelerinin birbirlerine yakın yaşlarda olmasını açıklar.

Ama gençlere kim öğretmenlik yapıyor? Ebeveynlere ve diğer yaşlı insanlara ne oluyor? Bıkuralar bu kültür sayılamayacak kaba yaşam tarzlarının esaslarını yerine getirip kendilerini ölüme mi bırakıyorlar? Bu “gerçek ölüm” mü olur, koca bir neslin tamamen ortadan kalkması? Üç Yirmilik ve On, çan şeklindeki yaş eğrisinin iki ucundaki bireyleri de öldürüyor mu?

Bu tarz spekülasyonlar faydasız. Kendi problem çözme yeteneklerimin eksikliği beni öfkeliendirmeye başlıyor. Hadi bir strateji geliştirip ona göre hareket edelim, Paul. O tembel Cizvit kışını kaldır.

PROBLEM: Cinsiyetleri nasıl ayıracaksın?

ÇÖZÜM: Bu zavallı şeytanların birkaçını zorla ya da kandırarak muayeneye ikna et. Tüm bu cinsiyet rolleri gizeminin ve çıplaklık tabusunun altında ne yattığını keşfet. Nüfus kontrolü için yıllarca katı cinsel sakınmaya bel bağlamış bir topluluk olmaları yeni teorimle uyumlu.

PROBLEM: Neden koloninin başladığı kayıp çıkarma gemisi popülasyonu üç yirmilik ve onu sabit tutmak için bu kadar tutucu olduklarını öğren.

ÇÖZÜM: Bunu öğrenene kadar sormaya devam et.

PROBLEM: Çocuklar nerede?

ÇÖZÜM: Cevabı bulana kadar baskı yapmaya ve araştırmaya devam et. Belki de uçurumun aşağısına yapılan akşam gezintileri bu konuyla ilgilidir. Orada bir çocuk yuvası olabilir. Ya da küçük kemiklerden oluşan bir yığın.

PROBLEM: Bu “istavrozdan olmak” ve “haça itaat etmek” zırvalığı orijinal kolonicilerin dini inançlarının çarpıtılmış bir şekli değilse ne?

ÇÖZÜM: Kaynağına giderek bunu öğren. Her gün uçurumdan inmelerinin sebebi dini olabilir mi?

PROBLEM: Uçurumun aşağısında ne var?

ÇÖZÜM: Git ve öğren.

Yarın, eğer her zamanki düzenlerini sürdürürlerse Üç Yirmilik ve On'un üç yirmi ve ondan ibaret olan tamamı yiyecek toplamak için birkaç saatliğine ormana gidecek. Bu sefer ben onlarla gitmeyeceğim.

Bu sefer çıkıntının kenarından uçurumun altına ineceğim.

105. Gün:

Saat 09:30 – Tanrım, bugün gördüklerimi görmeme izin verdiğin için şükürler olsun.

Tanrım, beni senin varlığına dair kanıtı görmem için zamanında buraya getirdiğin için şükürler olsun.

Saat 11:25 – Edouard... Edouard!

Dönmek zorundayım. Hepinize göstermek için! Herkese göstermek için.

İhtiyacım olan her şeyi topladım, görüntü disklerini ve filmi besto yapraklarından yaptığım çantama koydum. Yemeğim, suyum ve şarjı azalan maserim var. Çadırım. Uyku giysilerim.

Keşke alev tutucu çubuklar çalınmamış olsaydı!

Bikuralar onları saklamış olabilirdi. Hayır, barakaları ve yakındaki ormanı araştırdım. Onlarla herhangi bir işleri yok.

Bu önemli değil!

Eğer yapabilirsem bugün ayrılacağım. Yapamazsam elimden geldiğince çabuk.

Edouard! Her şey yanımda, film ve diskler.

14:00

Bugün alev ormanlarından geçmenin bir yolu yok. Duman beni faal alanın sınırına gelmeden önce geri çekilmeye zorladı.

Köye döndüm ve hologramları inceledim. Bir hata yok. Mucize gerçek.

Saat 15:30

Üç Yirmilik ve On her an geri dönebilir. Ya biliyorlarsa... ya bana baktıklarında oraya gittiğimi anlayabilirlerse?

Saklanabilirim.

Hayır, saklanmama gerek yok. Tanrı beni bu kadar uzağa getirip bunu görmeme, sadece bu zavallı çocukların elinde ölmem için izin vermiş olamaz.

Saat 16:15

Üç Yirmilik ve On geri dönüp bana tek bir bakış atmadan kulübelerine girdiler.

Kendi kulübemin kapısında oturuyorum ve gülümsememe, kahkahama ve dualarıma engel olamıyorum. Bir süre önce Yarık'ın kenarına kadar yürüdüm, ayinimi yaptım ve Tanrı'nın huzuruna çıktım. Köy sakinleri izlemekle uğraşmadılar.

Buradan ne kadar çabuk ayrılabilirim? İdareci Orlandi ve Tuk alev ormanlarının üç yerel ay boyunca –yüz yirmi gün– tamamen faal halde olduğunu söylemişlerdi, ardından iki ay boyunca göreceli olarak sakin. Tuk ile ben buraya 87. günde ulaştık...

Bu haberi dünyaya... tüm dünyalara yaymak için yüz gün daha bekleyemem.

Keşke bir ekranoplan hava şartlarıyla ve alev ormanlarıyla başa çıkarak gelip beni buradan alsa. Keşke çiftliklere hizmet eden veri sağlayıcı uydulardan birine erişimim olsa.

Her şey mümkün. Daha fazla mucize gerçekleşecek.

Saat 23:50

Üç Yirmilik ve On Yarık'ın aşağısına indiler. Akşam rüzgârı korosunun sesleri her yanımdan yükseliyor.

Şu an onlarla birlikte olmayı ne çok isterdim! Orada, aşağıda.

Buna en yakın şeyi yapacağım. Uçurumun kenarına diz çöküp gezegenin kilise orgu notaları yükselir, gökyüzü gerçek ve burada olduğunu artık bildiğim Tanrı'nın ilahileriyle dolarken dua edeceğim.

106. Gün:

Bugün mükemmel bir sabaha uyandım. Gökyüzü koyu turkuaz rengindeydi; güneş onun üzerinde kan kırmızısı bir taş

gibi parlaktı. Pus kalkar, ağaççıklar sabahki bağırış konserlerini bitirir ve hava ısınmaya başlarken kulübemin dışında dikildim. Ardından içeri girdim ve kasetlerim ile disklerimi izledim.

Dünün heyecanlı karalamaları arasında uçuşumun altında bulduğum şeyden bahsetmediğimi fark ettim. Bunu şimdi yapacağım. Diskler, video kasetler ve ileticiye aldığım notlar var ama bulunan tek şeyin bu kişisel günlüklerim olması her daim mümkün.

Dün sabah saat yaklaşık 07:30'da uçuşumun kenarından indim. Bikuraların hepsi yiyecek toplamak için ormana gitmişti. Sarmaşıklardan inmek yeterince basit görünüyordu, birçok yerde bir çeşit merdiven oluşturacak şekilde birbirlerine bağlanmışlardı ama sarkıp aşağı inmeye başladığımda kalbimin acı verici derecede hızlı attığını hissedebiliyordum. Kaya ve nehir üç bin metre aşağıymdaydı. Sürekli en az iki sarmaşığa sıkıca tutunarak, ayaklarımın altındaki uçuşuma bakmamaya çalışarak santim santim indim.

Bikuraların on dakikada inebileceklerine emin olduğum yüz elli metrelik mesafeyi inmem neredeyse bir saat sürdü. Nihayet çıkıntının kıvrımına eriştim. Bazı sarmaşıklar boşluğa doğru iniyordu ama çoğunluğu uçuşum duvarının otuz metre altındaki tek kaya plakasına doğru kıvrılmıştı. Sarmaşıklar yer yer örülerek kaba köprüler inşa edilmiş gibi görünüyordu ki Bikuralar muhtemelen buralardan ellerine hiç ihtiyaç duymadan yürüyerek geçebiliyordu. Örülmüş dalların arasında destek almak için diğer sarmaşıklara tutunarak ve çocukluğumdan beri hiç etmediğim duaları ederek emekledim. Bu bahsi geçen sallanan, çatırdayan bitki dallarının altında sonsuz gibi gelen hava boşluğu olduğunu unutabilecekmişim gibi gözlerimi doğrudan karşıya diktim.

Uçuşumun duvarında geniş bir çıkıntı vardı. Onun üzerinde boşlukla aramdaki mesafeyi üç metreye çıkaracak kadar ilerledikten sonra sarmaşıkların arasından geçip iki buçuk metre aşağıdaki taşın üzerine atladım.

Çıkıntı yaklaşık beş metre genişliğindeydi ve kuzeydoğudaki büyük saçağın başladığı yerin yakınlarında sona eriyordu. Çıkıntı boyunca güneybatı yönüne ilerledim ve yirmi ila otuz adım sonra şoka girmiş halde durdum. Bu bir *patikaydı*. Sert taşın aşınmasıyla oluşmuş bir patika. Parlak yüzeyi çevresindeki taşın birkaç santimetre aşağısındaydı. İlerledikçe patika çıkıntının kıvrımlı kenarından aşağı doğru, daha geniş seviyeye inerken taşa oyulmuş basamaklar belirdi ama bunlar dahi ortası eğilecek kadar aşınmış gibiydi.

Bu basit gerçeğin darbesi karşısında bir anlığına oturdum. Üç Yirmilik ve On'un dört yüzyıl boyunca yaptıkları günlük ziyaretler dahi sert taşın böylesine aşınmış olmasını açıklayamazdı. Bikura kolonicileri buraya düşmeden çok önce birileri ya da bir şeyler bu patikayı kullanıyor olmalıydı. Birileri ya da bir şeyler bu *patikayı* bir milenyumdur kullanmıştı.

Ayağa kalktım ve yürümeye devam ettim. Yarım kilometre genişliğindeki Yarık boyunca esen hafif rüzgârın sesi dışında çok ses yoktu. Çok aşağılardaki nehrin yumuşak şırıltısını duyabildiğimi fark ettim.

Patika uçurumun bir bölümünde sola doğru kıvrıldı ve sona erdi. Yavaşça alçalan geniş alandan çıktım ve çevreme baktım. Sanırım hiç düşünmeksizin istavroz çıkardım.

Çünkü bu çıkıntı kuzey-güney yönünde uçurumun kenarında yüz metre boyunca uzanıyordu, batıya doğru baktığımda Yarık'ın otuz kilometrelik açıklığından platonun sona erdiği yerdeki açık gökyüzünü görebiliyordum. Hyperion'ın güneşinin ilkbahar ya da sonbahar gün dönümünde tam bu noktadan Yarık'ın içine doğru battığını, kırmızı çeperinin pembe renkli taş duvarlara dokunduğunu bilmek beni şaşırtmazdı.

Sola döndüm ve uçurumun yüzeyine baktım. Aşınmış patika geniş çıkıntı boyunca ilerleyip dik bir taş plakaya oyulmuş kapılarda sona eriyordu. Hayır, bunlar sadece kapı değildi, girişti; ayrıntılı çerçeveleri ve pervazları olan özenle oyulmuş girişler.

Bu çift kapının iki yanında da vitray camlı kocaman pencereler saçağa doğru en az yirmi metre yükseliyordu. Biraz daha yaklaşıp yüzeyi inceledim. Bunu kim inşa ettiyse saçağın altındaki alanı genişleterek, platonun granit yüzeyinin düz duvarını keserek ve ardından doğrudan uçurum yüzeyine tünel kazarak yapmıştı. Elimi kapının çevresindeki süslü oymaların derin girintilerinde gezdirdim. Pürüzsüzdü. Her şey zamanla pürüzsüz hale gelmiş, aşınmış ve yumuşamıştı; burada, saçağın koruyucu dudakları arasında doğanın etkilerinin çoğundan gizlenen bu yerde bile. Bu... tapınak... kaç bin yıldır Yarık'ın kuzey duvarındaydı?

Vitray pencere ne cam ne de plastikti; çevresindeki taş kadar sert gelen yarı saydam, kalın bir maddeden yapılmış gibiydi. Panellerin birleşiminden oluşmuyordu; renkler yağın üzerindeki su gibi dönüp duruyor, gölgeler oluşturuyor, karışıyor ve birbirine geçiyordu.

Çantamdan fenerimi çıkardım, kapılardan birine dokundum ve yüksek giriş sürtünme olmaksızın kolayca içeri doğru savrulduğunda tereddüt ettim.

Antreye –burayı açıklayacak daha iyi bir kelime yok– girdim, on metrelik sessiz alanı aştım ve şu an bile arkamda parıltıyan, antreyi yüzlerce belli belirsiz renk tonuna sahip loş ışıkla dolduran vitray pencere malzemesinin aynısından yapılmış bir duvarın önünde duraksadım. Anında, gün batımı saatinde güneşin doğrudan gelen huzmelerinin bu odayı son derece yoğun renklerle dolduracağını, bunun karşımda duran vitray pencereden duvara yansıtacağını ve ardında gizlenen şeyi aydınlatacağını anladım.

Vitray pencere taşın üzerinde ince, koyu renk metalle çerçevelenmiş tek bir kapı buldum ve oradan girdim.

Pacem'de kadim Vatikan'daki Aziz Peter Bazilikası'nı, eski fotoğraflardan ve hologramlardan görebildiğimiz kadarıyla yeniden inşa ettik. Neredeyse yedi yüz fit uzunluğunda ve dört yüz elli fit genişliğindeki kilise, Papa Cenapları vaaz verirken elli bin ibadetçiye ev sahipliği yapabiliyor. Kırk üç yılda bir toplanan

Tüm Dünyalar Piskopos Divanı sırasında dahi orada beş binden fazla kişi olmaz. Aziz Peter'in Bernini'nin Tahtı kopyamızın yanındaki merkez kubbe, sunağın zemininden yüz otuz metreden daha yüksektir. Bu etkileyici bir alandır.

Bu alan daha büyüktü.

Fenerimden çıkan loş ışık huzmesiyle kocaman tek bir odada olduğumu tespit ettim; sert taşta oyulmuş devasa bir salonda. Yukarı uzanan pürüzsüz duvarların Bikuraların kulübelerini inşa ettiği kayalığın yüzeyinden sadece birkaç metre aşağıda olması gerektiğini tahmin ettim. Bu, sesin yankılandığı devasa mağara gibi odada, ortasındaki kare nesne hariç herhangi bir süs, mobilya, buranın amacını belli edecek işaret yoktu.

Devasa salonun ortasında bir mihrap vardı, çevresi oyulmuş, geriye beş metrekarelik bir taş levha kalmıştı ve bu mihraptan bir haç yükseliyordu.

Dört metre yüksekliğinde, üç metre genişliğinde, Eski Dünya'daki eski tarz oyulmuş detaylı işlemeli haç sanki güneşi beklemiş ve gelen ışık üzerine yerleştirilmiş elmasları, safirleri, kan kristallerini, mavi boncukları, kraliçenin gözyaşlarını, oniksleri ve yaklaşırken fenerin ışığıyla görebildiğim diğer değerli taşları alevlendirecekmiş gibi vitray pencereye dönüktü.

Diz çöküp dua ettim. Fenerimi kapatıp gözlerim haçı soluk puslu ışıktaki seçebilene kadar birkaç dakika bekledim. Şüphesiz ki bu Bikuraların bahsettiği istavrozdu. Ve buraya en az binlerce yıl, belki de on binlerce yıl önce, insanlık Eski Dünya'yı terk etmeyi henüz düşünemezken yerleştirilmişti. Celile'de İsa öğretmeye başlamadan önce olduğu neredeyse kesindi.

Dua ettim.

Bugün hologram disklerini inceledikten sonra güneşin altında oturuyorum. Artık "bazilika" olarak düşündüğüm yeri keşfimin ardından uçurumdan yukarı tırmanırken güçlkle fark ettiğim şeyi doğruladım. Bazilikanın dışındaki çıkıntıda Yarık'ın daha aşağısına inen basamaklar mevcut. Her ne kadar bu basamaklar

bazilikaya inenler kadar aşınmamış olsa da en az onlar kadar ilginç. Onların ardında bekleyen harikaları ancak Tanrı bilebilir.

Bu keşfimi dünyaların bilmesini sağlamalıyım!

Bunu keşfeden kişinin ben olduğum gerçeğinin ironisinin farkındayım. Eğer Armaghast'ta olanlar ve sürgünüm olmasaydı bu keşif yüzyıllar sonraya kalabilirdi. Bu vahiy ona yeni bir hayat vermeden çok önce Kilise ölmüş olabilirdi.

Ama burayı buldum.

Bir şekilde ya buradan ayrılacak ya da mesajımı başkalarına ulaştıracağım.

107. Gün:

Bir tutsağım.

Bu sabah nehrin, uçurumun kenarından aktığı her zamanki yerimde yıkanıyordum ki bir ses duyup kafamı kaldırdığımda Del olarak adlandırdığım Bikura'nın kocaman açılmış gözlerle bana baktığını gördüm. Onu selamladım ama küçük Bikura döndü ve koştu. Bu çok şaşırtıcıydı. Neredeyse hiç aceleci davranmazlar. Ardından üzerimde pantolonum olmasına rağmen Del'in belimden yukarısını çıplak görmesine izin verdiğim için şüphesiz şekilde çıplaklık tabularını ihlal ettiğimi fark ettim.

Gülümsedim, başımı iki yana salladım, giyindim ve köye döndüm. Eğer beni orada neyin beklediğini bilseydim bu durum beni eğlendirmezdi.

Ben yaklaşırken Üç Yirmilik ve On'un tamamı durup beni izlediler. Al'a ulaşmama on adım kala durdum. "Günaydın," dedim.

Alfa işaret etti ve yarım düzine Bikura üzerime atılıp kollarımı ve bacaklarımı tutarak beni yere yapıştırdılar. Beta kadın ya da adam öne doğru bir adım atıp cübbesinin içinden keskin bir taş çıkardı. Nafile şekilde serbest kalmaya çabalarken Beta giysilerimin ön tarafını kesti ve ben çıplak kalana kadar kumaş parçalarını birbirlerinden ayırdı.

Çevremi sararlarken direnmeyi bıraktım. Soluk renkli beyaz bedenime baktılar ve kendi kendilerine homurdandılar. Kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum. “Yasalarınıza saygısızlık ettiysem özür dilerim,” demeye başladım, “ama bunu yapmanız için bir neden...”

“Sessizlik,” dedi Alfa ve avucunda yara olan, benim Zed dediğim uzun boylu Bikura’yla konuştu. “O istavrozdan.”

Zed başıyla onayladı.

“Açıklamama izin verin,” diye konuşmaya başladım tekrar ama Alfa elinin tersiyle yapıştırdığı, dudağımı kanatan ve kulaklarımı çınlatan bir tokatla beni susturdu. Bu hareketinde benim düğmesini çevirerek iletia racısını kapatırken yapacağımdan daha fazla düşmanlık yoktu.

“Onunla ne yapacağız?” diye sordu Alfa.

“Haça itaat etmeyenler gerçek ölümle ölmeliler,” dedi Beta ve kalabalık ileri doğru hareket etti. Birçoğunun elinde sivri taşlar vardı. “İstavrozdan olmayanlar gerçek ölümle ölmeliler,” dedi Beta ve sesinde sürekli tekrarlanan bir deyimle dini ayinlerin sıradan, kayıtsız kesinliği vardı.

“Ben haça itaat *ediyorum!*” diye bağırdım kalabalık beni çekiştirerek ayağa kaldırırken. Boynumda asılı haçı kavradım ve birçok elin baskısına direndim. Nihayet küçük haçı başımın üzerinden çıkarmayı başardım.

Alfa elini kaldırdı ve kalabalık duraksadı. Bir anda çöken sessizlikte Yarı k’ın üç kilometre aşağısındaki nehrin sesini duyabiliyordum. “Bir haç taşıyor,” dedi Alfa.

Del öne çıktı. “Ama o istavrozdan değil! Gördüm. Düşündüğümüz gibi değil. O istavrozdan değil!” Sesinde cinayet vardı.

Dikkatsiz ve aptalca davrandığım için kendime küfrettim. Kilise’nin geleceği benim hayatta kalmama bağlıydı ve ben kendimi Bikuraların aptal zararsız çocuklar olduğu düşüncesiyle kandırarak ikisini de çöpe atmıştım.

“Haça itaat etmeyenler gerçek ölümle ölmeliler,” diye tekrarladı Beta. Bu nihai hükümdü.

Taş tutan yetmiş el havaya kalkarken bunun ya son şansım ya da son hükmüm olduğunu bilerek bağırdım: “Uçurumun aşığına indim ve sizin mihrabınızda ibadet ettim! Ben haça itaat ediyorum!”

Alfa ve güruh tereddüt ettiler. Bu yeni düşünceyle boğuştuklarını görebiliyordum. Bu onlar için kolay değildi.

“Haça itaat ediyorum ve istavrozdan olmayı istiyorum,” dedim mümkün olduğunca sakin bir şekilde. “Mihrabınızda bulundum.”

“Haça itaat etmeyenler gerçek ölümle ölmeliler,” dedi Gama.

“Ama o haça itaat ediyor,” dedi Alfa. “Odada dua etti.”

“Bu mümkün değil,” dedi Zed. “Üç Yirmilik ve On orada dua eder ve o Üç Yirmilik ve On’dan biri değil.”

“Daha önce de onun Üç Yirmilik ve On’dan olmadığını biliyorduk,” dedi Alfa geçmiş zaman kavramıyla uğraşırken hafifçe kaşlarını çatarak.

“O istavrozdan değil,” dedi Delta-iki.

“İstavrozdan olmayanlar gerçek ölümle ölmeliler,” dedi Beta.

“O haça itaat ediyor,” dedi Alfa. “O zaman istavrozdan olmuyor mu?”

Bir yaygara koptu. Uğultunun ve kıpırtıların arasında kollarımı kurtarmaya çalıştım ama kavrayışları sertti.

“O Üç Yirmilik ve On’dan değil ve o istavrozdan değil,” dedi Beta, artık sesi düşmancadan ziyade kafası karışmış gibi çıkıyordu. “Nasıl gerçek ölümle ölmesi gerekmiyor? Taşlarımızı alıp boğazını yarmalıyız ki kanı kalbi durana kadar aksın. O istavrozdan değil.”

“O haça itaat ediyor,” dedi Alfa. “İstavrozdan olamaz mı?”

Bu sefer soruyu sessizlik takip etti.

“O haça itaat ediyor ve istavrozun odasında dua etmiş,” dedi Alfa. “Gerçek ölümle ölmemeli.”

“Herkes gerçek ölümle ölür,” dedi tanımadığım bir Bikura. Kollarım haçı kafamın üzerinde tutmaya çalışmaktan ağrıyordu. “Üç Yirmilik ve On dışında,” diye sözlerini tamamladı isimsiz Bikura.

“Çünkü onlar haça itaat ettiler, odada dua ettiler ve istavrozdan oldular,” dedi Alfa. “O zaman onun da istavrozdan olması gerekmez mi?”

Küçük haçın soğuk metalini kavramış halde orada durdum ve hakkımda verecekleri kararı bekledim. Ölmekten korkuyordum, korkmuş *hissediyordum* ama zihnimin büyük bir bölümü neredeyse bedenimden ayrılmış gibiydi. En büyük pişmanlığım bazilikaya dair haberleri inançsız evrene iletemeyecek olmamdı.

“Gelin, bunu konuşacağız,” dedi Beta gruba ve sessizce köye dönerlerken beni de yanlarında çekiştirdiler.

Beni buraya, kulübe hapsedtiler. Maserimi bulmaya çalışmamın bir anlamı yoktu; kulübemden sahip olduğum eşyaların çoğunu çıkarırlarken birkaç tanesi beni tuttu. Giysilerimi aldılar ve bana bedenimi örtmem için kendi sert yün cübbelerinden birini bıraktılar.

Burada oturdukça daha öfkeli ve gergin hale geliyorum. İletiaracımı, görüntüleyicimi, disklerimi, çiplerimi... her şeyimi aldılar. Eski kamp yerimde açılmamış bir sandık dolusu tıbbi teşhis ekipmanım var ama onlar Yarık'taki mucizeyi kaydetmek konusunda bir işe yaramaz. Eğer aldıkları şeyleri yok eder –ardından da beni yok ederlerse– bazilikaya dair hiçbir kayıt olmayacak.

Eğer bir silahım olsaydı nöbetçileri öldürebilirdim ve...

Ah yüce Tanrım, ne düşünüyorum! Edouard, ne yapacağım?

Ve eğer hayatta kalmayı başarırsam... Keats'e geri dönebilirim... Ağ'a geri dönüş yolculuğumu ayarlamayı başarabilirsem bile... bana kim inanacak? Kuantum atlayışındaki borç-zamandan dolayı dokuz yıl yokluğun ardından Pacem'e dönen ve sürgününe sebep olan yalanları tekrarlayan yaşlı bir adam olacağım...

Ah, yüce Tanrım, eğer verileri yok ederlerse lütfen beni de yok etsinler.

110. Gün:

Üç günün ardından kaderime karar verdiler.

Zed ve Baş-Thita olduğunu düşündüğüm Bikuralar gün ortasından kısa süre sonra yanıma geldiler. Beni gün ışığına çıkardıklarında gözlerimi kısıtım. Üç Yirmilik ve On uçurumun kenarında geniş bir yarım daire şeklinde duruyorlardı. Tam olarak o uçurumdan aşağı atılmayı bekliyordum. Ardından şenlik ateşini fark ettim.

Bikuraların ateş yakma ve kullanma sanatını kaybedecek kadar ilkel olduklarını varsaymışım. Isınmak için ateşi kullanmıyorlardı ve kulübeleri her daim karanlıktı. Onları yemek pişirirken hiç görmemiştim. Çok ender de olsa yedikleri ağaççıkların cesedini dahi pişirmiyorlardı. Ama şu an ateş harıl harıl yanıyordu ve bu ateşi sadece onlar yakmış olabilirdi. Alevleri harlayan şeyin ne olduğunu görmek için baktım.

Yaktıkları şey benim giysilerim, iletiaracım, saha notlarım, kasetlerim, video çiplerim, veri disklerim, görüntüleyicim... veri kaydedebildiğim her şeyimdi. Onlara bağırdım, kendimi alevlerin içine atmaya çalıştım ve çocukluğumun sokakta geçen günlerimden beri kullanmadığım sözcükler sarf ettim. Beni görmezden geldiler.

Nihayet Alfa yanıma geldi. "İstavrozdan olacaksın," dedi yumuşak bir sesle.

Umurumda değildi. Beni tekrar götürdükleri kulübemde bir saat boyunca ağladım. Kapıda nöbetçi yoktu. Bir dakika önce girişte dikilip alev ormanlarına doğru koşmayı düşündüm. Ardından Yarık'a doğru çok daha kısa ama ilki kadar ölümcül bir koşu düşündüm.

Hiçbir şey yapmadım.

Güneş kısa süre sonra batacak. Rüzgâr artmaya başladı bile. Yakında. Yakında.

112. Gün:

Sadece iki gün mü geçti? Bana sonsuzluk gibi geldi.

Bu sabah çıkmadı. *Çıkmadı.*

Tıbbi tarayıcının görseli hemen karşımda duruyor, yine de inanamıyorum. Ama aynı zamanda inanıyorum. Artık ben de istavrozdanım.

Güneş batmadan hemen önce yanıma geldiler. Hepsi birlikte. Beni uçurumun kıyısından Yarık'ın içine doğru yönlendirirlerken debelenmedim. Sarmaşıklarda hayal edebileceğimden çok daha çevik şekilde hareket ediyorlardı. Onları yavaşlatmama rağmen sabırlıydılar; bana ayağımı en rahat koyabileceğim yerleri, en hızlı hareket edebileceğim yolu gösteriyorlardı.

Bazilikaya giden son birkaç metreyi yürürken Hyperion'ın güneşi alçak bulutların altına inmiş ve batıdaki duvar çıkıntısının üzerinden görünür haldeydi. Rüzgârın akşam şarkısı beklediğimden çok daha yüksek sesliydi; âdeta devasa bir kilise organın borularının arasında gibiydik. Homurtulu bas notalar öylesine kalınlaşıyordu ki kemiklerim ve dişlerim sesin etkisiyle titreşiyordu; kulakları delen tiz çığlıklar rahat bir şekilde ultrasonik seslere kadar iniyordu.

Alfa dış kapıları açtı ve birlikte antreden ana bazilikaya geçtik. Üç Yirmilik ve On, mihrabın ve üzerinde duran büyük haçın çevresinde geniş bir halka oluşturdular. Herhangi bir ayin yoktu. Herhangi bir ilahi söylemiyorlardı. Herhangi bir tören yapılmıyordu. Sadece rüzgâr dışarıdaki oluklu kolonların çevresinde gürler ve taş oymuş kocaman boş odada yankılanırken –öylesine yüksek bir sesle yankılanıyor ve çınılıyordu ki ellerimle kulaklarımı kapatmak zorunda kalmıştım– orada öylece sessizce dikildik. Bu sırada güneşin sicim gibi yatay huzmeleri salonu koyu kehribar, altın rengi, mavi ve ardından tekrar kehribar renkleriyle doldurdu; renkler öylesine koyuydu ki havayı ışıkla yoğunlaştırdı, tenin üzerinde boya gibi izler bıraktı. Haç bu ışıkla aydınlanır ve ışığı içindeki bin değerli taşın içine hapsederken izledim, güneş

battıktan ve pencereler alacakaranlığın grisiyle solduktan sonra bile ışık taşların içinde esir kalmış gibi göründü. Âdeta devasa haç ışığı emmiş ve onu bize doğru, bizim içimize yayıyormuş gibiydi. Ardından haç dahi karanlığa bürünüp rüzgârlar dindikten sonra bir anda gelen loşlukta Alfa yumuşak bir sesle konuştu: “Onu getirin.”

Büyük kaya çıkıntısına çıktığımızda Beta elinde meşalelerle oradaydı. Meşaleleri seçili birkaç kişiye dağıtırken acaba Bikuralar ateşi sadece ayın amaçlı mı kullanıyorlar diye düşündüm. Ardından Beta’nın önderliğinde taşa oyulmuş dar basamakları inmeye başladık.

Başta dehşete düşmüş halde pürüzsüz kayanın üzerinde güven verici bir kök ya da taş arayarak ilerledim. Sağ tarafımızdaki uçurum o kadar dik ve sonsuzdu ki neredeyse tuhaf görünüyordu. O kadim basamaklardan inmek uçurumun tepesindeki sarmaşıklarda ilerlemekten çok daha kötüydü. Burada zamanla düzleşmiş dar basamaklarda her adımda aşağı bakmak zorundaydım. Başta kayıp düşmek çok olası geldi, ardındansa kaçınılmaz.

O zaman onları durdurmak istedim, en azından bazilikanın güvenliğine dönmek ama Üç Yirmilik ve On’un çoğunluğu dar merdivenlerde arkamdan geliyordu ve kenara çekilip geçmeme izin vermeleri çok da ihtimal dâhilinde gelmiyordu. Bunun ötesinde içimde korkudan daha büyük bir merak vardı, merdivenlerin altında ne bulacağıma dair rahatsız edici bir merak. Üç yüz metre yukarıdaki Yarık’ın dudağına bakmaya yetecek kadar duraksadım ve tüm bulutların gittiğini, yıldızların çıktığını, meteor izlerinin kapkara gökyüzünde gecelik bale gösterilerine başladıklarını gördüm. Ardından başımı eğdim, fısıldayarak bir dizi dua okudum ve meşale ışığıyla Bikuraları tehlikeli derinliklere doğru izledim.

Basamakların bizi Yarık’ın en altına kadar indireceğine inanmıyordum ama indirdiler. Gece yarısını geçtikten sonra, nehir seviyesine kadar ineceğimizi fark ettiğimde bunun ertesi gün öğleye kadar süreceğini tahmin ettiysem de sürmedi.

Güneş doğmadan kısa süre önce Yarık'ın zeminine ulaştık. Yarık'm iki tarafta da yükselen inanılmaz duvarlarının arasındaki açıklıkta yıldızlar hâlâ parlıyordu. Bitkin halde bir basamaktan diğerine sendelerken yavaşça daha fazla basamak kalmadığını fark ettim, yukarı baktım ve aptal bir şekilde bir keresinde çocukken Villefranche-sur-Saône'da bir kuyuya indiğim gibi yıldızlar buradan da gün ışığında görünebiliyor mu diye düşündüm.

"Burası," dedi Beta. Bu, saatlerdir dile getirilen ilk sözcüktü ve nehrin kükreyişinden güçlkle duyuluyordu. Üç Yirmilik ve On oldukları yerde durdular ve hareketsizce dikildiler. Ben dizlerimin üzerine yığılıp yana devrildim. Az önce indiğimiz o merdivenleri tekrar tırmanmam gibi bir olasılık yoktu. O gün değil. Bir hafta sonra değil. Belki asla. Uyumak için gözlerimi kapattım ama gerginliğin soluk ateşi içimde yanmaya devam ediyordu. Vadi zemininin diğer tarafına baktım. Burada nehir tahmin ettiğimden daha genişti, en az yetmiş metre ve sesi sadece bir gürültünün ötesindeydi; devasa bir yaratığın kükreyişi tarafından tüketildiğimi hissediyordum.

Doğruldu ve uçurumun diğer tarafındaki karanlık yere baktım. Bu, diğer gölgelerden daha koyu bir gölgeydi; uçurumun yüzeyini süsleyen desteklerden, çatlaklardan ve kolonların karmam çorman girintilerinden daha düzgündü. Bu mükemmel kare şeklinde bir karanlıktı ve kenarları en az otuz metreydi. Uçurum duvarındaki bir kapı ya da delik. Güçlkle ayağa kalktım ve az önce tepesinden indiğimiz duvar boyunca aşağı doğru baktım; evet, oradaydı. Diğer giriş, Beta ve diğerlerinin şimdiden kendisine doğru yürümeye başladığı giriş, yıldız ışığında güçlkle de olsa görülüyordu.

Hyperion'ın labirentine bir giriş bulmuştum.

"Hyperion'ın dokuz labirent dünyadan biri olduğunu biliyor musun?" diye sormuştu indirme gemisindeki biri bana. Evet, bunu soran Hoyt adındaki genç rahipti. Evet, demiş ve bu gerçeği yok saymıştı. Bikuralarla ilgileniyordum –aslında daha çok kendi

sürgünümün bana çektireceği acıyla- labirentlerle ya da onları inşa edenlerle değil.

Dokuz dünyada labirent vardı. Yüz yetmiş altı Ağ dünyasından ve bazıları sömürge bazılarıysa himaye altında olan iki yüz diğer gezegenden sadece dokuzunda. Hicretten beri gelişigüzel de olsa keşfedilen sekiz binden fazla dünyadan sadece dokuzunda.

Hayatını labirentleri incelemeye adanmış gezegen arkeo-tarihçileri vardı. Ben onlardan değildim. Ben labirentleri hep kısır, az çok gerçek dışı bir konu bulmuştum. Şimdi Üç Yirmilik ve On'la beraber Kans Nehri'nin kükremeleri, titreşimleri ve saçtığı sularla meşalelerimizi söndürme tehditleri eşliğinde onlardan birisine doğru ilerliyorduk.

Labirentler bir milyon standart yılın dörtte üçünden daha uzun süre önce açılmış... kazılmış... yaratılmıştı. Detayları kaçınılmaz şekilde ortak, kökenleri kaçınılmaz şekilde çözülememişti.

Labirent dünyalar her daim Dünya benzeri, Solmev skalasında en az 7,9; her daim G-tipi bir yıldız çevresinde dönüyorlar fakat sadece tektonik olarak ölü dünyalar, yani Eski Dünya'dan ziyade Mars benzeri gezegenler. Tüneller derinlerde, genelde en az on kilometre ama bazen otuz kilometre kadar derinde, yani gezegenin ölü kabuğunun altında. Pacem'in sisteminden çok da uzakta olmayan Svoboda'da sekiz yüz bin kilometreden daha uzun labirentler uzaktan kumanda edilen aletlerle incelendi. Her dünyadaki tüneller otuz metrelik kareler şeklinde ve Hâkimiyet'in hâlâ sahip olmadığı bir teknolojiyle kazılmışlar. Bir keresinde bir arkeoloji dergisinde Kemp-Höltzer ve Weinstein'ın pürüzsüz duvarları ve iz olmayışını "füzyon tünel kazıcı"nın varlığına bağladığını okumuştum ama teorileri inşacıların ya da makinelerinin nereden geldiğini ve neden yüzyıllarını böylesine amaçsız bir mühendislik çalışması için harcadıklarını açıklamıyordu. Labirent dünyaların her biri, Hyperion da dâhil olmak üzere araştırıldılar ve incelendiler. Hiçbir şey bulunamadı. Kazı makinelerine dair hiçbir iz, paslanan herhangi bir madenci kaskı, tek bir parça

dahi kırık plastik ya da çürümekte olan uyarıcıçubuk paketi. Araştırmacılar başlangıç ve bitiş şaftlarının hangileri olduğunu dahi tespit edememişlerdi. Böylesine muazzam bir çabayı açıklayacak ağır metallerin ya da değerli madenlerin varlığına dair bir iz yoktu. Labirent inşacılarının hayatta kaldığına dair bir gösterge ya da obje yoktu. Bu gizem yıllar içinde bende biraz merak uyandırdıysa da hiç endişe yaratmamıştı. Şu ana kadar.

Tünelin ağzından girdik. Mükemmel bir kare şeklinde değildi. Erozyon ve yer çekimi mükemmel tüneli uçurum duvarının yüz metre içine kadar uzanan kaba bir mağaraya çevirmişti. Beta, tünel zemininin pürüzsüzleştiği yerde durdu ve meşalesini söndürdü. Diğer Bikuralar da aynı şeyi yaptılar.

Etraf çok karanlıktı. Tünel içeri girebilecek herhangi bir yıldız ışığını engelleyebilecek kadar dönmüştü. Daha önce mağaralara girmiştım. Meşalelerin sönüşünün ardından gözlerimin neredeyse tamamen karanlık ortama alışmasını beklememiştım. Ama alıştılar.

Otuz saniye içinde pembemsi bir parıltı hissetmeye başladım; başta loştu, ardından arttı, mağara içinde bulunduğumuz kanyondan daha parlak, Pacem'in üç ayının parıltısı altında olduğundan daha parlak hale gelene kadar. Işık yüzlerce kaynaktan geliyordu... binlerce kaynaktan. Tam Bikuralar saygılı bir şekilde dizlerinin üzerine çökerken bu kaynakların doğasını çözmeyi başardım.

Mağara duvarları ve tavanı birkaç milimetrelikten neredeyse bir metre uzunluğundaki farklı boyutlardaki haçlarla kabuk tutmuştu. Her biri kendi yoğun, pembe ışığıyla parıldıyordu. Meşale ışığında görünmez olan bu parıltılı haçlar şimdi tüneli ışıkla kaplıyordu. En yakınumdaki duvara gömülü bir tanesine yaklaştım. Otuz santimetre kadar olan şekil yumuşak, organik bir akımla nabız gibi atıyordu. Bu, taşın içine oyulmuş ya da duvara asılmış bir şey değildi; organik olduğu, canlı olduğu kesindi, yumuşak mercanlara benziyordu. Dokunuşumun altında hafifçe ılıktı.

Hafif bir fısıltı sesi yükseldi –hayır, bir ses değil, belki soğuk havada bir bozulma– ve tam zamanında dönerek bir şeyin odaya girdiğini gördüm.

Bikuralar hâlâ diz çökmüş haldeydiler; başları önde, gözleri yere indirilmişti. Ben ayakta kaldım. Bakışlarım diz çökmüş Bikuraların arasında ilerleyen şeyden hiç ayrılmadı.

Az çok adam şeklindeydi ama insan olması mümkün değildi. En az üç metre boyundaydı. Yaratığın gümüşü yüzeyi durduğunda dahi havada asılı cıva misali kıpırdıyor ve akıyordu. Tünel duvarlarındaki haçların kırmızımsı parıltıları keskin yüzeylerden yansıyor ve yaratığın alnından, dört bileğinden, tuhaf bir şekilde kaynamış dirseklerinden, dizlerinden, zırh kaplı sırtından ve göğüs kafesinden çıkan kıvrımlı metal bıçakları aydınlatıyordu. Diz çökmüş Bikuraların arasında aktı ve dört kolunu uzattı; elleri açık olsa da parmakları krom şarapneller gibi duruyor, bana tuhaf bir şekilde Pacem'de sadıkları kutsayan Papa Cenapları'nı anımsatıyordu.

Efsanevi Shrike'a baktığıma dair en ufak bir şüphem yoktu.

O anda hareket etmiş ya da bir ses çıkarmış olmalıyım zira kocaman kırmızı gözler bana döndü ve ben kendimi oradaki çok yüzeyli prizmaların içinde dans eden ışıkla hipnotize olmuş halde buldum: Bu sadece ışık yansıması değildi, yaratığın dikenli kafatasının içinde yanıyormuş gibi görünen, öfkeli kan kırmızısı bir parıltı ve Tanrı'nın gözlerin olması gerektiğini öngördüğü yere yerleştirilmiş korkunç mücevherlerde atan bir nabız.

Ardından hareket etti... Daha doğrusu hareket etmedi, artık *orada* değil *buradaydı*; aramızda bir metre mesafe bile yoktu, tuhaf şekilde eklemlili kolları beni vücut bıçakları ve sıvı gümüşü çelikten bir kafesle sarıyordu. Nefesim kesilmişti; kendi yansımamı gördüm, bembeyaz biçimsiz yüzüm yaratığın metalik kabuğunda ve yanan gözlerinin yüzeyinde dans ediyordu.

İtiraf ediyorum ki korkudan ziyade coşkuya yakın bir duygu hissettim. *Açıklanamayacak* bir şey oluyordu. Hristiyanlık inancıyla

dövmüş ve bilimin soğuk banyosunda sertleştirilmiş bir şey. Buna rağmen o saniyede Tanrı korkusuna dair kadim saplantının başka bir korkudan geldiğini anladım: şeytan çıkarmanın heyecanı, Derviş deliliğinin akılsız girdabı, Tarot'un kukla dans ritüeli ve ruh çağırma seansının farklı dillerde konuşulan Zen Gnostik transın neredeyse erotik teslimiyeti. O anda zebanilerin varlığının ya da şeytan çağırmanın nasıl kendi mistik antitezlerini öne sürdüklerini fark ettim... İbrahim'in Tanrısı.

Tüm bunları düşünmeksizin ama hissederek bakire bir gelinin belli belirsiz titreyişleri eşliğinde Shrike'in kucaklayışını bekledim.

Ortadan kayboldu.

Bir gök gürültüsü sesi duyulmamış, aniden kükürt kokusu gelmemiş hatta bilimsel olarak var olması gereken hava akımının sesi dahi çıkmamıştı. Bir an için yaratık oradaydı, keskin kenarlı ölümün mükemmel kesinliğiyle beni sarmaktaydı, ardından bir anda gitmişti.

Uyuşmuş halde orada dikildim ve Alfa ayağa kalkıp pembemsi parıltıda bana doğru yaklaşırken gözlerimi kırptım. Shrike'in az önce durduğu yerde durdu, kendi kollarını az önce şahit olduğum ölümcül mükemmelliğin zavallı bir taklidi gibi uzattı ama Alfa'nın boş, Bikuralara özgü yüzünde az önce yarattığı gördüğüne dair hiçbir iz yoktu. Tuhaf, elleri açık bir hareket yaptı ve bu labirenti, mağara duvarını, oraya gömülü onlarca parlak haçı içeriyormuş gibiydi.

"İstavroz," dedi Alfa. Üç Yirmilik ve On ayağa kalktılar, yaklaştılar ve tekrar diz çöktüler. Loş ışıktaki onların sakın yüzlerine baktım ve ben de diz çöktüm.

"Ömrün boyunca haça itaat edeceksin," dedi Alfa, sesi tekrar tekrar yankılandı. Diğer Bikuralar da bu cümleyi ilahiyi andıran bir ses tonuyla tekrarladılar.

"Ömrün boyunca istavrozdan olacaksın," dedi Alfa, diğerleri bu sözlerini tekrarlariken uzanıp mağaranın duvarından küçük bir

istavroz çıkardı. On santimetreden fazla değildi ve çok çok hafif bir çıtırtıyla duvardan çıkmıştı. Ben izlerken parıltısı söndü. Alfa cübbesinden bir parça sıırım söktü ve onunla haçın üst tarafına küçük bir düğüm atıp haçı başımın üzerinden geçirdi. “Şimdi ve sonsuza kadar istavrozdan olacaksın,” dedi.

“Şimdi ve sonsuza kadar,” diye tekrarladı Bikuralar.

“Âmin,” diye fısıldadım.

Beta cübbemin önünü açmam gerektiğini işaret etti. Alfa küçük haçı boynumun hizasına gelecek kadar indirdi. Göğsüme dokunuşu serindi ve arka tarafı mükemmel bir şekilde düz, mükemmel bir şekilde pürüzsüzdü.

Bikuralar ayağa kalktılar ve mağara girişine doğru yöneldiler; anlaşılan bir kez daha kayıtsız ve ilgisiz hallerine dönmüşlerdi. Onların gidişini izledim ve ardından dikkatli bir şekilde haça dokunup onu kaldırdım ve inceledim. İstavroz serin, eylemsiz görünüyordu. Eğer birkaç saniye önce gerçekten yaşıyorduyorsa da şu an buna dair hiçbir işaret göstermiyordu. Kristal ya da taştan ziyade mercan hissi yaratmaya devam ediyordu; pürüzsüz arka tarafında yapıştırıcı maddeye dair herhangi bir iz yoktu. Işık yayma özelliklerinin ısl kimyasal bir etkiden kaynaklandığı tahmininde bulundum. Doğal fosforlara, biyo-ışıldamaya ve evrimin böyle bir şeyi şekillendirme olasılığına dair tahminlerde bulundum. Hiçbir şey değilse bile bu varlıklarının labirentle bir ilgisi olması gerektiğini, çok uzun zaman önce bu platonun yüksekte olduğunu ve kanyonun tünellerden birini böldüğünü tahmin ettim. Bazilika ve onu yaratanlar, Bikuralar, Shrike ve kendim hakkında tahminlerde bulundum. Nihayet tahminde bulunmayı kesip dua etmek için gözlerimi kapattım.

Mağaradan çıktığımda cübbemin altındaki istavrozun göğsümdeki serinliğini hissediyordum. Üç Yirmilik ve On belli ki üç kilometrelik basamakları tırmanmaya hazırlardı. Sabah göğünün Yarık'ın duvarları arasında görünen soluk parçasına baktım.

“Hayır!” diye bağırdım, sesim ırmağın kükreyişinde neredeyse kaybolmuştu. “Dinlenmem gerek. *Dinlenmem!*” Dizlerimin üzerinde kuma çöktüm ama yarım düzine Bikura beni kibarca ayağa kaldırdılar ve basamaklara doğru yönlendirdiler.

Denedim, Tanrı biliyor ki denedim ama iki ila üç saatlik tırmanışın ardından bacaklarım isyan etti ve yere yığıldım, altı yüz metre aşağıdaki kayalara ve nehre düşüşümü engelleyemeyecek şekilde kaydım. Kalın cübbemin altındaki istavrozu kavrayışımı hatırlıyorum; ardından yarım düzine el kayışımı durdurdu, beni kaldırdı, taşıdı. Sonrasına dair bir şey hatırlamıyorum.

Bu sabaha kadar. Doğan güneş kulübemin açıklığından içeri doğru süzülürken uyandım. Üzerimde sadece cübbem vardı ve bir dokunuşum istavrozun hâlâ lifli siciminde asılı olduğunu gösterdi. Güneşin ormanın tepesine tırmanışını izlerken bir gün kaçırmış olmam gerektiğini, sadece sonsuz basamakları tırmanışımı (bu küçük insanlar beni iki buçuk kilometrelik dik yol boyunca nasıl taşıdılar?) değil bir sonraki günü ve geceyi de uyuyarak geçirmiş olmam gerektiğini fark ettim.

Kulübemin içine baktım. İletiaracım ve diğer kayıt cihazlarım gitmişti. Geriye sadece tıbbi tarayıcım ve diğer ekipmanımın yok edilmesiyle çalışmaz hale gelen birkaç paket antropolojik yazılım kalmıştı. Kafamı iki yana sallayıp yıkanmak için ırmağa gittim.

Bikuralar uyuyormuş gibi görünüyorlardı. Artık ayinlerine katıldığım ve “istavrozdan olduğum” için bana ilgilerini kaybetmiş gibi görünüyorlardı. Yıkanmak için soyunurken onlarla ilgilenmemeye karar verdim. Gücümü topladığım anda buradan ayrılacaktım. Eğer gerekiyorsa alev ormanlarının çevresinden dolaşan bir yol bulacaktım. Eğer yapabileceğim tek şey buysa merdivenlerden inip Kans boyunca ilerleyecektim. Artık bu mucizevi objelerin dış dünyaya anlatılması gerektiğine hiç olmadığım kadar emindim.

. Ağır cübbemi çıkardım, sabah güneşinde soluk tenli ve titrer halde dikildim, ardından göğsümdeki küçük haçı çıkarmaya çalıştım.

Çıkmadı.

Tenimin bir parçasıymış gibi orada duruyordu. Çektim, kazıdım ve sicimi kopana kadar çekiştirdim. Göğsümdeki haç şeklindeki çıkıntıyı tırmaladım. *Çıkmadı.* Sanki tenim istavrozun kenarlarını sarmış gibiydi. Haçta ya da çevresindeki deride tırnaklarımın çizikleri hariç herhangi bir acı ya da fiziksel his yoktu. Sadece o şeyin bana yapışmış olduğu düşüncesinin ruhumda yarattığı dehşet. İlk panik dalgasını bastırdıktan sonra bir dakika oturdum ve ardından hızlıca cübbemi üzerime geçirip köye koştum.

Bıçağım gitmişti, maserim, makasım, jiletim... göğsümdeki uru soymama yardımcı olacak her şey. Tırnaklarım kırmızı kabuğun ve göğsümün üzerinde kan kaplı izler bıraktı. Ardından aklıma tıbbi tarayıcı geldi. Alıcıyı göğsümün üzerine götürdüm ve *diskey* ekranında yazanları okudum ve inanmaz şekilde başımı iki yana sallayıp tüm vücut taramasını başlattım. Bir süre sonra tarama sonuçlarının çıktıları için talepte bulunup uzun bir süre boyunca hareketsiz oturdum.

Şu an görüntü tabakaları elimde oturuyorum. İstavroz hem sonik hem k-cross görüntülerde oldukça belirgin... ince dokungaçlar ya da *kökler* gibi bedenim boyunca ilerleyen iç lifleri de öyle.

Fazla ganglionlar sternumumun üstündeki kalın bir çekirdekten her yere iplikçik yayıyor... bir nematod kâbusu. Basit saha tarayıcımla görebildiğim kadarıyla nematodlar amigdalada, beyin yarım kürelerimin her birindeki diğer bazal gangliyonlarda son buluyor. Sıcaklığım, metabolizmam ve lenfosit seviyem normal. Tarayıcıya göre, nematodik iplikçiler, kapsamlı fakat basit metastazların sonucu. Yabancı doku istilasası söz konusu değil. Tarayıcıya göre istavroz tanıdık bir dokudan oluşuyor... *benim DNA'mdan.*

Ben istavrozdanım.

116. Gün:

Her günümü kafesimin sınırlarında dolaşarak geçirdim: güneydeki ve doğudaki alev ormanları, kuzeydoğudaki ormanlık vadiler ve kuzeyle batı boyunca uzanan Yarık. Üç Yirmilik ve On Yarık'tan bazilikanın daha aşağısına inmeme izin vermiyorlardı. *İstavroz* Yarık'tan on kilometreden fazla uzaklaşmama izin vermiyordu.

Başta buna inanamadım. Şansım ve Tanrı'nın yardımıyla geçebileceğime inanarak alev ormanlarına girmeye karar verdim. Ama ormanın sınırında iki kilometre ilerlemiştim ki göğsüme, kollarıma ve başıma ağrı saplandı. Korkunç bir kalp krizi geçirdiğime emindim. Ama Yarık'a doğru döner dönmez tüm belirtiler yok oldu. Bir süre bu konuda deney yaptım ve sonuçları hep aynıydı. Alev ormanlarının derinliklerine, Yarık'tan uzağa doğru ilerledikçe ağrı saplanıyor ve geri dönene kadar katlanarak artıyordu.

Diğer şeyleri anlamaya başladım. Dün kuzeyi keşfe çıkmışken orijinal tohumgeminin enkazıyla karşılaştım. Geriye sadece vadiye yakın alev ormanının kenarındaki kayalara yayılmış, paslanmış ve sarmaşıklarla kaplanmış metal yığını kalmıştı. Ama kadim aracın gün yüzüne çıkmış alaşım kaburgalarının arasına çömel-diğimde hayatta kalan yetmiş kişinin neşesini, Yarık'a doğru kısa yolculuklarını, bazilikayı keşiflerini hayal edebildim ve... ve sonra? Bundan sonraki tahminlerim anlamsızdı ama şüphelerim varlığını sürdürüyordu. Yarın yine Bikuralardan birini muayene etmeye çalışacağım. Belki artık ben de "istavrozdan olduğum için" izin verirler.

Kendime her gün tıbbi tarama yapıyorum. Nematodlar varlığını sürdürüyor... belki daha kalınlar belki değil. Bedenim buna dair hiçbir işaret göstermese de onların saf parazit olduğuna eminim. Yakındaki şelalenin göletinde yüzümün yansımına bakıyorum ve son yıllarda hoşlanmamayı öğrendiğim aynı uzun, yaşlanan çehreyi görüyorum. Bu sabah sudaki yansıma bakarken

ağzımı kocaman açıp damağımda ve boğazımda gri iplikçileri ve nematod öbeklerini görmeyi bekleyerek kendimi inceledim. Hiçbir şey yoktu.

117. Gün:

Bikuralar cinsiyetsiz. Cinsellikten kaçınmıyorlar, erselik ya da az gelişmiş değiller... cinsiyetsizler. Bir çocuğun dolguköpük bebeği gibi iç ya da dış cinsel organdan yoksunlar. Penisin, testislerin ya da benzer şekilde dış cinsel organların köreldiğine ya da cerrahi müdahaleyle değiştirildiğine dair herhangi bir kanıt yok. *Bu organların bir zamanlar var olduğuna dair hiçbir iz yok.* İdrar ilkel bir üretradan anüsle birleşen küçük bir odacığa toplanıyor... bir çeşit kaba dışkıya.

Beta onu muayene etmeme izin verdi. Tıbbi tarayıcı gözlerimin inanmadığı şeyi onayladı. Del ve Teta da taranmayı kabul ettiler. Üç Yirmilik ve On'un geri kalanının da aynı şekilde cinsiyetsiz olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Cinsel organlarının... değiştirildiğine dair hiçbir iz yok. Hepsinin bu şekilde doğduğunu tahmin ediyorum ama ne çeşit ebeveynlerden? Ve bu cinsiyetsiz insan kil parçaları nasıl üremeyi düşünüyorlar? Bunun bir şekilde istavrozla bir ilgisi olmalı.

Onların tıbbi taramalarını bitirdikten sonra soyundum ve kendimi inceledim. İstavroz pembe bir yara tabakası gibi göğsümden yükseliyor ama hâlâ erkeğim.

Daha ne kadar süre boyunca?

133. Gün:

Alfa öldü.

Üç sabah önce düştüğünde yanındaydım. Üç kilometre doğuda, Yarık'm kenarındaki büyük kayaların arasında şalma kökleri arıyorduk. İki gün boyunca çok sık yağmur yağmıştı ve taşlar oldukça kaygandı. Kendi dengemi bulup başımı kaldırdım ki Alfa'nın ayağının kaydığını, geniş bir taş tabakasının üzerinden

uçuruma düştüğünü gördüm. Bağırmadı. Çıkan tek ses cübbesinin kayaya sürtünürken çıkardığı hışırtı ve birkaç saniye sonra, seksen metre aşağıdan gelen, bedeninin kayaya çarpışının mide bulandırıcı sesiydi.

Aşağı, yanına inecek bir yol bulmam bir saat sürdü. Tehlikeli aşağı iniş yolculuğuma başlamadan önce dahi yardım etmek için çok geç olduğunu biliyordum. Ama bu benim görevimdi.

Alfa'nın bedeni iki büyük kayanın arasına yarı sıkışmış haldeydi. Hemen ölmüş olmalıydı; kolları ve bacakları paramparça olmuş, kafatasının sağ tarafı ezilmişti. Kan ve beyin dokusu bir pikniğin ardında kalan çöpler misali ıslak kayanın üzerine yayılmıştı. Küçük bedeninin üzerinde dikilirken ağladım. Neden ağladığımı bilmiyorum ama bunu yaptım. Ve ağlarken Ölüm Ayini'ni gerçekleştirip Tanrı'ya bu zavallı küçük cinsiyetsiz insanın bedenini cennetine kabul etmesi için yalvardım. Daha sonra bedenini sarmaşıklarla sarıp seksen metrelik uçurumun yukarisına doğru zahmetli tırmanışıma başladım ve sık sık yorgunlukla nefes nefese halde ara verdikten sonra parçalanmış bedeni yanıma çektim.

Alfa'nın bedeni, onu Bikura köyüne taşıdığım da çok fazla ilgi görmedi. Nihayet Beta ve yarım düzine diğer Bikura yanına gelip duygusuz bir şekilde cesede baktılar. Kimse bana nasıl öldüğünü sormadı. Birkaç dakika sonra küçük kalabalık da dağıldı.

Daha sonra Alfa'nın bedenini haftalar önce Tuk'u gömdüğüm çıkıntıya taşıdım. Düz bir taşla alçak bir mezar kazıyordum ki Gamma ortaya çıktı. Bikura'nın gözleri kocaman açıldı ve kısa bir anlığına o ifadesiz yüzünden duyguların geçtiğini sandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Gamma.

"Onu gömüyorum." Daha fazla şey söyleyemeyecek kadar yorgundum. Kalın şalma köküne yaslanıp dinlendim.

"Hayır." Bu bir emirdi. "O istavrozdan."

Gamma dönüp hızla köye doğru yürürken ona baktım. Bikura gittikten sonra cesedin üzerini örttüğüm kaba lifli örtüyü açtım.

Alfa şüphesiz şekilde gerçekten ölüydü. Artık onun istavrozdan olup olmaması ne kendisi ne de evren için önemliydi. Düşüşü giysilerinin çoğunu ve itibarının tamamını soymuştu. Kafatasının sağ tarafı çatlamış ve kahvaltıda yenen bir yumurta gibi boşalmıştı. Bir gözü kalınlaşan film tabakasının ardından görmeksizin Hyperion'ın göğüne bakarken diğeri düşen göz kapığının altında tembel tembel aşağı dönmüştü. Göğüs kafesi öylesine paramparça olmuştu ki kırık kemiklerinin keskin uçları teninden dışarı çıkmıştı. İki kolu da kırılmıştı ve sol bacağı neredeyse kopacak kadar dönmüştü. Tıbbi tarayıcıyla yarım yamalak bir otopsi yapmıştım ve bunun sonucu büyük iç yaralanmalar olduğunu da göstermişti; zavallı şeytanın kalbi dahi düşüşün gücüyle püre haline gelmişti.

Uzandım ve soğuk tenine dokundum. Ölüm sertliği başlamıştı. Parmaklarım göğsündeki haç şeklinde çıkıntıya dokundu ve elimi hemen çektim. İstavroz ılıktı.

“Uzak dur.”

Başımı kaldırdığımda Beta ve diğer Bikuraların orada durduklarını gördüm. Cesedin başından uzaklaşmazsam beni bir saniye içinde öldüreceklerine dair hiçbir şüphem yoktu. Söylediklerini yaparken korkudan aptallaşmış zihnim Üç Yirmilik ve On'un artık Üç Yirmilik ve Dokuz olduğunu fark etti. O an bu komik gelmişti.

Bikuralar cesedi kaldırıp onu tekrar köye taşıdılar. Beta gökyüzüne baktı, bana döndü ve ardından konuştu:

“Zaman gelmek üzere. Geleceksin.”

Yarık'ın aşağısına indik. Alfa'nın bedeni özenle sarmaşıklardan bir sepete bağlanmış ve bizimle birlikte aşağı indirilmişti.

Alfa'nın cesedini geniş mihraba koyup üzerinde kalan kumaş parçalarını çıkarırlarken güneş henüz bazilikanın içini aydınlatmıyordu.

Bundan sonra ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum... belki bir tür ayinsel yamyamlık davranışı. Hiçbir şey beni şaşırtamazdı.

Bunun yerine bazilika renkli ışıkların ilk huzmeleriyle dolarken Bikuralardan biri kollarını kaldırdı ve ilahi söylercesine, “Ömrün boyunca haça itaat edeceksin,” dedi.

Üç Yirmilik ve Dokuz diz çökmüş şekilde cümleyi tekrarladılar. Ben ayakta kaldım. Konuşmadım.

“Ömrün boyunca istavrozdan olacaksın,” dedi küçük Bikura ve bazilika bu cümleyi koro şeklinde tekrar eden seslerle yankılandı. Pıhtılaşan kan rengi ve dokusundaki ışık uzaktaki duvara haçın devasa bir gölgesini yansıttı.

“Şu an ve sonsuza kadar istavrozdan olacaksın,” dizesi söylendi, dışarıda rüzgârların şarkısı yükselir ve kanyonun kilise orgları işkence gören bir çocuğun çığlığıyla ağlarken.

Bikuralar ilahilerini tamamladıklarında, “Âmin,” diye fısıldamadım. Diğerleri dönüp oyuna ilgisini kaybeden şımarık bir çocuğun aldırmazlığıyla aniden giderlerken orada dikildim.

“Kalmak için bir neden yok,” dedi Beta diğerleri gittikten sonra.

“Kalmak istiyorum,” dedim, gitmem gerektiğini söyleyen bir emir duymayı bekleyerek. Beta omuzlarını dahi silkmeden döndü ve beni orada bıraktı. Işık loşlaştı. Gün batımını izlemek için dışarı çıktım; geri döndüğümde başlamıştı.

Bir keresinde, yıllar önce okuldayken bir kanguru faresinin çürümesini gösteren hızlandırılmış bir hologram izlemiştim. Doğanın bir haftalık yavaş geri dönüşüm çalışması otuz saniyelik bir dehşete dönüştürülmüştü. Küçük cesedin ani, neredeyse komik sayılabilecek şişmesi; ardından tenin üzerinde lezyonlar oluşması; birdenbire ağızda, gözlerde ve açık yaralarda beliren kurtçuklar; nihayet –bu görseli ifade edebilecek başka bir durum yok– kurtçuklar sağdan sola, baştan aşağı dönüp dururken hızlandırılmış burgulu leş yiyişin ardından ortaya çıkan ve geriye kemikler, kıkırdak ve posadan başka bir şey bırakmayan kemiklerin etlerden arındığı ani dönüşüm.

Bu sefer izlediğim bir adamın vücuduydu.

Durdum ve son ışık da hızla solarken dik dik baktım. Bazilikanın yankılanan sessizliğinde kalbimin kendi kulaklarımda atışı dâhil hiçbir ses yoktu. Alfa'nın cesedi önce seğirir, ardından gözle görülecek şekilde titreşir, ani çürümenin kasıtlı vahşetiyle neredeyse mihraptan havalanırken izledim. Birkaç saniye istavrozun boyutu büyümüş ve rengi koyulaşmış gibi göründü, çiğ et gibi kıpkırmızı parlıyordu ve dağılan bedeni bir heykeltıraşın heykel iskeletinde kullandığı metal lifler gibi bir arada tutan iplikçik ve nematod ağlarını görebildiğimi hayal ettim. Deri aktı.

O gece bazilikada kaldım. Mihrabın çevresindeki alan Alfa'nın göğsündeki istavrozun parıltısıyla aydınlık kaldı. Ceset hareket ettiğinde ışık duvarlara tuhaf gölgeler yansıttı.

Alfa üçüncü gün oradan ayrılana kadar bazilikayı terk etmedim ama en gözle görülür değişimler ilk gecenin sonunda yaşandı. Alfa olarak isimlendirdiğim Bikura'nın bedeni gözlerimin önünde parçalarına ayrıldı ve tekrar inşa edildi. Geriye kalan ceset ne tam olarak Alfa'ydı ne tam olarak Alfa değildi ama bütün halindeydi. Yüzü dolguköpük bir bebeğin yüzü gibiydi; pürüzsüz, çizgisiz, çehresine hafif bir gülücük mühürlenmişti. Üçüncü günün şafağında cesedin göğsü inip kalkmaya başladı ve ben onun ilk aldığı soluğu duydum... deri bir keseye dökülen suyun çıkardığına benzer bir hırıltı. Öğle vaktinden kısa süre sonra sarmaşıklara tırmanmak üzere bazilikadan ayrıldım.

Alfa'yı takip ettim.

Konuşmamıştı ve bana cevap vermiyordu. Gözlerinde sabit, odaklanamamış bir bakış vardı ve sık sık uzaktan kendisine seslenen sesleri dinlermişçesine duraklıyordu.

Köye döndüğümüzde kimse bizimle ilgilenmedi. Alfa bir kulübeye girdi ve şu an orada oturuyor. Ben de kendi kulübemde oturuyorum. Bir dakika önce cübbemin önünü açtım ve parmaklarımı göğsümdeki istavroz şeklindeki tabakada gezdirdim. İyi huylu bir şekilde göğsümün altındaki tenimde yatıyor. Bekliyor.

140. Gün:

Yaralarımı ve kan kaybını atlatıyorum. Keskin taşlarla kesilerek çıkartılamıyor.

Acıdan hoşlanmıyor. Acı ve kan kaybının neden olacağından çok daha çabuk şekilde bilincimi yitirdim. Her uyandığımda kesmeye devam ettim ve bayıltıldım. Acıdan hoşlanmıyor.

158. Gün:

Alfa artık konuşuyor. Daha durgun, daha yavaş ve benim (ya da herhangi birinin) varlığından daha az haberdar gibi ama yemek yiyor ve hareket ediyor. Beni bir yere kadar tanıyormuş gibi görünüyor. Tıbbi tarayıcı genç bir adamın kalbine ve iç organlarına sahip olduğunu gösteriyor, belki on altı yaşındaki bir oğlanın.

Alev ormanlarının içlerinde yürümeye çalışacağım kadar sakin hale gelmesi için bir Hyperion ayı ve on gün, yani toplamda yaklaşık elli gün daha beklemek zorundayım, ağır olsun ya da olmasın. Kim daha fazla acıya dayanabiliyormuş göreceğiz.

173. Gün:

Bir ölüm daha.

Will adındaki –parmağı kırık olan– bir haftadır kayıptı. Dün Bikuralar âdeta bir sinyali takip eder gibi birkaç kilometre kuzeydoğuya gittiler ve büyük vadinin yanında kalıntılarını buldular.

Görünüşe göre şalma yaprağı toplamak için tırmandığı dal kırılmıştı. Ölümü boynu kırılır kırılmaz gerçekleşmiş olmalıydı ama asıl düştüğü yer önemliydi. Bedeni –tabii ona beden denebilirse– Tuk'un ateş devesi olarak adlandırdığı büyük kırmızı böceklerin yuvalarının girişi olan iki devasa çamur konisinin arasındaydı. Halı böceği şu anki görüntüleri için daha uygun bir ad olabilirdi. Son birkaç gün içinde böcekler cesedi kemiklerine kadar temizlemişti. Geriye iskelet, bazı doku ve tendon parçalarıyla hâlâ göğüs kafesine bağlı, çok uzun zaman önce ölmüş

papanın lahindeki gibi müthiş görünen istavroz hariç çok bir şey kalmamıştı.

Bu korkunçtu ama üzüntünün ardında küçük bir zafer his-sine kapılmama engel olamadı. İstavrozun bu çıplak kemiklerden herhangi bir şey oluşturmaları mümkün değildi; bu lanetli parazitin dahi kütle dönüşüm kanunlarına uygun hareket etmesi gerekiyordu. Will adını verdiğim Bikura gerçek ölümle ölmüştü. Üç Yirmilik ve On bu sefer gerçekten Üç Yirmilik ve Dokuz olmuştu.

174. Gün:

Ben bir aptalım.

Bugün Will hakkında, onun gerçek ölümle ölmesi hakkında sorular sordum. Bikura'nın tepki vermemesi merak uyandırmıştı. Haçı almışlardı ama iskeleti buldukları yerde bırakmışlardı; ka-lıntılarım bazilikaya taşımaya dair hiçbir çaba göstermemişlerdi. O gece Üç Yirmilik ve On'un kayıp üyesinin yerini doldurmak zorunda bırakılacağımdan endişelenmiştim. "Bu çok üzücü," dedim, "içinizden birinin gerçek ölümle ölmesi. Üç Yirmilik ve On şimdi ne olacak?"

Beta bana boş boş baktı. "O gerçek ölümle ölemez," dedi kel kafalı küçük androjen. "O istavrozdan."

Bir süre sonra, kabile üzerinde yaptığım tıbbi taramalara devam ederken gerçeği keşfettim. Tetra adını verdiğim, aynı şekilde görünüp aynı şekilde davranmasına rağmen artık tenine gömülü iki istavroz taşıyordu. Bu Bikura'nın gelecek yıllarda kilo alacağına, bir bakteri tabağındaki iğrenç koli basili hücreleri gibi şişip olgunlaşacağına dair en ufak şüphem yoktu. O adam/kadın/şey öldükten sonra mezarı iki kişi terk edecek ve Üç Yirmilik ve On tekrar tamamlanacaktı.

Sanırım deliriyorum.

195. Gün:

Lanet olasıca paraziti haftalardır inceliyorum ama hâlâ nasıl çalıştığına dair en ufak fikrim yok. Daha kötüsü bu artık umurumda değil. Artık umurumda olan şey daha önemli.

Tanrı neden bu iğrençliğe izin verdi?

Neden Bikuralar bu şekilde cezalandırılıyor?

Neden ben onların ıstıraplı kaderine ortak olmak için seçildim?

Gecelik dualarımda bu üç soruyu soruyorum ama hiçbir cevap alamıyorum, sadece Yarık'taki rüzgârın kan şarkısını duyuyorum.

214. Gün:

Son on sayfa tüm saha notlarımı ve teknik varsayımlarımı içermeli. Bu sabah sakinleşen alev ormanlarına girmeyi denemeden önceki son yazım olacak.

Hiç gelişmeyen insan topluluğunun nihai sonucunu keşfettiğime dair hiç şüphem yok. Bikuralar insanlığın ölümsüzlük hayalini gerçekleştirmiş, bunu insanlıkları ve ölümsüz ruhlarıyla ödemişler.

Edouard, inancımla –inançsızlığımla– boğuşarak çok saat harcadım ama şu an bu unutulmuş dünyanın korku dolu köşesinde, içim bu iğrenç parazitile kaplıyken çocukluğumuzdan beri sahip olmadığım inancın gücünü bir şekilde tekrar buldum. Artık inancın –saf, gözü kör, tüm mantıklı açıklamaları yok sayan inancın– gerekliliğini anlıyorum, aynı evrenin vahşi sonsuz denizindeki duygusuz kanunlarla işleyen ve içindeki küçük düşünme yeteneğine sahip varlıklara tamamen duyarsız minik bir cankurtaran gibi.

Günbegün Yarık'ın alanını terk etmeye çalıştım ve günbegün öylesine büyük bir acı çektim ki artık bu acı fazlasıyla küçük güneş ya da yeşil-mavi gökyüzü gibi somut dünyamın bir parçası oldu. Acı benim müttefikim, koruyucu meleğim, insanlıkla aramda kalan tek bağa dönüştü. İstavroz acıdan hoşlanmıyor. Ben de hoşlanmıyorum ama aynı istavroz gibi onu amaçlarıma hizmet

etmek için kullanmaya hazırım. Ve ben bunu bedenimi kaplayan yabancı doku gibi akılsız bir içgüdüyle değil, bilinçli bir şekilde yapacağım. Bu şey sadece her ne koşulda olursa olsun akılsızca ölümden kaçmayı amaçlıyor. Ölmeyi istemiyorum ama akılsızca sonsuz yaşam yerine acıyı ve ölümü yeğliyorum. Hayat kutsaldır, son yirmi sekiz bin yıldır hayat fazlasıyla ucuzlaşmışsa da bunun hâlâ Kilise düşüncesinin ve öğretilerinin temeli olduğunu düşünüyorum ama daha da kutsalı ruhtur.

Şu an Armaghast'taki verilerle yapmaya çalıştığım şeyin Kilise'ye bir yeniden doğum sağlamak değil, tıpkı buradaki zavallı yürüyen cesetler gibi onun sahte bir hayata geçmesine neden olmak olduğunu anlıyorum. Eğer Kilise'nin ölmesi gerekiyorsa o zaman ölmeli... ama bunu yüce bir şekilde İsa'yla yeniden doğacağını bilir şekilde yapmalı. Karanlığa kendi isteğiyle olmasa dahi iyi bir şekilde, cesur ve inancından emin şekilde, tıpkı bizden önce milyonların yaptığı gibi adım atmalı; ölüm kamplarının izole sessizliğinde, nükleer ateş toplarında, kanser koğuşlarında ve soykırımlarda ölüm karşısında inançlarına sadakatini koruyan nesillerin yaptığı gibi karanlığa umut dolu olmasa bile bunun; çektikleri tüm acıların, tüm fedakârlıklarının bir amacı olmasına dair dua ederek gitmeli. Tüm o bizden öncekiler karanlığa mantığın veya gerçekliğin güvencesi ya da ikna edici herhangi bir teori olmaksızın sadece bir umut kırıntısıyla ve çok kolay sarsılabilecek bir inançla gittiler. Ve eğer onlar karanlığın karşısında küçücük umutlarını koruyabildilerse o zaman ben de bunu yapmalıyım... Kilise de bunu yapmalı.

Artık herhangi bir ameliyatın ya da tedavinin beni, içimi işgal eden bu şeyden kurtarabileceğine inanmıyorum ama eğer biri bu şeyi bedenimden ayırabilirse bu, benim ölümüne mal olacak olsa bile onu inceleyip yok edebilirse tatmin olacağım.

Alev ormanları şu an hiç olmayacakları kadar sessiz. Şimdi yatıyorum. Şafak vaktinden önce ayrılacağım.

215. Gün:

Çıkış yok.

Ormanın on dört kilometre içine girdim. Başiboş alevler ve akım patlamalarına rağmen ilerlenebilir durumda. Üç hafta yürüyüşle içlerinden geçebilirim.

İstavroz gitmeme izin vermiyor.

Acı son bulmak bilmeyen bir kalp krizi gibiydi. Yine de sendeleyerek ilerlemeye, külün arasında tökezlemeye, emeklemeye devam ettim. Nihayetinde bilincimi kaybettim. Kendime geldiğimde Yarık'a doğru emekliyordum. Arkamı dönüp bir kilometre yürüyüp, elli metre sürünüp tekrar bilincimi kaybediyorum ve başladığım yerde uyanıyorum. Tüm gün bedenimin verdiği delice bir savaşla geçti.

Gün doğumundan önce Bikuralar ormana girdiler ve beni Yarık'ın beş kilometre ötesinde bulup köye taşıdılar.

Yüce İsa, buna neden izin veriyorsun?

Beni aramaya birileri gelmezse artık hiç umudum yok.

223. Gün:

Yine bir deneme. Yine acı. Yine başarısızlık.

257. Gün:

Bugün altmış sekiz standart yaşıma bastım. Yarık'ın kenarına inşa ettiğim şapelin çalışmaları sürüyor. Dün nehre inmeye çalıştım ama Beta ve dört diğer Bikura tarafından durduruldum.

280. Gün:

Hyperion'da bir yerel yıl. Arafta bir yıl. Yoksa burası cehennem mi?

311. Gün:

Şapeli inşa ettiğim çıkıntının kenarlarındaki taşlar üzerinde çalışırken bir şey keşfettim: alev önleyici çubuklar. Bikuralar iki

yüz yirmi üç gün önce Tuk'u öldürdüklerinde onları aşağı atmış olmalılar.

Bu çubuklar alev ormanını istavroz izin verdiği an geçmemi sağlar. Ama o izin vermiyor. Keşke sağlık ekipmanlarımı ve ağıri kesicilerimi yok etmemiş olsalardı! Ama yine de bugün burada elimde çubuklarla otururken aklıma bir fikir geldi.

Tıbbi tarayıcıyla yaptığım kaba deneyler sürüyor. İki hafta önce Tetra bacağım üç yerden kırdı, istavrozun buna tepkisini gözlemledim. Parazit acıyı baskılamak için elinden geleni yaptı; Tetra zamanın çoğu boyunca baygındı ve bedeni inanılmaz miktarlarda endorfin ürettiyordu. Ama kırık çok acı vericiydi ve dört günün sonunda Bikuralar Tetra'nın boğazını kesip bedenini bazilikaya götürdüler. İstavrozun cesedini diriltmesi, uzun süre boyunca böyle bir acıya maruz kalmasından daha kolaydı. Ama katledilmesinden önce tarayıcım istavroz nematodların genel sinir sisteminin belli bölgelerinden fark edilebilir şekilde çekildiğini saptadı.

İnsanın kendine ölümcül olmayacak şekilde istavrozun tamamen geri çekilmesini sağlayacak denli acı çektirmesi ya da buna katlanması mümkün mü bilmiyorum ama bir şeyden eminim: Bikuralar buna izin vermez...

Bugün yarı bitmiş şapelin altındaki çıkıntıda oturup olasılıkları değerlendirdim.

438. Gün:

Şapel tamamlandı. Hayatımın eseri.

Bu gece Bikuralar günlük gülünç tapınmalarını gerçekleştirmek üzere Yarık'ın aşağısına inerlerken yeni dikilmiş şapelin mihrabında vaaz verdim. Şalma unundan ekmek pişirmiştım ve onun tatsız tuzsuz sarı bir yaprak lezzetinde olduğuna emin olsam da bana altmış standart yıl önce Villefranche-sur-Saône'daki ilk ayinim sırasında yediğim ekmekle aynı tatta geldi.

Sabah olduğuunda planladığım şeyi yapacağım. Her şey hazır: günlüklerim ve tıbbi tarama çıktılarım, besto liflerinden ördüğüm kesemde olacak. Yapabileceğimin en iyisi bu.

Kutsal şarap sadece sudan ibaretti ama gün batımının loş ışığında kan kırmızısı görünüyordu ve tadı ayin şarabı gibiydi.

İşin zor yanı alev ormanlarının yeterince içine girmek. Sakin dönemlerinde dahi tesla ağaçlarında yeterince faaliyet olduğuna güvenmek zorundayım.

Hoşça kal, Edouard. Hâlâ hayatta olduğuna emin değilim ve öyleysen bile tekrar bir araya gelebileceğimizi düşünmüyorum, sadece yıllarca mesafeyle değil haç şeklindeki çok daha geniş bir uçurumla da birbirimizden ayrılmış haldeyiz. Seni tekrar görmeye dair umudum bu hayatta değil, bir sonrakinde. Tekrar bu şekilde konuştuğumu duymak tuhaf, öyle değil mi? Söylemek zorundayım ki Edouard, bilinmezlikle, geleceğin bize getireceklerine dair büyük korkuyla geçen onlarca yıla rağmen kalbim ve ruhum bu durumla barışık.

Ey Tanrım,

Sana karşı suç işlediğim için yürekten pişmanım.

Cenneti yitirdiğim,

Ve cehennem azabını hak ettiğim

Ama en çok da Seni,

Tamamen iyi olan

Ve tüm sevgimi hak eden

Tanrımı

Üzdüğüm için

Tüm günahlarımdan iğreniyorum.

*Senin lütfunun yardımıyla tüm günahlarımı itiraf etmeye,
kefaretimi ödemeye*

Ve hayatımı düzeltmeye kesin olarak kararlıyım.

Amin.

Saat 24:00

Batan güneş şapelin açık penceresinden girip mihrabı, kabaca oyulmuş kadehi ve beni ışığa buluyor. Yarık'tan yükselen rüzgâr, şansım ve Tanrı'nın merhameti yanımda olursa son kez duyacağım şarkısını söylüyor.

"Bu son yazı," dedi Lenar Hoyt.

Rahip okumayı tamamladığında masadaki altı hacı kafalarını, sanki hep beraber gördükleri bir rüyadan uyanıyormuşçasına ona doğru çevirdiler. Konsolos yukarı doğru bir bakış attı ve Hyperion'ın çok daha yakın olduğunu, gökyüzünün üçte birini doldurduğunu, soğuk parlaklığıyla yıldızları boğduğunu gördü.

"Peder Duré'yi son görüşümden on hafta sonra vardım," diye devam etti Peder Hoyt. Sesi bir gıcırta kadar hırıltılıydı. "Hyperion'da sekiz yıldan uzun zaman geçmişti... Peder Duré'nin günlüğündeki son yazının üzerinden yedi yıl." Rahip artık gözle görünür şekilde acı çekiyordu, yüzü mide bulandırıcı bir ışık saçacak kadar solmuştu ve terle kaplanmıştı.

"Bir ay içinde Düşler Limanı'nın yukarısındaki Perecebo Çiftliği'ne gidiş yolunu buldum," diye devam etti sesini güçlü tutmaya çalışarak. "Varsayımım fiberplastik yetiştiricilerinin Konsolosluğa ve Özerk Yönetim Yetkilileri'ne cevap vermemiş olsalar da bana gerçeği söyleyeceğiydi. Haklıydım. Perecebo'daki idareci, yani Orlandi adındaki adam, Peder Duré'yi hatırlıyordu; Orlandi'nin yeni karısı, Peder Duré'nin günlüklerinde adı geçen Semfa da öyle. Çiftlik yöneticisi platoya birkaç kurtarma harekâtı gerçekleştirmeye çalışmıştı ama alev ormanlarının daha önce görülmemiş şekilde bir dizi faal mevsim geçirmesi, çabalarını sonuçsuz bırakmıştı. Birkaç yılın ardından, Duré'nin de adamları Tuk'un da hâlâ hayatta olduklarına dair umutlarını yitirmişlerdi.

"Buna rağmen Orlandi iki çiftlik ekranoplanıyla Yarık'a bir arama kurtarma gezisi düzenlemek üzere iki uzman çalı pilotu tuttu. Elimizden geldiğince uzun süre Yarık'ın içinde kalıp engel

ikazlarının ve şansımızın bizi Bikura bölgesine götüreceğine güvendik. Alev ormanlarının çoğunu bu şekilde aşmamıza rağmen teslalar yüzünden ekranoplanlardan birini ve dört kişiyi kaybettik.”

Peder Hoyt duraksadı ve hafifçe sallandı. Masanın kenarına tutunarak dengesini sağladı, boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti: “Daha fazla anlatacak bir şey yok. Bikura köyünü bulduk. Yetmiş kişilerdi ve her biri Duré’nin yazılarında tarif ettiği kadar aptal ve ketumdu. Onlardan Peder Duré’nin alev ormanlarına girmeye çalıştığı sırada öldüğü bilgisini alabildim. Besto kesesi sağlam kalmıştı ve içinde günlükleriyle tıbbi verilerini buldum.” Hoyt bir saniyeliğine diğerlerine baktı, ardından bakışlarını indirdi. “Onları bize Peder Duré’nin nerede öldüğünü göstermeye ikna ettik,” dedi. “Onlar... ah... pederi gömmemişlerdi. Kalıntıları fena halde yanmış ve çürümüştü ama tesla akımlarının yoğunluğunun... istavrozu... ve bedenini yok etmeye yetecek kadar güçlü olduğunu görebileceğimiz denli bütün halindeydi.

“Peder Duré gerçek ölümle ölmüştü. Kalıntılarını Perecebo Çiftliği’ne götürdük ve orada gerçek bir cenaze töreniyle gömdük.” Hoyt derin bir nefes aldı. “İtirazlarıma rağmen B. Orlandi Bikura köyünü ve Yarık duvarının o kısmını çiftlikten getirdiği nükleer patlayıcılarla yok etti. Bikuraların herhangi birinin hayatta kalmış olabileceğini zannetmiyorum. Görebildiğimiz kadarıyla labirentin girişi ve bazilika olarak geçen yer toprak kaymasıyla yok oldu.

“Bu keşif gezisinde birçok yara almıştım, dolayısıyla kuzey kıtasına dönüp Pacem’e yolculuğuma başlamadan önce birkaç ay çiftlikte kalmak zorunda kaldım. Bu günlüklerin içindeki bilgileri B. Orlandi, Mösyö Edouard ve onun bu bilgileri paylaşmayı uygun gördüğü üstleri hariç hiç kimse bilmiyor. Bildiğim kadarıyla Kilise, Peder Paul Duré’nin günlüklerine dair herhangi bir açıklama yapmadı.”

Peder Hoyt bunları anlatırken ayakta idi, şimdi oturuyordu. Çenesinden ter damlıyordu ve yüzü Hyperion’dan yansıyan ışıkla mavi-beyazdı.

“Bu... bu kadar mı?” diye sordu Martin Silenus.

“Evet,” demeyi başardı Peder Hoyt.

“Baylar ve bayan,” dedi Het Masteen, “geç oldu. Eşyalarınızı toplayıp en geç yarım saat içinde dostumuz Konsolos’un on birinci küredeki gemisinde buluşmanızı öneriyorum. Ben ağacın inişgemilerinden birini kullanıp daha sonra yanınıza geleceğim.”

Ekibin çoğu on beş dakika içinde toplandı. Şövalyeler kürenin iç tarafındaki çalışma iskelesinden geminin en üst kat balkonuna bir geçiş yapmışlardı ve Konsolos mürettebat klonları valizlerini taşıyıp giderken herkesi salona yönlendirdi.

“Büyüleyici bir eski müzik aleti,” dedi Albay Kassad bir elini Steinway’in üzerinde gezdirirken. “Harpsikord mu?”

“Piyano,” dedi Konsolos. “Hicret öncesinden. Hepimiz burada mıyız?”

“Hoyt hariç hepimiz,” dedi Brawne Lamia hologram oyunundaki yerini alırken.

Het Masteen içeri girdi. “Hâkimiyet savaş gemisi Keats Uzay İstasyonu’na inişinize izin verdi,” dedi Kaptan. Çevresine baktı. “B. Hoyt’un yardıma ihtiyacı var mı görmek için mürettebattan birini göndereceğim.”

“Hayır,” dedi Konsolos. Sesini ayarladı. “Onu bizzat gidip getirmek isterim. Kamarasının nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Ağaçgeminin Kaptanı uzun bir süre boyunca Konsolos’a baktı, ardından cübbesinin içine uzandı. “İyi yolculuklar,” dedi bir tabaka uzatırken. “Gezegende görüşürüz, Shrike’in Keats’teki tapınağına gece yarısı yapacağımız yolculuktan önce.”

Konsolos reverans yaptı. “Ağacın koruyucu dalları arasında yolculuk etmek bir zevkti, Het Masteen,” dedi resmî bir şekilde. Diğerlerine dönüp işaret etti. “Lütfen salonda rahatınıza bakın ya da bir alt güvertedeki kütüphanede. Gemi ihtiyaçlarınızı kar-

şılayacak ve her türlü sorunuzu cevaplayacaktır. Peder Hoyt'la beraber geri döner dönmez yola çıkacağız."

Rahibin ortam kapsülü ağaçgeminin ortalarında, ikincil bir dalın sonlarındaydı. Tıpkı Konsolos'un beklediği gibi Het Masteen'in kendisine verdiği iletia racısı yön tabakası aynı zamanda avuç kilidi tarayıcılarını da açıyordu. Dakikalarca bir sonuca varmaksızın zili çaldıktan ve erişim portalını yumrukladıktan sonra Konsolos okuyucuyu etkisiz hale getirip kapsüle girdi.

Peder Hoyt çim halının ortasında, dizlerinin üzerinde kıvranıyordu. Uyku giysileri, ekipmanı, giysileri ve sıradan bir sağlık çantasının içindekiler çevresindeki zemine yayılmıştı. Tunüğünü ve yakasını yırtarak açmıştı; sırlıklam gömleği tırnaklarını geçirdiği yerlerde sarkan kumaş parçaları halinde nemli bir şekilde üzerinden dökülüyordu. Hyperion'ın ışığı kapsülün duvarından içeri giriyor, bu tuhaf tablonun su altında ya da Konsolos'un düşündüğü gibi bir katedralde sergilendiği hissini veriyordu.

Lenar Hoyt'un elleri göğsünü tırmalarken yüzü acıyla kasılmıştı. Çıplak kollarındaki kaslar, soluk muşamba gibi teninin altında canlı yaratıklar ilerliyormuşçasına titreşiyordu. "Enjektör... arıza yaptı," dedi nefes nefese Hoyt. "*Lütsfen*."

Konsolos başıyla onayladı, kapıya kapanma emri verdi ve rahibin yanına diz çöktü. İşe yaramaz enjektörü Hoyt'un sımsıkı kapanmış avucundan alıp ampulünü çıkardı. Bu ultramorfindi. Konsolos tekrar başıyla onayladı, gemisinden getirdiği sağlık çantasından başka bir enjektör çıkardı. Ultramorfini takmak beş saniyeden daha kısa sürdü.

"*Lütsfen*," diye yalvardı Hoyt. Tüm bedeni kasıldı. Konsolos adamın damarlarında akan acı dalgalarını neredeyse görebiliyordu.

"Evet," dedi Konsolos. Kesik bir nefes aldı. "Ama önce hikâyenin geri kalanı."

Hoyt dik dik baktı ve zayıf bir şekilde enjektöre uzanmaya çalıştı.

Artık kendisi de terleyen Konsolos aleti onun uzanamayacağı bir yerde tuttu. "Evet, az sonra," dedi. "Hikâyenin devamını anlattıktan sonra. Bilmem lazım."

"Ah, Tanrım, Yüce İsa aşkına," diye yalvardı Hoyt. "Lütfen!"

"Evet," dedi Konsolos. "Evet. Bana gerçeği söyler söylemez." Peder Hoyt kollarının üzerine yığıldı ve hızlı, kesik nefesler aldı. "Seni lanet olasıca şerefsiz!" dedi. Rahip derin birkaç nefes aldı, bedeninin titremesi kesilene kadar birini tuttu ve dikleşmeye çalıştı. Konsolos'a baktığında delirmiş gözlerinde rahatlama benzeri bir şey vardı. "Sonra... bana ilacı... verecek misin?"

"Evet," dedi Konsolos.

"Pekâlâ," demeyi başardı Hoyt ekşi bir fısıltı halinde. "Gerçek. Perecebo Çiftliği... tıpkı söylediğim gibi. Oraya uçtuk... Ekim'in başında... Lycius'te... Duré ortadan kaybolduktan sekiz yıl sonra. Ah, Tanrım, acıyor! Alkol ve endolar artık hiç işe yaramıyor. Sadece... saf ultramorfin..."

"Evet," diye fısıldadı Konsolos. "Hazır. Hikâyenizi tamamlar tamamlamaz."

Rahip başını eğdi. Yanaklarından ve burnundan akan terler kısa çimlerin üzerine düştü. Konsolos adamın kaslarının sanki saldıracakmış gibi kasıldığını gördü, ardından bir başka acı spazmıyla bitap haldeki zayıf beden ve Hoyt öne doğru sarktılar. "Ekranoplan teslalar tarafından... yok edilmedi. Semfa, iki adam ve ben... Orlandi nehrin yukarısını araştırırken... Yarık'm orada yere inmek zorunda kaldık. Onun ekranoplanı... bir şimşek fırtınasının geçmesini beklemek zorundaydı.

"Bikura o gece geldi. Semfa... Semfa'yı öldürdüler, pilotu ve diğer adamı... adını unuttum. Beni... sağ bıraktılar." Hoyt haçına uzandı, onu koparıp attığını fark etti. Kısa bir an için güldü, kahkahalar hıçkırıklara dönmeden önce durdu. "Bana... haça itaati anlattılar. İstavrozu. Bana... Alev'in Oğlu'nu anlattılar.

"Ertesi sabah beni Oğul'u görmeye götürdüler. Beni... onu görmeye götürdüler." Hoyt dikleşmeye çabaladı ve kendi yanak-

larını tırmaladı. Gözleri kocaman açılmıştı, belli ki çektiği acıya rağmen ultramorfini unutmuştu. “Alev ormanlarının yaklaşık üç kilometre içine... orada büyük bir tesla vardı... en az seksen hatta yüz metre uzunluğunda. O an sakindi ama yine de... havada çok fazla yük vardı. Her yer küldü.

“Bikuralar... yaklaşmadılar. Sadece lanet olasıca kel başlarını eğerek diz çöktüler. Ama ben... ben yaklaştım... yaklaşmak zorundaydım. Yüce Tanrım!.. Ah, Yüce İsa, bu oydu! Duré. Ondan geriye kalanlar.

“Ağacın üç... belki dört metre yukarısına tırmanmak için bir merdiven kullanmıştı. Bir çeşit platform inşa etmişti. Ayakları için. Alev tutucu çubukları kırmış... çivi boyutuna getirmiş... sonra uçlarını sivriltilmişti. Uzun olanı ayağının etinden geçirip besto platforma, oradan da ağaca saplamak için taş kullanmış olmalıydı.

“Sol kolunun... radiusu ve ulnası arasına bir kazık saplamıştı... damarları ıskalamıştı... tıpkı lanet olasıca Romalılar gibi. İskelet sağlam kaldığı sürece kazığı yerinden oynatmak mümkün değildi. Avucundan asılmıştı... önce çiviye saplamış. İki ucunu da sivriltilmiş. Sonra... sağ elini içinden geçirmiş. Bir şekilde kıvrıp kanca haline getirmişti.

“Merdiven devrilmişti... uzun zaman önce... ama bestodan yapılmaydı. Yanmamıştı. Onu kullanarak yanına tırmandım. Her şey yıllar önce yanmıştı... giysiler, deri, etinin üst katmanları... ama besto kese hâlâ boynunda asılıydı.

“Alaşım çiviler hâlâ akım iletiyordu... akım bedeninden kalkanlarda dolaşırken... bunu görebiliyordum... hissedebiliyordum.

“*Hâlâ Paul Duré gibi görünüyordu. Önemli. Mösyöye söyledim. Derisi yoktu. Eti yara halindeydi ve yer yer erimişti. Sinir uçları ve o şeyler görünüyordu... gri ve sarı kökler gibi. Tanrım, o koku. Ama hâlâ Paul Duré gibi görünüyordu!*

“O an anladım. Her şeyi anladım. Bir şekilde... günlüklerini okumadan önce. Onun orada... ah, yüce Tanrım... yedi yıldır

asılı olduğunu anladım! Yaşadığını. Öldüğünü. İstavrozun... onu tekrar hayata dönmeye zorladığını. Elektriğin... orada geçirdiği saniyelerin her birinde... o yedi yıl boyunca içinden aktığını. Alevleri. Açlığı. Acıyı. Ölümü. Ama bir şekilde o lanet olasıca... istavrozun... belki ağaçtan, belki havadan, belki kalanlardan bulunduğu malzemelerle... elinden geldiğince onu tekrar inşa ettiğini... onu yaşamaya, o acıyı hissetmeye zorladığını, tekrar ve tekrar...

“Ama o *kazandı*. Acı onun müttefikiydi. Ah, Yüce İsa o çarmıhta sadece birkaç saat geçirdi sonra mızrakla ebedi istirahate kavuştu... ama *yedi yıl!*”

“Ama... kazandı. Keseyi çıkardığımda göğsündeki istavroz da düştü. Öylece... düşüverdi... uzun, kanlı kökler. Ardından o şey... ceset olduğuna emin olduğum o şey... adam başını kaldırdı. Göz kapakları yoktu. Gözleri bembeyazdı. Dudakları gitmişti. Ama bana baktı ve gülümsedi. Gülümsedi. Ve öldü... gerçekten öldü... orada, kollarımda. On bininci kere ama bu sefer gerçekten. Bana gülümsedi ve öldü.”

Hoyt durdu, sessizce kendi acısıyla sohbet etti, ardından sıkıştığı dişlerinin arasından konuşmaya devam etti: “Bikuralar beni... Yarık’a... geri götürdüler. Orlandi ertesi gün geldi. Beni kurtardı. O... Semfa... Yapamadım... lazerlerini köye çevirdi; aptal koyunlar gibi orada dikilen Bikuraları yaktı. Ben... ben ona karşı çıkmadım. *Güldüm*. Tanrım, beni affet. Orlandi fiberplastik ekmek için... ormanı temizledikleri... nükleer patlayıcılarla alanı yok etti.”

Hoyt doğrudan Konsolos’a bakıp sağ eliyle çarpık bir hareket yaptı. “Başta ağrı kesiciler işe yarıyordu. Ama her sene... her gün... daha kötüleşti. Fújdeyken bile... o acı. Her halükârdâ geri dönmek zorundaydım. O nasıl... yedi yıl! Ah, Yüce İsa!” dedi Peder Hoyt ve tırnaklarını halıya geçirdi.

Konsolos hızla hareket etti, ultramorfin ampulünün tamamını hemen koltuk altından enjekte etti, rahibi tam devrilirken yakaladı ve bilinçsiz bedenini kibarca yere yatırdı. Görüşü bulanık olan

Konsolos, Hoyt'un terden paramparça gömleğini yırtarak açtı ve kumaş parçalarını kenara itti. Elbette oradaydı, Hoyt'un soluk tenli göğsünün üzerinde kocaman, yara benzeri, haç şeklinde bir kurtçuk vardı. Konsolos bir nefes aldı ve rahibi kibarca yana çevirdi. İkinci istavroz onu bulmayı beklediği yerdeydi, birazcık daha küçük, haç şeklindeki yara zayıf adamın kürek kemiklerinin arasındaydı. Konsolos'un parmakları sımsıcak deriye dokunurken o şey hafifçe kıpırdandı.

Konsolos yavaş ama etkili bir şekilde hareket etti: Rahibin eşyalarını topladı, odayı düzenledi, insanın ölü bir adamı giydirenken göstereceği özenle bilinçsiz adamı giydirdi.

Konsolos'un iletia racısı titreşti. "Gitmemiz gerek," dedi Albay Kassad'ın sesi.

"Geliyoruz," diye yanıtladı Konsolos. Valizi almaları için iletia racısına mürettebat klonu çağırması talimatı verdi ama Peder Hoyt'u kendisi kaldırdı. Bedenin hiçbir ağırlığı yokmuş gibiydi.

Kapsül kapısı ayrılarak açıldı ve Konsolos dışarı adım atıp dalın gölgesinden göğü dolduran mavi-yeşil dünyanın parıltısına adım attı. Diğerlerine söyleyeceği yalanı düşünürken Konsolos bir an duraksadı ve uyuyan adamın yüzüne baktı. Başını kaldırıp Hyperion'a bir bakış attıktan sonra devam etti. Yer çekimi Dünya standardında olsaydı bile Konsolos kollarındaki adamın ağır bir yük olmayacağını biliyordu.

Artık ölü olan bir çocuğun bir zamanlar babası olan Konsolos, bir kez daha uyuyan oğlunu yatağa taşımanın hissiyle yürümeye devam etti.

İKİ

Hyperion'ın başkenti Keats'te sıcak, yağmurlu bir gündü ve bir bulut tabakası yağmur durduktan sonra dahi şehrin üzerinde yavaş ve yoğun bir şekilde ilerleyerek havayı yirmi kilometre batıdaki okyanusun tuzlu kokusuyla doldurdu. Akşam saatlerine doğru gri gün ışığı, gri alaca karanlığa dönüşürken bir çift sonik patlama şehri sarstı ve ardından güneydeki heykelle süslenmiş zirvede yankılandı. Bulutlar mavi-beyaz parıldadı. Yarım dakika sonra abanoz bir uzay gemisi bulut tabakasını yardı ve ardında bıraktığı füzyon alevleriyle yön gösteren ışıkları griliğin üzerinde kırmızı-yeşil parlayarak dikkatlice alçaldı.

Bin metre yüksekliğe geldiğinde aracın iniş ışıldakları yandı ve şehrin kuzeyindeki uzay istasyonunun ahenkli üç ışık huzmesi gemiyi yakut bir tripod gibi kucakladı. Uzay aracı üç yüz metre yukarıda havada asılı kaldı, ıslak bir masanın üzerinden kayan çamur misali kusursuzca yana kaydı ve ardından ağırlıksızca onu bekleyen patlama oyuğuna yerleşti.

Yüksek basınçlı su jetleri oyuğu ve geminin yüzeyini yıkarken uzay istasyonunun taş döşeli zeminini ince ince kaplayan buhar dalgaları yükseldi. Su jetleri kapandığında geriye yağmurun fısıltısıyla soğuyan uzay gemisinin gelişigüzel çıtırtı ve takırtıları hariç hiçbir ses kalmadı.

Geminin ön bölmesinden bir balkon çıkarak oyuk duvarının yirmi metre tepesine yükseldi. Üzerinde beş şekil vardı. "Yolculuk için teşekkürler, efendim," dedi Albay Kassad Konsolos'a.

Konsolos başını sallayarak karşılık verdi ve korkuluğa yaslanıp temiz havayı derin soluklarla içine çekti. Yağmur damlaları boncuk boncuk omuzlarına ve kaşlarına düştü.

Sol Weintraub bebeğini taşıyıcısından çıkardı. Basınç, sıcaklık, koku, hareket, ses ya da hepsinin birleşimindeki değişimler bebeği uyandırmıştı ve kız şu an şiddetli bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Weintraub onu kucağında zıplatıp okşadı ama çocuk ağlamaya devam etti.

"Buraya gelişimiz hakkında çok doğru bir yorum," dedi Martin Silenus. Şair uzun, mor bir pelerin ve sol omzuna doğru yatmış kırmızı bir bere takmıştı. Salondan alıp yanında getirdiği şarap kadehinden bir yudum aldı. "Vay canına, burası farklı görünüyor."

Sadece sekiz yerel yıl önce burada bulunmuş olan Konsolos ona hak vermek zorundaydı. O Keats'te yaşarken uzay istasyonu şehirden tam dokuz kilometre ötedeydi; şimdiyse iniş alanının çevresini barakalar, çadırlar ve çamur kaplı sokaklar doldurmuştu. Konsolos'un zamanında minik uzay istasyonuna haftada birden fazla gemi inmezdi; şimdiyse alanda yirmiden fazla uzay gemisi olduğunu görebiliyordu. Küçük yönetim ve gümrük binası devasa prefabrik bir yapıyla değiştirilmişti, bir düzine yeni patlama oyuğu ve inişgemisi ağı eklenmiş, saha alelacele batıya doğru büyütülmüştü ve artık alanın çevresi Konsolos'un yer kontrol istasyonlarından kışlalara kadar farklı amaçlara hizmet ettiğini bildiği kamuflaj desenli onlarca modülle doluydu. İniş apronunun uzaktaki ucunda benzeri kutu öbeğinden gökyüzüne doğru antenlerden oluşan egzotik bir orman yükseliyordu. "Gelişim," diye mırıldandı Konsolos.

"Savaş," dedi Albay Kassad.

"Oradakiler *insan*," dedi Brawne Lamia, alanın güney ucundaki ana terminal girişine doğru işaret ederek. Dış çitin ve eflatun

rengi güvenlik alanının önünde sessiz dalgalar gibi göze çarpan donuk bir renk öbeği vardı.

“Tanrım,” dedi Konsolos, “haklısın.”

Kassad dürbününü çıkardı ve sırayla kabloları çekiştirip püskürtme alanına baskı yapan yüzlerce şekle baktılar.

“Neden oradalar?” diye sordu Lamia. “Ne istiyorlar?” Akılsız kalabalık yarım kilometre öteden dahi ürkütücüydü. KUVVETLER:Denizin karanlık şekillerinin alanın hemen içinde devriye gezdikleri görülebiliyordu. Konsolos çitlerle güvenlik alanı ve Komandolar arasında şerit halinde çıplak toprak olduğunu fark etti, bu orada mayın ya da ölüm ışını alanı olduğu anlamına geliyordu... ya da ikisi birden.

“Ne istiyorlar?” diye tekrarladı Lamia.

“Gitmek istiyorlar,” dedi Kassad.

Albay konuşmadan önce dahi Konsolos uzay istasyonunun çevresindeki derme çatma şehrin ve geçitlerdeki kalabalığın kaçınılmaz olduğunu fark etmişti; Hyperion halkı *gitmeye* hazırды. Her inen gemiyle geçitlere sessiz bir dalga vuruyor olması gerektiğini düşündü.

“Eh, kalacak bir kişi var,” dedi Martin Silenus ve nehrin güney tarafındaki alçak dağı işaret etti. “Yaşlı Ağlak William Rex, Tanrı günahkâr ruhunu bağışlasın.” Hüzünlü Kral Billy’nin heykelden yüzü hafif yağmur ve artan karanlıkta güçlkle seçiliyordu. “Onu tanıyordum, Horatio,” dedi sarhoş şair. “Sonsuz esprilere sahip adam. Hiçbiri komik olmayan esprilere. Gerçek bir at götü, Horatio.”

Sol Weintraub geminin hemen iç kısmında duruyor, bebeğini yağmurdan koruyup onun ağlamalarını etraftaki sohbette uzaklaştırıyordu. İşaret etti. “Biri geliyor.”

Kamuflaj polimer kaplı bir yer aracı ve Hyperion’ın zayıf manyetik alanı için düzenlenmiş hoverfanları olan askerî bir EMA nemli toprağı aşıyordu.

Martin Silenus'un gözleri Hüzünlü Kral Billy'nin haşin çehresinden hiç ayrılmadı. Silenus neredeyse duyulamayacak kadar kısık sesle konuştu:

*"Dalmış bir diyarın kasvetli hüzünlerine,
Sabahın sıhhatli nefesinden çok uzaklarda,
Çok uzaklarda yakıcı öğle vaktinden ve akşamın yıldızından,
Duruyor kır saçlı Satürn bir taş gibi sessiz,
Sığınağının etrafını saran sükût kadar hareketsiz;
Tıpkı yığın yığın bulutlar gibi,
Durur başının üzerinde ağaç öbekleri..."*

Peder Hoyt iki eliyle yüzünü ovuşturarak balkona çıktı. Uykusundan uyanmış bir çocuk gibi gözleri kocaman açılmış ve odaklanamamıştı. "Vardık mı?" diye sordu.

"Kesinlikle!" diye bağırdı Martin Silenus dürbünü Albay'a geri verirken. "Hadi aşağı inip jandarmaları karşılayalım."

Genç Deniz teğmeni Het Masteen'in tim kumandanından aldığı yetkilendirme tabakasını taradıktan sonra dahi gruptan etkilenmemiş gibi görünüyordu. Teğmen vize çiplerini tararken oyalandı, onların çiseleyen yağmurda ıslanmalarını umursamadı ve sık sık önemsiz kişilerin azıcık bir güç elde ettiğinde sahip oldukları ukalalıkla yorumlar yaptı. Ardından sıra Fedmahn Kassad'ın çipini okutmaya geldi ve şaşkın bir kakım edasıyla başını kaldırdı. "Albay Kassad!"

"Emekli," dedi Kassad.

"Özür dilerim, efendim," dedi teğmen, herkese vizelerini geri vermeye çalışırken kekeleyerek. "Bu ekipte olduğunuza dair en ufak fikrim yoktu, efendim. Bu... Yüzbaşı az önce... demek istediğim... amcam sizinle birlikte Bressia'daydı, efendim. Demek istediğim, özür dilerim... benim ya da adamlarımın sizin için yapabileceği..."

“Rahat, Teğmen,” dedi Kassad. “Şehre gidecek bir araç bulma şansımız var mı?”

“Ah... şey, efendim...” Genç komando çenesini ovmaya yeltendi ve ardından kaskını taktığını hatırladı. “Evet, efendim. Ama sorun şu ki efendim, kalabalık oldukça nahoş olabiliyor ve... şey, lanet olasıca EMA’lar bu durumda bir sike yaramıyor... ah, affedersiniz, efendim. Anlarsınız ya, yer araçları sadece kargoyla sınırlı ve saat 22:00’ye kadar üstten ayrılmaya müsait ekranoplan yok ama ekibinizi memnuniyetle listeye...”

“Bir dakika,” dedi Konsolos. Kanatlarından birine Hâkimiyet’in altın jeodeziki çizilmiş, hırpani bir yolcu ekranoplanı on metre ötede yere indi. İçinden uzun boylu, zayıf bir adam çıktı. “Theo!” diye bağırdı Konsolos.

İki adam birbirlerine doğru ilerlediler, el sıkışmaya yeltendiler ama ardından bunun yerine birbirlerine sarıldılar. “Vay canına,” dedi Konsolos, “iyi görünüyorsun, Theo!” Bu doğrudu. Eski yardımcısı Konsolos’tan yarım düzine yıl daha yaşlanmıştı ama hâlâ Konsolos’un ekibindeki bekar her kadını hatta evli olanlardan birkaç tanesinin de aklını çelen oğlansı gülümsemeye, zayıf yüze ve gür kızıl saçlara sahipti. Theo Lane’in zayıf yanlarından biri olan utangaçlığa da... Bunu kanıtlamak istermiş gibi modası geçmiş kemik kenarlı gözlüğünü gereksiz şekilde düzeltiyordu; bu, genç diplomatın kendine özgü bir numarasıydı.

“Geri döndüğünüzü görmek güzel,” dedi Theo.

Konsolos döndü, arkadaşını ekibe tanıtmaya yeltendi ama ardından durdu. “Tanrım,” dedi, “sen artık Konsolos’sun! Üzgünüm, Theo, düşünemedim.”

Theo Lane gülümsedi ve gözlüğünü düzeltti. “Önemli değil, efendim,” dedi. “Aslına bakarsanız artık Konsolos değilim. Son birkaç aydır Genel Valilik görevindeyim. Özerk Yönetim Konseyi nihayet resmî koloni statüsü için başvurdu ve onay aldı. Hâkimiyet’in en yeni dünyasına hoş geldiniz.”

Konsolos bir saniye boyunca boş boş baktıktan sonra eski çırağını tekrar kucakladı. "Tebrikler, Ekselansları."

Theo sırttı ve gökyüzüne bir bakış attı. "Yakında yağmur bastıracak. Neden ekibinizi ekranoplana bindirmiyorsunuz? Sizi şehre götürürüm." Yeni Genel Vali genç komandoya gülümsedi. "Teğmen?"

"Eh... evet, efendim?" Subay hazır ola geçmişti.

"Lütfen adamlarını bu beyefendilerin valizlerini taşımakla görevlendirir misin? Hepimiz yağmurdan korunabileceğimiz bir yere geçmek istiyoruz."

Ekranoplan otobanın düzenli olarak altmış metre yukarısında güneye doğru uçtu. Konsolos ön taraftaki yolcu koltuğundaydı; ekibin geri kalanı arkadaki dolguköpük koltuklara yayıldılar. Martin Silenus ve Peder Hoyt uyuyor gibi görünüyorlardı. Weintraub'ın bebeği yumuşak bir biberondan sentezlenmiş anne sütü içmek için ağlamayı kesmişti.

"Her şey değişti," dedi Konsolos. Yanağını yağmurla nemlenmiş kumaşa yasladı ve aşağıdaki karmaşaya baktı.

Banliyölere giden üç kilometrelik yoldaki tepeleri ve vadileri binlerce baraka ile sundurma kaplamıştı. Su geçirmeyen müşambaların altında ateşler yakılmaya başlanıyordu ve Konsolos çamur rengi barakalar arasında ilerleyen çamur rengi şekilleri izledi. Eski uzay istasyonu otobanı boyunca yüksek çitler uzanıyordu ve yolun kendisi de genişletilmiş, koruma altına alınmıştı. Çoğunluğu askerî yeşil ya da faal olmayan kamuflaj polimeriyle kaplı iki şeritlik kamyon ve hover trafiği tembel tembel iki yöne ilerliyordu. İlerideki Keats'e ait ışıklar artmış ve nehir vadisiyle tepelerin yeni bölümlerine de yayılmış gibi görünüyordu.

"Üç milyon," dedi Theo sanki eski patronunun zihnini okumuşçasına. "En az üç milyon insan ve her gün artıyor."

Konsolos boş boş baktı. "Ben ayrılırken gezegende toplam dört buçuk milyon insan vardı."

“Hâlâ öyle,” dedi Genel Vali. “Ve her biri Keats’e gelmeye çalışıyor. Bir gemiye binip buradan ayrılmak istiyor. Bazıları alanaştırmanın inşasını bekliyor ama çoğu bunun zamanında gerçekleşebileceğini düşünmüyor. Korkuyorlar.”

“Gaspçılardan mı?”

“Onlardan da,” dedi Theo, “ama çoğunlukla Shrike’tan.”

Konsolos yüzünü kumaşın soğukluğundan ayırdı. “Yani Dizgin Menzili’nin güneyine kadar geldi.”

Theo keyifsizce kahkaha attı. “O her yerde. Daha doğrusu onlar her yerde. Birçok insan onlarca hatta yüzlerce şey olduğuna inanıyor. Üç kıtanın tamamından Shrike ölümlerine dair haberler geldi. Keats, Yele kıyısındaki bölümler ve Endymion’daki birkaç büyük şehir hariç her yerden.”

“Kaç kişi öldü?” Konsolos bunu bilmeyi aslında istemiyordu.

“En az yirmi bin kişi ölü ya da kayıp,” dedi Theo. “Bir sürü yaralı insan var ama bu Shrike değil, öyle değil mi?” Yine kuru bir kahkaha attı. “Shrike insanları yaralayıp bırakmaz, öyle değil mi? Hayır, insanlar kaza eseri birbirlerini vuruyorlar, panik içinde merdivenlerden yuvarlanıyor ya da pencerelerden düşüyorlar, kalabalıklarda birbirlerini eziyorlar. Sikindirik bir karmaşa.”

Konsolos Theo Lane’le çalıştığı on bir yıl boyunca genç adamın ağzından herhangi bir kaba sözcük çıktığını hiç duymamıştı. “KUVVETLER’in yardımı dokunuyor mu?” diye sordu Konsolos. “Büyük şehirlerden Shrike’ı uzak tutan onlar mı?”

Theo başını iki yana salladı. “KUVVETLER kalabalıkları kontrol etmek hariç hiçbir boka yaramıyor. Ah, Komandolar buradaki uzay istasyonunu açık tutup R iskelesindeki iniş limanının güvenliğini sağlıyorlar ama Shrike’la yüzleşmeye çalışmıyorlar bile. Gaspçılarla savaşmayı bekliyorlar.”

“NMG?” diye sordu Konsolos, eğitimi çok zayıf olan Nefsi Müdafaa Gücü’nün çok az işe yarayacağını bunu sorarken dahi biliyordu.

Theo alaycı bir kahkaha attı. “Ölenlerin en az sekiz bini NMG'den. General Braxton ‘Üçüncü Mücadele’yi, ‘Shrike tehdidini kendi ininde vurmak için’ Nehir Yolu’nun yukarısına götürdü ve daha sonra onlardan haber alamadık.”

“Dalga geçiyorsun,” dedi Konsolos ama arkadaşının yüzündeki ifade öyle olmadığını söylüyordu. “Theo,” dedi, “bizimle uzay istasyonunda buluşacak zamanı nereden buldun?”

“Bulmadım,” dedi Genel Vali. Arkaya bir bakış attı. Diğerleri ya uyuyor ya da yorgun yorgun pencerelerden dışarı bakıyorlardı. “Sizinle konuşmam lazım,” dedi Theo. “Sizi gitmemeye ikna etmem gerek.”

Konsolos başını iki yana sallamaya başladı ama Theo kolunu kavrayıp iyice sıktı. “Lanet olsun, söyleyeceğim şeyi bir dinleyin, sizin için buraya gelmenin... olanlardan sonra... ne kadar zor olduğunu biliyorum ama Tanrı aşkına, hiç sebepsiz yere her şeyi çöpe atmanın hiçbir anlamı yok! Bu aptal hac yolculuğunu boş verin. Keats’te kalın.”

“Yapamam...” diye başladı Konsolos.

“Beni *dinleyin*,” dedi Theo. “Birinci sebep: Gördüğüm en iyi diplomat ve kriz yöneticisisiniz ve yeteneklerinize ihtiyacımız var.”

“Bu...”

“Bir dakikalığına çenenizi kapatın. İkinci sebep: Siz ve diğerleri Zaman Mezarları’nın iki yüz kilometre yakınına bile ulaşamazsınız. Sizin burada olduğunuz eski günlerdeki gibi, lanet olasıca intihar meraklıları oraya gidip hatta bir hafta kadar oralarda oturup sonra fikirlerini değiştirerek eve dönemiyorlar. Shrike harekete geçmiş halde. Bir salgın gibi.”

“Anlıyorum ama...”

“Üçüncü sebep: Size ihtiyacım var. Başka birini göndermeleri için Tau Ceti Merkez’e yalvardım. Ve sizin geldiğinizi duyduğumda... ah, lanet olsun, son iki yılı böyle atlattım.”

Konsolos anlamayarak başını iki yana salladı.

Theo şehir merkezine doğru dönmeye başladı, ardından havada asılı durdu ve gözlerini panellerden ayırıp doğrudan Konsolos'a baktı. "Genel Valilik'e sizin geçmenizi istiyorum. Senato müdahalede bulunmayacak, belki Gladstone bulunabilir ama o olanları öğrenene kadar çok geç olur."

Konsolos birileri üçüncü kaburgasına bir yumruk indirmiş gibi hissetti. Gözlerini kaçırıp Tarihî Şehri, Jacktown'ı oluşturan dar sokak labirentine ve yamuk binalara baktı. Tekrar konuşabilecek hale geldiğinde, "Yapamam, Theo," dedi.

"Dinleyin, eğer..."

"Hayır. *Yapamam* derken ciddiym. Kabul etsem bile işe yaramaz çünkü basit gerçek bunu yapamayacağım. Bu hac yolculuğuna çıkmak zorundayım."

Theo gözlüğünü düzeltti ve tam karşıya baktı.

"Bak Theo, sen birlikte çalıştığım en yetkin ve becerikli Dışişleri yetkilisisin. Sekiz yıldır bu işlerin dışındayım, bence..."

Theo kısa ve öz olarak başını sallayıp araya girdi: "Sanırım Shrike Tapınağı'na gitmek istiyorsunuz."

"Evet."

Ekranoplan dönüp indi. Konsolos boşluğa bakıp düşünüyordu ki ekranoplanın yan kapıları yükselip katlandı ve Sol Weintraub, "Aman Tanrım!" dedi.

Ekip dışarı çıktı ve bir zamanlar Shrike Tapınağı olan yerin alazlanmış, yıkık enkazına baktı. Zaman Mezarları yirmi beş yerel yıl kadar önce çok tehlikeli olduğu için kapatıldığından Shrike Tapınağı Hyperion'ın en popüler turist merkezi haline gelmişti. Üç bloğun tamamını kaplayan, merkezi keskin bir mızrak halinde yüz elli metre yukarı kadar uzanan Shrike Kilisesi'nin merkez tapınağı biraz insanı huşu içinde bırakan bir katedral; saçaklı-alaşım iskeletine kalıcı olarak yapıştırılmış akıcı destek kıvrımlarıyla biraz Gotik espri; perspektif numaraları ve imkânsız açılarıyla biraz Escher baskısı; tünel girişleri, saklı odaları,

karanlık bahçeleri ve yasak bölümleriyle biraz Boschian kâbusu ve her şeyden öte Hyperion'ın geçmişinin bir parçasıydı.

Şimdi gitmişti. Yapının eski haşmetini gösteren tek şey kararmış uzun taş yığınlarıydı. Erimiş alaşım kirişler devasa bir cesedin kaburgaları gibi taşların arasından çıkıyordu. Molozun çoğu üç yüz yıllık kent simgesinin altında yatan çukurlara, bodrum katlarına ve tünellere dolmuştu. Konsolos çukurun yakınına kadar gelip acaba derin bodrum katları –efsane de olduğu gibi– gerçekten gezegenin labirentlerine bağlanıyor mu, diye düşündü.

“Bu yeri cehennemkamçısıyla dövmüşler gibi görünüyor,” dedi Martin Silenus, yüksek enerjili lazer silahlarının hepsi için kullanılan eski bir terim tercih ederek. Şair çukurun yanında Konsolos’a katılırken birdenbire ayılmış gibi görünüyordu. “Burada sadece tapınağın ve tarihî şehrin bazı bölümlerinin olduğu zamanları hatırlıyorum,” dedi. “Mezarların yakınındaki felaketten sonra Billy, Tapınak yüzünden Jacktown’u buraya taşımaya karar vermişti. Şimdi Tapınak yok. İsa aşkına!”

“Hayır,” dedi Kassad.

Diğerleri ona baktılar.

Albay moloz yığınına incelediği yerden kalktı. “Cehennemkamçısı değil,” dedi. “Şekillendirilmiş plazma patlayıcıları. Birkaç tanesi.”

“Şimdi burada kalıp o gereksiz hac yolculuğuna çıkmayı istiyor musunuz?” diye sordu Theo. “Benimle Konsolosluğa gelin.” Konsolos’la konuşuyordu ama daveti herkesi kapsıyordu.

Konsolos çukura arkasını döndü, eski yardımcısına baktı ama şu an ilk kez karşısında kuşatma altındaki bir Hâkimiyet dünyasının Genel Valisi’ni görüyordu. “Gelemeyiz, Ekselansları,” dedi Konsolos. “En azından ben gelemem. Diğerleri adına konuşmayacağım.”

Dört adam ve kadın başlarını salladılar. Silenus ve Kassad valizleri indirmeye başladılar. Yağmur karanlığın içindeki hafif bir pus şeklinde geri dönmüştü. O anda Konsolos KUVVET-

LER'e ait iki saldırı ekranoplanının yakındaki çatıların tepesinde süzüldüğünü fark etti. Karanlık ve renk değiştiren polimer gövdeleri onları iyi saklıyorduydu da başlayan yağmur dış hatlarını ortaya çıkarmıştı. Elbette, diye düşündü Konsolos, Genel Vali korumasız yolculuk etmez.

“Rahipler kaçtı mı? Tapınak yok edildikten sonra hayatta kalan oldu mu?” diye sordu Brawne Lamia.

“Evet,” dedi Theo. Beş milyon lanetli ruhun fiili diktatörü gözlüklerini çıkarıp gömleğinin eteğinde kuruladı. “Shrike Tarikatı'nın tüm rahipleri ve rahip yardımcıları tünellerden kaçtılar. Kalabalık aylardır bu yerin çevresini sarmış durumdaydı. Çayır Denizi'nin doğusundan bir yerden olan liderleri, Cammon adındaki kadın, D L-20'yi ateşlemeden önce Tapınak'taki herkese yeterli ikazda bulundu.”

“Polis orada mıydı?” diye sordu Konsolos. “NMG? KUV-VETLER?”

Theo Lane gülümsedi ve o anda Konsolos'un tanıdığı genç adamdan onlarca yıl daha yaşlı göründü. “Sizler üç yıldır yolculuktaydınız,” dedi. “Evren değişti. Shrike Tarikatı üyeleri tüm Ağ'da yakılıyor ve dövülüyor. Buradaki tutumları hayal edebilirsiniz. Keats polisi on dört ay önce ilan ettiğim sıkı yönetim kapsamında yeniden görevlendirildi. Kalabalık Tapınak'ı yakarken onlar ve NMG izlediler. Ben de öyle. O gece burada yarım milyon insan vardı.”

Sol Weintraub bir adım yaklaştı. “Bizden haberdarlar mı? Bu son hac yolculuğundan?”

“Eğer haberdar olsalardı,” dedi Theo, “hiçbiriniz hayatta olmazdınız. Shrike'ı yatıştıracak her şeyi mutlulukla karşılayacaklarını sanırsınız ama kalabalığın ilgisini çekecek tek şey Shrike Kilisesi tarafından seçilmiş olmanız. Tam da bu sebepten ötürü kendi Danışma Konseyimi feshetmek zorunda kaldım. Onlar geminizi, atmosfere ulaşmadan önce parçalamak niyetindeydi.”

“Neden yaptın?” diye sordu Konsolos. “Yani onları feshettin?”

Theo iç çekti ve gözlüğünü düzeltti. “Hyperion’ın hâlâ Hâkimiyet’e ihtiyacı var ve Gladstone senatonun olmasa bile Her Şey’in güvenoyuna sahip. Ve benim hâlâ size ihtiyacım var.”

Konsolos Shrike Tapınağı’nın enkazına baktı.

“Bu hac yolculuğu siz buraya ulaşmadan sona ermişti,” dedi Genel Vali Theo Lane. “Benimle konsolosluğa gelecek misiniz... en azından danışman olarak?”

“Üzgünüm,” dedi Konsolos. “Gelemem.”

Theo tek kelime etmeden döndü, ekranoplanına bindi ve havalandı. Askerî korumaları yağmurun içindeki bir bulanıklık gibi onu takip ettiler.

Yağmur artık artmıştı. Ekip artan karanlıkta birbirlerine yaklaştı. Weintraub Rachel’in üzerine derme çatma bir korumalık yapmıştı ve plastiğin üzerine düşen yağmur damlalarının sesi bebeğin ağlamasına neden oluyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Konsolos geceye ve dar sokaklara bakarak. Valizleri sıırılsıklam bir yığın halinde duruyordu. Dünya kül kokuyordu.

Martin Silenus sıırıttı. “Buralarda bir bar biliyorum.”

Aynı barı Konsolos’un da bildiği ortaya çıktı; Hyperion’daki on bir yıllık görevinde neredeyse Cicero’nun Yeri’nde yaşamıştı.

Keats’teki hatta Hyperion’daki çoğu şeyin aksine Cicero’nun Yeri adını Hicret öncesi edebî bir yapıttan almamıştı. Dedikodulara göre bu barın adı Eski Dünya’daki bir şehrin bölgesinden geliyordu –bazıları Chicago, ABD’de olduğunu söylüyor, diğerleriye Kalküta, AIS’te olduğuna emin– ama gerçeği sadece bu yerin kurucusunun torununun torunu olan Stan Leweski tam olarak biliyor ve sırrını kimselere söylemiyordu. Barın kendisi, bir buçuk yüzyıllık varlığında Jacktown’ın Hoolie Nehri kenarındaki yıkık, eski binalarından birinin merdivenle çıkılan çatı katından, Hoolie boyunca uzanan yıkık, eski binaların dördünün dokuz katını da kaplayacak kadar genişlemişti. Cicero’nun Yeri’nin on

yıllardır değişmeyen dekorunu alçak tavanları, yoğun duman ve karmaşanın içinde mahremiyet hissi sağlayan sürekli bir uğultu oluşturunuyordu.

Bu gece mahremiyet yoktu. Konsolos ve diğerleri yanlarında getirdiklerini Marsh Sokağı girişinden içeri doğru taşıırken duraksadılar.

“Hadi be!” diye mırıldandı Martin Silenus.

Cicero’nun Yeri sanki bir barbar topluluk tarafından işgal edilmiş gibi görünüyordu. Her sandalye, her masa doluydu; içeridekilerin çoğunluğu erkekti ve zemin çantalar, silahlar, tulumlar, modası geçmiş iletişim ekipmanı, yemek kutuları ve bir mülteci ordusunun... ya da mülteci bir ordunun diğer döküntüleriyle kaplanmıştı. Cicero’nun Yeri’nin bir zamanlar pişen etlerin, şarabın, uyarıcıların, biranın ve tütünsüz tütün ürünlerinin kokusuyla ağırlaşan havası şimdi yıkanmamış insan bedenleri, sidik ve çaresizlik kokularıyla dolmuştu.

Tam o anda Stan Leweski’nin koca şekli bu kasvetin içinde belirdi. Bar sahibinin kolları her zamanki kadar büyük ve heybetliydi ama koyu renk gözlerinin üzerindeki alnı dökülen siyah dağınık saçlarının etkisiyle Konsolos’un hatırladığından birkaç santimetre daha genişti. Leweski dik dik Konsolos’a bakarken o koyu gözleri kocaman açılmıştı. “Hayalet,” dedi.

“Hayır.”

“Sen ölmedin mi?”

“Hayır.”

“Vay canına!” dedi Stan Leweski ve Konsolos’un kollarını kavrayıp adamı beş yaşındaki bir oğlanı kaldırıyormuşçasına kolayca havaya kaldırdı. “Vay canına! Ölmedin. Burada ne arıyorsun?”

“İçki satış ruhsatını kontrole geldim,” dedi Konsolos. “Beni yere bırak.”

Leweski Konsolos’u dikkatlice yere indirdi, adamın omuzlarına vurdu ve sırtıttı. Martin Silenus’a döndü ve yüzündeki sırıtış

yerini kaşları çatık bir ifadeye bıraktı. “Tanıdık geliyorsun ama seni daha önce hiç görmedim.”

“Büyük büyükbabanı tanıyordum,” dedi Silenus. “Aklıma gelmişken... Hicret öncesi biralardan hiç kaldı mı? Ilık İngiliz içkisi geri dönüştürülmüş geyik sidiğinden farksız. Ona asla doymam.”

“Hiçbir şey kalmadı,” dedi Leweski. Şairi işaret etti. “Vay canına! Büyükbaba Jiri’nin sandığı. Asıl Jacktown’daki o satiri gösteren eski hologram. Bu mümkün mü?” Silenus’a baktı, ardından Konsolos’a döndü, devasa işaret parmağıyla iki adama da temkinli bir şekilde dokundu. “İki hayalet.”

“Yorgun altı insan,” dedi Konsolos. Bebek tekrar ağlamaya başladı. “Yedi. Bize yerin var mı?”

Leweski elleri açık, avuçları tavana bakar şekilde yarım daire döndü. “Hepsi bu şekilde. Hiç yer kalmadı. Yemek de. Şarap da.” Gözlerini kısıp Martin Silenus’a baktı. “Bira da. Artık hiç yatağı olmayan koca bir otele dönüştük. NMG piçleri para ödemededen burada kalıyor, kendi taşra içkilerini içiyor ve dünyanın sonunu bekliyor. Sanırım buna çok kalmadı.”

Ekip bir zamanlar giriş asma katı olan yerde duruyordu. Birbiri üzerine yığılı valizleri hâlihazırda yeri kaplayan alet kargaşasına katılmıştı. Küçük gruplar halindeki adamlar kalabalığın içinden omuzlarını birilerine vura vura yol açmış ve yeni gelenlere, özellikle de Brawne Lamia’ya değerlendirici bakışlar atmışlardı. Kadın bakışlarına boş, soğuk bir ifadeyle karşılık verdi.

Stan Leweski bir an için Konsolos’a baktı. “Balkonda bir masam var. O NMG Ölüm Komandoları’ndan beşi bir haftadır oraya yayılmış birbirlerine ve diğer herkese Gaspçı alaylarını nasıl çıplak elleriyle yok edeceklerini anlatıp duruyorlar. Eğer masayı istiyorsanız o kan emicileri kovarım.”

“Evet,” dedi Konsolos.

Leweski uzaklaşmak için döndü ama Lamia koluna koyduğu eliyle onu durdurdu. “Yardım ister misin?” diye sordu.

Stan Leweski omuzlarını silkip sıırttı. “Yardıma ihtiyacım yok ama hoşuma gidebilir. Gel.”

Birlikte kalabalığın içinde kayboldular.

Üçüncü kat balkonunda ancak paramparça bir masaya ve altı sandalyeye yetecek yer vardı. Katlardaki, basamaklardaki ve merdiven sahanlıklarındaki kalabalığa rağmen Leweski ve Lamia itiraz eden Ölüm Komandoları’nı korkulukların üzerinden altı metre aşağı attıktan sonra kimse onlara meydan okumaya kalkmamıştı. Leweski bir şekilde masalarına bir maşrapa bira ve bir sepet dolusu kuru et ile ekmek göndermeyi başarmıştı.

Grup fûj sonrası açlık, yorgunluk ve depresyonu fazlasıyla hissettikleri aşikâr bir halde sessizce yemek yedi. Balkonun karanlığı sadece Cicero’nun Yeri’nin derinliklerinden yansıyan ışıkla ve geçen nehir gemilerin lambalarıyla hafifçe bölünüyordu. Hoolie kıyısındaki binaların çoğu karanlıktı ama şehrin diğer ışıkları alçak bulutlardan yansiyordu. Konsolos Shrike Tapınağı’nın nehrin yarım kilometre yukarısındaki kalıntılarını seçebiliyordu.

“Ee,” dedi Peder Hoyt, yüksek dozdaki ultramorfinin etkisinden kurtulduğu ve artık acı ile sakinlik arasındaki nazik çizgide sendelediği belli bir halde, “şimdi ne yapacağız?”

Hiç kimseden cevap gelmediğinde Konsolos gözlerini kapattı. Herhangi bir şeye öncülük yapmayı reddediyordu. Cicero’nun Yeri’nin balkonunda oturmuşken eski hayatının ritmine kapılmak çok kolaydı; sabahın erken saatlerine kadar içer, şafak vaktinden önce bulutlar açıldığında meteor yağmurunu izler ve ardından pazarın yanındaki boş dairesine sendeleyerek gittikten dört saat sonra duşunu almış ve tıraş olmuş, kanlanmış gözleri ve kafatasının içindeki deli ağrı hariç insana dönmüş bir şekilde konsolosluğa giderdi. Sabahlarının rahat geçmesini sağlayan şey Theo’ya –sessiz, etkili Theo’ya– olan güveniydi. Günün geri kalanını ise şansına güvenerek atlatıyordu. Geceleri de Cicero’nun

Yeri'nde içeceği içkilere güvenerek. Hayatını görevinin önemsizliğine güvenerek geçiriyordu.

"Hepiniz hac yolculuğuna çıkmaya hazır mısınız?"

Konsolos'un gözleri anında açıldı. Kapı eşiğinde kapüşonlu bir şekil duruyordu ve bir an için Konsolos onun Het Masteen olduğunu sandıysa da bu adamın çok daha kısa boylu olduğunu ve sesinde şövalyelere özgü resmi aksanının olmadığını fark etti.

"Eğer hazırsanız gitmemiz gerekiyor," dedi karanlık şekil.

"Sen de kimsin?" diye sordu Brawne Lamia.

Gölgenin verdiği tek cevap, "Çabuk gelin," oldu.

Fedmahn Kassad ayağa kalktı, başını sarkan tavana çarpmamak için eğdi ve cübbeli şekli tutup sol elinin bir hareketiyle adamın kapüşonunu indirdi.

"Bir android!" dedi Lenar Hoyt, adamın mavi tenine ve mavi gözlerine bakarak.

Konsolos onun kadar şaşırmamıştı. Hâkimiyet'te android sahibi olmanın yasa dışı ilan edilmesinin üzerinden bir yüzyılı aşkın zaman geçmişti ve bu süre boyunca bir tanesi bile biyo-imal edilmemişti ama unutulmuş koloni dışı dünyalarda –yani Hyperion gibi dünyalarda– hâlâ ağır işçilik için kullanılıyorlardı. Shrike Tapınağı'nda çok fazla android kullanılıyordu; Shrike Kilisesi androidlerin asıl günahattan arınmış, dolayısıyla insanlıktan ruhsal olarak daha üstün olduklarına ve bunun bir sonucu olarak Shrike'in korkunç, kaçınılmaz cezasından muaf olduklarına inanıyordu.

"Hemen gelmeniz gerek," diye fısıldadı android kapüşonunu tekrar takarak.

"Sen Tapınak'tan mısın?" diye sordu Lamia.

"Sessiz olun!" diye çıkıştı android. Koridora bir bakış attı, arkasını döndü ve başıyla onayladı. "Acele etmemiz gerek. Lütfen beni takip edin."

Hep beraber ayağa kalktılar, ardından tereddüt ettiler. Kassad sıradan bir ifadeyle üzerindeki uzun deri ceketin önünü açarken Konsolos izledi. Albay'ın kemerine takılı ölümasasını kısıp bir

an için gördü. Normal şartlarda Konsolos yakınlarda bir ölünmesi –tek bir dokunuşuyla balkondaki bütün sinapsları eritebilecek bir aletin– olmasının düşüncesini dahi itici bulurdu ama şu an onun görüntüsü tuhaf bir şekilde içini rahatlatıyordu.

“Valizlerimiz...” diye konuşmaya başladı Weintraub.

“Onlarla ilgilenilecek,” diye fısıldadı kapüşonlu adam. “Acele edin.”

Ekip androidi merdivenlerden aşağı ve gecenin içine doğru takip etti, hareketleri bir iç çekiş kadar yorgun ve uysaldı.

Konsolos geç saate kadar uyudu. Gün doğumundan yarım saat sonra dikdörtgen şeklindeki bir ışık huzmesi lombar kepenklerinin arasından bir yol bulup yastığının üzerine düştü. Konsolos döndü ve uyanmadı. Bundan bir saat sonra tüm gece gemiyi çeken yorgun vatozların serbest bırakılıp yerlerine dinlenmiş olanların koyulduğu sıradaki yüksek sesli gürültü çıktı. Konsolos uyumaya devam etti. Sonraki saatlerde lüks kamaranın dışındaki güvertede ayak sesleri ve mürettebatın bağırışları artıp daha kalıcı hale geldi ama onu nihayet uykusundan uyandıran şey Karla’nın kilitli kapılar ardındaki uyarı kornasıydı.

Füjün akşamdan kalmalığının sarhoşluk benzeri rehabetiyle yavaş hareket eden Konsolos sadece leğen ve pompadan ibaret banyosunda elinden geldiğince yıkandı; üzerine salaş pamuklu pantolonunu, keten gömleğini ve köpük tabanlı yürüyüş ayakkabılarını giyip orta güverteye gitti.

Kahvaltı, güvertenin döşemesine indirilebilen kırık dökük masanın kenarındaki uzun büfede servis edilmişti. Yemek alanı bir tentenin gölgesindeydi ve koyu bordo-altın rengi kumaş geçidin esintisiyle dalgalanıyordu. Çok güzel bir gündü; Hyperion’ın güneşi bulutsuz ve parlak gökyüzündeki ateşli haliyle boyutunun küçüklüğünü kapatıyordu.

B. Weintraub, Lamia, Kassad ve Silenus uzun süredir uyanıklardı. Lenar Hoyt ve Het Masteen ekibe Konsolos gelmeden birkaç dakika önce katılmışlardı.

Konsolos büfeden kendisine kızarmış balık, meyve ve portakal suyu alıp korkuluğa gitti. Burada nehir genişti, kıyıdan kıyıya en az bir kilometreydi ve yeşil-mavi renk tonu gökyüzünün bir yankısı gibiydi. Konsolos ilk bakışta nehrin kıyılarındaki karayı fark edemedi. Doğuda, periskop fasulyesi tarlaları doğan güneşin su kaplı bin ayrı yüzeyden yansıdığı bulanıklığın içinde uzanıyordu. Tarlalar ile su kanallarının kesişiminde birkaç tane yerli kulübesi vardı, açılı duvarları ya ağartılmış savak ağacından ya da meşeden yapılmıştı. Batıdaki nehir boyunca uzanan alçak araziye birbirine dolanmış alçak gissenler, kadın-korusu kökleri ve Konsolos'un tanıyamadığı parlak kırmızı eğrelti otları kaplamıştı; hepsi kıyıdan içeriye doğru bir kilometre kadar daha uzanan çamur bataklıklarında ve minik kıyı göllerinde büyüyor, ardından yerlerini uçurum kıyısındaki granit tabakalarındaki her boşluğu kaplayan hep mavi çalılara bırakıyorlardı.

Bir anlığına Konsolos kendini kaybolmuş hissetti, bildiğini sandığı bir dünyada yolunu kaybettiğini düşündü ama ardından Karla Kilitleri'ndeki kornayı hatırladı ve Hoolie'nin Doukhobor Koruluğu'nun kuzeyindeki az kullanılan bölümüne girdiklerini fark etti. Konsolos hep kayalıkların batısındaki Kral Yolu Kanalı'nı kullandığı ya da onun üzerinden uçtuğu için nehrin bu bölümünü hiç görmemişti. Tek varabildiği sonuç Çayır Denizi'ne giden ana yolun bir çeşit tehlike ya da kargaşa yüzünden kapandığı, dolayısıyla Hoolie üzerindeki bu arka yolu kullandıklarıydı. Keats'in yüz seksen kilometre kuzeybatısında olduklarını tahmin etti.

"Gün ışığında farklı görünüyor, öyle değil mi?" dedi Peder Hoyt.

Konsolos, Hoyt'un neden bahsettiğinin farkında olmaksızın kıyıya baktı; ardından rahibin gemiyi kastettiğini fark etti.

Tuhaftı: android ulağı yağmurun altında takip etmek, eski gemiye binmek, mozaik misali odalarının ve geçitlerinin labirentinde dolaşmak, Tapmak'ın kalıntılarından Het Masteen'i almak ve ardından Keats'in ışıklarının pupada kayboluşunu izlemek.

Konsolos gece yarısından önceki ve sonraki o saatleri, yorgun bir uyku sersemliği gibi hatırlıyordu ve diğerlerinin de kendisi kadar bitkin ve kaybolmuş hissettiklerini tahmin ediyordu. Geminin tüm mürettebatının androidlerden oluştuğunu gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı hayal meyal hatırlıyordu, asıl net hatırladığı şey nihayet lüks kamarasının kapısını kapatıp yatağa yatışıydı.

"Bu sabah A. Bettik'le konuşuyordum," dedi Weintraub rehberleri olan androidten bahsederek. "Bu eski teknenin oldukça ilginç bir tarihi var."

Martin Silenus kendine biraz daha domates suyu almak için büfeye gitti, yanında taşıdığı mataradan ona bir şey ekledi ve karşılık verdi: "Uzun zamandır var olduğu kesin. Lanet olasıca korkuluklar tutulmaktan yağlanmış, basamaklar ayaklar altında ezilmekten yıpranmış, tavanlar lamba isisiyle kararmış ve yataklar nesiller boyu üzerinde sevişilmekten canları çıkmış halde. Tahminimce en az birkaç yüzyıl yaşında. Oymalar ve rokoko tarzı çizgiler kesinlikle büyüleyici. Tüm o kakma ahşapların diğer kokularının altında hâlâ sandal ağacı kokusu alabildiğinizi fark ettiniz mi? Bu şey Eski Dünya'dan gelmişse şaşırmam."

"Oradan gelmiş," dedi Sol Weintraub. Bebek Rachel kollarında uyuyor, yumuşak nefesleri salya baloncukları oluşturuyordu. "Gururlu gemi Benares'teyiz, Eski Dünya'nın aynı isimli şehrinde yapılmış ve adını oradan almış."

"O isimde bir Eski Dünya şehri duyduğumu hatırlamıyorum," dedi Konsolos.

Brawne Lamia başını kahvaltısından arta kalanlardan kaldırdı. "Benares aynı zamanda Varanasi ya da Hint Özgür Eyaleti'ndeki Gandhipur olarak da bilinir. Üçüncü Çin-Japon Savaşı'nın ardından kurulan İkinci Asya Ortak Refah Küresi'nin bir parçası.

Hint-Sovyet Müslüman Cumhuriyeti Sınırlı Değişimi sonrasında yok edildi.”

“Evet,” dedi Weintraub, “Benares, Büyük Hata’dan oldukça uzun süre önce inşa edildi. Tahminimce yirmi ikinci yüzyılın ortalarında. A. Bettik bunun aslında bir uçan gemi olduğunu söylüyor...”

“EM jeneratörleri hâlâ aşağıda mı?” diye araya girdi Albay Kassad.

“Öyle tahmin ediyorum,” dedi Weintraub. “En alt güvertenin ana salonunun yanında. Salonun zemini berrak ay kristalinden. İki bin metre yükseklikte seyrederken oldukça hoş olmalı... şu an oldukça gereksiz.”

“Benares,” dedi kendi kendine Martin Silenus. Elini sevgi dolu bir şekilde zamanın kararttığı tırabzanda gezdirdi. “Bir keresinde orada soyulmuştum.”

Brawnne Lamia kahve fincanını bıraktı. “Yaşlı adam, bize Eski Dünya’yı hatırlayabilecek kadar yaşlı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Biz aptal değiliz, biliyorsun değil mi?”

“Sevgili çocuğum,” dedi Martin Silenus neşe saçarak, “size hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum. Sadece bir noktada birileri tarafından soyulduğumuz ya da birilerini soyduğumuz yerlerin listesini paylaştık eğlenceli, aynı zamanda öğretici ve bilgilen-dirici olur diye düşündüm. Bir senatörün kızı olmanın haksız avantajıyla senin listesindeki yerlerin çok daha seçkin... ve çok daha fazla olacağına eminim.”

Lamia karşılık vermek için ağzını açtı, kaşlarını çattı ve hiçbir şey söylemedi.

“Acaba bu gemi Hyperion’a nasıl geldi?” diye mırıldandı Peder Hoyt. “Neden bir uçan gemiyi EM aletlerinin çalışmadığı bir dünyaya getirirsin ki?”

“Çalışabilir,” dedi Albay Kassad. “Hyperion’ın manyetik alanı var. Sadece herhangi bir şeyi havada tutmaya yetecek kadar güvenilir değil.”

Peder Hoyt tek kaşını kaldırdı, belli ki aradaki farkı görmiyordu.

“Hey,” diye bağırdı şair korkuluğun yanında durduğu yerden, “tüm ekip burada!”

“Yani?” dedi Brawne Lamia. Ne zaman Silenus’la konuşsa dudakları incecik bir çizgi halini alıyordu.

“Yanisi hepimiz buradayız,” dedi adam. “Hadi hikâyeye anlatmaya devam edelim.” Het Masteen, “Hikâyelerimizi akşam yemeği saatinden sonra anlatacağımızı kararlaştırdığımızı sanıyordum,” dedi.

Martin Silenus omuzlarını silkti. “Kahvaltı, akşam yemeği, kimin sikinde? Hepimiz bir aradayız. Zaman Mezarları’na gitmek altı yedi gün sürmeyecek, öyle değil mi?”

Konsolos bunu değerlendirdi. Nehrin onları götüreceği yere kadar gitmek iki günden kısa sürecekti. Çayır Denizi’ni aşmaları iki gün ya da rüzgâr doğru yönden eserse daha az sürecekti. Dağı aşmalarının da bir günden fazla sürmeyeceği kesindi. “Hayır,” dedi. “Altı gün sürmez.”

“Pekâlâ,” dedi Silenus, “hadi hikâyeye anlatmaya koyulalım. Ayrıca Shrike’in biz kapısına dayanmadan önce ortaya çıkmayacağını da garantisi yok. Eğer bu uyku öncesi masalları bir şekilde hayatta kalma ihtimalimizi arttıracaksa o zaman katılımcılar büyük bir hevesle ziyaretine gittiğimiz göçebe yemek öğütücü tarafından parçalanıp doğranmadan önce herkesin hikâyesini dinleyelim.”

“İğrençsin,” dedi Brawne Lamia.

“Ah, tatlım,” diye gülümsedi Silenus, “dün gece ikinci orgazmından sonra da böyle fısıldıyordun.”

Lamia gözlerini kaçırdı. Peder Hoyt boğazını temizledi ve, “Sıra kimde? Yani bir sonraki hikâyeyi kim anlatacak?” dedi. Sessizlik uzadı.

“Bende,” dedi Fedmahn Kassad. Uzun adam beyaz tuniğinin cebine uzandı ve üzerine kocaman bir 2 yazılmış kâğıt parçasını çıkardı.

“Şu an anlatmanın sizin için bir sakıncası var mı?” diye sordu Sol Weintraub.

Kassad bir tebessüm emaresi gösterdi. “Ben anlatma taraftarı değildim,” dedi, “yapmakla olup bitseydi bu iş, hemen yapardım, olup biterdi...”

“Hey!” diye bağırdı Martin Silenus. “Bu adam Hicret öncesi piyesleri biliyor.”

“Shakespeare mi?” diye sordu Peder Hoyt.

“Hayır,” dedi Silenus. “Lerner ve sikindirik Loewe. Neil lanet olasıca Simon. Hamel siktiğimin Posten.”

“Albay,” dedi Sol Weintraub resmî bir ifadeyle, “hava güzel, hiçbirimizin önümüzdeki birkaç saatte yapacağı bir şey yok ve eğer sizi Shrike’a son hac yolculuğu için Hyperion’a getiren şeyin ne olduğunu anlatırsanız müteşekkire oluruz.”

Kassad başıyla onayladı. Tente örtüsü dalgalanır, güverteler gıcırda ve uçan gemi Benares, akıntının tersi yönünde dağlara, bozkırlara ve Shrike’a doğru ilerlerken hava daha da ısındı.

ASKERİN HİKÂYESİ:

“Savaş Âşıkları”

Fedmahn Kassad’ın hayatının geri kalanını arayarak geçireceği kadınla karşılaşması Agincourt Savaşı sırasındaydı.

MS 1415’teki nemli ve serin bir ekim sabahıydı. Kassad İngiltere’nin V. Henry ordusuna bir okçu olarak yerleştirilmişti. İngiliz güçleri 14 Ağustos’tan beri Fransız topraklarındaydı ve

7 William Shakespeare, *Macbeth*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Sabahattin Eyüboğlu çevirisi. (ç.n.)

8 Ekim'den beri üstün Fransız güçleri karşısında geri çekiliyorlardı. Henry, savaş konseyini eğer Fransızlarla Calais'in güvenliğinde çatışmaya girerlerse onları yenebileceklerine ikna etmişti. Yenememişlerdi. Şimdi, 25 Ekim sabahı gri ve yağmurlu bir şekilde başlarken çoğunluğu okçulardan oluşan yedi bin İngiliz bir kilometrekarelik çamur alanda yirmi sekiz bin Fransız askerle yüzleşmek zorundaydı.

Kassad üşüyordu, ölümüne yorgundu ve korkuyordu. O ve diğer okçular yürüyüşün son haftasını buldukları böğürtlenlerden fazlası olmaksızın idare ederek geçirmişlerdi ve o sabah ön saf-lardaki neredeyse her adam ishalle boğuşuyordu. Hava sıcaklığı elli fahrenheit derecenin altındaydı ve Kassad uzun geceyi nemli zeminde uyumaya çalışarak geçirmişti. Deneyimin inanılmaz gerçekliğinden etkilenmişti: Olympos Komuta Okulu Tarihsel Teknik Şebekesi normal sahteuyarıcılardan, hologramların teneke üzerine çekilen fotoğraflardan olduğu kadar gelişmişti ve fiziksel hisler öylesine ikna edici, öylesine gerçektir ki Kassad yaralandığını düşünmek dahi istemiyordu. Öğrencilerin OKO:TTŞ simülasyonlarında ölümcül yaralar aldığına ve kabinlerden cesetlerinin çıkarıldığına dair hikâyeler vardı.

Kassad ve Henry'nin sağ kanadındaki diğer okçular, sabahın çoğunu kendilerinden daha üstün Fransız güçlerine bakarak geçirmişlerdi; ardından flamalar dalgalanmış, on beşinci yüzyılın çavuş rütbesindeki subaylar anırmış ve okçular Kral'ın komutuna uyarak düşmanın üzerine yürümeye başlamıştı. Çoğunluğu Kassad'ın içinde olduğu gibi okçulardan oluşan büyük grupların arasına daha küçük, silahlı birkaç asker grubu serpiştirilmiş haldeki hırpani İngiliz hattı, bir ağaç sınırından diğerine yaklaşık yedi yüz metre boyunca yayılmıştı. İngiliz ordusunda resmi süvariler yoktu ve Kassad'ın meydanın kendi tarafında gördüğü atların çoğu ya üç yüz metre ileride, grubun merkezindeki Kral'ın kumanda ekibinin çevresindeki adamları taşıyordu ya da Kassad'ın ve sağ kanattaki diğer okçuların bulunduğu yere çok daha yakın

bir konumdaki York Dükü'nün etrafında konuşlanmışlardı. Bu komuta grupları Kassad'a KUVVETLER:kara gezici kurmay merkezini hatırlatıyordu; tek fark yerlerini belli eden şeyin kaçınılmaz iletişim anteni ormanı değil, mızraklar üzerinde gevşekçe asılı duran parlak sancaklar ve flamalar olmasıydı. Apaçık bir topçu hedefi, diye düşündü Kassad, ardından kendine bu askeri ayrıntının henüz var olmadığını hatırlattı.

Kassad Fransızların çok sayıda atı olduğunu fark etti. Fransız kanatlarının her birinin aralarında altı ya da yedi yüz atlı vardı ve ana savaş hattının arkasında da uzun bir süvari sırası olduğunu tahmin etti. Kassad atlardan hoşlanmıyordu. Elbette onların hologramlarını ve fotoğraflarını görmüştü ama bu talime kadar hayvanlarla bizzat karşılaşmamıştı ve boyutları, kokuları ve sesleri sinir bozucuydu; özellikle de lanet olasıca dört ayaklılar baştan aşağı zırhlı, çelik nallı ve dört metrelik mızraklar taşıyan zırhlı askerleri taşımaya eğitimli olduklarından.

İngiliz güçleri durakladı. Kassad kendi hattının Fransızlardan yaklaşık iki yüz metre uzakta olduğunu tahmin etti. Bir önceki hafta yaşadığı deneyimlerden bunun uzun yay menzilinde olduğunu biliyordu ama aynı zamanda yayı neredeyse omzunu çıkaracak kadar girmesi gerektiğini de biliyordu.

Fransızlar bağırarak Kassad'ın hakaret olduğunu varsaydığı şeyler söylüyorlardı. Kassad ve sessiz silah arkadaşları uzun oklarını yere gömüp kazıklarını saplamak için yumuşak toprak bulurken onları duymazdan geldiler. Kazıklar uzun ve ağırdı ve Kassad kendininkini bir haftadır taşıyordu. Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaki biçimsiz şeyin iki ucu da sivriltilmişti. Somme'yi geçtikten sonra, ormanın derinliklerinde bir yerdelerken tüm okçulara birer fidan bulmaları ve kazık kesmeleri söylendiğinde Kassad boş boş bu şeylerin ne için olduğunu düşünmüştü. Artık biliyordu.

Her üç okçudan biri ağır bir tokmak taşıyordu ve şimdi bu tokmakları kazıklarını özenli bir açıda sırayla toprağa saplamak

için kullanıyorlardı. Kassad uzun bıçağını çıkardı, kazığın yere dayanırken bile neredeyse göğsüne kadar gelen ucunu tekrar sivri-leştirdi ve sivriltilmiş kazıklardan oluşan, Fransızların saldırmasını bekleyen kirpinin gerisine doğru çekildi.

Fransızlar saldırmadılar.

Kassad diğerleriyle beraber bekledi. Yayı gerilmişti, düzgün konumlandığı ayaklarının ucunda iki ayrı grup halinde muntazam yerleştirilmiş kırk sekiz ok vardı.

Fransızlar saldırmadılar.

Yağmur yerini serin bir esintiye bırakmıştı ve Kassad'ın kısa yürüyüşte ve kazıkları gömerken elde ettiği azıcık vücut ısısı hızla kaybolmuştu. Çıkan tek ses adamların ve atların metalik tıkırtısı, sık sık yükselen mırıltılar ya da gergin kahkahalar ve Fransız süvarilerin hâlâ saldırmayı reddederek farklı bir düzene geçerken çıkan daha ağır nalların sesiydi.

"Sikerim böyle işi," diye bağırdı Kassad'ın birkaç fit ötesindeki kır saçlı bir çiftçi. "O şerefsizler lanet olasıca sabahın tamamını harcadılar. Ne bok yiyecekseniz yiyin artık."

Kassad başıyla onayladı. Orta Çağ İngilizcesini mi duyup anlıyordu yoksa cümle basit, standart İngilizce miydi emin değildi. Kır saçlı okçu Komuta Okulu'nun başka bir öğrencisi mi, bir öğretmen mi yoksa simülasyonun bir parçası mı bilmiyordu. Argonun doğru kullanılıp kullanılmadığını kestiremiyordu. Umu-runda değildi. Kalbi küt küt atıyordu ve elleri terden sırlıslıktı. Ellerini yelegine sildi.

Sanki Kral Henry yaşlı adamın mırıltısını beklemişçesine komuta bayrakları bir anda inip yükseldi, çavuşlar bağırdı, sıra sıra İngiliz okçuları uzun oklarını kaldırarak ilk komutla çekip bir sonrakiyle bıraktılar.

İki yüz metreden daha uzun, ucu sivri, kumaş kuyruklu dört ok dalgasından oluşan füzeler yükseldi; otuz metre yukarıda bir bulut halinde asılı kalmış gibi göründü ve Fransızların üzerine indi.

Ardından atların cıgılgı ve Fransız askerler oklardan oluşan yağmur miğferlerine, göğüs ve omuz zırhlarına gelsin diye eğilirlerken çıkan bin tane şımarık çocuğun on bin tane teneke kutuya vuruşunu andıran ses geldi. Kassad askeri bakımdan çok az zarar verildiğini biliyordu ama birkaç Fransız askerin göz boşluğundan içeri birkaç inç okun girdiğini ya da onlarca atın, binicileri yaratıkların sırtından ve böğründen ahşap sopaları çıkarmaya çabalarken sektiğini, taklalar attığını ve birbirine çarptığını bilmek küçük bir teselliydi.

Fransızlar saldırmadılar.

Daha fazla emir yağdırıldı. Kassad yayım gerdi, hazırladı ve bıraktı. Tekrar. Ve tekrar. Her on saniyede bir gökyüzü karardı. Kassad'ın kolu ve sırtı zorlu ritim yüzünden ağrıdı. Ne sevinç ne de öfke hissettiğini fark etti. İşini yapıyordu. Ön kolu hamlamıştı. Tekrar oklar uçuştı. Ve tekrar. Ayağının ucundaki ilk yirmi dördü gruptaki on beş ok atılmıştı ki İngiliz hattından bir bağırış geldi ve Kassad duraklayıp tam gerilmiş okuyla aşağı baktı.

Fransızlar saldırıyorlardı.

Süvari saldırısı Kassad'ın deneyimlerinin ötesinde bir şeydi. On iki bin zırhlı atın doğrudan üzerine gelmesi Kassad'ın biraz sinir bozucu bulduğu içsel hisler yarattı. Saldırı kırk saniyeden daha kısa sürdü ama Kassad, bu sürenin ağzının kupkuru olmasına, nefes alıp verişinde sıkıntılar yaşamaya başlamasına ve testislerinin tamamen bedeninin içine çekilmesine yetecek kadar uzun bir süre olduğunu keşfetti. Eğer Kassad'ın geri kalanı da saklanabileceği bir yer bulsaydı oranın içine girmeyi ciddi bir şekilde düşünürdü.

Bu sebepten ötürü koşmakla çok meşguldü.

Gelen emirlerle kendisinin de içinde bulunduğu okçu hattı saldıran süvarileri beş kez daha yaylım ateşine tuttu. Bir kere de bağımsız olarak ok atmayı başardı ve ardından beş adım geri çekildiler.

Anlaşıldı ki atlar, insan binicileri onlara bunu yapmaları için ne kadar yalvardıysa da kendilerine kazık saplatma konusunda gönüllü olmayacak kadar akıllıydı ama süvarilerin ikinci ve üçüncü dalgaları ilki kadar ani durmadı; çılgın bir anın ardından atlar yere yığılmış çığlık atıyorlardı, binicileri üzerlerinden düşmüş çığlık atıyorlardı ve Kassad kendinden geçmiş, çığlık atarak görebildiği yere devrilmiş her Fransız askerine saldırıyor, yere yığılmış şekillerin her birine tokmağı indiriyor, tokmağı savuramayacak kadar kalabalığın içine düştüğünde de uzun kılıcıyla zırhların boşluklarını yarıyordu. Kısa süre içinde o, kır saçlı okçu ve şapkasını kaybetmiş daha genç bir adam etkili bir öldürme ekibi oluşturup yere düşmüş binicilere üç yerden saldırmaya başladılar, Kassad yalvaran atlıyı dizlerinin üzerine çökertmek için tokmağı kullanıyor, ardından üçü birden kılıçlarıyla saldırıyorlardı.

Sadece tek bir şövalye ayağa kalkıp onlarla yüzleşmek için kılıcını çekti. Fransız asker miğferinin önünü kaldırıp tek kişiyle dövüşmek onuru için açık bir talepte bulundu. Yaşlı adam ve genç, kurtlar gibi etrafında dolaştılar. Kassad okuyla beraber döndü ve on adım öteden şövalyenin sol gözüne bir ok sapladı.

Savaş Eski Dünya'da taş ve kemikle yapılan düellolardan beri her dövüşte olduğu gibi ölümcül bir komik opera şeklinde devam etti. On bin silahlı adamdan oluşan İngiliz piyadelerin ilk dalgası merkeze saldırırken Fransız süvariler geri dönüp kaçmayı başardılar. Arbede saldırının ritmini bozdu ve Fransızlar avantajlarını tekrar kazandığında Kassad'la birkaç bin diğer okçu yakın mesafedeki Fransız birliklerini yaylın ateşine tutarken Henry'nin kendi silahlı askerleri de onları mızrak mesafesinde tutmayı başarıyordu.

Bu, savaşı bitirmedi. Hatta savaşın sonucuna karar veren bir an olmak zorunda dahi değildi. Dönüm noktası geldiğinde –tıpkı böyle anların hepsinde olduğu gibi– askerlerin kişisel silahlarının menzilinde diğer askerlerle bire bir yüzleştiği bir bireysel çarpışmanın hengamesi ve tozu arasında kayboldu. Sona erme-

den önce geçen yaklaşık üç saatlik süre; aynı temaların küçük farklarla tekrarlanması, etkisiz hamleler ve beceriksizce yapılmış karşı hamlelerle yeni bir İngiliz tehdidiyle karşılaşılması üzerine Henry'nin tutsakların geride bırakılmak yerine öldürölmelerini emrettiğı onurlu sayılamayacak bir andan ibaretti. Ama müjdeciler ve tarihçiler daha sonra savaşın sonucunun ilk Fransız piyadelerin saldırısı sırasında yaşanan kafa karışıklığı anlarında bir yerlerde belirlendiğı konusunda hemfikir olacaktı. Binlerce Fransız ölmüştü. Kıtanın o kısmındaki İngiliz idaresi bir süre daha devam edecekti. Zırhlı silahlı adamların, şövalyelerin ve simge süvarilerin zamanı geçmişti; uzun oklar taşıyan ayak takımından önemsiz birkaç bin okçu tarafından tarihin tabutuna çivi çakılmıştı. Soylu doğan Fransızların ölüsüne yapılacak en büyük hakaret –tabii eğer ölülere daha fazla hakaret edilebilirse– İngiliz okçuların orduya alınmadan önce sadece sıradan adamlardan, en alt tabakadan, kelimenin tam anlamıyla pire torbalarından oluşmasıydı. Piyade erlerinden. Rütbesiz askerlerden. Önemsiz insanlardan.

Tüm bunlar Kassad'm OKO:TTŞ talimi sırasında öğrenmesi gereken dersin bir parçasıydı. O bunların hiçbirini öğrenmedi. Tüm hayatını değıştirecek bir karşılaşmayla meşguldü.

Silahlı Fransız asker atının başının üzerinden uçtu, bir kez yuvarlandı ve üzerindeki çamur damlaları yere inmeden önce ağaçların arasına doğru koşmaya başladı. Kassad peşinden gitti. Ağaçlarla arasındaki mesafenin yarısını aşmıştı ki gencin ve kır saçlı okçunun yanında olmadıklarını fark etti. Bu önemli değildi. Kassad'm damarlarında adrenalin akıyordu ve gözünü kan bürümüştü.

Az önce dört nala giden bir atın tepesinde uçup yere düşen ve otuz kiloluk biçimsiz bir zırh giyen silahlı asker, yakalaması kolay bir av olmalıydı. Değıldi. Fransız adam geriye doğru bir bakış attı; Kassad'ın elinde tokmak, gözlerini hırs bürümüş şekilde son sürat kendisine doğru koşmakta olduğunu gördü ve

ardından vites artırıp peşindekinden on beş metre önce ağaçların arasına ulaştı.

Kassad ormanın derinliklerine kadar girdikten sonra durdu, tokmağına yaslandı, kesik kesik nefes aldı ve konumunu değerlendirdi. Arkasındaki savaş alanının gümbürtüleri, çığlıkları ve patırtıları mesafe ile çalılar tarafından bastırılmıştı. Ağaçlar neredeyse çıplaktı ve hâlâ bir gece önceki yağmur fırtınası yüzünden sular damlatıyordu; ormanın zemini kalm bir solmuş yaprak tabakası, çalılar ve dikenli bitki öbekleriyle kaplıydı. Silahlı adam ilk yirmi metre boyunca kırık dallar ve ayak izlerinden oluşan bir iz bırakmıştı ama şimdi geyiklerin bıraktığı izler ve fazlasıyla büyümüş çalılar nereden geçtiğini görmeyi zorlaştırıyordu.

Kassad yavaşça hareket ederek ormanın daha da derinliklerine ilerledi, kendi nefes alış ve kalbinin delice çarpışı dışında herhangi bir sese karşı tetikte olmaya çalıştı. Kassad fark etti ki taktiksel açıdan bu akıllıca bir hareket değildi; silahlı adam çalılar arasında kaybolduğunda zırhı tam takım üzerindeydi ve kılıcı elindeydi. Fransız her an yaşadığı paniği unutup onun kaybetmenin pişmanlığıyla yıllardır aldığı savaş eğitimini hatırlayabilirdi. Kassad da eğitim almıştı. Üzerindeki kumaş gömleğe ve deri yeleğe baktı. Tokmağı hâlâ elindeydi, kılıcıysa geniş kemerinde. O, öldürücü menzilleri birkaç metreyle birkaç bin kilometre arasında değişen yüksek enerji silahları kullanmanın eğitimini almıştı. Plazma el bombaları, cehennemkamçıları, misket tüfekleri, sonikler, tepmesiz sıfır yer çekimi silahları, ölumasaları, kinetik hücum topları ve ışınlı eldivenleri üzerinden değerlendirilmişti. Şimdi İngiliz uzun okunun nasıl çalıştığına dair de bilgisi vardı. Bu objelerin hiçbirisi, uzun ok da dâhil olmak üzere şu an üzerinde değildi.

“Hasiktir!” diye mırıldandı Asteğmen Kassad.

Silahlı süvari bir ayı gibi çalılar arasında çıktı; kolları havada, bacakları açık, kılıcı muntazam bir kavisle Kassad’ı yaracak şekildeydi. OKO öğrencisi aynı anda hem geriye çekilmeye hem

de tokmağını kaldırmaya çalıştı. İki çabası da tam olarak başarılı değildi. Fransız'ın kılıcı ağır tokmağı Kassad'ın elinden savurdu ve bıçağın sivri ucu deriyi, gömleği ve tenini kesti.

Kassad çılgılık attı ve tekrar geriye doğru yalpaladı, kemesindeki kılıcı çekti. Sağ topuğu devrilmiş bir ağacın dalına takıldı ve geriye doğru devrilip küfrederek dal öbeğinin daha da içine doğru yuvarlandı; bu sırada silahlı süvari öne doğru atıldı ve ağır kılıcı dalları fazlasıyla büyük bir pala misali temizledi. Fransız adam devrilmiş ağacın dallarında kendine bir yol açtığı anda Kassad kılıcını çekmişti ama on inçlik bıçak, şövalye çaresiz bir durumda olmadığı sürece zırha karşı hiçbir şey yapamazdı. Bu şövalye çaresiz değildi. Kassad kılıcın kavisinin içine asla giremeyeceğini biliyordu. Tek umudu kaçmaktı ama devrilmiş ağacın arkasında duran koca gövdesi bu olasılığı ortadan kaldırıyor. Arkasını dönmüşken sırtından bir darbe almak istemiyordu. Ya da tırmanırken alt taraftan. Kassad hiçbir açıdan darbe almak istemiyordu.

Kassad, Tharsis gecekonduarındaki sokak dövüşlerinden beri kullanmadığı bıçak dövüşçüsü çömelisini yaptı. Simülasyonun ölümüne nasıl tepki vereceğini merak etti.

Şekil, bir gölge gibi aniden süvarinin arkasında belirdi. Kassad'ın tokmağının şövalyenin zırhlı omzuna çarparken çıkardığı ses, birinin bir EMA'nın kaputuna balyozla vurmasının çıkardığı sesin aynısıydı.

Fransız sendeledi, yeni tehditle karşılaşmak üzere döndü ve göğsüne ikinci bir tokmak darbesi aldı. Kassad'ın kurtarıcısı küçüktü; asker yere devrilmedi. Fransız şövalye tam kılıcını başının üzerine kaldırıyor ki arkasındaki Kassad omuzlarını kullanarak diz kapaklarının altına bir darbe indirdi.

Fransız devrilirken ağaç dalları kırıldı. Küçük saldırgan, bacakları şövalyenin iki yanına gelecek şekilde ayağa kalktı, zırhlı adamın kılıç tutan kolunu tek ayağıyla yere mıhlayıp tokmağı tekrar tekrar miğferine indirdi. Kassad kendini, bacaklarını ve

kollarını dalların arasından kurtardı, yere yığılmış adamın dizlerine oturdu ve zırhın kasıklarındaki, böğründeki, koltuk altlarındaki boşluklara kılıcını sokmaya başladı. Kassad'ın kurtarıcısı iki ayağını da şövalyenin bileğine koymak için kenara çekildi ve Kassad öne doğru hamle yapıp kılıcını miğferin göğüs zırhıyla birleştiği yere savurup nihayet bıçağı gözlerinin önündeki deliklerden içeri soktu.

Tokmak son bir kez, bıçağı göz deliğinden on inçlik bir çadır çivisi gibi saplamak için neredeyse Kassad'ın eline inerken şövalye çığlık attı. Asker kamburunu çıkardı, son bir vahşi spazmla kasılırken Kassad'ı ve altmış poundluk zırhı yerden ayırmayı başardı ve ardından gevşek bir şekilde yığıldı.

Kassad yana yuvarlandı. Kurtarıcısı hemen yanına yığıldı. İkisi de ter ve ölü adamın kanıyla kaplanmışlardı. Kassad kurtarıcısına baktı. Kadın Kassad'inkinden çok farklı olmayan giysiler giymişti. Bir anlığına sadece orada yatıp nefeslerini toplamaya çalıştılar.

"Sen... iyi misin?" demeyi başardı Kassad bir süre sonra. Aniden kadının görüntüsü karşısında çarpılmıştı. Kadının kahverengi saçları o günkü Dünyalarağı modasına göre kısaydı; kısa ve düz saçlarının en uzun tutamları alnının ortasının birkaç santim solundan sağ kulağının hemen üzerine gelecek şekilde kesilmişti. Bu, unutulmuş zamanlarda oğlan çocuklarının kullandığı bir saç kesimiydi ama o bir oğlan çocuğu değildi. Kassad onun belki de o güne kadar gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü: Kemik yapısı öylesine mükemmeldi ki çenesi ve elmacık kemikleri çok keskin olmayacak şekilde öne çıkıyordu, kocaman gözleri hayat ve zekâyla parıldıyordu, yumuşak alt dudaklı kibar bir ağzı vardı. Yanında yatarken Kassad kadının uzun boylu olduğunu fark etti, kendisi kadar uzun boylu değildi ama on beşinci yüzyıldan bir kadın olmadığı aşikardı ve kalçaları ile göğüslerinin yumuşak kıvrımını salaş tuniğiyle bol pantolonunun üzerinden dahi görebiliyordu. Kassad'dan birkaç yaş daha büyük görünüyordu, belki yirmilerinin sonlarında ama kadın, o yumuşak, baştan çıkarıcı,

sonsuz derinlikteki gözlerle Kassad'ın yüzüne bakmaya devam ederken bu gerçeği neredeyse fark etmedi bile.

“Sen iyi misin?” diye sordu tekrar. Sesi kendisine bile tuhaf gelmişti.

Kadın cevap vermedi. Daha doğrusu uzun parmaklarını Kassad'ın göğsüne doğru kaydırıp kaba yeleği bağlayan deri şeritleri keserek cevap verdi. Kadının elleri Kassad'ın gömleğiyle buluştu. Gömlek kana bulanmış ve ön tarafının yarısı yırtılmıştı. Kadın geri kalanını da yırttı. Kadın artık ona sürtünüyordu, parmakları ve dudakları göğsündeydi; kalçaları şimdiden hareket etmeye başlamıştı. Sağ eli adamın pantolonunun önündeki ipleri buldu ve kopararak onları açtı.

Kassad kadının giysilerinin geri kalanını çıkarmasına yardımcı oldu, üç seri hareketle onunkileri de çıkardı. Kadının gömleğinin ve sert kumaştan pantolonunun altında hiçbir şey yoktu. Kassad'ın eli kadının kasıklarının arasına kaydı, arkasından dolaşp hareket eden kalçalarını kavradı, kadını kendisine doğru çekti ve parmaklarını öndeki nemli çıkıntıya kaydırıldı. Kadın onun için açıldı, dudakları Kassad'ınkilerin üzerine kapandı. Bir şekilde tüm hareketlerine ve soyunma çabalarına rağmen tenleri birbirinden hiç ayrılmadı. Kassad kendi coşkusunun kadının karnına sürtündüğünü hissetti.

Ardından kadın yuvarlanarak onun üzerine çıktı; bacakları Kassad'ın kalçalarının iki yanında, gözleri onunkilere kenetlenmiş haldeydi. Kassad hayatı boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Kadın sağ eliyle uzanarak erkekliğini kavrayıp onu içine doğru yönlendirirken nefesi kesildi. Gözlerini tekrar açtığında kadın gözlerini kapatmış ve başını geriye atmış şekilde yavaşça üzerinde hareket ediyordu. Kassad'ın elleri onun mükemmel göğüslerini kavramak için vücudu boyunca yukarıya tırmandı. Kadının göğüs uçları avuçlarının içinde sertleşti.

Orada seviştiler. Yirmi üç standart yaşındaki Kassad bir kere âşık olmuş ve defalarca seksin tadına varmıştı. Bunun nasıl ve

neden olduğunu bildiğini sanıyordu. O ana kadarki deneyimlerinde tek cümleyle anlatıp bir nakliye aracında ekip arkadaşlarıyla beraber gülemeyeceği hiçbir şey yoktu. Yirmi üç yaşının getirdiği sakin ve kendinden emin alaycılığıyla böylesine tarif edemeyeceği, böylesine ciddi herhangi bir şey deneyimlemeyeceğine emindi. Yanılıyordu. Sonraki birkaç dakikada yaşadığı hisleri asla doğru bir şekilde paylaşamazdı. Paylaşmayı denemeyecekti de.

Ekim sonunun bir anda aydınlanan göğünün altında, dökmüş yapraklardan ve altlarındaki giysilerden oluşan bir örtünün üzerinde, tenleri arasında kayan bir kan ve ter tabakasıyla seviştiler. Kadının yeşil gözleri yukarıdan Kassad'a doğru baktı, adam hızlı hareket etmeye başladığında hafifçe açıldı ve tam Kassad'inkilerle aynı anda kapandı.

Dünyaların hareketi kadar kadim ve kaçınılmaz ani his gelgitinde beraberce hareket ettiler: Nabızları hızlandı; derilerinden ter boşaldı; beraberce daha ileri, nihai tırmanışlarını yaptılar; dünya hiçliğe dönüştü... ve ardından tenleri ve kalp atışları hâlâ onları bir arada tutarken tutkunun gitgide azalan titreşimiyle bilinçleri tekrar birbirinden ayrı bedenlere döndü ve dünya unutulmuş hislerin içinden aktı.

Yan yana yattılar. Ölü adamın zırhı soğuk bir şekilde Kassad'ın sol koluna dayanırken kadının sıcak baldırı sağ bacağındaydı. Gün ışığı bir nimetti. Ortamdaki şeylerin yüzeyinden gizli renkler yükseliyordu. Kassad başını çevirdi ve kadının omzuna yaslanmış yüzüne baktı. Yanakları kızarmış ve sonbaharın ışığıyla parıltıyordu, saçları kolunun derisine bakır teller gibi yayılmıştı. Kadın bacağını onunkinin üzerine attı ve Kassad yeni bir tutkuya kapılıp saat yönünde döndüğünü hissetti. Güneşin sıcaklığı yüzündeydi. Gözlerini kapattı.

Uyandığında kadın gitmişti. Sadece saniyeler geçtiğine emindi, bir dakikadan uzun süre geçmediği kesindi ama gün ışığı gitmişti, renkler ormandan çekilmişti ve çıplak dalların arasında soğuk akşam meltemi geziniyordu.

Kassad kandan sertleşmiş yırtık giysilerini giydi. Fransız adam ölümün kendini bilmez tavrıyla hareketsiz ve sert bir şekilde yatıyordu. Şimdiden ormanın ölü bir parçası gibi gelmeye başlamıştı. Kadına dair hiçbir iz yoktu.

Fedmahn Kassad ormanın içinde, akşamın kasvetinde ve aniden bastırıp insanın içine işleyen yağmurda topallayarak ilerledi.

Savaş alanında hâlâ insanlar vardı, canlılar ve ölümler. Ölümler Kassad'ın çocukken oynadığı oyuncak askerler gibi öbekler halinde üst üste yığılmışlardı. Yaralı adamlar arkadaşlarının yardımıyla yavaşça hareket ediyorlardı. Etrafta ölümlerin arasında sinsice hareket eden birkaç şekil vardı ve diğer ağaç sırasının kenarında hem Fransız hem İngilizlerden oluşan hareketli bir elçi grup vardı, sık sık bir şeyleri işaret ettikleri canlı bir sohbet halindelerdi. Kassad savaşın adına karar vermeye çalıştıklarını biliyordu, böylece tüm kayıtlar aynı şeyi söyleyecekti. Aynı zamanda en yakındaki kale olan Agincourt adına karar vereceklerini de biliyordu, bu kale ne stratejiler dâhilinde ne de savaşta kullanılmış olsa da.

Kassad bunun bir simülasyon olmadığını, Dünyalarağı'ndaki hayatının bir rüya olduğunu ve bu gri günün gerçeklik olduğunu düşünmeye başlamıştı ki birdenbire tüm sahnedeki insan şekilleri, atlar ve kararan orman solan bir hologram gibi saydamlaştı. Ve ardından Kassad Olympos Komuta Okulu'nda birilerinin yardımıyla simülasyon kabininden çıkıyordu; diğer öğrenciler ve öğretmenler de kalkıyor, konuşuyor, birbirleriyle gülüşüyordu... Hiçbiri dünyanın sonsuza kadar değiştiğinden haberdarmış gibi değildi.

Kassad haftalarca serbest olan her saatini Komuta Okulu'nda dolaşarak geçirdi; surlardan Olympos Dağı'nın akşam gölgele-
rinin önce Plato ormanını kaplayışını, ardından ağır bir şekilde daha yükseklerle çöküşünü, sonra da ufkun yarısına kadar her şeyi yutup tüm dünyayı karartışını izledi. Ve her saniye olanları düşündü. Kadını düşündü.

Başka kimse simülasyonda bir tuhaflık fark etmemişti. Kimse savaş alanından ayrılmamıştı. Öğretmenlerden biri o simülasyon bölümünde savaş alanı hariç hiçbir şeyin var olmadığını açıklamıştı. Kimse Kassad'ın yokluğunu fark etmemişti. Sanki ormanda yaşanan olay ve kadın hiç olmamış gibiydi.

Ama Kassad öyle olmadığını biliyordu. Askerî tarih ve matematik derslerine girdi. Poligondaki ve spor salonundaki saatlerini tamamladı. Kışla cezaları sırasında Caldera Avlusu'nda yürüdü, gerçi bunlar enderdi. Genel olarak genç Kassad hâlihazırda olduğundan da mükemmel bir askerî öğrenciye dönüştü. Ama tüm bu süre boyunca bekledi.

Ardından kadın tekrar geldi.

Yine OKO:TTŞ simülasyonunun son saatlerindeydi. Artık Kassad bu talimlerin sadece simülasyondan öte şeyler olduğunu öğrenmişti. OKO:TTŞ Dünyalarağı ve Her Şey'in bir parçasıydı; Hâkimiyet politikasını yönlendiren ve veri açlığı çeken on milyonlarca vatandaşa bilgi veren gerçek zamanlı bu şebeke, kendine ait bir çeşit otonomi ve bilinç kazanacak şekilde evrilmişti. OKO:TTŞ'nin çalışmasını sağlayan altı bin omega sınıfı YZ tarafından yaratılan iskelette, yüz elli gezegen veriküresinden daha fazlasının kaynakları kullanılıyordu.

"TTŞ simülasyon yaratmıyor," diye söylendi Öğrenci Radinski ki kendisi Kassad'ın bulabileceği ve kendisine neler olduğunu açıklaması için rüşvet verebileceği en iyi YZ uzmanıydı. "Rüya görüyor, Ağ'daki tarihsel gerçeklere en uygun şekilde rüya görüyor, gerçeklerin yanı sıra bütünsel sezgiyi de içine kattığından parçalarının toplamının çok ötesinde ve o rüya görürken bizim de kendisiyle birlikte rüya görmemize izin veriyor."

Kassad anlamamıştı ama inanmıştı. Ve ardından kadın tekrar gelmişti.

İlk Amerika-Vietnam Savaşı'nda karanlıktaki pusunun ve gece devriyesinin dehşetinin ardından seviştiler. Kassad'ın üzerinde

kamuflej giysileri vardı, kasık mantarı yüzünden iç çamaşırı yoktu ve Agincourt'takinden çok da gelişmemiş bir miğfer takıyordu. Kadının üzerinde siyah pijamalar ve sandaletler vardı, Güneydoğu Asya köylülerinin geleneksel giysisi. Ve Vietkongların. Sonra gecenin içinde, kadının sırtı ağaca yaslı ve bacakları ona dolanmış halde ayakta sevişirlerken; onların ötesindeki dünya sınır fişeklerinin yeşil parıltısıyla ve çift tuzaklı mayınların gümbürtüleriyle patlarken ikisi de hiçbir şey giymiyordu.

Borodino'ya karşı Gettysburg'deki ikinci günde kadın ona geldi, barut dumanının bulutları ceset yığınlarının üzerinden bedenlerden ayrılan ruhları andırır şekilde yükselirken.

Hellas Basin'de hovertank savaşı hâlâ öfkeliyken, samyelinin kırmızı tozu titanyum gövdesini çizer ve döverken parçalanmış bir zırhlı aracın içinde seviştiler. "Bana adını söyle," diye fısıldadı Standart'ta. Kadın başını iki yana salladı. "Sen gerçek misin? Simülasyonun dışında var mısın?" diye sordu o çağın Japonca-İngilizce karışımı diliyle. Kadın başıyla onayladı ve onu öpmek için yakınlaştı.

Çin EMA'larının mavi arama ışıkları, ölüm huzmeleri gibi kırık seramik duvarlara yansırken Brasilia'nın harabelerinin arasındaki korunaklı yerde yattılar. Rus bozkırlarındaki unutulmuş bir kule şehrinin kuşatması sonrasında yaşanan isimsiz bir savaşta kadını seviştikleri yıkık odanın içine çekti ve fısıldadı: "Seninle kalmak istiyorum." Kadın tek parmağıyla dudaklarına dokundu ve başını iki yana salladı. Yeni Chicago'nun tahliyesinin ardından Kassad, Amerika Başkanı'nı koruma amacı içeren nafile çabası için kurduğu, bir binanın yüzüncü katının balkonundaki keskin nişancı yuvasında elini kadının göğüsleri arasındaki sıcak deriye koyup sordu: "Bana katılman mümkün mü... dışarıda?" Kadın avucuyla yanağına dokundu ve gülümsedi.

Komuta Okulu'nun son yılında, öğrencilerin eğitimi canlı saha talimlerine yoğunlaştığından sadece beş tane OKO:TTŞ simülasyonu vardı. Kassad Ceres'e koca bir tabur indirme çabasıyla

taktik komuta koltuğuna saplanmış haldeyken bazen gözlerini kapatır, kabuksal olarak yaratılmış taktik-saha matriksinin birincil renkteki coğrafyasına bakardı ve bir şey hissedirdi... birini. Onu mu? Emin değildi.

Ardından kadın tekrar gelmedi. Çalışmasının son aylarında gelmedi. Son simülasyonu General Horace Glennon-Height'in isyanının bastırıldığı Kömür Çuvalı Savaşı sırasında gelmedi. Mezuniyet gösterileri ve partileri sırasında gelmedi, sınıfı Hâkimiyet CEO'sunun önünden son Olympos değerlendirmeleri için yürürken adamın kırmızı renkte aydınlatılmış, havada süzülen platformunu selamlarken de.

Ve genç subaylar Masada Seremonisi için alanaştıranla dünyanın ayma gider, ardından KUVVETLER'e resmî yeminlerini etmek için yine alanaştıranla Tau Ceti Center'a döner ve eğitimlerini tamamlarken rüya görmeye dahi zaman yoktu.

Öğrenci Asteğmen Kassad, Teğmen Kassad'a dönüştü; istediği yere istediği zaman alanaşmasını sağlayan, KUVVETLER'in çıkardığı evrensel kartla Ağ'da serbest geçirebileceği üç standart haftası oldu ve ardından Ağ'ın ötesindeki faal görevlere hazırlanmak üzere Lusus'taki Hâkimiyet Koloni Servisi eğitimine gönderildi. Kadını bir daha göremeyeceğine emindi.

Yanıliyordu.

Fedmahn Kassad yoksulluk ve ani ölümlerle dolu bir kültürde büyümüştü. Kendilerini hâlâ Filistinliler diye adlandıran azınlık grubunun bir üyesi olarak o ve ailesi, Tharsis'in gecekondularında ölümcül derecede mülksüzleştirilmiş insanların acı bir mirası şeklinde yaşadılar. Dünyalarağı'ndaki ve ötesindeki her Filistinli yüz yıllık çabanın ardından yaşanan bir aylık ulusal zaferin ve sonra 2038'de Nükleer Cihat'ın hepsini silişinin kültürel anısını yanında taşıyordu. Ardından ikinci diasporaları gelmişti, bu seferki beş yüzyıl sürmüştü ve onları Mars gibi dünyaların

çıkamaz çöllerine götürmüştü, hayalleri Eski Dünya'nın ölümüyle gömülmüştü.

Kassad, Güney Tharsis Tehcir Kampları'ndaki diğer oğlanlar gibi ya çetelerle takılacak ya da kamplardaki kendini avcı ilan eden herkesin avı haline gelme seçeneğiyle yüzleşecekti. O çetelerle takılmayı seçti. Kassad on altı standart yaşındayken bir başka genci öldürdü.

Mars Dünyalarağı'nda tanınıyorsa bunun sebebi Mariner Vadisi'ndeki avcılık, Hellas Basın'deki Schrauder'in Zen Zirveleri ve Olympos Komuta Okulu'ydu. Kassad'ın avcılığı ve avlanmayı öğrenmek için Mariner Vadisi'ne gitmesi gerekmedi, Zen Gnostisizm'e herhangi bir ilgisi yoktu ve bir ergenken Ağ'ın her tarafından KUVVETLER'e katılma eğitimi için gelen üniformalı askerî öğrencilere karşı küçümseme harici bir duygu beslemiyordu. Yeni buşidolarla⁸ nonoş diye dalga geçerlerken yaşlılarına katılıyordu ama damarlarındaki kadim onur, genç Kassad'ın ruhunun derinliklerinde, hayatı ve işi görev, kendine saygı ve kişinin sözünün senet değerinde olması üzerine dönen samuray sınıfına yakınlık duyuyordu.

Kassad on sekiz yaşındayken Tharsis Bölgesi yüksek bölge hâkimi ona bir Mars yılını kutuptaki çalışma kampında geçirmek ya da John Carter Tugayı'na gönüllü olarak katılıp KUVVETLER'e Üçüncü Sınıf kolonilerdeki Glennon-Height Ayaklanması'nı bastırmak için yardımcı olmak arasında bir seçim yapma şansı tanındı. Kassad gönüllü olmayı tercih etti ve askerî hayatın disiplini ile temizliğinden hoşlandığını keşfetti; John Carter Tugayı sadece Ağ'daki garnizon görevinde olsa ve Glennon-Height'in klon torunu Direniş sırasında öldükten hemen sonra dağılsa da. On dokuzuncu doğum gününden iki gün sonra Kassad KUVVETLER:Kara'ya başvurdu ve reddedildi. Dokuz günlük bir sarhoşluk dönemi yaşayıp iletia racısı implantı, belli ki cerrahi

8 Japon samuray felsefesi. Burada samuray manasında kullanılmaktadır. (ç.n.)

eğitim almış biri tarafından çalınmış, evrensel kartı ve alanaştıran erişimi iptal edilmiş ve baş ağrısı yeni sınırlar keşfetmiş halde Lusus'un en derindeki kovan tünellerinden birinde uyandı.

Kassad bir standart yıl boyunca Lusus'ta çalıştı, altı bin markın üzerinde biriktirdi ve 1,3 G yer çekiminde fiziksel olarak çalışmak Marslı kırılğanlığını sona erdirdi. Biriktirdiği parayı eğreti hawking sürücülerini olan çok eski bir güneş yelkenlisiyle Maui Vaadi'ne gitmek için kullanırken Kassad, Ağ standartlarına göre hâlâ uzun ve inceydi ama kasları herhangi birinin standartlarına göre mükemmel şekilde çalışıyordu.

Maui Vaadi'ne şiddetli ve sevilmeyen Ada Savaşı orada başlamadan üç gün önce vardı ve bir süre sonra İlkmevki'deki birleşmiş KUVVETLER komutanı genç Kassad'ı ofisinin dışında beklerken görmekten sıkılıp oğlanın Yirmi Üçüncü Erzak Alayı'na hidrofil sürücüsü yardımcısı olarak katılmasına izin verdi. On bir standart ay sonra On İkinci Gezici Piyade Taburu'ndan Onbaşı Fedmahn Kassad iki adet Üstün Hizmet Madalyası, Ekvatorial Takımada görevindeki kahramanlıklarından dolayı bir Senato Takdir Belgesi ve iki Mor Kalp kazanmıştı. Aynı zamanda KUVVETLER Komuta Okulu için seçilmiş ve bir sonraki Ağ koruma konvoyuyla gönderilmişti.

Kassad kadını sık sık hayal etti. Ama adını hiç öğrenemedi; kadın hiç konuşmamıştı ama kapkaranlık bir yerde, binlerce kişinin arasında dahi dokunuşu ve kokusuyla onu tanıyabilirdi. Onu Gizem olarak düşündü.

Diğer genç subaylar fahişelere gider ya da yerel halkın arasında kız arkadaşlar ararken Kassad üste kaldı ya da tuhaf şehirlerde uzun yürüyüşlere çıktı. Bir psikolog raporunda nasıl görüneceğini bildiğinden Gizem'e dair takıntısını gizli tuttu. Bazen açık bir ordugâhta çok sayıda ayın altındayken ya da rahmi andıran sıfır yer çekimi birlik transfer kabinindeyken Kassad bir hayalete âşık olmasının ne kadar delice olduğunu fark ederdi. Ama ardından

sol göğsünün altındaki bir gece öptüğü o küçük beni, Verdun yakınlarında büyük silahların ateşlenmesiyle toprak sallanırken kalbinin atışını dudaklarında hissedişini hatırlardı. Kadının yanağı baldırına dayanmışken saçını sabırsızca geriye atma hareketini anımsardı. Ve genç subaylar şehre iner ya da üssün çevresindeki kulübelere giderken Fedmahn Kassad bir tarih kitabı daha okur, üssün çevresinde koşuya çıkar ya da iletia racısından taktiksel stratejiler çalışırdı.

Kassad'ın üstlerinin ilgisini çekmesi çok sürmedi.

Lambert Halkası Bölgeleri'nde Serbest Madencilerle verilen resmî olmayan savaş sırasında Hâkimiyet Konsolosluğu çalışanlarını ve vatandaşlarını kurtarmak üzere, hayatta kalan piyade birliklerini ve deniz komandolarını Peregrine'deki eski asteroit sondaj şaftından yönlendiren Teğmen Kassad'dı.

Ama Yüzbaşı Fedmahn Kassad'ın tüm Ağ'ın dikkatini çekmesi Qom-Riyadh'daki Yeni Peygamber'in kısa hükmü sırasındaydı.

Yeni Peygamber, otuz milyon Yeni Düzen Şii'sini iki kıta dolusu Sünni esnafın ve dokuz bin kafır Hâkimiyet sakininin üzerine yönlendirirken koloni dünyasının iki artık yıl yakınında olan tek Hâkimiyet KUVVETLER:uzay gemisinin kaptanı bir resmî ziyaretteydi. Geminin kaptanı ve beş kurmayı esir alınmışlardı. Tau Ceti Center'dan gelen acil ı şılhat mesajları yörüngedeki HS Denieve'in en yetkili subayının Qom-Riyadh'daki durumu çözmesini, tüm rehineleri kurtarmasını ve Yeni Peygamber'i tahtından indirmesini söylüyordu... gezegenin atmosferinde nükleer silah kullanmaksızın. Denieve eskimekte olan bir yörünge savunma karakoluydu. Atmosferin içinde kullanılabilecek herhangi bir nükleer silah taşımıyordu. Oradaki en rütbeli subay KUVVETLER: Birleşik'ten Yüzbaşı Fedmahn Kassad'dı.

İhtilalin üçüncü gününde Kassad, *Denieve*'in tek hücum-botunu Mashhad'daki Büyük Cami'nin ana avlusuna indirdi. O ve yanındaki otuz dört KUVVETLER askeri kalabalık, sadece botun koruma alanı ve Yeni Peygamber'den bir saldırı emri gel-

memiş olması sebebiyle uzak duran üç bin militanlık bir orduya dönüşürken izlediler. Yeni Peygamber artık bizzat Büyük Cami’de değildi; oradaki zafer kutlamalarına katılmak üzere Riyadh’ın kuzey yarım küresine gitmişti.

Yere indikten iki saat sonra Yüzbaşı Kassad gemisinden indi ve kısa bir duyuru yayınladı. Bir Müslüman olarak yetiştirildiğini söyledi. Aynı zamanda Şiilerin tohumgemisi günlerinden beri yapılmış tüm Kur’an yorumlarının İslam’ın Tanrısı’nın masumların ölümüne kesinlikle izin vermeyeceği ve göz yummayacağı şeklinde olduğunu dile getirdi; Yeni Peygamber tarafından tanrı tanımamakla böbürlenen kişilere karşı kaç cihat ilan edilirse edilsin. Yüzbaşı Kassad otuz milyon yobazla liderlerine rehinelere serbest bırakmaları ve Qom’un çöl kıtasındaki evlerine dönmeleri için üç saat verdi.

İhtilalin ilk üç günü boyunca Yeni Peygamber’in orduları iki kıtadaki birçok şehri işgal etmiş ve Hâkimiyet’ten yirmi yedi binden fazla kişiyi rehin almıştı. İdam mangaları gece gündüz kadim bir dini anlaşmazlığı çözmekle meşguldü ve Yeni Peygamber’in işgalinin ilk iki günü boyunca en azından bir milyon Sünni’nin katledildiği tahmin ediliyordu. Kassad’ın ultimatoma cevaben Yeni Peygamber o akşamki canlı televizyon yayınında tüm kafirlerin hemen öldürüleceğini duyurdu. Ayrıca Kassad’ın hücumbotuna da saldırı emri verdi.

Büyük Cami’ye zarar vermemek için patlayıcılardan kaçınan İhtilal Muhafızları otomatik silahlar, kaba enerji topları, plazma patlayıcılar ve insan saldırıları kullandılar. Koruma alanı dayandı.

Yeni Peygamber’in televizyon yayını Kassad’ın ultimatomu-nun süresinin dolmasından on beş dakika önce başlamıştı. Yeni Peygamber, Kassad’ın Allah’ın dinsizleri korkunç bir şekilde cezalandıracağı yorumuna katıldı ama cezalandırılacak olanların Hâkimiyet kâfirleri olduğunu duyurdu. Bu Yeni Peygamber’in kamera önünde soğukkanlılığını kaybettiğinin görüldüğü ilk andı. Bağırarak ve tükürükler saçarak yerdeki hücumbota insan saldı-

rılarının tekrarlanması emretti. O sırada Ali'de bulunan işgal altındaki Barış Gücü reaktöründe bir düzine füzyon bombasının hazırlandığını duyurdu. İlk füzyon bombasının o günün akşamüstü saatlerinde kâfir Kassad'ın şeytani hücumbotuna atılacağını açıkladı. Yeni Peygamber ardından Hâkimiyet esirlerinin tam olarak nasıl idam edileceklerini anlatmaya başlamıştı ki Kassad'ın tanıdığı süre doldu.

Qom-Riyadh kendi tercihiyle ve rastlantısal uzak konumu sebebiyle teknolojik olarak ilkel bir dünyaydı. Ama sakinlerinin faal veriküreleri olmayacağı kadar ilkel değildi. 'Baş Şeytan Hâkimiyet Bilimi'ne karşı ayaklanan ihtilal mollalarının kişisel iletişim araçlarına küresel veri ağını bağlamayı reddedecekleri kadar da.

HS Denieve Qom-Riyadh'ın yerel zamanına göre 17:29'da yeterli sayıda casus uyduyu yörüngeye bırakmıştı; veriküresine girilmesine ve Hâkimiyet gemisinin on altı bin sekiz yüz otuz ihtilal mollasını erişim kodlarıyla beraber belirmesine yetecek kadar. 17:29:30'da casus uydular Kassad'ın hücumbotunun alçak yörüngeye bıraktığı yirmi bir savunma uydusuna hedeflerin gerçek zamanlı verilerini beslemeye başlamıştı. Bu yörünge savunma silahları öylesine eskiydi ki *Denieve*'in görevi onları güvenle yok edilmeleri için Ağ'a geri götürmekti. Kassad onları başka bir şekilde kullanmayı önermişti.

Saat tam olarak 17:30'da küçük uyduların on dokuzu füzyon çekirdeklerini patlattı. Kendilerini yok etmelerinden birkaç nanosaniye önce ortaya çıkan X-ışınları on altı bin sekiz yüz otuz görünmeyen fakat son derece tutarlı huzmeyi odaklamış, hedeflemiş ve göndermişti. Bu çok eski savunma uyduları atmosfer içi kullanımı için tasarlanmamışlardı ve bir milimetreden çok daha kısıtlı bir yıkım alanına sahipti. Neyse ki ihtiyaç duyulan sadece bu kadardı. Hedefleme ışınlarının tamamı mollalar ile gökyüzü arasındaki şeyleri geçmeyi başaramadı. On beş bin yedi yüz seksen dört tanesi başardı.

Etkileri ani ve dramatikti. Her biri hedefinin beynini ve serebral sıvısını kaynatıp buhara dönüştürdü; çevrelerindeki kafatasını paramparça etti. Saat 17:30 olduğunda Yeni Peygamber gezegen çapındaki canlı yayınının ortasındaydı hatta tam olarak “kâfir” kelimesinin ortasında.

Neredeyse iki dakika boyunca gezegendeki tüm televizyon ekranları ve duvarları Yeni Peygamber’in başsız bedeninin mikrofonun üzerine yayılmış haldeki görüntüsünü verdi. Ardından Fedmahn Kassad, bir saatlik bir sonraki zaman sınırını ve rehinelere karşı yapılacak herhangi bir davranışın Allah’ın öfkesinin daha dramatik bir gösterisiyle sonuçlanacağını duyurmak için tüm yayınları kesti.

Misilleme olmadı.

O gece Qom-Riyadh’ın yörüngesindeyken Gizem öğrencilik günlerinden sonra ilk kez Kassad’ı ziyaret etti. Kassad uyuyordu ama bu ziyaret bir rüyadan fazlası, OKO:TTŞ simülasyonlarının alternatif gerçekliğinden azıydı. Kadın ve o, kırık bir çatının altında, üzerlerine ince bir battaniye örtmüş şekilde yatıyorlardı. Kadının teni sıcak ve heyecan vericiydi, yüzü gecenin karanlığında soluk bir silüetten fazlası değildi. Tepedeki yıldızlar şafak öncesinin sahte ışıyla yeni yeni solmaya başlamışlardı. Kassad kadının onunla konuşmaya çalıştığını fark etti; yumuşak dudaklarından Kassad’ın duyabileceğinden birazcık daha kısık sesle sözcükler dökülüyordu. Kadının yüzünü daha iyi görebilmek için bir anlığına geri çekildi ve bunu yaptığında bağlantısı tamamen kesildi. Uykusundan yanaklarını örümcek ağları gibi kaplamış neme ve gemi sistemlerinin kendisine yarı uyanmış bir yaratığın nefes sesleri kadar tuhaf gelen mırıltılarına uyandı.

Dokuz standart gemi haftası sonra Kassad KUVVETLER’in Freeholm’daki askerî mahkemesinin karşısına çıktı. Qom-Riyadh’daki kararı aldığı anda üstlerinin ya onu çarmıha germek ya da terfi ettirmek zorunda kalacaklarını biliyordu.

KUVVETLER Ağ'da ve koloni bölgelerinde olabilecek her türlü duruma hazır olmasıyla övünürdü ama hiçbir şey onları Güney Bressia Savaşı ve bunun Yeni Buşido için etkilerine hazırlayamazdı.

Albay Kassad'ın hayatını belirleyen Yeni Buşido Kanunu askerî sınıfın hayatta kalması gerekliliğinden ortaya çıkmıştı. Eski Dünya'daki yirminci yüzyılın sonları ve yirmi birinci yüzyılın başlarında yaşanan iğrençliklerin, uluslarının stratejileri karşısında sivil halkın tamamının askerî liderlerin gözünde meşru hedefe dönüştüğü ve üniformalı cellatlarının yerin elli metre altındaki kendine yetebilen sığınaklarının güvenliği içinde oturdukları o iğrenç dönemin ardından hayatta kalan siviller "askeriye" kelimesinden lince davetiye çıkaracak kadar iğrenmeye başlamıştı.

Yeni Buşido gelişirken çağlardır süregelen onur ve bireysel cesaret kavramları, sivil zayıfatı mümkün olduğunca azaltma gerekliliğiyle birleşti. Napolyonik çağ öncesinin hedefi belirli ve aşırılığın yasak olduğu küçük, "toplu olmayan" savaşlarına geri dönmeyi de mantıklı buldu. Kanun nükleer silahların ve stratejik bombardımanların çok aşırı durumlar hariç kullanılmamasını gerektiriyordu ama bunun da ötesinde Eski Dünya Orta Çağı'ndaki, savaşların küçük, profesyonel kuvvetlerin arasında olduğu ve kamu mülkleri ile özel mülklerin asgari zarar göreceği şekilde belirlenmiş, önceden kararlaştırılmış yer ve zamanlarda yapıldığı yönetime geri dönmüşlerdi.

Bu kanun, Hicret sonrası genişleme döneminin ilk dört yüzyılı boyunca gayet iyi işledi. Bu dört yüzyılın üçü boyunca temel teknolojilerin fiili olarak yerinde sayması da Hâkimiyet'in çıkarına olmuştu zira alanaştıranları kullanmadaki tekeli, mütevazı KUVVETLER güçlerinin gereken zamanda, doğru yerde olmasına elvermişti. Artık yıllarca kaçınılmaz borç-zaman uzaktaki koloni ve özerk dünyaların hiçbiri Hâkimiyet'in gücüyle başa çıkmayı umamazdı bile. Kendi emsalsiz gerilla savaşına sahip Maui Vaa-di'ndeki politik ayaklanma ve Qom-Riyadh'daki dini delilik gibi

olaylar hızla, sertçe ve Yeni Buşido'nun sert kanunlarına dönmenin önemini gösterir şekilde bastırılmıştı. Fakat KUVVETLER'in tüm hesaplamaları ve hazırlıklarına rağmen Gaspçılarla olacak kaçınılmaz yüzleşmeyi kimse tam olarak planlayamamıştı.

Barbar ataları, sızdıran O'Neill şehirlerinden, yuvarlanan asteroitlerden ve deneysel kuyruklu yıldız çiftlik öbeklerinden oluşan derme çatma bir donanmayla güneş sisteminden ayrıldı-ğından beri Gaspçılar, Hâkimiyet'in tek dış tehdidi olmuşlardı. Gaspçılar hawking sürücüsü teknolojisini elde ettikten sonra dahi resmî Hâkimiyet politikası, sürüleri yıldızların arasındaki boşlukta kaldığı ya da sistemlerarası yağmalarını gaz devlerinden küçük miktarlarda hidrojen ve üzerinde yaşam olmayan aylardan su buzu almakla sınırladıkları sürece onları görmezden gelmek olmuştu.

Bent'in Dünyası ve GHC 2990 gibi ilk taşra çatışmaları Hâkimiyet'in çok da ilgisinin olmadığı olağanüstü durumlar sayılmıştı. Lee Üç'teki meydan muharebesi dahi bir Koloni Hizmetleri problemi olarak sayılmış ve KUVVETLER saldırıdan altı yerel yıl, Gaspçılarının gidişindense beş yıl sonra oraya vardığında Hâkimiyet kaslarını gösterdiğinden artık herhangi bir barbar baskınının olmayacağı güvencesinin yarattığı rahatlıkla unutulmuştu.

Lee Üç'te yaşananlardan sonra KUVVETLER ile Gaspçı uzay kuvvetleri yüz ayrı sınır bölgesinde onlarca yıl boyunca çarpışmış ama havasız, ağırlıksız ortamdaki birkaç komando karşılaşması hariç herhangi bir çatışma yaşanmamıştı. Dünyalarağı'ndaki hikâyeler hızla çoğalmıştı: Üç yüzyıl boyunca ağırlıksızlığa alıştıklarından Gaspçılar asla Dünya benzeri gezegenleri tehdit edemeyecek; Gaspçılar insandan daha ileri ya da geri bir şeye evrimleştiler; Gaspçılar alanaştıran teknolojisine sahip değil, asla sahip olamayacaklar, bu sebeple asla KUVVETLER'e karşı bir tehdit olamayacaklar. Ardından Bressia geldi.

Bressia hem Ağ'a kolayca erişebilmesi hem de ondan altı ay uzakta olmasından memnun, kendini beğenmiş bağımsız dün-

yalardan biriydi; elmas, kozalak kökü ve benzersiz kahvesinin ihracatıyla zenginleşmiş bu dünya, koloni olmaktan cilveli bir şekilde kaçınsa da yüksek ekonomik hedeflerine ulaşmak için Hâkimiyet korumasına ve Ortak Pazarı'na muhtaçtı. Benzeri dünyaların çoğu gibi Bressia da kendi Nefsi Mûdafaa Gücü'yle gurur duyuyordu: on iki meşale gemisi, KUVVETLER:uzay'ın yarım yüzyıl önce elden çıkardığı, onarılmış bir hücum gemisi, kırk kadar küçük ve hızlı yörünge devriye aracı, on dokuz bin gönüllüden oluşan bir daimî ordu, açık denize uygun saygıdeğer bir donanma ve sadece sembolik amaçlarla elde tutulan bir dizi nükleer silah.

Gaspçıların hawking izleri Hâkimiyet gözlem istasyonlarında fark edilmiş ama Bressia sistemine yarım ışık yılından daha fazla yaklaşmayacak bir diğer sürü göçü olarak yanlış yorumlanmıştı. Fakat Oort bulutu etki alanına girene kadar fark edilmeyecek tek bir rota düzeltmesiyle Gaspçılar Eski Ahit'te geçen bir veba gibi Bressia'nın üzerine çökmüşlerdi. Bressia herhangi bir Hâkimiyet yardımından ya da cevabından en az yedi standart ay uzaktaydı.

Bressia'nın uzay gücü çatışmanın ilk yirmi saatinde tamamen yok edilmişti. Gaspçı sürüsü daha sonra Bressia'nın ayı ile arasındaki alana üç binden fazla gemi yığıp tüm gezegen savunmalarını sistematik olarak yok etmeye başlamıştı.

Bu dünya, Hicret'in ilk dalgasında mantıklı Orta Avrupalıların yerleştiği yerdi ve sahip olduğu iki kıta Kuzey Bressia ve Güney Bressia şeklinde yavan isimlere sahipti. Kuzey Bressia'da çöl, yüksek tundra ve çoğunlukla kozalak kökü toplayıcıları ile petrol mühendislerine ev sahipliği yapan altı büyük şehir vardı. Güney Bressia hem iklim hem coğrafya olarak daha uygundu ve dünyadaki dört yüz milyon insanın çoğunluğu ile devasa kahve çiftliklerini barındırıyordu.

Gaspçılar sanki bir zamanlar savaşın ne anlama geldiğini göstermek istiyormuşçasına Kuzey Bressia'yı yerle bir etmişlerdi: Önce birkaç yüz serpintisiz nükleer silah ve taktik plazma bom-

basıyla, ardından ölüm ışınlarıyla ve son olarak da özel virüslerle. On dört milyon sakinin sadece bir avucu kaçabilmişti. Güney Bressia ise belirlenmiş askerî hedefler, havaalanları ve Solno'daki büyük liman hariç herhangi bir bombardımana tutulmamıştı.

KUVVETLER doktrini, bir dünya yörüngeden temizlenebilecek olsa da endüstrileşmiş bir gezegenin askerî istilasının imkânsız olduğu şeklindeydi; yere iniş alanlarının lojistik sorunları, işgal edilmesi gereken alanın büyüklüğü ve işgalci ordunun idaresi güç boyutları işgalin olamayacağına dair kesin argümanlar olarak değerlendiriliyordu.

Gaspçılar elbette KUVVETLER'in doktrin kitaplarını okumamışlardı. Çıkarmanın yirmi üçüncü gününde iki binden fazla inişgemisi ve hücumbot Güney Bressia'ya indi. İstilanın o ilk saatlerinde Bressialı hava kuvvetlerinin geri kalanı da yok edildi. Gaspçı iniş alanlarında iki nükleer silah gerçekten patlatıldı: İlki enerji alanları tarafından yansıtıldı, ikincisiye yem olabilecek tek bir öncü gemiyi parçalamayı başardı.

Fark edildi ki Gaspçılar üç yüzyılda fiziksel olarak değişmişlerdi. Sıfır yer çekimli ortamları tercih ediyorlardı. Ama piyadeleri çok iyi çalışan bir dış iskelete sahipti ve siyahlara bürünmüş, uzun uzuvlu Gaspçı birliklerinin devasa örümcek istilasına gibi Güney Bressia'nın şehirlerini doldurması sadece birkaç gün sürdü.

Geriye kalan son organize direniş istilanın on dokuzuncu gününde yıkıldı. Başkent Buckminster da aynı gün düştü. Bressia'dan Hâkimiyet'e gönderilen son ıslahat mesajı Gaspçı birliklerinin şehre girmesinden bir saat sonra yarıda kesildi.

Albay Fedmahn Kassad, yirmi dokuz standart hafta sonra KUVVETLER Birinci Donanması'yla geldi. Tek bir alanaştıran donanımlı AtlamaGemisi'ni koruyan otuz omega sınıfı meşale-gemi yüksek hızla sisteme girdiler. Teklik küresi dönüş hızının yavaşlamasından üç saat sonra devreye sokuldu ve on saat sonra

sistemde, dört bin hazır KUVVETLER gemisi vardı. Karşı istila yirmi bir saat sonra başladı.

Bressia Savaşı'nın ilk dakikalarının matematiği buydu. Kassad için o günler ve haftalar matematiksel değer taşımıyordu, savaşın korkunç güzelliğinden ibaretti. Atlama Gemileri ilk defa bir bölükten fazlasını taşımak için kullanılıyordu ve bu, beklenildiği gibi kafa karıştırdı. Kassad beş ışık dakikası uzaktan girdi ve çakılla sarı tozun içine düştü çünkü hücumbot alanaştıran portalı çamur ve ilk birliklerin kanıyla kaygan hale gelmiş bir yokuşta aşağı doğru bakıyordu. Kassad çamurun içinde yattı ve tepelerin eteklerindeki karmaşayı izledi. On yedi alanaştıran hücumbotundan onu düşmüş ve kırık oyuncaklar gibi tepelerin etekleriyle çiftlik arazilerine yayılmış halde yanıyordu. Ayakta kalan gemilerin koruma alanları iniş yerlerini turuncu alev kubbelerine çeviren füze ve CPB ateşi saldırısıyla gitgide küçülüyordu. Kassad'ın taktik göstergeleri çaresiz bir karmaşaydı; vizörü bir dizi imkânsız ateş vektörü gösteriyor, ölmekte olan KUVVETLER birliklerinin olduğu yerlerde kırmızı kırmızı parıldıyor ve Gaspçı yayın bozucu hayaletlerinin dış hatlarını gösteriyordu. Biri birincil kumanda devresinden, "Ah, lanet olsun! Lanet olsun! Ah, lanet olsun!" diye bağıırıyordu ve implantlar komuta grubunun verilerinin olması gereken yeri boşluk olarak gösteriyordu.

Gönüllü askerlerden biri kalkmasına yardım ettikten sonra Kassad komuta arasındaki çamuru silkeleyip alanaştırandan geçecek bir sonraki birlik için kenara çekildi ve savaş başladı.

Kassad Güney Bressia'daki ilk dakikısından itibaren Yeni Buşido'nun öldüğünü fark etti. Seksen bin muhteşem donanımlı ve eğitilmiş KUVVETLER:kara askeri iniş alanlarından ileride, nüfusun olmadığı yerlerde savaş aradı. Gaspçılar yakılmış toprak çizgisinin gerisine çekilmek zorunda bırakılırken arkalarında sadece tuzaklar ve ölü siviller bıraktılar. KUVVETLER alanaştıranları kullanarak düşmanı köşeye sıkıştırdı ve savaşmaya zorladı. Gaspçıların karşılığı, yer birliklerini güç kalkanlarının altında

kalmak zorunda bırakan nükleer ve plazma silahlarından oluşan bir yayılım ateşi oldu ve bu sırada Gaspçı birlikleri şehirlerin çevresindeki savunma için hazırlanmış yerlere ve inişgemilerine doğru çekildi.

Uzayda da Güney Bressia'daki dengeleri değiştirecek çabuk zaferler yaşanmadı. Aldatmacalara ve ara sıra yaşanan ateşli çatışmalara rağmen Gaspçılar, Bressia'nın üç AB⁹ çapındaki her şeyin kontrolünü ellerinde tutmayı başardılar. KUVVETLER:uzay birlikleri geri çekilip donanmayı alanaştıran menziline tutmaya ve ana AtlamaGemisi'ni korumaya odaklandılar.

İki gün olarak öngörülen savaş önce otuz, ardından altmış güne uzadı. Savaş yirminci ya da yirmi birinci yüzyıldaki haline geri dönmüştü: Sivil cesetlerin üzerine yıkılmış şehirlerin tuğla tozu altında yapılan uzun, kasvetli çatışmalar. Başta yere inen seksen bin KUVVETLER askeri yüz bin taneye daha desteklendi ve hâlâ zayıf halde olduklarından iki yüz bin tane daha çağrıldı. Savaşı sadece Meina Gladstone'un ve bir düzine daha kararlı senatörün gaddar azimleri sürdürdü ama askerler ölürken Her Şey'in milyonlarca sesi ve YZ Danışma Konseyi geri çekilme kararı aldı.

Kassad taktiksel değişimi neredeyse anında anladı. Sokak dövüşü içgüdüleri, bölüğü Taşöbek Savaşı'nda yok edilmeden önce dahi ön plandaydı. KUVVETLER'in komutanları Yeni Buşido'yu ihlal edecekleri korkusuyla kararsızlık içinde donakalmış, hiçbir şey yapamazken Kassad –kendi alayının ve Delta Komuta Grubu'nun bombalanmasının ardından kendi tümeninin geçici komutanı görevinde– zaman kazanmak için adamlarından vazgeçiyor ve kendi karşı saldırılarına öncü olması için füzyon silahlarının kullanılmasını emrediyordu. Gaspçılar KUVVETLER'in Bressia'yı “kurtarmasından” doksan yedi gün sonra geri çekildiğinde Kassad hem lehine hem aleyhine olan Güney Bressia

Kasabı takma adını kazanmıştı. Kendi askerlerinin bile ondan korktuğu söyleniyordu.

Ve Kassad bir rüyadan daha fazla ya da daha az olan rüyalarda kadını gördü.

Taşöbek Savaşı'nın son gecesinde Avcı imha ekibiyle birlikte Gaspçı komandoların sığındığı son ağılları da boşaltmak için sonikler ve T-5 gazı kullandığı karanlık tünellerin labirentinde Albay, alevlerin ve çığlıkların arasında uyuyakalıp kadının uzun parmaklarının yanağına dokunuşunu ve yumuşak göğüslerinin vücudunda yarattığı baskıyı hissetti.

Kassad'ın emrettiği uzay bombardımanının ertesi sabahında, askerler cam gibi pürüzsüz yirmi metre genişliğindeki yanık kanalları takip ederek Yeni Viyana'ya girdiklerinde Kassad sanki suçlayıcı bakışlarıyla kurtarıcı KUVVETLER askerlerini selamlıyormuşçasına düzgün bir şekilde kaldırıma dizilmiş insan kafası sıralarına gözlerini kırpmadan baktı. Kassad kendi EMA'sının komutasına dönmüştü; kapıları kapattı ve lastik, ısınmış plastik ve yüklü iyonların kokusu eşliğinde ılık karanlıkta yatarken C3 kanallarının ve implant kodlarının mırıltısı altında kadının fısıltısını işitti.

Gaspçılar geri çekilmeden bir gece önce Kassad HS Brezilya'daki komuta konferansından ayrıldı, Hyne Vadisi'nin kuzeyindeki Çıkmazlar'da bulunan ana merkeze alanaştı ve son bombardımanı izlemek için kumanda aracıyla zirveye çıktı. En yakın taktik nükleer saldırı kırk beş kilometre ötedeydi. Plazma bombaları, mükemmel bir düzende ekilmiş turuncu ve kan kırmızı çiçekler gibi açıldılar. Cehennemkamçısı darbeleri geniş platoyu yararken Kassad iki yüzden fazla dans eden yeşil ışık huzmesi saydı. EMA'sının ateşetğinde oturmuş patlamaların gözlerinde kalan soluk parıltılarını silmeye çalışırken kadın, henüz uyumamış olmasına rağmen geldi. Üzerinde açık mavi bir elbise vardı ve tepelerdeki ölü kozalak kökü bitkilerinin arasında nazikçe yürüdü. Meltem elbisesinin yumuşak kumaşının eteklerini havalandırdı.

Kadının yüzü ve kolları soluk, neredeyse şeffaftı. Kadın onun adını seslendi, Kassad neredeyse sözcükleri duyabiliyordu ve ardından altındaki ovada bombardımanın ikinci dalgası başladı ve her şey sesler ile alevler arasında kayboldu.

İroninin hâkimiyetinde olduğu aşikâr olan evrende çoğunlukla olduğu gibi, Hâkimiyet tarihinin en kötü savaşı olan doksan dokuz günden burnu bile kanamadan çıkan Kassad, son Gaspçılar da sürügemilerine binip kaçtıktan iki gün sonra yaralandı. Buckminster'daki Kent Merkezi Binası'nda, şehirde ayakta kalan son üç binadan birinde Dünyalarağı'nın yeni zirvesinin aptal sorularına kısa ve öz cevaplar veriyordu ki bir mikrodüğmeden daha büyük olmayan bir plazma bubi tuzağı on beş kat yukarıda patladı, yeni zirveyi ve Kassad'ın yardımcılarından ikisini havalandırma boşluğundan aşağıdaki sokağa fırlatıp binayı Kassad'ın üzerine yıktı.

Kassad acil tıbbi müdahale için tümen merkezine gönderildi, ardından alanaştırılanla Bressia'nın ikinci ayının gölgesindeki AtlamaGemisi'ne transfer edildi. Orada yeniden diriltilip üst düzey askerler ve Hâkimiyet politikacıları onunla ne yapacaklarına karar vermeye çalışırken yaşam destek ünitesine bağlandı.

Bressia'nın alanaştırılan bağlantısı ve canlı medya yayınları sebebiyle Albay Fedmahn Kassad bir bakıma savaşın yüzü haline gelmişti. Güney Bressia Savaşı'ndaki eşi benzeri görülmemiş vahşetten rahatsız olan milyonlar Kassad'ın askerî mahkemeye çıkmasından ya da savaş suçlarından dolayı yargılanmasından memnuniyet duyacaktı. CEO Gladstone ve birçok diğerleriyse Kassad'la diğer KUVVETLER komutanlarını kurtarıcı olarak görüyorlardı.

Sonuçta Kassad yavaş bir yolculukla Ağ'a dönmek üzere bir hastane dönergemisine yerleştirildi. Fiziksel onarımların çoğu her hâlükârda fujde yapıldığından eski hastane gemilerinin ciddi yaralar almış hastalar ve hayata döndürülebilir ölümler üzerinde

kullanılması mantıklıydı. Kassad ve diğer hastalar Dünyalarağı'na ulaştıklarında faal göreve hazır olacaktı. Daha da önemlisi Kassad en az on sekiz standart aylık borç-zaman biriktireceğinden hakkındaki karşıt fikirler o zamana kadar unutulabilecekti.

Kassad uyanıp üzerine eğilmiş bir kadının karanlık şeklini gördü. Bir anlığına bunun o kadın olduğuna emin olsa da ardından bir KUVVETLER sıhhiyecisi olduğunu fark etti.

“Öldüm mü?” diye fısıldadı.

“Ölmüştün. Şu an HS Merric'tesin. Yeniden canlandırıldın ve birkaç kez yenilendin ama muhtemelen fuj sersemliğinden dolayı hatırlamıyorsun. Artık fizik tedavinin bir sonraki basamağına başlamaya hazırız. Kendini yürümeyi deneyebilecek gibi hissediyor musun?”

Kassad gözlerini kapatmak için kolunu kaldırdı. Fünün etkisinin yarattığı kafa karışıklığına rağmen şimdi acı dolu terapi seanslarını, RNA virüs banyolarındaki uzun saatleri ve ameliyatı hatırlıyordu. Çoğunlukla da ameliyatı. “Rotamız ne?” diye sordu gözlerini kapatmaya devam ederek. “Ağ'a nasıl döneceğimizi unuttum.”

Sıhhiyeci sanki her fujden uyandığında bu soruyu soruyormuşçasına gülümsedi. Belki de öyle yapıyordu. “Hyperion ve Bahçe'den geçeceğiz,” dedi kadın. “Şu an yörüngesinde olduğumuz...”

Kadının lafı dünyanın sonunun sesleriyle bölündü: Devasa pirinç borazanlar çalışıyor, metal yarıyor, tiz sesler bağıırıyordu. Kassad yataktan aşağı yuvarlandı, bir G'nin altında birinde yere düşerken şilteyi kendine doladı. Fırtına rüzgârları, onu güvertenin diğer ucuna sürükledi ve üzerine sürahiler, tepsiler, pijamalar, kitaplar, bedenler, metal aletler ve sayısız diğer eşya fırlattı. Adamlar ve kadınlar çığlık atıyor, sesleri koğuşa hızla dolan havanın tiz uğultusunda yükseliyordu. Kassad döşeğin duvara çarptığını hissetti, sıkığı yumruklarının arasından baktı.

Bir metre ötesinde futbol topu büyüklüğünde, bacakları fazlasıyla kıvrımlı bir örümcek kendini gemi bölmesinde bir anda beliren bir çatlağın içine sokmaya çalışıyordu. Eklemsiz bacakları kâğıda ve çevresinde dönen diğer döküntülere sürtünüyor gibiydi. Örümcek döndü ve Kassad onun sıhhiyecinin kafası olduğunu fark etti; kadının başı ilk patlamada gövdesinden ayrılmıştı. Uzun saçları Kassad'ın yüzüne doğru geldi. Ardından çatlak bir yumruk genişliğinde açıldı ve kafa içinde kayboldu.

Kassad kendini yukarı kaldırmayı başardığı anda vinç kolu dönmeyi bıraktı ve "yukarı" anlamını kaybetti. Şu an etki sahibi olan sadece koğuştaki her şeyi gemi gövdesindeki çatlaklardan ve deliklerden savuran fırtına rüzgârları ile geminin mide bulandırıcı yalpalaması ve dönüşüydü. Kassad ona karşı yüzdü, kendini vinç kolu koridoruna çıkan kapıya doğru çekti, bulabildiği her tutacağı kullandıktan sonra son beş metreyi kendini duvardan serbestçe iterek aştı. Metal bir tepsi gözünün hemen üzerine çarptı; gözleri kanamış bir ceset neredeyse tekrar koğuşun içine devrilmesine neden oldu. Hava geçirmez acil durum kapıları nafile bir şekilde, bedeni kapının mühürlenmesini engelleyen komandoya çarpıyordu. Kassad vinç kolu şaftına doğru yuvarlandı ve cesedi ardından çekti. Kapı arkasından mühürlendi ama şaftta da koğuştakinden fazla hava yoktu. Bir yerlerdeki borazanın sesi duyulmayacak kadar tiz bir çığlığa dönüştü.

Kassad da akciğerlerindeki ve kulaklarındaki basıncı rahatlatmak için çığlık atıyordu. Vinç kolu hâlâ hava kaçıırıyordu; o ve ceset yüz yirmi metre boyunca geminin ana gövdesine doğru çekiliyorlardı. O ve ölü komando tüyler ürpertici bir vals eşliğinde vinç kolu şaftı boyunca yuvarlandılar.

Komandonun giysisindeki acil durum açılma yerlerini açmak Kassad'ın yirmi saniyesini aldı, adamın cesedini çıkarıp kendi bedenini içine sokmaksa bir dakika daha sürdü. Ölü adamdan en az on santim daha uzun boyluydu ve giysi biraz esnemeye izin verecek şekilde yapıldıysa da boynu, el bilekleri ve dizleri

çevresini acı verici şekilde sıkıyordu. Kask alnına mengene gibi bastırıyordu. Vizörünün iç tarafına kan damlaları ve nemli beyaz bir madde yapışmıştı. Komandoyu öldüren şarapnel parçası giriş ve çıkış delikleri bırakmıştı ama giysi kendini mühürlemek için elinden geleni yapmıştı. Göğüs ışıklarının çoğu kırmızı yanıyordu ve giysi, Kassad durum raporu istediğinde cevap vermedi; yine de solunum sistemi endişe verici bir hırıltıyla da olsa çalışıyordu.

Kassad giysinin telsizini denedi. Hiçbir ses yoktu, arka plan statığı bile. İletiaracısı girişini bulup onu güverte terminaline soktu. Hiçbir şey. O sırada gemi yeniden takla attı, metal yüzeyde bir dizi darbe titreşti ve Kassad vinç şaftının duvarına savruldu. Ulaştırma kafeslerinden biri yuvarlanarak üzerine gelirken kopuk kabloları tedirgin bir deniz anemonunun dokunaçları gibi savrulup durdu. Kafesin içinde cesetler vardı, ayrıca hâlâ şaft duvarı boyunca uzanan döner merdivenin parçalarında da birbirine dolanmış bedenler vardı. Kassad duvara bir tekme atarak şaftın sonuyla arasındaki mesafeyi kapattı; hava geçirmez kapılar mühürlenmiş, vinç kolu şaftı tamamen kapanmıştı ama ana ayırıcı duvarda içinden bir ticari EMA'nın geçebileceği kadar büyük delikler vardı.

Gemi tekrar yalpaladı ve daha delice savrulmaya başlayıp Kassad'a ve şafttaki diğer her şeye yeni kompleks Coriolis kuvveti uygulamaya başladı. Kassad yarılmış bir metal parçasına tutundu ve kendini HS Merrick'in üç katlık gövdesindeki bir bölmenin içine soktu.

İçeriye gördüğünde neredeyse kahkaha atacaktı. Eski hastane gemisine kim müdahale ettiyse bunu doğru yapmıştı; basınç mühürleri kırılana, kendi kendine mühürlenmiş üniteler yırtılana, hasar kontrol uzaktan kumandalarına aşırı yük binene ve iç bölme duvarları yıkılana kadar gövdeyi CPB'lerle yarmış ve kesmişti. Ardından düşman gemisi hurda gemiye, KUVVETLER:uzay'da-kilerin şarapnel olarak adlandırdığı savaş başlıklarını fırlatmıştı.

Bunun etkileri kalabalık bir fare labirentine bir antipersonel el bombası atmaya oldukça benzer olmuştu.

Binlerce delikten ışık parıldıyordu ve yer yer süzülen toz, kan ve yağın yarattığı bulanıklığın etkisiyle rengarenk ışık huzmelerine dönüşüyorlardı. Kassad, geminin sallantıları ve dönmeleriyle bükülerek asılı durduğu yerden çıplak ya da parçalanmış yirmi kadar ceset daha görebiliyordu; hepsi sıfır yer çekiminde ölümün su altı balesi zarafetindeki dansıyla hareket ediyorlardı. Cesetlerin çoğu kendi kan ve dokularından oluşan bireysel küçük güneş sistemleri halinde süzülüyordu. Birkaç tanesi basınçla büyümüş çizgi film karakterine benzer bakışlarıyla Kassad'ı izliyorlardı ve rastgele, yavaş el kol hareketleriyle onu çağırır gibi görünüyorlardı.

Kassad komuta çekirdeğine giden ana indirme şaftına ulaşabilmek için enkazı tekmeledi. Silah görmemişti, komando hariç hiç kimse uzay giysilerini giymeyi başaramamış gibi görünüyordu ama kumanda çekirdeğindeki dolapta ya da kış taraftaki komando kamaralarında silah olması gerektiğini biliyordu.

Kassad son parçalanmış basınç mühründe durdu ve dik dik baktı. Bu sefer gerçekten de kahkaha attı. Buranın ardında ana indirme şaftı da kış tarafı da yoktu. Gemi yoktu. Bu bölüm, yani eski püskü gövdenin vinç kolu ve tıbbi koğuş modülü, tıpkı Beowulf'un Grendel'in kollarını bedeninden ayırdığı kolaylıkta gövdeden ayrılmıştı. İndirme şaftının son mühürlenmemiş kapısı uzaya açılıyordu. Kassad HS Merrick'in harap haldeki bir düzine diğer parçasının birkaç kilometre ötede, gün ışığının parıltısında yuvarlanıp durduğunu görebiliyordu. Yeşil ve mavi bir gezegen öylesine yakında parıldıyordu ki Kassad yükseklik korkusuna kapılıp kapı çerçevesini daha da sıkı kavradı. O izlerken bir yıldız gezegenin çevresinden yükseldi, lazer silahlar yakut rengi mors lambalarıyla göz kırptı ve uzay boşluğunda yarım kilometre ötede duran parçalanmış bir gemi bölümü tekrar patlayarak buharlaşmış metal, donuk enkaz ve Kassad'ın ceset olduğunu algıladığı dönüp duran siyah beneklere dönüştü.

Kassad kendini güvenli enkaz yığınının biraz daha içine sokup durumunu değerlendirdi. Komandonun giysisi bir saatten fazla dayanmayacaktı, Kassad şimdiden bozulan yeniden solunum sisteminin çürük yumurta kokusunu almaya başlamıştı ve enkaz içinde ilerleme çabası sırasında hava geçirmez herhangi bir bölüm ya da bölme görmemişti. Hem zaten içine sığınabileceği bir dolap ya da hava kilidi bulsa ne olacaktı? Kassad altındaki gezegen Hyperion mı yoksa Bahçe mi bilmiyordu ama iki dünyada da KUVVETLER güçlerinin var olmadığını biliyordu. Ayrıca yerel savunma güçlerinin hiçbirinin bir Gaspçı savaş gemisine meydan okumayacağından da oldukça emindi. Herhangi bir devriye aracının enkazı incelemeye gelmesi günler alırdı. Kassad biliyordu ki şu an içinde bulunduğu yörüngede yuvarlanıp duran enkaz yığını, herhangi biri onu kontrole gelmeden önce irtifa kaybedip yanan binlerce tonluk bükülmüş metal halinde atmosfere girecekti. Yerel halk bundan hoşlanmayacaktı, Kassad biliyordu ama onların bakış açısına göre Gaspçılar kendilerine düşman etmektense gökyüzünün bir parçasının yere düşmesine izin vermek daha faydalı olabilirdi. Eğer gezegende ilkel yörünge savunma silahları ya da yere kurulmuş CPB'ler varsa bunları Gaspçı gemisi üzerinde kullanmaktansa enkazı patlatmak için kullanmanın daha mantıklı olduğunu acı bir gülümsemeyle fark etti.

Kassad için bunların hiçbirisi fark yaratmayacaktı. Hemen bir şey yapmazsa gemiden kalanlar atmosfere girmeden ya da yerel halk harekete geçmeden çok önce ölmüş olacaktı.

Komandonun büyütücü ekranı onu öldüren şarapnel tarafından parçalanmış olsa da Kassad görüntü levhasından geriye kalanları vizörünün önüne getirdi. Göstergeler kırmızı yanıyordu ama giysisinin örümcek ağı gibi çatlaklar oluşmuş ekranda, soluk yeşil renkte parlayan büyütülmüş görüntüyü gösterecek enerjisi vardı. Gaspçı meşalegemisi yüz kilometre ötede, koruma kalkanları arka plandaki yıldızları bulanıklaştırır şekilde durur ve birkaç nesne fırlatırken Kassad izledi. Bir an için Kassad bunların

öldürücü darbe füzesi olduğuna emindi ve sadece birkaç saniye ömrü kaldığı gerçeğiyle keyifsizce kendi kendine sırttı. Ardından düşük hızlarını fark edip görüntüyü biraz daha yakınlaştırdı. Güç ışıkları kırmızı renkte yanıp söndü ve büyütücü kapandı ama öncesinde Kassad yaklaşan şeylerin her biri eklemsiz altı idareci kol karmaşasıyla bezeli, iticilere ve kokpit kabarcıklarına sahip oval şekiller olduğunu gördü. KUVVETLER:uzay'daki insanlar bu Gaspçı çıkartma gemilerine "Kalamarlar" diyordu.

Kassad kendini enkazın daha da ilerisine itti. Kalamarların kendisinin bulunduğu gemi parçasına ulaşmaları bir ya da birkaç dakika sürecekti. O şeylerin biri kaç Gaspçı taşıyordu? On mu? Yirmi mi? Kassad ondan az olmayacağına emindi. Ayrıca bu Gaspçılar baştan aşağı silahla, kızılötesi algılayıcılarla ve hareket sensörleriyle donanmış olacaktı. Hâkimiyet'in uzay komandolarına eş değer özel Gaspçı gücünün komandoları sadece serbest düşüş dövüşü eğitimine sahip değildi, aynı zamanda yer çekimsiz ortamda doğmuş ve büyümüşlerdi. Uzun uzuvları, nesneleri kavrayabilen ayak parmakları ve protez kuyrukları bu ortamda onlara avantaj sağlayacaktı; gerçi Kassad hâlihazırda sahip olduklarından daha fazla avantaja ihtiyaç duyacaklarını zannetmiyordu.

Bedenini bükülmüş metal labirentine özenle geri sokarken korkunun yarattığı adrenalinle çılgınlık atarak kendini karanlığa savurma arzusuyla savaştı. Ne istiyorlardı? Esir. Bu hayatta kalma problemini anlık olarak çözerdi. Hayatta kalması için tek yapması gereken teslim olmaktı. Bu çözümle ilgili zorluk, Kassad'ın, Bressia'da ele geçirdikleri Gaspçı gemisinin KUVVETLER:istihbarat'taki hologramlarını görmüş olmasıydı. O geminin depo alanlarında iki yüzden fazla esir vardı. Ve Gaspçıların bu Hâkimiyet vatandaşlarına birçok sorusu olduğu aşikârdı. Belki de bu kadar fazla esiri beslemenin ve hapsedmenin zor olduğuna karar vermişlerdi, belki de bu onların basit sorgu tekniği idi ama sonuç Bressialı vatandaşlarının ve ele geçirilmiş KUVVETLER

askerlerinin biyoloji laboratuvarlarındaki kurbağalar gibi metal tepsilere yatırılmış ve karınları yarılmış halde bulunmuş olmalarıydı; organları besleyici sıvılarla yıkanmış, kolları ve bacakları düzgün bir şekilde kesilmiş, gözleri çıkarılmış ve zihinleri doğrudan kafataslarındaki üç santimetrelik deliklere takılmış kaba kortikal iletişim girişleri ve şant kablolarıyla sorgulayıcılarının sorularına hazır hale getirilmiş olmaları.

Kassad kendini süzülen enkazın ve geminin kablolarının birbirine dolanmış karmaşasının içine çekti. Teslim olmaya dair en ufak bir eğilim dahi taşımıyordu. Dönüp duran yığın titreşti, ardından en az bir tane kalamar kendini gövdeye ya da bölme ayraçlarından birine sabitlerken hareketsizleşti. *Düşün*, diye kendine emretti Kassad. Saklanma yerinden ziyade bir silaha ihtiyacı vardı. Enkazın içinde dolaştığı sırada hayatta kalmasına yardım edecek herhangi bir şey görmüş müydü?

Kassad hareket etmeyi bıraktı ve düşünürken dağılmış bir bölmenin fiber optik kablolarından sarktı. Uyandığı tıbbi koğuşta yataklar, fuj tankları, yoğun bakım ekipmanları, vesaire vardı... çoğu dönüş modülünün gövdesindeki deliklerden dışarı saçılmıştı. Vinç kolu şaftı, asansör kafesi, merdivenlerdeki cesetler. Hiç silah yoktu. Çoğu beden şarapnel patlamalarıyla ya da ani basınç azalmasıyla çıplak kalmıştı. Asansör kabloları? Hayır, çok uzunlardı ve alet olmadan parçalamak imkânsızdı. Aletler? Hiç görmemişti. Tıbbi muayene odaları ana indirme şaftının ötesinde süzülür haldeydi. Tıbbi tarama odaları, MRI tankları ve CPD bölümleri yağmalanmış lahitler gibi açık bir şekilde duruyorlardı. En az bir ameliyathane sağlamdı; içindekiler etrafa dağılmış, aletler ve uçan kablolarla bir labirente dönmüştü. Solaryum pencereleri dışarı doğru patladığından paramparça olmuştu. Hasta salonları. Doktor salonları. Ameliyat hazırlık odaları, koridorlar ve ne olduğu anlaşılmayan kabinler. Cesetler.

Kassad orada bir saniye daha asılı kalıp dönüp duran ılık ve gölge labirentinde yolunu buldu, ardından tekmeleyerek oradan uzaklaştı.

On dakikası olacağını ummuştı; sekiz dakikadan az geçmişti. Gaspçıların düzenli ve etkili bir şekilde ilerleyeceklerini biliyordu ama sıfır yer çekiminde ne kadar etkili olabileceklerini azımsamıştı. Her grupta en az iki kişi olacağına hayatı üzerine bahse girmişti; bu temel uzay komandosu prosedürüydü, aynı KUVVETLER:kara paraşütçülerinin bir şehir savaşında kapı kapı gitmeyi öğrenmesi, birinin kapıları açarken diğerinin koruma ateşi sağlaması gibi. Eğer ikiden fazla kişi olursa, eğer Gaspçılar dört kişilik ekiplerle çalışıyorsa Kassad kesin ölecekti.

Üçüncü ameliyathanenin ortasında süzülüyordu ki Gaspçı kapıdan girdi. Kassad'ın yeniden solunum sistemi neredeyse tamamen bozulmuştu; pis havayı soluyarak hareketsiz şekilde dururken Gaspçı komandosu içeri daldı, yanına geldi ve iki silahını komando uzay giysisinin içindeki silahsız şekle doğrulttu.

Kassad giysisinin ve vizörünün iğrenç halinin ona bir iki saniye daha kazandıracağını hesapladı. Kassad'ın gözleri pislik kaplı yüz koruyucusunun ardından hafifçe yukarı kalkarken Gaspçının göğsündeki ılık onu taradı. Komando iki silah taşıyordu: Bir elinde bir sonik sersemletici, sol "ayağının" uzun parmaklarında ise daha küçük ama çok daha ölümcül bir lazer silahı vardı. Sonik silahını kaldırdı. Kassad'ın protez kuyruğundaki öldürücü iğneyi fark edecek vakti oldu ve ardından eldivenli sağ elindeki fareye tıkladı.

Acil durum jeneratörünü ameliyathane devrelerine bağlamak Kassad'ın sekiz dakikasının çoğunu almıştı. Ameliyat lazerlerinin hepsi olmasa da altı tanesi hâlâ çalışıyordu. Kassad daha küçük olan dört taneyi kapı girişinin solundaki alana, iki tane kemik kesiciyi ise sağına hedeflemişti. Gaspçı sağa hareket etti.

Gaspçının giysisi patladı. Lazerler önceden programlanmış daireler halinde kesmeye devam ederken Kassad kendini öne doğru

itti, mavi ışık huzmelerinin altındaki artık işe yaramaz halde olan giysisinin dolgu materyalinin ve kaynayan kanın dönerek yayılan pusunun içinden geçti. Tam ikinci Gaspçı odaya girerken bir Eski Dünya şempanzesinin çevikliğiyle sonik silahı elinden aldı.

Kassad sonik silahı adamın kaskına yaslayıp ateşledi. Uzak giysisinin içindeki şekil gevşedi. Protez kuyruk rastgele sinir iletileriyle birkaç kez kasıldı. Sonik silahı bu kadar yakından ateşlemek bir esir alma metodu değildi; böylesine yakındaki bir patlama insan beynini yulaf lapasına benzer bir şeye dönüştürüyordu. Kassad esir almak istemiyordu.

Tekmeleyerek serbest kaldı, bir kirişe tutundu, faal haldeki sonik silahıyla kapının ardını taradı. Başka kimse gelmedi. Yirmi saniye sonra kontrol ettiğinde boş koridorla karşılaştı.

Kassad ilk cesedi görmezden gelip elbisesi sağlam haldeki adamı soydu. Komando uzay giysisinin altında çıplaktı ve aslında adam değildi; kadın komandonun kısa kesilmiş sarı saçları, küçük göğüsleri ve kasık kıllarının hemen üzerinde bir dövmesi vardı. Kadın oldukça soluk tenliydi ve burnundan, kulaklarından, gözlerinden akan kan damlaları havada süzülüyordu. Kassad, Gaspçıların komandoları arasında kadınların da yer aldığını zihnine not etti. Bressia'daki tüm Gaspçı bedenleri erkekti.

Cesedi kenara itip kendini yabancı giysisinin içine sokuştururken kaskını ve yeniden solunum sistemini üzerinde tuttu. Uzak boşluğu derisinin yüzeyindeki kan damarlarını patlattı. Tuhaf tokalar ve kilitlerle uğraşırken derin soğuk tenini kesti. Ne kadar uzun boylu olsa da kadının giysisi için kısaydı. Eldivenleri uzanarak kontrol edebiliyordu ama ayaklıklar ve kuyruk bağları umutsuzdu. Kendi kaskını çıkarıp yerine Gaspçının baloncuğunu oturtmaya çalışırken onları yararsızca havada asılı kalmaya bıraktı.

Boyun *diskey*indeki ışıklar kehribar ve eflatun rengi yanıyordu. Kassad ağrıyan kulak zarlarında bir hava akımının sesini duydu ve yoğun, zengin, pis koku ona hücum ederken neredeyse kusa-caktı. Bunun bir Gaspçı için evin hoş kokusu olduğunu varsaydı.

Baloncuğun içindeki kulaklıklardan kulağa kadim İngilizce bir ses kaydı son hız geriye oynatılıyormuş gibi gelen dilde şifreli emirler duydu. Kassad yine hayatıyla bahis oynamaya başlamıştı, bu seferki Bressia'daki Gaspçı yer ekiplerinin KUVVETLER:-kara gibi taktiksel implant ağıyla değil de sesli telsiz ve temel uzaktan ölçümle çalışan yarı bağımsız ekipler olduğu gerçeğine dayanıyordu. Eğer burada da aynı sistemi kullanıyorlarsa o zaman komandoların lideri olan adam (ya da kadın) askerlerinden ikisinin kayıp olduğunu biliyor ve onlara dair tıbbi verileri görüyor ama tam olarak nerede olduklarını bilmiyor olabilirdi.

Kassad varsayımlarda bulunmayı bırakmanın ve harekete geçmenin zamanının geldiğine karar verdi. Fareye tıklayıp ameliyat lazerlerini ameliyathaneye girecek her şeye ateş edecek şekilde programladı; ardından yarı zıplar, yarı yuvarlanır halde koridorda ilerledi. *Bu lanet olasıca giysilerle hareket etmek, diye düşündü, bir yer çekimi alanında pantolonun bacaklarına düşmüş halde yürümeye çalışmaya benziyor.* İki enerji silahını da yanına almıştı ve –onları koyabileceği herhangi bir kemer, asma halkası, kanca, cırt cırt, şarjör kısılcı ya da cep olmadığından– şimdi hologram drama filmlerindeki sarhoş bir korsan gibi iki elinde birer silahla, bir duvardan diğerine sekerek ilerliyordu. Kendini tek eliyle bir yere sabitlemeye çalışırken tabancalardan birini istemeden de olsa ardında bıraktı. Eldiven iki beden ele takılmış on beş beden boyutunda bir tane gibiydi. Lanet olasıca kuyruk savrulup kask baloncuğuna çarpıyordu ve tam bir karın ağrısıydı.

Uzakta ışık gördüğünde iki kez çatlakların arasına sığındı. Tam kalamaların yaklaştığını gördüğü güverte açıklığına gelmişti ki bir köşeyi dönüp kendini üç Gaspçı komandosuyla burun buruna buldu.

Üzerinde Gaspçı giysisi olması ona en az iki saniyelik bir avantaj kazandırıyordu. Uzay giysili ilk şekli yakın mesafeden kaskından vurdu. İkinci adam ya da kadın sol omzunun üzerinden geçen vahşi bir sonik patlaması ateşledikten bir saniye

sonra Kassad onun göğüslüğüne üç el ateş etti. Üçüncü komando geriye çekildi, üç tutacak buldu ve Kassad onu hedef alamadan önce yıkık bölme duvarından geçip gözden kayboldu. Kulaklığında küfürler, emirler ve sorular yankılandı. Kassad sessizce komandoyu kovaladı.

Üçüncü Gaspçı eğer tekrar onurunu kazanıp savaşmak için dönmeseydi kaçabilirdi. Kassad beş metre öteden adamın sol gözüne bir enerji akımı saplarken açıklanamayacak şekilde dejavu hissine kapıldı.

Ceset güneş ışığına doğru geri geri yuvarlandı. Kassad kendini açıklığa çekip yirmi metreden az mesafe öteye demir atmış kalamara baktı. Uzun süredir ilk kez şansının yaver gittiğini düşündü.

Birileri onu kalamardan ya da enkazın içinden vurmaya çalışırsa herhangi bir şey yapamayacağını bilerek duvarı tekmeleyip boşluğu aştı. Hedef olduğu aşikâr durumlarda hep olduğu gibi testis büzüştüren bir gerilim hissetti. Hiç kimse ateş etmedi. Emirler ve soru şeklindeki viyaklamalar kulaklarına geldi. Onları anlayamıyordu, nereden geldiklerini bilmiyordu ve konuşmanın dışında kalmanın en iyisi olacağını düşünüyordu.

Giysinin hantallığı yüzünden neredeyse kalamarı kaçırıyordu. Kısa bir an için böylesi bir düş kırıklığının savaş düşkünlüğüne evren tarafından verilecek uygun bir cevap olacağını düşündü: Cesur savaşçı yakındaki bir gezegenin yörüngesinde süzülüyor, hareket sistemi yok, itici gücü yok, hiçbir tepki şansı yok... silahı bile geri tepmesiz. Hayatını bir çocuğun elinden kaçan balon misali gereksiz ve zararsız şekilde sona erdirecek.

Kassad eklemleri yerinden çıkacak gibi uzandı, bir antenin ucunu yakaladı ve elleriyle kendini kalamarın gövdesine çekti.

Lanet olasıca hava kilidi neredeydi? Gövde bir uzay aracına göre pürüzsüzdü ama BASMAYIN ve TEHLİKE: İTİCİ ÇIKIŞI'nın Gaspçı dilindeki karşılıkları olduğunu varsaydığı bir sürü desen, çıkartma ve panellerle kaplıydı. Görünürde her-

hangi bir giriş yoktu. Gemide Gaspçılar, en azından bir pilot olduğunu tahmin ediyordu ve muhtemelen o kişi de neden geri dönen komandolarının doğrudan hava kilidine gitmek yerine sakat bir yengeç gibi gövdenin çevresinde dolanıp durduğunu merak ediyordu. Belki de nedenini biliyordu ve silahı çekilmiş halde içeride bekliyordu. Her halükârda kimsenin ona kapıyı açmayacağı aşikârdı.

Canın cehenneme, diye düşündü Kassad ve gözlem kabarcıklarından birine ateş etti.

Gaspçılar gemilerini düzenli tutuyorlardı. Dışarı akın eden havayla beraber kayıp ataçların ve bozuk paraların karşılığı olabileceklerden fazlası çıkmadı. Kassad hava akımı durana kadar bekledi, ardından boşluktan sıkışarak geçti.

Taşıma alanındaydı: Yastıklarla kaplı bölge herhangi bir inişgemisinin ya da APC'nin paraşütçü atlama alanından çok da farklı görünmüyordu. Kassad bir kalamarın muhtemelen tam teçhizat uzay giysileriyle yirmi Gaspçı taşıdığını zihnine not etti. Şu an boştu. Açık bir kapak kokpite çıkıyordu.

Gemide sadece bir pilot kalmıştı ve Kassad ona ateş ettiğinde kemerini çözmenin son aşamasındaydı. Kassad cesedi taşıma bölmesine itip kumanda koltuğu olduğunu umduğu yere geçerek kemerini taktı.

Tepesindeki kabarcıktan ılık gün ışığı geliyordu. Video monitörleri ve konsol hologramları tam karşının, kıcın ve içerideki operasyonda kullanılan omuz kameralarının görüntülerini gösteriyordu. Kassad bir anlığına üçüncü ameliyathanedeki çıplak bedeni ve birkaç şeklin cerrahi lazerlerle dövüştüğünü gördü.

Fedmahn Kassad'ın çocukluğunda izlediği drama hologramlarında kahramanlar, hep ihtiyaç duyduklarında ekranoplanları, uzay araçlarını, egzotik EMA'ları ve diğer tuhaf aletleri kullanmayı biliyormuş gibi görünürlerdi. Kassad askeri nakil araçlarının, basit tankların ve APC'lerin hatta zorunda kalırsa hücumbotların ve inişgemilerinin nasıl kullanılacağı konusunda eğitilmişti. Eğer

kaçak bir KUVVETLER uzay aracında mahsur kalsa –ne kadar uzak bir ihtimal olsa da– komuta çekirdeğiyle, ana bilgisayarla konuşacak veya telsizden ya da ıslıhat vericisinden bir yardım çağrısı gönderecek kadar anlaşabilirdi. Bir Gaspçı kalamarında kumanda koltuğunda oturan Kassad'ın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Anında kalamarın dokunaçlarını kontrol eden uzak kavrayış bölmelerini tanıdı ve üzerinde düşünüp inceleyebileceği iki ya da üç saat verilseydi diğer kontrollerden de birkaçını çözebilirdi. Zamanı yoktu. Öndeki ekran uzay giysili üç şeklin kalamara doğru zıpladığını ve ateş ettiklerini gösteriyordu. Bir Gaspçı komutanının soluk, tuhaf bir şekilde uzaylı görünümüne sahip yüzü birdenbire hologram konsolda belirdi. Kassad baloncuğun kulaklıklarından bağırışlar duydu.

Ter kürecikleri gözlerinin önünde uçuşup kaskının içine çarptı. Başını sallayarak onlardan elinden geldiğince kurtuldu, gözlerini kısarak kumanda konsollarına baktı ve doğru olması olası birkaç yüzeye dokundu. Kassad biliyordu ki eğer kalamar sesle kumanda devrelerine, kontrolleri etkisiz hale getirecek önlemlere ya da kuşkulu bir gemi bilgisayarına sahipse işi bitmişti. Pilotu vurmadan önceki bir ya da iki saniye boyunca tüm bunları düşünmüş ama adamı zorla bir şeyler yapmaya itecek ya da ona güvenecek bir yöntem bulamamıştı. *Hayır, böyle olmak zorundaydı,* diye düşündü Kassad daha fazla kontrol yüzeyine dokunmaya devam ederken bile.

Bir itici ateşlenmeye başladı.

Kalamar palamarlarını çekti. Kassad bağlı olduğu yerde ileri geri zıpladı. “Siktir,” diye fısıldadı, KUVVETLER sıhhiyecisine geminin nereye gittiğini sorduğundan beri ilk kez konuşmuştu. Eldivenli parmaklarının kavrayış bölmelerine yetişebileceği kadar uzandı. Altı tutucudan dördü açıldı. Biri koptu. Diğer HS Merrick'in bölme duvarından bir parçayı kopardı.

Kalamar özgür kaldı. Video kameralar uzay giysili kişilerden ikisinin atlayışlarını ıskaladığını, üçüncüsününse Kassad'ı da kurtaran anten ucunu kavradığını gösterdi. Artık itici kontrollerinin nerede olduğunu az çok bilen Kassad delirmişçesine onlara dokundu. Baş üstünde bir ışık yandı. Holo projektörlerin hepsi kapandı. Kalamar her yöne hareketin en vahşi etmenlerinin hepsini kapsayan manevralar yapmaya başladı. Kassad uzay giysili şeklin üstteki kabarcığın ardından geçişini, bir an için ön tarafı gösteren ekranda görünüşünü, ardından kış kamerasından gitgide uzaklaştığını gördü. Adam ya da kadın görünemeyecek kadar küçük hale geldiğinde bile enerji silahını ateşlemeye devam ediyordu.

Vahşi sarsıntılar devam ederken Kassad bilincini açık tutmaya çabaladı. Çeşitli sesli ve görsel alarmlar dikkatini çekmek için bağırlıyorlardı. Kassad itici kontrollerine dokundu, bunu bir başarı olarak değerlendirdi ve beş ayrı yöne gitmeye çalışmaktansa sadece iki yöne ilerlemeye başladığında ellerini çekti.

Rastgele bir kamera açısı ondan uzaklaşan meşalegemiği gösteriyordu. Güzel. Eğer ona yaklaşıp, onu herhangi bir şekilde tehdit ederse Gaspçı savaş gemisinin onu anında yok edebileceğine dair en ufak şüphesi yoktu. Kalamar silahlı mı bilmiyordu, kişisel olarak anti personel silahlardan daha ağır bir şey taşıyacağını zannetmiyordu ama herhangi bir meşalegemi kumandanının, kontrolden çıkmış bir mekiğin gemisinin yakınlarına gelmesine izin vermeyeceğinden en ufak bir şüphesi olmaksızın emindi. Kassad Gaspçıların hepsinin artık kalamarın düşman tarafından kaçırıldığını bildiğini varsaydı. Eğer meşalegemi onu buharlaştırırsa hiç şaşırmazdı, hayal kırıklığına uğrardı ama şaşırmazdı fakat Gaspçı insanların olmasa da insanların doğasında olan iki duyguya güvendi: merak ve öç alma arzusu.

Biliyordu ki merak gergin anlarda kolayca devreden çıkarılabilirdi ama Gaspçılarınkine benzer yarı feodal milis kültürlerin öç alma duygusundan derinden etkilendiğine güveniyordu.

Diğer tüm şartların eşit olması durumunda, onlara daha fazla zarar verme ya da kaçma şansı olmadığı da hesaba katıldığında, Albay Fedmahn Kassad onların kesim tahtaları için mükemmel bir adaydı. Öyle olmasını umdu.

Kassad önünü gösteren ekrana baktı, kaşlarını çattı, kemerini yukarıdaki kabarcıktan bakabilmesine yetecek kadar gevşetti. Gemi eskisi kadar vahşice olmasa da yalpalıyordu. Gezegen daha yakın görünüyordu; "tepesindeki" manzarayı bir yarım küre dolduruyor gibiydi ama kalamarın atmosfere ne kadar yakın olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Veri ekranlarından hiçbirini okuyamıyordu. Yörünge hızının ne olduğuna ve atmosfere girme şokunun ne kadar büyük olacağına dair sadece tahmin yürütebiliyordu. Merrick'in enkazına attığı uzun bakış Kassad'a atmosfere oldukça yakın olduğunu gösterdi, belki yerden beş ya da altı yüz kilometre yukarıda ve inişgemileri için kullanılan bir çeşit park etme yörüngesinde olduğunu.

Kassad yüzünü silmeye çalıştı ve gevşek eldiveninin parmakları vizörüne dokunduğunda kaşlarını çattı. Yorgundu. Lanet olsun, sadece birkaç saat önce fújdeydi ve sadece birkaç gemi haftası önce bedenlen neredeyse tamamen ölmüştü.

Acaba aşağıdaki dünya Hyperion mı yoksa Bahçe mi, diye düşündü. İkisine de gitmemişti ama Bahçe'nin daha geniş bir yerleşimi olduğunu ve bir Hâkimiyet kolonisi haline gelmeye daha yakın olduğunu biliyordu. Bahçe olmasını umdu.

Meşalegemi üç hücumbot gönderdi. Kış kamerası onları menzilden çıkaracak kadar dönmeden önce Kassad gemileri net bir şekilde gördü. Geminin önündeki gezegen duvarına doğru daha hızlı yalpaladığını hissedene kadar itici kontrollerine dokundu. Yapabileceği başka pek bir şey kalmamıştı.

Üç Gaspçı hücumbotu kalamara ulaşmadan önce kalamar atmosfere ulaştı. Gemiler şüphesiz ki silahlılardı ve kalamar menzillerinin

içindeydi ama komuta devresindeki birileri meraklı olmalıydı. Ya da öfkeli.

Kassad'ın kalamarı hiçbir şekilde aerodinamik değildi. Gemiler arası kullanılan çoğu araç gibi kalamar da gezegen atmosferiyle cilveleşebilirdi ama eğer yer çekimi kuyusunun çok derinlerine dalarsa işi biterdi. Kassad atmosfere girmenin göstergesi olan kırmızı parıltıyı gördü, faal telsiz kanallarındaki iyon artışını duydu ve birdenbire, *acaba bu gerçekten iyi bir fikir miydi*, diye düşündü.

Atmosfer direnci kalamarı sabit hale getirdi ve Kassad yer çekiminin ilk çekingen dokunuşunu hissederken orada olması için dua ettiği kontrol devreleri için konsolu ve kumanda koltuğunun kollarını aradı. Statikle dolu ekran inişgemilerinden biri yavaşlarken kuyruğunun mavi plazma şeklinde parıldadığını gösterdi. Ortaya çıkan illüzyon bir paraşütçünün, bir diğeri paraşütünü açar ya da yavaşlama teçhizatını devreye sokarken karşılaştığına benzerdi; hücumbot birdenbire yükseliyormuş gibi görünmeye başladı.

Kassad'ın endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. Belirgin bir paraşüt sistemi ya da fırlatma teçhizatı yokmuş gibi görünüyordu. KUVVETLER:uzay araçlarının her biri bir çeşit kaçış sistemiyle donatılmıştı; bu uzay yolculuğunun sadece Eski Dünya'nın atmosferinin yüzeyindeki deneme gezintilerinden ibaret olduğu zamanlardan, yani sekiz yüzyıl öncesinden gelen bir gelenektir. Gemiler arası bir mekik muhtemelen asla gezegensel bir paraşüt sistemine ihtiyaç duymazdı ama çağlar boyu yaşanan korkularla oluşan kadim düzenlemelerden zor vazgeçilirdi.

En azından teori böyle söylüyordu. Kassad hiçbir şey bulamamıştı. Gemi şu an sarsılıyor, dönüyor ve hızla ısınmaya başlıyordu. Kassad kemerini çekerek açtı ve ne aradığından emin olmaksızın kendini kalamarın arka tarafına doğru itti. Yavaşlatma teçhizatı mı? Paraşüt mü? Bir çift kanat mı?

Asker taşıma bölmesinde ölü Gaspçı pilotun cesedi ve beslenme çantasından çok da büyük olmayan birkaç depo alanı hariç hiçbir şey yoktu. Kassad onları hızlıca açıp bir ilk yardım çantasından daha büyük bir şey bulamadı. Mucizevi herhangi bir alet yoktu.

Kassad kalamarın titrediğini ve parçalanmaya başladığını duyabiliyordu; orada dururken Gaspçıların kalamarlarına böylesine düşük olasılıklı kurtarma araçları koymak için ne para ne de yer harcadıklarını kabullenmekten başka şansı yoktu. Bunu neden yapsınlardı ki? Hayatları yıldız sistemleri arasındaki karanlıkta geçiyordu; atmosferden anladıkları şey sekiz kilometrelik basınçlı konserve şehrin tüpünden ibaretti. Kassad'ın baloncuk kaskındaki dış ses sensörleri gövdedeki ve kış tarafındaki kırık kabarcıktaki havanın öfkeli tıslamasını duymaya başladı. Kassad omuzlarını silkti. Çok kez bahse girmişti ve kaybetmişti.

Kalamar titredi ve zıpladı. Kassad dokunaçların gövdeden ayrıldığını duyabiliyordu. Gaspçının cesedi aniden elektrik süpürgesine çekilen bir karınca misali kırık kabarcığa çekildi ve dışarı fırladı. Kassad tutunma yerine yapıştı ve açık kapağın arkasındaki kokpitte duran kumanda koltuklarına baktı. Onların oldukça eski göründüklerini fark etti, tıpkı ilk uzay yolculuklarına dair kitaplardakiler gibi. Geminin dıştaki bölümleri artık yanıyordu, manzara kabarcıklarından lav damlaları akıp gidiyordu. Kassad gözlerini kapadı ve Olympos Komuta Okulu'ndaki derslerinden kadim uzay araçlarının yapısına ve düzenine dair bilgilerini hatırlamaya çalıştı. Kalamar nihai titremesine başladı. Ses inanılmazdı.

"Bismillah!" dedi Kassad, bu çocukluğundan beri kullanmadığı bir çığlıktı. Kendini kokpite doğru itmeye başladı, açık kapağa tutundu ve güverteye tutamaçlardan düz bir duvara tırmanır gibi tırmandı. Bir duvara tırmanıyordu. Kalamar eğilmişti ve ölüm dalışını kış önde gerçekleştirecek şekilde düzleşmişti. Kassad 3Glik çekimde tırmandı, elinin kaymasının bedenindeki tüm kemiklerin kırılması anlamına geleceğini biliyordu. Arkasında atmosferin tıslaması önce bir çığlığa, ardından da bir ejderha-

nın kükremesine dönüştü. Asker taşıma bölmesi vahşi, eriyik patlamalarla yanıyordu.

Komuta koltuğuna oturmak, sırtında iki diğer dağcıyla bir çıkıntının üzerine tırmanmaya çalışmak gibiydi. Kassad taşıma bölümünün alevler içindeki kazanına dik bir şekilde düşecek gibi sarkarken hantal eldivenlerle kafalığa çok daha tedirgin tutundu. Gemi sarsıldı, Kassad bacaklarını yukarı savurdu ve kumanda koltuğundaydı. Video ekranları çalışmıyordu. Alevler tepedeki kabarcığı mide bulandırıcı kırmızı bir renge bürünecek kadar ısıtmıştı. Kassad öne doğru eğilir, parmakları kumanda koltuğunun ve dizlerinin altındaki karanlığı hissederken neredeyse bilincini yitirecekti. Aşağıda hiçbir şey yoktu. Bir dakika... bir tutacak. Hayır, yüce İsa ve Allah.... Bir D-halkası. Tarih kitaplarından kalma bir şey.

Kalamar parçalanmaya başladı. Tepesindeki kabarcık yandı ve eriyen sert plastiğin damlaları kokpitin içine yağıp Kassad'ın giysisi ile vizörüne sıçradı. Burnuna yanan plastik kokusu geldi. Kalamar parçalara ayrılırken dönüyordu. Kassad'ın görüşü pembeye dönüştü, soldu ve yok oldu. Uyuşmuş parmaklarını kemelerini sıkmak için kullandı... daha da sıkı... ya kemer göğsüne saplanmaya başlamıştı ya da sert plastik giysiyi yakmıştı. Eli tekrar D-halkasına indi. Parmakları oldukça beceriksizce ona dolandı... hayır. Çekti.

Çok geç. Kalamar son bir gıcirtıyla ve alev patlamasıyla parçalara ayrıldı; kontrol paneli on bin şarapnel boyutunda parça halinde kokpite yayıldı.

Kassad koltuğuna yapıştı. Yukarı. Dışarı. Alevlerin kalbine. Taklalar atarak.

Kassad koltuğun taklalar atarken kendi koruma alanını yansıttığının hayal meyal farkındaydı. Alevler yüzünün bir santim yakınındaydı.

Pyroboltlar ateşlendi ve fırlatma koltuğunu kalamarın alevler içindeki dümen suyundan uzaklaştırdı. Komuta koltuğu ardında

kendi mavi alev izlerini bırakıyordu. Mikroişlemciler koltuğu, güç alanının diski Kassad'la sürtünmenin oluşturduğu ocak arasına girecek gibi çevirdi. Sekiz G'yle gökyüzünden iki bin kilometre aşağı inerken Kassad'ın göğsüne bir dev oturdu.

Kassad bir kere zorlayarak göz kapaklarını açtı; uzun, mavi beyaz alev kolonunun karnına kıvrılmış olduğunu fark etti ve ardından gözlerini tekrar kapattı. Bir paraşüte, bir yavaşlatma teçhizatına ya da başka hiçbir fren mekanizmasına dair bir işaret görmedi. Bu önemli değildi. Zaten ellerini ya da kollarını oynatamıyordu.

Dev kıpırdandı, daha da ağırlaştı.

Kassad kask baloncuğunun bir kısmının eridiğini ya da patladığını fark etti. Ses inanılmazdı. Bu önemli değildi.

Gözlerini daha da sıkı kapattı. Biraz kestirmek için güzel bir zamandı.

Kassad gözlerini açtı ve üzerine eğilmiş bir kadının karanlık silüetini gördü. Bir anlığına bunun o kadın olduğunu düşündü. Tekrar baktı ve gerçekten o kadın olduğunu fark etti. Kadın soğuk parmaklarıyla yanağına dokundu.

“Öldüm mü?” diye fısıldadı Kassad kadının bileğini kavramak için kendi elini kaldırarak.

“Hayır.” Kadının sesi yumuşak ve genizdendi, Kassad'ın oturamadığı bir aksanın iziyle çarpıklaşmıştı. Daha önce kadının konuştuğunu hiç duymamıştı.

“Sen gerçek misin?”

“Evet.”

Kassad iç çekti ve etrafına baktı. Mağara gibi bir odaya yerleştirilmiş bir çeşit koltuk ya da platformun üzerinde, üstüne serili ince kumaşın altında çıtırçıtlak bir şekilde karanlıkta yatıyordu. Tepesindeki kırık çatının deliklerinden yıldız ışıkları görünüyordu. Kassad kadının omzuna dokunmak için elini kaldırdı. Kadının saçları tepesindeki karanlık bir buluttu. Üzerinde gevşek, ince bir

elbise vardı ve bu, ay ışığında bile bedeninin hatlarını görmesine izin veriyordu. Kadının kokusunu aldı, birlikte geçirdikleri diğer zamanlardan çok iyi bildiği sabun ezgileri, ten ve onun kokusunu.

“Soruların olmalı,” diye fısıldadı kadın, Kassad kadının elbisesini tutan altın tokayı açarken. Elbise bir fısıltı gibi yere indi. Altında hiçbir şey yoktu. Tepelerinde Samanyolu’nun şeridi net bir şekilde görülebiliyordu.

“Hayır,” dedi Kassad ve kadını kendine çekti.

Sabaha doğru bir esinti başladı ve Kassad ince örtüyü üzerlerine çekti. İnce kumaş tüm beden ısılarını koruyor gibi görünüyordu ve beraberce mükemmel bir sıcaklıkta yattılar. Bir yerlerde kum ya da kar duvarları dövüyordu. Yıldızlar çok berrak ve parlaktı.

Şafağın ilk emareleriyle yüzleri ipeksi örtünün altında dip dibe uyandılar. Kadın elini Kassad’ın vücudunda dolaştırıp eski ve yeni yaraları buldu.

“Adın?” diye fısıldadı Kassad.

“Şişşt,” diye fısıldadı kadın cevaben elini daha aşağıya kaydırarak.

Kassad yüzünü kadının hoş kokulu boyun kıvrımına soktu. Kadının göğüsleri yumuşakça ona yaslanıyordu. Gece solarak yerini güne bıraktı. Bir yerlerde kum ya da kar çıplak duvarlara doğru savruluyordu.

Seviştiler, uyudular, tekrar seviştiler. Gün tamamen ışıyınca kalktılar ve giyindiler. Kadın Kassad’a iç çamaşırı, gri bir tunik ve pantolon çıkardı. Giysiler üzerine mükemmel oturdu, tıpkı verdiği sünger çoraplar ve yumuşak botlar gibi. Kadın da benzer, lacivert giysiler giyiyordu.

“Adın?” diye sordu Kassad yıkık kubbeli binadan çıkıp ölü şehirde yürürlerken.

“Moneta¹⁰,” dedi rüyası, “ya da Mnemosyne¹¹, hangi isim seni daha mutlu edecekse.”

“Moneta,” diye fısıldadı Kassad. Başını kaldırıp mavi gökyüzünde yükselen küçük güneşe baktı. “Burası Hyperion mı?”

“Evet.”

“Nasıl yere indim? Yavaşlama alanı mı? Paraşüt mü?”

“Altın folyodan bir kanadın altında indin.”

“Yaralanmadım. Hiç yaram yok muydu?”

“Onların çaresine bakıldı.”

“Burası neresi?”

“Şairler Şehri. Yüz yılı aşkın süredir terk edilmiş halde. O tepenin ardında Zaman Mezarları var.”

“Gaspçı hücumbotları beni takip ediyor muydu?”

“Biri yakınlarla indi. Acı Lordu mürettebatla bizzat ilgilendi. Diğer ikisi daha uzağa indiler.”

“Acı Lordu kim?”

“Gel,” dedi Moneta. Ölü şehir bir çölle son buldu. İnce kum tepelerinin içine yarısına kadar gömülmüş beyaz mermerin üzerinde kayıyordu. Batıda portalları açılmış halde Gaspçı inişgemisi duruyordu. Yakınlarda, devrilmiş bir kolonun üzerinde sıcak kahve ve taze pişmiş ekmek barındıran bir termoküp vadı. Sessizce yiyip içtiler.

Kassad Hyperion’a dair efsaneleri hatırlamaya çalıştı. “Acı Lordu Shrike,” dedi sonunda.

“Elbette.”

“Sen buradan mısın... Şairler Şehri’nden misin?”

Moneta gülümsedi ve yavaşça başını iki yana salladı.

10 Roma mitolojisinde hafıza tanrıçası. (ç. n.)

11 Yunan mitolojisinde hafıza tanrıçası. Yakışıklı bir çoban kılığına girmiş Zeus’la dokuz gece beraber olduktan sonra, ilham perileri olarak bilinen, dokuz kızları olmuştur. Mnemosyne aynı zamanda yeraltı dünyasındaki Lethe’nin zıddı olan ve kendisinden içenlere geçmiş yaşamları hakkındaki her şeyi hatırlatan nehrin adıdır. (ç. n.)

Kassad kahvesini bitirip fincanı bıraktı. Rüyada olduğu hissi daha yoğundu, içinde bulunduğu her simülasyonda olduğundan daha yoğun. Ama kahvenin hoş bir acılığı vardı; güneş yüzünü ve ellerini ısıtıyordu.

“Gel Kassad,” dedi Moneta.

Soğuk kum enginliklerini aştılar. Kassad kendini yukarı bakmaktan alıkoyamıyordu. Gaspçı meşale gemisinin onları yörüngeden hedef alabileceğini biliyordu... sonra aniden alamayacaklarını kesin olarak bilmeye başladı.

Zaman Mezarları bir vadideydi. Alçak bir dikili taş hafifçe parıldadı. Altın bir sfenks tüm ışığı emiyormuş gibi görünüyordu. Bükümlü direklerden oluşan karmaşık bir yapı kendi üzerine gölgeler düşürüyordu. Diğer mezarlar doğan güneş yüzünden siluet halindeydi. Mezarların her birinin bir kapısı vardı ve tüm kapılar açıktı. Kassad onların kâşifler mezarları ilk keşfettiğinde de açık olduğunu ve yapıların içlerinin boş olduğunu biliyordu. Gizli odalara, mezarlara, kasalara ve geçitlere dair üç yüzyılı aşkındır süren arama çalışmaları sonuçsuz kalmıştı.

“Sen buraya kadar gelebilirsin,” dedi Moneta vadinin başındaki uçuruma yaklaşırlarken. “Zaman gelgitleri bugün güçlü.”

Kassad’ın taktiksel implantı sessizdi. Üzerinde iletia racısı yoktu. Hafızasını taradı. “Zaman Mezarları’nın çevresinde anti-entropik güç alanları var,” dedi.

“Evet.”

“Mezarlar çok kadim. Anti-entropik güç alanları mezarların yaşlanmasını önlüyor.”

“Hayır,” dedi Moneta. “Zaman gelgitleri mezarları zamanda geriye taşıyor.”

“Zamanda geriye taşıyor,” diye tekrarladı Kassad aptal gibi.

“Bak.”

İşıldayan, serap benzeri, çelik dikenlerden bir ağaç bulanıklığın ve sarı kumların ani toz fırtınasının içinde belirdi. O şey vadiyi dolduruyormuş gibi görünüyordu, uçurumun yüksekliğince,

en az iki yüz metre yükseliyordu. Dalları kıpırdandı, çözüldü ve kötü ayarlanmış bir hologramın parçaları gibi tekrar birleşti. Gün ışığı beş metrelik dikenlerde dans etti. Bu dikenlerden en az yirmisinin üzerinde çıplak Gaspçı kadın ya da adamların cesetleri vardı. Diğer dallar başka cesetlere ev sahipliği yapıyordu. Hepsi insan değildi.

Kum fırtınası bir anlığına görüntüyü kapattı ve rüzgâr durduğunda görüntü gitmişti. “Gel,” dedi Moneta.

Kassad onu zaman gelgitlerinin kıyısında takip etti; bir okyanus kıyısındaki geniş kumsalda yakalamaca oynayan çocuklar gibi anti-entropik alanın dalgalarından kaçındılar. Kassad zaman gelgitlerinin dejavu dalgaları gibi bedeninin her hücresini çektiklerini hissetti.

Vadinin girişinin hemen ilerisinde, tepelerin Şairler Şehri’ne çıkan kumullara ve bozkırlara dönüştüğü yerde Moneta mavi taştan bir duvara dokunduğunda uçurumun yüzeyindeki uzun ve alçak odaya bir giriş açıldı.

“Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu Kassad ama anında orada bir yerleşime dair hiçbir iz olmadığını görmüştü. Odanın taş duvarları raflarla ve kalabalık nişlerle kaplanmıştı.

“Hazırlanmalıyız,” diye fısıldadı Moneta ve ışık altın bir tona büründü. Uzun bir raf üzerindeki eşyaları indirdi. Tavandan asılı yansıtıcı polimerden incecik bir kumaş ayna görevi gördü.

Moneta önce kendi giysilerini, sonra onunkileri çıkarırken Kassad rüya gören birinin sakin pasifliğiyle izledi. Çıplaklıkları artık erotik değildi, sadece ayinseldi.

“Yıllardır rüyalarımıdasın,” dedi kadına.

“Evet. Senin geçmişin. Benim geleceğim. Olaylar zamanda bir göldeki dalgalar gibi hareket ediyor.”

Kassad gözlerini kırparken kadın altın bir sopa kaldırdı ve adamın göğsüne dokundu. Kassad hafif bir şok yaşadı ve teni aynaya dönüştü; başı, yüzü odadaki tüm renkleri ve dokuları yansıtan özelliksiz ovalerdi. Bir saniye sonra Moneta da ona

katıldı; vücudu yansıma şelalesine dönüştü, krom üzeri, cıva üzeri su gibi. Kassad kadının her kıvrımında ve bedeninin her kasında kendi yansıtan yansımasını gördü. Moneta'nın göğüslerine ışık yansıyor ve kırılıyordu; göğüs uçları aynalı göletten fırlamış küçük su damlaları gibi yükseliyordu. Kassad ona sarılmak için hareket etti ve yüzeylerinin manyetik sıvılar gibi birbirini çektiğini hissetti. Birbirine bağh alanların altından teni kadınınkine dokundu.

"Düşmanların şehrin ötesinde bekliyor," diye fısıldadı kadın. Yüzünün kromu ışıkla dalgalandı.

"Düşmanlarım mı?"

"Gaspçılar. Senin peşinden buraya gelenler."

Kassad başını iki yana salladı ve yansımanın da aynı şeyi yaptığını gördü. "Onlar artık önemli değil."

"Ah, hayır," diye fısıldadı Moneta, "düşman her zaman önemlidir. Kendini hazırlamalısın."

"Neyle?" Ama konuşurken dahi Kassad kadının bronz bir küreyle, soluk mavi bir toroidle ona dokunduğunu fark etti. Değişmiş bedeni şu an onunla implant komuta devresine rapor veren askerler misali açık bir şekilde konuşuyordu. Kassad gözünü kan bürüdüğünü ve içinin güçle şiştiğini hissetti.

"Gel." Moneta onu yine açık çöle çıkardı. Gün ışığı polarize olmuş ve ağırlaşmış gibiydi. Kassad kumulların üzerinden kayıyorlarmış, ölü şehrin beyaz mermer sokaklarında sıvı misali akıyorlarmış gibi hissetti. Şehrin doğu ucunun yakınlarında üzerinde hâlâ Şairler Amfiteatırı, yazan yıkık bir binanın kalıntılarında onları bekleyen bir şey vardı.

Bir an için Kassad bunun da kendisinin ve Moneta'nın sarılı olduğu krom güç alanlarından giyen başka bir insan olduğunu düşündü... ama sadece bir anlığına. Bu krom üzeri cıva yapının insansı hiçbir yanı yoktu. Kassad şeklin dört kolunu; geri çekelebilen parmak bıçaklarını; boğazındaki, alnındaki, bileklerindeki, dizlerindeki ve bedenindeki diken çivilerin çokluğunu bir rüyadaymış gibi fark etti ama bakışları bir anlığına olsun gün

ışığını soluk bırakıp günü kan gölgelerine büründüren kırmızı alevlerle yanan iki bin yüzeyle gözlerinden ayrılmadı.

Shrike, diye düşündü Kassad.

“Acı’nın Lordu,” diye fısıldadı Moneta.

Yaratık döndü ve onları ölü şehrin dışına doğru yönlendirdi.

Kassad, Gaspçıların savunmalarını hazırlama yöntemini takdir etti. İki hücumbot aralarında yarım kilometreden az mesafeyle yere inmişti; silahları, projektörleri ve füzeleri hem birbirlerini hem de üç yüz altmış derecelik açıyı savunur şekilde yerleştirilmişti. Gaspçı kara askerleri gemilerin yüz metre ötesine hendek kazmakla meşguldü ve Kassad en az iki EM tankın karaya indiğini, projeksiyon dizilerinin ve fırlatma tüplerinin Şairler Şehri ile gemiler arasındaki boş çölün tamamına hâkim olduğunu görebiliyordu. Kassad’ın görüşü değişti; birbiri üzerine binen gemi koruma alanlarını sarı pus kurdeleleri, hareket sensörlerine sahip anti personel mayınları kırmızı ışıkla parıldayan yumurtalar halinde görebiliyordu.

Görüntüde yanlış bir şey olduğunu fark ederek gözlerini kırptı. Ardından anladı: Işığın kalınlığı ve enerji alanlarını gören gelişmiş bakış açısı hariç hiçbir şey kıpırdamıyordu. Gaspçı askerler, tam hareket ortasında olanlar dahi, çocukluğunda Tharsis gecekondualarında oynadığı oyuncak askerler gibi kaskatıydı. EM tanklar sadece direkleri görülecek kadar gömülmüştü ama Kassad şimdi onların yakalama radarlarının bile –eş merkezli mor kavisler şeklinde görünüyordular– hareketsiz olduklarını fark etti. Gökyüzüne bir bakış attı ve büyük bir çeşit kuşun kehribar içinde donakalmış bir böcek gibi hareketsiz olduğunu gördü. Rüzgârın kaldırdığı havada asılı duran bir toz bulutundan geçti ve krom ellerinden birini uzatıp toz parçalarına bir fiske atarak döne döne yere inmelerini sağladı.

İlerilerinde *Shrike*, sensörlü mayınların kırmızı labirentinde sıradan bir şekilde yürüdü, tuzak ışınların mavi çizgilerinin üze-

rinden geçti, otomatik ateşleme tarayıcılarının nabız gibi atan mor ışıklarının altından ilerledi, mavi koruma alanını ve sonik sınır savunmasının yeşil duvarını arkasında bırakarak hücumbotun gölgesine girdi. Moneta ve Kassad onu takip ettiler.

-*Bu nasıl mümkün olabilir?* Kassad bu soruyu telepatiden daha az ama implant iletişiminden çok daha karmaşık bir yöntemle sorduğunu fark etti.

-*Zamanı kontrol ediyor.*

-*Acı'nın Lordu mu?*

-*Elbette.*

-*Neden buradayız?*

Moneta hareketsiz Gaspçılarını işaret etti.

-*Onlar senin düşmanların.*

Kassad nihayet uzun bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissetti. Bu gerçektir. Gaspçı askerin kaskının ardında kırılmayan gözleri gerçektir. Sol tarafında bronz bir mezar taşı gibi yükselen Gaspçı hücumbotu gerçektir.

Fedmahn Kassad hepsini öldürebileceğini –komandoları, hücumbot mürettebatını, hepsini– ve onların bu konuda hiçbir şey yapamayacaklarını fark etti. Zamanın durmadığını, en azından hawking sürücüleriyle ilerleyen bir gemide durduğundan daha fazla durmadığını, sadece farklı bir oranda aktığını biliyordu. Yeterince dakika ya da saat geçerse tepelerindeki donmuş kuş, kanat çırpışını tamamlardı. Eğer Kassad yeterince izleyecek kadar sabrederse karşısındaki Gaspçı gözlerini kırparı. Bunlar olana kadar Kassad, Moneta ve Shrike, Gaspçılar henüz saldırı altında olduklarını fark etmeden hepsini öldürebilirlerdi.

Bu adil değil, diye düşündü Kassad. Bu yanlış. Bu Yeni Buşido'nun nihai ihlaliydi, bir bakıma bir sürü sivili öldürmekten daha kötüydü. Onurun temeli eşit güçler arasındaki savaş anında yatıyordu. Tam bunu Moneta'ya iletecekti ki kadın konuştu/düşündü: -*İzle.*

Zaman bir hava kilidine dolan havanın sesinden çok da farklı olmayan bir patlama eşliğinde tekrar başladı. Kuş uçup tepelerinde döndü. Bir çöl esintisi statik yüklü koruma alanına toz savurdu. Bir Gaspçı komandosu tek dizinin üzerinden kalktı, Shrike'i ve iki insan şeklini gördü, taktik iletişim kanalından bir şeyler bağırdı ve enerji silahını doğrulttu.

Shrike hareket ediyormuş gibi görünmedi; Kassad'a göre sadece bir yerde olmayı bırakıp başka bir yerde belirdi. Gaspçı komandosu daha kısa ikinci bir çığlık attı ve ardından Shrike'in kolu bıçaklı yumruğuyla adamın kalbini delerken inanamaz şekilde aşağı baktı. Gaspçı baktı, sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı ve yığıldı.

Kassad sağına döndü ve kendini zırhlı bir Gaspçı'yla yüz yüze buldu. Komando ağır ağır silahını doğrulttu. Kassad kolunu savurdu, krom güç alanının mırıldadığını hissetti ve elinin yan tarafının zırhı, kaskı ve boynu kestiğini gördü. Gaspçı'nın başı tozun içinde yuvarlandı.

Kassad alçak bir siperin içine atladı ve birkaç askerin dönmeye başladıklarını gördü. Zaman hâlâ çığırından çıkmış haldeydi; düşman bir saniye inanılmaz yavaş hareket ediyor, bir an sonra bozuk bir hologram gibi dört beş kat hızlanıyordu. Hiçbir zaman Kassad kadar hızlı olmuyorlardı. Yeni Buşido'ya dair düşünceleri silindi. Bunlar onu öldürmeye çalışan barbarlardı. Bir adamın belini kırdı, kenara çekildi, sertçe dürttüğünde krom parmakları ikinci bir adamın zırhından içeri girdi, üçüncüsünün boğazını ezdi, yavaş çekimde hareket eden bir bıçaktan kaçınıp bıçağı savuran kişinin omurgasını tekmeledi. Hendekten dışarı atladı.

-Kassad!

Kassad havayı zümrüt ışıktan yavaş bir huzme gibi yararlanarak omzunun üzerine doğru gelen lazer ışınından kaçındı. Işın çatırdayarak yanından geçerken ozon kokusu aldı. *İmkânsız. Bir lazerden kaçtım!* Bir taş aldı ve üzerine cehennemkamçısı yerleştirilmiş tankı kontrol eden Gaspçı'ya fırlattı. Sonik patlama

çatırdadı; silahın başındaki adam arkaya doğru uçtu. Kassad bir cesedin fişekliğinden bir plazma el bombası çıkardı, tankın kapağına doğru attı ve hücumbotun pruvasına kadar gelen alev gayzeri patlarken otuz metre ötedeydi.

Kassad fırtınanın merkezinde duraksayıp Moneta'nın kendi katliam çemberinin merkezinde olduğunu gördü. Üzerine kan sıçradı ama yapışmadı; suyun üzerindeki yağ gibi çenesindeki, omzundaki, göğüslerindeki ve karnındaki gökkuşağı kıvrımlarından aktı. Kadın savaş alanının ötesinden ona baktı ve Kassad içindeki kana susamışlık dalgasının tekrar kabardığını hissetti.

Kadının arkasındaki Shrike karmaşanın içinde yavaşça ilerliyor, kurbanlarını sanki mahsul topluyormuş gibi seçiyordu. Kassad yaratığın bir orada bir burada var oluşunu izlerken Acı'nın Lordu için kendisinin ve Moneta'nın Gaspçıların onlara geldiği gibi yavaş hareket ediyor göründüğünü fark etti.

Zaman zıpladı, beşte dört hızda ilerlemeye başladı. Hayatta kalan askerler artık paniğe kapılmışlardı; birbirlerine ateş açıyor, nöbet yerlerini terk ediyor ve hücumkota binmek için savaşıyorlardı. Kassad son bir iki dakikanın onlar için nasıl olduğunu anlamaya çalıştı: savunma yerlerinde hareket eden bulanıklıklar, büyük kan öbekleri içinde ölen silah arkadaşları. Kassad Moneta'nın onların arasında ilerleyip keyfine göre onları öldürüşünü izledi. Şaşkınlık içinde zamanın üzerinde kontrolü olduğunu fark etti: Göz kırptı ve rakiplerinin hızı üçte birine düştü, göz kırptı ve olaylar neredeyse normal hızlarında cereyan ettiler. Kassad'ın içindeki onur hissi ve akıl sağlığı bu katliama son vermesi gerektiğini söyleseler de neredeyse cinsel boyuttaki kana susamışlığı tüm itirazlara baskın geldi.

Hücumbottaki biri hava kilidini mühürlemişti ve şimdi dehşete düşmüş bir komando plazma bombasıyla geçidi patlatmaya çalışıyordu. Kalabalık oraya doğru yığıldı, görünmez katilleriyle kavgaları sırasında yaralananları ezdi. Kassad onları takip etti.

“Köşeye sıkışmış sıçan gibi savaşıma” deyimi oldukça uygun bir tanımdı. Askeri karşılaşmalar tarihi boyunca insan savaşçıların en vahşi dövüşlerini kaçış şansının olmadığı kapalı alanlarda yaptıkları bilinirdi. Bu ister Waterloo’daki La Haye Sainte ve Hougoumont’un koridorları olsun, ister Lusus’un Kovan tünelleri olsun tarihteki en kötü göğüs göğse muharebelerin çoğu geri çekilme şansının olmadığı sıkışık alanlarda yapılmıştı. Bu, bugün için de doğrudu. Gaspçılar dövüştüler... öldüler... tıpkı köşeye sıkışmış sıçanlar gibi.

Shrike hücumbotu çalışmaz hale getirmişti. Moneta nöbet yerlerinde kalan üç yirmilik komandoyu öldürmek üzere dışarıda kaldı. Kassad içeridekileri öldürdü.

En sonunda hücumbot lanetlenmiş kardeşine ateş etti. O sırada Kassad dışarıdaydı ve parçacık ışınlarıyla yüksek yoğunluklu lazerlerin ona doğru gelişini, bir sonsuzluk kadar sonra uçarken üzerlerine adını yazabileceği kadar yavaş hareket ediyormuş gibi görünen füzelerin onları takip edişini izledi. O zamana kadar ele geçirilmiş geminin içindeki ve çevresindeki Gaspçıların tümü ölmüştü ama güç kalkanı hâlâ devredeydi. Enerji dağılımı ve darbe patlaması dış çeperdeki cesetleri etrafa saçtı, aletlerin alev almasına neden oldu ve kumu cama çevirdi ama Kassad ile Moneta geriye kalan hücumbot uzaya geri çekilirken turuncu alevden kürenin içinde izlediler.

-*Onları durdurabilir miyiz?* Kassad nefes nefeseydi, terliyordu ve resmen heyecandan titriyordu.

-*Durdurabiliriz, diye cevapladı Moneta, ama bunu yapmayı istemiyoruz. Mesajı sürüye iletecekler.*

-*Hangi mesajı?*

“Buraya gel, Kassad.”

Kadının sesine döndü. Yansıtıcı koruma alanı gitmişti. Moneta’nın teni terle yağlanmıştı; şakaklarına düşen koyu renk saçları mat, göğüs uçları sertti. “Buraya gel.”

Kassad başını eğip kendine baktı. Kendi koruma alanı da gitmişti, onu kendi isteğiyle kapatmıştı ve kendini cinsel olarak hiç hatırlamadığı kadar heyecanlı hissediyordu.

“Buraya gel.” Moneta bu sefer fısıldadı.

Kassad ona gitti; onu havaya kaldırdı, kalçalarının terden kayan pürüzsüzlüğünü hissederek rüzgârın oluşturduğu tepeliklerden birinin üzerindeki çimlik boş alana taşıdı. Kadını Gaspçı cesetlerinin yığınları arasındaki yere indirdi, bacaklarını sertçe açtı, tek eliyle kadının ellerini kavrayarak başının üzerine kaldırıp onu yere mıhladı ve kendi bedenini kadının bacaklarının arasına indirdi.

“Evet,” diye fısıldadı Moneta, Kassad onun sol kulak memesini öpüp dudaklarını boynundaki nabzının üzerinde gezdirdikten sonra göğüslerindeki tuzlu teri yalarken. Ölülerin arasında yatıyorlardı. Daha fazla ölüm olacaktı. Binlerce. Milyonlarca. Ölü karınlardan yükselen kahkahalar. Uzun asker sıraları *AtlamaGemisi’nden çıkıyor*, onları bekleyen alevlere giriyorlardı.

“Evet.” Kadının nefesinin sıcaklığı kulağındaydı. Kadın ellerini kurtardı, onları Kassad’ın nemli omuzlarından aşağı kaydırды; uzun tırnaklarıyla sırtı boyunca aşağı inip adamı daha da kendine çekmek için kalçalarını kavradı. Kassad’ın sertliği kadının kasık kılları arasından çıkıp karnının ucunda titreşti. Alanaştıran portalları soğuk hücum gemisi sıralarını içeri almak için açılıyor. Plazma patlamalarının *sıcaklığı*. Yüzlerce gemi... binlerce... bir *hortumun içindeki toz zerrecikleri* gibi dans ediyor ve ölüyor. *Katı* yakuttan devasa ışık kolonları uzun mesafeleri aşılıyor, *hedeflerini* nihai bir *sıcaklık* dalgasıyla yıkıyor, bedenler kırmızı ışıkla *kaynatıyor*.

“Evet.” Moneta ağzını ve bedenini ona açtı. Sıcaklık alttan üstten onu sarıyordu, kadının dili o içine girer ve sıcak sürtünmeyle karşılaşırken ağzındaydı. Bedeni derinlere süzüldü, hafifçe geri çekildi, beraber hareket etmeye başlarken nemli sıcaklığın onu daha da içine çekmesine izin verdi. Yüzlerce dünyanın sıcaklığı.

Kıtalar parlak kasılmalar halinde yanıyor, kaynayan denizler dalgalanıyor. Havanın kendisi bile alev almış. Okyanusun fazlasıyla ısınmış havası sevgilisinin dokunuşuna karşılık veren sıcak ten gibi yükseliyor.

"Evet... evet... evet." Moneta'nın nefesi dudaklarına sıcaklık yayıyor. Teni yağ ve kadifeden. Kassad artık daha hızlı hareket ediyor, his yayılırken kasılıyor; kadın sıcak, ıslak ve sıkı bir şekilde etrafını sararken hisler küçülüyor. Kadının kalçaları artık sertçe karşılık veriyor, âdeta adamın varlığının temelindeki korkunç basıncı hisseder gibi. Talepkâr. Kassad yüzünü ekşitiyor, gözlerini kapatıyor ve görüyor...

...alev topları genişliyor, yıldızlar ölüyor, güneşler devasa alev nabızlarıyla patlıyor, yıldız sistemleri yıkımın coşkusuyla ortadan yok oluyor...

...göğsünde bir ağrı hissediyor, kalçaları durmuyor, daha hızlı hareket ediyor, gözlerini açarken bile ve görüyor...

...Moneta'nın göğüslerinin arasından kocaman çelik bir diken yükseliyor, o bilinçsizce geri çekilirken neredeyse onu deliyor, diken bıçak teninden kan damlaları akıtıyor ve damlalar kadının soluk tenine... artık yansıtıcı olan ölü metal kadar soğuk tenine damlıyor, tutkuyla kısılmış gözleriyle Moneta'nın dudaklarının solup geri çekilişini, dişlerinin olduğu yerdeki çelik bıçakları ortaya çıkarışını izlerken dahi kalçaları hareket etmeye devam ediyor, metal bıçakların kadının kavradığı yerlerden kalçasını kesişini, çelik kemerler kadar güçlü bacakların hareket eden kalçalarını kısıtışını, kadının gözlerini...

...Kassad orgazma ulaşmadan birkaç saniye önce geri çekilmeye çalışıyor... elleri kadının boynunda, bastırıyor... kadın bir sülük gibi yapışıyor, kanını emmeye hazır bir bofa balığı gibi... ölü bedenlerin arasında yuvarlanıyorlar...

...kadının gözleri kırmızı mücevherler gibi, ağrıyan testislerine dolan deli sıcaklık gibi yanıyor, alev gibi genişleyip yayılıyor...

...Kassad iki elini de yere bastırıp kendini kadından ayırıyor... o şeyden... gücü delice ama onları birbirine iten çekimi kırabi-

lecek kadar fazla değil... patlamak üzereyken bir bofa balığının ağzı gibi onu emen şey kadının gözlerindeki bakış... dünyaların ölümü... dünyaların ölümü!

Kassad çığlık atıp geri çekiliyor. Yukarı ve yana doğru hamle yaparken teninden parçalar yırtılıyor. Çelik vajinadaki metal dişler kapanıyor ve penisinin başını sadece bir milimetreyle kaçırıyor. Kassad yana doğru devriliyor, yuvarlanarak uzaklaşıyor, kalçaları boşalmasını durduramayarak hareket ediyor. Meni dere gibi akıyor, bir cesedin kapanmış yumruğunun üzerine düşüyor. Kassad inleyip tekrar yuvarlanıyor, bir kez daha boşalırken cenin pozisyonuna geçiyor. Ve bir kez daha.

Kadın arkasında ayağa kalkarken tıslama ve hışırtı duyuyor. Kassad sırtının üzerine yuvarlanıyor ve gün ışığıyla çektiği acı yüzünden gözlerini kısıyor. Kadın bacakları açık, dikenlerden bir silüet halinde tepesinde dikiliyor. Kassad gözlerindeki teri siliyor, bileğinin kanla kırmızıya boyanmış olduğunu görüyor ve öldürücü darbeyi bekliyor. Derisi tenine saplanacak bıçağın beklentisiyle kasılıyor. Nefes nefese haldeki Kassad başını kaldırdığında tepesinde Moneta'yı görüyor; bacakları çelikten değil etten, kasıkları tutkularının neminden matlaşmış. Güneş arkasında olduğundan yüzü karanlık ama Kassad gözlerinin çok yüzeyli kuyularındaki kırmızı alevlerin öldüğünü görüyor. Kadın gülümüyor ve Kassad gün ışığının metal diş sıralarında parıldadığını görüyor. "Kassad..." diye fısıldıyor kadın ve çıkardığı ses kumun kemiğe sürtünüş sesi.

Kassad gözlerini zorla kaçırıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor ve özgür kalma dehşeti içinde cesetlere ve yanan enkaza takılıyor. Arkasına bakmıyor.

Hyperion Nefsi Müdafaa Gücü'nün öncüleri, Albay Fedmahn Kassad'ı neredeyse iki gün sonra buldular. Terk edilmiş Zaman Sığınağı'nın çim kaplı bozkırlarından birinde baygın halde yatarken bulundu, ölü şehirden ve Gaspçı fırlatma koltuğundan yaklaşık

yirmi kilometre ötede. Kassad çıplaktı ve doğa etkilerine maruz kalmaktan ve birkaç ciddi yaradan dolayı ölmek üzereydi ama acil durum saha tedavisine iyi yanıt vermesinin ardından anında hava yoluyla Dizgin Menzili'nin güneyine, Keats'teki bir hastaneye götürüldü. NMG taburundan keşif ekipleri kuzeye doğru Zaman Mezarları'nın çevresindeki anti-entropik gelgitlerden ve Gaspçılarının ardında kalan tuzaklardan kaçınarak dikkatlice kuzeye doğru ilerlediler. Tuzak yoktu. Keşif ekibi sadece Kassad'ın kaçış mekanizmasının enkazını ve Gaspçılarının yörüngeden patlattığı iki hücumbotun yanık kalıntılarını buldu. Neden kendi gemilerine saldırdıklarına dair hiçbir iz yoktu ve Gaspçı bedenleri, hem gemilerin içindeki hem de çevrelerindeki, herhangi bir otopsi ya da analiz yapılamayacak kadar yanmıştı.

Kassad'ın bilinci üç Hyperion günü sonra açıldı ve adam kalamarı çaldıktan sonrasına dair hiçbir şey hatırlamadığına dair yemin edip iki yerel hafta sonra KUVVETLER meşalegemisine gönderildi.

Ağ'a döndükten sonra Kassad görevinden istifa etti. Bir süre savaş karşıtı hareketlerde rol aldı; sık sık Her Şey şebekesinde görünüp silahsızlanma taraftarı açıklamalar yaptı. Ama Bressia'daki saldırı Hâkimiyet'i üç yüzyıl boyunca hiçbir şeyin yapamadığı şekilde gerçek bir yıldızlararası savaşa yönlendirmişti ve Kassad'ın sesi ya bastırıldı ya da Güney Bressia Kasabı'nın suçluluk duyan vicdanı olarak yok sayıldı.

Bressia'dan on altı yıl sonra Albay Kassad Ağ'dan ve Ağ bilincinden kaybolmuştu. Başka bir büyük savaş olmasa da Gaspçılar Hâkimiyet'in birincil öcüsü olarak kalmayı sürdürdüler. Fedmahn Kassad sadece silinen bir anıydı.

Kassad hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde sabahın geç vakitleriydi. Konsolos gözlerini kırptı ve çevresine bakarak son iki saattir ilk kez gemiyi ve çevresindekileri fark etti. Benares, Hoolie'nin ana kanalından çıkmıştı. Nehir vatozları koşum takımlarını,

çekiştirirken Konsolos zincirlerin ve kabloların gıcırdadığını duyabiliyordu. Görünüşe göre Benares nehrin yukarısına doğru ilerleyen tek gemiydi ama şimdi diğer yöne giden çok sayıda küçük araç da görülebiliyordu. Konsolos alnını ovdu ve elinin terden sıırıslıklam olduğunu görünce şaşırdı. Gün oldukça sıcaklaşmıştı ve muşambanın gölgesi o farkına varmadan Konsolos'tan uzaklaşmıştı. Gözlerini kırptı, terini sildi ve androidlerin masanın yanındaki dolaplardan birinin üzerine koydukları içki şişelerinden bir kadeh almak için gölgeye girdi.

"Tanrım," diyordu Peder Hoyt, "yani bu Moneta yaratığına göre Zaman Mezarları zamanda geri mi gidiyor?"

"Evet," dedi Kassad.

"Bu mümkün mü?" diye sordu Hoyt.

"Evet." Cevaplayan Sol Weintraub'dı.

"Eğer bu doğruysa," dedi Brawne Lamia, "o zaman bu Moneta'yla... ya da gerçek adı her neyse onunla... onun geçmişinde ama sizin geleceğinizde 'karşılaştınız'... henüz gerçekleşmemiş bir buluşmada."

"Evet," dedi Kassad.

Martin Silenus korkuluğa yürüyüp nehre tükürdü. "Albay, o orospunun Shrike olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Kassad'ın monoton sesi güçlkle duyuluyordu.

Silenus, Sol Weintraub'a döndü. "Âlim sensin. Shrike mit bilimde o şeyin şekil değiştirebileceğini söyleyen herhangi bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Weintraub. Kızını beslemek için bir süt küresi hazırlıyordu. Bebek yumuşak, miyavlar gibi sesler çıkardı ve minik parmaklarını oynattı.

"Albay," dedi Het Masteen, "güç alanı... ya da o savaş giysisi her neyse... Gaspçılarla ve bu... kadınla... çarpışmanızdan sonra onu yanınızda götürdünüz mü?"

Kassad bir an için Şövalye'ye baktı, ardından başını iki yana salladı.

Konsolos içki bardağına bakıyordu ama başı bir düşünce-
nin gücüyle aniden dikleşti. “Albay, Shrike’in öldüren ağacını
gördüğünüzü söylediniz... o yapıyı, kurbanlarını deldiği şeyi.”

Kassad ürkütücü bakışlarını Şövalye’den Konsolos’a çevirdi.
Başını yavaşça sallayarak onayladı.

“Ve üzerinde cesetler vardı, öyle değil mi?”

Bir baş sallaması daha.

Konsolos dudaklarının üzerindeki teri sildi. “Eğer ağaç Zaman
Mezarları’yla beraber zamanda geriye doğru yolculuk ediyorsa o
zaman kurbanlar bizim geleceğimizden.”

Kassad hiçbir şey söylemedi. Diğerleri de artık Konsolos’a
bakıyorlardı ama bu yorumun ne anlama geldiğini sadece We-
intraub anlamış gibi görünüyordu... ve Konsolos’un bir sonraki
sorusunun ne olacağını.

Konsolos dudaklarının üzerindeki teri tekrar silme arzu-
sunu bastırdı. Sesi sağlamdı: “Orada içimizden herhangi birini
gördünüz mü?”

Kassad bir dakikadan uzun süre boyunca hiçbir şey söylemedi.
Nehrin hafif sesi ve geminin gıcırtiları birdenbire çok yüksek
gelmeye başladı. Nihayet Kassad bir nefes aldı. “Evet.”

Sessizlik tekrar uzadı. Onu bölen Brawne Lamia oldu: “Kim
olduğunu bize söyleyecek misiniz?”

“Hayır.” Kassad ayağa kalktı ve alt güvertelere inen mer-
divene gitti.

“Bekleyin,” diye seslendi Peder Hoyt.

Kassad merdivenin başında durakladı.

“Bize en azından başka iki şey söyler misiniz?”

“Ne?”

Peder Hoyt bir acı dalgasıyla yüzünü ekşitti. İnce yüzü ter
tabakasının altında beyazladı. Bir nefes aldı ve konuştu: “Birin-
cisi, Shrike’in... kadının... bizi bir şekilde sizin öngördüğünüz
korkunç yıldızlararası savaşı başlatmak için kullanmayı istediğini
düşünüyor musunuz?”

“Evet,” dedi Kassad yumuşak bir şekilde.

“İkincisi, onlarla hac yolculuğunda karşılaştığımızda Shrike’den ya da bu Moneta’dan ne talep etmeyi planladığınızı bize söyler misiniz?”

Kassad ilk kez gülümsedi. Bu zayıf ve çok ama çok soğuk bir gülümsemeydi. “Bir talepte bulunmayacağım,” dedi Kassad. “Onlardan hiçbir şey istemeyeceğim. Bu sefer onlarla karşılaştığımda onları öldüreceğim.”

Kassad alt kata inerken diğer hacılar ne konuştular ne de birbirlerine baktılar. Öğleden sonra gelirken Benares kuzey-kuzeydoğu yönünde ilerlemeye devam etti.

Üç

Benares, Naiad Nehir Limanı'na gün batımından bir saat önce girdi. Mürettebat ve hacılar korkuluklara yaslanıp bir zamanlar yirmi bin insanı barındıran şehrin tüten közlerine baktılar. Geriye çok az şey kalmıştı. Hüzünlü Kral Billy'nin döneminde inşa edilen ünlü nehir kenarı hanı küle dönmüştü; alazlanmış iskeleleri, tersanesi ve kapalı balkonları artık Hoolie'nin gölgelerine karışmıştı. Gümrük binası yanık bir kabuktan ibaretti. Şehrin kuzey ucundaki uçak terminalinden geriye sadece kararmış bir enkaz kalmış, yükselen kulesi kömürleşmiş bir çıkıntıya dönüşmüştü. Nehir kenarındaki küçük Shrike tapınağına dair hiçbir iz yoktu. Hacıların gözünden durumun en kötü yanı Naiad Nehir İstasyonu'nun yıkılmış olmasıydı: koşum takımı istasyonu yanmış ve sarkmıştı, vatoz kafesleri nehre açılmıştı.

"Lanet olsun!" dedi Martin Silenus.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Peder Hoyt. "Shrike mı?"

"NMG olması daha muhtemel," dedi Konsolos. "Gerçi Shrike'la savaşıyor olabilirler."

"Buna inanamıyorum," diye çıkıştı Brawne Lamia. Arka güvertede yanlarına az önce gelmiş A. Bettik'e döndü. "Bundan haberdar değil miydiniz?"

"Hayır," dedi android. "Kilitler'in kuzeyindeki herhangi bir yerle bir haftayı aşkın süredir bağlantı yok."

“Neden?” diye sordu Lamia. “Bu Tanrı’nın unuttuğu dünyanın bir veriküresi olmayabilir ama telsizleriniz de mi yok?”

A. Bettik hafifçe gülümsedi. “Evet, B. Lamia, telsizlerimiz var ama iletişim uyduları bozuk, Karla Kilitleri’ndeki mikrodalgalar tekrarlayıcı istasyonları yok edildi ve kısa dalgaya erişimimiz yok.”

“Vatozlar ne olacak?” diye sordu Kassad. “Elimizdekilerle Hudut’a kadar gidebilir miyiz?”

Bettik kaşlarını çatı. “Bunu yapmak zorundayız, Albay,” dedi. “Ama bu bir suç. Koşum takımlarına bağlı olan ikisi böylesine bir yükün etkilerini atlatamazlar. Vatozlarımızı değiştirmiş olsaydık Hudut’a şafak vaktinden önce varırdık. Ama bu ikisiyle...” Android omuzlarını silkti. “Eğer şansımız yaver gider de yaratıklar hayatta kalırsa öğleden sonra varırız...”

“Rüzgârarabası orada olacak, öyle değil mi?” diye sordu Het Masteen.

“Orada olacağını varsaymak zorundayız,” dedi A. Bettik. “İzninizle elimizdeki zavallı yaratıkların beslenmesiyle ilgilenmeliyim. Bir saat içinde tekrar yola çıkacağız.”

Naiad’ın kalıntılarının arasında ya da yakınlarında hiç kimseyi görmediler. Şehrin ilerisinde herhangi bir nehir aracı belirmedi. Şehrin kuzeydoğusuna doğru bir saat ilerledikten sonra aşağı Hoolie’nin orman ve çiftlikleri güneydeki Çayır Denizi’nin dalgalı turuncu kırlarına dönüştü. Konsolos mimar karıncaların çamur kulelerini gördü; tırtıklı yapılarından bazıları nehrin kenarından neredeyse on metre yükseliyordu. Zarar görmemiş insan yerleşimine dair hiçbir iz yoktu. Kadın Geçidi Feribot İskelesi tamamen yok olmuştu; iki yüzyıldır durduğu yerde tek bir çekme halatı ya da ısınma kulübesi bile kalmamıştı. Mağara Noktası’ndaki Nehir Koşucuları Hanı karanlık ve sessizdi. A. Bettik ve diğer mürettebat seslendilerse de karanlık mağara ağzından herhangi bir cevap gelmedi.

Gün batımı nehre bir durgunluk hissi kazandırdı; bu his kısa süre sonra böcek seslerinin korusu ve gece kuşlarının ötüşüyle bölündü. Bir süreliğine Hoolie'nin yüzeyi gri-mavi alaca karanlık göğünün sadece gün batımında beslenen balıkların atlamaları ve gemiyi çeken vatozların yarattığı dalgalarla bölünen bir aynasına dönüştü. Gerçek karanlık çökerken sayısız kır solungaç iplik – ormanda yaşayan kuzenlerinden çok daha soluk renkli ama aynı zamanda daha geniş olan kanatları, küçük bir çocuk boyutlarında gölgeler yansıtıyordu– nazik eğimli tepelerin eteklerinde ve vadilerinde dans etti. İnsan yapımı ışıkların bu kadar uzağında ortaya çıkan takım yıldızlar ve gece göğünü yaralayan meteor izleri ortaya inanılmaz bir manzara çıkardı; fenerler yakıldı ve kış güvertesinde akşam yemeği servis edildi.

Shrike hacıları durgunlardı, sanki hâlâ Albay Kassad'ın kasvetli ve kafa karıştırıcı hikâyesini düşünüyorlardı. Konsolos gün ortasından beri düzenli olarak içtiğinden artık günleri ve geceleri atlatmasını sağlayan, gerçeklikten ve anıların acısından uzaklaşmanın keyfini hissediyordu. Özenli bir sesle ve sadece gerçek alkoliklerin başarabildiği gibi dili sürçmeden hikâye anlatma sırasının kimde olduğunu sormuştu.

“Bende,” dedi Martin Silenus. Şair de günün erken saatlerinden beri düzenli olarak içiyordu. Sesi aynı Konsolos'ununki gibi özenli bir şekilde kontrollüydü ama çıkık yanaklarındaki kırmızılık ve gözlerindeki neredeyse delice sayılabilecek parlaklık şairi ele veriyordu. “En azından üç numarayı ben çektim...” Kendi kâğıt parçasını havaya kaldırdı. “Eğer siktiğimin hikâyesini hâlâ dinlemeyi istiyorsanız.”

Brawne Lamia kendi şarap kadehini kaldırdı, kaşlarını çatı ve bıraktı. “Belki de ilk iki hikâyeden öğrendiklerimizi ve bunun şu anki... durumumuzla ne gibi bir bağlantısı olduğunu konuşmalıyız.”

“Henüz değil,” dedi Albay Kassad. “Yeterince bilgiye sahip değiliz.”

“İzin verin B. Silenus konuşsun,” dedi Sol Weintraub. “Ardından duyduklarımız üzerine tartışmaya başlayabiliriz.”

“Katılıyorum,” dedi Lenar Hoyt.

Het Masteen ve Konsolos başlarını sallayarak onayladılar.

“Anlaştık!” diye bağırdı Martin Silenus. “Hikâyemi anlatacağım. Önce izin verin de lanet olasıca şarabımı bitireyim.”

ŞAİRİN HİKÂYESİ

“Hyperion Dizeleri”

Başlangıçta Kelime vardı. Ardından lanet olasıca kelime işlemcisi çıktı. Ardından düşünce işlemcisi. Ardından edebiyatın ölümü gerçekleşti. Ve işte böyle.

Francis Bacon bir keresinde şöyle demişti: “Kelimelerin kötü ve uygunsuz biçimlendirilmesi zihinde mükemmel bir tıkanıklık doğurur.” Hepimiz zihinlerimizin mükemmel tıkanıklığına katkıda bulunduk, öyle değil mi? Ben çoğunluktan da fazla. Yirminci yüzyılın iyi, unutulmuş –iyi virgül unutulmuşu kastediyorum– yazarlarından biri bir keresinde nükteli bir şekilde şöyle demişti: “Yazar olmaya bayılıyorum. Katlanamadığım şey kâğıtla uğraşmak.”¹² Anlıyor musunuz? Eh, *amigolar* ve *amigette*, şair olmaya bayılıyorum. Katlanamadığım şey lanet olasıca kelimeler.

Nereden başlasam...

Belki de Hyperion’dan başlamalıyım.

(Sahne açılır) Neredeyse iki standart yüzyıl önce.

Hüzünlü Kral Billy’nin beş tohum gemisi bu, fazlasıyla tanıdık mavi gökyüzünün üzerinde altın karahindiba otları gibi dönü-

12 Alıntı Peter De Vries’ten. (ç. n.)

yor. Kasılarak oraya buraya yürüyen fatihler gibi yere iniyoruz; iki binden fazla görsel sanatçı, yazar, heykeltıraş, şair, ARNist, video yapımcısı, hologram yönetmeni, bestekâr, anti-bestekâr ve Tanrı bilir daha neler... bu sayının beş katı yönetici, teknisyen, ekolojist, denetmen, mahkeme kâtibi, profesyonel kış yalayıcı ve tabii bir de kraliyet ailesinin kendi kışlarının yanı sıra bu kişilerin toplamının on katı sayıda toprağı sürmeye, reaktörleri harlamaya, şehirleri inşa etmeye, tüm o ağır yükü kaldırmaya gönüllü android hizmetkâr... eh, durumu anladınız.

İki yüzyıl önce yerel halka dönüşen ve ne yapacaklarına kafa yorarak küt kanaat yaşayan insanlarla hâlihazırda tohumlanmış bir gezegene indik. Doğal olarak bu cesur öncülerin soylu torunları bizi tanrılar gibi karşıladılar –özellikle de bizim güvenlik güçlerimizdeki adamlar onların biraz saldırgan liderlerinin birkaçının işini hallettikten sonra– ve biz onların bize tapınmasını doğal olarak kabul edip onları kendi mavi tenlilerimizle birlikte güneydeki kırlığı sürmeye ve tepede parlayan şehrimizi inşa etmeye koyduk.

Ve orası gerçekten tepedeki parlayan bir şehirdi. Bugün gördüğünüz kalıntıları size oraya dair hiçbir şey anlatmıyor. Üç yüzyılda çöl genişledi, dağlardan gelen su yolları yıkıldı ve kırıldı; şehirden geriye sadece kemikleri kaldı. Ama zamanında Şairler Şehri gerçekten hoştu: Sokrates'in Atina'sının Rönesans Venedik'inin düşünsel heyecanı ile karışımı, İzlenimci dönemdeki Paris'in sanatsal ateşi, Yörünge Şehri'nin ilk on yılının gerçek demokrasisi ve Tau Ceti Center'in sınırsız geleceği.

Ama sonunda elbette bu şeylerden hiç biriydi. Sadece Hrothgar'ın dışındaki karanlıkta canavarın beklediği klostrofobik kalesiydi. Öyle olduğuna emin olmak için kendi Grendel'imiz bile vardı. Hatta Hüzünlü Kral Billy'nin zavallı sarkmış çehresine gözlerinizi kısarak bakarsanız Hrothgar'ımız olduğunu bile görürsünüz. Tek eksiklerimiz Geatlerimizdi; devasa, geniş omuzlu, küçük beyinli Beowulf'umuz ve onun mutlu psikopatlardan oluşan ekibi. Kahramanımız eksik olduğundan kurban rolüne bürünüp

sonelerimizi yazdık, bale gösterilerimizi prova ettik, parşömenlerimizi açtık, bu sırada diken ve çelikten oluşan Grendel'imiz geceye korku ekip uyluk kemikleri ve kıkırdaklar bişti.

Ve bu olurken ben o sıralar bir satırdım, ruhumu yansıtan bir ayna gibi etten yapılma. Dizelerimi... hayatımı adadığım işi... beş hüznünlü yüzyıl boyunca inatla devam ettirdiğim şeyi tamamlamak üzereydim.

(Sahne kararır)

Grendel'in hikâyesinin çok zamansız olduğunun farkındayım. Oyuncular henüz sahneye çıkmadılar. Lineer olmayan senaryo ve devamlılığı olmayan yazının kendi yandaşları var; hiç değilse ben, onlardan biriyim ama sonunda, dostlarım, parşömenin üzerinde ölümsüzlüğünü kazanan ya da bunu kaybeden karakterdir. Huck ve Jim'in –tam şu anda– bir yerlerde, uzanamayacağımız bir nehirde gizlice kayıklarını sürdüklerini hiç düşündünüz mü, unutulmuş bir gün önce ayakkabı almamıza yardımcı olan tezgâhtardan çok daha gerçek şekilde? Her neyse, eğer bu sikindirik hikâye anlatılacaksa içinde kimler olduğunu bilmeniz gerek. O yüzden bu bana ne kadar acı verse de baştan başlayacağım.

Başta Kelime vardı. Ve Kelime klasik ikilide programlanmıştı. Ve Kelime dedi ki: "Hayat başlasın!" Böylece annemin mülkündeki TeknoÇekirdek kasalarının bir yerinde uzun zaman önce ölen babamın donuk spermi eridi, askıya alındı, eski zamanların vanilya maltları gibi çalkalandı, yarı fişkirtme tabancası yarı dildo olan bir şeyin içine yerleştirildi ve yumurtanın olgunlaştığı bir dolunay sırasında tetiğe büyümlü bir dokunuşla annemin içine fişkirtildi.

Annem elbette bu medeniyetsiz yöntemle hamile kalmak zorunda değildi. Ütero dışı döllenmeyi seçebilir, babamın DNA'sını erkek bir sevgilisine nakledebilir, klon bir taşıyıcı kullanabilir, genlerin birleştirildiği bakire bir doğum ve bir sürü diğer şey yapabilirdi... ama daha sonra bana anlattıklarına göre geleneğe bacaklarını açtı. Tahminimce bu yöntemi tercih etti.

Her neyse, ben doğdum.

Ben Dünya'da doğdum... Eski Dünya'da... ve buna inanmıyorsan, Lamia, siktir git. Annemin Güney Amerika Koruma Alanı'ndan çok da uzakta olmayan bir adadaki mülkünde yaşadık.

Eski Dünya'daki evin tasvirine dair notlar:

Güneybatı yönünde uzanan çimenlerin krapon kâğıdı ağaç silüetlerinin ardında eflatundan fuşyaya, oradan da mora kayan kırılğan alaca karanlıklar. Yarı şeffaf porselen kadar narin, hiçbir bulut ya da duman iziyle lekelenmemiş gökler. Gün doğumu zimbalinin çalınmasını takip eden ilk ışığın sessiz senfonisi öncesi. Turuncu ve kızıl kahvenin yanarak altına dönüşmesi, ardından uzun, serin bir şekilde yeşile inişi: yaprak gölgesi, gölgelik, servilerin ve salkım söğütlerin filizleri, ormanlık içindeki açıklığın bastırılmış yeşil kadifesi.

Annemin mülkü –bizim mülkümüz– milyonlarcasının ortasındaki bin dönüm. Küçük ovalar boyutlarındaki kırların çimenleri o kadar mükemmel ki bedeni üzerine yatmaya, yumuşak mükemmelliğinde kestirmeye çağırıyor. Soylu gölge ağaçları Dünya'nın güneş saatini oluşturuyor, gölgeleri haşmetli bir dizi halinde dönüyor: Önce birbirlerine karışıyor, gün ortasında küçülüyor, nihayet sona eren günle birlikte doğuya doğru uzanıyor. Soylu meşe. Devasa kara ağaçlar. Kavak, servi, kızılağaç ve bonzai. Banyan ağaçları yeni gövdelerini kenarları pürüzsüz kolonlar gibi gökyüzü çatılı tapınağa uzatıyor. Söğütler özenle açılmış kanalların ve rastgele derelerin kenarını kaplıyor, sarkan dalları rüzgâra kadim ağıtlar yakıyor.

Evimiz, kışları kahverengiye dönen çimenlerle kaplı ve tamamen sıkı kastan oluşmuş, hız için yaratılmış dişi bir yaratığın kıvrımları gibi görünen alçak bir tepenin üzerinde. Ev yüzyılların birikimini gösteriyor: Doğu avlusundaki yeşim kule günün ilk ışıklarını yakalıyor, güney kanadındaki bir dizi yan duvar çay saatinde kristal seraya üçgen şeklinde gölgeler düşürüyor, doğu

tarafı boyunca uzanan balkonlar ve labirent şeklindeki dış merdivenler akşamüstü gölgeleriyle Escher oyunları oynuyor.

Büyük Hata'dan sonraydı ama her şey yaşanmaz hale gelmeden önce. Genel olarak tuhaf bir şekilde "bağışlama dönemleri" olarak isimlendirdiğimiz zamanları mülkte geçirirdik; bunlar Kiev Ekibi'nin lanet olasıca küçük kara deliğinin Dünya'nın merkezinin bir kısmını sindirdiği ve bir sonraki ziyafetini beklediği sırada gezegen çapında kasılmaların yaşanmadığı on ila on sekiz aylık dönemlerdi. "Kötü zamanlar" sırasında Kowa Amca'nın ayın ötesindeki, Gaspçı göçünden sonra oraya getirilmiş, dünyalaştırılmış bir asteroitte bulunan mülkünde tatil yapardık.

Kıçımda gümüş kaşıkla doğmuş olduğumu şimdiden anlamış olabilirsiniz. Özür dilemeyeceğim. Demokrasiyle oynasılan üç bin yıldan sonra Eski Dünya aileleri, böylesi ayak takımıyla uğraşmamanın tek yolunun onların üremesine izin vermemek olduğunu fark etti. Daha doğrusu tohumgemi donanmalarına sponsor olmak; dönergemi keşiflerine, yeni alanaştıran göçlerine... Hicret'in aciliyetinin tüm o paniğine... oralarda üreyip Eski Dünya'yı rahat bıraktıkları sürece. Ana gezegenin hasta ve yaşlı bir orospu olmasının, dişlerinin dökülmüş olmasının ayak takımının öncü olma arzusuna zararı dokunmadı. Onlar aptal değildi.

Ve aynı Buddha gibi yoksulluğa dair ilk ipucumu gördüğümde neredeyse yetişkindim. On altı standart yaşımdayken Wanderjahr'ın tepesinde Eski Hindistan'da sırt çantamla seyahat ederken bir dilenci gördüm. Hintli Eski Aileler dinî sebeplerden dolayı onları yanlarında tutuyorlardı ama o sırada tek bildiğim şey, karşımda paçavralar içinde, kaburgaları sayılan, içinde çok eski bir kredi *diskeyi* bulunan ince dal bir sepeti uzatan ve evrensel kartımı dokundurmam için yalvaran bir adam durduğuydu. Arkadaşlarım bunun çok komik olduğunu düşündü. Ben kustum. Bu Benares'teydi.

Çocukluğum ayrıcalıklı geçmişti ama tiksindirici şekilde değil. Büyük Hanım Sybil'in (kendisi büyük teyzemdi) mükemmel partilerine dair hoş anılarım var. Manhattan Takımadası'nda düzenlediği üç günlük macerayı hatırlıyorum: Konuklar inişgemileriyle Yörünge Şehri'nden ve Avrupa arkolojilerinden taşınmışlar. Empire State Binası'nın suyun üstünden yükselişini hatırlıyorum, birçok ışığı lagünlere ve eğreti otu kanallarına yansıtıyordu. EMA'lar gözlem iskelesinde yolcu indirirken çevredeki alçak binaların otlarla kaplanmış ada tümseklerinin üzerinde yemek ateşleri yanıyordu.

O günlerde Kuzey Amerika Koruma Alanı bizim özel oyun bahçemizdi. Bu gizemli kıtada hâlâ sekiz bini aşkın insanın yaşadığı söylenirdi ama bunların yarısı koruculardı. Diğerlerinin arasında Kuzey Amerika'daki çok eskiden kalma uğrak yerlerinde, artık bulunmayan bitki ve hayvan çeşitlerini yeniden dirilterek ticaretlerini katlayan dönek ARNistler, ekoloji mühendisleri, Ogalalla Sioux ya da Cehennem Meleği'nin Loncası gibi ruhsatlı ilkeller ve arada sırada gelen turistler vardı. Anlatılanlara göre Koruma Alanı'nın bir gözlem bölgesinden diğerine sırt çantasıyla giden bir kuzenim vardı ama bunu Ortabatı'da, bölgelerin göreceli olarak daha yakın olduğu ve dinazor sürülerinin çok daha az bulunduğu yerde yapmıştı.

Büyük Hata'dan sonraki ilk yüzyılda *Gaea* ölümcül yaralar almıştı ama yavaş yavaş ölüyordu. Kötü Zamanlar sırasındaki yıkım büyüktü ve bunlar tam olarak belirlenmiş spazmlar, daha kısa hafiflemeler ve her atak ardından gelen daha korkunç sonuçlar halindeydi ama Dünya bekledi ve kendini elinden geldiğince tamir etti.

Koruma Alanı, dediğim gibi, oyun bahçemizdi ama aslında ölen Dünya'nın tamamı öyleydi. Annem yedi yaşımıdayken bana kendi EMA'mı verdi ve yerküredeki hiçbir yer bir saat uçuşla ulaşamayacak uzaklıkta değildi. En iyi arkadaşım Amalfi Schwartz bir zamanlar Antarktika Cumhuriyeti'nde olan Erebus Dağı Mül-

kü'nde yaşıyordu. Birbirimizi her gün görüyorduk. Eski Dünya yasalarının alanaştıran kurulumuna izin vermemesi bizi hiç rahatsız etmiyordu; gece bir tepede uzanıp yukarıdaki on bin Yörünge Işığını, Halka'nın yirmi bin ışıldağını ve görülebilen iki ila üç bin yıldızı izlerken Dünyalarağı alanaştıran ipeğiyle dokunmaya başlanmış olsa da herhangi bir kıskançlık ya da Hicret'e katılma arzusu duymuyorduk. Mutluyduk.

Anneme dair anılarım tuhaf bir şekilde biçimlenmiş, sanki o da Ölen Dünya romanlarımdan birindeki kurgusal yapılardan biriymiş gibi. Belki de öyleydi. Belki de ben Avrupa'daki otomatik şehirlerden birinde robotlar tarafından yetiştirildim, Amazon Çölü'ndeki androidler tarafından emzirildim ya da sadece bira mayası gibi fıçıda büyüdüm. Hatırladığım annemin beyaz elbisesinin mülkün gölgeli odalarında hayalet misali kaydığı; seranın ipek kumaşlar ve alaca karanlık ışığı içinde çay koyan ince parmaklı ellerinin arkasındaki son derece narin mavi damarlar; Büyük Hanım tarzında topuz yapılmış saçlarının mum ışığında altın örümcek ağı gibi uçuşması. Bazen rüyamda sesini hatırladığımı görüyorum, ahengi ve tonu rahme dönüş merkezsizliğine sahip ama uyandığımda sadece dantel perdeleri oynatan rüzgâr ya da yabancı bir gezegendeki kayalara çarpan denize dönüşüyor.

Kendi varlığımı ilk fark ettiğimden beri bir şair olacağımı, olmam gerektiğini biliyordum. Bu konuda bir seçim şansım yokmuş gibiydi; daha çok ölen güzellik son nefesini içime vermiş ve beni ömrüm boyunca kelimelerle oynamam için lanetlemiş gibiydi, âdeta ırkımızın bu beşik dünyayı düşüncesizce katletmesinin kefaretni ben ödemeliydim.

Adı Balthazar olan bir öğretmenim vardı; insandı ama çok yaşlıydı, kadim İskenderiye'nin insan kokan sokaklarından bir mülteciydi. Balthazar ilkelce uygulanan ilk Poulsen tedavileri yüzünden mavi beyaz parıldıyordu; sıvı plastiğin içine kapanmış, radyasyona maruz kalmış bir mumya gibiydi. Ve bir keçi gibi inatçıydı. Yüzyıllar sonra satirik dönemimde nihayet zavallı don

Balthazar'ın sürekli erekte dürtülerini anladım ama o günlerde sadece mülkün çalışanları arasındaki genç kızlara ayak bağı olmakla meşguldüm. Balthazar insan-android ayrımı yapmıyor, hepsini beceriyordu.

Eğitimim düşünülüşünde neyse ki don Balthazar'ın genç tene dair bağımlılığının homoseksüel bir yanı yoktu; dolayısıyla kaçamakları kendilerini eğitim seanslarımızdaki yokluğuyla ya da Ovid'den, Senesh'ten veya Wu'dan dizeleri ezberlemeye yönelik aşırı boş zaman olarak gösteriyordu.

O mükemmel bir öğretmendi. Kadimleri ve geç klasik dönemi çalışmıştık; Atina'nın, Roma'nın, Londra'nın ve Hannibal, Missouri'nin kalıntılarına geziler yapmış, asla bir teste ya da sınava tabi tutulmamıştım. Don Balthazar karşılaştığım her şeyi anında ezbere bilmemi bekliyordu ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmıyordum. Annemi "ileri eğitim" in bir Eski Dünya ailesi için yarattığı tehlikelere ikna ettiğinden RNA ilacının zihni bulandıran kısa yollarıyla, veriküresi daldırılmasıyla, sistematik geri dönüş eğitimiyle, biçimli karşılaşma gruplarıyla, "yüksek seviye düşünme becerileriyle" hiç uğraşmadım; bu sebepten bazı olguları ya da yazı öncesi programlamayı hiç öğrenemedim. Bu mahrumiyetin bir sonucu olarak altı yaşıma geldiğimde Fitzgerald'ın Odyssey tercümelerinin tamamını ezbere okuyabiliyor, kendi kendime giyinmeyi öğrenmeden önce bir sestina bestelebiliyor ve bir YZ'yle hiç bağ kurmaksızın spiral fuj dizesi şeklinde düşünebiliyordum.

Öte yandan bilimsel eğitimim zorlayıcı olmaktan çok uzaktı. Don Balthazar'ın "evrenin mekanik tarafı" olarak adlandırdığı şeye ilgisi azdı. Bilgisayarların, RMU'ların ve Kowa Amca'nın asteroitsel yaşam destek aletlerinin çevremizdeki hayvanların iyiliksever birer tezahürü değil de makineler olduğunu anladığımda yirmi iki yaşındaydım. Perilere, ağaç ruhlarına, nümerolojiye, astrolojiye ve KAKA'nın ilkel ormanlarının derinliklerinde Bir Yaz Gecesi Rüyası'nın büyüsünün yaşadığına inanıyordum. Aynı

Haydon'un stüdyosundaki Keats ve Lamb gibi ben de Balthazar'la birlikte "matematiğin karmaşıklığına" kadeh kaldırıyor, gökkuşağının şairaneliğinin B. Newton'ın meraklı prizması tarafından katledilmesine yas tutuyordum. Bilimsel ve klinik olan her şeyden erken yaşta güvensizlik duymaya başlamam ve gerçek anlamda nefret etmem hayatımın ilerleyen zamanlarında oldukça işime yaradı. Bilim sonrası Hâkimiyet'inde Kopernik öncesi bir pagan olarak kalmanın çok da zor olmadığını öğrendim.

İlk şiirlerim berbattı. Birçok kötü şair gibi ben de bu gerçeğin farkında değildim, kendini beğenmişliğin güveniyle yarattığım değersiz ölü çocuklarımın sadece yaratma hareketi sebebiyle bir değeri olduğunu düşünüyordum. Annem evin çevresinde yazınsal değeri olmayan, kötü kokulu küçük yığınlar bırakmama rağmen anlayışını sürdürdü. Tek çocuğuna müsamaha göstermeye devam edecekti, o evcilleştirilmemiş bir lama kadar kaygısız bir iradesizliğe sahip olsa da. Don Balthazar eserlerim hakkında hiç yorumda bulunmadı; tahminimce bunun öncelikli sebebi hiçbirini ona göstermemiş olmamdı. Don Balthazar, saygıdeğer Daton'un bir sahtekâr olduğunu, Salmud Brevy'yle Robert Frost'un kendilerini iç organlarına asmaları gerektiğini, Wordsworth'ün aptal olduğunu ve Shakespeare'in sonelerinden daha değersiz herhangi bir şeyin dile hakaret ettiğini düşünüyordu. Dizelerimle don Balthazar'ı rahatsız etmek için hiçbir sebep göremedim, tomurcuklanan dâhiyane fikirlerle dolu olduklarını bilmeme rağmen.

Bu edebî boklardan birkaçım çeşitli basılı yayınlarda, ardından rağbet gören çeşitli Avrupa Haneleri arcolojilerinde yayınladım; bu kaba yayınların amatör editörleri anneme karşı, kendisinin bana olduğu kadar anlayışlılardı. Ara sıra Almafi'ye ya da diğer oyun arkadaşlarıma –benden daha az aristokrat oldukları için veriküresine ve ıslıhat vericilerine erişimleri vardı– dizelerimden bazılarını Halka'ya ya da Mars'a ve böylece gelişmekte olan alanaştırın kolonilerine ulaştırmaları için baskı yapardım. Hiç cevap vermediler. Çok meşgul olduklarını varsaydım.

Kişinin kendi şair ya da yazar kimliğine henüz yayınlanmanın zorlu yollarını aşmadan inanması, gençliğin ölümsüzlüğe inanması kadar saf ve zararsız bir durum... ve bu algının kaçınılmaz yıkılışı da aynı derecede acı verici.

Annem Eski Dünya'yla öldü. Eski Aileler'in yaklaşık yarısı afet sırasında orada kaldılar; o sırada yirmi yaşındaydım ve ana Dünya'yla ölmeye dair kendi romantik planlarımı yapmıştım. Annem aksine karar verdi. Annemi rahatsız eden şey benim zamanından önce yok olmam olmadığı gibi –aynı benim gibi o da *böylesi* bir zamanda başka birini düşünemeyecek kadar ben merkezciydi– DNA'mın ölümünün Mayflower'a kadar uzanan bir aristokrat soyunun sonu anlamına gelecek olması da değildi; hayır, annemi rahatsız eden şey ailenin borç *içinde* ölecek olmasıydı. Son yüz yıl savurganlık içinde yaşanmış gibiydi; Halka Bankası ve diğer gizliliğe önem veren dünyadışı kurumlardan alınan büyük borçlarla finanse edilmişti. Artık Dünya'nın kıtaları kasımların darbeleri altında ezilir, büyük ormanlar alev alır, okyanuslar yükselip ısınarak hayat taşımayan çorbalara döner, havanın kendisi dahi kırılmayacak kadar kalın, sürülemeyecek kadar ince çok sıcak bir şeye dönüşürken bankalar paralarını geri istiyorlardı. Ben teminattım.

Daha doğrusu annemin planı buydu. Bu safa, bir gerçekliğe dönüşmeden birkaç hafta önce elindeki tüm varlıkları tasfiye etmiş, kaçmakta olan Halka Bankası'ndaki uzun vadeli hesaplara çeyrek milyon mark yatırmış ve beni Vega yıldızı çevresinde dönen küçük bir dünya olan Cennet'in Kapısı'ndaki Rifkin Atmosferik Mandası'na geziye göndermişti. O zaman bile o zehirli dünyanın Güneş Sistemi'ne bir alanaştırıcı bağlantısı vardı ama ben alanaştırıcı kullanmamıştım. Her standart yılda bir Cennet'in Kapısı'na giden hawking sürücüsüne sahip dönergeminin yolcusu da değildim. Hayır, annem beni bu taşranın dahi unutulmuş bölgesine ışıktan daha yavaş bir Üçüncü Seviye tokmaktakemiyle

göndermişti; gemide sığır embriyoları, portakal suyu konsantresi ve besleyici virüsler gibi donmuş olarak yüz yirmi dokuz yıl geçirilmesi gereken bir geziye, sonunda *yüz altmış yedi yıl* borç-zamanla ayrılacağım bir geziye!

Annem uzun vadeli hesaplardaki birikmiş faizin ailemizin borçlarını kapatmaya yeteceğini hatta belki bir süre rahatça yaşamamı sağlayabileceğini düşünmüştü. Hayatında ilk ve son kez olmak üzere yanılmıştı.

Cennet'in Kapısı'nın tasvirine dair notlar:

İstasyonun dönüşüm iskelelerinden cüzzamlı birinin sırtındaki yara izlerini andıran çamur kaplı sokaklar uzanıyor. Kü-kürtlü kahverengi bulutlar çürük çuval bezinden gökyüzünde paçavralar gibi asılı. Şekilsiz ahşap bina yığını henüz tamamen inşa edilmeden yarı çürümüş; camsız pencereleri artık komşularının açık ağızlarına görmez şekilde bakar halde. Yerliler... aynı, herhalde aynı insanlar gibi demek doğru olur... üremiş... gözsüz sakatlar, havanın çürümesinden yanmış akciğerler, bir düzine döl barındıran yuvalar... çocukların tenleri beş standart yaşında pul pul oluyor, gözleri onları kırkından önce öldürecek atmosfer yüzünden anında sulanıyor, gülümseyen dudaklarının arasındaki dişleri çürük, yağlı saçları bit ve Drakula kenelerinin kan torbalarıyla dolu. Gururlu ebeveynler neşe saçıyor. Bu lanetli aptalların yirmi milyonu ailemin Eski Dünya'daki mülkünün batı bahçesinden daha küçük bir adadaki gecekondu dolduruyor, hepsi standardın nefes alıp ölmek olduğu bir dünyada solunabilir tek havayı solumak için çabalıyor, Atmosfer Oluşturma İstasyonu'nun bozulmaya başlamadan önce hayatta kalınabilecek atmosferi oluşturduğu altmış millik çapı daha da kalabalık.

Cennet'in Kapısı: yeni evim.

Annem Eski Dünya hesaplarının dondurulabileceğini hesaba katmamıştı... ve ardından büyüyen Dünyalarağı ekonomisine tahsis edileceğini. Aynı zamanda insanların neden galaksinin

sarmal kolunu görmek için uzun süre kriyojenik uykuya yatmak yerine –sadece fujde birkaç hafta ya da ay geçirecekleri– hawking sürücüsünü beklediklerini de düşünmemiştii; ölümcül beyin hasarı olasılığı altıda birdi. Ben şanslıydım. Cennet'in Kapısı'nda sandıktan çıkarılıp sınırın ötesindeki asit kanallarını kazma işine koyulduğumda sadece serebral bir kaza geçirmiştii... bir inme. Fiziksel olarak birkaç yerel hafta içinde çamur kuyularında çalışmaya hazırdım. Zihinsel olarak arzulanabilecek çok fazla şey vardı.

Beynimin sol tarafı, hasarlı bir dönergeminin hasar almış bölümlerinin kapatılıp hava geçirmez kapıların o bölmeleri uzayın etkilerine açık bırakması gibi kapanmıştı. Hâlâ düşünebiliyordum. Bedenimin sağ tarafının kontrolü kısa süre içinde geri döndü. Sadece dil merkezleri onarılamayacak kadar zarar görmüştü. Kafatasımın içine yerleştirilmiş harika organik bilgisayar dil içeriklerini hatalı bir program gibi çalıştırıyordu. Sağ yarımküre dil becerilerinden mahrum kalmış değildi... ama bu hisli loba sadece en duygusal iletişim birimleri etki edebiliyordu; kelime bilgim dokuz kelimeden ibaret kalmıştı. (Sonradan öğrendim ki İBDH kurbanlarının çoğu sadece iki ya da üç tane öğrendiğinden bu istisnai bir durumdu.) Kayıtlara geçmesi için kullanabildiğim tüm kelime haznesi şundan ibaretti: Sik, bok, çış, am, lanet, ananinki, göt, pipi, kaka.

Hızlı bir analiz bunun laf kalabalığı olduğunu gösterecektir. Elimde altı şeyi ifade eden sekiz isim vardı; bu sekiz isimden biri fiil olarak da kullanılabiliyordu. Şüphe götürmez bir şekilde isim olan yedi kelime ve küfür olarak da kullanılabilecek tek bir zamir öğrenmiştim. Yeni dil evrenim beş tek heceli kelimeden, iki bebek yinelemesinden ve bir de ilgi zamirinden oluşuyordu. Edebi ifade alanım bana dört yol sunuyordu: insan anatomisine –biri annem öldüğünden artık benim için anlam ifade etmeyen– dört referans, ilahi müdahaleye dair bir talep, cinsel birleşmenin kaba bir tarifi ya da talebi ve dışkılamayı belirten üç sözcük.

Sonuçta bu kadarı yeterliydi.

Çamur çukurlarında ve Cennet'in Kapısı'nın çamur kaplı gecekondularında geçirdiğim üç yılı *sevgiyle* hatırladığımı söylemeyeceğim ama bu yılların en az Eski Dünya'da geçirdiğim yirmi yıl kadar hatta muhtemelen daha fazla biçimlendirici olduğu doğru.

Kısa süre içinde samimi tanıdıklarım arasında –bok küreği ustabaşı Yaşlı Çöp, korumam için para ödediğim gecekondulu kabadayısı Unk; paramın yettiği zamanlarda kendisiyle yattığım, bitli orospu Kiti– bu kelime bilgimin işime yaradığını öğrendim. “Bok-sik,” diye homurdanırdım ellerimi kollarımı hareket ettirerek. “Göt am pipi sik.”

“Ah,” diye sırtırdı Yaşlı Çöp tek dişini göstererek, “yosun sakızı almak için şirket dükkânına gideceksin, ha?”

“Lanet kaka,” diyerek sırtırdım ona.

Bir şairin hayatı sadece ifadenin sonsuz dil dansında değil, algı ve hafızanın birleşiminin algılanan ve hatırlanan hassasiyetinde de yatıyor. Cennet'in Kapısı'nda geçirdiğim üç yerel yıl, neredeyse bin beş yüz standart gün görmeme, hissetmeme, duymama... hatırlamama izin verdi, âdeta edebî olarak yeniden doğmuştum. Cehennem'in içinde yeniden doğmuş olmam o kadar önemli değildi; gerçek şiirlerin hepsinin özünde yatan çalışma deneyimi ve ham deneyim yeni hayatımın doğum hediyesi oldu.

Kendiminkinden bir buçuk yüzyıl ötedeki yeni, cesur dünyaya alışmakta hiç sorun yaşamadım. Son beş yüz yıldır üzerinde konuştuğumuz genişleme ve öncülük ruhuna rağmen insan evrenimizin ne kadar çıkmaz ve sabit olduğunu hepimiz biliyoruz. Yaratıcı zihnin rahat Karanlık Çağlarındayız: Kurumlar değişti ama birazcık ve devrimden ziyade kademeli bir evrim şeklinde; bilimsel araştırma bir zamanlar sezgisel kocaman adımlar atarken artık yan yürüyen bir yengeç gibi; aletler daha da az değişti, bizim için sıradan olan kaba teknolojiler büyük büyükbabalarımız tarafından anında anlaşılabilir ve kullanılabilir. Yani ben uyurken Hâkimiyet

resmî varlığına kavuştu, Dünyalarağı son şekline yakın bir şeye dönüştü, Her Şey insanlığın yardımsever despotları arasındaki demokratik yerini aldı, TeknoÇekirdek insanlara hizmet etmekten uzaklaştı, ardından bir köleden ziyade bir müttefik olarak yardım teklif etti ve Gaspçılar karanlığın içine geri çekilip Baş Düşman rolüne büründüler... ama tüm bunlar ben domuz salamları ve şerbetler arasındaki buz tabutumda dondurulmadan önce de kritik kütle haline gelmeye doğru sürükleniyordu ve eski eğilimlerin böylesine aşikâr genişlemelerini anlamak çok çaba gerektirmedi. Ayrıca içinde yaşarken tarih her daim karanlık, hazmettirici bir karmaşa, tarihçiler tarafından uzaktan bakıldığında ise çok farklı ve kolayca tanınabilir bir şey.

Cennet'in Kapısı'ndaki hayatım ve her anım orada hayatta kalmak için çabalamayı gerektiriyordu. Gökyüzünde kulübemin yıkık çatısının birkaç metre ötesindeki sonsuz, sarı kahverengi gün batımı vardı. Kulübem tuhaf bir şekilde rahattı: yemek yemek için bir masa, uyumak ve sikişmek için bir yatak, işemek ve sıçmak için bir delik ve sessizce dışarı bakmak için bir pencere. Çevrem de kelime bilgimi yansıtıyordu.

Hapishane yazarlar için her daim güzel bir yer olmuştur zira ikiz şeytanlar olan hareketlilik ve dikkat dağınıklığını öldürür... Cennet'in Kapısı da bir istisna değildi. Atmosferik Manda bedenimin sahibiydi ama zihnim, daha doğrusu ondan geriye kalanlar benimdi.

Eski Dünya'dayken şiirlerim ben gezinti arabasının yastıklı koltuklarında otururken ya da EM aracım karanlık lagünlerin üzerinde süzülür veya kokulu kameriyelerin arasında dalgın dalgın gezinirken işlemci aracılığıyla Sadı-Dekenar iletia racıma yazılırdı. O hülyaların ürünleri olan iğrenç, disiplinsiz, karı kılıklı gösterişli eserler daha önce tarif edildi. Cennet'in Kapısı'nda fiziksel çalışmanın nasıl bir zihinsel uyarıcı olduğunu keşfettim; sıradan fiziksel çalışma olmadığını da belirtmeliyim, omurga büken, ciğer parçalayan, karın yaran, bağ dokuları dağıtan, taşak patlatan

fiziksel çalışma. Ama görev ağır olduğu ve tekrar gerektirdiği sürece zihnimin daha hayal ürünü diyarlarda dolanmaya *özgür* olması bir yana, gerçekten daha yükseklerde *uçuşunu* keşfettim.

Böylece Cennet'in Kapısı'nda Vega Primo'un kırmızı bakışlarının altında çamur kanallarını temizlerken ya da istasyonun labirenti andıran akciğer borularındaki dikit ve sarkıtların arasında, ellerim ve dizlerim üzerinde yeniden solunum sistemi bakterilerini temizlerken bir şaire dönüştüm.

Tek eksiğim kelimelerdi.

Yirminci yüzyılın en değerli yazarı William Gass bir keresinde bir röportajda şöyle demiş: "Kelimeler yüce nesneler. Bilinci olan şeyler."

Ve öyleler de. Plato'nun bizim algılarımızdan oluşan karanlık mağarasına gölge düşürebilecek her Fikir gibi saf ve ulu. Ama kelimeler aynı zamanda hilekârlık ve yanlış anlama tuzakları. Düşüncelerimizi sonsuz kendini kandırma yollarına eğiyorlar ve zihinsel hayatlarımızın çoğunu kelimelerden inşa edilmiş beyin malikânelerinde geçirdiğimiz gerçeği, dilin getirdiği korkunç gerçeklik çarpıtmasını nesnel olarak görme becerisinden mahrum kalmamıza neden oluyor. Örnek: Çince "dürüstlük" kelimesinin resim-yazı şekli bir adamın gerçekten sözünün yanında durduğu iki parçalı bir sembol. Buraya kadar güzel. Ama Son Dönem İngilizcesindeki "doğruluk" kelimesi ne? Ya da "ana yurt"? Ya da "gelişim"? Ya da "demokrasi"? Ya da "güzellik"? Sonuçta kendini kandırmak için bile tanrılara dönüşüyoruz.

Bertrand Russell adındaki, Gass'la aynı dönemde yaşamış ve ölmüş filozof/matematikçi bir eserinde şöyle yazmış: "Dil sadece düşüncüyü ifade etmekle kalmıyor, onsuz var olamayacak düşünceleri ortaya çıkarıyor." İnsanların yaratıcı dehasının özü şu: medeniyetin yapıları ya da ona son verebilecek patlayıcı silahlar değil, bir yumurtaya saldıran spermiler gibi yeni kavramlar dölleyebilecek kelimeler. Siyam ikizi bebekler olan kelime ve

düşüncenin insan türünün kâinat alemine yapabileceği, yapacağı ya da yapması gereken tek katkı olduğu iddia edilebilir. (Evet, DNA'mız eşsiz ama bir semenderinki de öyle. Evet, bir şeyler inşa edebiliriz ama kunduzlardan, tam şu anda iskele tarafından görülebilen pürüzlü kuleleri inşa eden mimar karıncalara kadar uzanan farklı türler de öyle. Evet, matematiğin hayal malzemesinden gerçek kumaşta şeyler dokuyabiliriz ama evrenin içine aritmetik işlemiş. Bir daire çizdiğin anda pi başını çıkarıveriyor. Yeni bir güneş sistemine giriyorsun ve uzay/zamanın siyah kadife örtüsünün altında Tycho Brahe'nin formülünün seni beklediğini görüyorsun. Ama evren biyoloji, geometri ya da cansız taştan dış katmanının altında nereye bir kelime saklamış?) Diğer zeki hayatın var olduğuna dair bulduğumuz izler bile –Jove 2'deki keşif balonları, Labirent inşacıları, El Halil'deki Kâhya empatlar, Durulis'in Sopa insanları, Zaman Mezarları'nın mimarları hatta bizzat Shrike bize gizemler ve saklı eşyalar sunuyorlar ama dil sunmuyorlar. Kelime sunmuyorlar.

Şair John Keats bir keresinde Bailey adındaki arkadaşına şöyle yazmış: “Kalp'in düşkünlüğü ve Hayal Gücü'nün doğruluğunun kutsallığı hariç hiçbir şeyden emin değilim –Hayal Gücü'nün eksik kaldığı yerde Güzellik doğru olmalı– daha önce var olduysa da olmadıysa da.”

Hicretten yaklaşık üç yüzyıl önce son Çin-Japonya savaşında ölen Çinli şair George Wu bunu anladığında iletia racısına şöyle kaydetmiş: “Şairler gerçekliğin deli ebeleri. Olanı ya da olabileceği görmüyorlar, olması *gerekeni* görüyorlar.” Daha sonra, ölümünden bir hafta önce sevgilisine hazırladığı son diskte Wu şöyle demiş: “Kelimeler sadece gerçeğin fişekliğindeki mermiler. Ve şairler keskin nişancılar.”

Görüyorsunuz ya, başlangıçta Kelime vardı. Ve Kelime insan evreni dokumasının teninden yapılmıştı. Ve sadece şair bu dünyayı genişletebilir, aynı hawking sürücülerinin Einsteinci uzay/zama-

nın bariyerlerinin altına tüneller açması gibi farklı gerçekliklere kısa yollar bulabilir.

Fark ettim ki bir şair olmak, *gerçek bir şair* olmak insanlığın vücut bulmuş bir Suret'i olmak; şairlik giysisini kabul etmek, İnsanın Oğlu'nun çarmihini taşımak, İnsanlığın Ruh Annesi'nin doğum sancılarını çekmektir.

Gerçek bir şair olmak Tanrı olmaktır.

Bunu Cennet'in Kapısı'ndaki arkadaşlarıma açıklamaya çalıştım. "Çiş, bok," dedim. "Göt ananinki, lanet bok lanet. Am. Pipi am. Lanet!"

Başlarını iki yana sallayıp gülümsediler ve uzaklaştılar. Büyük şairler çok ender kendi zamanlarında anlaşılırlar.

Sarı kahverengi bulutlar üzerime asit yağdırdı. Baldırlarıma kadar çamura gömüldüm ve şehrin kanalizasyon borularından sülük yosunu temizledim. Yaşlı Çöp, oradaki ikinci yılımda Birinci Cadde Kanalı'nı Orta Çukur Çamur Düzlükleri'ne doğru uzattığımız bir projede çalışırken öldü. Bir kazaydı. Düzleştiriciye doğru ilerleyen bir balçık tepesindeki tek bir kükürt gülünü kurtarmak için tırmanırken çamur sarsıntısı oldu. Kiti bundan kısa süre sonra evlendi. Hâlâ yarı zamanlı olarak orospuluk yapıyordu ama onu gitgide daha az gördüm. Yeşil tsunami Çamur Düzlüğü Şehri'ni sürükledikten kısa süre sonra çocuk doğururken öldü. Ben şiir yazmaya devam ettim.

Sadece dokuz sağ lob kelimesinden oluşan kelime dağarcığına sahip biri nasıl düzgün mısralar yazabilir, diye sorabilirsiniz.

Bunun cevabı hiç kelime kullanmadım, olur. Şiirde kelimeler ikincildir. Birincil olan şey doğrudur. *Ding an Sich'*¹³ uğraştım, gölgenin arkasındaki maddeyle; güçlü kavramlar, mecazlar, bağlantılar dokudum, aynı bir mühendisin cam, plastik ve kro-

13 (Alm.) Kendinde Şey anlamına gelen, Immanuel Kant tarafından öne sürülmüş bir kavram. (ç.n.).

malüminyum ortaya çıkmadan çok önce saçaklı alaşımlarla bir gökdelen inşa etmesi gibi.

Ve yavaş yavaş kelimeler geri döndü. Beyin kendini çok iyi şekilde yeniden eğitip yeniden donatıyor. Sol lobda kaybolan şeyler kendilerine başka yerde yuva buldu ya da zarar görmüş bölgelerde ağırlığını ortaya koyarak tekrar ortaya çıktı, aynı insanların yanıp alevler tarafından daha verimli hale getirilmiş bir tarlaya dönmesi gibi. Daha önce “tuz” gibi basit bir kelime kekeleyerek ve zorlukla ağzımdan çıkarken, beynim bir dil gibi düşmüş bir dişin boşluğuna takılırken artık kelimeler ve ifadeler, aynı unutulmuş oyun arkadaşlarının isimleri gibi yavaşça zihnime akıyordu. Gündüz sülük tarlalarında çalıştım ama gece kıymıklarla dolu masama oturup yağ lambasının tıslayan ışığında Dizelerimi yazdım. Mark Twain bir keresinde kendi rahat dilinde şöyle söylemiş: “Doğru kelimeyle neredeyse doğru kelime arasındaki fark ateşle ateş böceği arasındaki farktır.” Tuhaftı ama hatalı değildi. Cennet’in Kapısı’ndaki o uzun aylarda, Dizelerimin başlarında. Doğru kelimeyi bulmakla neredeyse doğru kelimeyi kabul etmek arasındaki farkın, ateşten yanmakla bir ateş gösterisini uzaktan izlemek arasındaki fark olduğunu keşfettim.

Böylece Dizelerim başladı ve gelişti. Tuvalet kâğıdı olarak kullanılması için bir sürü verdikleri geri dönüştürülmüş sülük yosunu liflerinden incecik kâğıtlara, Şirket Dükkânı’nda satılan ucuz keçeli kalemle yazılmış Dizeler şekil aldı. Kelimeler geri döner, üç boyutlu bir bulmacanın parçaları gibi yerlerine otururken bir tarza ihtiyacım vardı. Don Balthazar’ın öğretilerine geri dönerek Milton’ın epik dizelerinin soyluluğunu yakalamaya çalıştım. Güven kazanarak içine dilin Keatsvari kutlamasıyla olgunlaşmış Byron romantik duygusallığı kattım. Tüm bunları karıştırırken üzerine baharat olarak Yeats’in dâhiyane kinizmini serptim ve bir tutam da Pound’un örtülü bilge ukalalığından ekledim. Eliot’ın imgelemleri kontrolünü, Dylan Thomas’ın mekân hissini, Delmore Schwartz’ın felaket duygusunu, Steve Tem’in dehşet

dokunuşunu, Salmud Brevy'nin masumluk yakarışını, Daton'un kıvrımlı uyaklara duyduğu sevgiyi, Wu'nun somutluğa tapınışını, Edmond Ki Fererra'nın köklü oyuncululuğunu da kesip doğrayıp içine attım.

Elbette en sonunda tüm bu karışımı çöpe döküp Dizeleri kendi stilimde yazdım.

Eğer gecekondlu kabadayısı Umk olmasaydı muhtemelen hâlâ Cennet'in Kapısı'nda gündüzleri asit kanalları kazarak ve geceleri Dizeler yazarak geçiriyor olurdu.

İzin günümdü ve biraz araştırma yapmak için *Dizelerimi* –tek el yazması kopyasını– yanıma almış Genel Salon'daki Şirket Kütüphanesi'ne gidiyordum ki Umk'la iki serserisi bir sokaktan çıkıp bir sonraki ayın koruma parasını hemen ödememi talep ettiler. Cennet'in Kapısı Atmosferik Mandası'nda evrensel kartlarımız yoktu; borçlarımızı şirket notuyla ya da kaçak markalarla ödüyorduk. Bende ikisinden de yoktu. Umk plastik omuz çantamda ne olduğunu görmeyi talep etti. Hiç düşünmeksizin reddettim. Bu bir hataydı. Eğer el yazmalarını Umk'a gösterseydim adam muhtemelen onları çamura saçar ve tehditler yağdırdıktan sonra beni birkaç kez tokatlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi benim reddetmem onu sinirlendirdi ve iki Neandertal eşlikçisiyle birlikte çantayı yırtarak açıp el yazmalarını çamura saçtılar ve beni, deyim yerindeyse, neredeyse öldürene kadar dövdüler.

Tam o sırada Manda hava kalitesini kontrol müdürüne ait bir EMA alçak bir şekilde üzerimizden geçiyordu ve tek başına Şirket Yerleşimci Dükkânı'na yolculuk eden müdürün karısı EMA'ya aşağı inmesini emretti, android hizmetkârına beni ve Dizelerimden geriye kalanları aldırdı ve ardından beni bizzat Şirket Hastanesi'ne götürdü. Normalde kefaletli işgücünün üyelerine herhangi bir tıbbi müdahalede bulunulacaksa bu Biyo Klinik'te yapılırdı ama hastane bir müdürün karısına karşı çıkmak istemedi, o yüzden bilincim hâlâ kapalı şekilde hastaneye yatırıldım ve

iyileşme tankında tedavi edilirken insan bir doktor ve müdürün karısı tarafından gözlem altında tutuldum.

Pekâlâ, bu uzun bayağı hikâyeyi, kısa bayağı bir hikâye yapmak için sadede geleceğim. Helenda –müdürün karısıydı– ben yenilenme besin maddesinin içinde yüzerken el yazmamı okudu. Beğendi. Benim Şirket Hastanesi'ndeki tankımın boşaltıldığı gün Helenda Rönesans'a alanaştı ve orada Dizelerimi kardeşi Felia'ya gösterdi; kadının Öte Çizgi Yayınları editörünün sevgilisi olan bir arkadaşı vardı. Ertesi gün uyandığımda kırık kaburgalarım yerine oturtulmuş, parçalanmış elmacık kemiklerim iyileşmiş, morluklarım gitmişti ve beş yeni diş ile sol gözüm için yeni bir kornea edinmiş, Öte Çizgi'yle bir sözleşme imzalamıştım.

Kitabım beş hafta sonra çıktı. Bundan bir hafta sonra Helenda müdürden boşandı ve benimle evlendi. Bu onun yedinci, benimse ilk evliliğimdi. Meydan'da balayı yaptık ve bir ay sonra geri döndüğümüzde kitabım bir milyar kopyadan fazla satmıştı –dört yüzyıldır çok satan listelerine giren ilk şiir kitabı– ayrıca bir milyoner olmuştum.

Tyrena Wingreen-Feif Öte Çizgi'deki ilk editörümdü. Kitabın adını *Ölen Dünya* koymak onun fikriydi (kayıtlar beş yüzyıl önce aynı isimde bir roman basıldığını gösteriyordu ama telif hakları düşmüştü ve kitabın baskısı kalmamıştı). Dizelerin sadece Eski Dünya'nın nostaljik son günlerini anlatan son kısımlarını yayınlamak da onun fikriydi. Aynı zamanda okuyucuyu sıkacağını düşündüğü kısımları –felsefi metinleri, annemin tasvirlerini, eski şairlere hürmet gösterdiğim bölümleri, deneysel mısralarla uğraştığım yerleri, daha kişisel bölümleri– çıkarmak da. Aslına bakarsanız cennet gibi son zamanları tarif eden son günler hariç her şeyi çıkarmıştı ki bu, kitabımın tüm ağır yükünü atıp duygusal ve yavan bir şeye dönüşmesine neden oldu. *Ölen Dünya*'nın basımından dört ay sonra iki buçuk milyon faks baskısı kopyası satılmış, kısaltılmış dijital bir versiyonu Gör Şey veriküresinde

erişime açılmış ve kitap, hologramlar için özetlenmişti. Tyrena zamanlamanın mükemmel olduğunu söyledi... Eski Dünya'nın ölümünün ardından gelen ve bir yüzyıl süren, neredeyse Dünya hiç var olmamış gibi yapılan inkâr dönemi geçmiş, artık Ağ'daki her dünyada bulunabilen Eski Dünya nostalji tarikatlarına olan ilginin arttığı bir döneme gelinmişti. Son günlerini anlatan bir kitap –bu bir şiir kitabı da olsa– tam olarak doğru zamanda ortaya çıkmıştı.

Benim için Hâkimiyet'te ünlü olarak geçen ilk birkaç ay, daha önceki Eski Dünya'nın şımarık çocuğundan Cennet'in Kapısı'ndaki inme inmiş, köleleştirilmiş zavallıya dönme döneminden daha kafa karıştırıcıydı. O ilk birkaç ayda yüzün üzerinde dünyada kitap ve faks imza günleri düzenledim; Marmon Hamlit'le "Ağ'daki Her Şey!" programına katıldım; CEO Senister Perót ve Her Şey Sözcüsü Drury Fein'in yanı sıra senatörlerin bir yirmiliğiyle de tanıştım; PEN Kadınları Gezegenlerarası Birliği ve Lusus Yazarlar Sendikası'nda konuşma yaptım; Yeni Dünya Üniversitesi'nden ve Cambridge İki'den fahri doktorluk unvanı aldım; ağırlandım, röportaj verdim, görüntülendim, incelendim (güzel bir şekilde), biyolandım (resmî olmayan şekilde), rağbet gördüm, tefrika halinde yayınlandım ve dolandırıldım. Yoğun bir dönemdi.

Hâkimiyet'teki hayatımın tasvirine dair notlar:

Evimin otuz altı ayrı dünyada otuz sekiz odası var. Kapı yok: Kavisli girişler alanaştıran portalları, kişisel alan yaratan birkaç opak perde var ama çoğu yer gözlem ve giriş için açık. Her odada tüm duvarları kaplayan pencereler ve en az iki duvarda portallar var. Rönesans Vektörü'ndeki büyük yemek salonundan bakır gökyüzünü ve bulunduğum volkanik zirvenin aşağısındaki vadide duran Sığınak İmkânı'nın bakır kulelerini görebiliyorum; kafamı çevirip alanaştıran portalından baktığımda resmî yaşam alanının beyaz halısının ötesindeki Hiçbir Zaman'daki Edgar

Allen Denizi'nin dalgalarının Point Prospero'ya vuruşunu görebiliyorum. Çalışma odam Nordholm'ün buzullarına ve yeşil göğüne bakarken on adım atmak beni kısa bir merdivenden *indirerek* polarize camla çevrilmiş, en yakın yerleşim yeri Deneb Drei'deki Jamnu Cumhuriyeti'nin iki bin kilometre uzaktaki doğu ucu olan Kushpat Karakoram'ın en yüksek zirvesindeki üç yüz altmış derece manzaraya sahip rahat çalışma kuleme ulaştırıyor.

Helenda'yla paylaştığımız büyük yatak odası Şövalye Dünyası Tanrı'nın Korusu'ndaki üç yüz metrelik Dünyaağacı'nın dallarında kibarca sallanıyor ve El Halil'in kurak tuz düzlüklerinde tek başına duran bir solaryuma açılıyor. Manzaralarımızın tamamı vahşi doğaya ait değil: Eğlence odamız Tau Ceti Center'ın kavis kulesinin yüz otuz sekizinci katındaki ekranoplan pistine açılıyor ve terasımız hareketli Yeni Kudüs'ün Tarihi Bölümü'ndeki pazara yukarıdan bakıyor. Efsanevi Millon DeHaVre'nin bir öğrencisi olan mimar tasarıma birkaç küçük espri kattı: Elbette kuledeki odaya inen merdivenler bunlardan biri ama Lusus'un en derin Kovanı'nın en alt katındaki spor salonuna evin tepesinden çıkmak da eşit derecede tuhaf; aynı şekilde içinde bir tuvalet, bir bide, lavabo ve duş kabini bulunan eflatun deniz dünyası Mare Infinitus'un üzerindeki salda yüzen, duvarsız, açık misafir banyosunu da saymak gerek.

Başlangıçta bir odadan diğerine geçerken yaşanan yer çekimi değişiklikleri rahatsız ediciydi ama kısa süre sonra alıştım; bilinçaltımda kendimi Lusus'un, El Halil'in ve Sol Draconi Septem'in ağırlığına hazırlayıp odaların çoğundaki standart 1 G'nin altındaki yer çekiminin yarattığı özgürlüğü kanıksadım.

Helenda'yla birlikte olduğumuz on standart ay boyunca evimizde çok az zaman geçiriyoruz, bunun yerine arkadaşlarımızla Dünyalarağı'ndaki otellerde, tatil arkolojilerinde ve eğlence mekânlarında zaman geçirmeyi tercih ediyoruz. "Arkadaşlarımız", şimdilerde kendilerine Eski Dünya'daki soyu tükenmiş göçmen memelilere ithafen Ren Geyiği Sürüsü diyen eski alanaştıran

ekibi. Bu sürü diğer yazarlardan, birkaç başarılı görsel sanatçıdan, Meydan entelektüellerinden, Her Şey medya temsilcilerinden, birkaç radikal ARNist ve kozmetik gen bağlayıcıdan, Ağ aristokratlarından, varlıklı alanaştıran delilerinden, Geridönüş bağımlılarından, birkaç hologram ve sahne yönetmeninden, bir dizi aktör ve gösteri sanatçısından, birkaç tane pis işleri bırakmış mafya baronundan ve içlerine benim de dâhil olduğum değişken bir dizi yeni ünlüden oluşuyor.

Herkes içiyor, uyarıcı ve otoimplant kullanıyor, kablo alıyor ve en iyi uyuşturuculara para harcayabiliyor. En tercih edilen uyuşturucu Geridönüş. Bu kesinlikle üst sınıf bir bağımlılık: Tamamen deneyimlemek için kişinin bir sürü pahalı implanta ihtiyacı var. Helenda bunların hepsinin bana yerleştirilmesini sağlamıştı: biyomonitörler, his arttırıcılar ve dâhili iletiracısı, sinir şantları, arttırıcılar, metakorteks işlemcileri, kan çipleri, RNA tenyaları... içimin halini annem bile tanıyamaz.

Geridönüş'ü iki kez deniyorum. İlki bir süzülme... dokuzuncu doğum günümü hedefliyor ve ilk salvoyla onu yakalıyorum. Her şey orada: kuzey bahçesinde gün doğumunda şarkı söyleyen hizmetkârlar, günü Amalfi'yle EMA'mda geçirebilmem için istemeye istemeye dersleri iptal eden don Balthazar, kaygısızca Amazon Havzası'nın gri kumulları üzerinde yayılışımız; Eski Aileler'in temsilcilerinin gün batımında fener alayı eşliğinde gelişleri, parlak kâğıtlara sarılmış hediyelerinin ayın ve On Bin Işık'm altında parıldaması. Dokuz saatlik Geridönüş'ten yüzümde bir gülümsemeyle çıkıyorum. İkinci yolculuk beni neredeyse öldürüyor.

Dört yaşımdayım ve ağlayarak toz ve eski mobilya kokulu sonsuz odalarda annemi arıyorum. Android hizmetkârlar beni yatıştırmaya çalışıyor ama ben ellerinden kurtulup gölgelerle ve birçok neslin kırıyla lekelenmiş koridorlarda koşuyorum. Öğrendiğim ilk kuralı çiğneyerek annemin dikiş odasının, her öğleden sonra üç saatliğine çekildiği ve ardından yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle soluk renkli elbisesinin etekleri bir hayaletin iç

çekışı gibi halıda yankılanarak çıktığı en kutsal yerinin kapılarını savurarak açıyorum.

Annem orada gölgelerin içinde oturuyor. Ben dört yaşındayım ve parmağım yaralanmış, ona doğru koşup kendimi kollarına atıyorum.

O karşılık vermiyor. Narin kollarından biri koltuğun sırtına atılmış halde, diğeriye gevşekçe yastığın üzerinde duruyor.

Soğuk gevşekliğinden şoka girmiş halde geri çekiliyorum. Kucağından kalkmadan ağır kadifeden perdeleri açıyorum.

Annemin gözleri beyaz, geriye devrilmiş. Dudakları hafif aralık. Dudaklarının köşesi salyadan nemlenmiş ve mükemmel çenesi parıldıyor. Tercih ettiği Büyük Hanım modeli topuz yapılmış saçlarının altın telleri arasından uyarıcı kablusunun soğuk çelik parıltısını ve onu soktuğu kafatası socketinin daha soluk tonunu görüyorum. İki tarafındaki kemik de son derece beyaz. Sol elinin yakınındaki sehpa boş bir Geridönüş şıngısı var.

Hizmetkârlar gelip beni uzaklaştırıyor. Annem gözlerini hiç kırpıyor. Ben çığlıklar eşliğinde odadan çıkartılıyorum.

Çığlıklar atarak uyanıyorum.

Belki de Helenda'nın gidişini hızlandıran şey tekrar Geridönüş kullanmayı reddetmemdi ama öyle olduğunu sanmıyorum. Onun için ben bir oyuncaktım... onlarca yıldır değerini bilmediği hayat hakkında masum, ilkel bir eğlence. Sonuç olarak benim Geridönüş almayı reddetmem beni onsuz birçok gün geçirmeye mecbur etti; geçmişini oynatarak geçirilen zaman, gerçek zaman ve Geridönüş kullanıcılarının hayatlarındaki bilinçli olarak geçirdikleri deneyimler, genelde uyuşturucu etkisi altında geçirdiklerinden çok daha az olur.

Başta Eski Dünya Aileleri'nden birinin üyesi olduğum için daha önce sahip olamadığım implantlar ve tekno oyuncaklarla eğlendim. O ilk yılda veriküresi devamlı bir zevkti; neredeyse sürekli bir şeyler araştırıp arayüz konusunda delirmiş halde yaşadım.

Saf veriye, Geyik Sürüsü'nün uyarıcılarına ve uyuşturucularına olduğu kadar bağımlıydım. Don Balthazar, implant sayesinde her şeyi bilmenin geçici tatmini yüzünden uzun süreli hafızamdan vazgeçtiğimi bilseydi eriyik mezarında dönerdi. Kaybettiklerimi çok daha sonra keşfettim: Fitzgerald'ın Odyssey'i, Wu'nun Son Yürüyüşü ve inmemden sonra hayatta kalmayı başarmış birkaç diğer destan sert rüzgârdaki bulut parçaları gibi dağılıverdi. Çok daha sonra, implantlardan kurtulduğumda hepsini titizlikle tekrar öğrendim.

Hayatımda ilk ve tek kez politik görüşlere sahip oldum. Günlerimi ve gecelerimi alanaştıran yayınındaki Senato'yu takip ederek ya da Her Şey'e bağlanmış bir şekilde yatarak geçiriyordum. Bir zamanlar biri, Her Şey'in günlük yaklaşık yüz parça faal Hâkimiyet kanunuyla uğraştığını tahmin etmişti ve algı merkezine bağlı geçirdiğim aylar boyunca tek bir tanesini bile kaçırmadım. Sesim ve adım tartışma kanallarında iyi bilinir oldu. Yorumlarım için çok küçük olan hiçbir tasarı, çok basit ya da karmaşık olan hiçbir sorun yoktu. Birkaç dakikada bir oy verme eylemi bana sahte bir başarı hissi sağladı. Sonunda düzenli olarak Her Şey'e girmenin ya evde kalmak ya da yürüyen bir zombiye dönüşmek anlamına geldiğini fark ettiğimde siyasi takıntılarım-dan kurtuldum. Sürekli implantlarına erişmekle meşgul bir insan dışarıdan acınası görünüyordu ve eğer evde kalırsam Ağ'daki diğer milyonlarca tembel gibi Her Şey süngerine dönüşeceğimi fark etmem için Helenda'nın benle dalga geçmesine gerek kalmadı. Böylece siyasetten vazgeçtim. Ama o sırada yeni bir tutkuya kapılmıştım: din.

Dinlere katıldım. Hıh... hatta dinlerin yaratılmasına yardımcı oldum. Zen Gnostik Kilisesi katlanarak büyüyordu ve gerçek bir inanana dönüşüp HTV talk şovlarına çıktım; Hicret öncesi Müslümanlarının Mekke'ye hacca gitmesi adanmışlığıyla kendi Güç Yerleri'ni aradım. Ayrıca alanaşmaya bayılıyordum. *Ölen Dünya*'nın telifinden neredeyse yüz milyon mark kazanmıştım

ve Helenda iyi yatırım yapmıştı ama benimki gibi alanaştıran bir evi Ağ'da tutmak günlük olarak elli bin markın üzerinde bir miktara mal oluyordu ve ben alanaşmamı sadece evimin otuz altı dünyasıyla sınırlamıyordum. Öte Çizgi Yayınevi bana altın bir evrensel kart vermişti ve onu cömertçe kullanıp Ağ'ın uzak köşelerine alanaşıyor, lüks otellerde kalıp EMA'lar kiralayarak taşra dünyaların sapa bölgelerinde kendi Güç Yerleri'mi arıyordum.

Hiç bulamadım. Zen Gnostisizmi'nden yaklaşık Helenda'nın beni boşadığı sıralarda vazgeçtim. O sırada faturalar birikiyordu ve Helenda kendine düşeni aldıktan sonra bana kalan uzun vadeli yatırım hisselerinin çoğunu satmak zorunda kaldım. (Helenda'nın avukatları evlilik sözleşmesini hazırlarken sadece saf ve âşık değildim... aynı zamanda aptaldım.)

Her neyse, alanaşmalarımı azaltmak ve android hizmetkârları kovmak gibi kemer sıkma hareketlerine rağmen finansal bir faciayla yüz yüzeydim.

Tyrena Wingreen-Feif'i görmeye gittim.

"Kimse şiir okumak istemiyor," dedi kadın son bir buçuk yılda yazdığım dizelerimden oluşan ince sayfa yığınının göz gezdirirken.

"Ne demek istiyorsun?" dedim. "*Ölen Dünya* şiirdi."

"*Ölen Dünya* bir istisnaydı," dedi Tyrena. Tırnakları en son Çin modasına uygun şekilde uzun, yeşil ve yuvarlaktı; bir klorofil yaratığının pençeleri gibi el yazmalarına yapıştılar. "İyi sattı çünkü kitle bilinçaltı buna hazırды."

"Belki kitle bilinçaltı buna da hazırdır," dedim. Öfkelenmeye başlamıştım.

Tyrena kahkaha attı. Bu hiç de hoş bir ses değildi. "Martin, Martin, Martin," dedi. "Bu şiir. Cennet'in Kapısı ya da Geyik Sürüsü hakkında yazıyorsun ama yalnızlık, boş vermişlik, kaygı ve insanlığa alaycı bir bakış gibi okunuyor."

"Yani?"

“Hiç kimse başka birinin kaygılarına bakmak için para vermez,” diye güldü Tyrena.

Masasına arkamı döndüm ve odanın uzak köşesine doğru yürüdüm. Ofisi Tau Ceti Center’ın Babil bölümündeki Öte Çizgi Kulesi’nin dört yüz otuz beşinci katının tamamını kaplıyordu. Pencere yoktu; yuvarlak odanın kenarları zeminden tavana kadar açıktı ve hiçbir şekilde parlama yapmayan, güneş enerjisiyle çalışan koruma alanlarıyla korunmuştu. Gökyüzüyle yer arasında asılı iki gri tabağın arasında durmak gibiydi. Bordo bulutların yarım kilometre aşağıdaki çok daha küçük kulelerin arasında ilerleyişini izledim ve kibir hakkında düşündüm. Tyrena’nın ofisinde hiçbir kapı, merdiven, asansör, kaldıraç ya da kapak yoktu: Diğer katlarla hiçbir bağı yoktu. Ofise soyut bir holoheykel gibi havada asılı duran beş yüzlü alanaştırardan giriliyordu. Kendimi kibrin yanı sıra kule yangınlarını ve güç kesintilerini de düşünürken buldum. “Yayınlamayacağını mı söylüyorsun?” dedim.

“Hiç de değil,” diye gülümsedi editörüm. “Öte Çizgi’ye birkaç milyar mark kazandırdın, Martin. Yayınlayacağız. Sadece hiç kimse satın almayacak diyorum.”

“Yanılıyorsun!” diye bağırdım. “Herkes iyi şiirden anlamıyor ama hâlâ çok satanlar listesine girmesini sağlayacak kadar insan okuyacak.”

Tyrena tekrar kahkaha atmadı ama gülümseyişi yeşil dudaklarının yukarı kıvrımıyla daha da büyüdü. “Martin, Martin,” dedi, “okuma yazma bilen insanların sayısı Gutenberg’in günlerinden beri düzenli bir şekilde azalıyor. Yirminci yüzyılda endüstriyel demokrasiler olduğu iddia edilen dönemde yaşayan insanların yüzde ikisinden azı senede bir kitap okuyordu. Ve bu akıllı makinelerin, verikürelerinin, kullanıcı dostu ortamların öncesindeydi. Hicret zamanına geldiğimizde Hâkimiyet nüfusunun yüzde doksan sekizinin herhangi bir şey okumak için bir nedeni yoktu, o yüzden bunu nasıl yapacaklarını öğrenmekle uğraşmadılar. Bugün durum daha kötü. Dünyalarağı’nda yüz milyardan fazla

insan var ve bunların yüzde birinden de azı basılı faks kopyası herhangi bir şeyle uğraşıyor, *kitap okuyanlar* çok daha az.”

“Ölen Dünya üç milyardan fazla kopya sattı,” diye hatırlattım ona.

“Hı hı,” dedi Tyrena. “Bunun sebebi Çarmıh Yolcusu Etkisi.”
“Ne?”

“Çarmıh Yolcusu Etkisi. Eski Dünya’da –ne zamandı?– on yedinci yüzyılda, Massachusetts Kolonisi’nde, herhalde her düzgün ailenin evinde bir kopya vardı. Ama, Tanrı aşkına, onu kimse okumuyordu. Aynı şey Hitler’in *Kavgam* ve *Stukatsky’nin Kafası Kesilmiş Bir Çocuğun Görüleri* kitapları için de geçerliydi.”

“Hitler kim?” diye sordum.

Tyrena hafifçe gülümsedi. “Biraz yazı yazmış bir Eski Dünya siyasetçisi. *Kavgam*’ın hâlâ baskısı var... Öte Çizgi telif haklarını yüz otuz sekiz yılda bir yeniliyor.”

“Şey, bak,” dedim, “birkaç hafta harcayıp dizelerimi düzelteceğim ve elimden geleni yapacağım.”

“Pekâlâ,” diye gülümsedi Tyrena.

“Sanırım bir önceki seferki gibi düzenlemek istersin.”

“Hiç de istemem,” dedi Tyrena. “Bu sefer içinde nostalji çekirdeği olmayacağına göre istediğin gibi yazabilirsin.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Yani bu sefer kafiyesiz şiirleri tutabilir miyim?”

“Elbette.”

“Ya felsefeyi?”

“Lütfen tut.”

“Deneysel bölümleri?”

“Evet.”

“Ve sen de yazdığım gibi basacaksın, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Yine de satma şansı var mı?”

“Ufacık bile yok.”

• • •

Düzenleme
Ny.ozlem

“Birkaç hafta harcayıp *Dizeler*’i düzenlemek” dediğim şey on aylık takıntılı bir uğraşa dönüştü. Evin odalarının çoğunu kapatıp sadece Deneb Drei’deki kule odasını, Lusus’taki spor salonunu, mutfağı ve Mare Infinitus’taki banyo salını bıraktım. Günde on saat çalışıyor, hareketli bir antrenman için ara veriyor, ardından bir yemek yiyip kestiriyor ve tekrar yazı masamın başına dönerek sekiz saat oturuyordum. Beş yıl önceki, inmenin ardından iyileşmeye çalıştığım zamanıma benzer bir dönemdi; bazen bir kelimeyi bulmak, bir kavramın köklerini dilin sert toprağına batırmasını sağlamak bir saatimi ya da günümü alıyordu. Mükemmel kelimeyi, en doğru ritim şemasını, en oyuncu görseli ve en anlaşılabilir duygular için en tanımlanamaz benzeşmeyi bulmak için kendime işkence ettiğimden bu çok daha yavaş bir süreçti.

On standart ay sonra hiçbir kitabın ya da şiirin asla bitmeyeceğine, sadece terk edileceğine dair kadim özlü sözü kabullenerek bitirmiştım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum Tyrena’ya, kadın ilk kopyayı okurken.

Gözlerinin haftanın modasına uygun şekilde boş bakır diskler olması dolmuş oldukları gerçeğini gizlemiyordu. Bir gözyaşı damlasını sildi. “Çok güzel,” dedi.

“Bazı kadimlerin sesini keşfetmeye çalıştım,” dedim birdenbire utanarak.

“Mükemmel bir şekilde başarmışsın.”

“Cennet’in Kapısı ara dönemi hâlâ biraz kaba,” dedim.

“Orası mükemmel.”

“Ama yalnızlık hakkında,” dedim.

“Bu yalnızlık.”

“Hazır olduğunu düşünüyor musun?” diye sordum.

“Bu mükemmel... tam bir başyapıt.”

“Sence satacak mı?” diye sordum.

“Siksen satmaz.”

• • •

Dizeler'in ilk baskısını yetmiş milyon faks kopyası olarak planladılar. Öte Çizgi veriküresinde duyurular yaptı, HTV'ye reklamlar yerleştirdi, yazılım ekleri yayınladı, çok satan yazarların tanıtıcı yazılarını başarıyla yaydı, Yeni New York Times Kitap Eki'nde ve TC² İnceleme'de yorumların yayınlandığından emin oldu, kısacası genel olarak reklam için bir servet harcadı.

Dizeler baskısının ilk yılında yirmi üç bin faks kopyası sattı. 12MK'lık kitap fiyatı üzerinden yüzde on olarak hesaplanan telif ücretiyle Öte Çizgi'den aldığım 2.000.000MK'lık avansımın 13.800MK'sını kazandım. Ertesi yıl sekiz yüz otuz sekiz faks kopya satıldı; veriküresi yayın hakları satışı, hologram yayın seçeneği ve kitap turları yoktu.

Dizeler'in satışlardan yana olan eksikliğini kötü yorumlar kapattı; "Çözülemez... antik... güncel kaygıların hepsinden uzak," dedi Times Kitap Eki. "B. Silenus tam bir iletişimsizlik örneği sergilerken," diye yazdı TC² İnceleme'deki Urban Kapry, "okunamayan, kasıntı bir keşmekeşin keyfini sürmüş." 'Ağ'daki Her Şey!' sunucusu Marmon Hamlit de öldürücü son darbeyi indirdi: "Ah, adı her neyse onun yazdığı şiir şeyi mi... okuyamadım. Denemedim bile."

Tyrena Wingreen-Feif endişeli görünmüyordu. İlk yorumlar ve faks kopya iadeleri geldikten iki hafta, benim on üç günlük alemim sona erdikten bir gün sonra ofisine alanaştım ve kendimi kadifeden bir panter gibi odanın ortasına çömelmiş siyah dolguköpük koltuğun üzerine attım. Tau Ceti Center'ın efsanevi şimşek fırtınalarından biri sürmekteydi ve Jovian boyutlarındaki şimşekler görünebilir koruma alanının hemen ötesindeki kan rengi havada çakıp duruyordu.

"Boş ver," dedi Tyrena. Bu haftanın modası alnının bir metre ötesine kadar uzanan siyah diken saçları ve altındaki çıplak bedenini sola doğru akan ışık akımlarıyla gizleyen ve ortaya çıkaran

vücut opaklaştırma alanıydı. “İlk baskı sadece altmış bin faks yayını, yani çok fazla kaybımız yok.”

“Yetmiş milyon planlandığını söylemiştin,” dedim.

“Evet, şey, Öte Çizgi’nin asistan YZ’si okuduktan sonra fikrimizi değiştirdik.”

Dolguköpüğün daha da içine göçtüm. “YZ bile mi nefret etti?”

“YZ bayıldı,” dedi Tyrena. “Böylece insanların nefret edeceğine emin olduk.”

Dikleştim. “TeknoÇekirdek’e kopyalar satamaz mıydık?”

“Sattık,” dedi Tyrena. “Bir tane. Muhtemelen oradaki milyonlarca YZ ışıltıdan gelir gelmez gerçek zamanlı olarak okudular. Silikonlarla uğraşırken yıldızlararası telif hakları bir bok ifade etmiyor.”

“Pekâlâ,” dedim kamburum çıkmış halde. “Şimdi ne yapacağız?” Dışarıdaki şirket kuleleri ve bulut gökdelenleri arasında Eski Dünya’nın kadim otobanları büyüklüğündeki şimşekler dans ediyordu.

Tyrena masasından kalktı ve yuvarlak alanın sonuna yürüdü. Vücut opaklaştırma alanı suyun üzerindeki elektrik yüküne sahip yağ gibi titreşti. “Şimdi,” dedi, “bir yazar mı olmak istiyorsun yoksa Dünyalarağının en büyük tek atımlığı mı ona karar vermen gerek.”

“Ne?”

“Beni duydun.” Tyrena döndü ve gülümsedi. Dişlerinin ucuna altın sivrilikler takılmıştı. “Sözleşme bizden aldığın avansı her türlü yolla geri almamıza izin veriyor. İnterbank’taki varlıklarına el koymak, Kaçışnoktası’na sakladığın altın sikkeleri almak ve o şatafatlı alanaştırıcı evi satmak yeterli olur. Ardından sen de gidip Hüzünlü Kral Billy’nin, yaşadığı o taşra dünyasına topladığı sanat meraklılarına, eğitimsizlere ve akıl hastalarına katılabilirsin.”

Boş boş baktım.

"Tabii," dedi ve yamyam gülümsemesiyle gülümsedi, "bu geçici aksamayı unutabiliriz ve sen de bir sonraki kitabın üzerinde çalışmaya başlarsın."

Bir sonraki kitabım beş standart ay sonra ortaya çıktı. *Ölen Dünya 2*, *Ölen Dünya*'nın kaldığı yerden devam etti; bu sefer düz yazıyla, cümle uzunlukları ve bölüm içerikleri nöro-biyo gözlemlenen 638 ortalama faks kopyası okurundan oluşan test grubunun tepkileriyle özenle belirlendi. Kitap roman şeklindeydi, Yemek Marketi'ndeki tezgâhlardan satın alabilecek olası bir müşteriyi korkutmayacak kadar kısaydı ve kapağında uzun boylu esmer bir yabancının –sarımsı bu Amalfi Schwatz'dı; gerçi gerçek Amalfi kısa boyluydu, soluk tenliydi ve lens takıyordu– direnen bir kadının korsesini tam göğüs uçlarına gelecek kadar yırttığı, hologram porno yıldızı Leeda Swann'ın seslendirdiği sarışınınsa izleyiciye dönüp soluksuz bir fısıltıyla yardım istediği yirmi saniyelik etkileşimli bir hologram vardı.

Ölen Dünya 2 on dokuz milyon kopya sattı.

"Fena değil," dedi Tyrena. "Okur toplamak biraz zaman alıyor."

"İlk *Ölen Dünya* üç milyar kopya sattı," dedim.

"*Çarmış Yolcusu*," dedi. "*Kavgam*. Yüz yılda bir olur. Belki daha ender."

"Ama üç milyar sattı..."

"Bak," dedi Tyrena. "Yirminci yüzyıl Eski Dünya'sında bir hazır yemek zinciri ölü dana etini aldı, yağda kızarttı, içine kanserojenler ekledi, petrol bazlı köpüğe sardı ve dokuz yüz milyar tane sattı. İnsanlar. Anlamak güç."

Ölen Dünya 3 kendi fiberplastik çiftliğinin (fiberplastığın Eski Dünya'da hiç yetişmemiş olması önemsizdi) başına geçen kaçak köle kız Winona, cesur kuşatma (hangi kuşatma?!) habercisi Arturo Redgrave ve ne olduğu tanımlanmayan Küçük Nell hastalığı yüzünden ölmekte olan dokuz yaşındaki telepat Innocence Sperry

karakterlerini tanıttı. Innocence, *Ölen Dünya* 9'a kadar hayatta kaldı ve Öte Çizgi küçük pisliği öldürmeme izin verdiği gün kutlama yapmak için yirmi iki dünyayı içeren altı günlük bir âlem yaptım. Cennet'in Kapısı'nın ciğer borularından birinde, baştan aşağı kusmuk ve yeniden solunum sistemi küfü kaplı halde, Ağ'ın en büyük baş ağrısını çekerek ve yakında *Ölen Dünya Günü* *lükleri*'nin onuncu kitabını yazmak zorunda olduğumun kesin bilgisiyle uyandım.

Uydurma bir yazar olmak zor değil. *Ölen Dünya* 2 ile *Ölen Dünya* 9 arasında geçen altı yıl oldukça acısızdı. Araştırmam yetersizdi, konularım basmakalıptı, karakterlerim tek boyutluydu, cümlelerim edebî olmaktan uzaktı ve boş zamanım bana kalıyordu. Yolculuk yaptım. İki kez daha evlendim; eşlerimin hepsi benimle ilgili herhangi kötü bir duyguya sahip olmadan ama bir sonraki *Ölen Dünya* kitabımın telifinden büyük birer parça kopararak gittiler. Dinleri ve ağır içiciliği keşfettim, ikincisinin kalıcı tesellisini daha umut verici buldum.

Evimi elimde tutup beş ayrı dünyadan altı yeni oda daha ekledim ve onları kaliteli sanat eserleriyle doldurdum. İnsanlar ağırladım. Yazarlar tanıdıklarım arasındaydı ama her zaman olduğu gibi genel olarak birbirimize güvenmeyip birbirimizi kötülüyor, gizliden gizliye diğerlerinin başarısını kıskanarak işlerindeki hataları buluyorduk. Her birimiz kendi içimizde ticari olmak zorunda kalmış gerçek bir kelime sanatçısı yattığını, diğerlerininse sahtekâr olduğunu yürekten biliyordu.

Ardından Şövalye dünyasındaki ağacımın üst dallarında hafifçe salınan yatak odamdaki serin bir sabahta gri gökyüzüne uyandım ve ilham perimin uçup gittiğinin fark ettim.

Şiir yazmayalı beş yıl geçmişti. *Dizeler*'im Deneb Drei Kulesi'nde açık bir şekilde duruyordu ama yayınlananın ötesinde sadece birkaç sayfa yazılmıştı. Romanlarımı yazmak için düşünce işlemcilerini kullanıyordum ve çalışma odama girerken

bunlardan biri açıldı. SİKTİR, diye yazdı, İLHAM PERİME NE YAPTIM?

İlham perim ben fark etmeden kaçarken ne şekilde yazılar yazdığımı konusunda bu, size fikir verir. Hiç yazı yazmamış, yaratıcı dürtü tarafından hiç ittirilmemiş olanlara ilham perileri lafın gelişi şeyler gibi gelebilir, tuhaf bir kibir gibi ama Kelime uğruna yaşayan bizler için heykelimizi yapmamıza izin veren ilham perileri dilin yumuşak kili kadar gerçek ve gereklidir. İnsan yazı yazarken –*gerçek* yazı yazarken– tanrılara bir ışıltı bağlantısı kurmuş gibidir. Hiçbir gerçek şair zihninin tıpkı bir kale ya da düşünce işlemcisi gibi sadece bir *araca* dönüşmesinin yarattığı neşeyi düzgün bir şekilde açıklayamamıştır, *başka bir yerden gelen* vahiyleri düzenlemenin ve ifade etmenin.

İlham perim kaçmıştı. Onu evimin diğer dünyalarında aradım ama tablolar bezeli duvarlarda ve boş alanlarda sessizliğin yankısı dışında bir şey bulamadım. En sevdiğim yerlere alanaştım ve uçtum, Çayır'ın esen rüzgârla savrulan ovalarında güneşlerin batışını ve Hiçbir Zaman'ın abanoz kayalıklarında sislerin gizlediği geceyi izledim ama zihnimi sonu gelmeyen *Ölen Dünya*'nın çöp cümlelerinden arındırıydsam da ilham perimin fısıltısını duyamadım.

Onu alkolde ve ilhamının sürekli kulaklarımda vızıldadığı, çalışmamı böldüğü, uykumdan uyandırdığı Cennet'in Kapısı'ndaki verimli günlere geri döndüğüm Geridönüş'te aradım ama tekrar yaşadığım bu günlerde ilham perimin sesi kısık ve birkaç yüzyıl önce unutulan kırık bir ses diski kadar karman çormandı.

İlham perim kaçmıştı.

Tam randevu vaktimde Tyrena Wingreen-Feif'in ofisine alanaştım. Tyrena yayınevinin faks kopyası bölümünün genel yayın müdürlüğüne terfi etmişti. Yeni ofisi Tau Ceti Center Öte Çizgi Kulesi'nin en üst katını kaplıyordu ve orada durmak galaksinin en yüksek, en ince zirvesindeki halı kaplı alana tünemek gi-

biydi; görünebilen tek şey hafif polarize koruma alanının kavisli kubbesiydi ve halının kenarı altı kilometrelik bir düşüşle son buluyordu. Acaba diğer yazarlar da atlama isteği duyuyor mu, diye düşündüm.

“Yeni eser mi?” dedi Tyrena. Bu hafta moda evrenine Lusus hükmediyordu ve “hükmetmek” doğru kelimeydi; editörüm deri ve demir giymişti, bileklerinden ve boynundan paslı çiviler çıkıyordu ve omzuyla sol göğsü üzerinden devasa bir fişeklik geçiyordu. Fişekler gerçek görünüyordu.

“Evet,” dedim ve el yazması kutusunu masasına attım.

“Martin, Martin, Martin,” diye iç çekti, “ne zaman kitaplarını onların çıktısını alıp elden teslim etmek yerine doğrudan göndereceksin?”

“Onları teslim etmenin tuhaf bir tatmini var,” dedim. “Özellikle de bunu.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedim. “Neden bir kısmını okumuyorsun?”

Tyrena gülümsedi ve siyah tırnağıyla fişekliğine vurdu. “Her zamanki yüksek standartlarında olduğuna eminim, Martin,” dedi. “Ona bakmama gerek yok.”

“Lütfen bak,” dedim.

“Gerçekten,” dedi, “buna gerek yok. Yazar karşımdayken yeni bir eseri okumak beni hep geriyor.”

“Bu germez,” dedim. “Sadece ilk sayfaları oku.”

Sesimde bir şey duymuş olmalı çünkü hafifçe kaşlarını çatıp kutuyu açtı. İlk sayfayı okuyup diğer sayfalara göz atarken kaşları daha da çatıldı.

Birinci sayfada tek bir cümle vardı: “Ve ardından güzel bir Ekim sabahı *Ölen Dünya* kendi bağırsaklarını yuttu, son bir titremeyle kasıldı ve öldü.” Diğer iki yüz doksan sayfa boştu.

“Bu bir şaka mı, Martin?”

“Hayır.”

“Üstü kapalı bir ipucu mu o zaman? Yeni bir seriye mi başlamak istiyorsun?”

“Hayır.”

“Senden beklediğimiz şey bu değildi, Martin. Olay örgücülerimiz senin için birkaç heyecanlı seri fikri buldu. B. Subwazee senin Kızıl İntikamcı hologramlarının romanlaştırılması için mükemmel olduğunu düşünüyor.”

“Kızıl İntikamcı’yı kurumsal götüne sokabilirsin, Tyrena,” dedim en derin saygılarımla. “Öte Çizgi’yle ve senin kurgu dediğin bu çiğnenmemiş bulamaçla işim bitti.”

Tyrena’nın yüz ifadesi titreşmedi. Dişleri sivri değildi; bugün bileklerindeki ve boynundaki çivilere uyar şekilde paslı demirdendi. “Martin, Martin, Martin,” diye iç çekti, “eğer özür dileyip kendine çekidüzen vererek doğru düzgün ilerlemeye başlamazsan işinin ne kadar bitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrin yok. Ama bu yarına kadar bekleyebilir. Neden evine dönmüyor ve ayılıp bunu düşünmüyorsun?”

Kahkaha attım. “Son sekiz yıldır hiç olmadığım kadar ayıgım, hanımefendi. Sadece bu bokları yazan tek kişi olmadığımı fark etmek biraz zaman aldı... Bu sene Ağ’da yayınlanan ve tam bir çöp olmayan hiçbir kitap yok. Eh, ben kanalizasyondan çıkıyorum.”

Tyrena ayağa kalktı. İlk kez simüle kanvastan ağ kemerinde KUVVETLER’in ölünmesalarından birinin asılı olduğunu fark ettim. Bunun da kostümünün geri kalanı gibi tasarımcı taklidi olduğunu umdum.

“Dinle, seni zavallı, yeteneksiz sahtekâr,” diye tısladı. “Öte Çizgi sana taşaklarına kadar sahip. Eğer başımıza daha fazla dert açarsan sana Rosemary Titmouse adı altında Gotik Aşk Hikâyeleri yazdırırız. Şimdi eve git, ayıl ve *Ölen Dünya 10* üzerinde çalışmaya başla.”

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım.

Tyrena hafifçe gözlerini kıstı. “Bize hâlâ bir milyon marklık avans borçlusun,” dedi. “Tahsilatçılara tek kelime etmemle evinin tuvalet olarak kullandığın o lanet olasıca sal hariç her odasını elinden alırsın. Okyanuslar bokla dolana kadar orada oturabilirsin.”

Son bir kahkaha attım. “Orası bağımsız bir boşaltma ünitesi,” dedim. “Ayrıca evi dün sattım. Avans miktarı karşılığındaki çek şu an gönderilmiş olmalı.”

Tyrena ölumasasının plastik sapına vurdu. “Ölen Dünya konseptinin hakları Öte Çizgi’de, biliyorsun değil mi? Sadece kitapları başka birine yazdıracağız.”

Başımla onayladım. “Onlara kolay gelsin.”

Ciddi olduğumu anladığında eski editörümün sesindeki bir şey değişti. Kalmamın onun için avantajlı bir yanı olduğunu hissettirdi. “Dinle,” dedi, “eminim bunu çözebiliriz, Martin. Geçen gün yöneticiye avanslarının çok düşük olduğunu ve Öte Çizgi’nin senin yeni bir hikâye yaratmana izin vermesi gerektiğini söylüyordum...”

“Tyrena, Tyrena, Tyrena,” diye iç çektim. “Hoşça kal.”

Önce Rönesans Vektörü’ne, ardından da Parsimony’ye alanaştım, orada bir dönergemiye binip Asquith’e, Hüzünlü Kral Billy’nin hüküm sürdüğü krallığa üç haftalık yolculuğa başladım.

Hüzünlü Kral Billy’nin tasvirine dair notlar:

Sürgündeki Windsor Krallığı’nın hükümdarı Kral 23. William Hazretleri sıcak bir ocağın üzerinde bırakılmış mumdan bir adama benziyor. Uzun saçları cansız bir şekilde çökük omuzlarına düşerken kaşlarının çatıklığı Basset tazısı gözleri çevresindeki kırışıklıklara kadar iniyor ve ardından tekrar yükselip katlanarak boyun ve gıdasındaki kırışıklık labirentinin çizgilerine kadar ulaşıyor. Anlatılanlara göre Kral Billy antropologlara Taşka Kinşasa’nın endişe bebeklerini hatırlatıyor, Zen Gnostiklerin Tai Zhin’deki tapınak yangınından sonraki acınası Buddha’yı hatırlamalarına neden oluyor ve medya tarihçilerinin arşivlerine koşup Charles

Laughton adındaki kadim düz-film aktörünün fotoğraflarını aramalarına neden oluyor. Bu referansların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyor; Kral Billy'ye bir bakış atıyorum ve çok zaman önce ölen öğretmenim Don Balthazar'ın bir haftalık âlem sonrasındaki görünüşünü hatırlıyorum.

Hüzünlü Kral Billy'nin karamsarlığına dair ünü abartı. Sık sık kahkaha atıyor; tek talihsizliği bu çıkardığı tuhaf kahkaha sesinin çoğu insana ağlama hıçkırıklarını hatırlatması.

İnsan dış görünüşüne engel olamaz ama Kral Hazretleri'nin durumunda tüm kişiliği ya "soytarı" ya da "kurban" hissi vermek üzerine kurulu. Giysileri –tabii böyle bir kelime kullanmak doğru olursa– sürekli anarşiye benzer şekilde; android hizmetkârlarının zevk ve renk hislerine meydan okuyor, öyle ki bazı günler aynı anda hem kendisiyle hem çevresiyle uyuşmaz halde. Görünüşü sadece terzilik kaosuyla kısıtlı değil; Kral William sürekli ev kılığında dolaşıyor, fermuarı hep açık, kadife pelerininin etekleri yırtık pırtık ve yerdeki kırıntıları toplayıp duruyor, gömleğinin kırıksık sol kolu sağ kolundan iki kat daha uzun ve sanki reçele batırılmış gibi görünüyor.

Bir fikir edinmişsinizdir.

Tüm bunlara rağmen Hüzünlü Kral Billy'nin bilgili bir zihni ve sanat ile edebiyata dair eski Eski Dünya'nın gerçek Rönesans günlerinden beri eşi görülmemiş bir tutkusu var.

Bir bakıma Kral Billy, yüzü sonsuza kadar şeker dükkânı vitrinine yapışmış şişman bir çocuk. Güzel müziği takdir ediyor ve ona bayılıyor ama onu besteleyemiyor. Bale ve zarif diğer her şey konusunda duayen olan Kral Hazretleri tam bir sakar, bir dizi kışının üzerine düşme ve komik hantallıklarla ilerliyor. Tutkulu bir okur, şaşmaz bir şiir eleştirmeni ve hitabet dinleyicisi olan Kral Billy sözsöz anlatımındaki kekemeliği, şiirlerini ya da düz yazılarını kimseye gösteremeyeceği bir utangaçlıkla birleştiriyor.

Altmışıncı yaşına giren müzmin bekâr Kral Billy yıkılmak üzere olan sarayında ve iki bin mil karelik krallığında sanki on-

lar da üzerindeki kırıışık resmî giysilermiş gibi oturuyor. Birçok anekdot var: Kral Billy'nin desteklediği ünlü yağlı boya ressamlarından biri Haşmetmeaplarını bir ayağı yeşil patikada diğeri çamurun içinde, başı öne eğik, elleri arkasında kavuşturulmuş, düşüncelerinin içinde kaybolduğu aşikâr bir halde buluyor. Ressam efendisine sesleniyor. Hüzünlü Kral Billy başını kaldırıyor, gözlerini kırpiştırıyor ve sanki uzun bir uykudan uyanmış gibi çevresine bakıyor. "Affedersin," diyor Kral Hazretleri şaşkın ressama, "lû-lû-lütfen bana söy-söyler misin... saraya doğru mu gidiyordum yoksa sa-sa-saraydan uzağa mı?"

"Saraya doğru, Haşmetmeap," diye yanıtlıyor ressam.

"Ah, gû-gûzel," diye iç çekiyor Kral, "yani öğle yemeğimi yedim."

General Horace Glennon-Height isyanına başlamıştı ve Asquith Taşra dünyası doğrudan ele geçirmeyi amaçladığı yerin yolu üzerindeydi. Asquith endişeli değildi –Hâkimiyet bir kalkan olarak KUVVETLER:uzay birliklerini göndermeyi teklif etmişti– fakat sürgündeki Monaco Krallığı'nın resmî hâkimi beni içeri çağırdığında her zamankinden daha da erimiş görünüyordu.

"Martin," dedi Kral Hazretleri, "Fomalhaut Sa-savaşını duy-duydun mu?"

"Evet," dedim. "Endişelenmemiz gereken bir şeymiş gibi görünmüyor. Fomalhaut tam Glennon-Height'in sürekli saldırıp durduğu yerler gibi... küçük, üzerinde birkaç binden fazla kolonici yaşamıyor, mineral bakımından zengin ve Ağ'la arasında –ne kadardı?– en az yirmi standart ay borç-zaman var."

"Yirmi üç," dedi Hüzünlü Kral Billy. "Yani bi-bi-bizim te-te-tehlikede olduğumuzu düşünmüyor musun?"

"İh," dedim. "Üç haftalık gerçek yolculuk süresi ve bir yıldan daha kısa borç-zamanla Hâkimiyet her daim güçlerini Ağ'dan buraya, generalin dönergemileriyle Fomalhaut'tan geleceğinden daha hızlı getirebilir."

“Belki,” diye yüksek sesle düşündü Kral Billy, bir küreye doğru yaslanmaya başladı, ardından küre ağırlığıyla dönmeye başladığında havaya sıçradı. “Yi-yine de kendi mü-mü-mütevazı Hicretimizi başlatmaya karar verdim.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Billy neredeyse iki yıldır, sürgünde olan krallığın yerini değiştirmekten bahsediyordu ama bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim.

“Ge-ge-ge-ge... gemiler Parvati’de hazır,” dedi. “Asquith Ağ’a ulaşmak için gereken araçları teğ-teğ-teğ... sağlamayı kabul etti.”

“Peki ya saray?” dedim. “Kütüphane? Çiftlikler ve topraklar?”

“Elbette bağışlandı,” dedi Kral Billy, “ama kütüphanenin içindekiler bizimle gelecek.”

At kılından divanın koluna oturdum ve çenemi sıvazladım. Krallıkta geçirdiğim on yılda Billy’nin kulundan öğretmenine, sırdaşına, arkadaşına dönüşmüştüm ama hiç dağınık gizemini anlıyormuş gibi davranmamıştım. Gelişimin hemen ardından beni huzuruna kabul etmişti. “Küçük kolonimizdeki di-di-di-diğer yetenekli in-in-insanlara ka-ka-katılmak ister misin?” diye sormuştu.

“Evet, Kral Hazretleri.”

“Peki Ö-ö-ölen *Dünya* gibi daha fazla kitap mı yazacaksın?”

“Mümkünse hayır, Kral Hazretleri.”

“Onu o-o-okudum, biliyorsun, değil mi?” demişti küçük adam. “Ço-ço-çok ilginçti.”

“Çok nazıksınız, efendim.”

“Sa-sa-saçmalık, B. Silenus. İ-i-ilginçti çünkü biri belli ki onu s-sa-sansürlemiş ve sadece kötü kısımlarını bırakmıştı.”

Aniden Hüzünlü Kral Billy’yi seveceğimi fark etmenin şaşkınlığıyla yüzümü ekşitmiştim.

“A-a-a-ama Dizeler,” diye iç çekmişti, “o bi-bi-bir kitaptı. Muhtemelen son iki yüzyıldır Ağ’da yayınlanan en iyi şi-şi-şi... şiir kitabı. Onu bayağılık polisinden kaçırmayı nasıl başardın, asla bilemeyeceğim. K-k-krallık için yirmi bin kopya sipariş ettim.”

Yirmi yıl önceki, inme sonrası günlerimden beri ilk kez kelimeler beni terk ettiğinden başımı hafifçe eğmiştim.

“Dizeler gibi daha fazla şi-şi-şiir yazacak mısınız?”

“Bunu denemek için geldim, Kral Hazretleri.”

“O zaman hoş geldin,” demişti Hüzünlü Kral Billy. “Sa-sa... kalenin batı kanadında, ofisimin yanında kalacaksın ve kapım sana daima açık olacak.”

Şimdi kapalı olan kapıya ve gülümsediğinde bile ağlamak üzereymiş gibi görünen küçük hükümdara baktım. “Hyperion mı?” diye sordum. İlkelleşen o koloni dünyasından çok defa bahsetmişti.

“Aynen öyle. Android tohumgemileri uzun yıllardır orada M-M-Martin. Bir bakıma hazırlık yapıyorlar.”

Tek kaşımı kaldırdım. Kral Billy’nin serveti krallığın varlıklarından değil, Ağ ekonomisindeki büyük yatırımlardan geliyordu. Buna rağmen yıllardır gizli bir yeniden kolonileştirme çalışması yürütüyorsa bunun bedeli çok yüksek olmalıydı.

“İlk kolonicilerin n-neden o ge-ge... dünyayı Hyperion diye adlandırdıklarını hatırlıyor musun, Martin?”

“Elbette. Hicret’ten önce Satürn’ün aylarından birindeki minicik mülkteydiler. Dünyanın ikmalleri olmadan uzun süre hayatta kalamazlardı, o yüzden taşraya göçtüler ve yeni dünyaya aylarının adını verdiler.”

Kral Billy hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Peki bu adın bizim uğraşımız için neden u-u-uygun olduğunu biliyor musun?”

Bağlantıyı kurmam yaklaşık on saniye sürdü. “Keats,” dedim.

Birkaç yıl önce şairliğin özüne dair uzun bir sohbetin sonlarına doğru Kral Billy bana o güne kadar yaşamış en saf şairin kim olduğunu sormuştu.

“En saf mı?” demiştim. “En büyüğü mü kast ediyorsunuz?”

“Hayır, hayır,” demişti Billy, “kimin en büyük olduğunu tartışmak sa-sa-saçma. En sa-sa-saf olduğunu düşündüğün kişiyi merak ediyorum... tarif ettiğin öze en yakın olanı.”

Bunu birkaç gün düşünmüş ve ardından sarayın yakınındaki bir uçurumun tepesinde batan güneşleri izlerken Kral Billy'ye cevabımı sunmuştum. Kırmızı ve mavi gölgeler ilerimizdeki kehribar çayıra doğru uzanıyordu. "Keats," demiştim.

"John Keats," diye fısıldamıştı Hüzünlü Kral Billy. "Ahh." Ve bir an sonra: "Neden?"

Böylece ona on dokuzuncu yüzyıl Eski Dünya şairi hakkında bildiklerimi anlatmıştım; yetiştirilişini, eğitimi ve erken ölümünü... ama çoğunlukla neredeyse tamamen şiirin gizemlerine ve güzelliklerine adanmış hayatını.

Bu, Billy'nin ilgisini çekmiş gibi görünmüştü; şimdi elini salları ve tüm odayı dolduran hologram modeli var ederken bunu takıntı yapmış gibi görünüyordu. Geriye doğru çekilip tepelerin ve binaların üzerine basıp hayvanları ezerek daha iyi bir bakış açısı bulmaya çalıştım.

"İşte Hyperion," diye fısıldadı efendim. Tüm dikkatini bir şeye verdiği zamanlarda genelde olduğu gibi Kral Billy kekelemeyi unuttu. Hologramdan bir dizi manzara geçti: Nehir şehirleri, liman şehirleri, dağ tepelerindeki evler, tepenin üzerinde yakındaki vadideki tuhaf binalarla uyumlu anıtlarla dolu bir şehir.

"Zaman Mezarları mı?" dedim.

"Aynen öyle. Bilinen evrendeki en büyük gizem."

Mübalâğa karşısında kaşlarımı çattım. "Siktiğimin şeyleri boş," dedim. "Keşfedildiklerinden beri boşlar."

"Hâlâ varlığını sürdüren tuhaf bir anti-entropik güç alanının kaynağı onlar," dedi Kral Billy. "Bizzat zamanla oynamaya cüret eden teklikler hariç bunun görüldüğü birkaç yer var."

"O kadar önemli değil," dedim. "Bu metalin üzerine pas önleyici sürmek gibi olmalı. Ayakta kalmaları için inşa edilmişler ama boşlar. Ne zamandan beri gidip sikindirik teknolojilerle uğraşıyoruz?"

"Teknoloji değil," diye iç çekti Kral Billy, yüzü boynuna doğru daha da eridi. "Gizem. Yerin tuhaflığı bazı yaratıcı ruhlar

için gerekli. Klasik ütopya ile pagan gizeminin mükemmel bir karışımı.”

Etkilenmemiş şekilde omuzlarımı silktim.

Hüzünlü Kral Billy elini sallayarak hologramı kapattı. “Şi-şi-şiirlerin düzeldi mi?”

Kollarımı kavuşturdum ve pasaklı cüce krala dik dik baktım. “Hayır.”

“İ-i-ilham perin geri geldi mi?”

Hiçbir şey söylemedim. Eğer bakışlar öldürebilseydi gün batmadan önce, “Kral öldü, çok yaşa Kral!” diye bağıracaktık.

“Pe-pe-pekâlâ,” dedi, hüzünlü olabileceği gibi katlanılmaz derecede kendini beğenmiş görünebileceğini de göstererek. “Va-va-bavulunu topla, çocuğum. Hyperion’a gidiyoruz.”

(Sahne açılır)

Hüzünlü Kral Billy’nin beş tohumgemisi mavi gökyüzünün üzerinde altın karahindiba çiçekleri gibi süzülüyor. Beyaz şehirler üç kıtada yükseliyor: Keats, Endymion, Düşler Limanı... ve Şairler Şehri’nin kendisi. Sekiz bini aşkın sanat hacısı bayağılık tiranlığından kaçıp bu kabaca yontulmuş dünyada yenilenme imgelemine arıyorlar.

Hicret’ten sonraki yüzyılda Asquit ve Sürgündeki Windsor android biyo-üretiminin merkezi olmuşlardı ve şimdi insanın bu mavi tenli arkadaşları bunun son işleri olduğunun, tamamladıklarında sonunda özgür kalacaklarının anlayışıyla çalışıyor ve işliyorlardı. Beyaz şehirler yükseldi. Yerliler yerli rolünü oynamaktan sıkılmış bir şekilde kasabalarından ve ormanlarından çıkıp koloniyi daha insani koşullar içinde yeniden inşa etmemize yardım ettiler. Teknokratlar, bürokratlar ve ekokratlar eritilip masum dünyaya salıverildiler ve Hüzünlü Kral Billy’nin rüyası gerçekliğe bir adım daha yaklaştı.

Hyperion'a vardığımızda General Horace Glennon-Height ölmüş, kısa ama vahşi ayaklanması bastırılmıştı fakat artık geriye dönmek yoktu.

Daha kaba artist ve zanaatkârlardan bazıları Şairler Şehri'ni reddetti ve Jacktown, Düşler Limanı ya da ötelerindeki sürekli gelişen sınırlarda kaba ama yaratıcı hayatları seçtiler fakat ben kaldım.

O ilk yıllarda Hyperion'da hiç ilham bulamadım. Kısıtlı ulaşım imkânlarının –EMA'lar güvenilir değildi ve az sayıda ekranoplan vardı– mesafelerin uzaklaştırması, veriküresinin yokluğu, Her Şey'e erişim olmaması ve tek bir ıslahat vericisinin varlığı yapay bilinçten uzaklaşmayı sağladığından bu, birçok kişi için yaratıcı enerjilerinin yenilenmesi, bir insan ve bir sanatçı olmanın ne anlama geldiğine dair yeni bir kavrayış kazanmak anlamına geldi.

En azından ben öyle duydum.

İlham gelmedi. Şiirlerim teknik olarak yeterli ama Huck Finn'in kedisi kadar ölü olmaya devam etti.

Kendimi öldürmeye karar verdim.

Ama önce biraz zaman geçirdim; en az dokuz yıl, Hyperion'da eksik olan tek şeyi sağladığım bir kamu hizmeti gerçekleştirdim: yozlaşma.

Graumann Hacket olarak adlandırılan biyo-heykeltıraştan bir satirin tüylü karnını, toynaklarını ve keçi bacaklarını satın aldım. Sakalımı büyüttüm ve kulaklarımı uzattırdım. Graumann cinsel aygıtıma ilginç tadilatlar yaptı. Köylü kızlar, yerliler, pek sadık şehir plancılarının karıları ve öncüler... hepsi Hyperion'ın tek satir sakininin ziyaretini bekledi ya da ona bir ziyaret düzenledi. "Sürekli erekte" ve "şehvet düşkün" kelimelerinin gerçekten ne anlama geldiklerini öğrendim. Hiç bitmeyen cinsel yarışlarımın yanı sıra, içki müsabakalarımın da efsanevi hale gelmesine, kelime dağarcığımın inme sonrasındaki o eski günlerdekine yakın bir şeye dönüşmesine izin verdim.

Bu mükemmeldi. Bu tam bir cehennemdi.

Ve ardından beynimi havaya uçurmak için ayırdığım gecede Grendel geldi.

Bizi ziyarete gelen canavarın tasvirine dair notlar:

En büyük kâbuslarımız hayat buldu. Habis bir şey ışığı kaçırıyor. Morbius ve Krell'in gölgeleri. Ateşi canlı tut, anne; Grendel bu gece geliyor.

Başta kayıpların varlığını neredeyse fark etmiyoruz; şehrimizin duvarlarında gözcü yok, aslında şehrin duvarları yok, kale kapılarında hiç savaşı yok. Sonra bir koca, karısının akşam yemeğiyle iki çocuğunu yatağa yatırmaları arasındaki süre içinde kaybolduğunu bildiriyor. Ardından soyut bir iç-çöküşçü olan Hoban Kritus Şairler Amfiteatrı'ndaki hafta ortası gösterisine çıkmıyor... bu, seksen iki yıllık sahne hayatında kaçırdığı ilk gösteri. Endişe büyüyor. Hüzünlü Kral Billy Jacktown'ın restorasyonunu denetleme görevinden dönüyor ve güvenliği arttırma sözü veriyor. Şehrin çevresine bir sensör ağı örülüyor. Gemi Güvenliği memurları Zaman Mezarları'nı tarayıp hâlâ boş olduklarını raporluyorlar. Yeşim Mezarı'nın tabanındaki labirent girişine mekler gönderiliyor ve altı bin kilometrelik sondadan hiçbir şey bulunmadığı haberi geliyor. Hem otomatik hem insanlı ekranoplanlar şehirle Dizgin Menzili arasını tarıyor ve bir yılan bağının ısıt izinden başka bir şeye rastlamıyor. Bir yerel hafta boyunca daha fazla kaybolma olayı yaşanmıyor.

Ardından ölümler başlıyor.

Heykeltıraş Pete Garcia stüdyosunda bulunuyor... ve yatak odasında... ve dışındaki bahçede. Gemi Güvenliği Müdürü Truin Hines bir basın açıklaması yapacak kadar aptal: "Vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibiydi. Ama benim gördüğüm hiçbir hayvan bir insana bunu yapamaz."

Hepimiz gizlice heyecanlı, içi pır pır eder haldeyiz. Evet, diyaloglar kötü, doğrudan kendimizi korkutmak için kullandı-

ğımız milyon filminden ve hologramdan çıkmış gibi ama *şimdi biz de hikâyenin bir parçasıyız.*

Şüpheler en olası şeye doğru dönüyor: Aramızda bir psikopat var, muhtemelen nabız bıçağı ya da cehennemkamçısıyla öldürüyor. O adam (ya da kadın) bu sefer cesetten kurtulacak vakti bulamadı. Zavallı Pete.

Gemi Güvenlik Müdürü Hines kovuluyor ve Kral Hazretleri Şehir Müdürü Pruett'e, yaklaşık yirmi memurdan oluşan bir şehir polis gücü işe almak, eğitmek ve yetiştirmek için izin veriyor. Sekiz binlik Şairler Şehri nüfusunun tamamını doğruluk testinden geçirmeye dair konuşmalar dönüyor. Kaldırım kafeleri vatandaşlık haklarına dair konuşmalarla –gerçi teknik olarak Hâkimiyet'in içinde olmadığımız için herhangi bir hakkımız var mı?– ve katili yakalamak için yarım akılla planlanmış yöntemlerle vızıldıyor.

Ardından katliam başlıyor.

Ölümlerin herhangi bir düzeni yoktu. Cesetler ikili ve üçlü olarak veya tek başına bulunuyor ya da hiç bulunamıyordu. Kayboluşların bazıları kansızdı; diğerlerinden geriye galonlarca vahşet kalıyordu. Şahit, saldırıdan hayatta kalan herhangi biri yoktu. Yer önemsiz gibiydi: Weimont ailesi merkeze uzaktaki bir villada yaşıyordu ama Sira Rob şehrin göbeğindeki kule stüdyosundan asla ayrılmazdı; kurbanlardan ikisi tek başınayken, gece vakti, görünüşe göre Zen Bahçesi'nde yürürlerken ortadan kayboldular ama Şansölye Lehman'ın kızı özel korumaları olmasına rağmen Hüzünlü Kral Billy'nin sarayının yedinci katındaki tuvalette tek başınayken yok oldu.

Lusus'ta, Tau Ceti Center'da ya da bir düzine diğer Ağ dünyasında bin kişinin ölümü önemsiz bir haber olabilir –ve- riküresindeki kısa süreli öğeler ya da gazetedeki üçüncü sayfa haberleri– ama elli bin kişilik koloninin altı bin kişilik şehrinde bir düzine cinayet insanın dikkatini –deyim yerindeyse şafak vakti idam edileceğini bilmek gibi– mükemmel şekilde çekiyor.

İlk kurbanlardan birini tanıyordum. Sissipriss Harris bir satir olarak ilk zaferlerimden biriydi –ve en coşkulu olanlarından biri– gerçek olamayacak kadar yumuşak, uzun ve sarı saçlara, dokunmanın bile rüya olacağı kadar el değmemiş yeni toplanmış şeftali rengi tene ve inanılmayacak kadar mükemmel bir güzelliğe sahip bir kızdı: Tam olarak en çekingen erkeklerin bile ırzına geçmek isteyeceği Sissipriss'in şimdi ciddi şekilde ırzına geçilmişti. Sadece başını Lord Byron'ın plazasının merkezinde dik bir şekilde dururken buldular, sanki boynundan aşağısı döküm mermere gömülmüş gibiydi. Bu detayları duyduğum an ne tür bir yaratıkla karşı karşıya olduğumuzu tam olarak biliyordum çünkü annemin mülkündeyken sahip olduğum kedi çoğu yaz sabahında güney verandasına benzeri hediyeler –saf sürüngen şaşkınlığında, kum taşından yukarı bakan bir fare kafası ya da bir yer sincabının dişlerini göstererek sırtışı– bırakırdı, gururlu ama aç bir avcının ganimetleri.

Hüzünlü Kral Billy ben *Dizeler*'im üzerinde çalışırken ziyaretime geldi.

“Günaydın, Billy,” dedim.

“*Majesteleri*,” diye homurdandı Kral Hazretleri soylu gücnemesine dair ender gösterilerinden birini sergileyerek. Kekelemesi kraliyet inişgemisi Hyperion'a indiği gün kaybolmuştu.

“Günaydın Billy, *Majesteleri*.”

“Hırrr,” diye homurdandı lordum, birkaç kâğıdı oynatıp kupkuru banktaki tek dökülmüş kahve gölüne oturmayı başararak. “Yine yazıyorsun, Silenus.”

Aşikâr olan şeyin onaylanmasını onaylamaya gerek görmedim.

“Hep kalem mi kullandın?”

“Hayır,” dedim, “sadece okumaya değer bir şey yazarken kullanırım.”

“Bu okumaya değer mi?” İki yerel haftalık çalışmada biriktirmeyi başardığım küçük el yazması yığınının işaret etti.

“Evet.”

“Evet mi? Sadece evet mi?”

“Evet.”

“Yakında okuyabilecek miyim?”

“Hayır.”

Kral Billy aşağı baktı ve bacağının kahve gölünün içinde olduğunu fark etti. Kaşlarını çatı, yer değıştirdi ve k    len birikintiyi pelerininin eteğıyle sildi. “Asla mı?” dedi.

“Benden uzun yaşıyamazsan evet.”

“Zaten planım da bu,” dedi Kral. “Sen krallığın koyunlarına keçi rolü oynamayı bırakana kadar yaşıyacağıım.”

“Bu bir mecaz denemesi mi?”

“Hiç de değıl,” dedi Kral Billy. “Sadece bir gözlem.”

“ iftlikteki çocukluk günlerimden beri hiçbir koyunla u raşmadım,” dedim. “Bir şarkıyla anneme, ondan izin almadan koyun sikme keyfini s rmeyeceğıme söz verdim.” Kral Billy kederli görünürken “Bir Daha Koyun Olmayacak,” manisinin birkaç mısrasını söyledim.

“Martin,” dedi, “biri ya da bir şey halkımı  ld r yor.”

Kalemimi ve k ğıdımı bıraktım. “Biliyorum,” dedim.

“Yardıma ihtiyacım var.”

“İsa aşkına, nasıl yardım edeceğıim? HTV dedektiflerinden biri gibi katilin izini s rmemi mi bekliyorsun? Siktiğıimin Reichenbach Şelaleleri’nde ölümüne d v şmemi mi?”

“Bu çok tatmin edici olur, Martin. Ama şimdilik birkaç fikir ve biraz tavsiye yeterli.”

“Fikir Bir,” dedim, “buraya gelmek aptalcaydı. Fikir İki, kalmak aptalca. Tavsiye Alfa/Omega: Gidelim.”

Kral Billy kasvetli bir şekilde başını salladı. “Şehirden mi gidelim yoksa Hyperion’ın tamamından mı?” Omuzlarımı silktim.

Majesteleri ayağı kalktı ve k     çalışma odamın penceresine gitti. Sokağın üç metre ilerisindeki otomatik geri dönüşüm

tesisinin tuğla duvarına bakıyordu. Kral Billy manzarayı inceledi. “Kadim Shrike efsanelerinden haberdarsın, değil mi?” diye sordu.

“Bir kısmını duydum.”

“Yerliler canavarı Zaman Mezarları’yla bağdaştırıyorlar,” dedi.

“Yerliler hasat kutlamaları için karınlarına boya sürüyor ve birleşimsiz tütün içiyorlar,” dedim.

Kral Billy bu bilgelik karşısında başını salladı. Dedi ki: “Hâkimiyetin İlk İnen Ekibi bu alandan uzak durdu. Çok kanallı kayıt aletleri kurup üslerini Menzil’in güneyinde inşa ettiler.”

“Bak,” dedim, “Majesteleri... ne istiyorsun? Şehri buraya kurduğun ve işleri batırdığın için bağışlanmayı mı? Bağışlandın. Git ve daha fazla günah işleme, oğlum. Eğer şimdi bir sakıncası yoksa, Kral Hazretleri, *adios*. Yazmam gereken müstehcen şiirler var.”

Kral Billy pencereye arkasını dönmedi. “Şehri boşaltmamızı mı tavsiye ediyorsun, Martin?”

Sadece bir saniye tereddüt ettim. “Elbette.”

“Ve sen de geri kalanımızla birlikte buradan ayrılacak mısın?”

“Neden ayrılmayayım?”

Kral Billy döndü ve gözlerimin içine baktı. “*Ayrılır mısın?*”

Hiçbir şey söylemedim. Bir dakika sonra gözlerimi kaçırdım.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi gezegenin hâkimi. Tombul ellerini arkasında kavuşturdu ve gözlerini tekrar duvara dikti. “Eğer bir dedektif olsaydım,” dedi, “şüphelenirdim. Şehrin en verimsiz vatandaşı ilk cinayetlerin... ne kadardı, Martin?.. iki gün sonrasında on yıllık bir sessizliğin ardından tekrar yazmaya başlıyor. Şimdi bir zamanlar hâkimi olduğu eğlence hayatından kayboldu ve zamanını epik bir şiir yazarak geçiriyor... ah, keçivari şevkinden genç kızlar bile korunmuş halde.”

İç çektim. “Keçivari şevkim mi, lordum?”

Kral Billy omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

“Pekâlâ,” dedim. “Beni yakaladın. İtiraf ediyorum. Onları katledip kanlarında yıkanıyordum. Bu tam bir edebî afrodizyak

etkisi gösteriyor. Tahminimce iki... ya da en fazla üç yüz kurbandan sonra... bir sonraki kitabım yayına hazır olacak."

Kral Billy tekrar pencereye döndü.

"Sorun ne?" dedim. "Bana inanmıyor musun?"

"İnanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü," dedi Kral, "katilin kim olduğunu biliyorum."

Karartılmış hologram çukurunda oturup Shrike, romancı Sira Rob ile aşığını katlederken izledik. Işık seviyesi son derece düşüktü; Sira'nın orta yaşlı cildi soluk fosforlu bir renkte parıldıyor gibiyken çok daha genç olan erkek arkadaşının beyaz kalçaları, geri kalan yanık bedeninin loş ışığından bağımsız hareket ediyormuş illüzyonu yaratıyordu. Sevişmeleri coşkun sonuna yaklaşıyordu ki esrarengiz bir şey oldu. Kalça hareketlerinin hızlanıp boşalmayla beraber aniden duraklaması yerine genç adam havaya kalkmış ve geriye gitmiş gibi göründü, sanki Sira adamı bedeninden zorla fırlatmış gibi havaya yükseldi. Kayıttan gelen ses daha önceki insanın böyle bir etkinlikte bekleyeceği kesik soluklar, inlemeler, teşvikler ve talimatlardan, birdenbire hologram çukurunu dolduran çığlıklara dönüştü... önce genç adamınkilere, ardından da Sira'nunkilere.

Oğlanın bedeni kamerayı duvardan devirirken bir pat sesi çıktı. Sira'nın bedeni trajikomik bir savunmasızlıkta bekliyordu: bacakları aralanmış, kolları açık, göğsü düz, baldırları soluk. Az önce zevkten geriye doğru ittiği başını kaldırmaya zamanı olmuştu ve çok yakın olan boşalmanın ifadesi yerini tuhaf bir şekilde ona çok benzer olan şaşkınlık ve öfkeye bırakmıştı. Bağırarak için ağzını açtı.

Kelimeler çıkmadı. O an bıçağın deriyi bir karpuzu oyarmış gibi deldiği sesler, tendondan ve kemikten çekilen kancaların sesi geldi. Sira'nın başı tekrar geriye gitti, ağzı mümkün olmayacak kadar açıldı ve bedeninin göğsünden aşağısı patladı. Sira Rob'un

bedeni görünmez bir balta onu çıraya dönüştürüyormuş misali paramparça oldu. Görünmez neşterler onu açma işini tamamladı, lateral kesikler deli bir cerrahın en sevdiği ameliyatın hızlandırılmış, müstehcen görüntüsünü izliyormuşuz gibi belirdiler. Bu canlı bir insana yapılan cani bir otopsiydi. Daha doğrusu az önce canlı olan bir insana zira o sırada kanlar sıçramayı bırakmış ve bedenın kasılmaları kesilmişti; Sira'nın uzuvları ölümle gevşemiş, bacakları üzerindeki tiksindirici iç organ görüntüsünün bir yankısı gibi tekrar açılmıştı. Ve ardından kısacık bir an için yatağın yanında kırmızı ve krom bir bulantı belirdi.

“Durdur, yakınlaştıır ve iyileştir,” dedi Kral Billy ev bilgisayarına.

Bulanıklık kendini bir şaşkınlık bağımlısının kâbusundan çıkmış bir kafaya çevirdi: yarı çelik, yarı krom, yarı kafatasından bir yüz; mekanik bir kurdunki ile buhar küreğinkinin karışımı dişler; kanla dolu mücevherler gibi parıldayan yakut lazerlere benzer gözler; cıva kafatasının alnına saplanmış, otuz metre yükselen kıvrımlı bir diken bıçak ve benzer dikenlerle çevrelenmiş bir boyun.

“Shrike mı?” diye sordum.

Kral Billy başıyla onaylarken çenesi ve gıdısı azıcık hareket etti.

“Oğlana ne oldu?” diye sordum.

“Sira'nın bedeni bulunduğunda ona dair hiçbir iz yoktu,” dedi Kral. “Bu disk bulunana kadar kimse onun kayıp olduğunu bilmiyordu. Endymion'dan genç bir rekreasyon uzmanı olduğu belirlendi.”

“Hologramı yeni mi buldunuz?”

“Dün,” dedi Kral Billy. “Güvenlik görevlileri görüntüleyiciyi tavanda buldular. Bir milimetreden daha küçüktü. Sira'nın böyle disklerden oluşan bir kütüphanesi var. Belli ki kameranın tek görevi... ee...”

“Yatak odası budalalıklarını çekmek mi?” dedim.

“Tam olarak öyle.”

Dikleştim ve yaratığın havada asılı resmine yaklaştım. Elim alnından, dikenden ve çenesinden geçti. Bilgisayar boyutlarını hesaplamış ve ona uygun olarak yansıtmıştı. Kafasından yola çıkılacak olursa yerel Grendel'imiz üç metreden daha uzun boyluydu. "Shrike," diye mırıldandım, tanımlamaktan ziyade selamlayarak.

"Bana onun hakkında ne anlatabilirsin, Martin?"

"Bana neden soruyorsun?" diye çıkıştım. "Ben bir şairim, mit tarihçisi değil."

"Tohumgemi bilgisayarına Shrike'in doğası ve kaynağına dair bir sorguda bulundun."

Tek kaşımı kaldırdım. Bilgisayar erişimi de Hâkimiyet'in veriküresi girişi gibi gizli ve anonim olmalıydı. "Ne olmuş yani?" dedim. "Ölümler başladığından beri yüzlerce insan Shrike efsanesine bakmış olmalı. Belki binlerce. *Elimizdeki* tek lanet olasıca canavar efsanesi o."

Kral Billy kırışıklıklarını ve kıvrımlarını aşağı yukarı oynattı. "Evet," dedi, "ama sen dosyaları ilk kayıplardan üç ay önce araştırdın."

İç çekip hologram çukuru yastıklarına gömüldüm. "Pekâlâ," dedim, "yaptım. Ne olmuş yani? O siktiğimin efsanesini yazdığım sikindirik şiirde kullanmak istiyordum, o yüzden araştırdım. İstersen beni tutukla."

"Ne öğrendin?"

Artık çok öfkeliydim. Satir toynaklarımı yumuşak halıya çarptım. "Sadece siktiğimin dosyasında olan şeyleri," diye çıkıştım. "Benden ne istiyorsun, Billy?"

Kral kaşını ovdu ve serçe parmağı yanlışlıkla gözüne girdiğinde irkildi. "Bilmiyorum," dedi. "Güvenlik görevlileri seni gemiye götürüp tam sorgu arayüzüne koymak istediler. Ben seninle konuşmayı tercih ettim."

Midemde tuhaf bir sıfır yer çekimi hissederek gözlerimi kırptırdım. Tam sorgu kortikal şantlar ve kafatası soketleri

anlamına geliyordu. Bu şekilde sorgulanan çoğu insan tamamen iyileşiyordu. Çoğu insan.

“Şiirinde Shrike efsanesinin hangi yönünü kullanmayı planladığını bana söyler misin?” diye sordu Kral Billy yumuşak bir sesle.

“Elbette,” dedim. “Yerlilerin başlattığı Shrike Tarikatı inancına göre Shrike Acı’nın Lordu ve Son Kefaretin Meleği, insan ırkının sonunu duyurmak için zamanın ötesinden bir yerden geliyor. Bu düşünce hoşuma gitti.”

“İnsan ırkının sonu,” diye tekrarladı Kral Billy.

“Evet. O Baş Melek Mikail, Moroni, Şeytan, Maskeli Entropi ve Frankenstein’in canavarının hepsinin tek bir pakette toplanmış hali,” dedim. “İnsanlığın soyu tükenme listesinde Dodo kuşlarına, gorillere ve ispermeçet balinasına katılma zamanı geldiğinde ortaya çıkıp tahribata neden olmak için Zaman Mezarları’nın çevresinde bekliyor.”

“Frankenstein’in canavarı,” diye düşündü kırıksık pelerinli küçük şişman adam. “Neden o?”

Bir nefes aldım. “Çünkü Shrike Tarikatı bir şekilde o şeyi insanlığın yarattığını düşünüyor,” dedim, gerçi Kral Billy’nin benim bildiklerimden fazlasını bildiğini biliyordum.

“Onu nasıl öldüreceklerini biliyorlar mı?” diye sordu.

“Bildiğim kadarıyla hayır. O ölümsüz olarak geçiyor, zamanın ötesinde.”

“Bir tanrı mı?”

Tereddüt ettim. “Tam olarak değil,” dedim sonunda. “Daha çok evrenin en kötü kâbuslarından birinin hayat bulmuş hali. Biraz Azrail’e benziyor ama ruhları devasa diken ağacına tutkuyla saplarken... o insanların ruhları hâlâ bedenlerinde oluyor.”

Kral Billy başıyla onayladı.

“Bak,” dedim, “eğer taşra dünya teolojilerini uzun uzadıya incelemekte ısrarcıysan neden Jacktown’a uçup oradaki tarikat rahiplerinin birkaçına sormuyorsun?”

“Evet,” dedi Kral, çenesi tombul yumruğuna dayanmıştı ve dikkatinin dağıldığı aşikârdı, “onlar hâlihazırda tohumgemisinde sorgulanıyorlar. Bunların hepsi çok kafa karıştırıcı.”

Buna izin verilecek mi bilmeden gitmek için ayağa kalktım.

“Martin?”

“Evet.”

“Gitmeden önce aklına bu şeyi anlamamıza yardımcı olacak herhangi bir şey geliyor mu?”

Kapı eşiğinde duraksadığımda kalbimin göğüs kafesimden çıkmak istercesine attığını hissedebiliyordum. “Evet,” dedim, sesim sadece azıcık kararlı bir şekilde. “Sana Shrike’in gerçekten kim ve ne olduğunu söyleyebilirim.”

“Öyle mi?”

“O benim ilham perim,” dedim ve dönüp daha fazla yazmak için odama gittim.

Elbette Shrike’i çağırmıştım. Bunu biliyordum. Onu, hakkındaki epik şiirimin başında çağırmıştım. Başlangıçta Kelime vardı.

Şiirimi Hyperion Dizeleri olarak yeniden adlandırdım. Gezegen hakkında değil, kendilerine insan diyen titanların ölümü hakkındaydı. Düşüncesiz ve kibirli bir ırkın, katıksız dikkatsizlikle kendi ana gezegenini katledip ardından kendini beğenmişliklerini yıldızlara taşıması ve orada insanlığın babası olarak yardım ettiği tanrının hiddetiyle karşılaşması hakkındaydı. Hyperion yıllardır üzerinde çalıştığım ilk ciddi eserdi ve yapabileceğimin en iyisiydi. John Keats’in ruhuna yarı komik yarı ciddi bir hürmet olarak başlayan şey, varlığımı sürdürmem için son sebebe, bayağı saçmalıklar çağındaki epik bir güç gösterisine dönüşmüştü. Hyperion Dizeleri asla kazanmış olamayacağım bir yetenekle, asla ulaşmış olamayacağım bir ustalıkla yazıldı ve benimki olmayan bir sesle dillendirildi. İnsanlığın ölümü benim konumdu. Shrike benim ilham perimdi.

Kral Billy Şairler Şehri'ni boşaltmadan önce yirmi insan daha öldü. Şehirden ayrılanların bir kısmı Endymion'a, Keats'e ya da diğer birkaç şehirden birine gittiler ama çoğu tohumgemilerini tekrar Ağ'a döndürmek üzerine oy kullandılar. Kral Billy'nin yaratıcı bir ütopya oluşturma rüyası öldüyse de Kral'ın kendisi Keats'teki kasvetli sarayında yaşadı. Koloninin idaresi Özerk Yönetim Konseyi'ne geçti ki onlar da hemen Hâkimiyet üyeliği için dilekçe verip bir Nefsi Mûdafaa Gücü kurdular. NMG'nin –çoğunlukla on yıl önce birbirlerini çomaklarla döven yerlilerden oluşuyor ama yeni kolonimizin kendilerine subay adım verenleri tarafından yönetiliyordu– tek başarısı otomatik ekranoplan devriyeleriyle gece göğünün huzurunu kaçırmak ve gezici izleme mekleriyle çölün güzelliğini bozmaktı.

Şaşırtıcı şekilde geride kalan tek kişi ben değildim; en az iki yüz kişi kalmıştı, gerçi çoğumuz sosyallikten kaçınıyor, Şairler Yolu'nda birbirimizin yanından geçerken kibarca gülümseyip yemek kubbesinin yankılanan boşluğunda birbirimizden uzakta yemek yiyorduk.

Cinayetler ve kaybolmalar ortalamada iki yerel haftada bir olacak şekilde devam etti; gerçi genel olarak bizim tarafımızdan değil, birkaç haftada bir vatandaşların sayılmasını talep eden yerel NMG komutanı tarafından keşfediliyorlardı.

O ilk yılımdan aklımda kalan görsel alışılmadık şekilde toplumsal bir tane: tohumgeminin gidişini izlemek için parkta toplandığımız gece. Sonbahar meteor mevsiminin en yoğun dönemleriydi ve Hyperion'ın gece göğü hâlihazırda alevlerin altın çizgileriyle ve kırmızı hatlarıyla yanıyordu ki tohumgeminin motorları ateşlendi, küçük bir güneş alevlendi ve dostlarımızla bizim gibi sanatçılar bir füzyon alevi eşliğinde uzaklaşırken bir saat boyunca izledik. Hüzünlü Kral Billy o gece bize katıldı ve süslü arabası kasvetli bir şekilde Keats'in güvenliğine girmeden önce bana baktı.

• • •

Ardından gelen on yıl boyunca şehri sadece yarım düzine kez terk ettim; bir keresinde satir görüntümden kurtulmamı sağlayacak bir biyo-heykeltıraş bulmak için, diğerlerinde yemek ve erzak için. Shrike Tapınağı bu süreçte Shrike hac yolculuğunu yenilemişti ve gezilerim sırasında onların özenle hazırlanmış ölüm bulvarını tersten kullanıyordum... Zaman Sığınağı'na yürüyüş, Dingin Menzili boyunca teleferik ve Hoolie'nin aşağısına doğru Kayıkçı gemisi. Geri dönerken hacılara bakar ve kimin hayatta kalacağını merak ederdim.

Çok azı Şairler Şehri'ni ziyaret etti. Yarı bitmiş kulelerimiz devrilmiş kalıntılar gibi görünmeye başladı. Olağanüstü metal cam kubbeleri ve kapalı kemerleri olan galeriler sarmaşıklarla ağırlaştı; kaldırım taşlarının aralarından odunotları ve yaraçimleri fışkırdı. NMG karmaşaya eklenerek Shrike'i öldürmek için mayınlar döşedi ve tuzaklar kurdu ama tek başarıları şehrin bir zamanlar çok güzel olan bölümlerini yıkmak oldu. Sulama sistemi bozuldu. Su yolları yıkıldı. Çöl şehri işgale başladı. Kral Billy'nin terk edilmiş sarayının odalarında dolaşıp şiirim üzerinde çalıştım ve ilham perimi bekledim.

Düşündüğünüzde etki tepki, veri sanatçısı Carolus'un çılgın mantık döngülerine ya da Escher'in bir baskısına dönmeye başlıyor. Shrike, şiirimin efsunlu güçleriyle var olmuştu ama ilham perim Shrike'in tehdidi/varlığı olmasaydı şiirim var olmazdı. Belki de o günlerde biraz deliydim.

Geçen bir düzine yılda ani ölümler sanat meraklıları şehrini ayıkladı, geriye bir tek Shrike ile ben kalana kadar. Shrike hacılarının yıllık geçişi sadece hafif bir rahatsızlıktı, çölü aşip Zaman Mezarları'na giden uzak bir konvoy. Bazen şekillerden birkaçı dönüyordu, kıpkırmızı kumların üzerinde kaçıp yirmi kilometre güneybatıdaki Zaman Sığınağı'na sığınmaya çalışıyorlardı. Ama genel olarak hiç kimse çıkmıyordu.

Şehrin gölgelerinden izledim. Saçım ve sakalım üzerimdeki paçavraların bir kısmını kaplayacak kadar uzadı. Daha çok geceleri ortaya çıkıyor, kalıntıların arasında sinsî bir gölge gibi dolaşıyor, bazen David Hume'un kendi pencerelerinden bakması gibi aydınlık kuleme bakıyordum ve kasvetli bir şekilde evde olmadığına karar veriyordum. Yemek sentezleyiciyi yemek kubbesinden evime hiç taşımadım; bunun yerine çatlamış kubbenin yankılanan sessizliğinde, sersem bir Eloi'un kaçınılmaz Morlock sonu için kendini şişmanlatması gibi yemek yemeyi tercih ettim.

Shrike'ı hiç görmedim. Birçok gece şafak vaktinden hemen önce ani bir sesle uyanırdım –metalin taşa sürtünmesi, kumun bir şeyin ayaklarının altında çıkardığı gıcırta– ama izlendiğime emin olsam da izleyeni hiç görmedim.

Ara sıra Zaman Mezarları'na kısa bir yolculuğa çıkardım, özellikle de geceleri; Sfenks'in kanatları altındaki karmaşık gölgelerin arasında ilerlerken ya da Yeşim Mezarı'nın zümrüt duvarlarının üzerinden yıldızlara bakarken anti-entropik zaman gelgitlerinin yumuşak, rahatsız edici çekiştirmelerinden kaçınırdım. Bu, gece yapılan hac yolculuklarından birinin dönüşünde çalışma odamda davetsiz bir misafirle karşılaştım.

"Etkileyici, M-M-M-M-Martin," dedi Kral Billy odada yayılı el yazması öbeklerinden birine vurarak. Uzun masadaki gereğinden büyük sandalyeye oturan yıkılmış hükümdar hiç olmadığı kadar yaşlı ve erimiş görünüyordu. Saatlerdir okuduğu aşikârdı. "G-g-gerçekten insanlığın böyle bir sonu ha-ha-hakettiğini düşünüyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. Onun kekelediğini son duymamın üzerinden bir düzine yıl geçmişti.

Kapıdan uzaklaştım ama cevap vermedim. Billy yirmi yılı aşkın süre boyunca bir arkadaş ve bir efendi olmuştu ama o anda onu öldürebilirdim. Birinin Hyperion'ı iznim olmadan okuduğu düşüncesi içimi öfkeyle doldurdu.

"Şi-şi... dizelerine ta-ta-tarih atıyorsun, ha?" dedi Kral Billy en son bitirdiğim yığını kurcalayarak.

“Buraya nasıl geldin?” diye çıkıştım. Bu boş bir soru değildi. Son yıllarda ekranoplanlar, inişgemileri ve helikopterler Zaman Mezarları’nın yanında uçmak konusunda şanslı değildi. Aletler yolcusuz bir şekilde geri dönüyordu. Bu, Shrike mitini ateşlemek konusunda mucizeler yaratmıştı.

Kırışık pelerinli küçük adam omuzlarını silkti. Üniforması onu mükemmel ve soylu göstermeliydi ama sadece kilolu bir Soyтары gibi görünmesine neden oluyordu. “Son hacı grubunu takip ettim,” dedi. “Ve ardından ziyaret etmek için Zaman Sığnağı’ndan ge-ge-geldim. Aylardır hiçbir şey yazmadığını fark ettim, M-M-Martin. Bunu açıklayabilir misin?”

Daha da yakına sokulurken sessizlik içinde ters ters baktım.

“Belki ben açıklayabilirim,” dedi Kral Billy. Hyperion Dizeleri’nin tamamlanmış son sayfasına, sanki uzun süredir kafa karıştıran bir bilmececin cevabıymışçasına baktı. “Son kıtalar geçen sene J. T. Telio’nun kaybolduğu haftada yazılmış.”

“Yani?” Artık masanın uzun kenarına gitmiştim. Sıradan bir tavır takınarak küçük bir yığın el yazması sayfasını kendime doğru, Billy’nin uzanamayacağı yere çektim.

“Yani... NMG kontrollerine göre... bu bu bu Şairler Şehri’nin son sakininin ölüm ta-ta-tarihiydi,” dedi. “S-s-senin haricindeki son sakininin, Martin.”

Omuzlarımı silktim ve masanın çevresinde hareket etmeye başladım. El yazmaları önüme çıkmadan Billy’ye ulaşmalıydım.

“Henüz bi-bi-bitirmediğini biliyorsun değil mi, Martin?” dedi hüzünlü bir sesle. “Hâlâ insanlığın düşüşten ku-ku-kurtulma şansı var.”

“Hayır,” dedim ve daha da yaklaştım.

“Ama yazamıyorsun, öyle değil mi, Martin? İ-i-ilham perin kan dökmediği sürece ü-ü-üretemiyorsun, öyle değil mi?”

“Saçmalık,” dedim.

“Belki. Ama etkileyici bir tesadüf. Senin canının neden bağışlandığını hiç düşündün mü, Martin?”

Tekrar omuzlarımı silktim ve bir dizi kâğıdı daha uzanmayacağı yere çektim. Billy'den daha uzun boylu, daha güçlü ve daha kavgacıydım ama onu koltuğundan kaldırıp fırlatırken el yazmalarının hiçbirini zarar görmeyeceğine emin olmam gerekiyordu.

"Bu sorun hakkında bir şey yapmanın za-za-zamanı geldi," dedi efendim.

"Hayır," dedim, "senin gitme zamanın geldi." Son şiir yığınlarını da kenara çekip kollarımı kaldırdım ve elimde pirinç bir şamdan görünce şaşırdı.

"Tam orada dur, lütfen," dedi Kral Billy yumuşak bir sesle ve kucağından nöröl bir sersemletici kaldırdı.

Sadece bir saniyeliğine duraksadım. Ardından kahkaha attım. "Seni zavallı, küçük, habis sahtekâr," dedim. "Hayatın buna bağlı olsa dahi siktiğimin silahını kullanamazsın."

Onu dövmek ve dışarı atmak için ileri çıktım.

Yanağım avlunun taşına yaslıydı ama tek gözüm galerinin kırık kafes kubbesinin arasından hâlâ yıldızların parladığını görebileceğim kadar açıktı. Gözlerimi kırpamıyordum. Uzuvarım ve gövdem hissin dönüşüyle iğneler batıyormuş gibiydi, sanki tüm bedenim uykuya dalmış ve şimdi acı dolu bir şekilde uyanıyor gibi. Çığlık atmak istedim ama çenem ve dilim çalışmayı reddettiler. Birdenbire havaya kaldırılıp taş banka yaslandım, böylece avluyu ve Rithmet Corbet'in tasarladığı kuru çeşmeyi görebildim. Bronz yılanlarla dövüşen bronz Laocoön şafak öncesi meteor yağmurunun aydınlığıyla parılıyordu.

"Ü-ü-üzgünüm, Martin," dedi tanıdık bir ses, "a-a-ama bu de-de-delilik sona ermeli." Kral Billy büyük bir yığın el yazması taşıyarak görüş alanıma girdi. Diğer sayfa öbekleri çeşmenin tabanındaki metal Truva'nın ayağının yanındaydı. Yakınlarda açık bir gaz yağması duruyordu.

Gözümü kırpmayı başardım. Göz kapaklarım paslı demir gibi hareket ettiler.

“Sersemleticinin etkisi ya-ya... birazdan geçer,” dedi Kral Billy. Çeşmeye uzandı, el yazmalarımın bir tomarını kaldırdı ve çakmağını çakarak yaktı.

“Hayır!” diye bağırmayı başardım kasılmış çeneme rağmen.

Alevler dans edip öldüler. Kral Billy külleri çeşmeye döküp bir kâğıt öbeği daha aldı ve onları silindir halinde dürdü. Alevlerin aydınlattığı çizgili yanakları göz yaşlarıyla parıldadı. “S-s-s-sen de söyledin,” dedi nefes nefese küçük adam. “Bi-bitmek zorunda.”

Ayağa kalkmaya çabaladım. Kollarım ve bacaklarım bir kuklanın kötü yönlendirilen uzuvları gibi sarsıldılar. Acı inanılmazdı. Tekrar çığlık attım ve ıstırap dolu ses mermer ve grannitten yankılandı.

Kral Billy koca bir kâğıt tomarı aldı ve en üstteki sayfayı okumak için durakladı:

*“Hikâye ya da dayanak olmadan
Taşıyorum bu ebedi sükûnetin ağırlığını,
Sadece kendi zayıf faniliğimle,
Değişmeyen kasvet ve bu üş sabit silüet
Bir dolunay gibi doğuyor hislerime.
Zira tutuşan beynimle gördüm,
Gümüşü mevsimlerinin parçalayışını geceyi
Ve günbegün olduğumu zannettim
Daha kasvetli ve daha ruhani... Sık sık dua ettim,
Ölüm’ün beni bu diyardan
Ve onun tüm sıkıntılarından kurtarma vaadiyle...
Değişimin çaresizliğiyle nefes nefese
Lanetler yağdırdım kendime saatlerce.”*

Kral Billy yüzünü yıldızlara çevirdi ve bu sayfayı ateşe verdi.

“Hayır!” diye bağırdım tekrar ve bacaklarımı kıvrılmaya zorladım. Tek dizimin üzerine kalktım, iğnelerin battığı kolumla kendimi dengelemeye çalıştım ve yana doğru devrildim.

Pelerin giymiş gölge, düremeyeceği kadar kalın bir öbek aldı ve loş ışıktaki ona baktı.

*Ardından soluk bir yüz gördüm
İnsani kederlerle mihlanmaktan ziyade parlak beyaza bulanmış
Öldürmeyen baki bir dertten mustarip;
Daimi bir değişimle işliyor, memnuniyetle ölenlerin
Son veremeyeceği biçimde; ölüme doğru ilerleyen
O şehrede ölüm yok; geçmiş
Zambağı ve karı; bunların ötesini
Düşünmemeliyim şu an zira gördüm o yüzü...”*

Kral Billy çakmağını hareket ettirdi ve elli diğer sayfayla birlikte bu da alevler içinde kaldı. Yanan kâğıtları çeşmenin içine atıp daha fazlasına uzandı.

“Lütfen!” diye bağırdım ve kendimi dikleştirdim, taş banka yaslanırken bacaklarımın rastgele sinir akımlarıyla kasılmasını engellemeye çalıştım. “Lütfen.”

Üçüncü şekil belirmekten ziyade varlığıyla bilincime tecavüz etti; âdeta o hep oradaymış da alevler ortamı yeterince aydınlatana kadar Kral Billy ile ben varlığını fark edememişiz gibi. İmkânsız derecede uzun boylu, dört kollu, krom ve kıkırdaktan yapılmış Shrike kırmızı bakışlarını bize çevirdi.

Kral Billy'nin nefesi kesildi, bir adım geriledi, ardından *Dizeler*'in daha fazla sayfasını ateşe vermek için ileri çıktı. Ilık hava akımlarından korlar yükseldi. Bir güvercin sürüsü kırık kubbenin sarmaşıklarla boğulmuş kirişlerinin arasından kanat sesleri eşliğinde fırladı.

Adımdan ziyade sendeleyerek bir hareketle ileri çıktım. Shrike hareket etmedi, kanlı bakışlarını çevirmedi.

"Git!" diye bağırdı Kral Billy, kekelemesi unutulmuş, sesi yüksek, iki elinde de alevler içinde şiirlerle. "Çıktığın kuyuya geri dön!"

Shrike başını çok hafifçe yana eğmiş gibi göründü. Kırmızı ışık keskin yüzeylerde parıldadı.

"Lordum!" diye bağırdım ama o sırada Kral Billy'e mi yoksa cehennemden beliren o şeye mi hitap ediyordum, bilmiyorum. Son birkaç adımı sendeleyerek attım ve Billy'nin koluna uzandım.

O orada değildi. Bir an önce yaşlanan Kral'ın eli uzanabileceğim mesafedeyken bir an sonra on metre uzakta, avlu taşlarının çok yukarısına kaldırılmış haldeydi. Çelik dikenlere benzer parmaklar Kral'ın kolunu, göğsünü, bacaklarını deldi ama Kral hâlâ kıvranıyor, yanan *Dizeler*'imi avuçlarında tutuyordu. Shrike onu bir babanın oğlunu vaftiz etmeye uzattığı gibi uzattı.

"Yok et!" diye bağırdı Billy, iki yanına yapıştırılmış kolları acınası hareketler yapıyordu. "Yok et!"

Çeşmenin yanında durdum, kenarında zayıfça tökezledim. İlk başta Shrike'i yok etmemi söylediğini sanmıştım... ardından şiirden bahsettiğini düşünmüştüm... ve sonrasında ikisini de kastettiğini anladım. Bin sayfadan fazla el yazması kuru çeşmenin kenarında yatıyordu. Gaz yağı kovağını aldım.

Shrike Kral Billy'yi tuhaf bir şekilde sevgi dolu görünen bir hareketle yavaşça göğsüne çekmek dışında hareket etmedi. Uzun çelik diken hemen göğüs kemiğinin üzerindeki Soytarı ipeğini delerken kıvrandı ve sessizce bağırdı. Orada aptal gibi durup çocukken sahip olduğum kelebek koleksiyonunu düşündüm. Yavaş, makine gibi hareketlerle gaz yağını dağılmış sayfaların üzerine döktüm.

"Bitir!" dedi Kral Billy kesik kesik nefesler arasında. "Martin, Tanrı aşkına!"

Çakmağı düşürdüğü yerden aldım. Shrike hiç hareket etmedi. Billy'nin tuniğinin siyah bölümleri kana bulanıp hâlihazırda bordo olan karelerle birleşti. Antika çakmağı çaktım ve ikinci kez ve

üçüncü kez; sadece kıvılcımlar çıktı. Gözyaşlarımın ardından hayatımın çalışmasının tozlu çeşmenin tabanında yattığını görebiliyordum. Çakmağı düşürdüm.

Billy çığlık attı. Shrike'in kucagında bükülürken kemiğe sürtünen bıçakları hayal meyal duydum. "Bitir!" diye bağırdı. "Martin... aman Tanrım!"

Bunun üzerine döndüm, beş hızlı adım attım ve yarı dolu gaz yağı kovasını fırlattım. Dumanlar hâlihazırda bulanık olan görüntümü daha da bulandırdılar. Billy ve onu tutan imkânsız yaratık komik hologramlardaki iki karakter gibi sıırıslam olmuşlardı. Billy'nin gözlerini kırptığını ve tükürdüğünü, Shrike'in biçimli ağzının parlaklığından meteorla aydınlanmış gökyüzünün yansıdığını gördüm ve ardından Billy'nin hâlâ avuçları içinde tuttuğu yanan sayfaların sönmek üzere olan közleri gaz yağını ateşe verdi.

Yüzümü korumak için ellerimi kaldırdım –çok geç kalmıştım, sakalım ve kaşlarım tutuşup için için yandı– ve çeşmenin kenarına çarpana kadar geriye savruldu.

Bir an için karşımda alevden mükemmel bir heykel vardı, dört kollu Meryem Ana'nın alevler içindeki İsa şeklini tuttuğu mavi-sarı bir Pietà. Ardından yanan şekil kıvrandı ve büküldü, hâlâ çelik dikenler ve saplanmış bir yirmilik pençeyle hareketsizdi ve sonra bugün bile hâlâ ölümü kucaklayan çiftin insan yarısından çıktığına inanmadığım bir çığlık yükseldi. Çığlık beni dizlerimin üzerine devirdi, şehrin tüm sert yüzeylerinde yankılandı ve güvercinlerin panik içinde kaçışmasına neden oldu. Ve bu çığlık, alevli görüntü ardında ne kül ne de retinama kazınmış görüntü bırakarak bir anda ortadan kaybolana kadar dakikalarca devam etti. Duyduğum çığlığın benden çıktığını fark etmek bir ya da iki dakikamı daha aldı.

Bu tarz şeylerin doğasında elbette hayal kırıklığıyla sonlanmak vardır. Gerçek hayat çok ender güzel bir sonla tamamlanır.

Gaz yağıyla zarar görmüş sayfaları kopyalamak ve yanan *Dizeler*'i yeniden yazmak aylarımı, belki de bir yılımı aldı. Şiiri bitirmedigimi bilmek sizi şaşırtmayacaktır. Bu bir seçim değildi. İlham perim kaçmıştı.

Şairler Şehri huzur içinde çürüdü. Bir iki yıl kadar daha orada kaldım... belki de beş, bilmiyorum; o sıralarda oldukça deliydim. Saçı sakalı birbirine girmiş, paçavralar içindeki, pörtlek gözlü cılız bir şeklin bağırarak ettiği küfürlerle ilk Shrike hacılarını Gethsemane uykularından uyandırdığı ve onların yumruklarını, korkağa kendisini göstermesi için meydan okuyarak sessiz Zaman Mezarları'na doğru salladığı bugün dahi kayıtlarda geçer.

Nihayetinde delilik kendini yakıp tüketti —gerçi közleri hep parıldayacak— ve bin beş yüz kilometrelik yürüyüşle, sırt çantamda sadece el yazmamın ağırlığıyla, kaya yılan balıkları ve kar hatta son on günde hiçbir şey olmaksızın hayatta kalarak medeniyete gittim.

Ardından geçen iki buçuk yüzyılda yeniden tecrübe etmek bir yana anlatmaya değer bir şey olmadı. Aletimi hayatta ve bekler tutmak için Poulsen tedavileri. İki yasa dışı ışık hızından yavaş kriyojenik yolculuktaki uzun, soğuk uyku; ikisi de birer yüzyıl kadar yuttu, ikisi de beyin hücrelerim ile hafızama büyük zarar verdi.

Bu süreçte bekledim. Beklemeye devam edeceğim. Şiir bitmek zorunda. Bitecek.

Başlangıçta Kelime vardı.

Sonda... onurun, hayatın, umursamanın ardından...

Sonda Kelime olacak.

DÖRT

B enares ertesi günün öğle saatini biraz geçe Hudut'a vardı. Vatozlardan biri hedeflerine ulaşmalarına sadece yirmi kilometre kala ölmüştü ve A. Bettik onun koşum takımlarını kesmişti. Diğer ağartılmış limana demir atana kadar bekledi, ardından yorgunlukla ters döndü ve ikiz hava deliklerinden baloncuklar yükseldi. Bettik bu vatozun da serbest bırakılmasını emretti ve eğer daha hızlı bir akıntıyla sürüklenirse küçük bir hayatta kalma şansı olduğunu açıkladı.

Hacılar şafak vaktinin öncesinden beri uyanıklardı ve manzarayı izliyorlardı. Çok az konuştular ve hiçbir Martin Silenus'a söyleyecek bir şey bulamadı. Şair bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu... kahvaltısıyla beraber şarap içti ve şafak vaktinde müstehcen şarkılar söyledi.

Nehir gece boyunca genişlemişti ve sabah olduğunda Çayır Denizi'nin alçak yeşil tepelerini yaran iki kilometre genişliğindeki mavi-gri bir otobandı. Deniz'in bu kadar yakınında hiç ağaç yoktu ve Yele çalılarının kahverengi, altın, gri tonları adım adım iki metre yüksekliğindeki kuzey çimenlerinin koyu yeşil parıltılarına dönüşmüştü. Sabah boyunca tepeler alçalmış ve nihayetinde şimdi nehrin iki kenarında bulunan çimle kaplı alçak kayalara dönüşmüşlerdi. Kuzey ve doğu ufkunun hemen tepesinde neredeyse görülemeyecek bir karanlık asılıydı ve daha

önce okyanus dünyalarda yaşamış olan hacılar bunun yaklaşan denize dair bir işaret olduğunu biliyor, kendi kendilerine şu an yakınlarında olan tek denizin birkaç milyar hektarlık çayır olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorlardı.

Hudut hiçbir zaman büyük bir ileri karakol olmamıştı ama şimdi tamamen terk edilmişti. İskeleden uzanan tekerlek izleriyle kaplı yolun çevresindeki yirmi kadar bina tüm terk edilmiş yapıların boş bakışlarına sahipti ve nehir kenarında nüfusun haftalar önce kaçtığına dair izler vardı. Tepenin zirvesinin hemen altındaki üç yüzyıllık bir han olan Hacıların Dinlencesi yanmıştı.

A. Bettik alçak kayalığın zirvesine kadar onlara eşlik etti. “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Albay Kassad androide.

“Tapınak kefalet anlaşmasının şartlarına göre bu yolculuktan sonra özgürüz,” dedi Bettik. “Benares’i dönüşünüz için burada bırakacak ve filikayla nehrin aşağısına ineceğiz. Ardından kendi yolumuza gideceğiz.”

“Genel tahliyelerle beraber mi?” diye sordu Brawne Lamia.

“Hayır.” Bettik gülümsedi. “Hyperion’da kendi amaçlarımız ve hac yolculuklarımız var.”

Ekip kayalığın yuvarlak tepesine ulaştı. Arkalarındaki Benares sarkmış iskeleye bağlı küçük bir şey gibi görünüyordu; Hoolie şehrin aşağısındaki mavi bulanıklıkta güneybatıya doğru akıyor, tepesinde batıya kıvrılıp Hudut’un on kilometre kadar yukarısında geçmesi imkânsız Aşağı Çağlayanlar’a doğru daralıyordu. Kuzeylerinde ve doğularında Çayır Denizi uzanıyordu.

“Tanrım,” dedi Brawne Lamia.

Sanki yaratılıştaki son tepeye tırmanmış gibiydiler. Altlarında iskeleler, rıhtımlar, Hudut’un sonunu belirleyen barakalar ve Deniz’in başlangıcı uzanıyordu. Çayır sonsuza kadar ilerliyor, hafif meltemle duygulara hitap eden bir şekilde dalgalanıyor ve kayalıkların altına yeşil dalgalar misali vuruyor gibi görünüyordu. Çayır sınırsız ve kesintisizmiş gibi ufuk çizgilerinin tamamına ulaşıyor, göz görebildiğince tam olarak aynı yükseklikte devam

ediyordu. Dizgin Menzili'nin karlı zirvelerine dair en ufak bir iz yoktu ki onların kuzeybatı yönünde sekiz yüz kilometre kadar uzakta olduğunu biliyorlardı. Engin, yeşil bir denize baktıkları illüzyonu neredeyse mükemmeldi, rüzgârla dalgalanan sapsların parıltısının kıyıdaki köpüklü dalgalara benzemesine varıncaya kadar.

"Çok güzel," dedi daha önce bu manzarayı görmemiş olan Lamia.

"Gün batımında ve gün doğumunda göz alıcı," dedi Konsolos.

"Büyüleyici," diye mırıldandı Sol Weintraub bebeğini onun da görebilmesi için kaldırırken. Bebek mutlulukla kıpırdandı ve kendi parmaklarını izlemeye odaklandı.

"İyi korunmuş bir ekosistem," dedi Het Masteen onaylar şekilde. "Muir'i memnun edecektir."

"Siktir," dedi Martin Silenus.

Diğerleri dik dik bakmak için döndüler.

"Siktiğimin rüzgârarabası yok," dedi Şair.

Dört adam, kadın ve android sessizce terk edilmiş rıhtımlara ve boş çayıra baktılar.

"Gecikmiştir," dedi Konsolos.

Martin Silenus havlarcasına bir kahkaha attı. "Ya da çoktan gitmiştir. Buraya dün gece varmamız gerekiyordu."

Albay Kassad elektronik dürbününü havaya kaldırdı ve ufku taradı. "Bizsiz gitmiş olmalarını çok olası bulmuyorum," dedi. "Araba buraya bizzat Shrike Tapınağı rahipleri tarafından gönderildi. Bizim hac yolculuğumuzda menfaatleri var."

"Yürüyebiliriz," dedi Lenar Hoyt. Rahip solgun ve zayıf görünüyordu, hem acının hem de uyuşturucuların avucunda olduğu aşikârdı; yürümek bir kenara güçlkle ayakta duruyormuş gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi Kassad. "Mesafe yüzlerce kilometre ve çayır boyumuzu aşıyor."

"Pusulalar," dedi rahip.

“Pusulalar Hyperion’da çalışmıyor,” dedi Kassad dürbünüyle etrafım izlemeye devam ederken.

“O zaman yön bulucular,” dedi Hoyt.

“Elimizde bir IYB var ama sorun bu değil,” dedi Konsolos. “Çayır keskin, yarım kilometre ilerlediğimizde üzerimizdekiler paçavraya dönmüş olacak.”

“Bir de çayır yılanları var,” dedi Kassad dürbününü indirerek. “İyi korunmuş bir ekosistem ama hiç kimse içinde gezintiye çıkamaz.”

Peder Hoyt iç çekti ve tepenin üzerindeki alçak çimenlere yığılarmış gibi çöktü. “Pekâlâ, geri döneceğiz,” dediğinde sesinde rahatlamaya benzer bir şey vardı.

A. Bettik ileri çıktı. “Mürettebat memnuniyetle bekleyip eğer rüzgârarabası gelmezse sizi Benares’le Keats’e götürebilir.”

“Hayır,” dedi Konsolos, “filikayı alın ve gidin.”

“Hey, bir dursana!” diye bağırdı Martin Silenus. “Seni diktatör seçtiğimizi hatırlamıyorum, *amigo*. Oraya gitmemiz gerek. Eğer siktiğimin rüzgârarabası gelmezse başka bir yol bulmak zorundayız.”

Konsolos daha küçük olan adama dönmek için kıpırdandı. “Nasıl? Gemiyle mi? Yele’de yelken açıp Kuzey Kıyısı’nın çevresinden Otho’ya ya da diğer konaklama bölgelerinden birine ulaşmak iki hafta alıyor. Ve bu, gemiler varken böyle. Hyperion’daki denize açılabilen her araç muhtemelen tahliyeyle meşgul.”

“O zaman zeplin!” diye gürledi şair.

Brawne Lamia kahkaha attı. “Ah, evet. Nehirde geçirdiğimiz son iki günde onlardan çok gördük.”

Martin Silenus hızla döndü ve sanki kadına vuracakmış gibi yumruklarını sıktı. Ardından gülümsedi. “Pekâlâ, hanımefendi, ne yapacağız? Belki içimizden birini çayır yılanlarına kurban edersek ulaştırma tanrıları yüzümüze güler.”

Brawne Lamia’nın bakışları buz gibiydi. “Kurban vermenin daha çok senin tarzın olduğunu düşünmüştüm, küçük adam.”

Albay Kassad ikisinin arasına girdi. Sesi havlarcasma verilen bir komut gibiydi: "Yeter. Konsolos haklı. Araba gelene kadar burada bekleyeceğiz. B. Masteen ve B. Lamia, A. Bettik'le gidip eşyalarımızın indirilmesini denetleyin. Peder Hoyt ve B. Silenus ateş yakmamız için odun getirecek."

"Ateş mi?" dedi rahip. Tepenin üstü sıcaktı.

"Karanlık çöktükten sonra," dedi Kassad. "Rüzgârarabasının burada olduğumuzu bilmesini istiyoruz. Şimdi harekete geçin."

Motorlu filikanın gün batımında nehrin aşağısına gidişini izleyen grup sessizdi. İki kilometre öteden dahi Konsolos mürettebatın mavi tenlerini görebiliyordu. Benares, iskelesinde yaşlı ve terk edilmiş görünüyordu, hâlihazırda ıssız şehrin bir parçası olmuştu. Bot uzakta kaybolunca ekip Çayır Denizi'ni izlemek için döndü. Nehir kayalıklarının uzun gölgeleri iyice sokulduğunda Konsolos kendini hâlihazırda dalgaları ve sığılıkları düşünürken buldu. Daha ileride denizin rengi değişiyormuş gibiydi, çayır engin derinliklere benzer şekilde kararmadan önce turkuaz bir parıltıya bürünüyordu. Mavi gökyüzü gün batımının erimiş kırmızı ve altın renkleriyle tepeyi aydınlatıyor ve hacıların tenlerini berrak ışıqla beraber parıltıyordu. Çıkan tek ses rüzgârın çayırdaki fısıltısıydı.

"Koca bir valiz yığınınız var," dedi Martin Silenus yüksek sesle. "Özellikle de yolculukları tek yönlü olan bir ekip için."

Bu doğru, diye düşündü Konsolos. Valizleri çim kaplı tepenin üzerinde küçük bir dağ oluşturunuyordu.

Het Masteen'in, "*Onların içinde bir yerlerde kurtuluşumuz olabilir,*" diyen kısık sesi geldi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Brawne Lamia.

"Evet," dedi Martin Silenus ellerini kafasının altına koyarak uzanıp gökyüzüne bakarken. "Shrike geçirmez bir don mu getirdin?"

Şövalye başını yavaşça iki yana salladı. Ani çöken alaca karanlık kapüşonunun altındaki yüzüne gölgeler düşürdü. "Gerçeği değersizleştirmeyelim ve gizlemeyelim," dedi. "Herkes bu hac yolculuğuna yanında Acı'nın Lordu'yla yüzleştığımızde kaçınılmaz olan sonu değiştirmeyi umduğu bir şey getirdi."

Şair kahkaha attı. "Lanet olasıca tavşan ayağımı bile getirmedim."

Şövalye'nin kapüşonu hafifçe hareket etti. "Belki el yazmalarınızı getirmişsinizdir."

Şair hiçbir şey söylemedi.

Het Masteen görünmez bakışlarını sol tarafındaki uzun boylu adama çevirdi. "Peki ya siz, Albay? Üzerinde sizin adınız yazan birden fazla valiz var. Silah getirmiş olabilir misiniz?"

Kassad başını kaldırdı ama konuşmadı.

"Elbette," dedi Het Masteen, "silahsız bir şekilde ava çıkmak aptallık olur."

"Peki ya ben?" diye sordu Brawne Lamia kollarını kavuşturarak. "Benim buraya getirdiğim gizli silahımın ne olduğunu biliyor musunuz?"

Şövalye'nin tuhaf aksanlı sesi sakindi. "Henüz sizin hikâyenizi dinlemedik, B. Lamia. Bu konuda fikir yürütmek için erken olur."

"Peki ya Konsolos?" diye sordu Lamia.

"Ah, evet, diplomat dostumuzun elinde nasıl bir silah olduğu aşikâr."

Düşüncelere dalmış bir şekilde gün batımını izleyen Konsolos döndü. "Yanımda sadece birkaç giysi ve okumak için iki kitap getirdim," dedi dürüst bir şekilde.

"Ah," diye iç çekti Şövalye, "ama ardınızda ne de güzel bir uzay gemisi bıraktınız."

Martin Silenus ayağa fırladı. "Lanet olasıca gemi!" diye bağırdı. "Onu çağırabilirsin, öyle değil mi? Eh, lanet olasıca, hadi köpek düdüğünü çıkar, burada oturmaktan sıkıldım."

Konsolos bir tutam çimen çekip kopardı. Bir dakika sonra şöyle dedi:

“Eğer çağırabilecek olsaydım bile... ki A. Bettik’in iletişim uyduları ile yinleme istasyonlarının bozuk olduğunu söylediğini duydunuz... eğer çağırabilecek olsaydım bile Dizgin Menzili’nin kuzeyindeki alana inemezdik. Shrike dağların güneyine doğru uzanmaya başlamadan önce bile bu anında felaketle karşılaşmak anlamına geliyordu.”

“Evet,” dedi Silenus kollarını gergince savurarak, “ama şu siktiğimin... çayırını geçebiliriz! Gemiyi çağır.”

“Sabaha kadar bekleyelim,” dedi Konsolos. “Eğer rüzgârabası burada olmazsa seçenekleri değerlendiririz.”

“Sikmişim se...” diye başladı şair ama Kassad sırtı ona dönük şekilde ileri çıkıp Silenus’u başarılı bir şekilde halkanın dışına itti.

“B. Masteen,” dedi Albay, “sizin sırrınız ne?”

Ölen gökyüzünde Şövalye’nin ince dudaklarındaki hafif tebessümü gösterecek kadar ışık vardı. Valiz yığınının işaret etti. “Gördüğünüz üzere benimkiler en ağır ve en gizemli olanlar.”

“O bir Möbius küpü,” dedi Peder Hoyt. “Bu şekilde kadim objelerin taşındığını gördüm.”

“Ya da füzyon bombalarının,” dedi Kassad.

Het Masteen başını iki yana salladı. “Öyle kaba bir şey değil,” dedi.

“Bize ne olduğunu söyleyecek misiniz?” diye sordu Lamia.

“Konuşma sırası bana geldiğinde,” dedi Şövalye.

“Sırada siz mi varsınız?” diye sordu Konsolos. “Beklerken dinleyebiliriz.”

Sol Weintraub boğazını temizledi. “Dört numara bende,” dedi elindeki kâğıdı göstererek. “Ama yerimi memnuniyetle Ağacın Gerçek Sesi’ne bırakabilirim.” Weintraub Rachel’i sol omzundan sağına geçirdi ve nazikçe sırtına vurdu.

Het Masteen başını iki yana salladı. “Hayır, zamanımız var. Sadece umutsuzluğun içinde her daim bir umut olduğunu söyle-

mece çalışıyorum. Şu ana kadar hikâyelerden çok şey öğrendik. Buna rağmen hepimizin içinde itiraf edeceğimizden daha derine gömülmüş bir söz tohumu var.”

“Bunun nasıl...” diye konuşmaya başladı Peder Hoyt ama sözü Martin Silenus’un ani bağırışıyla kesildi:

“Araba! Siktiğimin rüzgârarabası. Sonunda burada!”

Rüzgârarabasının rıhtıma bağlanması yirmi dakika daha sürdü. Kuzeyden gelen aracın yelkenleri renkleri çekilmiş karanlık alanda beyaz kareler gibi duruyordu. Büyük gemi alçak kayalığa yaklaşıp, ana yelkenini indirene ve durana kadar günün son ışıkları da solmuştu.

Konsolos etkilenmişti. Araç ahşap, el yapımı ve kocamandı... Eski Dünya’nın kadim tarihindeki İspanyol savaş gemilerinin manalı kıvrımlarını taşıyordu. Devasa tek bir dümen kıvrımlı gövdenin merkezine yerleştirilmişti ve normalde iki metre uzunluğundaki çayırdaki görünmeyecek olsa da Konsolos valizini rıhtıma doğru taşıırken bir an için geminin altını da gördü. Yerden korkuluğa kadar en az altı ya da yedi metreydi ve ana direği bunun beş katı yüksekliğe kadar uzanıyordu. Konsolos yorgunluktan nefes nefese, durduğu yerden tepedeki flamaların hışırtısını ve geminin içindeki çarktan ya da devasa jiroskoplarından gelen düzenli, neredeyse ses altı vızıltıyı duyabiliyordu.

Üst güverteden bir iskele çıktı ve rıhtıma uzandı. Peder Hoyt ve Brawne Lamia ezilmemek için hızlıca geri çekilmek zorunda kaldılar.

Rüzgârarabası Benares kadar iyi aydınlatılmamıştı; görünüşe bakılırsa ışıklandırma direkte asılı birkaç fenerden ibaretti. Gemi yaklaşırken mürettebattan herhangi biri görünmüyordu ve şimdi de kimseyi görememişlerdi.

“Merhaba!” diye seslendi Konsolos iskelenin altından. Cevap gelmedi.

“Bir dakika burada bekleyin, lütfen,” dedi Kassad ve beş geniş adımla uzun rampayı tırmandı.

Kassad tepede duraksayıp kemerindeki küçük ölumasasının olduğu yere dokunduktan sonra geminin içinde gözden kaybolurken diğerleri izlediler. Birkaç dakika sonra geminin kışındaki büyük pencerelerde beliren ışık aşağıdaki yeşil çayıra ikizkenar yamuk şeklinde yansıdı.

“Yukarı gelin,” diye seslendi Kassad rampanın tepesinden. “İçerisi boş.” Ekip valizleriyle boğuşarak birkaç kez gidip gelmek zorunda kaldı. Konsolos, Het Masteen’e ağır Möbius küpünü taşıması için yardım ederken parmaklarının ucunda belli belirsiz ama yoğun bir titreşim hissediyordu.

“Ee, siktiğimin mürettebatı nerede?” diye sordu Martin Silenus ön güvertede toplandıklarında. Dar koridorlarda ve kamaralarda tek sıra halinde dolaşmış, basamaktan ziyade merdiven olan yerlerden inmiş ve içlerindeki yataklardan çok da büyük olmayan kamaraları gezmişlerdi. Sadece en arkadaki kamara –muhtemelen kaptana ait olan kamara– Benares’te kaldıkları odaların boyutuna ve rahatlığına yaklaşabiliyordu.

“Belli ki otomatik,” dedi Kassad. KUVVETLER subayı güvertedeki yuvalarında kaybolan yelken iplerini işaret etti; armaların ve direklerin arasında idareciler görünmüyordu ve üçgen arka yelken direğinin yarısında gemi takımlarına dair belli belirsiz bir iz vardı.

“Kontrol merkezi görmedim,” dedi Lamia. “Diskey ya da C noktası bağı bile.” Göğüs cebinden iletiaresini çıkardı ve arayüzü standart veri, iletişim ve biyotıp frekanslarında denedi. Gemiden herhangi bir cevap gelmedi.

“Gemiler mürettebatlı olurdu,” dedi Konsolos. “Tapınak’ın yeni üyeleri hacılara dağlarda eşlik ederdi.”

“Eh, şu an burada değiller,” dedi Hoyt. “Ama sanırım teleferik istasyonunda ya da Zaman Sığınağı’nda birilerinin hâlâ hayatta olduğunu varsayabiliriz. Arabayı bizim için gönderdiler.”

“Ya da herkes öldü ve rüzgârarabası otomatik programına göre hareket ediyor,” dedi Lamia. Halatlar ve yelkenler ani bir esintiyle gıcırdarken omzunun üzerinden geriye baktı. “Lanet olsun, her şeyden ve herkesten böylesine kopuk olmak çok tuhaf. Kör ve sağır olmak gibi. Koloniciler buna nasıl katlanıyormuş bilmiyorum.”

Martin Silenus ekibe yaklaşıp korkulukların üzerine oturdu. Uzun yeşil bir şişeden içti ve şöyle dedi:

*“Şair nerede? Gösterin onu! Gösterin onu!
İlham perilerim, tanıyor olabilirim onu!
O, insana denk biri, ister kral olsun
İster dilencilerin en fakiri
Ya da acayip başka bir şey,
Maymun ile Plato arasındaki.
O, tüm sezgilere giden yolu bulan biri
Bir kuşla birlikte, ister çalıkuşu olsun ister kartal.
Kükreyen bir aslan yüreği var onda
Ve söyler hiç çekinmeden dikenli gırtlığından gelen sözleri
Ve gelir bir kaplan kükremesi kulağına
Ana dilin kadar anlaşılır ve baskın.”*

“Şarap şişesini nereden buldun?” diye sordu Kassad.

Martin Silenus gülümsedi. Gözleri fenerin ışığında küçük ve parlaktı. “Geminin mutfağı tamamen dolu ve bir de bar var. Onu açmaya karar verdim.”

“Akşam yemeği hazırlamalıyız,” dedi Konsolos, gerçi o an tek istediği biraz şaraptı. En son yemek yiyişlerinin üzerinden on saati aşkın zaman geçmişti.

Bir şangırtı ile vızultı duyuldu ve altısı birden sancak tarafındaki korkuluğa gittiler. İskele kendini geri çekmişti. Yelkenler açılır, halatlar gerilir ve bir yerlerde çarklar ultrasonik şekilde mırıldaırken tekrar döndüler. Yelkenler rüzgârla doldu, güverte hafifçe

yattı ve rüzgârarabası iskeleden karanlığın içine doğru ilerledi. Sadece geminin çırpıntı ve gıcırtiları, dümenin uzaktan gelen gümbürtüsü ve gövdenin altındaki çayırın hışırtısı duyuluyordu.

Altısı da kayalığın gölgesi arkada kalıp yakılmamış odun yığını yıldız ışığının soluk ahşapta yarattığı hafif bir parıltıya dönerken izlediler, ardından geriye sadece gökyüzü ile gece ve fener ışığının sallanan yuvarlakları kaldı.

“Ben aşağıya ineceğim,” dedi Konsolos, “ve yiyecek ne hazırlayabilirim bakacağım.”

Diğerleri ayaklarının tabanında hafif dalgalanmayı ve gümbürtüyü hissederek karanlığın geçip gitmesini izleyerek bir süre daha orada kaldılar. Çayır Denizi sadece yıldızların sona erdiği ve düz karanlığın başladığı yer olarak görülebiliyordu. Kassad yelkenin ve armaların, görünmez eller tarafından sıkıca gerilen halatlarının üzerine el fenerini tutarak oraları bölüm bölüm aydınlattı, ardından baştan kıça tüm köşeleri ve gölgede kalmış yerleri kontrol etti. Diğerleri sessizlik içinde izlediler. Işığı söndürdüğünde karanlık daha az kasvetli, yıldız ışığı daha parlak gelmeye başladı. Bin kilometrelik çayırı aşır gelen rüzgârda yoğun, bereketli bir koku vardı; denizden ziyade bahar zamanı bir çiftliğe ait olacak bir koku.

Bir süre sonra Konsolos onlara seslendi ve yemek yemek için alt kata indiler.

Gemi sıkış tepişti ve toplu yemek yenebilecek bir masa yoktu, dolayısıyla kıçtaki büyük kamarayı ortak alan olarak kullanıp valizlerin üçünü bir araya getirerek derme çatma bir masa yarattılar. Alçak direklerde sallanan dört lamba odanın aydınlık olmasını sağlıyordu. Het Masteen yatağın tepesindeki uzun pencerelerden birini açtığında içeriye bir esinti girdi.

Konsolos en büyük valizin üzerine sandviçler yığılmış tabakları koydu ve elinde kalın, beyaz kupalar ve bir kahve termosuyla geri döndü. Diğerleri yemek yerken o kahveleri doldurdu.

“Bu oldukça güzel,” dedi Fedmahn Kassad. “Rozbifi nereden buldun?”

“Soğuk hava kutusu tamamen dolu. Kıştaki kilerde büyük bir dondurucu daha var.”

“Elektrikli mi?” diye sordu Het Masteen.

“Hayır. Çift yalıtımlı.”

Martin Silenus bir kavanozu kokladı, sandviç tabağında bir bıçak buldu ve sandviçine kocaman acırga parçaları ekledi. Yemeğe devam ederken gözleri yaşlarla parıldadı.

“Çayırı geçmek genelde ne kadar sürüyor?” diye sordu Lamia, Konsolos’a.

Adam fincanındaki sıcak, sütsüz kahvesini incelemeyi bırakıp kafasını kaldırdı. “Efendim?”

“Çayır Denizi’ni geçmek. Ne kadar sürüyor?”

“Dağlara varmak bir gece yarım gün alıyor,” dedi Konsolos. “Eğer rüzgâr yanımızda olursa.”

“Peki... dağları aşmak ne kadar sürüyor?” diye sordu Peder Hoyt.

“Bir günden kısa,” dedi Konsolos.

“Eğer teleferik çalışıyorsa,” diye ekledi Kassad.

Konsolos sıcak kahvesinden bir yudum alıp yüzünü ekşitti. “Çalıştığını varsaymak zorundayız. Yoksa...”

“Yoksa ne?” diye sordu Lamia.

“Yoksa,” dedi Albay Kassad açık pencereye gidip elini kalçalarına koyarak, “Zaman Mezarları’nın altı yüz kilometre, güney şehirlerinin bin kilometre uzağında mahsur kalacağız.”

Konsolos başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Tapınak rahipleri ya da bu hac yolculuğunun arkasında kimler varsa onlar buraya kadar ulaşmamızı sağladılar. Sonuna kadar gideceğimizden emin olacaktırlar.”

Brawne Lamia kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. “Ne şekilde... kurban vererek mi?”

Martin Silenus bir kahkaha patlatıp şişesini havaya kaldırdı:

*"Kurbanın yanındaki bu kalabalık da kim?
Hangi yeşil sunağa gidiyor, ey gizemli rahip,
Böğürüşü gökyüzünde yankılanan
Çiçeklerle süslü bu zavallı enik?
Nehir kenarındaki ya da deniz kıyısındaki
Veya huzur dolu kalesiyle dağın içindeki,
Hangi kasaba halkının bu kutsal sabahta terk ettiği?
Sokakları boş kalacak bu küçük kasabanın ebediyen,
Sessizliğe gömülecek, olmayacak neden terk edildiğini söyleyecek
Tek bir nefes ve gidenler bir daha asla dönmeyecek."*

Brawne Lamia tuniğinin içine uzandı ve serçe parmağın-
dan büyük olmayan bir kesici lazer çıkardı. Onu şairin kafasına
doğrulttu. "Seni zavallı boktan herif. Tek kelime daha edersen...
yemin ederim ki... seni durduğun yerde parçalarım."

Geminin arka plandaki gümbürtü ve homurtuları hariç ani
bir sessizlik çöktü. Konsolos, Martin Silenus'un önüne doğru
hareket etti. Albay Kassad, Lamia'nın arkasına gelecek şekilde
iki adım attı.

Şair içkisinden koca bir yudum aldı ve koyu renk saçlı kadına
gülümsedi. Dudakları nemliydi. "Ah, ölüm gemini inşa et," diye
fısıldadı. "Onu inşa et!"

Lamia'nın parmakları lazer kalemin üzerinde bembeyaz ke-
silmişti. Konsolos ne yapacağını bilemez halde ışık huzmesinin
kendi gözlerini yakacağını tahmin ederek Silenus'a biraz daha
yakınlaştı. Kassad iki metrelik gergin bir gölge gibi Lamia'ya
yaslandı.

"Hanımefendi," dedi Sol Weintraub oturduğu odanın diğer
tarafındaki yataktan, "yanımızda bir çocuk olduğunu hatırlatmak
zorundayım."

Lamia sağına bir bakış attı. Weintraub geminin dolabın-
dan geniş bir çekmece çıkarmış ve onu bir beşik görevi görecek
şekilde yatağın üzerine koymuştu. Bebeği yıkamış ve şairin şiir

okumasından hemen önce sessizce içeri girmişti. Şimdi bebeği nazikçe yumuşak yuvasına bıraktı.

“Üzgünüm,” dedi Brawne Lamia ve küçük lazerini indirdi. “Sadece beni öylesine... sinirlendiriyor ki.”

Weintraub başıyla onaylarken çekmeceyi hafifçe salladı. Görünüşe göre rüzgârarabasının hafif sallantıları koca dümenin aralıksız gürültüsüyle birleşip çocuğun şimdiden uykuya dalmasına neden olmuştu. “Hepimiz yorgun ve gerginiz,” dedi âlim. “Belki de birer yatak bulup istirahate çekilmeliyiz.”

Kadın iç çekti ve silahı kemerine soktu. “Ben uyuyamam,” dedi. “Her şey çok... tuhaf.”

Diğerleri de başlarıyla onayladılar. Martin Silenus kış pencerelerinin altındaki geniş çıkıntıda oturuyordu. Bacaklarını kendine çekti, içkisinden bir yudum aldı ve Weintraub’a, “Hikâyeni anlat, moruk,” dedi.

“Evet,” dedi Peder Hoyt. Rahip neredeyse ölü kadar bitkin görünüyordu ama ateşli gözleri yanıyordu. “Anlatın. Oraya ulaşmadan önce hikâyeleri anlatmayı tamamlamamız ve üzerinde biraz düşünmüş olmamız gerekiyor.”

Weintraub elini kel başında dolaştırdı. “Bu sıkıcı bir hikâye,” dedi. “Daha önce hiç Hyperion’a gelmedim. Hikâyemde canavarlarla yüzleşme ya da kahramanlıklar yok. Bu, elinde notları olmadan ders vermenin destansı bir macera olduğunu düşünen bir adamın hikâyesi.”

“Daha iyi,” dedi Martin Silenus. “Uykumuzu getirecek bir şeye ihtiyacımız var.”

Sol Weintraub iç çekti, gözlüğünü düzeltti ve başıyla onayladı. Sakalında birkaç tane koyu renk tel olsa da çoğu beyazlamıştı. Bebeğinin yatağının üzerindeki lambayı kıstı ve odanın ortasındaki bir sandalyeye yerleşti.

Konsolos diğer lambaları da kısip isteyenlere daha fazla kahve koydu. Sol Weintraub’un sesi kısık, ifadeleri özenli ve kelimeleri titizdi; kısa süre içinde hikâyesinin nazik ahengi rüzgârarabası-

nın kuzeye ilerlerken çıkardığı yumuşak gümbürtüler ile hafif sallantılara karıştı.

ÂLİMİN HİKÂYESİ

“Lethe Nehri'nin¹⁴ Tadı Acı”

Sol Weintraub ve karısı Sarai'in hayatları kızlarının doğumundan önce de keyifliydi; Rachel her şeyi çiftin hayal edebileceği kadar mükemmele yakın bir hale getirdi.

Sarai hamile kaldığında yirmi yedi yaşındaydı, Sol ise yirmi dokuz. İkisi de Poulsen tedavilerini düşünmemişti çünkü ikisinin de böyle bir şey için yeterince parası yoktu ama böyle bir bakım olmadan dahi önlerinde olan elli yıllık sağlıklı hayatı iple çekiyorlardı.

İkisi de tüm hayatlarını Hâkimiyet'in en eski ama en az heyecan verici üyelerinden biri olan Barnard'ın Dünyası'nda geçirmişlerdi. Barnard'ın Dünyası Ağ'daydı ama bu sık sık alanaşmaya paraları yetmeyeceği, zaten hiçbir yere gitmeye niyetleri olmadığı için Sol ile Sarai adına çok şey değiştirmiyordu. Sol kısa süre önce tarih ile klasik çağ eğitimi verdiği ve etik evrime dair kendi araştırmalarını sürdürdüğü Nighthenheler Üniversitesi'ndeki onuncu yılını kutlamıştı. Nighthenheler üç bin öğrenciye sahip küçük bir okuldu ama akademik itibarı çok iyi olduğundan Ağ'ın her yanından genç insanları çekiyordu. Bu öğrencilerin en çok şikâyet ettiği şey Nighthenheler ve çevresindeki Crawford topluluğunun bir mısır denizindeki medeniyet adasından ibaret

14 Yunan mitolojisinde, kendisinden içen ölü ruhlara dünyadaki fani hayatlarını unutturan yeraltı nehrinin adı. (ç. n.)

olmasıydı. Bu doğrudu; okul başkent Bussard'dan dümdüz üç bin kilometre uzaktaydı ve aralarındaki dünyalaştırılmış topraklar çiftçiliğe adanmıştı. Mısır tarlalarının, fasulye tarlalarının, mısır tarlalarının, buğday tarlalarının, mısır tarlalarının, pirinç tarlalarının ve mısır tarlalarının arasında kesilecek orman, aşılması gereken tepeler ya da herhangi bir dağ yoktu. Radikal şair Salmud Brevy, Glenon-Height Ayaklanması'ndan önce kısa süreliğine Nightenhelser'da ders vermiş, kovulmuş ve Rönesans Vektörü'ne alanaştıktan sonra arkadaşlarına Barnard'ın Dünyası'nın Güney Sinzer'indeki Crawford Kasabası'nın Yaratılış'ın tam kıcındaki ufacık bir sivilcenin üzerinde konumlanmış Issızlığın Sekizinci Halkası olduğunu söylemişti.

Sol ve Sarai Weintraub oradan hoşlanıyorlardı, yirmi beş bin kişilik Crawford Kasabası on dokuzuncu yüzyıl Orta Amerika taslağından yeniden inşa edilmiş gibiydi. Sokaklar genişti ve kenarları karaağaç ile meşe kaplıydı. (Barnard'ın Dünyası güneş sistemi dışı ikinci Dünya kolonisiydi, hawking sürücüsü ve Hicret'ten yüzyıllar önce kurulmuştu; o zamanların tohumgemileri devasaydı.) Crawford'daki evlerin tarzları Victoria Dönemi'nin başlarından Kanada Canlanması'na kadar değişse de hepsi beyazdı ve düzgünce biçilmiş bahçelerin arkasındaymış gibi görünüyordu.

Okul Georgia tarzındaydı; oval ortak alanı bir dizi kırmızı tuğlayla beyaz kolon çevreliyordu. Sol'un ofisi kampüsteki en eski bina olan Placher Binası'nın üçüncü katındaydı ve kışın ortak alanı karmaşık geometrik şekillere bölen çıplak dallara bakıyordu. Sol oranın tebeşir tozu ve eski ahşap kokusuna bayılıyordu; bu koku oradaki ilk yılından beri değişmemişti ve her gün ofisine çıkan merdivenleri tırmanırken Nightenhelser öğrencilerinin yirmi neslinden miras kalan iyice aşınmış basamakların tadını çıkarıyordu.

Sarai, Bussard ile Crawford'un tam ortasındaki bir çiftlikte doğmuş, müzik teorisi üzerine doktorasını, Sol kendininkini kazanmadan bir sene önce kazanmıştı. Mutlu ve enerji dolu bir

kadındı; fiziksel güzelliğe dair kabul görmüş normlara uymamasını kişiliğiyle kapatıyordu ve bu çekiciliğini hayatının ileri dönemlerinde de taşıdı. Sarai iki yılını dünyadışında, Deneb Drei'deki New Lyons Üniversitesi'nde geçirmişti ama orada ev hasreti çekmişti: Gün batımları anıydı, oldukça yüksek dağlar güneş ışığını eski püskü bir tırpan gibi kesiyordu ve evindeki Barnard'ın Yıldızı'nın ufuk çizgisinde iple bağlı kırmızı devasa bir balon gibi asılı durduğu ve gökyüzünün akşam renkleriyle donuklaştığı saatler süren gün batımlarına özlem duymuştu. Küçük bir kızın —eğimli çatının altındaki üçüncü katta durup— püsküllü tarlaların elli kilometre ötesindeki fırtınanın şimşeklerle içten aydınlanan mor siyah bir perde gibi yaklaştığını izleyebildiği mükemmel düzlüğü özlemişti. Ve ailesini özlemişti.

Sol'la, kadın Nightenhelser'a transfer olduktan bir hafta sonra tanıştılar; adamın evlenme teklif etmesi ve kadının kabul etmesi üç yıl daha sürdü. Başta kadın kısa boylu yüksek lisans öğrencisinde herhangi bir çekicilik göremedi. O zamanlar hâlâ Ağ modasına göre giyiniyor; yıkım sonrası müzik teorileriyle ilgileniyor; Orbit, Nihil ve Rönesans Vektörü'yle TC'nin en avangart dergilerini okuyor; hayattan sofistike bir bıkkınlık çekermiş gibi davranıp bir asinin kelime dağarcığını kullanıyordu... ve bunların hiçbirisi Dekan Moore onuruna verilen partide üzerine meyve kokteyli döken, boyut olarak küçük ama azimli tarih öğrencisiyle bağdaşmıyordu. Sol Weintraub'un Yahudi mirasından gelmiş olabilecek egzotik yanları BD aksanıyla, Crawford Meydanı Dükkânı'ndan alınma gardırobuyla ve partiye dalgın bir şekilde koltuğunun altına sıkıştırdığı Detresque'in *Tezatların İçindeki Yalnızlık* kitabıyla gelmesiyle anında ortadan kalkıyordu.

Sol için bu ilk görüşte aşktı. Kırmızı yanaklı kahkaha atan kıza baktı ve pahalı giysiyi, sahte Çin tırnaklarını değil, kendisine bir fener gibi yol gösteren kişiliğini gördü. Sol, Sarai'yla tanışana kadar yalnız olduğunu bilmiyordu ama kadının elini sıkıp elbi-

sesinin önüne meyve kokteyli döktüğü anda eğer evlenmezlerse hayatının sonsuza kadar bomboş olacağını biliyordu.

Sol'un okulda öğretmenliğe başlayacağını duyurulmasından bir hafta sonra evlendiler. Balayına Maui Vaadi'ne gittiler, bu Sol'un dünyadışına ilk alanaştıran yolculuğuydu ve hareketli adalardan birini üç haftalığına kiralayıp Ekvatorial Takımada'nın harikaları arasında tek başlarına dolaştılar. Sol o güneşle ıslanmış, rüzgâr dolu günleri ve çekirdek yıldızların tepelerinde yanıp söndüğü gece vakti Sarai'in, çıplak bedeni adanın fosforlu dümen suyunda takım yıldızlar gibi parıldayarak yüzüşünün o gizli görüntüsünü asla unutmadı.

Hemen çocuk sahibi olmak istediler ama doğanın da buna onay vermesi beş yıl sürdü.

Sol kollarına kıvrılmış acı çeken Sarai'i kucaklayışını hatırlıyordu; zor bir doğum olmuştu ama nihayet saat sabaha karşı 2:01'de Rachel Sarah Weintraub, Crawford Kasabası Tıp Merkezi'nde doğmuştu.

Bir bebeğin varlığı Sol'un benmerkezci, ciddi eğitimci hayatını ve Sarai'in Barnard veriküresindeki müzik eleştirmeni kariyerini sekteye uğrattı ama ikisi de bunu umursamadılar. İlk aylar sürekli yorgunluk ve neşenin bir karışımıydı. Gece geç vakitte, bebeğin beslenmeleri arasında Sol, sadece Rachel'i kontrol etmek ve orada durup bebeği izlemek için parmak ucunda bebek odasına girerdi. Sık sık Sarai'i da orada bulurdu ve ikisi kol kola karnının üzerinde, poposu havada yatan ve başı beşiğin kenarına sokulmuş halde uyuyan mucize bebeği izlerlerdi.

Rachel değerli olduğunun bilincinde olmaksızın tatlı olabilen o ender çocuklardan biriydi; iki standart yaşına geldiğinde hem görünüşü hem de kişiliği göz alıcıydı: annesinin açık kahverengi saçları, kırmızı yanakları ve kocaman gülümseyişi; babasının büyük kahverengi gözleri. Arkadaşları çocuğun Sarai'in duyarlılığı ile Sol'un zekâsının en iyi kısımlarına sahip olduğunu söylerlerdi. Okulda çocuk psikologluğu yapan bir arkadaşları bir keresinde

beş yaşındaki Rachel'in genç bir insandaki üstün zekâyı gösteren en güvenilir işaretleri sergilediğini söylemişti: düzenli merak, diğer insanlara empati, merhamet ve ateşli bir adalet duygusu.

Bir gün Sol, ofisinde Eski Dünya'nın kadim dosyalarını incelerken Beatrice'in Dante Alighieri'nin dünya görüşünü nasıl etkilediğine dair metinde yirminci ya da yirmi birinci yüzyıldaki bir eleştirmenin yazdığı pasajı görünce şaşkına dönmüştü:

Onun için artık gerçek olan, dünya ve güzellik kelimelerinin anlamını ifade eden tek şey Beatrice. Kızın doğası onun için bir sınır işareti... Melville'in bizim şu an erişebileceğimizden çok daha süssüz bir anlatımla Greenwich Standardı olarak tanımladığı şey...

Sol Greenwich Standardı tanımına erişmek için durakladı, ardından okumaya devam etti. Eleştirmen kişisel bir not eklemişti:

Umarım çoğumuzun Beatrice gibi bir çocuğu, eşi ya da arkadaşı olur... özünde iyilik ve zekâ varmış gibi görünen, yaşarken yalanlarımız konusunda bizi bilinç sahibi yapan biri.

Sol ekranı kapatıp ortak alanın üzerindeki geometrik siyah dallara bakmak zorunda kalmıştı.

Rachel katlanılmaz derecede mükemmel değildi. Beş standart yaşındayken en sevdiği beş bebeğin saçlarını özenle kesip ardından kendininkini de kısacık kesmişti. Yedi yaşındayken kasabanın güney ucundaki yıkık dökük evlerde kalan göçmen işçilerin besleyici yemekler yiyemediklerine karar vermiş; evin kilerini, soğuk hava kutularını, buzluklarını ve sentezleyici depolarını boşalttıktan sonra üç arkadaşını kendine katılmaya ikna edip ailenin aylık yemek bütçesinin birkaç yüz marklık kısmını onlara dağıtmıştı.

On yaşındayken Stubby Berkowitz'in meydan okumasına cevaben Crawford'un en yaşlı karaağacının tepesine tırmanmaya çalışmıştı. Kırk metre yukarıda, tepeye ulaşmasına beş metreden az kalmışken bir dal kırılmış ve ağaç boyunun üçte ikisinden yere düşmüştü. Sol, Dünya'nın ilk nükleer silahsızlanmasının

etik sonuçlarını tartışırken iletia racısına gelen bir mesajla on iki blok ötedeki Tıp Merkezi'ne koşmak için tek kelime etmeden sınıfı terk etmişti.

Rachel sol bacağı ile iki kaburgasını kırmış, akciğerlerinden birini delmiş ve çenesini çatlatmıştı. Sol içeri daldığında iyileştirme besleyicileri banyosunda yüzüyordu ama çenesindeki tel alçıya rağmen annesinin omzunun üzerinden bakarak hafifçe gülümseyip şöyle demeyi başarmıştı: "Baba tepeye ulaşmama beş metre kalmıştı. Belki daha az. Bir sonraki sefere ulaşırım."

Rachel ikincil eğitim oturumundan dereceyle mezun olup beş dünyadaki şirket akademilerinden ve içlerinde Yeni Dünya'daki Harvard'ı da barındıran üç üniversiteden burs teklifi kazandı. Nightenhelser'i seçti.

Kızının uzmanlık dalı olarak arkeolojiyi seçmesi Sol için hiç şaşırtıcı olmadı. Kızıyla ilgili en sevdiği anılardan biri o yaklaşık iki yaşındayken ön verandanın altında geçirdiği uzun öğleden sonralardı; örümcekleri ve googlepedleri görmezden gelerek toprağı kazar, bulduğu her plastik tabak parçasını ve paslı feniki göstermek için koşarak eve girer ve tüm bunların nereden geldiklerini, onları orada bırakan insanların nasıl olduklarını sorup dururdu.

Rachel üniversiteden on dokuz standart yaşındayken mezun oldu, o yazı büyükannesinin çiftliğinde çalışarak geçirdi ve ertesi sonbaharda uzaklara alanaştı. Yirmi sekiz yerel ay boyunca Freeholm'deki Reichs Üniversitesi'ndeydi ve geriye döndüğünde Sol'la Sarai'nin dünyası âdeta tekrar renklendi.

Artık bir yetişkin olan, kendinin bilincinde ve ayakları yere, bazı bakımlardan onun iki katı yaşındaki birçok insandan daha sağlam basan kızları, iki hafta boyunca dinlenip evde olmanın tadını çıkardı. Bir akşam gün batımından sonra kampüste yürürlerken babasına köklerine dair ısrarlı sorular sordu. "Baba, kendini hâlâ bir Yahudi olarak görüyor musun?"

Sol bu soruya şaşırıldığından ellerini kelleşen başında dolaştırmak zorunda kaldı. "Bir Yahudi mi? Evet, sanırım görüyorum. Ama artık eski anlamına sahip değil."

"Ben bir Yahudi miyim?" diye sordu Rachel. Yanakları narin ışıktaki parıltıya.

"Eğer istersen," dedi Sol. "Eski Dünya gittiğinden beri artık aynı öneme sahip değil."

"Eğer bir erkek olsaydım beni sünnet ettirir miydin?"

Sol bu soru hoşuna gitmiş ve onu utandırmış şekilde güldü.

"Ciddiyim," dedi Rachel.

Sol gözlüğünü düzeltti. "Sanırım ettirirdim, ufaklık. Bu konuda hiç düşünmedim."

"Bussard'daki sinagoğa hiç gittin mi?"

"Bar mitsvamdan beri hayır," dedi Sol, elli yıl önce babasının Richard Amca'nın Vikken'ini ödünç alıp tören için tüm aileyi başkente uçuruşunu hatırladı.

"Baba, neden Yahudiler artık her şeyin... Hicret'ten önce olduğundan daha önemsiz olduğunu düşünüyor?"

Sol ellerini iki yana açtı; bir öğretim görevlisinden ziyade bir taş işçisinininkini andıran güçlü ellerini. "Bu güzel bir soru, Rachel. Muhtemelen hayallerin çoğu öldüğü içindir. İsrail yok oldu. Yeni Tapınak ilkinden de ikincisinden de daha az süre hayatta kaldı. Tanrı Dünya'yı o şekilde ikinci kez yok ederek sözünden döndü. Ve bu diaspora... sonsuza kadar sürecek."

"Ama bazı yerlerde Yahudiler etnik ve dini kimliklerini korudular," diye ısrar etti kızı.

"Ah, elbette. El Halil'de ve Meydan'daki izole bölgelerde koca topluluklar bulabilirsin... Hasidik, Ortodoks, Hasmonean, ne istersen... ama genelde cansız, tablo misali topluluklardır... turist odaklı."

"Tema parkları gibi mi?"

"Evet."

“Beni yarın Beth-el Tapınağı'na götürür müsün? Khaki'nin sıçrayıcısını ödünç alabilirim.”

“Gerek yok,” dedi Sol. “Okulun servisini kullanırız.” Duraksadı. “Evet,” dedi adam sonunda, “yarın seni sinagoğa götürmeyi isterim.”

Yaşlı karaağaçların altı karanlıklaşıyordu. Evlerine giden geniş yol sokak lambalarıyla aydınlandı.

“Baba,” dedi Rachel, “sana iki yaşımıdan beri milyon kere sorduğum bir soruyu soracağım: Tanrı'ya inanıyor musun?”

Sol gülümsemedi. Ona milyonlarca defa verdiği cevabı tekrarlamaktan başka şansı yoktu. “İnanmayı bekliyorum,” dedi.

Rachel'in lisansüstü çalışmaları yabancı ve Hicret öncesi objelerle ilgiliydi. Üç standart yıl boyunca Sol ile Sarai kızlarının arada bir ziyareti ve Ağ'ın içinde değilse de yakınında olan egzotik dünyalardan gelen ıslıhat mesajlarıyla yetinmek zorunda kaldılar. Hepsi Rachel'in doktora tezinin onu yakında Ağ'ın ötesine, borç-zamanın ömürleri ve geride kalanların anılarını kemirdiği taşralara götüreceğini biliyorlardı.

“Bu Hyperion denen yer hangi cehennemde?” diye sordu Sarai, Rachel'in keşif gezisinden önceki son tatilinde. “Kulağa yeni bir ev ürününün markası gibi geliyor.”

“Orası mükemmel bir yer, anne. Armaghast hariç insana ait olmayan en fazla obje orada.”

“O zaman neden Armaghast'a gitmiyorsun?” diye sordu Sarai. “Orası Ağ'dan sadece birkaç ay uzakta. Neden en iyi ikinciyle yetiniyorsun?”

“Hyperion henüz çok turistik bir yere dönüşmedi,” dedi Rachel. “Gerçi turistler problem olmaya başlıyor. Parası olan insanlar artık Ağ'ın dışına yolculuk etmeye daha gönüllü.”

Sol bir anda sesinin boğuk çıktığını fark etti. “Labirent'e ya da Zaman Mezarları denen objelere gidecek misin?”

“Zaman Mezarları’na, baba. Dr. Meli Arundez’le çalışacağım ve o Mezarlar konusunda yaşayan herkesten daha fazla bilgiye sahip.”

“Orası tehlikeli değil mi?” diye sordu Sol, soruyu mümkün olduğunca sıradan bir şekilde dillendirdiyse de sesindeki telaşı duyabiliyordu.

Rachel gülümsedi. “Shrike efsanesi yüzünden mi? Hayır. O efsane iki standart yüzyıldır kimseyi rahatsız etmedi.”

“Ama ikinci kolonizasyon sırasında sorun yaşadıklarına dair belgeler...” diye başladı Sol.

“Onları ben de gördüm, baba. Ama o zamanlar avlanmak için çöle inen büyük kaya yılan balıklarından haberdar değillerdi. Muhtemelen o şeyler yüzünden birkaç insan kaybedip paniğe kapıldılar. Efsaneler nasıl başlar bilirsin. Ayrıca kaya yılan balıkları nesilleri tükenene kadar avlandı.”

“Oraya uzay gemileri inmiyor,” diye ısrar etti Sol. “Mezarlar’a yelkenle gitmen gerek. Ya da yürüyerek. Ya da başka lanet olası şekilde.”

Rachel güldü. “İlk zamanlarda oraya uçarak giden insanlar anti-entropik alanların etkilerini azımsadılar ve bazı kazalar oldu. Ama artık zeplinler var. Dağların kuzey tarafındaki eteklerinde Zaman Sığınağı denen büyük bir otel var, her yıl orada yüzlerce turist kalıyor.”

“Sen orada mı kalacaksın?” diye sordu Sarai.

“Yarı zamanlı olarak. Çok heyecan verici olacak, anne.”

“Umarım fazla heyecanlı olmaz,” dedi Sarai ve hep birlikte gülümsediler.

Rachel’in yolculukta geçirdiği dört yıl boyunca –onun için kriyojenik fünde sadece birkaç hafta– Sol kızını Ağ’daki bir yerde meşgul olduğundan onlarla irtibata geçmediği dönemdekinden çok daha fazla özlediğini fark etti. Kızının onlardan ışıık hızından

daha hızlı şekilde uzaklaştığı, hawking etkisinin yapay kuantum kozasında olması düşüncesi ona doğaya aykırı ve uğursuz geldi.

Kendilerini meşgul edecek bir şeyler buldular. Sarai yerel çevre sorunlarına daha fazla zaman ayırmak için eleştirmenlik işinden emekli oldu ama Sol için bu süreç hayatının en yoğun dönemiydi. İkinci ve üçüncü kitapları çıktı; ikinci kitabı *-Ahlaki Dönüm Noktaları-* o kadar tartışma yarattı ki sürekli dünyadışı konferanslara ve sempozyumlara çağırıldı. Birkaç tanesine tek başına, birkaç tanesine de Sarai'la gitti ama yolculuk fikri ikisinin de hoşuna gitmesine rağmen tuhaf yemeklerle, farklı yer çekimleriyle ve tuhaf güneşlerin tuhaf ışığıyla deneyimlerinin hepsi bir süre sonra donuklaştı ve Sol kendini evde bir sonraki kitabının üzerinde çalışırken ve konferanslara, eğer zorunda kalırsa, interaktif hologram aracılığıyla okuldan katılırken buldu.

Rachel'in keşif gezisine çıkışının üzerinden neredeyse beş yıl geçmişti ki Sol hayatını değiştirecek bir rüya gördü.

Sol rüyasında kızılçam ağaçları boyutunda kolonları ve tepesindeki masif şaftlardan kırmızı ışığın sızdığı, gözden kaybolan tavanı olan devasa bir yapıda dolaşıyordu. Zaman zaman sağındaki ve solundaki karanlığın içinde ilerideki şeyler gözüne çarpıyordu: bir seferinde devasa binalar gibi karanlığın içinde yükselen bir çift taş bacak gördü; diğerinde içi soğuk ışıklarla alev almış kristal bir bok böceği gibi görünen şeyin tepesinde döndüğünü fark etti.

Nihayet Sol dinlenmek için durdu. Çok arkasından büyük bir yangına benzer, koca şehirlerin ve ormanların yanışına benzer bir ses geldiğini duyuyordu. Karşısında onlara doğru yürüdüğü ışıklar parıldıyordu, kopkoyu kırmızı iki oval.

Alnındaki teri siliyordu ki engin bir ses ona şöyle dedi:

"Sol! Kızını, çok sevdiğin tek kızın Rachel'i al ve Hyperion denen dünyaya gidip sana söyleyeceğim yerlerden birinde onu yakarak kurban et."

Ve Sol rüyasında dikilip şöyle dedi: "Ciddi olamazsın." Ardından karanlığın içinde yürüdü, kırmızı küreler artık hayal meyal görülen bir ovanın üzerinde asılı kanlı aylar gibi parılıyordu ve dinlenmek için durduğunda engin ses şöyle dedi:

"Sol! Kızını, çok sevdiğin tek kızın Rachel'i al ve Hyperion denen dünyaya gidip sana söyleyeceğim yerlerden birinde onu yakarak kurban et."

Ve Sol sesin ağırlığını atmak için omuzlarını silkti ve karanlığa açıkça, "İlk seferinde seni duydum... Cevabım hâlâ hayır," dedi.

Sol o sırada rüya gördüğünü biliyordu ve zihninin bir kısmı senaryodaki ironiyle eğlense de diğer kısmının tek istediği şey uyanmaktı. Bunun yerine kendini, içinde Rachel'in çıplak bir şekilde geniş bir taş blokun üzerinde yattığı bir odaya bakan alçak bir balkonda buldu. Sahne ikiz kırmızı kürelerin parıltısıyla aydınlanmıştı. Sol sağ eline baktı ve orada uzun, kıvrımlı bir bıçak buldu. Bıçak ve sapı kemikten yapılmış gibi görünüyordu.

Sol'a beceriksiz bir hologram yönetmeninin Tanrı'nın sesi olduğu sıg fikrine kapıldığı sesi andıran ses tekrar konuştu:

"Sol! Dikkatli dinlemek zorundasın. İnsanlığın geleceği bu konudaki itaatine bağlı. Kızını, çok sevdiğin tek kızın Rachel'i al ve Hyperion denen dünyaya gidip sana söyleyeceğim yerlerden birinde onu yakarak kurban et."

Ve bu rüyadan bıkmış fakat aynı zamanda bir şekilde endişelenmiş olan Sol dönüp bıçağı karanlığa fırlattı. Kızını bulmak için tekrar döndüğünde sahne kararmıştı. Kırmızı küreler artık hiç olmadığı kadar yakınlardı ve artık Sol onların küçük dünyalar boyutunda çok yüzeyli mücevherler olduğunu görebiliyordu.

Yükseltilmiş ses tekrar geldi:

"Ee? Sana şans verildi, Sol Weintraub. Eğer fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ve Sol yarı gülerek yarı rüyadan dolayı ürpermiş halde uyandı. Talmud'un ve Eski Ahit'in tamamının kozmik bir bayat şakadan ibaret olabileceği düşüncesiyle eğlendi.

Sol rüya gördüğü sırada Rachel Hyperion'daki araştırmasının ilk yılını bitiriyordu. Dokuz arkeolog ve altı fizikçiden oluşan ekip –etkileyici Zaman Sığınağı turistler ve Shrike hacısı olma özentileriyle çok kalabalık olduğundan– otelden gidip geldikleri bir ayın sonunda yıkık şehir ile Zaman Mezarları'nın içinde bulunduğu küçük kanyon arasına kalıcı bir kamp kurmuşlardı.

Ekibin yarısı bitmemiş şehirdeki yeni alanlardan birinde kazı yaparken iki iş arkadaşı Rachel'a Mezarlar'ın her yönünü kataloglamak konusunda yardım ediyordu. Fizikçiler anti-entropik alanla işlerini bitirmiş ve zamanlarının çoğunu gelgit denen şeylerin sınırlarını belirleyen farklı renkte küçük bayraklar dikmekle harcamışlardı.

Rachel'in ekibi Sfenks olarak adlandırılan yapıya odaklanmıştı, gerçi o heykelde temsil edilen yaratık ne insan ne de aslandı; bir yaratık bile olmayabilirdi, sadece yekpare taşın tepesindeki pürüzsüz çizgiler yaşayan bir şeyin kıvrımlarını andırıyordu ve geniş uzantıları herkesin aklına kanatları getiriyordu. Açık bir şekilde duran ve kolayca incelenen diğer mezarların aksine Sfenks aralarında bazıları geçişi imkânsız kılacak kadar darlaşan, bazıları oditoryum boyutuna kadar genişleyen ama hiçbirinin herhangi bir yere çıkmadığı koridorların olduğu bal peteği şeklindeki ağır blok karmaşasıydı. İçeride mahzen mezarlar, hazine odaları, yağmalanmış lahitler, duvar resimleri ya da gizli geçitler yoktu; sadece terleyen duvar boyunca ilerleyen, mantıksız koridorlardan oluşan bir karmaşadan ibaretti.

Rachel ve sevgilisi Melio Arundez, Sfenks'in haritasını en az yedi yüz yıldır kullanılan, yirminci yüzyılın bir noktasında Mısır piramitleri konusunda çığır açan bir yöntemle çıkarıyorlardı. Sfenks'in en alçak noktasına hassas radyasyon ve kozmik ışın saptayıcıları koyup tepelerindeki taş yığınının geçen ışığın dönüş zamanını ve yansıma açılarını ölçüyor, derin görüntüleme radarında görünmeyecek gizli odalar ve geçitler arıyorlardı. Tu-

ristlerin çok olduğu bir dönem olduğundan ve Hyperion Özerk Yönetim Konseyi Mezarlar'ın böyle bir araştırmadan zarar göreceğini düşündüğünden Rachel ile Melio çalışma alanlarına her gün gece yarısı gidiyor, mavi parlama küreleriyle donatılmış koridor labirentinde yarım saat boyunca yürümek ve emeklemek zorunda kalıyorlardı. Orada, yüzlerce tonluk taşın altında oturup sabaha kadar aletlerini izliyor, kulaklıklarıyla ölen yıldızların karnından doğan parçacıkların vızıltısını dinliyorlardı.

Zaman gelgitleri Sfenks'le ilgili bir sorun yaratmamıştı. Tüm mezarlar arasında anti-entropik alan tarafından en az korunan oymuş gibi görünüyordu ve fizikçiler gelgit akımlarının tehdit oluşturacağı zamanları özenle çıkarmışlardı. Gelgit kabarması en yüksek seviyeye 22:00'de varıyor, sadece yirmi dakika sonra yarım kilometre kuzeydeki Yeşim Mezarı'na geri çekiliyordu. Turistlerin Sfenks'e 12:00'den önce girmesine izin verilmiyordu ve alan, güvenlik payı bırakılacak şekilde 21:00'de boşaltılıyordu. Fizik ekibi Mezarlar'ın arasındaki patikalar ve yollardaki çeşitli noktalara kronotropik sensörler yerleştirmişti, hem takip edenlere gelgitteki değişimleri göstermek hem de ziyaretçileri uyarmak için.

Hyperion'daki araştırmasının ilk yılını doldurmasına sadece üç hafta kala Rachel bir gece uyandı, uyuyan sevgilisini ardında bıraktı ve bir yer etki jipiyle kamp alanından Mezarlar'a gitti. O ve Melio, her gece ikisinin birden aletleri izlemesinin aptalca olduğuna karar vermiş, artık değişimli nöbet tutuyorlardı; biri Mezarlar'da çalışırken diğeri verileri karşılaştırıyor ve son projeye hazırlanıyordu: Dikili Taş ile Yeşim Mezarı arasındaki kumulların radar haritasını çıkarmak.

Gece serin ve güzeldi. Rachel'in büyürken Barnard'ın Dünyası'nda gördüğünün dört ya da beş katı sayıda yıldız bir ufuk çizgisinden diğerine uzanıyordu.

Rachel alanda ışıkların hâlâ yandığını gördü, fizik ekibi günlerini yeni sonlandırmış, jiplerini yüklüyorlardı. Onlarla sohbet etti, onlar uzaklaşırken bir fincan kahve içti, ardından

sırt çantasını alıp Sfenks'in bodrum katına yirmi beş dakikalık yolculuğuna çıktı.

Rachel yüzüncü kez bu Mezarlar'ı kimin inşa ettiğini ve amaçlarının ne olduğunu düşündü. Yapı malzemelerinin tarihini belirlemeye çalışmak anti-entropik alanın etkileri yüzünden faydasızdı. Mezarlar'ın yaşını, kanyonun ve diğer coğrafi şekillerin erozyon miktarından yola çıkarak belirlemeye çalışmak onların en az yarım milyon yıldır orada olduklarını düşündürüyordu. Zaman Mezarları'nın mimarlarının –geniş ölçekli yapılarda bunu gösteren hiçbir şey olmasa da– insansı oldukları düşünülmüyordu. Sfenks'teki koridorların bunu biraz doğruladığı kesindi: Bazıları boyut ve yapı olarak yeterince insansıydı ama metreler sonra aynı koridor bir kanalizasyon borusu boyutuna inip sonrasında doğal mağaradan daha geniş ve daha rastgele bir şeye dönüşebiliyordu. Kapılar –gerçi herhangi bir şeye açılmadıkları düşünülmürse böyle adlandırılabilirler miydi?– genel olarak dikdörtgen olsalar da üçgen ikizkenar yamuk ya da on kenarlı örnekler de vardı.

Rachel sırt çantasını önünden iterek son yirmi metrelik dik yokuşta emekledi. Isısız parıltı küreleri kayaya ve kadının tenine mavimsi, kansız bir görünüm katıyordu. Ulaştığı "bodrum katı" insan dağınıklıkları ya da kokusunun bir barınağı gibiydi. Birkaç katlanabilir sandalye küçük alanın merkezini işgal ederken dedektörler, osiloskoplar ve diğer teçhizat kuzey duvarındaki dar masaya dizilmişti. Diğer duvardaki iki ayağın üzerine oturtulmuş ahşap plakanın üzerinde kahve fincanları, bir satranç takımı, yarısı yenmiş bir donut, iki kitap ve çimenden etekli plastik bir oyuncak köpek vardı.

Rachel yerleşti, kahve termosunu oyuncağın yanına koydu ve kozmik ışın dedektörlerini kontrol etti. Veriler aynı görünüyordu: Gizli oda ya da geçit yoktu, sadece derin radarın bile kaçırıldığı birkaç niş vardı. Sabah olduğunda Melio ve Stefan derin sondayı çalıştıracak, görüntüleme ipini içeri sokup mikro manipülatörlerle daha ileriye kazmadan önce havayı test edecek-

lerdi. Şu ana kadar o nişlerden bir düzine kadarında ilgi çekici hiçbir şey çıkmamıştı. Kampta bir yumruktan büyük olmayan bir sonraki delikten minyatür bir lahit, son derece küçük kül saklama küpleri, minik bir mumya ya da –Melio’nun dediği gibi– “mini minicik bir Tutankhamun” çıkacağına dair espriler yapıyordu.

Rachel alışkanlıktan iletia racısındaki iletişim bağlantılarını denedi. Hiçbir şey yoktu. Kırk metrelik bir taş yığınının böyle bir etkisi vardı. Bodrumdan yüzeye telefon hattı çekmek konusunda konuşmuşlardı ama buna dair bir aciliyet yoktu ve artık zamanları dolmak üzereydi. Rachel iletia racısındaki girdi kanallarını dedektör verilerini incelemek üzerine ayarladı ve ardından uzun, sıkıcı bir akşam için yerleşti.

Eski Dünya’daki bir firavuna dair mükemmel bir hikâye vardı –Keops muydu?– kendine kocaman bir piramit yaptırmış ve o şeyin tam ortasının en altına gömülmeyi kabul etmiş, ardından tüm o tonlarca taşın sonsuza kadar üzerinde olacağı düşüncesiyle klostrofobik bir paniğe kapılarak senelerce uyuyamamış. Sonunda firavun, gömü odasının piramidin üçte iki yüksekliğine yeniden yapılmasını emretmiş. Oldukça alışılmışın dışında. Rachel kralın içinde bulunduğu durumu anlayabiliyordu. Umuyordu ki –artık her neredeyse– rahat bir uyku çekebiliyordu.

Rachel neredeyse uykuya dalıyordu ki –saat 02:15’te– iletia racısı öttü, dedektörler bağırdı ve kadın ayağa fırladı. Sensörlere göre Sfenks’te birdenbire bir düzine yeni odacık ortaya çıkmıştı; bazıları yapının tamamından da büyüktü. Rachel ekranları tuşladı ve hava o izlerken değişen modellerle kaplandı. Koridor şemaları dönen Möbius şeritleri gibi kendi üzerlerine kıvrıldılar. Dış sensörler yapının üst tarafının rüzgârdaki bir polifleks gibi –ya da kanatlar gibi– bükülüp kıvrıldığını gösterdi.

Rachel bunun bir çeşit çoklu arıza olduğunu biliyordu ama yeniden ayarlamaya çalışırken dahi verileri ve izlenimleri iletia racısına kaydetti. Ardından aynı anda birkaç şey oldu.

Tepesindeki koridorda ayakların süründüğünü işitti.

Tüm ekranlar aynı anda kapandı.

Koridor labirentinin bir yerlerinde bir zaman gelgiti alarmı ötmeye başladı.

Tüm ışıklar söndü.

Bu son olan hiç mantıklı değildi. Alet paketlerinin kendi güç kaynakları vardı ve nükleer saldırıda dahi açık kalmaları gerekirdi. Bodrumda kullandıkları lambanın yeni takılmış on yıl ömürlü bir pili vardı. Koridorlardaki parıltı küreleri dirimsel ışıldıyordu ve güce ihtiyaç duymuyordu.

Buna rağmen ışıklar sönmüştü. Rachel tulumunun dizindeki cebinden bir fener lazeri çıkarıp açtı. Hiçbir şey olmadı.

Hayatında ilk kez dehşet, Rachel Weintraub'u kalbini kavrayan bir el gibi sardı. Nefes alamıyordu. On saniye boyunca kendini tamamen hareketsiz durmaya ikna etti, etrafını dinlemedi bile, sadece paniğinin geçmesini bekledi. Paniğini düzenli şekilde nefes alabilecek kadar bastırdıktan sonra aletlerin olduğu yere gitti ve onları tuşladı. Aletler cevap vermedi. İletiaracısını kaldırdı ve başparmağıyla *diskeye* dokundu. Hiçbir şey... ki bu elbette imkânsızdı zira aletin son derece güvenilir, sağlam bir yapısı ve pili vardı. Yine de hiçbir şey olmadı.

Rachel kalbinin atışım duyabilmeye başlamıştı ama tekrar paniğiyle savaştı ve elleriyle çevresine dokunarak tek çıkışa doğru yöneldi. Tamamen karanlıkta labirentin içinde yolunu bulma düşüncesi, içinde çığlık atma arzusu uyandırıyordu ama aklına yapacak başka bir şey gelmiyordu.

Bekle. Sfenks'in labirentinin içinde eski ışıklar vardı ama araştırma ekibi ışıltı küreleri asmıştı. Asmıştı! Hepsini yüzeye bağlayan perlon bir ip vardı.

Pekâlâ. Rachel el yordamıyla çıkışa doğru ilerledi, parmaklarının altında soğuk taşı hissetti. Daha önce de bu kadar soğuk muydu?

Erişim şaftından sivri bir şeyin duvarlara sürtünüşünün belirgin sesi geldi.

“Melio?” diye seslendi karanlığa. “Tanya? Kurt?”

Sürtünme sesi çok yakındı. Rachel geri çekildi ve karanlıkta bir aletle sandalyeyi devirdi. Bir şey saçına dokundu, kadının nefesi kesildi ve eli havaya kalktı.

Tavan daha alçaktı. Beş metrekarelik katı taş bloku, ona dokunmak için diğer elini de kaldırırken daha da alçaldı. Koridora çıkan yer duvarın yarısına geliyordu. Rachel oraya doğru tökezlerken ellerini kör bir insan gibi önünde savurdu. Katlanan sandalyelerden birine takıldı, alet masasını buldu, onu diğer taraftaki duvara kadar takip etti, tavan alçalırken koridorun alt tarafının yok olduğunu hissetti. Parmaklarını parçalanmadan bir saniye önce çekti.

Rachel karanlığın içinde oturdu. Bir osiloskop, masa kırılıp altında parçalanana kadar tavana sürtündü. Rachel başını kendine çekip çaresizlikle iyice eğdi. Metalik bir hırıltı duyuldu –nere-deyse nefes alma sesi– ve bir metreden daha yakından geliyordu. Geri çekilmeye başladı, birdenbire kırık aletlerle dolmuş zeminde kaydı. Nefes sesi daha da yükseldi.

Keskin ve son derece soğuk bir şey bileğini kavradı.

Rachel sonunda çığlık attı.

O günlerde Hyperion'da ıslıhat vericisi yoktu. Dönergemi HS Farraux City'nin de IH-iletişim yeteneği yoktu. O yüzden Sol ve Sarai'nın kızlarının kazasını ilk duyusu Parvati'deki Hâkimiyet konsolosunun, okula Rachel'in yaralandığına, durumu stabil olsa da bilincinin kapalı olduğuna ve tıbbi meşalegemiyle Parvati'den Ağ dünyası Rönesans Vektörü'ne transfer edildiğine dair gönderdiği ıslıhat mesajıyla oldu. Yolculuk gemi zamanıyla on gün sürecekti ve beş aylık bir borç-zamanı vardı. O beş ay Sol ve karısı için ıstırap gibi geçti ve tıbbi gemi Rönesans alanaştırmanı bağlantısına ulaşana kadar en kötü olasılığı binlerce kez kafalarında kurdular. Rachel'i son görüşlerinin üzerinden sekiz yıl geçmişti.

DaVinci'deki Tıp Merkezi doğrudan yayın gücüyle çalışan yüzen bir kuleydi. Como Denizi'nin üzerindeki manzara nefes kesiciydi ama kat kat dolaşıp kızlarını ararken ne Sol'un ne de Sarai'ın ona bakacak vakti oldu. Dr. Singh ve Melio Arundez onları yoğun bakım merkezinde karşıladı. Gelişigüzel şekilde selamlaştılar.

"Rachel?" diye sordu Sarai.

"Uyuyor," dedi Dr. Singh. Uzun boylu, aristokrat fakat nazik gözlere sahip bir kadındı. "Görebildiğimiz kadarıyla Rachel fiziksel herhangi bir... ah... yara almamış. Ama kendi zamanına göre on yedi standart haftadır baygın. Beyin dalgaları sadece son bir haftadır komadan ziyade derin uyku şeklinde kaydediliyor."

"Anlamıyorum," dedi Sol. "Sahada bir kaza mı geçirdi? Bir beyin sarsıntısı mı?"

"Bir şey oldu," dedi Melio Arundez, "ama ne olduğundan emin değiliz. Rachel o yapılardan birindeydi... tek başına... iletia racısı ve diğer aletler sıra dışı herhangi bir şey kaydetmedi. Ama oradaki anti-entropik alanlar olarak bilinen olguda bir dalgalanma..."

"Zaman gelgitleri," dedi Sol. "Onları biliyoruz. Devam et."

Arundez başıyla onayladı ve ellerini sanki havayı şekillendiriyormuş gibi açtı. "Bir... alan dalgalanması yaşandı... gelgitten ziyade bir tsunami gibi... Sfenks... yani Rachel'in içinde olduğu yapı... tamamen gömüldü. Demek istediğim fiziksel bir zarar görmedi ama Rachel'in bilinci onu bulduğumuzda kapalıydı..." Yardım için Dr. Singh'e döndü.

"Kızınız komadaydı," dedi doktor. "Onu o halde kriyojenik füje koymak mümkün değildi..."

"Yani fuj olmaksızın kuantum atlaması mı yaptı?" diye sordu Sol. Hawking etkisini doğrudan deneyimleyen yolcuların yaşadığı psikolojik zararları okumuştı.

"Hayır, hayır," diye onları rahatlattı Singh. "Bilinci onu neredeyse fuj içindeyken olduğu gibi korunacak şekilde kapalıydı."

"Yaralı mı?" diye sordu Sarai.

“Bilmiyoruz,” dedi Singh. “Yaşamsal belirtileri neredeyse normale döndü. Beyin dalgaları bilinci açık haldeyken olacağına yakınlaştı. Sorun şu ki anti-entropik alan onu bozmuş gibi görünüyor... yani bedeni alan tarafından emilmiş.”

Sol alnını ovdu. “Radyasyon zehirlenmesi gibi mi?”

Dr. Singh tereddüt etti. “Tam olarak değil... ah... bu durum daha önce görülmemiş. Yaşlanma hastalıkları uzmanları bu öğleden sonra Tau Ceti Center’dan, Lusus’tan ve Metaxas’tan gelecekler.”

Sol kadının gözlerine baktı. “Doktor, Rachel’in Hyperion’da bir yaşlanma hastalığına mı yakalandığını söylüyorsunuz?” Hafızasını taramak için bir saniyeliğine durakladı. “Methuselah sendromu ya da erken Alzheimer hastalığı gibi mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Singh, “aslına bakarsanız kızınızın hastalığının herhangi bir adı yok. Buradaki hasta bakıcılar Merlin hastalığı olarak adlandırıyorlar. Anlarsınız ya... kızınızın yaşı normal oranda değişiyor ama anlayabildiğimiz kadarıyla geriye doğru yaşılanıyor.”

Sarai gruptan uzaklaşıp Singh’e sanki doktor deliymiş gibi baktı. “Kızımı görmek istiyorum,” dedi kısık ama kesin bir sesle. “Rachel’i görmek istiyorum, *hemen*.”

Rachel Sol’la Sarai’in gelişinin üzerinden kırk saat geçmeden uyandı. Dakikalar içinde yatakta oturmuş, çevresinde koşuşturan hasta bakıcı ve teknisyenlere rağmen konuşuyordu. “*Anne! Baba! Burada ne arıyorsunuz?*” İkisi de cevap vermeye fırsat bulamadan çevresine baktı ve gözlerini kırptırdı. “Bir dakika, burası neresi? Keats’te miyiz?”

Annesi ellerini tuttu. “DaVinci’de bir hastanedeyiz, tatlım. Rönesans Vektörü’nde.”

Rachel’in gözleri neredeyse gülünç derecede açıldı. “Rönesans. Ağ’da mıyız?” Tam bir şaşkınlıkla çevresine bakındı.

“Rachel, son hatırladığın şey ne?” diye sordu Dr. Singh.

Genç kadın doktoru anlamıyormuş gibi baktı. "Son hatırladığım şey... Melio'nun yanında uykuya dalışım..." Ebeveynlerine bir bakış attı ve parmak uçlarıyla yanaklarına dokundu. "Melio? Diğerleri? Onlar..."

"Keşif gezisindeki herkes iyi," diyerek onu yatıştırdı Dr. Singh. "Küçük bir kaza geçirdin. Üzerinden yaklaşık on yedi hafta geçti. Ağ'a geri döndün. Güvendesin. Ekibinizdeki herkes iyi."

"On yedi hafta..." Güneş yanıklarının geçmek üzere olduğu teni fazlasıyla soluklaştı.

Sol kızının elini tuttu. "Kendini nasıl hissediyorsun, ufaklık?" Parmaklarına kızının yaptığı baskı yürek parçalayıcı derecede zayıftı.

"Bilmiyorum, babacığım," demeyi başardı kız. "Yorgun, sersem, aklı karışmış." Sarai yatağa oturup kollarını kızına sardı. "Önemli değil, bebeğim. Her şey düzelecek."

Melio odaya girdi; yüzü tıraşsız, saçları dışarıdaki salonda uyumaktan karman çorman haldeydi. "Rachel?"

Rachel annesinin kollarının güvenliğinden ona baktı. "Selam," dedi neredeyse utangaç bir şekilde. "Döndüm."

Sol'un tıbbi dair düşüncesi onun sülükler ve lapaların kullanıldığı günlerden beri çok fazla değişmediği yönündeydi ve öyle kalmaya da devam etti; bugünlerde insanı santrifüjlerde döndürüyor, bedeninin manyetik alanını yeniden düzenliyor, RNA'yı sorgulamak için hücrelere giriyor ve ardından dönüp cehaletlerini tam olarak söylemeden itiraf ediyorlardı. Değişen tek şey faturaların daha kabarık olmasıydı.

Bir sandalyede kestiriyordu ki Rachel'in sesi onu uyandırdı.

"Babacığım?"

Dikleşip kızının eline uzandı. "Buradayım, ufaklık."

"Neredeyim, baba? Neler oldu?"

"Rönesans'ta bir hastanedesin, bebeğim. Hyperion'da bir kaza oldu. Şu an her şey yolunda ama hafızan birazcık etkilendi."

Rachel babasının elini sıktı. "Bir hastane mi? Ağ'da mı? Buraya nasıl geldim? Ne zamandır buradayım?"

"Beş hafta kadar oldu," diye fısıldadı Sol. "Son hatırladığın şey ne, Rachel?"

Kız arkasındaki yastıklara yaslandı ve alnına dokunup oradaki sensörleri hissetti. "Melio ve ben toplantıdaydık. Ekiple Sfenks'e araştırma teçhizatı kurmayı konuşuyorduk. Ah... baba... sana Melio'yu söylemedim... o..."

"Evet," dedi Sol ve Rachel'a iletiaresısını uzattı. "Al, ufaklık. Bunu dinle." Odadan çıktı.

Rachel *diskeye* dokundu ve kendi sesi onunla konuşmaya başladığında gözlerini kırptırdı. "Pekâlâ, Rachel, yeni uyandın. Kafan karışık. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorsun. Eh, başına bir şeyler geldi, ufaklık. Dinle bakalım.

"Bunu, Onayın on ikinci gününde, Hicret sonrası 457, eski takvime göre MS 2739'da kaydediyorum. Evet, biliyorum, bu senin son hatırladığın şeyden yarım standart yıl sonra. Dinle.

"Sfenks'te bir şey oldu. Zaman gelgitine kapıldın. Bu seni değiştirdi. Bu kulağa ne kadar aptalca gelse de geriye doğru yaşılanıyorsun. Bedenin her dakika gençleşiyor, gerçi şu an önemli olan şey bu değil. Uyuduğunda... uyuduğumuzda... unutuyorsun. Kazadan önceki anılarından bir gün daha kaybediyorsun ve sonrasında her şeyi de unuttun. Bana nedenini sorma. Doktorlar bilmiyorlar. Uzmanlar bilmiyorlar. Eğer bir şeye benzetmemi istiyorsan tenya virüsünü düşün... eski türden olanı... o senin iletiaresındaki verileri kemirip duruyor... son girdiğin kayıttan geriye doğru.

"Hafıza kaybının neden uyuduğunda olduğunu da bilmiyorum. Seni uyanık tutmayı denediler ama yaklaşık otuz saat içinde bir süre katatonik bir hal alıyorsun ve virüs yapacağını yapıyor. Her neyse.

"Ne var, biliyor musun? Kendi kendine üçüncü şahısla konuşuyormuş gibi konuşmanın iyileştirici bir yanı var. Aslına ba-

karsan şu an burada yatmış beni görüntülemeye götürmelerini bekliyorum, uykuya dalarsam tekrar uyandığımda ne olacağını biliyorum... her şeyi tekrar unutacağımı biliyorum ve bu benim ödümü koparıyor.

“Pekâlâ, *diskeyi* kısa süreli tuşla ve kazadan sonra neler olduğuna dair bir sürü laf kalabalığına hazırlan. Ah... hem annen hem de baban burada ve Melio'yu biliyorlar. Ama *ben* eskisi kadar çok şey bilmiyorum. Onunla ilk ne zaman seviştik, ha? Hyperion'daki ikinci ayda mı? O zaman sadece birkaç haftamız kaldı, Rachel ve ardından sadece birer tanıdığa dönüşeceğiz. Zamanın varken bu anıların tadını çıkar, kızım.

“Ben dün Rachel'i, kapatıyorum.”

Sol içeri girdiğinde kızını yatakta dimdik oturmuş, hâlâ iletia racısını sıkıca tutarken, yüzü solmuş halde ve dehşet içinde buldu. “Babacığım...”

Gidip onun yanına oturdu ve onun ağlamasına izin verdi... üst üste yirminci gece.

Rachel'in Rönesans'a gelmesinden sekiz standart hafta sonra Sol ve Sarai, DaVinci Alanaştırıran Multiistasyonu'nda Rachel ile Melio'ya el sallayıp evleri Barnard'ın Dünyası'na alanaştılar.

“Bence hastaneden çıkmamalıydı,” diye mırıldandı Sarai Crawford'a giden akşam mekiğindelerken. Kıta aşağılarında hasada hazır, yama işi dik açılar gibi uzanıyordu.

“Annesi,” dedi Sol, kadının dizine dokunarak, “doktorları onu sonsuza kadar orada tutardı. Ama bunu artık kendi merakları yüzünden yaparlardı. Ona yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar... hiçbir şey değişmedi. Hayatını yaşaması gerek.”

“Ama neden... onunla gitti?” dedi Sarai. “Onu neredeyse hiç tanımıyor.”

Sol iç çekip koltuğundaki yastıklara yaslandı. “İki hafta sonra onu hiç hatırlamayacak,” dedi. “En azından şu an paylaştıkları şekilde. Duruma bir de onun gözünden bak, annesi. Her gün

delirmiş bir dünyada yönünü bulmak için savaşıyor. O yirmi beş yaşında ve âşık. Bırak da mutlu olsun.”

Sarai pencereye doğru döndü ve konuşmadan beraberce kırmızı güneşin gecenin kıyısında iple bağlanmış bir balon gibi asılı duruşunu izlediler.

Rachel aradığında Sol ikinci dönemin ortasındaydı. Freeholm'den alanaştıran kablo su aracılığıyla gönderilmiş tek yönlü bir mesajdı ve kızın gölgesi eski hologram çukurunun ortasında tanıdık bir hayalet gibi asılı durdu.

“Selam, anne. Selam, baba. Son birkaç haftadır yazmadığım ya da aramadığım için üzgünüm. Sanırım üniversiteden ayrıldığımı biliyorsunuz. Ve Melio'dan. Yeni lisansüstü konulara atılmak aptalcaydı. Salı günü pazartesi günü konuşulan her şeyi unutuvereceğim. Diskler ve iletiracısı hatırlatmalarına rağmen bu kazanabileceğim bir savaş değildi. Bir kere daha lisans programına katılabilirim... onun tamamını hatırlıyorum! Sadece şaka yapıyorum.

“Melio'yla da işler çok zordu. En azından notlarım bana böyle söylüyor. Bu onun suçu değildi, buna eminim. Son ana kadar kibar, sabırlı ve sevgi doluydu. Sadece... eh, bir ilişkiye her gün baştan başlayamazsın. Dairemiz bizim fotoğraflarımızla, kendime bizim hakkımızda yazdığım notlarla ve Hyperion'daki hologramlarımızla dolu ama... anlarsınız ya. Her sabah tam bir yabancıya dönüşüyor. Öğleden sonra varlığını hatırlayamasam da aramızda bir ilişkinin olduğuna inanıyorum. Akşam olduğunda kollarında ağlıyorum, ardından er ya da geç uykuya dalıyorum. Böylesi daha iyi.”

“Rachel'in görüntüsü duraksadı, bağlantıyı kesecekmiş gibi döndü ve ardından toparlandı. Kız onlara gülümsedi. “Her neyse, bir süreliğine okuldan ayrıldım. Freeholm Tıp Merkezi beni tam zamanlı istiyor ama sıraya girmeleri gerek... Tau Ceti Araştırma Enstitüsü'nden reddedilmesi güç bir teklif aldım. Teklif ettikleri...

sanırım adına 'araştırma hibesi' demişlerdi... Nighthenhelter'da dört yılını geçirenlere ve tüm Reichs burslularının toplamına ödenenden fazla.

"Onları reddettim. Hâlâ ayakta tedavi için gidiyorum ama RNA nakil serileri bana sadece morluklar ve bunalımlı bir ruh hali şeklinde geri dönüyor. Elbette bunalımın tek sebebi her sabah uyandığımda morlukların nereden geldiğini hatırlamamam olabilir. Ha ha.

"Her neyse, bir süre Tanya'yla kalacağım, ardından belki... bir süre eve dönerim diye düşündüm. İkinci-ay benim doğum günüm... tekrar yirmi iki olacağım. Tuhaf, ha? Her neyse tanıdığım insanların yanında olmak çok daha kolay ve Tanya'yla buraya geldikten hemen sonra, yirmi iki yaşımıdayken tamıştım... sanırım anlarsınız.

"Yani... eski odam hâlâ duruyor mu, anne yoksa hep tehdit ettiğin gibi orayı bir mahjongg salonuna mı çevirdin? Bana yazın ya da beni arayın. Bir sonraki sefere gerçekten konuşabilmemiz için çift yönlüye para harcayacağım. Sadece... sanırım düşündüm ki..."

Rachel el salladı. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz. İkinizi de çok seviyorum."

Sol, Rachel'in doğum gününden bir hafta önce onu dünyadaki tek umumi alanaştırıran terminalinden almak için Bussard Şehri'ne uçtu. Onu çiçekli saatin yanında valiziyle beklerken buldu. Genç görünüyordu ama Rönesans Vektörü'nde ona el salladıkları zamankinden dikkat çekici derecede genç değil. Hayır, diye fark etti Sol, duruşunda daha az özgüvenli bir şey vardı. Bu düşünceleri kafasından atmak için başını iki yana salladı, ona seslendi ve sarılmak için koştu.

Onu bıraktığında kızın yüzündeki şok öylesine büyüktü ki görmezden gelemedi. "Ne oldu, tatlım? Sorun ne?"

Bu, kızının söyleyecek hiçbir şey bulamadığı birkaç zamandan biriydi.

“Ben... sen... unuttum,” diye kekeledi. Başını tanıdık bir şekilde iki yana sallayıp aynı anda hem gülmeyi hem ağlamayı başardı. “Biraz farklı görünüyorsun o kadar, baba. Buradan *ayrılışımı*... tam olarak... dünmüş gibi *hatırlıyorum*. Saçını... saçını gördüğümde...” Rachel eliyle ağzını kapattı.

Sol elini kafa derisinde gezdirdi. “Ah, evet,” dedi, birdenbire o da hem kahkaha atmaya hem ağlamaya çok yakınlaşmıştı. “Eğitimin ve gezilerle birlikte on bir yıldan fazla zaman geçti. Ben yaşıyım. Ve kelim.” Tekrar kollarını açtı. “Hoş geldin, ufaklık.”

Rachel babasının kucağının korunaklı halkasına girdi.

Birkaç ay her şey yolunda gitti. Rachel etrafı tanıdık şeylerle dolu olduğunda kendini daha güvende hissediyordu ve Sarai kızının hastalığının derin acısını onu tekrar evde görmenin zevkiyle geçici olarak unutmuştu.

Rachel her sabah erkenden kalkıyor ve kendi özel “oryantasyon gösterisini” izliyordu ki Sol bu gösterinin kendisinin ve Sarai’in hatırladığından on yıl daha yaşlı fotoğraflarını da içerdiğini biliyordu. Bunun Rachel için nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı: Her sabah kendi yatağında, hafızası taze, yirmi iki yaşındaki, lisansüstü eğitimi için dünyadışına çıkmadan önce evinde tatil yapan biri olarak uyanıp ebeveynlerinin bir anda yaşlandığını, evde ve kasabada yüzlerce küçük değişiklik olduğunu, haberlerin farklı olduğunu... yılların geçip gittiğini fark etmek.

Sol bunu hayal edemiyordu.

İlk hataları Rachel’in isteği üzerine eski arkadaşlarını yirmi ikinci yaş gününe çağırmaktı: İlk seferinde birlikte kutladıkları ekip-taşkın Niki, Don Stewart ve arkadaşı Howard, Kathi Obeg ve Marta Tyn, en yakın arkadaşı Linna McKyler- o zamanlar

üniversiteden yeni mezun olmuş, yeni hayatlara yelken açmak için çocukluk kozalarını kemiriyordu.

Rachel geldiğinden beri hepsini görmüştü. Ama uyumuş... ve unutmuştu. Ve Sol ve Sarai bu seferinde onun unutmuş olduğunu hatırlamamışlardı.

Niki otuz dört standart yaşıyordu, iki çocuğu vardı; hâlâ enerjik ve taşkın olsa da Rachel'm standartlarına göre çok yaşlıydı. Don ve Howard yatırımlarından, çocuklarının spordaki başarılarından ve gelecek tatillerinden bahsettiler. Kathi şaşkındı, Rachel'la sadece iki kez ve o zaman da sanki bir sahtekârla konuşuyormuş gibi konuşmuştu. Marta, Rachel'in gençliğine dair açık bir kiskançlık sergiliyordu. Geçen yıllarda ateşli bir Zen Gnostik'e dönüşen Linna ise ağlayıp erken ayrıldı.

Herkes gittikten sonra Rachel salondaki parti sonrası karmaşanın içinde oturup gözlerini yarı yenmiş pastaya dikti. Ağlamadı. Üst kata çıkmadan önce annesine sarıldı ve babasına, "Baba, lütfen bir daha böyle bir şey yapmama izin verme," diye fısıldadı.

Ardından üst kata çıktı.

O bahar Sol rüyayı tekrar gördü. Büyük, karanlık, sadece iki kırmızı küre tarafından aydınlatılan yerde kaybolmuştu. Düz sesin şöyle demesi tuhaf değildi:

"Sol! Kızını, çok sevdiğin tek kızın Rachel'i al ve Hyperion denen dünyaya gidip sana söyleyeceğim yerlerden birinde onu yakarak kurban et."

Ve Sol karanlığa bağırdı:

"Onu zaten aldın, seni orospu çocuğu! Onu geri getirmek için ne yapmam gerek? Söyle bana! Söylesene, lanet olasıca!"

Ve Sol Weintraub terleyerek gözlerinde yaşlar, kalbinde öfkeyle uyandı. Koca solucan onu kemirirken diğer odada uyuyan kızını hissedebiliyordu.

• • •

Ardından gelen aylarda Sol Hyperion, Zaman Mezarları ve Shrike hakkında bilgi bulmak konusunda obsesif hale geldi. Eğitimli bir araştırmacı olarak böylesine etkileyici bir konuda bu kadar az somut veri bulunması onu şaşkına çevirdi. Shrike Kilisesi vardı elbette –Bernard’ın Dünyası’nda hiç olmasa da Ağ’da bir sürü tapınakları vardı– ama kısa süre içinde Shrike Tarikatı kaynaklarında somut bilgi aramanın, Sarnath’in coğrafi haritasını Budist manastırına giderek çözmeye çalışmaya benzediğini fark etti. Zaman, Shrike Kilisesi dogmalarında geçiyordu ama sadece Shrike’in “...Zamanın Ötesinden Gelen İntikam Meleği” olduğu ve insanlık ırkı için gerçek zamanın Eski Dünya öldüğünde sona erip ardından gelen dört yüzyılın “sahte zaman” olduğu şeklinde. Sol dini risalelerinin çoğu dinde bulunan klasik, çeşitli anlamlar verebilecek kalıplar ve göbek pamuğu toplama gibi olduğunu keşfetti. Yine de daha ciddi araştırma yollarını aştıktan hemen sonra Shrike Kilisesi tapınağını ziyaret etmeyi planladı.

Melio Arundez Hyperion’a yine Reichs Üniversitesi tarafından desteklenen bir keşif gezisi daha başlattı; bu seferkinin amacı Rachel’a Merlin hastalığı bulaştıran zaman gelgiti olgusunu izole edip anlamaktı. Hâkimiyet Hamiliği’nin, keşif ekibiyle beraber Keats’teki Hâkimiyet konsolosluğuna kurulmak üzere bir ıslıhat vericisi göndermesi büyük bir gelişmeydi. Fakat keşif ekibinin Hyperion’a ulaşması Ağ zamanına göre üç yıldan fazla sürecekti. Sol’un ilk içgüdüğü Arundez ve ekibiyle beraber gitmekti; ana karakterin olay yerine dönüşü kesinlikle her hologram dramında geçen bir konuydu. Fakat Sol bu içgüdüsel arzuyu birkaç dakikada bastırdı. O bir tarihçi ve filozoftu; keşif gezisinin başarısına yapacağı katkı en iyi ihtimalle bir dakikalık olurdu. Rachel hâlâ iyi eğitimli, arkeolog olmak için üniversite okuyan birinin ilgisine ve becerisine sahipti ama bu beceriler her gün birazcık daha azalıyordu ve Sol onun kaza yerine tekrar dönmesinin herhangi bir yararı olabileceğini düşünmüyordu. Her gün onun için bir

şok olacaktı: tuhaf bir dünyada uyanmak, bilmediği yetenekler gerektiren bir görevde olmak. Sarai böyle bir şeye izin vermezdi.

Sol üzerinde çalıştığı kitabı –Kierkegaard'ın etik teorilerinin Hâkimiyet yasal mekanizmasındaki ahlaki tavizlere etkisinin analizi– bir kenara bırakıp zaman, Hyperion ve İbrahim'in hikâyesi üzerine gizli verileri toplamaya odaklandı.

Her zamanki gibi çalışıp bilgi toplayarak geçirdiği aylar harekete geçme ihtiyacını çok az tatmin etti. Zaman zaman bu bıkkınlığını kutsal bir türbeyi ziyarette gelen hacı akınları gibi Rachel'i muayeneye gelen tıbbi ve bilimsel uzmanlardan çıkardı.

"Bu nasıl olabilir!" diye bağırdı, hastanın babasına hem kendini beğenmiş hem de aşağılar bir şekilde davranma hatasına düşen küçük bir uzmana. Doktorun başı öylesine saçsızdı ki yüzü bir bilardo topuna çizilmiş çizgilerden ibaret gibiydi. "Küçülmeye başladı!" diye bağırdı Sol, geri çekilen uzmanı resmen esir alarak. "İnsanın görebileceği şekilde değil ama kemik kütlesi azalıyor. Nasıl tekrar çocuk olmaya başlayabilir? Kütlenin korunumu yasasına bunu ne yapabilir?"

Uzman ağzını hareket ettirdi ama konuşamayacak kadar sersemlemişti. Onun adına sakallı iş arkadaşı cevap verdi: "B. Weintraub," dedi, "efendim. Kızınızın an itibariyle şeye... ah... bunu yerel bir ters entropi bölgesi olarak düşünebilirsiniz, yerleştiğini anlamamız gerek."

Sol diğer adamın üzerine yürüdü. "Sadece geriye doğru akan bir baloncuya kısılıp kaldığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Ah... hayır," dedi adam çenesini gergin bir şekilde ovarak. "Belki şu daha iyi bir benzetme olur... en azından biyolojik olarak... hayat/metabolizma mekanizması tersine çevrildi... ah..."

"Saçmalık," diye çıkıştı Sol. "Besin almak için dışkılayıp yediklerini çıkarmıyor. Hem tüm o nörolojik faaliyetler ne olacak? Elektrokimyasal uyarıları geri çevirirsen saçmalıkla karşılaşırın. Beyni çalışıyor, beyler... kaybolan şey anıları. Neden, beyler? Neden?"

Uzman sonunda konuşmayı hatırladı: “Nedenini bilmiyoruz, B. Weintraub. Matematiksel olarak kızınızın bedeni zamanı ters çevirme denklemine benziyor... ya da belki de hızla bir kara delikten geçen objeye. Bunun neden olduğunu ya da bu fiziksel olarak imkânsız olan şeyin nasıl gerçekleştiğini bilmiyoruz, B. Weintraub. Sadece yeterince bilgiye sahip değiliz.”

Sol iki adamın da elini sıktı. “Pekâlâ. Tek bilmek istediğim buydu, beyler. İyi yolculuklar.”

Yirmi birinci yaş gününde yatmaya çekilmelerinin bir saat ardından Rachel, Sol’un kapısına geldi. “Babacığım?”

“Ne oldu, ufaklık?” Sol üzerine sabahlığını geçirip kapıdaki kızının yanına gitti. “Uyuyamadın mı?”

“İki gündür uyumadım,” diye fısıldadı kız. “Ne Bilmeli? dosyasındaki tüm girdilerime bakmak için uyanık-kal alıyordum.”

Sol başıyla onayladı.

“Babacığım, alt kata gelip benimle bir içki içer misin? Seninle konuşmam gereken bazı şeyler var.”

Sol komodinin üzerinden gözlüğünü alıp alt kata, kızının yanına gitti. Bu Sol’un kızıyla beraber sarhoş olacağı ilk ve son seferdi. Bu şamatacı bir sarhoşluk değildi... bir süre sohbet ettiler, ardından fıkralar anlatmaya ve espriler yapmaya başladılar, ikisi de kahkahalara boğulup devam edemeyecek hale gelene kadar. Rachel başka bir hikâye anlatmaya başladı, en komik yerinde içkisinden bir yudum aldı ve öylesine gülüyordu ki viski neredeyse burnundan çıktı. İkisi de bunun şu güne kadar yaşadıkları en komik şey olduğunu düşündüler.

“Bir şişe daha getireyim,” dedi Sol gözyaşları dindiğinde. “Dekan Moore geçen Noel’de bana viski vermişti... sanırım.”

Dikkatlice yürüyerek geri döndüğünde Rachel koltukta oturmuş parmaklarıyla saçını tarıyordu. Onun bardağına az miktarda viski doldurdu ve bir süre boyunca sessizce içkilerini yudumladılar.

“Babacığım?”

“Efendim?”

“Hepsinin üzerinden geçtim. Kendimi gördüm, kendimi dinledim, Linna ve diğerlerinin orta yaşlı hologramlarını gördüm...”

“Orta yaşlı sayılmazlar,” dedi Sol. “Linna gelecek ay otuz beş...”

“Eh, yaşlı, ne demek istediğimi biliyorsun. Her neyse, tıbbi raporları okudum, Hyperion’ın fotoğraflarını gördüm ve ne var biliyor musun?”

“Ne?”

“Hiçbirine inanmıyorum, baba.”

Sol içkisini bıraktı ve kızına baktı. Yüzü eskisinden daha dolgun, daha az sofistikeydi. Ve hatta daha güzel.

“Demek istediğim, inanıyorum,” dedi küçük, korkmuş bir kahkahayla. “Sonuçta annemle sen bana böyle canice bir şaka yapmazsınız. Ayrıca sizin... sizin yaşınız... ve haberler ve diğer her şey. Gerçek olduğunu biliyorum ama inanmıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun, baba?”

“Evet,” dedi Sol.

“Demek istediğim, bu sabah uyandım ve şöyle düşündüm: Mükemmel... yarın paleontoloji sınavı var ve ben neredeyse hiç çalışmadım. Roger Sherman’a ağzının payını vermeyi iple çekiyordum... kendini çok zeki zannediyor.”

Sol içkisinden bir yudum aldı. “Roger üç yıl önce Bussard’ın güneyindeki bir uçak kazasında öldü,” dedi. Damarlarında viski akmasaydı konuşmazdı ama Rachel’in içinde saklanan bir Rachel olup olmadığını öğrenmek zorundaydı.

“Biliyorum,” dedi Rachel ve dizlerini çenesine çekti. “Tanıdığım herkesin bilgilerine eriştim. Büyükannem ölmüş. Profesör Eikhardt artık ders vermiyor. Niki bir... satışıyla evlenmiş. Dört senede çok şey oluyor.”

“On seneden fazla geçti,” dedi Sol. “Hyperion’a gidiş ve dönüş yolculuğun seni biz evde kalanların altı yıl gerisinde bıraktı.”

“Ama bu normal!” diye bağırdı Rachel. “İnsanlar sürekli Ağ’ın dışına yolculuk yapıyor. Bununla başa çıkıyorlar.”

Sol başıyla onayladı. “Ama bu farklı, ufaklık.”

Rachel gülümsemeyi başarıp viskisinden kalanları da kafasına dikti. “Ah, yetersiz ifade diye buna denir.” Kadehi keskin, nihai bir sesle bıraktı. “Bak, karar verdiğim şey şu: Son iki buçuk günü, onun... benim... neler olduğunu, neler döndüğünü bilmem için hazırladığım... şeylere göz atarak geçirdim... ve bunun hiç yardımı dokunmuyor.”

Sol tamamen hareketsizce oturup nefes almaya bile cesaret edemedi.

“Demek istediğim,” dedi Rachel, “her gün gençleştiğimi, henüz tanışmadığım insanlara dair anıları kaybettiğimi bilmek... yani, sonra ne olacak? Gençleşip küçülmeye ve daha yeteneksiz hale gelmeye devam edeceğim, ta ki bir gün ortadan kalkana kadar, öyle mi? Tanrı aşkına, baba!” Rachel kollarını dizlerine daha da sıkı sardı. “Bu tuhaf bir şekilde komik, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Sol kısık sesle.

“Hayır. Öyle olmadığına eminim,” dedi Rachel. Her zaman büyük ve koyu renkli olan gözleri nemliydi. “Annemle senin için en büyük kâbus olmalıyım. Her gün merdivenden inişimi izliyorsunuz... kafası karışık bir halde... dünün anılarına uyanıp kendi sesimin dünün yıllar önce olduğunu söyleyişini duyarak. Amelio adında bir adamla aşk yaşadığımı...”

“Melio,” diye fısıldadı Sol.

“Her neyse. Bunun yardımı dokunmuyor, baba. Bunu kavramaya başlayana kadar o kadar yoruluyorum ki uyumam gerekiyor. Ardından... eh, ardından ne olduğunu biliyorsun.”

“Ne...” diye konuşmaya başladı Sol ama boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Ne yapmamızı istiyorsun, ufaklık?”

Rachel onun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. Bu hayatının beşinci haftasından beri ona hediye ettiği gülümsemeydi. “Bana söylemeyin, baba,” dedi kesin bir ses tonuyla. “Kendime söylememe

izin vermeyin. Canımı yakıyor. Yani o zamanları yaşamadım..." duraksadı ve alnına dokundu. "Ne demek istediğimi biliyorsun, baba. Başka bir dünyaya gidip âşık olan ve yaralanan Rachel... o başka bir Rachel'dı! Onun acısını çekmeme gerek olmamalı." Artık ağlıyordu. "Anlıyor musun? Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Sol. Kollarını açtı ve onun sıcaklığı ile gözyaşlarını göğsünde hissetti. "Evet, anlıyorum."

Ertesi yıl sık sık Hyperion'dan ıslıhat mesajları geldi ama hepsi olumsuzdu. Anti-entropik alanların doğası ve kaynağı bulunmamıştı. Sfenks'in çevresinde olağan dışı gelgit hareketi ölçülmemişti. Laboratuvar hayvanlarıyla gelgit yaşanan bölgelerde yapılan deneyler bazı hayvanların ani ölümüne neden olsa da Merlin hastalığı tekrar görülmemişti. Melio her mesajını, "Rachel'a sevgilerimi iletin," diye bitiriyordu.

Sol ve Sarai Reichs Üniversitesi'nden ödünç alınan parayla Bussard şehrinde sınırlı Poulsen tedavisi gördüler. Bu işlemin hayatlarını bir yüzyıl daha uzatamayacağı kadar yaşlı olsalar da yetmişlerinden ziyade ellilerine yaklaşan bir çiftin görüntüsüne tekrar kavuştular. Eski aile fotoğraflarını inceleyip on beş yıl önce giyindikleri şekilde giyinmenin çok da zor olmadığını fark ettiler.

On altı yaşındaki Rachel merdivenlerden iletia racısında üniversitenin radyo istasyonu açılmış şekilde indi. "Pirinç gevreği yiyebilir miyim?"

"Her sabah yemiyor musun?" diye gülümsedi Sarai.

"Evet," diye sırttı Rachel. "Sadece bitmiş olabileceğini düşündüm. Telefonun çaldığını duydum. Arayan Niki miydi?"

"Hayır," dedi Sol.

"Lanet olsun," dedi Rachel ve onlara bir bakış attı. "Üzgünüm. Ama standart test sonuçları gelir gelmez arayacağına söz verdi. Sınava gireli üç hafta oldu. Bugüne kadar haber geleceğini sanmıştım."

“Endişelenme,” dedi Sarai. Kahve demliğini masaya getirip önce Rachel’a sonra kendisine birer fincan doldurdu. “Endişelenme, tatlım. Söz veriyorum sonuçların istediğin okula girmene yetecek kadar yüksek olacak.”

“Anne,” diye iç çekti Rachel. “Bunu bilemezsin. Dışarıdaki dünyada kıyasıya rekabet var.” Kaşlarını çatı. “Matematik an-siblemi gördünüz mü? Odam karman çorman olmuş. Hiçbir şey bulamadım.”

Sol boğazını temizledi. “Bugün ders yok, ufaklık.”

Rachel dik dik baktı. “Ders yok mu? Salı günü? Mezuniyetten altı hafta önce? Ne oldu?”

“Hastaydın,” dedi Sarai sert bir sesle. “Bir günlüğüne evde kalabilirsin. Sadece bugün için.”

Rachel’in kaşları daha da çatıldı. “Hasta mı? Kendimi hasta hissetmiyorum. Sadece tuhaf hissediyorum. Sanki bir şeyler... doğru değilmiş gibi. Örneğin neden eğlence odasındaki koltu-ğun yeri değişmiş? Ve Chips nerede? Seslendim, seslendim ama gelmedi.”

Sol kızının bileğine dokundu. “Bir süredir hastaydın,” dedi. “Doktor hafızanda birkaç boşlukla uyanabileceğini söyledi. Gel kampüste yürürken konuşalım. Ne dersin?”

Rachel keyiflendi. “Dersleri asıp üniversiteye gitmek mi? Elbette.” Yüzüne sahte bir dehşet ifadesi yerleştirdi. “Roger Sher-man’la karşılaşmadığımız sürece. Orada birinci sınıf hesaplama dersi alıyor ve tam bir baş belası.”

“Roger’la karşılaşmayacağız,” dedi Sol. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Neredeyse.” Rachel eğilip annesine sıkıca sarıldı. “Hoşça kal, can can.”

“Kovalasın seni tavşan,” dedi Sarai.

“Pekâlâ,” diye sırtı Rachel uzun saçlarını savurarak. “Ha-zırım.”

• • •

Bussard Şehri'ne sürekli yolculuk etmek bir EMA almayı gerektirmişti ve serin bir sonbahar günü Sol trafik şeritlerinin çok altındaki en yavaş yolu seçip aşağıdaki hasat edilmiş tarlaların görüntüsünün ve kokusunun tadını çıkardı. Tarlalarda çalışan birçok adam ve kadın ona el salladılar.

Bussard Sol'un çocukluğundan beri çok büyümüştü fakat sinagog hâlâ şehrin en eski mahallelerinden birinin kenarındaydı. Sinagog yaşlıydı, Sol kendini yaşlı hissetti; içeri girerken taktığı kipa dahi onlarca yıllık kullanımdan yıpranmış ve fazlasıyla eski görünüyordu ama haham gençti. Sol adamın en az kırk yaşında olduğunu fark etti –saçları koyu renk takkesinin iki yanından açılmaya başlamıştı– ama Sol'un gözünde bir oğlan çocuğundan çok da fazlası değildi. Genç adam sohbetlerini yolun karşısındaki parkta tamamlamayı önerince Sol rahatladı.

Parktaki banklardan birine oturdular. Sol hâlâ kipayı taşıdığını, kumaş parçasını bir elinden diğerine geçirdiğini fark edince şaşırdı. Gün yanan yaprak ve bir gece öncenin yağmuru kokuyordu.

"Tam olarak anlamadım, B. Weintraub," dedi haham. "Rahatsız olduğunuz şey rüya mı yoksa kızınızın rüya görmeye başlamanızdan sonra hasta olması mı?"

Sol güneş ışığını yüzünde hissetmek için başını kaldırdı. "Tam olarak ikisi de değil," dedi. "Sadece ikisinin bir şekilde bağlı olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Haham tek parmağını alt dudagında dolaştırdı. "Kızınız kaç yaşında?"

"On üç," dedi Sol belli belirsiz bir duraksamanın ardından.

"Peki bu hastalık... ciddi mi? Hayatını mı tehdit ediyor?"

"Hayatını tehdit etmiyor," dedi Sol. "Henüz değil."

Haham kollarını heybetli göbeğinin üzerinde kavuşturdu. "İnandığın şey... sana Sol diyebilir miyim?"

"Elbette."

“Sol, inandığın şey bu rüyayı görmenin bir şekilde kızını hasta ettiği değil, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Sol ve bir anlığına oturup içten içe doğruyu söyleyip söylemediğini düşündü. “Hayır, Haham, öyle düşünmüyorum...”

“Bana Mort de, Sol.”

“Pekâlâ, Mort. Rachel’in hastalığına benim –ya da rüyanın– neden olduğuna inandığım için gelmedim. Ama bilinçaltımın bana bir şeyler söylemeye çalıştığını düşünüyorum.”

Mort hafifçe öne arkaya sallandı. “Belki bu konuda bir nöro uzman ya da psikolog sana daha fazla yardım edebilir, Sol. Benim ne yapabileceğime...”

“İbrahim’in hikâyesi ilgimi çekiyor,” diye araya girdi Sol. “Demek istediğim, farklı ahlaki sistemler konusunda deneyimim var ama hangisinin bir babaya oğlunu katletmesini emredeceğini anlamak benim için güç.”

“Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdı haham tuhaf bir şekilde çocuğa benzer parmaklarını önünde sallayarak. “Bunu yapma zamanı geldiğinde Tanrı İbrahim’in elini durdurdu. O’nun uğruna insanların kurban edilmesine izin vermeyecekti. Tanrı’nın istediği şey itaatti...”

“Evet,” dedi Sol. “İtaat. Ama diyor ki: ‘Ardından İbrahim elini uzattı ve oğlunu katletmek için bıçağı aldı.’ Tanrı onun ruhuna bakıp İbrahim’in İshak’ı katletmeye hazır olduğunu görmeliydi. İçsel bir taahhüt olmadan sadece bir itaat gösterisi Yaratılış’ın Tanrısı’nı kandıramazdı. Ya İbrahim oğlunu Tanrı’yı sevdiğinden daha fazla sevseydi ne olacaktı?”

Mort bir anlığına parmaklarıyla dizinde tempo tuttuktan sonra Sol’un koluna uzandı. “Sol, kızının hastalığının seni üzdüğünü görebiliyorum. Bunu sekiz bin yıl önce yazılan bir belgeyle karıştırma. Bana biraz daha kızından bahset. Yani, artık çocuklar hastalıklardan ölmüyor. Ağ’da ölmüyorlar.”

Sol ayağa kalktı, gülümsedi ve kolunu kurtarmak için geri çekildi. “Daha fazla konuşmak hoşuma giderdi, Mort. Bunu isterdim. Ama dönmem gerek. Bu akşam dersim var.”

“Bu Sebt gününde tapınağa gelecek misin?” diye sordu haham, tombul parmaklarını son bir insani dokunuş için uzatarak.

Sol kipasını genç adamın ellerine bıraktı. “Belki bir gün, Mort. Belki bir gün gelirim.”

Aynı sonbaharın ilerleyen günlerinde Sol çalışma odasının penceresinden baktığında evin önündeki çıplak karaağacın altında karanlık bir insan şekli durduğunu gördü. Medya, diye düşündü Sol içi acıyarak. On yıldır sırrın ortaya çıkacağı günden korkarak yaşıyordu zira bunun Crawford’daki basit hayatlarının sonu anlamına geleceğini biliyordu. Akşam serinliğine çıktı. “Melio!” dedi uzun boylu adamın yüzünü gördüğünde.

Arkeolog elleri uzun mavi kabanının ceplerinde duruyordu. Son görüşmelerinin üzerinden on standart yıl geçmiş olmasına rağmen Arundez çok az yaşlanmıştı, Sol’a kalsaydı onun hâlâ yirmilerinin sonunda olduğunu düşünürdü. Ama genç adamın fazlasıyla bronzlaşmış yüzü endişeyle çizgi çizgiydi. “Sol,” dedi ve neredeyse utangaç bir şekilde elini uzattı.

Sol adamın elini içtenlikle sıktı. “Döndüğünü bilmiyordum. Eve gel.”

“Hayır.” Arkeolog yarım adım geri çekildi. “Bir saattir buradayım, Sol. Kapıya gelmeye cesaret edemedim.”

Sol konuşmaya niyetlendi ama ardından sadece başıyla onayladı. Serinliğe karşı kendi ellerini de cebine soktu. İlk yıldızlar evin karanlık yan duvarlarının tepesinde belirmeye başlıyordu. “Rachel şu an evde değil,” dedi sonunda. “Kütüphaneye gitti. Bir... bir tarih ödevi olduğunu düşünüyor.”

Melio hırıltılı bir nefes aldı ve karşılık olarak başıyla onayladı. “Sol,” dedi kısık bir sesle, “sen ve Sarai elimizden gelen her şeyi yaptığımızı bilmelisiniz. Ekip Hyperion’da neredeyse üç standart

yıl kaldı. Üniversite ödeneğimizi kesmeseydi daha da kalırdık. Hiçbir şey bulamadık...”

“Biliyoruz,” dedi Sol. “İşilhat mesajları makbule geçti.”

“Sfenks’te bizzat tek başıma aylar geçirdim,” dedi Melio. “Aletlere göre boş bir taş yığınının ibaret ama bazen... bir şey... hissettiğimi düşündüm...” Tekrar başını iki yana salladı. “Onu yüzüstü bıraktım, Sol.”

“Hayır,” dedi Sol ve genç adamın omzunu yün kabanının üzerinden kavradı. “Ama bir sorum var. Senatörlerle temas halindeyiz... hatta Bilim Konseyi yöneticileriyle de konuştuk... ama kimse neden Hâkimiyet’in Hyperion’daki bu olayı incelemek için daha fazla zaman ve para harcamadığını açıklayamadı. Sadece bilimsel potansiyeli yüzünden bile o dünyanın çok daha önceleri Ağ’a katılmış olması gerekiyor gibi. Mezarlar gibi bir gizemi nasıl görmezden gelebiliyorlar?”

“Ne kastettiğini biliyorum, Sol. Ödeneğimizin erken kesilmesi bile şüpheli bir durum. Âdeta Hyperion’ı belli bir mesafede tutmak Hâkimiyet’in bir prensibiymiş gibi.

“Sence...” diye başladı Sol ama tam o anda Rachel sonbahar alaca karanlığında yanlarına yaklaştı. Elleri kırmızı ceketinin ceplerine gömülmüştü, saçları her yerdeki ergenleri onlarca yıl önce etkileyen moda akımıyla kısa kesilmişti ve dolgun yanakları soğuktan kızarmıştı. Rachel çocuklukla genç yetişkinlik arasında bocalar haldeydi; kot pantolon geçirdiği uzun bacakları, spor ayakkabıları ve kocaman ceketiyse bir oğlan çocuğunun silüetini andırıyordu.

Onlara sıırttı. “Selam, baba.” Loş ışıktaki biraz daha yaklaşp utangaç bir şekilde başıyla Melio’yu selamladı. “Özür dilerim, sohbetinizi bölmek istememiştim.”

Sol bir nefes aldı. “Sorun değil, ufaklık. Rachel, bu Freholm’daki Reichs Üniversitesi’nden Dr. Arundez. Dr. Arundez, kızım Rachel.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Rachel yüzünde ağır başlı bir gülümsemeyle. “Vay canına, Reichs! Onların kataloglarını okudum. Bir gün oraya gitmeyi çok isterim.”

Melio başını sertçe sallayarak onayladı. Sol adamın omuzlarındaki ve karnındaki gerginliği görebiliyordu. “Sen...” diye başladı Melio. “Orada ne okumayı istiyorsun?”

Sol adamın sesindeki acıyı Rachel’in duyabileceğine emindi ama kız sadece omuzlarını silkip güldü. “Ah, Tanrım, her şeyi. Yaşlı Bay Eikhardt –Eğitim Merkezi’nde aldığım ileri paleontoloji/arkeoloji dersinin öğretmeni– klasik ve kadim objeler bölümlerinin çok iyi olduğunu söylüyor.”

“Öyle,” demeyi başardı Melio.

Rachel bakışlarını utangaçça babasından yabancıya çevirdi, belli ki gerginliği hissediyor ama kaynağını bilmiyordu. “Eh, konuşmanızı bölmeye devam ediyorum. İçeri girip yatmaya hazırlanmam gerek. Sanırım tuhaf bir virüs kapmışım... annem menenjit gibi bir şey diyor, bu beni biraz serseme çeviriyor. Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Arundez. Umarım bir gün Reichs’ta görüşürüz.”

“Ben de öyle umarım,” dedi Melio ve kıza öyle yoğun bir kasvetle baktı ki Sol adamın o anla ilgili her şeyi ezberlemeye çalıştığını hissetti.

“Pekâlâ, şey...” dedi Rachel ve geri çekilirken ayakkabılarının kauçuk tabanları kaldırımında gıcırdadı, “o zaman iyi geceler. Sabah görüşürüz, baba.”

“İyi geceler, Rachel.”

Kapının eşiğinde duraksadı. Bahçedeki gaz lambası on üç yaşından çok daha genç görünmesine neden oluyordu. “Hoşça kal, can can.”

“Kovalasın seni tavşan,” dedi Sol ve Melio’nun da aynı anda aynı şeyi fısıldadığını işitti.

Bir süre sessizce orada dikilip gecenin küçük kasabaya yerleşimini hissettiler. Bisikletli bir oğlan önlerinden geçti, yapraklar

tekerleklerinin altında çatırdadı, tekerlek desenleri eski sokak lambalarının ışık havuzlarının altında parıldadı. "Eve gel," dedi Sol sessiz adama. "Sarai seni gördüğüne memnun olacaktır. Rachel az sonra uyur."

"Şimdi değil," dedi Melio. Orada bir gölgeydi, elleri hâlâ ceplerindeydi. "Yapmam gereken... bu bir hataydı, Sol." Dönmeye başladı, ardından arkasına baktı. "Freeholm'e ulaştığımda telefon ederim," dedi. "Bir keşif gezisi daha planlayacağız."

Sol başıyla onayladı. Üç yıl yolculuk, diye düşündü. Eğer bu gece yola çıksalardı... vardıklarında Rachel tam olarak on yaşında bile olmayacaktı. "Güzel," dedi.

Melio duraksadı, veda etmek için tek elini kaldırdı ve kaldırım boyunca ayaklarının altında çatırdayan yaprakları duymazdan gelerek yürüdü.

Sol onunla bir daha hiç yüz yüze karşılaşmadı.

Ağ'daki en büyük Shrike Kilisesi Lusus'taydı ve Sol, Rachel'in onuncu yaş gününden birkaç hafta önce oraya alanaştı. Binanın kendisi Eski Dünya katedrallerinden çok da büyük değildi ama bir kilise bulma arzusuyla uçan destekçilerinin etkisi, bükümlü üst katları ve vitray camdan destek duvarlarıyla devasa görünüyordu. Sol'un ruh hali keyifli değildi ve Lusus'un gaddar yer çekiminin de bu durumu düzeltmeye hiç yardımı dokunmuyordu. Piskoposla randevusu olmasına rağmen Sol kutsal odaya alınmadan önce beş saatten fazla beklemek zorunda kaldı. Bu zamanın çoğunu çelik ve polikromdan yirmi metrelik, yavaşça dönen heykele bakmakla geçirdi, bu heykel efsanevi Shrike olabilirdi... ama aynı şekilde icat edilmiş sivri uçlu her silaha dair soyut bir hürmet gösterisi de olabilirdi. Sol'un ilgisini en çok çeken şey kafatası olabilecek kâbus boşluğun içinde süzülen iki kırmızı küreydi.

"B. Weintraub?"

"Ekselansları," dedi Sol. Uzun bekleme süresince kendisine eşlik eden rahip yardımcılarının, kötü ruh kovucularının, ibadet

okutmanlarının ve kapı görevlilerinin yüksek rahibin girişiyle koyu renk karoların üzerinde yere kapandıklarını fark etti. Sol resmi bir şekilde reverans yapmayı başardı.

“Lütfen, lütfen, içeri gelin, B. Weintraub,” dedi rahip. Cübbeli kolunu savurarak Shrike ibadethanesine açılan kapıyı işaret etti.

Sol kapıdan geçtiğinde kendini karanlık, yankı yapan, sürekli gördüğü rüyadaki yerden çok da farklı olmayan bir odada buldu ve rahibin gösterdiği yere oturdu. Papaz kendi hızında hareket edip özenle işlenmiş ama tamamen modern bir masanın arkasındaki küçük bir tahtı andıran koltuğuna kurulurken Sol, yüksek rahibin Lusus yerlisi olduğunu fark etti; gıdısı dolgun ve sarkıktı ama tüm Lusus sakinleri gibi heybetli görünüyordu. Cübbesinin kırmızılığı çarpıcıydı... parlak, kan kırmızı kumaş ipek ya da kadifeden ziyade sıvıdan ibaretmiş gibi akıyordu, sadece onikslerle süslenmişti. Piskoposun her parmağında kocaman birer yüzük vardı ve bir siyah bir kırmızı şeklinde giderek Sol için rahatsız edici bir görüntü yaratıyorlardı.

“Ekselansları,” diye başladı Sol, “çiğnediğim... ya da çiğneyeceğim kilise protokolleri için önceden özür dilerim. Shrike Kilisesi hakkında çok az şey bildiğimi itiraf ediyorum ama beni buraya getiren şeyin ne olduğunu biliyorum. Lütfen unvanları ve terimleri beceriksizce kullanımın istemeden cahilliğimi ortaya çıkarması yüzünden beni affedin.”

Piskopos Sol’a parmaklarını oynattı. Kırmızı ve siyah taşlar zayıf ışıktaki parıldadı. “Unvanlar önemli değil, B. Weintraub. Bize ‘Ekselansları’ diye hitap etmeniz inanmayan biri için oldukça kabul edilebilir. Fakat şunu belirtmeliyim ki mütevazı grubumuzun resmi adı Nihai Kefaret Kilisesi ve dünyanın kaygısızca... Shrike olarak bahsettiği varlıktan... biz... tabii adını ağzımıza alırsak... Acı’nın Lordu ya da daha yaygın şekilde Suret diye bahsediyoruz. Lütfen bize sormak istediğiniz önemli sorunuza geliniz.”

Sol hafifçe reverans yaptı. “Ekselansları, ben bir öğretmenim...”

“Sözünüzü böldüğümüz için bizi affedin, B. Weintraub ama siz bir öğretmenden çok daha fazlasısınız. Siz bir âlimsiniz. Ahlaki yorum bilimi konusundaki yazılarınızı oldukça iyi biliyoruz. İçlerindeki tümevarım hatalı olsa da oldukça düşündürücü. Dogmatik ilahiyat derslerimizde onları sık sık kullanıyoruz. Lütfen devam edin.”

Sol gözlerini kırptırdı. Eserleri nadide akademik çevreler haricinde neredeyse hiç bilinmiyordu ve burada tanınmak onu şaşırtmıştı. Kendine gelmesi için geçen beş saniyede Shrike piskoposunun kiminle konuşacağını bilmek istediğini ve çok iyi yardımcıları olduğunu düşünmeyi daha uygun buldu. “Ekselansları, benim kim olduğum önemsiz. Sizi çocuğum... kızım... Kiliseniz için önem taşıyan bir yerde yaptığı araştırmaların olası bir sonucu olarak hasta olduğundan görmek istedim. Elbette Hyperion dünyasındaki Zaman Mezarları olarak geçen yerden bahsediyorum.”

Piskopos başını yavaşça sallayarak onayladı. Sol onun Rachel hakkında bilgisi olup olmadığını merak etti.

“Bildiğiniz üzere, B. Weintraub, sizin bahsettiğiniz... bizim Vaat Gemisi olarak adlandırdığımız yer... Hyperion’ın Özerk Yönetim Konseyi tarafından kısa süre önce sözde araştırmacılara kapatıldı.”

“Evet, Ekselansları. Bunu duydum. Bu yasanın koyulmasında Kilisenizin oldukça etkili olduğunu anlıyorum.”

Piskopos buna herhangi bir cevap vermedi. Tütsü tabakalı kasvetin ilerisinden bir yerlerden küçük rüzgâr çanlarının sesi geldi.

“Her halükârda, Ekselansları, Kilisenizin öğretilerinin bazı açılardan kızımın hastalığına ışık tutabileceğini umdum.”

Piskopos başını öne doğru eğdiğinde onu aydınlatan ışık şaftı alnına vurup gözlerini gölgeler içinde bıraktı. “Kilisenin gizemleri hakkında dini öğretiler almak mı istiyorsunuz, B. Weintraub?”

Sol tek parmağıyla sakalına dokundu. “Hayır, Ekselansları, bunu yapmak kızımın sağlığını düzeltmeyecekse hayır.”

“Peki, kızınız Nihai Kefaret Kilisesi'ne alınmayı mı istiyor?”

Sol bir anlığına tereddüt etti. “Aynı şekilde, Ekselansları, o iyi olmayı istiyor. Eğer Kilise'ye katılmak onu iyileştirecek ya da ona yardım edecekse bunu ciddi bir şekilde değerlendiririz.”

Piskopos cübbesini hışırdatarak geriye yaslandı. Kırmızılık ondan karanlığın içine akıyormuş gibiydi. “Fiziksel sağlığından mı bahsediyorsunuz, B. Weintraub? Kilisemiz ruhsal kurtuluşun nihai yargıcısıdır. Bunun fiziksel sağlığa etkilerinin bilincinde misiniz?”

“Bunun kadim ve oldukça saygıdeğer bir görüş olduğunun bilincindeyim,” dedi Sol. “Eşim de ben de kızımızın her bakımdan sağlıklı olmasını arzuluyoruz.”

Piskopos koca başını yumruklarının üzerine koydu. “Kızınızın hastalığı nedir, B. Weintraub?”

“Bu... zamanla alakalı bir hastalık, Ekselansları.”

Piskopos birdenbire gerilerek öne doğru eğildi. “Peki kızınızın bu illete hangi kutsal alanda kapıldığını söylemişsiniz, B. Weintraub?”

“Sfenks denen yapıda, Ekselansları.”

Piskopos öylesine hızlı dikleşti ki masasının üzerindeki kâğıtlar yere uçtu. Cübbesi olmaksızın dahi adam Sol'un iki katı ağırlıktaydı. Uçuşan kırmızı cübbesiyle dimdik duran Shrike rahibi şimdi ölümün hayat bulmuş kırmızı bir hali gibi Sol'a yukarıdan bakıyordu. “Gidebilirsiniz!” diye bağırdı büyük adam. “Kızınız en kutsanmış ve lanetlenmiş kişi. Sizin, Kilise'nin... ya da bu hayattaki herhangi bir vekilin... onun için yapabileceği hiçbir şey yok.”

Sol diretti: “Ekselansları, eğer bir ihtimal...”

“HAYIR!” diye bağırdı piskopos, artık yüzü de kızarmış, tam bir hayalet gibi görünmeye başlamıştı. Masasına vurdu. Kötü ruh kovucuları ve ibadet okutmanları piskoposunkinin uğursuz bir yankısı olan siyah cübbeleri ve kırmızı süsleriyle kapıda belirdiler. Simsiyah giyinmiş kapı görevlileri gölgelere karıştı. “Görüşme

sona erdi,” dedi piskopos, daha kısık sesle olsa da nihai bir şekilde. “Kızınız Suret tarafından bir gün tüm günahkârların ve kâfirlerin çekeceği kefareti için seçilmiş. Çok yakındaki bir gün.”

“Ekselansları, eğer beş dakikanızı daha...”

Piskopos parmaklarını şaklattı ve kötü ruh kovucuları Sol’a eşlik etmek için öne çıktılar. Adamlar Lususluydu. Bir tanesi Sol boyutlarında beş âlimle başa çıkabilirdi.

“Ekselansları...” diye bağırdı Sol ilk adamın omzuna dokunan ellerini silkerek attıktan sonra. Üç kötü ruh kovucu daha yardıma geldi ve aynı derecede güçlü ibadet okutmanları da yakındaydı. Piskopos arkasını dönmüştü ve gözlerini karanlığa dikmiş gibi görünüyordu.

Kutsal odanın dışında homurtularla Sol’un ayaklarının sürünmesi ve Sol’un ayağının baş kötü ruh kovucunun en az papazsı bölgesiyle buluşmasının çıkardığı bir çığlık sesi yankılanıyordu. Bu, tartışmanın sonucunu etkilemedi. Sol sokağa atıldı. Son kapı görevlisi Sol’un yıpranmış şapkasını ona fırlattıktan sonra arkasını döndü.

Lusus’ta bundan sonra geçirdiği on günün Sol’a yer çekimi yorgunluğu dışında hiçbir katkısı olmadı. Tapmak bürokrasisi aramalarına cevap vermiyordu. Mahkemeler ona bir şey sağlamıyordu. Kötü ruh kovucular giriş holünün kapılarının hemen arkasında bekliyordu.

Sol Yeni Dünya ve Rönesans Vektörü’ne, Fuli’ye ve TC’ye, Deneb Drei’ye ve Deneb Vier’e alanaştı ama her yerdeki Shrike tapınakları ona kapalıydı.

Bitkin, bıkkın ve parası tükenmiş haldeki Sol, evi olan Bernard’ın Dünyası’na alanaştı ve EMA’sını uzun süreli park yerinden alıp Rachel’in doğum gününden sadece bir saat önce eve vardı.

“Bana bir şey getirdin mi, babacığım?” diye sordu on yaşındaki heyecanlı kız. Sarai o gün ona Sol’un gittiğini söylemişti.

Sol bir hediye paketi çıkardı. İçinde *Yeşilin Kızı Anne* serisi vardı. Kızına getirmeyi istediği şey bu değildi.

“Açabilir miyim?”

“Daha sonra, ufaklık. Diğerleriyle birlikte.”

“Ah, lütfen, baba. Sadece birini şimdi açayım. Niki ve diğer çocuklar gelmeden önce.”

Sol, Sarai’la göz göze geldi. Kadın başını iki yana salladı. Rachel Niki’yi, Linna’yı ve diğer arkadaşlarını sadece birkaç gün önce partisine davet ettiğini hatırlıyordu. Sarai henüz buna bir bahane bulamamıştı.

“Pekâlâ, Rachel,” dedi. “Partiden önce sadece bir tanesini açabilirsin.”

Rachel küçük paketi yırtarak açarken Sol oturma odasında kırmızı bir kurdeleyle sarılmış kocaman bir paket olduğunu gördü. Elbette bu yeni bir bisikletti. Rachel onuncu yaş gününden bir yıl önce yeni bir bisiklet istemişti. Sol yorgun bir şekilde acaba yarın onuncu doğum gününden bir gün önce uyanıp yeni bisikleti burada görünce şaşırarak mı, diye düşündü. Belki bisikleti o gece Rachel uyurken atabilirlerdi.

Sol koltuğa yığıldı. Kırmızı kurdele ona piskoposun cübbesini hatırlattı.

Sarai için geçmişi bırakmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Ne zaman artık Rachel’in üzerine olmayan bebeklik giysilerini katlayıp kaldırırsa gizlice, Sol’un bir şekilde haberdar olduğu gözyaşları dökerdi. Sarai, Rachel’in çocukluğunun her döneminin kıymetini bilmiş, günlük normal hayatın tadını çıkarmıştı; normalliği sessizce en güzel hayat olarak kabullenmişti. Her daim insan deneyiminin özünün, sadece eski takvimlerdeki kırmızıyla işaretlenmiş düğün ve zafer günleri gibi zirve olaylar değil, her şeyin bilinçsizce akışı olduğunu hissetmişti... Onun gözünde aile üyelerinin her birinin kendi işleriyle uğraştığı hafta sonu öğleden sonraları, olağan bir şekilde birbirlerinin yanından geçmeleri ve bağlantı kurmaları, kolaylıkla unutulabilecek konuşmalarla geçen saatler birleşip önemli ve sonsuz bir sinerji yaratıyordu.

Sol, Sarai'ı çatı katında, kutuları karıştırıp hafifçe ağlarken buldu. Bunlar küçük şeylerin sona ermesinin ardından dökülen nazik gözyaşları değildi. Sarai Weintraub öfkeliydi.

“Ne yapıyorsun, annesi?”

“Rachel'in giysiye ihtiyacı var. Her şey çok büyük geliyor. Sekiz yaşındakine olan giysiler yedi yaşındakine olmuyor. Eşyalarını bir yere kaldırmıştım.”

“Boş ver,” dedi Sol. “Yenilerini alırsınız.”

Sarai başını iki yana salladı. “Yenilerini alalım da her gün en sevdiği giysilere ne olduğunu mu merak etsin? Hayır. Bir şeyleri saklamıştım. Buralarda bir yerde.”

“Daha sonra bulursun.”

“Lanet olsun, daha sonrası yok!” diye bağırdı Sarai, ardından Sol'a sırtını dönüp ellerini yüzüne götürdü. “Özür dilerim.”

Sol kollarını ona doladı. Sınırlı Poulsen tedavilerine rağmen kadının çıplak kolları hatırladığından çok daha inceydi. Sert teninin altındaki yumrular ve damarlardan ibaretti. Kadına sıkıca sarıldı.

“Özür dilerim,” diye tekrarladı kadın artık açıkça ağlayarak. “Bu hiç adil değil.”

“Hayır,” diye onayladı Sol. “Hiç adil değil.” Tozlu tavan arası pencerelerinden gelen güneş ışığının hüznü, katedrali andıran bir havası vardı. Sol tavan arasının kokusuna hep bayılmıştı... son derece az kullanılan ve geleceğin hazineleriyle dolu bir yerin sıcak, bayat kokusu. Bugün bu his yok olmuştu.

Bir kutunun yanına çömeldi. “Gel, tatlım,” dedi, “beraber arayalım.”

Rachel mutlu ve hayata bağlı olmaya devam etti, her sabah uyan-
dığında karşılaştığı tutarsızlıklar onu çok az etkiledi. Gençleştikçe farkına vardığı değişimlerin nasıl bir gecede olduğunu açıklamak daha kolaylaştı –ön taraftaki yaşlı karaağacın kesilmiş olması, eskiden B. Nesbitt'in koloni döneminden kalma bir evde yaşadığı

köşede beliren yeni apartmanlar, arkadaşlarının yokluğu– ve Sol bir çocuğun esnekliğini hiç olmadığı kadar fark etmeye başladı. Artık Rachel'in zaman dalgasının kırılma noktasında yaşadığını, ilerisindeki denizin bulanık derinliklerini görmediğini, küçük anı deposunun dengesini sağlayarak her gün yaşayabildiği on iki ila on beş saate tutunduğunu düşünmeye başlamıştı.

Ne Sol ne de Sarai kızlarının diğer çocuklardan izole yaşamasını istiyordu ama iletişim kuracak bir yöntem bulmaları zordu. Rachel mahalledeki “yeni kızla” ya da “yeni oğlanla” oynamaktan çok hoşlanıyordu –diğer öğretmenlerin çocukları, arkadaşların torunları, bir süreliğine Niki'nin kızı– ama diğer çocuklar Rachel'in her seferinde onlarla ilk defa karşılaşmış gibi davranmasına, ortak geçmişlerine dair hiçbir şey hatırlamamasına alışmamış ve sadece birkaç tanesi oyun arkadaşlarının iyiliği için böyle bir numarayı sürdürme hassasiyetini göstermişti.

Rachel'in emsalsiz hastalığının hikâyesi Crawford'da elbette bir sır değildi. Bu gerçek, Rachel'in dönüşünün ilk yılında okulda yayılmış ve kısa süre içinde tüm kasaba bilir hale gelmişti. Crawford çok eski küçük kasabaların davranacağı gibi davranmıştı –bazıları sürekli dil çıkarmış, bazı insanlar başka birinin talih-sizliğine duydukları acımayla keyfi dillerinden ve bakışlarından uzak tutamamışlardı– ve halkın çoğunluğu koruyucu kanatlarını tuhaf bir anne kuşun yavrularının etrafına sardığı gibi Weintraub ailesine sarmıştı.

Yine de kendi hayatlarını yaşamakta özgürlerdi ve Sol derslerini azaltmak, ardından Rachel'a tedavi aramak için yaptığı yolculuklar yüzünden erken emekli olmak zorunda kalsa da asıl neden hiç kimse tarafından dillendirilmemişti.

Ama elbette bu böyle süremezdi ve bir bahar günü Sol veranda çıkıp yedi yaşındaki kızının ağlayarak parktan döndüğünü ve çevresinin kamera implantları parıldayan, iletiaacıları uzatılmış bir dizi haberciyle sarılı olduğunu gördüğünde hayatlarının bu

döneminin sonsuza kadar bittiğini anladı. Sol verandadan aşağı atlayıp Rachel'in yanına koştu.

"B. Weintraub, kızınızın ölümcül zaman hastalığına yakalandığı doğru mu? Yedi yıl sonra ne olacak? Ortadan mı kaybolacak?"

"B. Weintraub! B. Weintraub! Rachel Senato CEO'sunun Raben Dowell olduğunu ve MS 2711 yılında olduğumuzu söylüyor. Geçen otuz dört yılı tamamen mi unuttu yoksa bu Merlin hastalığının yarattığı bir sanrı mı?"

"Rachel! Yetişkin bir kadın olmanın nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Tekrar bir çocuk olmak nasıl bir duygu?"

"B. Weintraub! B. Weintraub! Sadece bir fotoğraf lütfen. Rachel'in yetişkin olduğu bir fotoğraf bulsanız da beraber ona bakarken fotoğrafınızı çeksem?"

"B. Weintraub! Bunun Zaman Mezarları'nın laneti olduğu doğru mu? Rachel, Shrike canavarını gördü mü?"

"Hey, Weintraub! Sol! Hey, Solly! Çocuk gittikten sonra senle küçük kadın ne yapacaksınız?"

Sol'un ön kapıya ulaşmasını engelleyen bir haberci vardı. Adam öne doğru eğildi, gözlerindeki stereo lensler Rachel'a yakınlaştıkça uzadı. Sol adamın uzun saçını kavradı, saçı rahatlıkla tutulabilecek şekilde toplanmıştı ve onu kenara savurdu.

Sürü yedi hafta boyunca evin dışında anırıp böğürdü. Sol küçük topluluklar hakkında bildiği ama unuttuğu şeyi hatırladı: Genelde rahatsız edicilerdir, her daim dar görüşlülerdir, bazen birbirlerinin işine burunlarını sokarlar ama asla "halkın bilme hakkı" denen berbat ilkeye inanmazlar.

Ağ buna inanıyordu. Ailesinin muhabir kuşatmasının da imi esirleri olmasındansa Sol saldırıya geçti. En çok izlenen alanaştıran kablolu haber programlarına röportajlar verdi, Her Şey tartışmalarına katıldı ve bizzat Meydan Tıbbi Araştırma Oturumu'nun toplantısına gitti. On standart ay boyunca seksen dünyadan kızına yardım istedi.

On binlerce kaynaktan yardım teklifi gelse de iletişimlerin büyük bir bölümü inanç şifacılarından, proje destekçilerinden, reklam karşılığı hizmetlerini sunmayı teklif eden kurumlar ve serbest araştırmacılardan, Rachel'in cezalandırılmayı hak ettiğini söyleyen Shrike tarikatı üyeleri ve diğer dini yobazlardan, ürünlerini tanıtmaya çalışan reklam ajanslarından, Rachel'in buna benzer reklamlarla "başa çıkmasını" sağlamayı teklif eden medya ajanslarından, sıradan insanlardan gelen ve sık sık kredi çipleri de içeren destek mesajlarından, bunun imkânsız olduğunu söyleyen bilim adamlarından, Rachel'in hayatının tüm haklarını satın almak isteyen hologram yapımcıları ile yayınevlerinden ve bir dizi emlakçı teklifinden ibaretti.

Reichs Üniversitesi gelen teklifleri ayıklamak ve içlerinde Rachel'a yarar sağlayacak bir şey var mı görmek için bir denetmen ekibine para ödedi. Birkaç tıbbi ve bilimsel araştırma teklifi ciddi olarak değerlendirildi. Sonunda hiçbirinin Reichs'ın hâlihazırda denemediği herhangi bir araştırma yöntemi ya da deneysel tedavi önermediğine karar verdi. Bir ıslıhat mesajı Sol'un dikkatini çekti. El Halil'deki Kibbutz K'far Şalomu'nun kürsü başkanından geliyordu ve şöyle yazıyordu:

EĞER ÇOK ZOR OLMAYA BAŞLARSA GELİN.

Kısa süre içinde çok zor olmaya başladı. İlk birkaç aydan sonra gazeteci kuşatması kalkmaya başlamıştı ama yerini sadece ikinci perdenin girişine bırakmıştı. Faks baskısı gazeteler Sol'dan "Gezgin Yahudi" diye bahsediyorlardı, çocuğunun tuhaf hastalığına bir çare arayarak umutsuzca etrafta dolaşan baba ki bu Sol'un hayatı boyunca yolculuktan nefret ettiği düşünülürse oldukça ironik bir isimdi. Sarai kaçınılmaz şekilde "matemli anneydi." Rachel ise "lanetli çocuk" ya da ilham dolu bir manşetteki gibi, "Zaman Mezarları Lanetinin Bakire Kurbanı." Aileden hiç kimse bir ağacın arkasında saklanan haberci ya da görüntüleyiciyle karşılaşmadan dışarı çıkamıyordu.

Crawford, Weintraub'ların talihsizliğinin para edeceğini keşfetti. Başta kasaba saflarını bozmadı ama sayıları gitgide artan turistin ardından Bussard Şehri'nden girişimciler gelip hediye dükkânları açmaya, tişört basmaya, turlar düzenlemeye ve veri çipi stantları kurmaya başladıklarında yerel esnaf önce dirense de sonra vazgeçip oy birliğiyle, eğer bundan bir ticari çıkar sağlanacaksa kârın yabancılara bırakılmamasına karar verdi.

Dört yüz otuz sekiz standart yıllık göreceli tenhaliğın ardından Crawford kasabası bir alanaştıran terminaline kavuştu. Artık ziyaretçiler Bussard Şehri'nden oraya yirmi dakikalık uçuşa katlanmak zorunda değildi. Kalabalık daha da arttı.

Taşındıkları gün çok yağmurluydu ve sokaklar boştu. Rachel ağlamadı ama gözleri bütün gün kocaman açılmış haldeydi ve sadece fısıltıyla konuştu. Altıncı yaş gününün on gün öncesiydi. "Ama, babacığım, neden taşınmak zorundayız?"

"Çünkü zorundayız, tatlım."

"Ama neden?"

"Bu yapmak zorunda olduğumuz bir şey, ufaklık. El Halil'i seveceksin. Orada bir sürü park var."

"Ama taşınacağımızdan neden hiç bahsetmediniz?"

"Bahsettik, tatlım. Unutmuş olmalısın."

"Ama büyükanmem ile büyükbabam, Richard Amca, Tetha Teyze, Saul Amca ve diğer herkes ne olacak?"

"İstedikleri zaman bizi ziyarete gelebilirler."

"Ama ya Niki, Linna ve diğer arkadaşlarım?"

Sol hiçbir şey söylemeden son valizleri de EMA'ya taşıdı. Ev satılmış ve boştu; mobilyalar ya satılmış ya da önden El Halil'e gönderilmişti. Bir hafta boyunca aileden, eski dostlardan, okuldaki iş arkadaşlarından ve hatta on sekiz yıldır Rachel'la çalışan Reichs'ın tıp ekibindeki birkaç kişiden ziyaret akını yaşanmıştı ama şimdi sokak boştu. Yağmur eski EMA'nın Perspex örtüsüne çarptı ve karmaşık dereler şeklinde aktı. Üçü birlikte bir süre

aracın içinde oturup eve baktılar. Aracın içi ıslak yün ve ıslak saç kokuyordu.

Rachel, Sarai'in altı ay önce tavan arasında bulup hayata döndürdüğü oyuncak ayıya sarılmıştı. "Bu hiç adil değil," dedi.

"Hayır," diye onayladı Sol. "Hiç adil değil."

El Halil bir çöl dünyasıydı. Dört yüzyıllık dünyalaştırma, atmosferi nefes alınabilir ve birkaç milyon hektarlık araziye ekilebilir hale getirmişti. Öncesinde orada yaşayan yaratıklar küçük, dayanıklı ve son derece ürkekti; Eski Dünya'dan ithal edilen, aralarında insan türünün bulunduğu yaratıklar da öyle.

"Ahh," dedi Sol güneşten pişmiş K'far Şalomu'nun kibutzunun üzerindeki güneşten pişmiş Dan kasabasına vardıkları gün, "Yahudiler ne kadar mazoşist. Hicret başladığında türümüze uygun yirmi bin dünya belirlendi ve o enayiler buraya geldiler."

Fakat ne ilk kolonicileri ne de Sol ile ailesini buraya getiren şey mazoşistlikti. El Halil'in çoğunluğu çöldü ama verimli araziler neredeyse korkutucu derecede verimliydi. Sina Üniversitesi Ağ çapında saygı duyulan bir kurumdu ve onun Tıp Merkezi varlıklı hastaları çekerek kooperatife düzenli bir gelir sağlıyordu. El Halil'in Yeni Kudüs'te tek bir alanaştıran terminali vardı ve başka hiçbir yere portal açılmasına izin verilmiyordu. Ne Hâkimiyet'e ne Hamilik'e bağlı olduğundan, El Halil alanaştıran yolculuğu ayrıcalığı için yolculardan yüksek vergiler alıyor ve hiçbir turistin Yeni Kudüs'ün dışına çıkmasına izin vermiyordu. Gizlilik arayan bir Yahudi için orası insanların olduğu üç yüz dünya içinde belki de en güvenli yerd.

Kibbutz işleyişinden ziyade geleneksel olarak bir kooperatifti. Weintraublar kendi evlerine yerleştirildi: güneşte kurumuş kerpiçten yapılma, düz açılardan ziyade kıvrımlara sahip, yerleri çıplak ahşaptan, aynı zamanda tepenin aşağısındaki portakal ve zeytin ağaçlıklarının ötesindeki engin çöl manzarasına sahip sade bir yere. Güneş her şeyi kurutmuş gibi, diye düşündü Sol, endişeleri

ve kötü rüyaları dâhil. Işık fiziksel bir şeydi. Akşamları, güneş battıktan bir saat sonraya kadar evleri pembe pembe parılıyordu.

Her sabah Sol o uyanana kadar kızının yatağının yanında oturuyordu. Onun ilk dakikalarda yaşadığı kafa karışıklığı Sol için hep acı vericiydi ama her sabah Rachel'in ilk gördüğü şeyin kendisi olduğundan emin oluyordu. Kızı sorular sorarken ona sarılıyordu.

"Neredeyiz, babacığım?"

"Mükemmel bir yerde, ufaklık. Sana her şeyi kahvaltıda anlatırım."

"Buraya nasıl geldik?"

"Alanaştık, uçtuk, biraz da yürüdük," derdi. "Çok uzak değil... ama bunu bir macera yapacak kadar uzak."

"Ama yatağım burada... oyuncak hayvanlarım... neden geldiğimizi hatırlamıyorum."

Ve Sol onu kibarca omuzlarından tutup kahverengi gözlerine bakarak şöyle derdi: "Bir kaza geçirdin, Rachel. *Ev Hasreti Çeken Kurbağa*'yı hatırlıyor musun? Orada Terrence kafasını vurup bir süre nerede yaşadığını unutturdu. Onun gibi."

"Artık iyi miyim?"

"Evet," derdi Sol, "artık tamamen iyileştin." Ve ev kahvaltı kokularıyla dolunca Sarai'in onları beklediği terasa çıkarlardı.

Rachel'in hiç olmadığı kadar oyun arkadaşı oldu. Kibbutz kooperatifinin onu her zaman kabul eden ve her gün baştan onunla tanışan bir okulu vardı. Uzun öğleden sonralarda çocuklar bağlarda oyun oynar ve uçurumun kenarında keşfe çıkardı.

Konsey büyükleri Anver, Robert ve Ephraim, Sol'u kitabı üzerinde çalışmaya teşvik ettiler. El Halil hem vatandaş gibi orada konuk edilen kişiler hem de oranın uzun dönem sakinleri arasında çok sayıda âlim, ressam, müzisyen, filozof, yazar ve bes-teci olmasıyla övünürdü. Evin hükümetin bir hediyesi olduğunu söylediler. Sol'un emekli maaşı Ağ standartlarına göre az olsa da

K'far Şalom'daki mütevazı ihtiyaçları karşılamaya yeterdi. Fakat Sol kendini de şaşırtarak fiziksel işten keyif aldığını fark etti. İster bağlarda çalışırken, ister kimseye ait olmayan tarlalardaki taşları toplarken, ister şehrin üzerindeki duvarı onarırken olsun Sol zihninin ve ruhunun yıllardır hiç olmadığı kadar özgür olduğunu fark etti. Bir harcın kurumasını beklerken Kierkegaard'la boğuştuğunu ve elmaları kurt var mı diye özenle kontrol ederken Kant ile Vandeur'e dair yeni anlayışlara kavuştuğunu fark etti. Yetmiş üç standart yaşında Sol ilk nasırına kavuştu.

Akşamları Rachel'la oynar, ardından Judy ya da başka bir komşu kız uyuyan çocuklarına bakarken Sarai'la tepelerin eteklerinde yürüyüşe çıkardı. Bir hafta sonu Yeni Kudüs'e gittiler, sadece Sol ve Sarai; bu Rachel on yedi standart yıl önce onlarla yaşamak için yanlarına döndüğünden beri ilk baş başa kalışlarıydı.

Ama her şey cennetimsi değildi. Sol sık sık geceleri yatakta tek başına uyanıp çıplak ayakla koridorun sonuna gittiğinde orada Rachel'i uyurken izleyen Sarai'ı bulurdu. Ve uzun bir günün ardından eski seramik küvette yıkanırken ya da duvarların pembe bir şekilde parıldadığı saatlerde onu yatağına yatırırken Rachel, "Burayı sevdim, babacığım ama yarın eve dönebilir miyiz?" derdi. Ve Sol başıyla onaylardı. Ve hikâye anlattıktan, ninni söyledikten, iyi geceler öpücüğü verdikten sonra onun uyuduğuna emin bir şekilde parmak ucunda odadan çıkarken yataktaki üzeri örtülü şekilden kısık bir, "Hoşça kal, can can," sesi gelir ve "Kovalasın seni tavşan," diye cevaplamaktan kendini alamazdı. Ardından kendisi de âşık olduğu kadının yumuşak bir şekilde, muhtemelen uyur halde nefes aldığı yatağa yatar ve El Halil'in küçük aylarından birinin ya da ikisinin birden ışığının duvarlar boyunca gezen soluk çizgilerine bakarak Tanrı'yla konuşurdu.

Sol ne yaptığının farkına varmadan önce Tanrı'yla aylarca konuştu. Bu fikir onu eğlendirdi. Konuşmalar hiçbir şekilde dua değildi, öfkeli monologlar şeklindeydi –neredeyse uzun münaka-

şalar- ve kendisiyle hararetli tartışmalara dönüşüyorlardı. Sadece kendisiyle değil. Ateşli tartışma konuları öylesine derin, ortaya koyulanlar öylesine ciddi, kastedilen alan öylesine genişti ki Sol bir gün böylesi eksikler için azarlayabileceği tek kişinin bizzat Tanrı olduğunu fark etti. Geceleri insanları için endişelenerek uyanık kalan, bireylerin hayatlarına müdahale eden kişisel Tanrı kavramı Sol için son derece saçma olduğundan bu konuşmalar akıl sağlığı için endişe etmesine neden oldu.

Ama konuşmalar devam etti.

Sol hangi ahlaki sistemin -ahlaki sistem bir yana kötü insan türünün ona attığı her şeyin ardından hayatta kalacak kadar inatçı hangi dinin- bir adama oğlunu katletmesini söyleyen Tanrı'dan emir alacağını bilmek istedi. Sol için bu emrin son anda iptal edilmesi önemli değildi. Bu emrin bir itaatkârlık sınavı olması önemli değildi. İbrahim'in İsrail'deki tüm kabilelerin babası olmasını sağlayan itaat emrinin fikri Sol'un öfke nöbetlerine kapılmasına neden oluyordu.

Yaşamının ve çalışma hayatının elli beş yılını ahlaki sistemlerin hikâyesine adayan Sol Weintraub tek, sarsılamaz bir sonuca vardı: İtaati masum bir insana karşı davranışın önüne koyan herhangi bir ilaha, kavrama ya da evrensel prensibe bağlılık duymak kötüdür.

-O zaman "masum"u tanımla, dedi Sol'un bu tartışmalarla ilişkilendirdiği biraz eğlenir biraz aksi ses.

-Bir çocuk masumdur, diye düşündü Sol. İshak öyleydi. Rachel da öyle.

-Sadece çocuk olduğu için mi "masum"?

-Evet.

-Büyük bir amaç uğruna bir masumun kanının dökülmesini gerektiren hiçbir durum yoktur, öyle mi?

-Öyle, diye düşündü Sol. Yoktur.

-Ama "masumiyet" sadece çocuklarla sınırlı değildir, diye tahmin ediyorum.

-Sol tuzağı hissedip bilinçaltı muhatabının nereye varmaya çalıştığını düşünerek tereddüt etti. Bulamadı. Hayır, diye düşündü, “masumiyet” çocuklar dışındakileri de kapsar.

-Tıpkı Rachel gibi mi? Yirmi dört yaşındaki? Masum, hiçbir yaşta kurban edilmemeli mi?

-Bu doğru.

-Belki İbrahim’in dünyadaki kutsanmış ulusların babası olmadan önce öğrenmesi gereken dersin bir kısmı da buydu.

-Ne dersi, diye düşündü Sol. Ne dersi? Ama zihnindeki ses susmuştu ve şimdi sadece dışarıdaki gece kuşlarının ötüşü ve yanında yatan karısının yumuşak nefes alışları vardı.

Rachel beş yaşındayken hâlâ okuyabiliyordu. Sol onun okumayı ne zaman öğrendiğini hatırlamakta güçlük çekti, sanki hep okuyabiliyormuş gibi geliyordu. “Dört standart yaşındaydı,” dedi Sarai. “Yaz başındaydı... doğum gününden üç ay sonra. Okulun üzerindeki arazide piknik yapıyordu, Rachel Winnie-the-Pooh kitabına bakıyordu ve birdenbire, ‘Kafamın içinde bir ses duyuyorum,’ dedi.”

Sol bunun üzerine hatırladı.

Aynı zamanda Rachel’in o yaşta yeni yetenekleri böylesine hızlıca kazandığını görmenin kendisini ve Sarai’i ne kadar mutlu ettiğini hatırladı. Bunu hatırladı çünkü şimdi bu sürecin tersiyle yüzleşiyorlardı.

“Baba,” dedi Rachel çalışma odasının zemininde yatıp dikkatle boya yaptığı yerden, “annemin doğum gününün üzerinden ne kadar geçti?”

“Pazartesiydi,” dedi Sol okuduğu bir şeye dalmış halde. Sarai’in doğum günü henüz gelmemiştii ama Rachel onu hatırlıyordu.

“Biliyorum. Ama üzerinden ne kadar zaman geçti?”

“Bugün perşembe,” dedi Sol. İtaat üzerine Talmud’dan uzun bir bilimsel inceleme okuyordu.

“Biliyorum. Ama kaç gün?”

Sol kitabı bıraktı. “Haftanın günlerini sayabilir misin?” Bernard’ın Dünyası eski takvimi kullanıyordu.

“Elbette,” dedi Rachel. “Cumartesi, pazar, pazartesi, salı, çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi...”

“Cumartesiye zaten saydın.”

“Evet. Ama kaç gün önce?”

“Pazartesiden perşembeye sayabilir misin?”

Rachel kaşlarını çattı, dudaklarını oynattı; tekrar, bu sefer parmaklarıyla sayarak denedi. “Dört gün mü?”

“Güzel,” dedi Sol. “Bana on eksi dördün kaç olduğunu söyleyebilir misin, ufaklık?”

“Eksi ne demek?”

Sol bakışlarını zorla kağıtlara çevirdi. “Hiçbir şey,” dedi. “Okulda öğreneceğin bir şey.”

“Yarın eve döndüğümüzde mi?”

“Evet.”

Bir sabah Rachel diğer çocuklarla oynamak için Judy’yle birlikte gittiğinde –artık okula gidemeyecek kadar küçüktü– Sarai şöyle dedi: “Sol, onu Hyperion’a götürmek zorundayız.”

Sol ona dik dik baktı. “Ne?”

“Ne dediğimi duydun. Yürüyemeyecek... konuşamayacak kadar küçülmesini bekleyemeyiz. Ayrıca biz de gençleşmiyoruz.” Sarai keyifsiz bir kahkaha attı. “Bu kulağa tuhaf geliyor, öyle değil mi? Ama gençleşmiyoruz. Poulsen tedavileri bir iki yıla etkisini yitirecek.”

“Sarai, unuttun mu? Doktorların hepsi Rachel’in kriyojenik fujden hayatta çıkamayacağını söyledi. Kimse fuj halinde olmadan IH yolculuğa çıkamaz. Hawking etkisi insanı delirtir... ya da daha kötüsünü yapar.”

“Bu önemli değil,” dedi Sarai. “Rachel Hyperion’a dönmek zorunda.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Sol öfkelenmiş şekilde.

Sarai elini kavradı. “Rüyayı sadece senin gördüğünü mü sanıyorsun?”

“Rüya mı?” demeyi başardı Sol.

Kadın iç çekti ve beyaz mutfak masasına oturdu. Sabah güneşi sarı bir sahne ışığı gibi pervazdaki bitkilere düşüyordu. “Karanlık yer,” dedi. “Tepedeki kırmızı ışıklar. Ses. Bize... onu alıp... Hyperion’a gitmemizi söyleyen ses. Onu... kurban etmemizi.”

Sol dudaklarını yaladı ama dili damağı kurumuştu. Kalbi küt küt atıyordu. “Kime... kime seslenildi?”

Sarai tuhaf tuhaf ona baktı. “İkimize de. Eğer orada... rüyada yanımda olmasaydın... bunca yıl buna katlanamazdım.”

Sol sandalyesine çöktü. Masanın üzerindeki tuhaf ele ve kola baktı. Eldeki eklemler kireçlenmeyle büyümeye başlamıştı; kol damarlarla dolu ve karaciğer lekeleriyle kaplıydı. Bu elbette kendi eliydi. Kendisinin şöyle dediğini işitti: “Bundan hiç bahsetmedin. Tek kelime dahi etmedin...”

Bu sefer Sarai acı olmayan bir kahkaha attı. “Sanki bunu yapmama gerek varmış gibi! Karanlıkta ikimizin de uyanık yattığı tüm o zamanlar. Ve senin terle kaplanman. İlk seferinden beri bunun sadece bir rüya olmadığını biliyordum. Gitmemiz gerek, babası. Hyperion’a gitmeliyiz.”

Sol eli hareket ettirdi. Hâlâ kendi parçası gibi hissettirmiyordu. “Neden? Tanrı aşkına, neden Sarai? Rachel’ı... kurban edemeyiz...”

“Elbette etmeyeceğiz, babası. Bu konuda hiç mi düşünmedin? Hyperion’a gitmemiz gerek... rüya bize nereye gitmemizi söylüyorsa oraya... ve kızımız yerine kendimizi kurban etmemiz.”

“Kendimizi kurban etmemiz,” diye tekrarladı Sol. Acaba kalp krizi mi geçiriyorum, diye düşündü. Göğsü öylesine ağrıyordu ki nefes dahi alamıyordu. Tam bir dakika boyunca tek kelime etmeye dahi kalksa hıçkırıklara boğulacağından emin bir şekilde sessizce oturdu. Bir dakika daha geçtikten sonra şöyle dedi: “Bunu... bunu ne kadardır düşünüyorsun, annesi?”

“Ne yapmamız gerektiğini ne kadardır bildiğimi mi kastediyorsun? Bir yıl. Belki biraz daha fazla. Beşinci yaş gününden hemen sonra anladım.”

“Bir yıl! Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Seni bekliyordum. Bunu fark etmeni. Anlamayı.”

Sol başını salladı. Oda uzaklaşmış ve hafifçe yan yatmış gibi geliyordu. “Hayır. Demek istediğim, bu... bunu düşünmem gerek, annesi.” Sol tuhaf elin Sarai’in tanıdık eline dokunuşunu izledi.

Kadın başıyla onayladı.

Sol üç günü ve geceyi kurak dağlarda, sadece yanında getirdiği kalın kabuklu ekmeği yiyip soğutucu termosundan su içerek geçirdi.

Son yirmi yılda on bin kez Rachel’in hastalığını devralabilmeyi dilemişti; eğer biri bu ıstırapı çekmek zorundaysa bunun çocuk değil, babası olması gerektiğini düşünmüştü. Her ebeveyn böyle hissederdi... çocuğu yaralanmış yatarken ya da ateşler içinde yanarken. Bu o kadar kolay olmamalıydı.

Üçüncü öğleden sonranın sıcaklığında ince bir kaya parçasının gölgesinde yarı uyur halde yatarken Sol bunun o kadar da kolay olmadığını öğrendi.

-İbrahim’in Tanrı’ya cevabı bu olabilir mi? İshak yerine kendini kurban etmek?

-İbrahim’inki olabilirdi. Seninki olamaz.

-Neden?

Sanki bu bir cevapmışçasına Sol’un gözünün önüne silahlı adamların arasından geçerek fırınları dolduran çıplak yetişkinler, çocuklarını giysi yığınlarının altına saklayan anneler geldi. Derileri yanmış ve sarkmış halde bir zamanlar şehir olan küllerden çıkardıkları şaşkına dönmüş çocukları taşıyan adamlar gördü. Sol bu görüntülerin rüya değil, İlk ve İkinci Soykırım’da yaşanan şeyler olduğunu biliyordu ve zihnindeki ses cevabın ne olduğunu söylemeden anladı. Ne olması gerektiğini.

-Ebeveynler kendilerini kurban etmeyi denediler. Bu hâli-hazırda kabul edildi. Artık bunun ötesindeyiz.

-O zaman ne? Ne!

Sessizlik onu cevapladı. Sol güneşin tüm parlaklığının altında ayağa kalktı ve neredeyse düşüyordu. Siyah bir kuş ya tepesinde ya da gözünün önünde süzüldü. Sol yumruğunu bakır renkli gökyüzüne kaldırdı.

-Nazileri araç olarak mı kullanıyorsun? Delileri. Canavarları. Sen lanet olasıca bir canavarsın.

-Hayır.

Dünya yan yattı ve Sol böğrü keskin kayalara gelecek şekilde düştü. Bunun sert bir duvara yaslanmaktan çok da farklı olmadığını düşündü. Yumruğu boyutundaki bir taş yanağını yakıyordu.

-İbrahim için doğru cevap itaatti, diye düşündü Sol. Ahlaki açıdan İbrahim'in kendisi de bir çocuktı. O zamanki tüm erkekler öyleydi. İbrahim'in çocukları için doğru cevap yetişkin olup kendilerini kurban etmeye dönüştü. Bizim için doğru cevap ne?

Cevap gelmedi. Zemin ve gökyüzü dönmeyi bıraktılar. Bir süre sonra Sol titrek bir şekilde ayağa kalktı, çenesindeki kanı ve kumları sildi, aşağıdaki vadiye kurulmuş kasabaya yürüdü.

"Hayır," dedi Sol Sarai'a, "Hyperion'a gitmeyeceğiz. Doğru çözüm bu değil."

"Hiçbir şey yapmamamızı mı bekliyorsun?" Sarai'in dudakları öfkeden bembeyaz kesilmişti ama sesi tamamen kendine hâkim çıkıyordu.

"Hayır. Yanlış şeyi yapmamamızı bekliyorum."

Sarai tıslarcasına bir nefes verdi. Elini dört yaşındaki kızlarının arka bahçede oyuncak atlarıyla oynadığını görebildiği pencereye doğru savurdu. "Sence onun yanlış şeyi yapmamıza... ya da herhangi bir şey yapmamıza... yetecek vakti var mı?"

"Otur, annesi."

Sarai ayakta kaldı. Somon rengi pamuklu elbisesinin önünde dökülmüş şekerin hafif bir parıltısı vardı. Sol Maui Vaadi'ndeki hareketli adayı, fosforlu sudaki çıplak genç kadını hatırladı.

"Bir şey yapmak zorundayız," dedi kadın.

"Yüzden fazla tıp ve bilim uzmanıyla konuştuk. Rachel en az iki düzine araştırma merkezinde muayene edildi, dürtüldü, derinlemesine incelendi ve işkence çekti. Şu Ağ'da bulunan her dünyadaki Shrike Kilisesi'ne gittim; benimle konuşmuyorlar. Melio ve Reichs'taki diğer Hyperion uzmanları Shrike Tarikatı'nın öğretilerinde Merlin hastalığına benzeyen hiçbir şey bulunmadığını ve Hyperion yerlilerinin bu illete dair efsanelerinin ya da bunun nasıl iyileştirileceğine dair ipuçlarının olmadığını söylediler. Ekibin Hyperion'da üç yıl boyunca gerçekleştirdiği araştırmalar hiçbir sonuç vermedi. Artık orada araştırma yapmak yasa dışı. Zaman Mezarları'na sadece sözde hacıların erişmesine izin veriyorlar. Hyperion'a turistik vize almak dahi imkânsız olmak üzere. Ve eğer Rachel'i oraya götürürsek bu yolculuk onu öldürebilir."

Sol nefes almak için duraksadı, tekrar Sarai'in koluna dokundu. "Tüm bunları tekrarladığım için üzgünüm, annesi. Ama bir şeyler yaptık."

"Yeterli değil," dedi Sarai. "Hacı olarak gitsek?"

Sol kollarını bıkkınlıkla kavuşturdu. "Shrike Kilisesi kurban edilecek kişileri binlerce gönüllü arasından seçiyor. Ve Ağ aptal, bunalımlı bir sürü insanla dolu. Sadece birkaç tanesi geri dönüyor."

"Bu bir şey kanıtlamıyor mu?" diye fısıldadı Sarai hızlı ve telaşlı bir şekilde. "Birileri ya da bir şey bu insanları avlıyor."

"Haydutlar," dedi Sol.

Sarai başını iki yana salladı. "Golem."

"Shrike'ı mı kastediyorsun?"

"O golem," diye ısrar etti Sarai. "Rüyada gördüğümüzün aynısı."

Sol tedirgin olmuştu. "Ben rüyada bir golem görmüyorum. Ne golemi?"

“İzleyen kırmızı gözler,” dedi Sarai. “Rachel’ın Sfenks’teki o gecede duyduğuyla aynı golem.”

“Bir şey duyduğunu nerden biliyorsun?”

“Rüyada o da var,” dedi Sarai. “Golemin beklediği yere girmemizden önce.”

“Aynı rüyayı görmemişiz,” dedi Sol. “Annesi, annesi... neden bunu bana daha önce söylemedin?”

“Deliriyorum sandım,” diye fısıldadı Sarai.

Sol Tanrı’yla yaptığı gizli konuşmaları düşündü ve kollarını karısına doladı.

“Ah, Sol,” diye fısıldadı ona yaslanan kadın, “bunu izlemek çok acı veriyor. Ve burada kendimi çok yalnız hissediyorum.”

Sol ona sarıldı. Eve –evleri her daim Barnard’m Dünyası olacaktı– ailelerini ve dostlarını ziyaret etmek için yarım düzine kez gitmeyi denemişlerdi ama her seferinde ziyaretleri habercilerin ya da turistlerin istilası yüzünden berbat olmuştu. Bu kimsenin suçu değildi. Haberler yüz altmış Ağ dünyasının mega veriküresinde neredeyse anında yayılıyordu. Merak kaşıntısını bastırmak için kişinin yapması gereken tek şey evrensel kartını terminal *diskeyine* okutup bir alanaştırana adım atmaktı. Haber vermeksizin oraya gitmeyi ve kimliği belirsiz şekilde yolculuk etmeyi denemişlerdi ama onlar birer casus olmadığından çabaları acınasıydı. Ağ’a girişlerinin yirmi dört standart saat ardından çevreleri kuşatılıyordu. Araştırma enstitüleri ve büyük tıp merkezleri böylesi bir yolculuk için rahatça gizlilik güvenliği sağlayabiliyordu ama dostları ve aile üyeleri mağdur oluyordu. Rachel HABER değeri taşıyordu.

“Belki yine Tetha ile Richard’ı davet edebiliriz...” diye konuşmaya başladı Sarai.

“Daha iyi bir fikrim var,” dedi Sol. “Tek başına git, annesi. Kız kardeşini görmek istiyorsun ama aynı zamanda evi görmek, duymak, koklamak istiyorsun... iguanaların olmadığı bir yerde gün batımını izlemek... tarlalarda yürümek... Git.”

“Gideyim mi? Tek başıma mı? Rachel’dan uzak kalamam...”

“Saçmalama,” dedi Sol. “Yirmi yılda iki kez... hatta önceki güzel günleri de sayarsak kırk yılda iki kez... onu yalnız bırakmak çocuğunu ihmal ettiğin anlamına gelmez. Ailemizin üyelerinin birbirine hâlâ katlanabiliyor olması bir mucize, çok uzun süredir birbirimize yapışık haldeyiz.”

Sarai masanın üzerine bakarak düşüncelerinde kayboldu. “Ama haberciler beni bulmaz mı?”

“İddiaya varım ki bulmazlar,” dedi Sol. “Odaklandıkları kişi Rachel’miş gibi görünüyor. Eğer peşine takılırlarsa eve dönersin. Ama iddiaya varım ki haberciler izini bulmadan önce herkesi ziyaret edebileceğin bir hafta olur.”

“Bir hafta,” dedi Sarai nefesi kesilmiş halde. “Bunu yapamam...”

“Elbette yapabilirsin. Hatta yapmalısın. Bu bana Rachel’la daha fazla vakit geçireceğim birkaç gün kazandırır ve ardından sen dinlenmiş halde döndüğünde ben birkaç günümü bencilce kitabımın üzerinde çalışmak için harcarım.”

“Kierkegaard’la ilgili olan mı?”

“Hayır. Kafamda döndürüp durduğum bir şey, adı İbrahim Sorunu.”

“Uyduruk bir başlık,” dedi Sarai.

“Çünkü uyduruk bir sorun,” dedi Sol. “Şimdi git hazırlan. Yarın seni Yeni Kudüs’e götürürüz, böylece Sebt günü başlamadan önce alanaşabilirsin.”

“Bunu düşüneceğim,” dedi kadın, ikna olmamış bir sesle.

“Gidip eşyalarını toplayacaksın,” dedi Sol ona tekrar sarılarak. Sarılmayı bitirdikten sonra kadının pencereye değil de koridorla yatak odasının kapısının olduğu yere bakmasını sağlamak için hafifçe döndü. “Git. Evden döndüğünde ben yapacak bir şey bulmuş olacağım.”

Sarai duraksadı. “Söz mü?”

Sol ona baktı. “Söz, zaman her şeyi yok etmeden önce bulacağım. Rachel’in babası olarak bir yol bulacağıma yemin ediyorum.”

Sarai başıyla onaylarken aylardır hiç olmadığı kadar rahatlamış görünüyordu. "Gidip eşyalarımı toplayayım," dedi.

Adam ile çocuk ertesi gün Yeni Kudüs'ten döndüklerinde Rachel içeride sessizce oynarken Sol cılız çimleri sulamak için dışarı çıktı. Geri döndüğünde denizin sıcaklığı ve sessizliği hissini barındıran gün batımının pembe parıltısı duvarlara işlemişti ve Rachel ne yatak odasında ne de genelde olduğu diğer yerlerde. "Rachel?"

Cevap gelmeyince arka bahçeyi ve boş sokağı tekrar kontrol etti.

"Rachel!" Sol komşuları çağırmak için koşuyordu ki birdenbire Sarai'in depo olarak kullandığı derin dolabın içinden çok kısık bir ses geldi. Sol sessizce kapağı açtı.

Rachel asılı giysilerin altında, Sarai'in antik çam kutusu bacalarının altında açık halde oturuyordu. Zemin Rachel lise öğrencisiyken, Rachel üniversiteden mezun olduğu gün, Rachel Hyperion'daki oyulmuş dağın önünde dururken çekilmiş fotoğraflar ve hologram çipleriyle kaplıydı. Rachel'in araştırma ilertiaracısı dört yaşındaki Rachel'in kucığında durmuş ona bir şeyler fısıldıyordu. Kendinden emin, genç kadının tanıdık sesini duyduğunda Sol'un içi acıdı.

"Babacığım," dedi yerde oturan çocuk, sesi ilertiaracısından gelenin korkmuş bir yankısı gibiydi, "bana hiç bir ablam olduğunu söylemedin."

"Bir ablan yok, ufaklık."

Rachel kaşlarını çatı. "Bu annem mi... daha büyümemişken? I ıh, olamaz. Onun adı da Rachel, öyle diyor. Bu nasıl..."

"Her şey yolunda," dedi. "Her şeyi açıklayacağım..." Sol oturma odasındaki telefonun çaldığını fark etti, bir süredir çaldığını. "Sadece bir dakika izin ver, tatlım. Hemen döneceğim."

Çukurun üzerinde beliren hologram Sol'un hiç görmediği bir adama aitti. Sol arayan kişiden bir an önce kurtulma iste-

giyle kendi görüntüsünü çalıştırmadı. “Efendim?” dedi kısa ve ters bir şekilde.

“B. Weintraub? Eskiden Barnard’ın Dünyası’nda yaşayan, artık El Halil’deki Dan kasabasında ikamet eden B. Weintraub siz misiniz?”

Sol bağlantıyı kesmeye niyetlendi, ardından duraksadı. Erişim kodları rehberde yoktu. Ara sıra Yeni Kudüs’ten bir satış elemanı arıyordu ama çok ender dünyadışı arama geliyordu. Ve Sol aniden içinin buz kestiğini hissetti, Sebt gününde gün batımını geçmişti. Sadece acil durum hologramlarına izin veriliyordu.

“Efendim?” dedi Sol.

“B. Weintraub,” dedi adam gözleri Sol’un arkasında bir yere sabitlenmiş halde, “çok korkunç bir kaza oldu.”

Rachel uyandığında babası yatağının yanında oturuyordu. Yorgun görünüyordu. Gözleri kırmızı ve kirli sakalının çizgisinin üzerindeki yanakları griydi.

“Günaydın, babacığım.”

“Günaydın, tatlım.”

Rachel çevresine bakıp gözlerini kırıştırdı. Bazı bebekleri, oyuncakları ve eşyaları oradaydı ama oda onunki değildi. Işık farklıydı. Hava farklı hissettiriyordu. Babası farklı görünüyordu. “Neredeyiz, babacığım?”

“Bir yolculuğa çıktık, ufaklık.”

“Nereye?”

“Bu şu an önemli değil. Hadi yataktan çık, tatlım. Banyon hazır ve ardından giyinmemiz gerek.”

Daha önce hiç giymediği koyu renkli bir elbise yatağının ayak ucunda duruyordu. Rachel elbiseye baktı, ardından tekrar babasına döndü. “Babacığım, sorun ne? Annem nerede?”

Sol yanağını ovuşturdu. Kazadan sonraki üçüncü sabahtı. Cenaze günü. Önceki günlerin hepsini ona anlatmıştı çünkü ona yalan söylemeyi hayal dahi edemiyordu; bu hem Sarai hem

Rachel'a yapılacak en büyük ihanet gibi geliyordu ama bunu tekrar yapabileceğini sanmıyordu. "Bir kaza oldu, Rachel," dedi, sesi acı dolu bir hışırtıdan ibaret şekilde. "Anneciğin öldü. Bugün ona veda etmeye gidiyoruz." Sol duraksadı. Artık annesinin öldüğü gerçeğini Rachel'in kavramasının bir dakika süreceğini biliyordu. İlk gün dört yaşındaki bir çocuğun ölüm kavramını gerçekten algılayabileceğinden emin değildi. Ama şimdi Rachel'in bunu yapabileceğini biliyordu.

Daha sonra, ağlayan çocuğa sarılırken Sol ona kısaca anlattığı kazayı anlamaya çalıştı. EMA'lar insanlığın tasarladığı açık ara en güvenli kişisel ulaşım yöntemleriydi. Kaldıraçları arıza yapabilirdi ama bu olduğunda dahi EM jeneratörlerde kalan enerji hava arabasının hangi yükseklikten olursa olsun güvenle yere inmesine yeterdi. EMA'ların çarpışma önleyici temel bozulmaz tasarımları yüzyıllardır değişmemişti. Ama her şey ters gitmişti. Trafik şeritlerinin dışında Mach 1,5 hızla ilerleyen ve yerlerinin belirlenmemesi için tüm ışıklarıyla vericileri kapalı olan ergen bir çiftin çaldığı EMA tüm imkânsızlığa rağmen Tetha Teyze'nin Bussard Şehri Opera Binası'nın iniş apronuna doğru alçalan kü-lüstür Vikken'ine çarpmıştı. Kazada Opera Binası'nın kalabalık avlusuna saçılan parçalar yüzünden Tetha, Sarai ve ergenlerin dışında üç kişi daha ölmüştü.

Sarai.

"Bir daha annemi hiç göremeyecek miyim?" diye sordu Rachel hıçkırıklarının arasında. Bunu her seferinde soruyordu.

"Bilmiyorum, tatlım," diye cevapladı Sol dürüstçe.

Cenaze Bernard'ın Dünyası'ndaki Kates İlçesi'nde bulunan aile mezarlığındaydı. Basın mezarlığın içini işgal edememişti ama haberciler ağaçların tepesinde uçuşuyor ve öfkeli bir fırtına gibi siyah demir kapılara çarpıyordu.

Richard, Sol ile Rachel'in birkaç gün kalmalarını istedi ama Sol basının saldırılarına devam etmesi halinde sessiz çiftçinin

maruz kalacağı acıyı biliyordu. Kalmak yerine Richard'a sarıldı, çitin arkasında yaygara yapan muhabirlerle kısa bir konuşma yaptı ve yanında şaşkına dönmüş, sessiz Rachel'la El Halil'e kaçtı.

Haberciler onları Yeni Kudüs'e kadar takip ettiler ve ardından peşlerinden Dan'e gitmeyi denediler ama askeri polis kiralık EMA'larının kontrolünü ele geçirdi, bir düzinesini ibretiâlem olsun diye hapse attı ve diğerlerinin alanaştıran vizelerini iptal etti.

Akşam Judy uyuyan çocuğuna bakarken Sol kasabanın üzerindeki tepe sırtlarında dolaştı. Tanrı'yla konuşmasının artık duyulur şekilde olduğunu fark etti ve yumruğunu havaya kaldırma, küfürler etme ve taşlar savurma arzusunu bastırdı. Bunun yerine sorular sordu, her zaman "Neden?" ile biten sorular.

Cevap gelmedi. El Halil'in güneşi uzaktaki dağların ardında battı ve kayalar sıcaklıklarını kaybederken parıldadı. Sol bir kayanın üzerine oturdu ve avuçlarıyla şakaklarını ovdu.

Sarai.

Dolu dolu bir hayat yaşamışlardı, Rachel'in hastalığının trajedisini üzerlerine çökmüş olsa da. Bu çok ironikti, Sarai'in kardeşiyle rahatlayarak geçirdiği ilk saatte... Sol yüksek sesle inledi.

Tuzak elbette Rachel'in hastalığına tamamen kendilerini kaptırmış olmalarıydı. İkisi de Rachel'in... ölümünden... ortadan kaybolmasından... sonrasındaki bir geleceği hayal edemiyordu. Dünya çocuklarının yaşadığı her güne bağlıydı ve bir kaza olasılığı ya da keskin kenarlı evrenin mantıksız inatçılığı hiç hesaba katılmamıştı. Sol, Sarai'in da tıpkı kendisi gibi intiharı düşünmüş olduğuna emindi ama ikisi de diğerini tek başına bırakamazdı. Ya da Rachel'i. Hiç Rachel'la baş başa kalma olasılığını değerlendirmemişti, ta ki...

Sarai.

O anda Sol halkının milenyumlardır Tanrı'yla yaptığı genellikle öfkeli sohbetlerin Eski Dünya'nın ölümüyle sona ermediğini fark etti... yeni diasporaninkiyile de... hayır, hâlâ devam

ediyordu. O, Rachel ve Sarai bunun bir parçası olmuşlardı, hâlâ bir parçasıydılar. Acının gelmesine izin verdi. Acı onu kararlılığın keskin kenarlı ıstırapıyla doldurdu.

Sol tepede ayağa kalktı ve karanlık çökerken ağladı.

Sabah olduğunda güneş ışığı odayı doldururken Rachel'in yatağının yanındaydı.

"Günaydın, babacığım."

"Günaydın, tatlım."

"Neredeyiz, babacığım?"

"Bir geziye çıktık. Burası çok hoş bir yer."

"Annem nerede?"

"O bugün Tetha Teyze'yle beraber."

"Onu yarın göreceğ miyiz?"

"Evet," dedi Sol. "Şimdi giyin ve ben de kahvaltıyı hazırlayayım."

Rachel üç yaşına bastığında Sol Shrike Kilisesi'ne dilekçe vermeye başladı. Hyperion'a yolculuk son derece kısıtlanmıştı ve Zaman Mezarları'na erişim neredeyse imkânsızdı. Sadece zaman zaman Shrike hac yolculuklarındaki insanlar o bölgeye girebiliyordu.

Rachel doğum gününde annesinin yanında olmayışına üzüldü ama kibbutzdan onu ziyarete gelen çocuklar dikkatini biraz dağıttı. Büyük hediyesi Sarai'in aylar önce Yeni Kudüs'ten aldığı resimli masal kitabıydı.

Sol, Rachel yatmadan önce ona bazı hikâyeleri okudu. Kendi okuyamamaya başlayalı yedi ay olmuştu. Ama Rachel hikâyelere bayıldı –özellikle de Uyuyan Güzel'e– ve babasına onu iki kez okuttu.

"Eve gittiğimizde anneme göstereceğim," dedi esneyerek, Sol başucundaki ışığı kapatırken.

Sol, "İyi geceler, ufaklık," dedi yumuşak bir sesle, kapıda duraksayıp.

"Babacığım?"

“Efendim?”

“Hoşça kal, can can.”

“Kovalasın seni tavşan.”

Rachel yüzü yastığında kıkırdadı.

Bu, diye düşündü Sol son iki yılın içindeyken, sevdiği birinin yaşlanmasını izlemekten çok da farklı değil. Sadece daha kötü. Bin kat daha kötü.

Rachel’in kalıcı dişleri sekizinci doğum günüyle ikincisi arasında zaman zaman dökülmüştü. Yerini bebek dişleri almıştı ama on sekizinci ayında bunların yarısı çene kemiğine geri çekilmişti.

Rachel’in her zaman gösterişli olan saçları kısalmış ve incelmışti. Bebeklik tombulluğu elmacık kemiklerini ve sert çenesini gizlerken tanıdık yüzü kaybolmuştu. Koordinasyonu adım adım kötüleşti, ilk başta çatal ya da kalem tutarkenki sakarlığıyla kendini fark ettirdi. Artık yürüyemediği gün Sol onu yatağına erken yatırmış, ardından çalışma odasına geçip sessizce bir güzel sarhoş olmuştu.

Onun için en zor şey dildi. Kızının kaybolan kelime dağarcığı aralarındaki köprüyü yıkıyor, son umut ipliğini de koparıyordu. İkinci doğum günü geçtikten bir süre sonra Sol onu yatağına yatırdı, kapının eşiğinde duraksadı ve, “Hoşça kal, can can,” dedi.

“Ha?”

“Kovalasın seni tavşan.”

Rachel kıkırdadı.

“Sen de, ‘Kovalasın seni tavşan,’ diyeceksin,” dedi Sol.

“Kovalasın seni tавcam,” diye kıkırdadı Rachel.

Sabaha unutmuştu.

Sol, Ağ’da dolaşır –artık habercileri umursamıyordu– Shrike Kilisesi’ne hac yolculuğu hakları için dilekçe verir, Senato’da kendisine vize ve Hyperion’ın yasaklı alanlarına erişim yetkisi vermeleri için kulis çalışmaları yaparken ve bir çare bulabilecek tüm araştırma enstitüleri ile klinikleri dolaşırken Rachel’i da

yanında götürdü. Tekrar El Halil'e kaçtığında Rachel on beş standart aylıktı; El Halil'de kullandıkları kadim ölçü birimlerine göre yirmi beş pound ağırlıkta ve otuz inç boyundaydı. Artık tek başına giyinemiyordu. Kelime dağarcığı yirmi beş kelimeden ibaretti ve en sevdikleri “anneciğim”le “babacığim”dı.

Sol kızını taşımaya bayılıyordu. Bunlar kızın başının kıvrımının yanağına dokunduğu, sıcaklığını göğsünde hissettiği, teninin kokusunu aldığı zamanlardı... tüm bunlar birleşip her şeyin canı adaletsizliğini unutmasını sağlıyordu. Böyle zamanlarda eğer Sarai da orada olsaydı Sol evrenle kısa süreliğine barışabilirdi. Fakat olmadığından bunlar inanmadığı Tanrı'yla öfkeli sohbetlerine geçici ateşkeslerden ibaretti.

-Bunun nasıl bir nedeni olabilir?

-İnsanlığın çektiği tüm acıların ardında görülebilir ne neden var?

-Aynen öyle, diye düşündü Sol, ilk kez bir tartışmayı kazandım mı acaba, diye düşünerek. Hiç sanmıyordu.

-Bir şeyin görünebilir olmaması onun var olmadığı anlamına gelmez.

-Bu çok uyduruk bir cevap. Bir şeyi açıklamak için üç olumsuz kullanmak zorunda olunmamalı. Özellikle de böylesine içi boş bir şeyi açıklamak için.

-Aynen öyle, Sol. Tüm bunları anlamaya başlıyorsun.

-Ne?

Düşüncelerine cevap gelmedi. Sol evinde yatıp çöl rüzgarının esişini dinledi.

Rachel'in son kelimesi, “anne”ydi, beş aylıktan biraz büyükken söylenmişti.

Beşiğinde uyandı ve nerede olduğunu sormadı, soramadı. Dünyası yemek zamanlarından, uykulardan ve oyuncaklardan

ibaretti. Bazen ağladığında Sol annesini mi istiyor acaba, diye düşünüyordu.

Sol, Dan'deki küçük dükkânlardan alışveriş yapıp bebek bezleri, biberonlar alır ve bazen de yeni oyuncaklar seçerken çocuğunu yanına aldı.

Sol, Tau Ceti Center'a gitmek için ayrılmadan bir hafta önce Ephraim ve yaşlılardan diğer ikisi konuşmak için yanına geldiler. Akşamüstüydü ve solan ışık Ephraim'in kel kafasında parıldıyordu. "Sol, senin için endişeleniyoruz. Bundan sonraki birkaç hafta zor olacak. Kadınlar yardımcı olmak istiyorlar. Hepimiz yardımcı olmak istiyoruz."

Sol elini yaşlı adamın koluna koydu. "Teşekkür ederim, Ephraim. Son birkaç yıldır yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Artık burası da evimiz. Sarai... minnettar olduğumuzu söylememi isterdi. Ama pazar günü gidiyoruz. Rachel iyileşecek."

Uzun bankta oturan üç adam birbirlerine baktılar. Avner, "Bir çare mi buldular?" dedi.

"Hayır," dedi Sol, "ama ben umutlanmak için bir neden buldum."

"Umut iyidir," dedi Robert dikkatli bir ses tonuyla.

Sol sırtıttı, dişleri gri sakalının arasında bembeyazdı. "Öyle olmak zorunda," dedi. "Bazen elimizdeki tek şey o."

Stüdyo hologram kamerası "Sıradan Konuşma" setinde Sol'un kucağında uyuyan bebek Rachel'a yaklaştı. "Yani," dedi programın sunucusu ve Ağ veriküresindeki en çok tanınan üçüncü yüz olan Devon Whiteshire, "Shrike Kilisesi'nin Zaman Mezarları'na dönmenize izin vermeyişi... ve Hâkimiyet'in vize işlemleri konusundaki yavaşlığı... bunlar çocuğunuzun bu şekilde... yok olmasına neden mi olacak?"

"Aynen öyle," dedi Sol. "Hyperion'a yolculuk altı haftadan kısa süremiyor. Rachel şu an on iki haftalık. Shrike Kilisesi'nin

ya da Ağ bürokrasisinin bundan birazcık daha gecikmesi bu çocuğu öldürecek.”

Stüdyodaki seyirciler kıpırdandı. Devon Whiteshire en yakındaki görüntüleme kumandasına döndü. Keskin hatlı, dostane yüzü ekranın tamamını doldurdu. “Bu adam çocuğunu kurtarabilecek mi bilmiyor,” dedi Whiteshire, sesi ima ettiği duygularla güçlüydü, “tek istediği bir şans. Sizce o... ve bebek bir şans hak etmiyorlar mı? Eğer hak ettiklerini düşünüyorsanız gezen temsilcilerinizle ve size en yakın Shrike Kilisesi tapınağıyla iletişime geçin. Size en yakın tapınağın numarası şu an belirmiş olmalı.” Tekrar Sol’a döndü. “Size şans diliyoruz, B. Weintraub. Ve” –Whiteshire’in kocaman eli Rachel’in yanağına dokundu– “Tanrı yanında olsun, genç dostumuz.”

Ekran görüntüsü kararana kadar Rachel’a odaklandı.

Hawking etkisi mide bulantısı, baş dönmesi, baş ağrısı ve halüsinasyonlara neden oluyordu. Yolculuğun ilk ayağı Hâkimiyet meşalegemisi HS Intrepid’le on günlük bir yolculuktu.

Sol Rachel’a sarıldı ve katlandı. Savaş gemisinde bilinci tamamen açık olan sadece onlar vardı. Başta Rachel ağladı ama birkaç saat sonra Sol’un kollarında sessizce yatıp kocaman koyu renk gözleriyle ona bakmaya başladı. Sol onun doğduğu günü hatırladı... doktorlar bebeği Sarai’in sıcak karnından çıkarıp Sol’a vermişlerdi. Rachel’in koyu renk saçları o zaman bundan kısa değildi, bakışları içine daha az işlemiyordu.

En nihayetinde yorgunluğa yenik düşüp uyudular.

Sol rüyasında kızılçam ağaçları boyutunda kolonları ve gözden kaybolan tavanı olan devasa bir yapıda dolaşıyordu. Soğuk boşluk kırmızı ışıkla yıkanıyordu. Sol Rachel’i hâlâ kollarında taşıdığını fark edince şaşırdı. Rachel daha önce rüyasına bir çocuk olarak hiç girmemişti. Bebek başını kaldırıp ona baktı ve Sol âdeta konuşmuşçasına kesin bir şekilde onun bilinciyle bağlantı kurduğunu hissetti.

Aniden boşlukta farklı, engin ve soğuk bir ses yankılandı:

“Sol! Kızını, çok sevdiğin tek kızın Rachel’ı al ve Hyperion denen dünyaya gidip sana söyleyeceğim yerlerden birinde onu yakarak kurban et.”

Sol tereddüt etti ve Rachel’a baktı. Bebeğin babasına bakan gözleri derin ve parlaktı. Sol dile getirilmemiş bir onay hissetti. Ona sıkıca sarılıp karanlığın içinde öne çıktı ve sessizliğe sesini yükseltti:

“Beni dinle! Artık kurban yok, ne çocuk ne de ebeveyn. Bir daha insanlık harici hiçbir şeye kurban verilmeyecek. İtaat ve kefaret dönemi bitti.”

Sol dinledi. Kalbinin küt küt attığını, Rachel’in kolundaki sıcaklığını hissedebiliyordu. Yukarılardan bir yerlerden rüzgârın görünmeyen çatlaklar arasında esişinin serin sesi geliyordu. Sol elini ağzının kenarına koyup bağırdı:

“Bu kadar! Şimdi ya bizi rahat bırak ya da bize uğruna kurban verilen kişi olmak yerine bir baba olarak katıl! İbrahim’in seçim şansına sahipsin!”

Taş zeminden gümbürtü yükselirken Rachel kıpırdandı. Kolonlar titredi. Kırmızı ışık önce derinleşti, ardından söndü ve geriye sadece karanlık kaldı. Uzaktan bir yerden kocaman ayakların sesi geliyordu. Sol vahşi rüzgâr kükreyerek eserken Rachel’a sıkıca sarıldı.

Hem kendisi hem de Rachel Hyperion’a gidecek olan ağaç-gemi Yggdrasill’e aktarma için Parvati’ye doğru yolculuk eden HS Intrepid’de uyanırken bir ışık parıltısı oldu. Sol yedi haftalık kızına gülümsedi. Kızı gülümseyişine karşılık verdi.

Bu onun son ve ilk gülümsemesiydi.

Yaşlı âlim hikâyesini tamamladığında rüzgârarabasının ana kamarası sessizdi. Sol boğazını temizledi ve kristal kadehten bir yudum su içti. Rachel açık çekmecedен yapılmış beşiğinde uyuyordu. Rüzgârarabası ilerlerken kibarca sallandı, devasa dümeninin

gümbürtüsü ve ana jiroskobun vızıltısı teskin edici sesler olarak arka planda devam etti.

“Tanrım,” dedi Brawne Lamia yumuşak bir sesle. Tekrar konuşmaya yeltendi ama ardından sadece başını iki yana salladı.

Martin Silenus gözlerini kapatıp şöyle dedi:

“Düşününce bütün nefretin bundan kaynaklandığını

Ruh iyileştirir köklü masumiyeti.

Ve öğrenir sonunda bunun kendine keyif veren,

Kendini yatıştıran, kendini korkutan bir şey,

Ve onun tatlı arzusunun Tanrı’nın arzusu olduğunu.

Asılsa da her yüz

Ve uğuldası da rüzgârlı her köşe

Ya da patlası da her akciğer

O, mutlu olabilir hâlâ.”

Sol Weintraub, “William Butler Yeats mi?” diye sordu.

Silenus başıyla onayladı. “Kızım İçin Bir Dua’.”

“Sanırım yatmaya çekilmeden önce biraz hava almak için güverteye çıkacağım,” dedi Konsolos. “Bana katılmak isteyen var mı?”

Herkes istiyordu. Ekip kış güvertesinde durup karanlık Çayır Denizi’nin akıp gidişini izlerken yolculuklarının esintisi canlandırıcıydı. Tepelerindeki gökyüzü üzerine yıldız püskürtülmüş, meteor izleriyle yaralı bir kâseydi. Yelkenler ve armalar insan yolculuğu kadar yaşlı bir sesle gıcırđıyordu.

“Bence bu gece nöbet tutmalıyız,” dedi Albay Kassad. “Diğerleri uyurken bir kişi beklemeli. İki saatte bir değışiriz.”

“Bence de,” dedi Konsolos. “Ben ilk nöbeti alırım.”

“Sabaha...” diye başladı Kassad.

“Bakın!” diye bağırdı Peder Hoyt.

Kolunun işaret ettiği yere döndüler. Takımyıldızların alevleri arasında renkli ateş topları titreşti –yeşil, eflatun, turuncu ve tekrar yeşil– ve çevrelerindeki düz çayırı şimşek ışığı gibi ay-

dınlattı. Yıldızlar ve meteor izleri bu ani görüntünün karşısında önemsizce sönükleşti.

“Patlama mı?” dedi rahip çekingен bir şekilde.

“Uzay savaşı,” dedi Kassad. “Ayla gezegen arasında. Füzyon silahları.” Hızla aşağı indi.

“Ağaç,” dedi Het Masteen patlamaların arasında havai fişek gösterisindeki bir köz gibi hareket eden ışık beneğini işaret ederek.

Kassad elinde elektronik dürbünüyle döndü ve onu diğerlerine verdi.

“Gaspçılar mı?” diye sordu Lamia. “Bu istila mı?”

“Gaspçılar olduğu neredeyse kesin,” dedi Kassad. “Aynı zamanda bir öncü yağması olduğuna da eminim. Şu kümeleri görüyor musunuz? Onlar Gaspçı şahmerdanlarının savunma sistemleri tarafından patlatılan Hâkimiyet füzeleri.”

Dürbün Konsolos’a geldi. Parlamalar artık çok belirgindi, bir alev bulutundan yayılıyordu. Peşindeki Hâkimiyet gemilerinden kaçan en az iki öncügeminin ışıklarını ve arkalarında bıraktıkları uzun mavi izi görebiliyordu.

“Sanmıyorum ama...” diye başladı Kassad ve ardından gemi, yelkenleri ve Çayır Denizi yansıyan parıltıyla parlak turuncuya döndüğünde durdu.

“İsa aşkına!” diye fısıldadı Peder Hoyt. “Ağaçgemiye vurdular.”

Konsolos dürbünü sola çevirdi. Büyüyen alev bulutu çıplak gözle de görülebiliyordu ama dürbünle bakıldığında Yggdrasill’in kilometrelik gövdesi ve dizi dizi dalı alev alıp yanarken bir anlığına seçilebildi, kapsama alanı bozulur ve oksijen yanarken uzun alev kolları uzaya uzandı. Turuncu bulut titreşti, soldu, ardından ölen ateşteki uzun, son kütük gibi parlayıp parçalara ayrılmadan önce gövde bir anlığına tekrar görünür oldu. Hiçbir şey hayatta kalmış olamazdı. Ağaçgemi Yggdrasill mürettebatı, tamamlayıcı klonları ve yarı bilinçli ırg sürücüleriyle ölmüştü.

Konsolos, Het Masteen’e doğru döndü ve dürbünü gecikmiş bir şekilde ona uzattı. “Çok... çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

Uzun boylu Şövalye dürbünü almadı. Yavaşça bakışlarını gökyüzünden aşağı indirdi, kapüşonunu öne çekti ve tek kelime etmeden aşağı indi.

Ağaçgeminin ölümü son patlamaydı. On dakika geçtikten ve geceyi rahatsız eden başka patlama olmadıktan sonra Brawne Lamia konuştu: "Sizce onları yakaladılar mı?"

"Gaspçılar mı?" dedi Kassad. "Muhtemelen hayır. Şahmerdanlar hız ve savunma için üretiliyor. Şimdiye kadar birkaç ışık dakikası uzaklaşmışlardır."

"Ağaçgemiye bilinçli olarak mı saldırdılar?" diye sordu Silenus. Şairin sesi oldukça ayık çıkıyordu.

"Sanmıyorum," dedi Kassad. "Sadece tesadüfî bir hedef."

"Tesadüfî bir hedef," diye yankıladı Sol Weintraub. Âlim başını iki yana salladı. "Güneş doğmadan birkaç saat uyumaya gidiyorum."

Diğerleri de birer birer aşağı indiler. Güvertede sadece Kassad ve Konsolos kaldığında Konsolos sordu: "Nerede nöbet tutmalıyım?"

"Tur at," dedi Albay. "Merdivenin altındaki ana koridordan büyük kamaranın kapılarını, yemekhaneyi ve mutfığı görebiliyorsun. Sonra yukarı çıkıp geçitleri ve güverteleri kontrol et. Fenerler yanık kalsın. Silahın var mı?"

Konsolos başını iki yana salladı.

Kassad ölumasasını uzattı. "Dar ışına ayarlı... menzili yarım metreden on metreye kadar. Karşındakinin düşman olduğuna emin olmadan kullanma. Öne doğru kayan sert plaka emniyeti. Şu an açık halde."

Konsolos başıyla onayladı, parmağının ateşleme mekanizmasından uzak durduğuna emin oldu.

"İki saat sonra yerini almaya gelirim," dedi Kassad. İletiracısını kontrol etti. "Güneş benim nöbetim bitmeden doğacak." Kassad sanki Yggdrasill'in gökyüzünde tekrar belirip ateş böceği misali ilerlemesini bekliyormuşçasına yukarı baktı. Sadece

yıldızlar parıldadı. Kuzeydoğu ufkunda yaklaşan bir fırtınanın hareketli karartısı vardı.

Kassad başını iki yana salladı. “Yazık,” dedi ve aşağı indi.

Konsolos bir süre orada durdu; yelkenlerdeki rüzgârı, halatların gıcırtısını, dümenin gümbürtüsünü dinledi. Bir süre sonra korkuluğa gidip bir yandan düşünürken bir yandan karanlığa baktı.

BES

Cayır Denizi'nde gün doğumu çok güzel bir şeydi. Konsolos kış güvertenin en yüksek yerinden izledi. Nöbetinden sonra uyumayı denemiş, vazgeçmiş ve gecenin solarak yerini güne bırakmasını seyretmek için güverteye çıkmıştı. Fırtına öncesi gökyüzünü alçak bulutlarla doldurmuş ve doğan güneş onların hem altından hem üstünden yansıyan mükemmel bir altın rengiyle dünyayı aydınlatmıştı. Rüzgârarabasının yelkenleri, halatları ve yıpranmış ahşapları güneş bulutların oluşturduğu tavan tarafından engellenmeden ve renkler dünyadan bir kez daha çekilmeden önce birkaç dakikalığına ışıkla kutsandı. Bu yaklaşan perdeyi takip eden rüzgâr serindi, âdeta kuzeybatı uf-kunda sadece bir karartı olarak görülebilen Dizgin Menzili'nin kar kaplı tepelerinden esiyordu.

Brawne Lamia ve Martin Silenus, ikisi de ellerinde gemi-nin mutfağından aldıkları birer fincan kahveyle arka güvertede Konsolos'a katıldılar. Rüzgâr armaları çekiyor, dalgalandırıyordu. Brawne Lamia'nın gür bukleleri yüzünün çevresinde kara bulutlar gibi uçuşuyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı Silenus kıstığı gözlerini finca-nındaki kahveden rüzgârla dalgalanan Çayır Denizi'ne çevirerek.

"Günaydın," diye cevapladı Konsolos, bir önceki gece hiç uyumamış olmasına rağmen ne kadar tetikte ve dinlenmiş oldu-

ğuna şaşırarak. "Rüzgâr karşıdan esiyor ama araba yeterince hızlı gidiyormuş gibi. Gece çökmeden dağlara ulaşacağımız kesin."

"Hrrgnn," diye karşılık verdi Silenus ve burnunu kahve fincanına gömdü.

"Dün gece hiç uyumadım," dedi Brawne Lamia, "B. Weintraub'ın hikâyesini düşünüp durdum."

"Bence..." diye başladı şair ama Weintraub göğsüne astığı bebek taşıyıcısından kafasını kaldırmış dışarı bakan bebeğiyle güverteye gelince sustu.

"Herkes günaydın," dedi Weintraub çevresine bakıp derin bir nefes alarak. "Hımm, canlandırıcı, değil mi?"

"Göt dondurucu," dedi Silenus. "Dağların kuzeyinde daha da kötü olacak."

"Sanırım bir ceket almak için aşağı insem iyi olacak," dedi Lamia ama henüz hareket etmeye fırsat bulamadan aşağıdaki güverteden tek bir tiz çığlık geldi.

"Kan!"

Gerçekten de her yer kanla kaplanmıştı. Het Masteen'in kamarası tuhaf bir şekilde düzenliydi –yatakta yatılmamıştı, valizi ve diğer kutular düzenli bir şekilde tek köşeye dizilmişti, cübbesi katlanıp bir sandalyenin üzerine konulmuştu– tabii zeminin, ara duvarın ve tavanın büyük bölümlerini kaplayan kan hariç. Altı hacı daha ileri gitmeye çekinerek hemen girişte toplandı.

"Üst güverteye çıkmak için buradan geçiyordum," dedi Peder Hoyt tuhaf bir şekilde monoton bir sesle. "Kapı hafifçe aralıktı. Duvardaki... kan gözüme çarptı."

"Bu kan mı?" diye sordu Martin Silenus.

Brawne Lamia odaya bir adım attı, elini duvardaki yoğun kan öbeğinde gezdirdi ve ardından parmaklarını dudaklarına götürdü. "Kan." Çevresine baktı, dolaba doğru yürüdü, kısa bir süre için boş raflara ve askılara baktı, ardından küçük lombara gitti. Mandalı içeriden kilitlenmişti.

Her zaman olduğundan daha hasta görünen Lenar Hoyt bir sandalyeye yığıldı. “Yani öldü mü?”

“Kaptan Masteen’in odasında olmadığının ve burada çok fazla kan olduğunun dışında hiçbir şey bilmiyoruz,” dedi Lamia. Elini pantolonuna sildi. “Şu an yapılması gereken şey gemiyi iyice araştırmak.”

“Kesinlikle,” dedi Albay Kassad, “peki ya Kaptan’ı bulamazsak?”

Brawne Lamia lombarı açtı. Temiz hava mezbahayı andıran kan kokusunu dağıtıp dümenin gümbürtüsünü ve gövdeye sürtünen otların hışırtısını içeri doldurdu. “Eğer Kaptan Masteen’i bulamazsak,” dedi, “o zaman bu gemiden kendi isteğiyle ayrıldığını ya da zorla buradan götürüldüğünü varsaymak zorundayız.”

“Ama kan...” diye başladı Peder Hoyt.

Kassad onun cümlesini, “Hiçbir şeyi kanıtlamıyor,” diye bitirdi. “B. Lamia haklı. Masteen’in kan grubunu ya da genotipini bilmiyoruz. Herhangi bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?”

Olumsuz homurtular ve başların iki yana sallanması hariç herkes sessizdi.

Martin Silenus çevresine baktı. “Dostumuz Shrike’in eserini gördüğünüzde onu tanıyamıyor musunuz?”

“Bunu bilmiyoruz,” diye çıkıştı Lamia. “Belki biri bunun Shrike’in eseri olduğunu düşünmemizi istemiştir.”

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi Hoyt hâlâ nefes almakta zorlanarak.

“Yine de,” dedi Lamia, “ikili gruplar halinde arama yapacağız. Ben hariç kimin silahı var?”

“Benim var,” dedi Albay Kassad. “Eğer lazımsa fazladan da var.”

“Yok,” dedi Hoyt.

Şair başını iki yana salladı.

Sol Weintraub çocuğuyla beraber koridora dönmüştü. Şimdi tekrar içeri baktı. “Bende hiçbir şey yok,” dedi.

“Yok,” dedi Konsolos. Nöbeti günün ilk ışıklarından iki saat önce sona erdiğinde ölünmesini Kassad’a geri vermişti.

“Pekâlâ,” dedi Lamia, “rahip benimle alt güverteye gelecek. Silenus, Albay’la git. Orta güverteyi arayın. B. Weintraub, siz ve Konsolos üst güvertedeki her yere bakın. Olağandışı herhangi bir şey arayın. Boğuşmaya dair herhangi bir iz.”

“Bir sorum var,” dedi Silenus.

“Neymiş?”

“Seni kim balonun kraliçesi seçti?”

“Ben özel dedektifim,” dedi Lamia bakışlarını şaire çevirerek.

Martin Silenus omuzlarını silktilti. “Buradaki Hoyt da unutulmuş bir dinin rahibi. Bu, o vaaz verirken diz çökmemizi gerektirmiyor.”

“Pekâlâ,” diye iç çekti Brawne Lamia. “Sana daha iyi bir neden verelim.” Kadın öyle hızlı hareket etti ki Konsolos göz kırptığında neredeyse hareketi kaçıracaktı. Bir an açık lomberin yanında duruyordu, hemen ardından kamaranın karşısındaki koridora çıkmış tek koluyla Martin Silenus’u havaya kaldırırken devasa elini şairin ince boynuna sarmıştı. “Şuna ne dersin,” dedi, “mantıklı olan şeyi mantıklı olan bu olduğu için yap?”

“Gkkrghh,” sesi çıkarmayı başardı Martin Silenus.

“Güzel,” dedi Lamia sesinde herhangi bir duygu olmaksızın ve şairi yere fırlattı. Silenus bir metre boyunca sendeledi ve neredeyse Peder Hoyt’un üzerine düşüyordu.

“Alın,” dedi yanında iki sinirsel sersemleticiyle dönen Kassad. Birini Sol Weintraub’a uzattı. “Sizin yanınızda ne var?” diye sordu Lamia’ya.

Kadın bol tuniğinin cebine uzanıp çok eski bir tabanca çıkardı.

Kassad bir an için yadigâra baktıktan sonra başıyla onayladı. “Eşinizden ayrılmayın,” dedi. “Kimliğini kesin olarak belirlemediğiniz ve tehdit içerdiği tartışmasız olmayan hiçbir şeye ateş etmeyin.”

“Bu vurmayı düşündüğüm orospuyu tarif ediyor,” dedi hâlâ boğazını ovan Silenus.

Brawne Lamia şaire doğru yarım adım attı. Fedmahn Kassad, “Kapa çeneni! Hadi şu işi halledelim,” dedi. Silenus, Albay’ı takip ederek kamaradan çıktı.

Sol Weintraub Konsolos’un yanına gelip sersemleticiyi ona uzattı. “Kucağımda Rachel varken bu şeyi taşımak istemiyorum. Gidelim mi?”

Konsolos silahı aldı ve başıyla onayladı.

Rüzgârarabası Ağacın Sesi, Şövalye Het Masteen’e dair başka hiçbir iz taşımıyordu. Bir saatlik aramadan sonra ekip kayıp adamın kamerasında bir araya geldi. Oradaki kan daha koyu ve kurumuş görünüyordu.

“Bir şey kaçırmış olma ihtimalimiz var mı?” dedi Peder Hoyt. “Gizli geçitler? Saklı bölmeler?”

“Böyle bir ihtimal var,” dedi Kassad, “ama gemiyi ısı ve hareket sensörleriyle taradım. Gemide fareden büyük herhangi bir şey varsa dahi onu bulamadım.”

“Eğer elinde böyle sensörler varsa,” dedi Silenus, “ne sikime bizi bir saat boyunca geminin her yerinde dolaştırdın?”

“Çünkü doğru araçlar ve giysiler insanın ısı ve nabız taramalarından kaçmasını sağlayabilir.”

“Yani kendi soruma cevap verecek olursam,” dedi Hoyt; gözle görülebilen bir acı vücudundan gelip geçerken bir anlığına duraksadı, “Kaptan Masteen doğru araç ya da giysiyle bir yerlerdeki gizli bir bölmede saklanıyor olabilir.”

“Bu mümkün ama çok olası değil,” dedi Brawne Lamia. “Tahminimce artık gemide değil.”

“Shrike,” dedi Martin Silenus iğrenir bir ses tonuyla. Bu bir soru değildi.

“Belki,” dedi Lamia. “Albay, siz ve Konsolos bu dört saat boyunca nöbetteydiniz. Herhangi bir şey görmediğinize ya da duymadığınıza emin misiniz?”

İki adam da başlarıyla onayladı.

“Gemi sessizdi,” dedi Kassad. “Nöbetim başlamadan önce olsa dahi bir boğuşmayı duyardım.

“Ben de nöbetimden sonra uyumadım,” dedi Konsolos. “Kamaramın duvarı Masteen’inkine komşu. Hiçbir şey duymadım.”

“Eh,” dedi Silenus, “zavallı bok öldürüldüğünde karanlığın içinde silahlarıyla dolaşan iki adamı duyduk. Suçsuz olduklarını söylüyorlar. Sıradaki dava!”

“Masteen öldürüldüyse bile,” dedi Kassad, “ölümasıyla öldürülmedi. Bildiğim sessiz modern silahların hiçbirisi çevreye böylesine kan saçmıyor. Herhangi bir silah sesi duyulmadı –mermi deliği bulunmadı– o yüzden B. Lamia’nın otomatik tabancasının da şüpheli olmadığını varsayıyorum. Eğer bu Kaptan Masteen’in kanıysa o zaman keskin bir silah kullanılmış olmalı.”

“Shrike keskin bir silah,” dedi Martin Silenus.

Lamia küçük çanta yığınının yanına gitti. “Tartışmak hiçbir şeyi çözmez. Masteen’in eşyaları arasında bir şey var mı ona bakalım.”

Peder Hoyt tereddütlü bir şekilde elini kaldırdı. “Bunlar... eh, kişisel eşyalar, öyle değil mi? Buna hakkımız olduğunu sanmıyorum.”

Brawne Lamia kollarını kavuşturdu. “Bakın Peder, eğer Masteen öldüyse bunun onun için bir önemi olmaz. Eğer hâlâ yaşıyorsa eşyalarına bakmak bize onun nerede olduğuna dair bir fikir verebilir. Her halükârda bir ipucu bulmaya çalışmalıyız.”

Hoyt kararsız görünüyordu ama başıyla onayladı. Sonuçta Masteen’in kişisel alanına çok da büyük bir müdahalede bulunmadılar. İlk valizde sadece birkaç iç çamaşırı ve Muir’in Hayat Kitabı’nın bir kopyası vardı. İkinci çanta teker teker sarılmış, hızla kurutulup nemli toprağa gömülmüş yüz fidan barındırıyordu.

“Şövalyelerin ziyaret ettikleri her dünyaya Ebedi Ağaç’ın en az yüz tohumunu ekme zorunluluğu var,” diye açıkladı Konsolos. “Fidanlar genelde tutmuyor ama bu bir gelenek.”

Brawne Lamia yığının en altında duran büyük metal kutuya doğru ilerledi.

“Ona dokunma!” diye çıkıştı Konsolos.

“Neden?”

“O bir Möbius küpü,” diye cevapladı Albay Kassad Konsolos’un yerine. “Sıfır direnç koruma alanının kendi üzerine katlanmasıyla oluşan karbon-karbon bir kabuk.”

“Yani?” dedi Lamia. “Möbius küpleri içinde eşyalar ve objeler barındırıyor. Patlamaya falan kalkmıyorlar.”

“Hayır,” diye onayladı Konsolos, “ama içinde bulunan şeyler patlayabilir. Aslına bakarsan hâlihazırda patlamış olabilir.”

“O boyuttaki bir küp tam ateşlenme anında paketlenildiği sürece bir kilotonluk nükleer patlamayı bile içinde tutabilir,” diye ekledi Fedmahn Kassad.

Lamia kaşlarını çatarak kutuya baktı. “O zaman bunun içindeki bir şeyin Masteen’i öldürmediğini nereden bileceğiz?”

Kassad kutunun tek birleşme yerindeki hafifçe parıldayan yeşil şeridi gösterdi. “Mühürlü. Mührü kırıldıktan sonra bir Möbius küpünü tekrar faal hale getirmek için koruma alanlarının yaratılabildiği bir yerde olmak gerek. Onun içinde her ne varsa bu Kaptan Masteen’e zarar vermedi.”

“Yani ne olduğunu bilmenin bir yolu yok,” dedi Lamia.

“Benim bir tahminim var,” dedi Konsolos.

Diğerleri ona baktılar. Rachel ağlamaya başladığından Sol bir biberonun ısıtıcı şeridini çekti.

“Hatırlıyor musunuz,” dedi Konsolos, “dün Hudut’tayken B. Masteen küp çok önemliymiş gibi davranmıştı; ondan sanki gizli bir silahmış gibi bahsetmişti?”

“Bir silah mı?” dedi Lamia.

“Elbette!” dedi Kassad aniden. “Bir *erg*!”

“Erg mi?” Martin Silenus küçük sandığa baktı. “Erglerin Şövalye ağaçgemilerinde kullanılan güç alanı yaratıkları olduğunu sanıyordum.”

“Öyleler,” dedi Konsolos. “O şeyler üç yüzyıl önce Aldebaran’ın çevresindeki asteroitlerde yaşarken bulundu. Vücutları bir kedinin omurgası boyutunda, genel olarak silikon kıkırdak kaplı piezoelektrik bir sinir sistemi ama küçük dönergemilerinin ürettiği boyuttaki güç alanlarından besleniyorlar... onları manipüle ediyorlar.”

“Peki o boyutta bir şey nasıl böylesi küçük bir kutuya konulabilir?” diye sordu Silenus Möbius küpüne bakarak. “Aynalarla mı?”

“Bir bakıma,” dedi Kassad. “Yaratığın alanı bastırılabilir... ne açlıktan ölmesine neden olacak ne de onu besleyecek şekilde. Kriyojenik füzdeki halimize oldukça benziyor. Ayrıca bu küçük bir tane olmalı. Deyim yerindeyse bir yavru.”

Lamia elini metal kaplamanın üzerinde gezdirdi. “Şövalyeler bu şeyleri kontrol mü ediyor? Onlarla iletişim mi kuruyor?”

“Evet,” dedi Kassad. “Kimse nasıl olduğunu bilmiyor. Bu Kardeşlik’in sırlarından biri. Ama Het Masteen ergin ona yardım edeceğinden emin olmalı, şey konusunda...”

“Shrike,” diye bitirdi Martin Silenus. “Şövalye bu enerji iblisinin Acı’nın Lordu’yla yüzleştğinde gizli silahı olacağını düşündü.” Şair kahkaha attı.

Peder Hoyt boğazını temizledi. “Kilise Hâkimiyet’in... bu yaratıkların... yani erglerin... bilinçli yaratıklar olmadıklarına... dolayısıyla kurtuluş için aday olmadıklarına... dair kararını kabul etti.”

“Ah, onlar bilinçli, Peder,” dedi Konsolos. “Bazı şeyleri bizim hayal edemeyeceğimiz kadar iyi algılıyorlar. Ama zekâdan... kendinin bilincinde olmaktan bahsediyorsanız o zaman zeki bir çekirgenin seviyesini baz almanız gerekiyor. Çekirgeler kurtuluş için aday mı?”

Hoyt hiçbir şey söylemedi. Brawne Lamia konuştu: "Eh, sonuç olarak Kaptan Masteen bu şeyin kendi kurtuluşu olacağını düşündü. Bir şey ters gitti." Çevresindeki kanla kaplanmış duvarlara ve zemindeki kuruyan lekeler baktı. "Hadi buradan çıkalım."

Kuzeydoğudan fırtına yaklaşırken rüzgârarabası kuvveti giderek artan rüzgârla mücadele etti. Yaklaşan fırtınanın alçak gri tavanının altında küçük beyaz bulut öbekleri yarıştı. Otlar dalgalanıp soğuk rüzgârın darbeleriyle eğildi. Ufku aydınlatan küçük ışık dalgalarının ardından rüzgârarabasının pruvasına atılan uyarı ateşleri misali gök gürültüleri duyuldu. Hacılar buz gibi ilk yağmur damlaları düşüp onları kıçtaki büyük kamaraya inmeye zorlamadan önce sessizce manzarayı izlediler.

"Bu onun cübbesinin cebindeydi," dedi Brawne Lamia üzerinde 5 sayısı yazan kâğıt parçasını havaya kaldırarak.

"Yani hikâyesini anlatma sırası Masteen'deydi," diye mırıldandı Konsolos.

Martin Silenus sandalyesini sırtı uzun pencerelere değecek kadar yatırdı. Fırtınanın ışığı satir yüz hatlarının hafif şeytani görünmesine neden oluyordu. "Bir ihtimal daha var," dedi. "Belki de beşinci sıra henüz konuşmamış birindeydi ve o kişi sırasını değiştirmek adına Şövalye'yi öldürdü."

Lamia şaire dik dik baktı. "Yani ya Konsolos ya da ben," dedi düz bir sesle.

Silenus omuzlarını silkti.

Brawne Lamia tuniğinden bir parça daha kâğıt çıkardı. "Altı numara bende. Onu öldürmek bana ne kazandıracaktı? Şimdi sıradaki benim."

"O zaman belki de Masteen'in susturulması gerekiyordu," dedi şair. Tekrar omuzlarını silkti. "Ben şahsen Shrike'in bizi hasat etmeye başladığını düşünüyorum. O şey buradan Keats'e giden yolun yarısına kadar insan katlediyorken Mezarlar'a gitmemize izin vereceğini neden düşündük ki?"

“Bu farklı,” dedi Sol Weintraub. “Bu Shrike Hac Yolculuğu.”
“Ee?”

Ardından gelen sessizlikte Konsolos pencerelere doğru yürüdü. Rüzgârla oradan oraya savrulan sağanak yağmur Deniz’i görmeyi engelliyor ve kurşun kaplı panellerde tangırdıyordu. Araba gıcırdadı ve yolculuğunun bir sonraki ayağına başlarken sancağa doğru iyice yattı.

“B. Lamia,” diye sordu Albay Kassad, “hikâyenizi şimdi anlatmak ister misiniz?”

Lamia kollarını kavuşturdu ve yağmur sularının çizgi çizgi aktığı cama baktı. “Hayır. Şu lanet olasıca gemiden inene kadar bekleyelim. Burası buram buram ölüm kokuyor.”

Rüzgârarabası Hacıların Dinlencesi Limanı’na öğleden sonranın ortalarına ulaştı ama fırtına ve yorgun ışık bitap yolcuların akşam saatleri olmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Konsolos yolculuklarının sondan bir önceki ayağının başlangıcı olan bu yerde Shrike Tapınağı temsilcileriyle karşılaşmayı bekliyordu ama Hacıların Dinlencesi de Konsolos’a en az Hudut’un olduğu kadar boş geldi.

Dağın eteklerine yaklaşmak ve Dizgin Menzili’ni ilk kez görmek kararı görmek kadar heyecan vericiydi ve altı hacı adayının da devam eden soğuk yağmura rağmen güverteye çıkmasına neden oldu. Dağın etekleri kuru ve duygusaldı, kahverengi kıvrımları ve ani yükselişleri Çayır Denizi’nin tek renkli yeşilliğiyle güçlü bir tezat oluşturunuyordu. İlerideki dokuz bin metrelik zirveler, sadece yakında alçak bulutlarla kaplanacak gri-beyaz yüzeyler olarak seçilebiliyordu ama tepesi kesilmiş halde dahi insanın gözünü alacak kadar güçlüydü. Kar, Hacıların Dinlencesi olan yanık barakalar ve ucuz oteller dizisinin hemen üzerine kadar iniyordu.

“Eğer teleferiği yok ettilerse işimiz bitti,” diye mırıldandı Konsolos. Bu, şu âna kadar yasak olan düşünce, midesini kaldırdı.

“İlk beş kuleyi görüyorum,” dedi Albay Kassad elektronik dürbününü kullanarak. “Sağlam görünüyorlar.”

“Vagona dair bir iz var mı?”

“Hayır... bekle, evet. İstasyon platformunun girişinde bir tane var.”

“Hareket eden var mı?” diye sordu, eğer teleferik çalışmıyorsa durumlarının ne kadar çaresiz olduğunu net bir şekilde anlayan Martin Silenus.

“Hayır.”

Konsolos başını iki yana salladı. En kötü hava koşullarında, hiç yolcu olmadığında dahi vagonlar koca kabloları esnek ve buzsuz tutmak için harekete devam ederdi.

Altılı rüzgârarabası yelkenlerini toplayıp iskelesini indirmeden önce valizlerini güverteye çıkarmışlardı. Hepsi artık hava koşulları yüzünden kalın kabanlar giyiyordu: Kassad’ın üzerinde KUVVETLER’e ait termo-kamuflej pelerin vardı; Brawne Lamia artık çoktan unutulmuş nedenler yüzünden trençkot olarak adlandırılmış uzun bir giysi giyiyordu; Martin Silenus rüzgâr yüzünden zaman zaman siyah, zaman zaman gri görünen kalın kürklere sarınmıştı; Peder Hoyt’un giydiği uzun, siyah kaban onun hiç olmadığı kadar çok korkuluğa benzemesine neden oluyordu; Sol Weintraub’ın üzerinde hem kendini hem çocuğu kaplayan kalın, kaz tüyü bir kaban vardı; Konsolos ise karısının ona on yıllar önce verdiği, artık incelse de hâlâ işe yarayan pardösüsünü giymişti.

“Kaptan Masteen’in eşyaları ne olacak?” diye sordu Sol sürme iskelenin başında dururken. Kassad kasabayı incelemek için önden gitmişti.

“Onları yukarı çıkardım,” dedi Lamia. “Yanımızda götüreceğiz.”

“Bu bir sebepten dolayı doğru gelmiyor,” dedi Peder Hoyt. “Yani öylece yola devam etmek. Bir çeşit... tören olmalıydı. Bir adamın ölümüne duyduğumuz saygıyı göstermeliydik.”

“Ölmüş olabileceğine,” diye hatırlattı Lamia ve kırk kiloluk sırt çantasını tek eliyle kolayca kaldırdı.

Hoyt inanmaz görünüyordu. “Gerçekten B. Masteen’in hayatta olabileceğine inanıyor muzunuz?”

“Hayır,” dedi Lamia. Kar taneleri koyu renk saçlarına yerleşti.

Kassad iskelenin sonundan elini sallayarak onları çağırdı ve valizlerini sessiz rüzgârarabasından aşağı indirdiler. Hiç kimse geriye bakmadı.

“Boş mu?” diye seslendi Lamia Albay’a yaklaşırlarken. Uzun boylu adamın cübbesi gri ve siyah bukalemun şeklinde gözden kayboluyordu.

“Boş.”

“Ceset var mı?”

“Hayır,” dedi Kassad. Sol’la Konsolos’a döndü. “Geminin mutfağındaki şeyleri aldınız mı?”

İki adam da başıyla onayladı.

“Hangi şeyleri?” diye sordu Silenus.

“Bir haftalık yiyecek,” dedi Kassad ve teleferik istasyonuna çıkan tepeye bakmak için döndü. Konsolos ilk kez Albay’ın dirseğindeki, cübbenin altından güçlkle seçilebilen uzun hücum silahını gördü. “Buranın ötesinde erzak bulabileceğimizden emin değiliz.”

Acaba bundan bir hafta sonra hayatta olabilecek miyiz, diye düşündü Konsolos. Hiçbir şey söylemedi.

Eşyaları istasyona iki seferde taşıdılar. Rüzgâr karanlık binaların açık pencereleri ve kırık kubbeleri arasında ısıklık çalıyordu. İkinci seferde Konsolos Masteen’in Möbius küpünün bir tarafından tutarken diğer ucunda da Lenar Hoyt oflayıp pufluyordu.

“O erg şeyini niye yanımıza alıyoruz?” dedi Hoyt nefes nefese, istasyona çıkan metal merdivenlerin altına ulaştıklarında. Pas, platformu turuncu bir yosun gibi kaplamış ve lekelemişti.

“Bilmiyorum,” dedi Konsolos kendisi de nefes almakta güçlük çekerek.

Terminaldeki platformdan ayır Denizi'nin ilerisine kadar görebiliyorlardı. Rüzgârarabası onu bıraktıkları yerde, yelkenleri inik, karanlık, cansız bir Şey olarak bekliyordu. Kar fırtınası ayır boyunca uzanıp sayısız yüksek otun üzerinde beyaz Őapkalar varmış illüzyonu yaratıyordu.

“Eşyaları vagona taşıyın,” diye seslendi Kassad. “Ben de gidip hareket dişlileri oradaki kumanda kabininden çalıştırılabilir mi bakayım.”

“Otomatik değil mi?” diye sordu Martin Silenus, küçük başı kalın k rklerin arasında neredeyse kaybolmuş halde. “Tıpkı rüzgârarabası gibi.”

“Sanmıyorum,” dedi Kassad. “Hadi içeri girin, ben aleti çalıştırabilir miyim bakayım.”

“Ya sensiz giderse?” diye seslendi Lamia, Albay'ın uzaklaşan sırtına doğru.

“Gitmez.”

Teleferik vagonunun içi soğuk ve  n kamaradaki metal banklarla arkadaki daha küçük alandaki bir düzine kaba yatak hariç boştu. Vagon büyüktü: en az sekiz metre uzunlukta ve beş metre genişlikte. Arka kamara öndeki kabinden üzerinde kapısı olmayan bir açıklığa sahip ince metal bir duvarla ayrılmıştı. Bu kı kamarasının dolap boyutundaki köşesine bir tuvalet yerleştirilmişti. Bel y ksekliliğinden başlayan pencereler  n kamaranın tavanına kadar uzanıyordu.

Hacılar valizlerini geniş zeminin ortasına bırakıp sıcak kalmak için zıpladılar, kollarını salladılar ve başka Şekillerde hareket ettiler. Martin Silenus banklardan birine boylu boyunca uzandı ve sarındığı k rklerin arasından sadece ayakları ile başının üstü ıktı. “Unutmuşum,” dedi, “bu lanet olasıca Őeydeki ısıtıcı nasıl alışıyor?”

Konsolos sönük panel ışıklarına baktı. “Elektrikli. Albay harekete geçirdiğinde ısıtıcı da çalışacak.”

“Eğer Albay harekete geçirebilirse,” dedi Silenus.

Sol Weintraub, Rachel'in bezini değiştirmişti. şimdi onu tekrar bir bebek termal giysisine sokup kollarında salladı. "Ben bildiğiniz gibi daha önce buraya gelmedim," dedi. "Siz ikiniz geldiniz mi?"

"Evet," dedi şair.

"Hayır," dedi Konsolos. "Ama teleferiğin fotoğraflarını gördüm."

"Kassad bir keresinde Keats'e bu şekilde döndüğünü söylemişti," diye seslendi Brawne Lamia diğer odadan.

"Bence..." diye konuşmaya başladı Sol Weintraub ama kocaman dişlilerin sürtünme sesi, uzun vagonun vahşice sallanması ve ardından birdenbire hareket etmeye başlayan kablolarla öne doğru atılmasıyla sözü kesildi. Herkes platform tarafındaki pencereye koştu.

Kassad kontrol kabininin uzun merdivenini tırmanmadan önce eşyalarını vagona atmıştı. şimdi kabinin kapısında belirip uzun merdivenden kayarak indi ve vagona doğru koştu. Vagon şimdiden platformun biniş alanını geçmek üzereydi.

"Yetişemeyecek," diye fısıldadı Peder Hoyt.

Kassad son on metreyi bacakları imkânsız derecede uzun görünen bir çizgi kahraman gibi koştu.

Teleferik vagonu yükleme alanından kayıp istasyonda serbestçe sallandı. Vagonla istasyon arasındaki mesafe açıldı. Aşağıdaki kayalarla arada sekiz metre mesafe vardı. Platform zemini buzdan kayganlaşmıştı. Kassad vagonun uzaklaşmasına rağmen son hız koştu.

"Hadi!" diye çığlık attı Brawne Lamia. Diğerleri de bağrıştılar.

Konsolos vagon yukarı ve ileri doğru giderken kabloları kaplayan buzun çatlayıp düşüşünü izledi. Arkasına baktı. Çok fazla alan kalmamıştı. Kassad'ın ulaşması mümkün değildi.

Fedmahn Kassad platformun kıyısına ulaştığında inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Lusus'taki bir hayvanat bahçesinde gördüğü Eski Dünya jaguarı Konsolos'un aklına bir kez daha geldi. Bir yanı Albay'ın, buzda ayağı kayıp uzun bacakları yatay şekilde havada uçarak sessizce aşağıdaki kar kaplı kayalara

düşmesini bekledi. Bunun yerine Kassad sonsuz bir an boyunca uçuyormuş gibi göründü; uzun kolları uzatılmıştı ve pelerini arkasında uçuşuyordu. Vagonun arkasında gözden kayboldu.

Bir gumbürtü geldi ve onu hiç kimsenin konuşmadığı ya da hareket etmediği uzun bir dakika izledi. Artık kırk metre yüksektelerdi ve ilk kuleye doğru tırmanıyorlardı. Bir saniye sonra vagonun köşesinde Kassad görünür hale geldi, kendini bir dizi buz kaplı oyuk ve tutacak yardımıyla çekiyordu. Brawne Lamia kabinin kapısını hızla açtı. On el Kassad'ı içeri çekmeye yardım etti.

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Peder Hoyt.

Albay derin bir nefes aldı ve kasvetli bir şekilde gülümsedi. "Emniyet freni vardı. Kolu bir kum torbasıyla sabitlemek zorunda kaldım. İkinci bir deneme için vagonu geri getirmek istemedim."

Martin Silenus hızla yaklaşan destek kulesini ve hemen ötesindeki bulut kaplı tavanı işaret etti. Kablo hiçliğe doğru uzanıyordu. "Sanırım şimdi istesek de istemesek de dağları geçeceğiz."

"Dağları geçmemiz ne kadar sürecek?" diye sordu Hoyt.

"On iki saat. Belki biraz daha az. Bazen rüzgâr arttığında ya da buzlanma çok olduğunda makinistler vagonları durdurur."

"Bu yolculukta durmayacağız," dedi Kassad.

"Tabii bir yerlerde kablo kopmadıysa," dedi şair. "Ya da bir engele çarpmazsak."

"Kes sesini," dedi Lamia. "Kim biraz yemek ısıtmak ister?"

"Bakın," dedi Konsolos.

Öndeki pencerelere doğru ilerlediler. Teleferik dağın eteklerindeki son kahverengi kıvrımın yüz metre tepesine tırmandı. Kilometrelerce aşağıda ve arkada kalan istasyonun, Hacıların Dinlencesi'nin perili barakalarını ve hareketsiz rüzgârarabasını son kez gördüler.

Ardından kar ve yoğun bulutlar onları kuşattı.

Teleferik vagonunda düzgün bir mutfak yoktu ama kıçtaki bölmede bir soğuk hava kutusu ve yiyecekleri ısıtabilecekleri bir

mikrodalga fırın vardı. Lamia ve Weintraub rüzgârarabasının mutfağından aldıkları çeşitli etler ile sebzeleri birleştirerek yahni sayılabilecek bir şey ortaya çıkardılar. Martin Silenus, Benares'ten ve rüzgârarabasından aldığı şişeleri getirmişti, yahniyle Hyperion Burgonya şarabının iyi gideceğine karar verdi.

Yemeklerini bitirmek üzerelerken pencerelere baskı yapan kasvet aydınlandı ve ardından tamamen ortadan kalktı. Konsolos oturduğu bankta arkaya dönüp güneşin birdenbire tekrar ortaya çıkmasını ve teleferik vagonunu yüce altın rengi ışıkla dolduruşunu izledi.

Gruptaki herkes iç çekti. Hava saatler önce kararmış gibiydi ama şimdi, dağların tepelerinin ada dizisi gibi görüldüğü bulut denizinin üzerine çıktıklarından mükemmel bir gün batımıyla ödüllendirilmişlerdi. Hyperion'ın göğü gündüz vakti sahip olduğu gök yeşili parıltıdan akşamın sonsuz lacivertine dönüşüyor ve kırmızı-altın rengi güneş bulut tepeleriyle buz ve kayadan oluşan kocaman zirveleri ateşe veriyordu. Konsolos çevresine baktı. Yarım dakika önce loş ışıktaki gri ve küçük görünen yoldaşları şimdi gün batımının altın rengiyle parıldıyorlardı.

Martin Silenus kadehini kaldırdı. "Tanrı aşkına, bu çok daha iyi."

Konsolos başını kaldırıp üzerinde yolculuk ettikleri hatta, iplik inceliğinde ileri kadar uzanıp sonra gözden kaybolan devasa kabloya baktı. Bir sonraki destek kulesi altın ışığın etkisiyle birkaç kilometre ötedeki bir zirvede parıldıyordu.

"Yüz doksan iki direk," dedi Silenus bir gezi rehberinin tek düze bıkkın ses tonuyla. "Her direk dur-alaşımı ve saçaklı karbondan yapılma ve seksen üç metre yüksekliğinde."

"Çok yüksekte olmalıyız," dedi Brawne Lamia kısıp bir sesle.

"Doksan altı kilometrelik teleferik yolculuğunun en yüksek noktası Dryden Dağı'nın zirvesinde, yani Dizgin Menzili'nin beşinci en yüksek tepesinde; tam olarak dokuz bin iki yüz kırk altı metre yüksekte," diye devam etti Martin Silenus.

Albay Kassad çevresine baktı. “Kabin basınçlı. Değişimi bir süre önce hissettim.”

“Bakın,” dedi Brawne Lamia.

Güneş uzun süre boyunca ufuk çizgisindeki bulutların üzerinde durmuştu. Şimdi daha da alçalmıştı; fırtına bulutlarının derinliklerini alttan alevlendirmiş gibi görünüyor ve dünyanın batı kıyısının tamamı binbir renge boyanıyordu. Zirvelerin batı tarafı boyunca kar saçakları ve buz öbekleri parlıyor, bunlar yükselen teleferiğin bir kilometre ya da daha fazla tepesine çıkıyordu. Koyulaşan gök kubbede parlak olan yıldızlardan birkaçı belirdi.

Konsolos, Brawne Lamia’ya döndü. “Neden hikâyenizi şimdi anlatmıyorsunuz, B. Lamia. Sığınak’a gelmeden önce uyumak isteriz.”

Lamia şarabının kalanını da içti. “Herkes şimdi mi dinlemek istiyor?”

Gül rengindeki alaca karanlıkta başlar sallandı. Martin Silenus omuzlarını silkti.

“Pekâlâ,” dedi Brawne Lamia. Boş kadehini bıraktı, dizlerini üzerlerine dirseklerini koyabileceği gibi bankın üzerine çekti ve hikâyesine başladı.

DEDEKTİFİN HİKÂYESİ

“Uzun Veda”

Adam ofisimden içeri adım atar atmaz bu davanın özel olacağını biliyordum. Adam çok güzeldi. Bunu derken kadınsı olduğunu ya da erkek bir model, bir HTV yıldızı gibi “hoş” görüldüğünü kastetmiyorum, sadece... güzeldi.

Kısa boyluydu; boyu benden uzun değildi ve ben Lusus'un 1,3 G'lik yer çekiminde doğup yetiştim. Ziyaretçimin Lususlu olmadığı aşıkardı; derli toplu vücudu Ağ standartlarına göre düzgün orantılara sahip, atletik ama zayıftı. Yüzü amaç dolu bir enerjinin eseri gibiydi: dar alın, çıkık elmacık kemikleri, küçük burun, sağlam çene ve hem erotik tarafını hem de inatçılığını belli eden geniş bir ağız. Gözleri büyük ve ela rengiydi. Yirmi standart yaşlarında görünüyordu.

Şunu anlamanız gerekiyor ki tüm bu ayrıntıları içeri girdiği anda fark etmedim. İlk düşüncem, bu bir müşteri mi, oldu. İkincisiyse, siktir, bu adam çok güzel.

"B. Lamia?"

"Evet."

"Tüm Ağ Dedektiflik'ten B. Brawne Lamia?"

"Evet."

Sanki buna tam da inanamıyormuş gibi çevresine baktı. Bu bakışı anlıyordum. Ofisim Lusus'taki Demir Domuz'un Eski Kazı bölümündeki eski bir endüstriyel kovanın yirmi üçüncü katındaydı. İçerideki üç büyük pencere, Kovan'ın yukarısındaki akıtan devasa filtre sağ olsun, her zaman karanlık ve her zaman yağmurlu olan Bakım Çukuru 9'a bakıyordu. Manzara çoğunlukla terk edilmiş otomatik yükleme iskelelerinden ve paslı direklerden oluşuyordu.

Her neyse, sonuçta ucuzdu. Ve müşterilerimin çoğunluğu ofise gelmektense aramayı tercih ediyordu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu, belli ki gerçek bir dedektiflik ofisinin böylesine bir harabede faaliyet göstermesinden tatmin olmuştu.

"Elbette," dedim ve elimle bir sandalyeyi işaret ettim. "B... ee?"

"Johnny," dedi.

Bana kendine adıyla hitap ettirecek biri gibi gelmemişti. Bir yanı para kokuyordu. Bunun sebebi giysileri değildi —siyah ve gri renkte, yeterince sıradan giysiler giymişti; gerçi kullanılan ku-

maşlar ortalamanın üzerindeydi— bir sebeple mevki sahibi olduğu hissi uyandırıyor. Aksanında tuhaf bir yan vardı. Lehçeleri ayırt etmekte iyiydim —mesleğimde yararlı oluyordu— ama bu adamın hangi yerel bölgeden olduğu bir yana, hangi gezegenden olduğunu dahi çıkaramamıştım.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Johnny?” O içeri girerken kaldırmaya hazırlandığım viski şişesini işaret ettim.

Johnny başını iki yana salladı. Belki de şişeden içmesini istediğimi düşünmüştü. Lanet olsun, bundan daha kaliteliydim. Su sebilinin yanında kâğıt bardaklar vardı. “B. Lamia,” dedi adam, muğlaklığıyla beni hâlâ rahatsız eden kültürlü aksanıyla, “bir dedektife ihtiyacım var.”

“Benim işim bu.”

Duraksadı. Utangaçtı. Müşterilerimin birçoğu bana işin ne olduğunu söylemeye çekinirdi. İşimin yüzde doksan beşinin boşanmalardan ve aile içi şeylerden ibaret olduğu düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi. Adamın konuşmasını bekledim.

“Bu biraz hassas bir konu,” dedi sonunda.

“Evet, B... ah, Johnny, yaptığım işlerin çoğu o kategoriye giriyor. Ağ kanununa tabiyim, müşterilerimle ilgili her şey Gizliliğin Korunması Yasası’na bağlı. Bana söyleyeceğin her şey gizli bilgi, şu an konuşuyor olduğumuz gerçeği bile. Beni tutmamaya karar versen dahi.” Bu aslında yetkililer dosyalarımı istedikleri an ele geçirebilecekleri için tam bir saçmalıktı ama bu adamın biraz yardıma ihtiyacı olduğunu hissetmiştim. Tanrım, adam çok güzeldi.

“Hı hı,” dedi adam ve tekrar çevresine baktı. Öne doğru eğildi. “B. Lamia, bir cinayeti araştırmanızı isteyeceğim.”

Bu dikkatimi çekmeyi başardı. O âna kadar ayaklarım masanın üzerinde geriye yaslanmış şekilde oturuyordum; şimdi dikleşip ileri eğildim. “Bir cinayet mi? Emin misin? Polisler ne olacak?”

“Onlar bununla ilgilenmiyor.”

“Bu mümkün değil,” dedim, bir müşteriden ziyade bir kaçıkla uğraştığım hissi içime çökerken. “Bir cinayeti yetkililerden gizlemek suçtur.” Düşündüğüm şey şuydu: *Katil sen misin, Johnny?*

Adam gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Bu koşullarda değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, B. Lamia, bir cinayet işlendi ama polis –ne yerel polis ne de Hâkimiyet polisinin– bu konuda ne bilgisi var ne de yetkisi.”

“Mümkün değil,” dedim tekrar. Dışarıda endüstriyel bir kaynak hamlacının kıvılcımları çukur boyunca paslı yağmurla birlikte saçıldı. “Açıkla.”

“Ağ dışında bir cinayet gerçekleşti. Hamilik’in dışında. Yerel yetkililerin olmadığı bir yerde.”

Bu mantıklıydı. Bir bakıma. Gerçi ne kadar uğraşırsam uğraşayım nereden bahsettiğini çözemiyordun. Taşra yerleşim yerlerinde ve kolonilerde bile polis vardı. Bir tür uzay gemisinde mi? I-ıh. Yıldızlararası Yolculuk Otoriteleri’nin orada yetkisi vardı.

“Anlıyorum,” dedim. Birkaç haftadır herhangi bir davaya bakmamıştım. “Pekâlâ, bana detayları anlat.”

“Ve davayı kabul etmeseniz de konuşmalarımız gizli kalacak, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Eğer davayı alırsanız sadece bana rapor vermeyi kabul ediyormusunuz?”

“Elbette.”

Müstakbel müşterim tereddüt edip parmaklarıyla çenesini ovdu. Elleri çok zarıftı. “Pekâlâ,” dedi sonunda.

“En baştan başla,” dedim. “Kim öldürüldü?”

Johnny dikkatli bir öğrenci gibi dikleşti. İçtenliği konusunda şüpheye yer yoktu. Şöyle dedi: “Ben.”

• • •

Hikâyeyi ağzından almak on dakika sürdü. Anlatmayı tamamladığında artık onun deli olduğunu düşünmüyordum. Ben deliydim. En azından bu işi kabul edersem öyle olacaktım.

Johnny –gerçek adı rakamlar, harfler ve işaretlerden oluşan kolum kadar bir kod dizisiydi– bir sibriddi.

Sibridler hakkında bir şeyler duymuştum. Kim duymamıştı ki? İlk kocamı onlardan biri olmakla suçlamıştım. Ama onlardan biriyle aynı odada oturmayı hiç beklememiştim. Ya da o şeyi lanet olası derecede çekici bulmayı.

Johnny YZ'ydi. Bilinci, benliği ya da adına her ne diyorsanız o şeyi TeknoÇekirdek'in megaveriküresi veri tabanında bir yerlerde süzülüyordu. Senato'nun şu anki CEO'su ya da çöp toplayıcı YZ'ler hariç herkes gibi benim de TeknoÇekirdek'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. YZ'ler üç yüzyıldan daha önce –benim zamanımdan önce– insan kontrolünden barışçıl bir şekilde ayrılmışlardı; şu an Her Şey'e danışmanlık yaparak, verikürelerini denetleyerek ve tahmin yeteneklerini zaman zaman büyük hatalarla doğal felaketleri önlemek için kullanarak Hâkimiyet'e mütteliklik etse de TeknoÇekirdek, genel olarak anlaşılabilir ve kesinlikle insani olmayan işlerini özel şekilde yürütürdü.

Bu bana yeterince adil geliyordu.

Genelde YZ'ler insanlarla ya da insan makinelerle işlerini veriküresi üzerinden yürütürler. Eğer ihtiyaç duyarlarsa interaktif bir hologram yaratabilirler... Maui Vaadi birleşmesi sırasında antlaşmayı imzalayan TeknoÇekirdek elçilerinin eski hologram yıldızı Tyrone Bathwaite'e ne kadar da benzediklerini hatırladım.

Sibridler ise tamamen farklı bir mesele. İnsan genetik soyundan yaratıldıklarından görünüş ve davranış olarak androidlerin olmasına hiç izin verilmediği kadar insansılar. TeknoÇekirdek ve Hâkimiyet arasındaki antlaşmalar sadece bir avuç sibridin olmasına izin veriyor.

Johnny'ye baktım. Masamın karşısında oturan mükemmel vücut ve büyüleyici kişilik bir YZ'nin bakış açısıyla sadece bir uzantıdan, dolaylı bir uzuvdan ibaretti; bir bakıma daha karmaşık olsa da on binlerce benzeri sensörden, manipülatörden, otonom birimden ya da YZ'nin günlük işlerinde kullandığı diğer dolaylı uzuvlardan daha önemli değildi. "Johnny"yi ıskartaya çıkarmak YZ için muhtemelen benim tırnağımı keserken yaşadığım rahatsızlıktan fazlası olmayacaktı.

Ne yazık, diye düşündüm.

"Bir sibrid," dedim.

"Evet. Lisanslı. Dünyalarağı kullanıcı vizem var."

"Güzel," dediğimi işittim. "Ve biri... senin sibridini öldürdü ve sen de bunun kim olduğunu bulmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedi genç adam. Kızıl kahve bukleleri vardı. Aksanı gibi saç stilinin de nereden geldiğini algılayamıyordum. Bir şekilde antika geliyordu ama bir yerlerde görmüştüm. "Katledilen sadece bu beden değil. Saldırganım beni öldürdü."

"Seni mi?"

"Evet."

"Seni yani... ee... YZ'nin kendisini mi?"

"Aynen öyle."

Anlamamıştım; YZ'ler ölemezdi. En azından Ağ'daki herhangi birinin bildiği kadarıyla. "Anlamıyorum," dedim.

Johnny başıyla onayladı. "İnsan bilincinin aksine ki o... sanırım fikir birliği bu yönde... ölümle yok edilebilir, benim bilincime son verilemez. Fakat saldırının sonucunda bir... kesinti oldu. Elimde... ee... nasıl desem... anılarımın, kişiliğimin, vesairemin, yedekleri olsa da bir kayıp yaşandı. Saldırıda bazı veriler yok edildi. Bu bakımdan saldırgan cinayet işledi."

"Anlıyorum," diye yalan söyledim. Bir nefes aldım. "Peki ya YZ otoriteleri... tabii böyle bir şey varsa... ya da Hâkimiyet siber polisleri? Gitmen gereken kişiler onlar değil mi?"

"Kişisel nedenlerden ötürü," dedi sibrid olarak görmeye çalıştığım çekici genç adam, "bu kaynaklara danışmamam önemli hatta gerekli."

Tek kaşımı kaldırdım. Bu kulağa sıradan müşterilerimden biri gibi geliyordu.

"Sizi temin ederim ki," dedi adam, "yasa dışı bir şey yok. Ahlak dışı da. Sadece... bu benim açıklayamayacağım seviyede utanç verici."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bak, Johnny. Bu oldukça yarım yamalak bir hikâye. Demek istediğim, sibrid olduğuna dair tek kanıtım senin sözlerin. Sen bir dolandırıcı bile olabilirsin, bunu bilemem."

Adam şaşırmış göründü. "Bunu hiç düşünmemiştim. Size söylediğim kişi olduğumu nasıl kanıtlamamı istersiniz?"

Bir saniye bile tereddüt etmedim. "TransAğ'daki banka hesabıma bir milyon mark yatır," dedim.

Johnny gülümsedi. Tam o anda telefonum çaldı ve arkasında TransAğ kod bloğunun uçtuğu bezgin bir adamın görüntüsü belirdi. "Affedersiniz, B. Lamia fakat... e... bu boyutta bir girdinin ardından uzun zamanlı yatırım seçeneklerimizi ya da karşılıklı güvenceli pazar fırsatlarını değerlendirmek ister misiniz, diye merak ettik."

"Daha sonra," dedim.

Banka müdürü başıyla onayladı ve ortadan kayboldu.

"Bu bir simülasyon olabilir," dedim.

Johnny'nin gülümseyişi hoştu. "Evet ama bu bile yeterince tatmin edici bir gösteri olur, öyle değil mi?"

"Tam olarak değil."

Adam omuzlarını silkti. "Benim söylediğim kişi olduğumu varsayarsak, bu davayı kabul edecek misiniz?"

"Evet." İç çektim. "Ama bir şey var. Ücretim bir milyon mark değil. Günlük beş yüz artı masrafları alıyorum."

Sibrid başıyla onayladı. “Bu, davayı alacağınız anlamına mı geliyor?”

Ayağa kalktım, şapkamı taktım ve pencerenin kenarındaki askıdan eski kabanımı aldım. Masanın en alt çekmecesine eğildim ve babamın tabancasını hiç belli etmeden kabanımın cebine soktum. “Hadi gidelim,” dedim.

“Tabii,” dedi Johnny. “Nereye?”

“Öldürüldüğün yeri görmek istiyorum.”

Klişeye göre Lusus'ta doğan herkes Kovan'dan ayrılmaktan nefret eder ve bir alışveriş merkezinden daha fazla açık alana sahip herhangi bir yere gittiğimizde hemen açık alan korkusuna kapılırız. İşin gerçeği işlerimin çoğunun dünyadışından geldiği... ya da oraya gitmemi gerektirdiği. Genelde alanaştıran sistemini kullanıp yeni bir sayfa açmak için kimlik değiştiren avantacıları kovalıyorum. Farklı bir gezegende buluşmanın ortaya çıkmalarını engelleyeceğini düşünen aldatan eşlerin peşine düşüyorum. Kayıp çocukları ve ebeveynleri arıyorum.

Yine de Demir Domuz Meydan alanaştıranından sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen boş, taş bir platoya adım attığımda bana bir anlığına tereddüt ettirecek kadar şaşırdım. Etrafta, arkamızdaki alanaştıran portalının bronz dikdörtgeni hariç medeniyete dair hiçbir iz yoktu. Hava çürük yumurta gibi kokuyordu. Gökyüzü kustumuk gibi görünen bulutların kaynadığı sarı-kahverengi bir kazandı. Çevremizdeki zemin pullu ve griydi, yosun dâhil görünebilen hiçbir canlı türü yoktu. Ufuk çizgisinin ne kadar ileride olduğuna dair en ufak fıkre sahip değildim ama yüksekte olduğumuzu hissediyordum ve uzak görünüyordu, ayrıca uzaklarda da ağaca, çalıya ya da hayvan hayatına dair hiçbir iz yoktu.

“Hangi cehennemdeyiz?” diye sordum. Ağ'daki tüm dünyaları bildiğime emindim.

“Madhya,” dedi Johnny, bunu “Mudye,” dermiş gibi söyleyerek.

“Buranın adını hiç duymadım,” dedim, bir elimi cebime atıp babamın otomatik tabancasının inci kakmalı kabzasını kavradım.

“Burası henüz resmi olarak Ağ’ın bir parçası değil,” dedi sibrid. “Resmi olarak Parvati’nin bir kolonisi. Ama oradaki KUV-VETLER üssünden sadece birkaç ışık yılı uzakta ve alanaştıran bağlantıları Madhya Hamilik’e katılmadan önce kuruldu.”

Issızlığa baktım. Hidrojen sülfat kokusu midemi bulandırıyor ve giysilerimin üzerine kusacağımdan endişeleniyordum. “Koloniler mi? Yakında mı?”

“Hayır, gezegenin diğer tarafında birkaç küçük şehir var.”

“En yakındaki yerleşim yeri hangisi?”

“Nanda Devi. Üç yüz kişilik bir kasaba. Güneye doğru iki bin kilometreden fazla mesafede.”

“O zaman alanaştıran portalını neden buraya koymuşlar?”

“Potansiyel maden alanları için,” dedi Johnny. Eliyle platoyu işaret etti. “Ağır metaller. Konsorsiyum bu yarım kürede yüzün üzerinde alanaştıran portalına izin verdi, imar başladığında rahat ulaşabilmek adına.”

“Peki,” dedim. “Burası birini öldürmek için güzel bir yer. Sen neden buraya geldin?”

“Bilmiyorum. Anılarımın o bölümü kayboldu.”

“Kiminle birlikte geldin?”

“Bunu da bilmiyorum.”

“Ne biliyorsun?”

Genç adam zarif ellerini ceplerine soktu. “Bana saldıran her kimse... her neyse... Çekirdek’in AIDS II virüsü olarak bildiği bir silahla saldırdı.”

“O da ne?”

“AIDS II Hicret’ten çok önceki insanlara özgü bir salgın hastalıktı,” dedi Johnny. “Bağışıklık sistemini etkisiz bırakıyor. Bu... virüs... YZ’lerde de aynı şekilde çalışıyor. Bir saniyeden kısa süre içinde güvenlik sistemlerine sızıyor ve ölümcül fagosit

programlarını konağa karşı saldırıya geçiriyor... yani YZ'nin kendisine. Bana."

"Bu virüsü doğal yollarla kapmış olamaz mısınız?"

Johnny gülümsedi. "İmkânsız. Bu, silah yarasıyla gelen birine kurşunun üzerine kendisinin düşüp düşmediğini sormakla eş değer bir şey."

Omuzlarımı silktim. "Bak, eğer veri şebekesi ya da YZ uzmanı arıyorsan yanlış kadına geldin. Yirmi milyar diğer aptal gibi küreye erişmek hariç hayalet dünyaya dair hiçbir şey bilmiyorum." Bunun onu kızdırmasını bekleyerek eski terimi kullanmıştım.

"Biliyorum," dedi Johnny serinkanlılığını koruyarak. "Yapmanızı istediğim şey bu değil."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni buraya kimin getirip öldürdüğünü bulun. Ve bunu neden yaptığını."

"Pekâlâ. Neden cinayetin burada gerçekleştiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü yeniden... yapılandırıldığımda sibridimin kontrolünü burada kazandım."

"Yani virüs seni yok ederken sibridin hiçbir şey yapamaz halde olduğunu mu kastediyorsun?"

"Evet."

"Peki bu ne kadar sürdü?"

"Ölümüm mü? Yedek kişiliğimin faal hale gelmesi neredeyse bir dakika sürdü."

Kahkaha attım. Kendime engel olamamıştım.

"Komik olan şey ne, B. Lamia?"

"Senin ölüm kavramın," dedim.

Ela gözleri hüznü göründü. "Bu belki size komik geliyor olabilir ama TeknoÇekirdek'in bir biriminin yaşadığı bir dakikalık... bağlantı kesintisinin... ne anlama geldiğine dair en ufak fikriniz yok. Bu sonsuz bir zaman ve bilgi. Bir milenyumluk iletişim kesintisi."

“Evet,” dedim kendi gözyaşlarıma hâkim olmakta hiçbir güçlük çekmeyerek. “Peki bedenini, sibridin sen kişilik kasetlerini değiştirirken ya da her ne yapıyorsan onu yapıyorken ne yaptı?”

“Komada olduğunu varsayıyorum.”

“Kendi kendisini idare edemiyor mu?”

“Ah, edebiliyor ama genel sistem çöküntüsü yaşarken değil.”

“Peki nerede kendine geldin?”

“Efendim?”

“Sibridini tekrar çalıştırdığında neredeydi?”

Johnny anladığını gösterir şekilde başını salladı. Alanaştırardan beş metreden az uzaklıktaki bir kayayı işaret etti. “Orada yatıyordum.”

“Bu tarafında mı diğer tarafında mı?”

“Diğer tarafında.”

Gidip orayı inceledim. Kan yoktu. Not yoktu. Orada herhangi bir cinayet silahı bırakılmamıştı. Johnny’nin bedeninin bir dakikalık sonsuzluk boyunca orada yattığını gösteren herhangi bir şey ya da bir ayak izi bile yoktu. Bir polis adli tıp ekibi orada bırakılmış mikroskobik ve biyotik ipuçlarına dair kitaplar yazabilirdi ama benim tek görebildiğim şey sert bir kayaydı.

“Eğer anıların gerçekten silindiyse,” dedim, “buraya seninle birlikte birinin geldiğini nereden biliyorsun?”

“Alanaştırıcı kayıtlarına eriştim.”

“O gizemli kişi ya da kişilerin evrensel kart ekstresindeki isimlerine bakmaya zahmet ettin mi?”

“İkimiz de benim kartımla alanaşmışız,” dedi Johnny.

“Yanında sadece bir kişi mi varmış?”

“Evet.”

Başımla onayladım. Eğer portallar gerçek ışınlanma olsaydı alanaştırıcı kayıtları dünyalararası tüm suçları çözerdi; ulaşım veri kayıtları şüpheliyi son gramına ve folikülüne kadar yeniden yaratabilirdi. Fakat alanaştırıcılar temel olarak aşamalı teklik tarafından açık tutulan, kaba uzay/zaman delikleri. Eğer ala-

naştıran suçlusu kendi kartını kullanmazsa elde edebildiğimiz tek veri nereden gelip nereye gittiği.

“Siz ikiniz nereden alanaştınız?” diye sordum.

“Tau Ceti Center.”

“Portal kodun var mı?”

“Elbette.”

“Hadi bu sohbete orada devam edelim,” dedim. “Burası çok kötü kokuyor.”

Tau Ceti Center, yani yüzyıllık takma adıyla TC², kesinlikle Ağ’daki en kalabalık dünya. Eski Dünya’nın yarısı boyutundaki karasal alanda bir odadan diğerine dolaşan beş milyarlık nüfus hariç, yarım milyon kişiye daha ev sahipliği yapan yörüngesel halka ekolojisine sahip. Hâkimiyet’in başkenti ve Senato’nun bulunduğu yer olmasının yanı sıra TC², Ağ ticaretinin bağlantı noktası. Doğal olarak Johnny’nin bulduğu portal numarası bizi Yeni Londra’daki –en eski ve en büyük şehir bölümlerinden biri– en büyük kulelerden birinin altı yüz portallık terminaline çıkardı.

“Lanet olsun,” dedim, “hadi birer içki içelim!”

Terminalin yakınında birçok bar vardı ve ben sakın olanlardan birini seçtim: Bir gemi tavernası simülasyonu... karanlık, serin ve her tarafta sahte ahşapla pirinç vardı. Bir bira söyledim. Bir dava üzerindeyken asla sert içkiler içmez ya da Geridönüş kullanmazdım. Bazen mesleğime devam etmemi bu öz disiplin ihtiyacının sağladığını düşünüyordum.

Johnny de bir bira söyledi: koyu renkli, Rönesans Vektörü’nde şişelenmiş bir Alman birası. Kendimi bir sibridin ne gibi kusurları olabileceğini düşünürken buldum. Şöyle dedim:

“Beni görmeye gelmeden önce başka ne keşfettin?”

Genç adam elini iki yana açtı. “Hiçbir şey.”

“Siktir!” dedim son derece saygılı bir şekilde. “Bu bir şaka. YZ’nin tüm gücüne erişebilirken sibridinin geçirdiğin... kaza-

dan birkaç gün önce nerede bulunduğunu ve ne yaptığını takip edemiyor musun?”

“Hayır.” Johnny birasından bir yudum aldı. “Daha doğrusu takip edebilirim ama diğer YZ’lerin araştırdığını fark etmelerini istememek için önemli sebeplerim var.”

“Onlardan birinden mi şüpheleniyorsun?”

Johnny cevap vermek yerine evrensel kart alışverişlerinin bir çıktısını bana uzattı. “Öldürülmemin getirdiği kesinti ne olduğunu bilmediğim beş standart güne mal oldu. Bunlar o dönemdeki kart harcamalarım.”

“Bağlantının sadece bir dakikalığına kesildiğini söylediğini sanmıştım.”

Johnny tek parmağıyla çenesini kaşıdı. “Sadece beş günlük veriyi kaybettiğim için şanslıydım,” dedi.

İnsan garsonu çağırarak bir bira daha söyledim. “Bak,” dedim, “Johnny... ya da her kimsen, senin ve durumun hakkında daha fazla bilgi edinmezsem bu davayı asla çözemem. Madem yeniden yapılandırılacağın ya da her ne haltsa o olacağın biliniyordu, neden biri seni öldürmek istedi?”

“İki olası sebep görüyorum,” dedi Johnny bira bardağının üzerinden.

Başımla onayladım. “Birincisi sadece yaratmayı başardıkları anı kaybını yaratmak,” dedim. “Bu da unutmanı istedikleri şeyin son bir hafta içinde olduğu ya da senin dikkatini bu süre zarfında çektiği anlamına geliyor. İkinci sebep ne?”

“Bana bir mesaj vermek,” dedi Johnny. “Sadece ne olduğunu bilmiyorum. Ya da kimden geldiğini.”

“Seni kimin öldürmek isteyebileceğini biliyor musun?”

“Hayır.”

“Hiç tahminin yok mu?”

“Yok.”

“Çoğu cinayet,” dedim, “kurbanın çok iyi tanıdığı biri tarafından ani, bilinçsiz bir öfkeyle gerçekleşir. Aileden biri. Bir

arkadaş ya da sevgili. Önceden planlanmış olanların çoğu da genelde kurbanın çok iyi tanıdığı biri tarafından gerçekleştirilir.”

Johnny hiçbir şey söylemedi. Yüzünde muazzam derecede çekici bulduğum bir şey vardı: erkeksi gücün kadınsı farkındalık hissiyle bir çeşit birleşimi. Belki de bunun sebebi gözleriydi.

“YZ’lerin aileleri var mı?” diye sordum. “Kan davalıları? Didiştikleri? Aşk münakaşaları?”

“Hayır.” Hafifçe gülümsedi. “Sözde aile düzenlemeleri var ama hiçbirinde insan ailelerindeki gibi duygu ya da sorumluluk gereksinimleri yok. YZ ‘aileleri’ temel olarak belli işlemci eğilimlerin nerede ortaya çıktığını gösteren elverişli kod grupları.”

“Yani sana başka bir YZ’nin saldırdığını düşünmüyorsun.”

“Bu mümkün.” Johnny kadehini elinde çevirdi. “Sadece neden sibridim aracılığıyla saldıracaklarını anlamıyorum.”

“Kolay erişim için?”

“Belki. Ama bu saldırgan için işleri karmaşıktırıyor. Veri tabanında yapılacak bir saldırı kesinlikle çok daha ölümcül olur. Ayrıca başka bir YZ’nin beni öldürmesi için herhangi bir sebep göremiyorum. Bu hiç mantıklı değil. Kimse için bir tehdit değilim.”

“Neden bir sibridin var, Johnny? Belki bu işlerdeki rolünü öğrenirsem bir sebep bulabilirim.”

Bir kraker aldı ve onunla oynadı. “Bir sibridim var... bir bakıma ben bir sibridim çünkü benim... işlevim... insanları gözlemlemek ve onlara tepki vermek. Bir bakıma ben de bir zamanlar bir insandım.”

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. Şu ana kadar söylediklerinin hiçbirisi kulağa mantıklı gelmemişti.

“Kişilik kurtarma projelerini duydunuz mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bir standart yıl önce, KUVVETLER simülasyonlarının onu bu kadar iyi bir general yapan şeyi görmek için General Horance Glennon-Height’in kişiliğini yeniden yarattığını? Tüm haberlerde çıkmıştı.”

“Evet.”

“Eh, ben daha önceki ve çok daha karmaşık bir kurtarma projesiyim... projesiydim. Öz kişiliğim Hicret öncesi bir Eski Dünya şairini temel alıyor. Kadim. Eski Takvim’e göre on sekizinci yüzyılın sonlarında doğmuş.”

“Zamanda kaybolmuş bir kişiliği nasıl yeniden inşa edebiliyorlar?”

“Yazıları aracılığıyla,” dedi Johnny. “Mektupları. Günlükleri. Eleştirel biyografiler. Arkadaşlarının ifadeleri. Ama çoğunlukla dizelerinden. Simülasyon ortamı yeniden oluşturuyor, bilinen faktörleri devreye sokuyor ve yaratıcı eserlerinden geriye doğru çalışıyor. Ve işte: bir kişilik özü. Başta kaba ama hayat bulduğum zamana kadar göreceli olarak törpülenmiş. İlk denememiz bir yirminci yüzyıl şairi olan Ezra Pound’dü. Elde ettiğimiz kişilik saçma derecede dik kafalı, mantıksız derecede önyargılı ve işlevsel olarak deliydi. Bu kişiliğin doğru olduğunu, o adamın gerçekten de deli olduğunu keşfetmeden önce bir yıl boyunca ayarlama yaptık. Adam bir dâhiydi ama deliydi.”

“Peki sonra ne oldu?” dedim. “Senin kişiliğini ölü bir şairinin çevresinde inşa ettiler. Sonra ne oldu?”

“Bu YZ’lerin büyümek için kullandığı bir taslak haline geldi,” dedi Johnny. “Sibrid veri tabanı camiasındaki rolümü oynamamı sağlıyor.”

“Bir şair olarak mı?”

Johnny tekrar gülümsedi. “Daha çok bir şiir olarak,” dedi.

“Bir şiir mi?”

“Üzerinde çalışılan bir sanat eseri... ama insanların anlayacağı şekilde değil. Belki de bir bilmece. Zaman zaman daha ciddi analiz yöntemlerine beklenmedik iç görüler sunan değişken bir gizem.”

“Anlamıyorum,” dedim.

“Bu muhtemelen önemli değil. Benim... amacımın... saldırının sebebi olduğunu hiç zannetmiyorum.”

“Sence sebebi neydi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Kısır bir döngüye yaklaştığımızı hissettim. “Pekâlâ,” dedim. “O kayıp beş günde neler yaptığını ve kiminle olduğunu bulmaya çalışacağım. Kart ekstresi hariç bana yardımı dokunabileceğini düşündüğün bir şey var mı?”

Johnny başını iki yana salladı. “Elbette bana saldıran kişinin kimliğini ve amacını öğrenmenin neden önemli olduğunu anlıyorsunuz, öyle değil mi?”

“Elbette,” dedim, “tekrar deneyebilir.”

“Aynen öyle.”

“İhtiyaç duyarsam seninle nasıl iletişime geçebilirim?”

Johnny bana bir erişim çipi uzattı.

“Güvenli bir hat mı?” dedim.

“Son derece.”

“Peki,” dedim, “bilgi edindiğimde ya da edinebilirsem sana dönerim.”

Bardan çıktık ve terminale doğru ilerledik. Tam uzaklaşıyordu ki hızla üç adım atıp kolunu kavradım. Bu ona ilk dokunuşumdu. “Johnny. Dirilttikleri o eski dünya şairinin adı neydi?”

“Kurtardıkları.”

“Her neyse. Senin YZ kişiliğini üzerine inşa ettikleri?”

Çekici sibirid tereddüt etti. Kirpiklerinin çok uzun olduğunu fark ettim. “Bunun ne önemi olabilir ki?” diye sordu.

“Neyin önemli olduğunu kim bilebilir?”

Başıyla onayladı. “Keats,” dedi. “MS 1795’te doğmuş. 1821’de tüberkülozdan ölmüş. John Keats.”

Bir dizi alanaştıran değişimi yapan birini takip etmek neredeyse imkânsız. Özellikle de fark edilmek istemiyorsa. Ağ polisleri bunu yapabiliyor; elbette göreve atanmış yaklaşık elli ajan, ayrıca egzotik ve inanılmaz pahalı birkaç yüksek teknoloji ürünü

oyuncak, bir de Transit Otoritesi'nin iş birliği olduğunda. Tek kişi için bu neredeyse imkânsız bir görev.

Yine de yeni müşterimin nereye gittiğini görmek benim için oldukça önemliydi.

Johnny terminal alanını geçerken arkasına bakmadı. O manuel bir *diskeye* kodları girer, kartını içine sokar ve parıldayan dikdörtgene adım atarken yakındaki bir büfenin arkasına saklanıp cep boyutlu görüntüleyicimle onu izledim.

Manuel *diskeyi* kullanması muhtemelen herkesin erişimine açık bir portala gittiğini gösteriyordu; gizli alanaştıran kodları genelde sadece sahibinin erişimi olan çiplere yazılıyordu. Mükemmel. Gideceği yeri yüz elli Ağ dünyası ve onun yarısı kadar aydaki yaklaşık iki milyon portala indirgemiştım.

Tek elimle kabanımın kırmızı "astarını" çektim ve bu sırada görüntüleyicide tekrar oynatmaya basıp *diskey* dizisini büyütülmüş halde oynatırken izledim. Yeni ceketimle uyumlu kırmızı bir şapka çıkardım ve siperini yüzümün üzerine doğru eğdim. Alanda hızla hareket ederken görüntüleyicide gördüğüm altı haneli transfer kodunu iletia racımla sorguladım. İlk üç hanenin Tsingtao-Hsishyang Panna dünyası anlamına geldiğini biliyordum –tüm gezegen alan kodlarını ezberlemiştım– ve bir an sonra bu portal kodunun Wansiehn'deki İlk Genişleme şehrinin bir yerleşim bölgesine açıldığını öğrendim.

Hızla ilk boşalan kabine girip oraya alanaştım ve aşınmış tuğla zemine sahip küçük bir terminal alanına çıktım. Uzak Doğu ezgileri taşıyan eski dükkânlar birbirlerine yaslanmıştı, pagoda çatılarının saçakları dar sokakların üzerine doğru çıkıyordu. Alanı dolduran insanlar kapı eşiklerinde dikiliyorlardı ve görünürdekilerin çoğunun THP'ye yerleşen Uzun Uçuş sürgünündeki kişilerin soyundan olduğu aşikârdı ama dünyadışı birçok kişi de vardı. Hava yabancı bitkiler, kanalizasyon ve pişmiş pirinç kokuyordu.

“Lanet olsun!” dedim. Orada üç alanaştıran portalı daha vardı ve hiçbirisi sürekli kullanılmıyordu. Johnny anında başka bir yere alanaşmış olabilirdi.

Lusus’a geri alanaşmak yerine birkaç dakikayı alanı ve yan sokakları incelemek için harcadım. Bu sırada yuttuğum melanin hapi etkisini göstermişti ve genç, siyahi bir kadın ya da adamdım; son moda kırmızı, şişkin ceketimden ve polarize gözlüğümünden bunu anlamak güçtü, boş boş dolaşarak turist görüntüleyicimle fotoğraflar çekiyordum.

Johnny’nin ikinci Alman birasına karıştırdığım takip topağının etkisini göstermek için yeterince vakti olmuştu. UV-pozitif mikrosporlar artık neredeyse havada asılıydı; onu neredeyse verdiği soluklardan takip edebilirdim. Bunun yerine koyu renk bir duvarda parlak sarı bir el izi buldum (elbette bu sadece benim özel vizörüm için parlak sarıydı, UV spektrumunun dışında görünmezdi) ve ardından doygun giysinin pazar tezgâhlarında ya da taşlarda bıraktığı belli belirsiz lekeleri takip ettim.

Johnny terminal alanına iki bloktan daha az mesafedeki bir Çin lokantasında yemek yiyordu. Kızarmış yiyecekler çok güzel kokuyordu ama kendimi içeri girmekten alıkoydum; onun yemeğini bitirip plazaya dönmesi ve alanaşarak uzaklaşması için neredeyse bir saat boyunca pazarda dolaşıp kitap tezgâhlarındaki fiyatlara baktım. Bu sefer bir çip kod kullandı –kesinlikle kişisel bir portal, muhtemelen bir eve ait– ve onu takip etmek için avantacı kartımı kullanarak şansımı iki kere zorladım. İki kere zorladım çünkü öncelikle kart tamamen yasa dışıydı ve eğer bir gün yakalanırsam bu ruhsatıma mal olacaktı –yakalanma ihtimalim Silva Baba’nın inanılmaz pahalı ama estetik olarak mükemmel olan şekil değiştirici çiplerini kullanmaya devam edersem çok yüksek değildi– ikinci olarak ise Johnny’nin evinin salonunda ortaya çıkma olasılığım hiç olmadığı kadar yüksekti... ve bu insanın kendini açıklamasının asla kolay olmadığı bir durumdu.

Evinin salonunda ortaya çıkmadım. Sokaktaki tabelaları görmeden önce dahi yer çekiminin tanıdık fazlalığını, loş bronz renkli ışığı, havadaki yağ ve ozon kokusunu fark edip evimde, Lusus'ta olduğumu anladım.

Johnny, Bergson Kovanları'ndaki orta güvenli li özel bir rezidans kulesine alanaşmıştı. Belki de bu yüzden benim ofisimi seçmişti; neredeyse komşuyduk, aramızda altı yüz kilometreden daha az mesafe vardı.

Sibridim görünürde yoktu. İzinsiz girişlere karşılık vermeye programlı herhangi bir güvenlik kamerasını tetiklememek adına bir amacım varmışçasına yürüdüm. Sakinlerin listelendiği herhangi bir rehber, daire kapılarında herhangi bir numara ya da isim ve iletia racımı la eri şebileceğim bir liste yoktu. Doğu Bergson Kovanı'nda yaklaşık yirmi bin yerleşim odacığı olduğunu tahmin ettim.

Mikrosporlar tükenirken göstergeler soluyordu yine de bir iz bulmak için sadece iki yan koridoru kontrol etmem gerekti. Johnny metan g l n n üzerindeki cam zeminli kanadın ilerilerinde yaşıyordu. Avuç kilidi hafifçe parıldayan bir el izi gösteriyordu. Hırsızlık aletlerimi kullanarak kilidi inceledim ve ardından eve alanaştım.

Neticede adamımın Çin yemeği yemesini, ardından da gece için eve çekilmesini izlemiştim. Bir gün için yeterince şey başarmıştım.

BB Surbringer benim YZ uzmanımdı. BB Hâkimiyet Akış Kontrol Kayıtları ve İstatistikleri'nde çalışıyordu ve hayatının çoğunu serbest düşüş kanepesine yaslanmış, kafatasından yarım düzine mikroled çıkar halde veri tabanındaki diğer bürokratlarla konuşarak geçiriyordu. Onu  niversiteden tanıyordum, o zamanlar saf bir siberpislik yani yirminci nesil bir hackerdı, yirmi standart yaşındayken kafatasına şant takılmıştı. Gerçek adı Ernest'ti ama Shayla Toyo adında bir arkadaşımla çıkarken BB takma adını

kazanmıştı. Shayla onu ikinci buluşmalarında çıplak görmüş ve tam yarım saat boyunca kahkahalarla gülmüştü: Ernest neredeyse iki metre uzunluğunda olmasına rağmen elli kilodan daha hafifti ve hâlâ da öyle. Shayla poposunun iki BB'ye benzediğini söylemişti ve –çoğu zalim şey gibi– bu takma ad üzerine yapışmıştı.

Onu TC'deki penceresiz işçi monolithlerinden birinde ziyaret ettim. BB ve onun türündekiler için bulut kuleleri yoktu.

"Ee, Brawne," dedi, "bu yaşta neden bilgi okur yazarı olmaya çalışıyorsun? Gerçek bir iş bulmak için çok yaşlısın."

"Sadece YZ'ler hakkında bilgi edinmek istiyorum, BB."

"Sadece bilinen evrendeki en karmaşık konulardan biri hakkında bilgi edinmek istiyorsun," diye iç çekti ve özlemle kapalı nörol şantına ve metacortex bağlarına baktı. Siberpislikler asla yerlerinden kalkmazlardı ama memurların öğle yemeği için koltuklarından inmesi zorunluydu. BB veri dalgalarında sörf yapmadığı zaman bilgi alışverişi yapmak konusundaki rahatsızlığıyla diğer siberpisliklerden farksızdı. "Peki ne bilmek istiyorsun?" dedi.

"YZ'ler neden ayrıldı?" Bir yerden başlamak zorundaydım.

BB elleriyle karmaşık bir hareket yaptı. "Hâkimiyet'in –buna insanlık da diyebilirsin– içine tamamen katılmalarıyla uyumlu olmayacak projeleri olduğunu söylediler. İşin doğrusu kimse sebebini bilmiyor."

"Ama hâlâ buralardalar. Hâlâ bir şeyleri yönetiyorlar."

"Elbette. Sistem onlarsız çalışamaz. Bunu biliyorsun, Brawne. YZ yönetimindeki gerçek zamanlı Schwarzschild örüntülenişi olmasa Her Şey dahi çalışamaz..."

"Peki," dedim siberpislik saçmalamalarına başlamadan önce sözünü keserek, "peki şu 'diğer projeler' ne?"

"Kimse bilmiyor. ArtIntel Şirketi'ndeki Branner ile Swayze YZ'lerin galaktik boyutta bir bilinç evrimi üzerinde çalıştıklarını düşünüyorlar. Onların sondalarının Taşralar'ın çok daha ilerisinde olduklarını biliyoruz..."

"Peki ya sibiridler?"

“Sibridler mi?” BB dikleşti ve ilk kez dikkati çekilmiş gibi göründü. “Neden sibridlerden bahsettin?”

“Neden onlardan bahsetmeme şaşırdın, BB?”

Dalgın dalgın şant girişini ovdu. “Eh, ilk olarak çoğu insan onların varlığını unuttu. İki yüzyıl önce bir panik ve koza insanlarının her şeyi ele geçireceği korkusu falan vardı ama artık kimse onları düşünmüyor. Ayrıca daha dün sibridlerin ortadan kaybolduğunu söyleyen tuhaf durum raporuyla karşılaştım.”

“Ortadan kaybolduğunu mu?” Dikleşme sırası bendeydi.

“Anlarsın ya, aşamalı olarak azaldıklarını. YZ’lerin eskiden Ağ’da bin tane ruhsatlı sibridi vardı. Bunların yaklaşık yarısı burada, yani TC’de konuşlanmıştı. Geçen haftaki sayıma göre bunların üçte ikisi geçtiğimiz ay geri çağırılmış.”

“Bir YZ sibridini geri çağırıldığında ne oluyor?”

“Bilmiyorum. Tahminen yok ediliyorlar. YZ’ler herhangi bir şeyi harcamaktan hoşlanmazlar o yüzden genetik materyalinin bir şekilde geri dönüştürüldüğünü tahmin ediyorum.”

“Neden geri dönüştürölüyorlar?”

“Kimse bilmiyor, Brawne. Ama çoğumuz YZ’lerin yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını zaten bilmiyoruz.”

“Uzmanlar onları –YZ’leri– bir tehdit olarak mı görüyor?”

“şaka mı yapıyorsun? Altı yüz yıl önce belki. İki yüzyıl önce İttifak bizi uyanık hale getirdi. Ama o şeyler insanlığa zarar vermek isteselerdi bunu çok daha önce yapabilirlerdi. YZ’lerin bize savaş açacağı konusunda endişelenmek en az çiftlik hayvanlarının ayaklanmasından endişelenmek kadar yararsız.”

“Tabii YZ’lerin bizden daha zeki olduğunu saymazsan,” dedim.

“Evet, şey, böyle bir durum var.”

“BB, kişilik kurtarma projelerini duydun mu?”

“Glennon-Height şeyi gibi mi? Elbette. Herkes duymuştur. Hatta birkaç yıl önce Reichs Üniversitesi’nde böyle bir projede çalıştım. Ama artık onların modası geçti. Kimse buna kalkışmıyor.”

“Peki neden?”

“İsa aşkına, hiçbir bok bilmiyorsun, öyle değil mi, Brawne? Kişilik kurtarma projelerinin hepsi birer fiyaskoydu. En iyi simülasyon kontrolleriyle dahi... ki KUVVETLER OKO:TTŞ ağını da devreye sokmuşlardı... tüm değişkenleri başarılı bir şekilde hesaba katamıyorsun. Kişilik taslağı bilinç kazanıyor... Bunu derken senin ve benim gibi bilinç kazanmasından bahsetmiyorum, yapay bilinç kazanmış bir kişilik olduğunun bilincini kazanıyor, bu da ölümcül Tuhaf Döngüler’e ve doğrudan Escher-uzayına giden harmonik olmayan labirentlere sebep oluyor.”

“Tercümesi,” dedim.

BB iç çekti ve duvardaki mavi-altın rengi saat şeridine baktı. Beş dakika sonra zorunlu öğle yemeği arası dolacaktı. Gerçek dünyaya tekrar katılabilecekti. “Tercümesi,” dedi, “kurtarılan kişilik yıkılıyor. Deliriyor. Tımarhanelik oluyor. Kafayı çiziyor.”

“Hepsi mi?”

“Hepsi.”

“Ama YZ’ler hâlâ bu süreçle ilgileniyorlar, ha?”

“Ah, öyle mi? Kim demiş? Onlar hiç bununla uğraşmadılar ki. Duyduğum kurtarma projelerinin tamamı insan yönetimindeydi... Çoğu acemi üniversite projeleriydi. Beyin ölümü gerçekleşmiş akademisyenler ölü akademik beyinleri geri getirebilmek için servet harcadılar.”

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Tekrar bağlanabileceği zamana üç dakika kalmıştı. “Kurtarılan kişilerin hepsine sibirid kumandalar verildi mi?”

“I-ih. Bu aklına nereden geldi, Brawne? Hiçbirine verilmedi. Bu çalışmazdı.”

“Neden çalışmazdı?”

“Sahteuyarıcının ağzına sıçardı da ondan. Ayrıca mükemmel bir klon stokuna ve son ayrıntısına kadar düşünülmüş interaktif bir ortama ihtiyacın olur. Anlıyorsun ya, ufaklık, kurtarılmış kişilikler söz konusu olduğunda onların tam boyutlu simülasyonlarda kendi dünyasında yaşamasına izin veriyorsun, ardından rüyalar

ya da senaryo etkileşimleriyle araya birkaç soru sokuşturuyorsun. Bir kişiliği simülasyon gerçekliğinden yavaş zamana çekmek...”

Bu siberpisliklerin uzun süredir... deyim yerindeyse... gerçek dünya için kullandıkları bir terimdi.

“...bu onun daha hızlı kafayı çizmesine neden olur,” diye sözlerini tamamladı.

Başımı iki yana salladım. “Eh, şey, teşekkürler BB.” Kapıya doğru ilerledim. Eski okul arkadaşımın yavaş zamandan kaçabilmesine otuz saniye kalmıştı.

“BB,” dedim sonradan aklıma gelen bir düşünceyle, “Eski Dünya şairi John Keats’in kişiliğinin kurtarıldığını hiç duydun mu?”

“Keats mi? Ah, elbette, üniversite yazılarımda onunla ilgili uzun bir makale vardı. Marti Carrollus bunu yaklaşık elli yıl önce New Cambridge’de yaptı.”

“Ne oldu?”

“Her zaman olan şey. Kişilik Tuhaf Döngü’ye girdi. Ama parçalanmadan önce tam bir simülasyon ölümüyle öldü. Kadim bir hastalıktan.” BB saate baktı, gülümsedi ve şantını kaldırdı. Onu kafatasındaki deliğe oturtmadan önce neredeyse mutlu bir şekilde tekrar bana baktı. “Şimdi hatırladım,” dedi rüyadaymış gibi gülümseyerek, “tüberkülozdan ölmüştü.”

Eğer toplumumuz Orwell’in Büyük Birader yaklaşımını kabul etseydi seçecekleri zulüm aleti kredi takibi olurdu. Nakitin hiç kullanılmadığı, geriye sadece işlevini kaybetmiş bir karaborsanın kaldığı ekonomide, kişinin hareketleri evrensel kartından yapılan kredi harcamalarından gerçek zamanlı olarak denetlenebilir. Kartın gizliliğini koruyan katı yasalar var fakat yasaların toplum bıçağı totaliter kemiğe dayandığında görmezden gelinme ve feshedilme gibi kötü bir özellikleri mevcut.

Johnny’nin katledilmesinden önceki beş günlük kredi takibi, olağan alışkanlıkları ve mütevazı harcamaları olan bir adamı

gösteriyordu. Fakat Johnny'nin kredi ekstresindeki ipuçlarını takip etmeden önce bizzat Johnny'yi takip ederek iki sıkıcı gün geçirdim.

Veri: Doğu Bergson Kovani'nda tek başına yaşıyordu. Rutin bir kontrol yedi yerel aydır orada yaşadığını gösterdi... yani beş standart aydan kısa süredir. Sabahları yerel bir kafede kahvaltı ediyordu, ardından beş saat boyunca çalıştığı Rönesans Vektörü'ne alanaşıyordu, basılı arşivlerde bir tür araştırma yaptığı belliydi; ardından avludaki yemek standında hafif bir öğle yemeği yiyor, sonraki bir iki saatini kütüphanede geçiriyor ve ya evi Lusus'a ya da başka dünyadaki favori restoranlarından birine alanaşıyordu. 22:00'de odacığına girmiş oluyordu. Ortalama bir Lususlu tembelden daha çok alanaşıyordu ama bunun dışında sönük bir programa sahipti. Kart ekstreleri öldürüldüğü hafta da her zamanki programını uyguladığını gösteriyordu, birkaç fazladan harcama –bir gün ayakkabı, ertesi gün yiyecek– ve “öldürüldüğü” gün Rönesans V'teki bir bara uğraması hariç.

Tsingtao-Hsishuang Panna portalının yakınındaki Kırmızı Ejderha Sokağı'nda bulunan küçük bir restoranda akşam yemeği için ona katıldım. Yemek oldukça acı, oldukça baharatlı ve oldukça güzeldi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Mükemmel. İlk görüştüğümüz günden bin mark daha zenginim ve güzel bir Çin restoranı buldum.”

“Paramın önemli bir şey için harcandığını görmek güzel.”

“Parandan bahsetmişken... nereden geliyor? Rönesans Vektörü kütüphanesinde takılman için çok para veriyor olamazlar.”

Johnny tek kaşını kaldırdı. “Masraflarımı küçük bir... miras karşılıyor.”

“Umarım çok küçük değildir. Param ödensin isterim.”

“Amaçlarımız için yeterli, B. Lamia. Konuyla ilgili bir şey keşfettiniz mi?”

Omuzlarımı silktim. "Bana kütüphanede ne yaptığından bahset."

"Bunun konumuzla ilgisi olabilir mi?"

"Evet, olabilir."

Bana tuhaf bir şekilde baktı. Gözlerindeki bir şey dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. "Bana birini hatırlatıyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?" Başka biri söyleseydi bu cümle orayı terk etmeme sebep olurdu. "Kimi?" diye sordum.

"Bir... bir zamanlar tanıdığım bir kadını. Uzun zaman önce." Sanki bir anda yorulmuş ya da başı dönmüş gibi parmaklarını alnında gezdirdi.

"Adı neydi?"

"Fanny." Bu kelime neredeyse fısıldanmıştı.

Kimden bahsettiğini biliyordum. John Keats'in Fanny adında bir nişanlısı vardı. İlişkileri şairi neredeyse delirten bir dizi romantik hüsrandan ibaretti. Şair İtalya'da, kendini arkadaşları ve âşığı tarafından terk edilmiş hissederek, yanında sadece birlikte yolculuk ettiği kişiler varken öldüğünde Fanny'den gelen açılmamış mektupların ve kadının saçının bir tutamının kendisiyle birlikte gömülmesini talep etmişti.

John Keats'in adını bu haftadan önce hiç duymamıştım; tüm bu boklara iletiaracımdan erişmiştim. "Ee, kütüphanede ne yapıyorsun?" dedim.

Sibrid boğazını temizledi. "Bir şiiri araştırıyorum. Orijinalinin parçalarını arıyorum."

"Keats'in bir şiirinin mi?"

"Evet."

"Ona erişmek daha kolay olmaz mıydı?"

"Elbette. Ama orijinalini görmek... ona dokunmak benim için önemli."

Bunu düşündüm. "Şiir ne hakkında?"

Gülümsedi... en azından dudakları öyle yaptı. Ela gözleri hâlâ dertli görünüyordu. "Adı *Hyperion*. Ne hakkında olduğunu tarif etmek güç. Sanırım sanatsal başarısızlık denebilir. Keats onu hiç bitirmedi."

Tabağımı kenara itip ılık çayımdan bir yudum aldım. "Keats hiç bitirmedi, diyorsun. Senin hiç bitirmediğini kast etmiyor musun?"

Yüzündeki şok ifadesi gerçek olmalıydı... tabii YZ'ler mükemmel aktörler değilse. Kim bilir belki de öylelerdir. "Yüce Tanrım," dedi, "ben John Keats değilim. Adınızın Lamia olması sizi ne kadar bir canavar yapıyorsa kişiliğimin bir kurtarma taslağına dayalı olması da beni o kadar Keats yapar. Beni o zavallı, mutsuz dâhiden ayıran milyonlarca etken var."

"Sana Fanny'yi hatırlattığımı söyledin."

"Bir rüya yankısı. Daha da azı. RNA öğrenme ilacı aldın, değil mi?"

"Evet."

"Onun gibi. Anıların hepsi... boş geliyor."

İnsan garson fal kurabiyesi getirdi.

"Gerçek *Hyperion*'ı ziyaret etmeye dair arzun var mı?" diye sordum.

"O da ne?"

"Taşra dünyası. Sanırım Parvati'nin ötesinde bir yerde."

Johnny kafası karışmış görünüyordu. Kurabiyesini kırmış fakat henüz içindeki falı okumamıştı.

"Sanırım eskiden oraya Şairlerin Dünyası deniyordu," dedim. "Hatta adını senden... Keats'ten alan bir şehirleri bile var."

Genç adam başını iki yana salladı. "Üzgünüm, orayı hiç duymadım."

"Bu nasıl mümkün olabilir? YZ'ler her şeyi bilmiyor mu?"

Kahkahası kısa ve keskindi. "Bu YZ çok az şey biliyor." Falını okudu: ANİ DÜRTÜLERE KARŞI DİKKATLİ OL.

Kollarımı kavuşturdum. "Banka müdürü hologramı hilesi hariç senin ne olduğuna dair hiçbir kanıtım olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Bana elinizi verin."

"Elimi mi?"

"Evet. Hangisi olursa. Teşekkürler."

Johnny sağ elimi iki eliyle birden tuttu. Parmakları benimkilerden uzundu. Benimkiler daha güçlüydü.

"Gözlerinizi kapatın," dedi.

Kapattım. Bir geçiş süreci yoktu: Bir an Kırmızı Ejderha Sokağı'ndaki Mavi Lotus'ta oturuyordum ve hemen ardından... hiçbir yerdeydim. Bir yerde. Gri-mavi veri tabanından hızla geçiyor, krom-sarı bilgi otobanlarında işlem yapıyor, kocaman parlak bilgi deposu şehirlerinin üzerinden, altından ve içinden geçiyordum; siyah güvenlik buzuyla çevrelenmiş kırmızı gökdelenler, kişisel hesap ya da şirket dosyaları gibi basit tüzellikler gecenin karanlığında rafineriler gibi alev alev yanıyordu. Tüm bunların üzerinde YZ'lerin sanki bu eğimli alanın üzerinde dengelenmiş gibi duran devasa ağırlıkları asılıydı, en basit iletişimleri sonsuz ufuk çizgilerinde uzanan eflatun ısı şimşekleri şeklinde nabız gibi atıyordu. Uzakta bir yerlerde küçük bir dünyanın inanılmaz veriküresinin bir saniyelik ufacık bir arkının üç boyutlu neonlar labirentinde neredeyse kaybolmuş haldeki ela gözlerin beni beklediğini görmekten ziyade hissettim.

Johnny elimi bıraktı. Benim fal kurabiyemi kırdı. Üzerindeki kâğıtta şöyle yazıyordu: **YENİ GİRİŞİMLERE ATILIRKEN DİKKATLİ OL.**

"İsa aşkına!" diye fısıldadım. BB beni daha önce veri tabanında uçmaya götürmüştü ama şant olmadan o deneyim şu an yaşadığımın sadece bir gölgesinden ibaretti. Havai fişekleri canlı izlemekle siyah beyaz bir hologramdan izlemek arasındaki fark gibiydi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Yarın davada gelişme kaydedecek misiniz?" diye sordu.

Kendimi toparladım. “Yarın,” dedim, “davayı çözmeyi planlıyorum.”

Eh, belki çözmek değil de en azından bir şeyler için gereken adımları atacaktım. Johnny’nin kart ekstresindeki son harcama Rönesans V’deki bir barda yapılmıştı. Orayı elbette ilk gün kontrol etmiş, insan barmen olmadığından müdavimlerden birkaçıyla konuşmuşum ama Johnny’yi hatırlayan kimseyi bulamamıştım. İki kez daha geri dönmüştüm ama şansım yaver gitmemişti. Fakat üçüncü günde oraya tekrar gidip bir şeyler ortaya çıkana kadar orada kaldım.

Bu bar kesinlikle Johnny ile benim TC’de gittiğimiz ahşap ve pirinç kaplı yerle aynı sınıfta değildi. Johnny’nin günlerini geçirdiği Rönesans kütüphanesinin iki blok ötesindeki dökülen bir mahallenin yıkılmak üzere olan bir binasının ikinci katına sıkışmıştı. Burası Johnny’nin alanaştıran plazasına giderken yolda uğrayacağı bir yer değil, eğer kütüphanede ya da kütüphane yakınlarında biriyle karşılaşırса onunla gizlice konuşmak için geleceği tarzda bir yerdi.

Altı saattir oradaydım ve tuzlu fıstıklarla gazsız biradan bıkmak üzereydim ki kimsesiz yaşlı biri içeri girdi. Kapı eşiğinde durmak ya da çevresine bakmak yerine doğrudan arka taraftaki bir masaya geçip henüz hizmet eden mek tamamen duramadan bir viski söylediği için onun buranın müdavimlerinden biri olduğunu tahmin ettim. Masasında ona katıldığımda onun kimsesiz birinden ziyade, o mahalledeki eskici dükkânlarında ve sokaktaki tezgâhlarda duran yorgun adam ve kadınlardan olduğunu fark ettim. Adam yenik gözlerini kısarak bana baktı.

“Oturabilir miyim?”

“Bu duruma göre değişir, ablacığım. Ne satıyorsun?”

“Satmıyorum, alıyorum.” Oturdum, bira bardağımla masaya koydum ve Johnny’nin TC’de alanaştıran kabinine girerken çe-

kilmiş bir fotoğrafını masanın üzerinde kaydurdım. "Bu adamı gördün mü?"

Yaşlı adam fotoğrafa bir bakış attı ve ardından tüm dikkatini tekrar viskisine verdi. "Belki."

Meke birer içki daha getirmesi için işaret ettim. "Eğer gör-düysen bugün şanslı günün."

Yaşlı adam alaycı bir kahkaha attı ve elinin tersini yanağındaki gri kirli sakala sürttü. "Eğer gerçekten öyleyse bu uzun zamandır ilk defa olacak." Dikkatini bana verdi. "Ne kadar? Ne karşılığında?"

"Bilgi. Ne kadar olduğu vereceğin bilgiye bağlı. Onu gördün mü?" Tuniğimin cebinden elli marklık bir karaborsa banknotu çıkardım.

"Evet."

Banknot masanın üzerine kondu ama elimde kaldı. "Ne zaman?"

"Geçen salı. Salı sabahı."

Bu doğru gündü. Elli markı ona doğru uzattım ve bir banknot daha çıkardım. "Tek başına mıydı?"

Yaşlı adam dudaklarını yaladı. "Bir düşüneyim. Sanmıyorum... hayır, orada oturuyordu." Arka tarafa doğru bir masayı işaret etti. "Yanında iki adam daha vardı. Biri... eh, o yüzden hatırlıyorum zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

Yaşlı adam başparmağını işaret parmağına sürterek açgözlülük kadar yaşlı bir hareket yaptı.

"Bana o iki adamdan bahset," diyerek ikna etmeye çalıştım.

"Genç adam... senin gösterdiğin adam... o cübbeli doğa delisi adamlardan biriyle birlikteydi. Hani o sürekli HTV'de gördüklerimden. O adamlar ve lanet olasıca ağaçları."

Ağaçlar mı? "Bir şövalye mi?" dedim hayretler içinde. Bir şövalye Rönesans V'teki bir barda ne arıyordu? Eğer Johnny'nin

peşindeyse neden cübbesini giymişti? Bu, bir katilin işe koyulurken palyaço kostümü giymesi gibiydi.

“Evet. Şövalye. Kahverengi cübbeli, biraz etnik görünümlü.”

“Bir adam mı?”

“Evet, dedim ya.”

“Onu biraz daha tarif edebilir misin?”

“Yok, Şövalye’ydi işte. Uzun boylu bir orospu çocuğu. Yüzünü düzgün göremedim.”

“Peki ya diğeri?”

Yaşlı adam omuzlarını silkti. İkinci bir banknot çıkarıp ikisini de kadehimin yanına koydum.

“Birlikte mi geldiler?” diye sordum. “Üçü birlikte?”

“Bilmiyorum... hatırlamıyorum... Hayır, bekle. Senin adamla Şövalye önce geldiler. Diğer adam oturmadan önce cübbeyi gördüğümü hatırlıyorum.”

“Diğer adamı tarif et.”

Yaşlı adam meklerden birine işaret edip üçüncü bir içki söyledi. Kartımı kullandım ve garson gürültülü bir şekilde kayarak uzaklaştı.

“Senin gibiydi,” dedi. “Sana biraz benziyordu.”

“Kısa boylu muydu?” dedim. “Güçlü kolları ve bacakları mı vardı? Bir Luluslu muydu?”

“Evet. Sanırım. Hiç oraya gitmedim.”

“Başka?”

“Tepesi keldi,” dedi yaşlı adam, “sadece yeğenimin eskiden yaptığı o zimbirtıdan vardı. Bir saç kuyruğu.”

“Atkuyruğu,” dedim.

“Evet. Her neyse.” Banknotlara uzanmaya niyetlendi.

“Birkaç sorum daha var. Tartıştılar mı?”

“Yok. Sanmıyorum. Çok kısık sesle konuştular. Burası günün o saati oldukça boş olur.”

“Hangi saati?”

“Sabah. Saat on civarı.”

Bu, elimdeki kart ekstresiyle uyuşuyordu.

“Neden bahsettiklerini duydun mu?”

“I-ıh.”

“En çok hangisi konuştu?”

Yaşlı adam içkisinden bir yudum aldı ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Başta o Şövalye adam. Seninki soru cevaplıyor gibiydi. Bir keresinde baktığımda şaşkın görünüyordu.”

“Şoka mı girmişti?”

“I-ıh, sadece şaşkındı. Sanki cübbeli adam ona beklemediği bir şey söylemiş gibi.”

“Başta konuşmanın çoğunu Şövalye’nin yaptığını söylemiştin. Sonra kim konuştu? Benim adam mı?”

“I-ıh atkuyruklu adam. Sonra da gittiler.”

“Üçü birlikte mi?”

“Yok. Senin adamla atkuyruğu.”

“Şövalye kaldı mı?”

“Evet. Sanırım. Bence. Tuvalete gittim. Geri döndüğümde burada olduğunu sanmıyorum.”

“Diğer ikisi hangi tarafa gittiler?”

“Bilmiyorum, lanet olsun! O kadar dikkat etmiyordum. İçki içiyordum, casusluk yapmıyordum!”

Başımınla onayladım. Mek tekrar yuvarlanarak geldi ama elimi sallayarak onu gönderdim. Yaşlı adam arkasından somurtarak baktı.

“Yani giderlerken tartışmıyorlardı, öyle mi? Bir anlaşmazlık ya da birinin diğerini zorla götürdüğüne dair bir şey yoktu.”

“Kim?”

“Benim adamla atkuyruklu.”

“I-ıh. Siktir, bilmiyorum.” Kirli ellerindeki banknotlara baktı ve ardından mekin gösterge panelindeki viskiye döndü, belki de benden ikisinin de daha fazlasını alamayacağını fark etmişti.

“Tüm bu bokları niye bilmek istiyorsun ki?”

“Adamı arıyorum,” dedim. Bara baktım. Yaklaşık yirmi müşteri masalarında oturuyordu. Çoğu mahallenin müdavimleri gibi

görünüyordu. “Burada onları görmüş olabilecek başka biri var mı? Ya da burada olduğunu hatırladığın başka biri?”

“I-ıh,” dedi boş bir sesle. Yaşlı adamın gözlerinin tam da içtiği viskinin renginde olduğunu fark ettim.

Ayağa kalktım, masanın üzerine son bir yirmi marklık banknot koydum. “Teşekkürler, dostum.”

“Ne zaman istersen, ablacığım.”

Ben henüz kapıya ulaşmadan mek ona doğru gitmeye başlamıştı.

Kütüphaneye doğru geri yürüdüm, kalabalık alanaştıran meydanında durakladım ve bir dakika boyunca orada dikildim. Şu âna kadarki durum: Johnny, Şövalye’yle buluşmuş ya da adam ona gelmişti, ya kütüphanede ya da sabah oraya ulaştığında dışarıda. Gizlice konuşmak için bir yere, bara gitmişlerdi ve Şövalye’nin söylediği bir şey onu şaşırtmıştı. Atkuyruklu bir adam –muhtemelen Luluslu– gelip sohbeti ele geçirmişti. Johnny ve atkuyruklu beraber ayrılmışlardı. Bundan bir süre sonra Johnny TC²’ye alanaşmış ve oradan yanında bir kişiyle birlikte –muhtemelen atkuyruklu ya da Şövalye– Madhya’ya alanaşmıştı ve orada biri onu öldürmeye çalışmıştı. Onu öldürmüştü.

Çok fazla boşluk vardı. Çok fazla “biri” vardı. Bir günlük emeğimi gösterecek çok fazla şey yoktu.

İletiaracım Johnny’ye verdiğim gizli iletişim frekansından çaldığında Lulus’a alanaşmayı düşünüyordum.

Adamın sesi tizdi: “B. Lamia. Lütfen çabuk gelin. Sanırım az önce tekrar denediler. Beni öldürmeyi.” Ardından gönderdiği koordinatlar Doğu Bergson Kovani’na aitti.

Alanaştıra koştum.

Johnny’nin odacığının kapısı aralıktı. Koridorda kimse yoktu ve daireden hiç ses gelmiyordu. Her ne olduysa henüz yetkililer duruma karışmamıştı.

Ceketimin cebinden babamın otomatik tabancasını çıkardım, namluya mermi sürdüm ve tek bir hareketle lazer hedef ışınını açtım.

Eğilmiş, iki kolumu da uzatmış, kırmızı nokta karanlık duvarlarda dolaşır şekilde içeri girdim; karşımdaki duvarda ucuz bir baskı vardı, daha karanlık bir koridor odacığının içerisine doğru gidiyordu. Antre boştu. Oturma odası ve eğlence oyuğu boştu.

Johnny yatak odasının zemininde, başı yatağa yaslanmış halde yatıyordu. Çarşaf kana bulanmıştı. Kendini dikleştirmeye çabaladı ve geri devrildi. Arkasındaki kayar kapı açıktı ve ardındaki açık çarşıdan nemli, endüstriyel bir rüzgâr esiyordu.

Var olan tek dolabı, kısa koridoru ve mutfak nişini kontrol edip balkona çıkmak için geri döndüm. Kavisli kovan duvarının iki yüz metre kadar yukarısındaki balkonun manzarası büyüleyiciydi, Çukur Çarşısı'nın on ila yirmi kilometrelik manzarası görünüyordu. Kovan'ın çatısı yaklaşık yüz metre kadar yukarıdaki karanlık kirislerden oluşan bir karmaşaydı. Reklam hologramlarının ve çarşıdaki neon ışıklarının parıltılarından oluşan binlerce ışık, uzaklığın yarattığı pusu muhteşem, yanıp sönen, elektrikli bir bulanıklığa dönüştürüyordu.

Kovanın bu duvarında yüzlerce benzeri balkon vardı, hepsi boştu. En yakındaki yirmi metre ötedeydi. Bunlar emlakçıların bir artı olarak bahsetmekten hoşlandığı şeylerdi –Johnny'nin dışarı bakan bir oda tutmak için fazladan ne kadar ödediğini ancak Tanrı bilirdi– ama balkonlar, Kovan'ın vantilatörlerinden gelen daimî yağ ve ozon kokusunun yanı sıra sık sık kum ve çakıl da taşıyan sert rüzgârlar yüzünden tamamen kullanışsızdı.

Tabancamı kaldırıp Johnny'ye bakmak için içeri girdim.

Kesik, saçlarının başladığı yerden kaşına kadar uzanıyordu, yüzeysel ama kötü bir kesikti. Banyodan steril bezle geri döndüğümde oturuyordu ve onu kesige bastırdı. “Ne oldu?” dedim.

“İki adam... içeri girdiğimde beni yatak odamda bekliyorlardı. Balkon kapısındaki alarmları atlatmışlar.”

“Güvenlik verginin iadesini hak ediyorsun,” dedim. “Sonra ne oldu?”

“Boğuştuk. Beni kapıya doğru sürüklüyormuş gibiydiler. Birinde enjektör vardı ama onu elinden düşürtmeyi başardım.”

“Gitmelerini ne sağladı?”

“Ev içi alarmları devreye soktum.”

“Ama Kovan güvenliğini değil.”

“Hayır. Onların işe karışmalarını istemedim.”

“Sana kim vurdu?”

Johnny süklüm püklüm gülümsedi. “Ben. Beni bıraktıklarında peşlerinden gittim. Takılıp başımı komodine vurmaya başardım.”

“İki taraf için de zarif bir dövüş değilmiş,” dedim. Lambayı açıp yatağın altına yuvarlanmış enjeksiyon ampulünü bulana kadar halıyı inceledim.

Johnny ampule sanki bir yılanmış gibi baktı.

“Tahminin ne?” dedim. “Yine AIDS II mi?”

Başını iki yana salladı.

“Bunu analiz ettirebileceğimiz bir yer biliyorum,” dedim.

“Tahminim sadece uyutucu bir şey olduğu yönünde. Senin onlarla gitmeni istediler... seni öldürmeyi değil.”

Johnny bezi çekip yüzünü ekşitti. Alnı hâlâ kanıyordu. “Neden biri bir sibridi kaçırmayı istesin?”

“Bunu sen söyle. Sözde cinayetin de acemice yapılmış bir kaçırma girişimi olduğunu düşünmeye başladım.”

Johnny başını iki yana salladı.

“Adamlardan birinin atkuyruğu var mıydı?”

“Bilmiyorum. Şapka ve ozmos maskesi takıyorlardı.”

“İkisinden biri bir Şövalye olacak kadar uzun boylu ya da Lususlu olacak kadar güçlü müydü?”

“Bir Şövalye mi?” Johnny şaşırmıştı. “Hayır. Biri ortalama Ağ boyundaydı. Ampulü tutan adam Lususlu olabilir. Yeterince güçlüydü.”

“Yani Lususlu bir kabadayının peşinden çıplak elle gittin. Bilmediğim biyoışlemcilerin ya da geliştirme implantların mı var?”

“Hayır. Sadece öfkelenmiştim.”

Ayağa kalkmasına yardım ettim. “Yani YZ’ler kızabiliyor, öyle mi?”

“Ben kızıyorum.”

“Hadi,” dedim, “indirimli bir otomatik tıp merkezi biliyorum. Ardından bir süre benimle kalacaksın.”

“Seninle mi? Neden?”

“Çünkü sadece bir dedektife ihtiyaç duyduğun seviyeyi geçtin,” dedim. “Artık bir korumaya ihtiyacın var.”

Odacığım Kovan imar planında bir daire olarak görünmüyordu; tefecilere borç takıp kaçan bir arkadaşımın yenilenmiş depo loftunu devralmıştım. Arkadaşım hayatının ilerleyen dönemlerinde Taşra kolonilerinden birine göçmeye karar vermişti ve ofisimden sadece bir kilometre uzaktaki bu yeri ucuza kapatmıştım. Çevre koşulları biraz sertti ve bazen yükleme iskelelerinin gürültüsü konuşmaların duyulmamasına neden oluyordu ama burası bana sıradan bir odacığın on katı alan tanıyordu ve ağırlıklarımın spor ekipmanlarımı evimde kullanabiliyordum.

Johnny gerçekten buradan etkilenmiş göründü ve bundan memnuniyet duymamak için kendimi tutmam gerekti. Bir sonraki hamlem ne olacaktı, bu sibrid için ruj ve vücut boyası mı sürecektim?

“Ee, neden Lusus’ta yaşıyorsun?” diye sordum ona. “Dünyadışından çoğu kişi yer çekimini çok ağır ve manzarayı yavan buluyor. Ayrıca araştırma malzemelerin de Rönesans V’teki kütüphanede. Neden burası?”

O cevap verirken kendimi dikkatlice izler ve dinlerken buldum. Adamın dipleri düz olan saç ortadan ayrılıyor ve kızıl kahve bukleler eşliğinde boynuna dökülüyordu. Konuşurken yanağını yumruğuna dayamak gibi bir alışkanlığı vardı. Lehçesinin aslında

bir dili mükemmel şekilde öğrenen fakat o dilin içine doğmadığı için tembel kısa yollarını bilmeyen birinin lehçesizliği olduğunu fark ettim. Bunun altında biraz da bir zamanlar İngiliz Adaları olan yerden ilk genişlemeyle göçen ve Asquith adındaki sessiz, durgun bir Ağ dünyasına yerleşen bir hırsız dostumdan hatırladığım kıvrak imalara sahipti.

“Birçok dünyada yaşadım,” dedi. “Amacım gözlemlemek.”

“Bir şair olarak mı?”

Başını iki yana salladı, yüzünü ekşitti ve yavaşça dikişlerine dokundu. “Hayır. Ben bir şair değilim. O şairdi.”

Duruma rağmen Johnny’nin çok az adamda olduğunu düşündüğüm bir enerjisi ve canlılığı vardı. Bunu tarif etmek güçtü ama odalar dolusu çok daha önemli şahsiyetin kendilerini böyle kişiliklerin yörüngesinde olacak şekilde düzenlediklerini görmüş-tüm. Bunun tek kaynağı sessizliği ve duyarlılığı değildi, sadece gözlemlerken bile yaydığı bir yoğunluk vardı.

“Siz neden burada yaşıyorsunuz?” diye sordu.

“Burada doğdum.”

“Evet ama çocukluğunuzu Tau Ceti Center’da geçirdiniz. Babanız bir senatördü.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Birçok insan sizin de politikaya atılmanızı bekledi,” dedi. “Sizi bundan caydıran şey babanızın intihar etmesi miydi?”

“O intihar etmedi,” dedim.

“Öyle mi?”

“Tüm haberlerde ve resmî kayıtlarda öyle geçti,” dedim duygusuzca, “ama yanılıyorlardı. Babam asla kendi canına kıymazdı.”

“Yani bir cinayet miydi?”

“Evet.”

“Bunun için herhangi bir neden ya da şüpheliye dair en ufak bir iz olmamasına rağmen mi?”

“Evet.”

"Anlıyorum," dedi Johnny. Yükleme iskelesinin lambalarından gelen sarı ışık tozlu pencerelerden içeri girdi ve adamın saçının bakır gibi parıldamasını sağladı. "Dedektif olmaktan hoşlanıyor musunuz?"

"İyi yaptığım zaman," dedim. "Aç mısın?"

"Hayır."

"O zaman hadi uyuyalım. Sen koltukta yatabilirsin."

"Sık sık iyi yapıyor musunuz?" diye sordu. "Dedektifliği?"

"Yarın görüşürüz."

Sabah Johnny normal saatinde Rönesans Vektörü'ne, ardından bir an meydanda bekledikten sonra Sol Draconi Septem'deki Eski Yerleşimciler Müzesi'ne alanaştı. Oradan Nordholm'deki ana terminale atlayıp sonra da Şövalye dünyası Tanrı'nın Korusu'na gitti.

Zamanlamayı önceden planlamıştık ve onu Rönesans Vektörü'nde sütunların gölgesine gizlenmiş halde bekliyordum.

Atkuyruklu bir adam Johnny'den sonra üçüncü olarak geçti. Onun Lususlu olduğuna dair en ufak şüpheye yer yoktu; Kovan solukluğu, kas ve vücut kütlesiyle kendini beğenmiş yürüyüşü hesaba katılınca benim uzun zamandır kayıp olan ağabeyim olabilirdi.

Johnny'ye hiç bakmadı ama sibridin dışarı açılan portallar çevresinde dolaştığını gördüğünde şaşırdığını fark ettim. Geride kalıp kartına bir bakış atmayı başardım ama onun sahte olduğuna yemin edebilirdim.

Atkuyruklu, Eski Yerleşimciler Müzesi'nde dikkatliydi; Johnny'yi görüş alanı içinde tutsa da sürekli kendi arkasını kontrol ediyordu. Ben Zen Gnostik bir meditasyon sıçrayıcısı gibi giyinmiştim, tecrit vizörüm bile vardı ve müzenin çıkış portalının çevresinde dolaşıp doğrudan Tanrı'nın Korusu'na alanaşarken onların olduğu yöne hiç bakmadım.

Bu kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyordu, yani Johnny'yi müzede ve Nordholm terminalinde tek başına bırakmak ama ikisi de kalabalık yerlerdi ve bu hesaplanmış bir riskti.

Johnny tam zamanında Dünyaağacı geliş portalından çıktı ve tur için bir bilet aldı. Gölgesi onu yakalamak için koşuşturdu ve kalkmadan önce ekranoplan otobüse yetişebilmek için kendini belli etmesi gerekti. Ben hâlihazırda üst kattaki arka koltuklardan birine kurulmuştum ve Johnny de –planladığımız gibi– kendine ön tarafta bir yer buldu. Artık üzerimde basit turist kıyafetleri vardı ve Kuyruk, Johnny'nin üç sıra arkasındaki yerine aceleyle geçerken görüntüleyicim çalışan bir düzinesinden sadece biriydi.

Dünyaağacı turu her zaman eğlencelidir –babam beni buraya ilk kez üç standart yaşımdayken getirmişti– ama bu sefer ekranoplan otoban boyutundaki dalların tepesinde ilerler ve döne döne Olympos Dağları kalınlığındaki gövdeye tırmanırken kapüşonlu Şövalyelerin bakışlarına gerginliğe benzer bir şekilde tepki verdiğimi fark ettim.

Johnny ile ben, eğer ortaya çıkarsa atkuyruklunun izini sürmek için akıllıca ve son derece sinsi çeşitli yöntemler planlamıştık, onu inine kadar takip edip oyununu ortaya çıkarmak için gerekirse haftalar harcamak üzerine. Sonunda ben daha az sinsi bir yöntemi tercih etmiştim.

Otobüs bizi Muir Müzesi'nin yakınında indirdi ve insanlar kendilerini eğitmek için bir bilete on mark vermekle doğrudan hediye dükkânına gitmek arasında karar vermeye çalışırlarken ben atkuyruklunun yanına gittim, adamın kolunu kavradım ve sohbet eder bir ses tonuyla, "Selam. Müşterimden ne bok istediğini öğrenebilir miyim?" dedim.

Lusosluların mide pompası kadar ince ve ondan iki kat nahış olduğunu söyleyen bir klişe var. Ben ne kadar bunun ilk bölümünü kanıtlamaya yardım ediyorsam atkuyruklu da ikinci bölümünü kanıtlamak için elinden geleni yapıyordu.

Hızlıydı. Dışarıdan olağan görünen kavrayışım sağ kolundaki kaslarını felç ettiyse de sol elindeki bıçak bir saniyeden daha kısa süre içinde yukarı kalkıp savruldu.

Kendimi sağ tarafa atıp bıçağın yanağımın birkaç santimetre yanındaki havayı yarmasını sağladım, kaldırıma çarptım ve nöral sersemleticiyi avucuma alırken yuvarlandım, ardından tehditle yüzleşmek üzere tek dizimin üzerinde doğruldum.

Tehdit yoktu. Atkuyruklu koşuyordu. Benden uzağa. Johnny'den uzağa. Turistleri kenara itip arkalarına saklandı ve müzenin girişine doğru ilerledi.

Sersemleticimi bilekliğime geri sokup ben de koşmaya başladım. Sersemleticiler mükemmel yakın mesafe silahlarıdır –nişan alması bir pompalı tüfek kadar kolay ve çevredeki masum insanlara zarar vermeyen silahlar– ama sekiz ila on metrenin üzerinde işe yaramazlar. Tam yayılmayla meydana turistiklerin yarısına korkunç bir baş ağrısı çektirebilirdim ama atkuyruklu hâlihazırda onu indiremeyeceğim kadar uzaktaydı. Peşinden koştum.

Johnny arkamdan geldi. Elimi sallayarak ona gitmesini söyledim. “Benim evime!” diye bağırdım. “Kapıları kilitle!”

Atkuyruklu müze girişine ulaşmıştı ve şimdi dönüp bana baktı, bıçak hâlâ elindeydi.

Sonraki birkaç dakikayı düşünerek keyif benzeri bir hisse kapılıp ona doğru atıldım.

Kuyruk bir turnikenin üzerinden atladı ve kapıdan geçmek için turistleri itti. Peşinden gittim.

Büyük Salon'un durgunluğuna girip onun Gezinti Balkonuna çıkan kalabalık yürüyen merdivenlere yöneldiğini görene kadar nereye gittiğini anlayamadım.

Babam üç yaşındayken beni Şövalye Gezintisi'ne çıkarmıştı. Alanaştırılan portalları her daim açıktı; Şövalye ekolojistlerinin Muir'i memnun edeceğini düşündükleri bir doğa parçasını koruma altına aldıkları otuz dünyayı rehberli tur eşliğinde gezmek yaklaşık üç saat sürmüştü. Tam olarak hatırlamıyordum ama pa-

tikaların halka şeklindeki yollar olduğunu ve portalların, Şövalye rehberler ile bakım yapan insanların rahat etmesi için göreceli olarak birbirine yakın olduğunu düşündüm.

Siktir!

Gezinti portalının yanındaki üniformalı bir bekçi at kuyruklunun sıranın arasına girerken yarattığı karmaşayı gördü ve kaba adamın önüne çıkmak için bir adım ilerledi. Yaşlı bekçi at kuyruklunun uzun bıçağının kabzası göğsünden çıkar halde geriye doğru sendelerken on beş metre öteden bile adamın yüzündeki şaşkınlık ve inanmamazlığı görebildim.

Muhtemelen emekli bir yerel polis olan yaşlı bekçi aşağı baktı, yüzü bembeyaz kesildi, kemik kabzaya sanki bir tıkaçmış gibi dikkatlice dokundu ve asma katın döşemesine yüzüstü düştü. Turistler çığlık attılar. Biri doktor çağırdı. At kuyruklunun bir Şövalye rehberi kenara itip kendini parıldayan portala attığını gördüm.

Bu, planlandığı gibi gitmiyordu.

Yavaşlamaksızın portala atladım.

İçinden geçip kaygan çim tepede hafifçe kaydım. Tepemizde limon sarısı bir gökyüzü vardı. Tropikal kokular. Şaşkın yüzlerin bana doğru döndüğünü gördüm. At kuyruklu diğer alanaştırana olan mesafenin yarısını aşmış, özenli çiçek tarhlarını ezip bonzai ağaçlarını tekmeleyerek ilerliyordu. Fuji dünyasını tanıdım ve yalpalayarak tepeden aşağı doğru inip çiçek tarhları arasından güçlükle tekrar tırmanarak Kuyruk'un ardında bıraktığı tahribatı takip ettim. "O adamı durdurun!" diye bağırdım bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek. Görüntüleyicisini kaldırıp bu sahneyi kaydeden Japon bir turist hariç hiç kimse hareket etmedi.

Atkuyruklu arkasına baktı, bakakalmış bir turist kafilesini itekleyerek alanaştıran portalına adım attı.

Sersemleticim yine elimdeydi ve onu kalabalığa doğru salıdım. "Geri çekilin! Geri çekilin!" Hızla bana yol açtılar.

Sersemleticim elimde temkinli bir şekilde oradan geçtim. At kuyrukluğunun artık bıçağı yoktu ama başka ne gibi oyuncaklar taşıdığını bilmiyordum.

Suya yansıyan mükemmel ışık. Mare Infinitus'un eflatun dalgaları. Yol, destek şamandıralarının on metre üzerindeki dar, ahşap bir yürüyüş yoluydu. İleriye doğru uzanıyor, periler ülkesi mercan kayalığının ve sarı adanın esmer yosunlarının çevresinden dolaşıp tekrar geriye dönüyordu ama yolun sonundaki portala bağlanan dar bir geçit vardı. At kuyruklu üzerinde GİRİLMEZ yazan kapıya tırmanmış ve geçidin yarısını aşmıştı.

On adım boyunca koşup platformun kıyısına gittim, dar ışını seçerek tam otomatik moddaki sersemleticiyi kaldırıp âdeta bir bahçe hortumuyla nişan alıyormuşum gibi görünmez ışını sağa sola salladım.

At kuyruklu yarım adım tökezlemiş gibi göründü ama portala kalan on metrelik mesafeyi de aşmış içine daldı. Küfrettim ve arkamdan bağırarak Şövalye rehberi duymazdan gelerek kapının üzerine tırmandım. Göz ucuyla turistlere ısı tutucu giysilerini giymelerini hatırlatan tabelayı gördüm ve hemen ardından portaldan geçiverdiğimde alanaştıran perdesinden geçmenin yarattığı karıncalanma duygusunu neredeyse hissetmedim bile.

Kar fırtınası gürledi ve turist yolunu vahşi beyazlığın içinde bir tünele çeviren kavisli koruma alanına çarptı. Sol Draconi Septem: Şövalyelerin kutup tayflarını kurtarmak adına koloni ısıtma projesini durdurması için Her Şey'e lobicilik çalışmaları yürüttükleri kuzey bölgeleri. 1,7 G standart yer çekimini egzersiz aletimin boyunduruğu gibi omuzlarımda hissedebiliyordum. At kuyrukluğunun da Lususlu olması çok acıydı; eğer Ağ standartları fiziğinde olsaydı burada ona yetişmem işten bile değildi, şimdi kimin daha formda olduğunu görecektik.

At kuyruklu patikanın elli metre ilerisindeydi ve omzunun üzerinden geriye bakıyordu. Diğer alanaştıran yakınlarda bir yerdeydi ama kar fırtınası yürüyüş yolunun dışındaki her şeyi

görünmez ve erişilmez yapıyordu. Onun arkasından uzun adımlarla koşmaya başladım. Yer çekimi sebebiyle bu, Şövalye Gezinti alanlarının en kısasıydı, sadece iki yüz metre kadar sonra geriye doğru kıvrılıyordu. Ona yakınlaştığımda at kuyruklunun nefes nefese olduğunu duyabildim. Ben rahatlıkla koşabiliyordum; bir sonraki alanaştıra benden önce ulaşma ihtimali yoktu. Yolda hiç turist görmedim ve o ana kadar kimse peşimizden gelmemişti. Buranın onu sorgulamak için kötü bir yer olmayacağını düşündüm.

At kuyruklu çıkış portalından otuz metre uzaktaydı ki arkasını döndü, tek dizinin üzerine çöktü ve bir enerji tabancası doğrulttu. İlk atış kısa düştü –muhtemelen Sol Draconi'nin alışılmamış yer çekiminin silahın üzerinde yarattığı ağırlıktan dolayı– ama mıcır yürüyüş yolunda bir metre yakınım kadar uzanan kavruk bir iz bırakıp donuk toprağı eritti. Yer çekimini hesaplayarak tekrar nişan aldı.

Koruma alanının dışına çıktım, elastik direnci omzumla ittim ve belime kadar uzanan kar birikintilerinde tökezledim. Soğuk hava ciğerlerimi yaktı ve rüzgârın taşıdığı kar yüzüm ile çıplak kollarımı saniyeler içinde kapladı. At kuyruklunun ışıklandırılmış yoldan bana baktığını görebiliyordum; kar fırtınasının loşluğunun avantajını kullanarak kendimi onun olduğu taraftaki kar birikintilerinin içine attım.

At kuyruklu başını, omuzlarını ve sağ kolunu alanın duvarından çıkardı, anında yanaklarında ve kaşlarında beliren buz parçacıklarına karşı gözlerini kısıtı. İkinci atışı yükseğeydi, üzerinden geçerken sıcaklığını hissettim. Artık ondan on metre bile uzakta değildim; sersemleticiyi en geniş dağılıma ayarladım ve kafamı içine düştüğüm kar birikintisinden çıkarmadan onun olduğu tarafa doğru ateşledim.

At kuyruklu enerji tabancasını karların içine düşürüp geriye doğru koruma alanının içine düştü.

Rüzgârın gümbürtüsü içinde kaybolan bir zafer çılgılığı attım ve yalpalayarak alanın duvarına doğru gittim. Ellerim ve ayaklarım artık benden uzak şeylerdi, soğuğun acısının ötesine geçmişlerdi. Yanaklarım ve kulaklarım yanıyordu. Soğuk yanması fikrini kafamdan uzaklaştırıp kendimi alana doğru fırlattım.

Bu üçüncü sınıf bir alandı, hava koşulları ve kutup tayfi kadar büyük şeyleri dışarıda tutarken serseri bir turistin ya da bir iş halletmek için oradan çıkmış bir Şövalye'nin tekrar patikaya girmesine izin vermek üzere tasarlanmıştı ama soğuğun zayıflattığı halimle kendimi ona bir sineğin plastiğe çarptığı gibi çarparken buldum; ayaklarım kar ve buzda kayıyordu. Nihayet kendimi ileri attım, ağır ve hantal bir şekilde yere indim, bacaklarımı içeri sürükledim.

Yürüyüş yolunun ani sıcaklığı kendime hâkim olamayacak şekilde titrememe neden oldu. Kendimi önce dizlerimin, sonra ayaklarımın üzerine kalkmaya zorlarken üzerimden sulu karlar aktı.

At kuyruklu çıkış portalına doğru son beş yardayı da koşarken sağ kolu kırılmış gibi yanında sarkıyordu. Nöral sersemleticinin sinir alevlendiren ıstırabını bildiğimden onu hiç kıskanmıyordum. Tam ona doğru koşmaya başladığımda dönüp bir kez arkasına baktı ve ardından portaldan geçti.

Maui Vaadi. Hava tropikti ve okyanus ile bitki kokuyordu. Gökyüzü Eski Dünya mavisiydi. Anında Şövalyelerin Hâkimiyet evcilleştirmesinden kurtardığı birkaç hareketli adadan birine giden yolu gördüm. Bu büyük bir adaydı, belki baştan başa yarım kilometre uzunluğunda ve ana ağaçyelken gövdesinin çevresinde dönen geniş iskeledeki giriş portalının görüş açısından, rüzgârla dolan engin yelken yapraklarını ve çok arkalarda süzülen koyu mavi dümen sarmaşıklarını görebiliyordum. Çıkış portalı aşağı inen bir merdivenin sadece on beş metre ötesindeydi ama anında at kuyruklunun diğer yöne, ana patika üzerinden adanın kıyısının yakınındaki baraka ve tezgâhların olduğu öbeğe doğru koştuğunu gördüm.

Sadece burada, Şövalye Gezinti yolunun yarısında insan yapılarının yorgun turistleri barındırmasına izin veriliyordu, bu sırada Şövalye Kardeşliği'ne yarar sağlayacak içecek ve hediyelik eşya alışverişi yapabiliyorlardı. Geniş merdivenlerden aşağıdaki patikaya doğru hızla ilerlemeye başladım, hâlâ titriyordum ve giysilerim hızla eriyen karla sıırıslıkladı. Neden at kuyruklu oradaki insan öbeğine doğru koşuyordu?

Kiralanmaları için serilmiş parlak halıları gördüm ve anladım. Hawking halıları birçok Ağ dünyasında yasa dışıydı fakat Siri efsanesi yüzünde Maui Vaadi'nde hâlâ geleneksel olarak kullanılıyorlardı; kadim oyuncaklar serilmiş halde, turistleri denizin üzerinde bir yolculuğa çıkarıp sonra tekrar hareketli adaya getirmek üzere bekliyordu. Eğer at kuyruklu onlardan birini ele geçirirse... son sürat koşmaya başladım ve diğer Lususlu'yu hawking halıları alanına birkaç metre kala yakalayıp ona çelme taktım. Tezgâhların olduğu bölüme doğru yuvarlandık ve oradaki birkaç turist bağrışıp dağıldılar.

Babam bana her çocuğun görmezden gelmesinin zararına olacağı bir şey öğretmişti: İyi, yapılı bir adam her daim iyi, cılız bir adamı yenebilir. Bu durumda koşullar yaklaşık olarak eşitti. At kuyruklu kıvrılarak özgür kaldı ve ayağa fırladı, kollarını kaldırıp parmaklarını etnik dövüş duruşunda açtı. Şimdi kimin daha iyi olduğunu görecektik.

At kuyruklu ilk darbeyi indirdi, sol elinin parmaklarını düz bir şekilde savurup dönerek uçan tekme attı. Eğildim ama sol omzumun ve kolumun uyuşmasına neden olacak kadar sert bir darbe indirmeyi başarmıştı.

At kuyruklu geri çekildi. Onu takip ettim. Sağ yumruğunu indirdi. Darbeye engel oldum. Sol elini açık bir şekilde savurdu. Onu sağ kolumla durdurdum. At kuyruklu geri çekildi, kendi etrafında döndü ve ardından sol ayağıyla bir tekme savurdu. Eğilip bacağını üzerimden geçerken yakaladım ve onu kumların üzerine devirdim.

Atkuyruklu ayağa fırladı. Kısa bir sol kroşeyle onu devirdim. Yuvarlanarak uzaklaştı ve güçlkle dizlerinin üzerine kalktı. Sol kulağının arkasına bir tekme attım, darbe bilincinin açık kalmasına yetecek kadar yumuşaktı.

Bir saniye sonra gardımın altından dört parmağını sokup kalbime bir darbe indirmeye kalktığında bilincinin fazla açık olduğunu fark ettim. Sadece sağ göğsümün altındaki kas tabakalarını morartabildi. Tüm gücümle ağzını yumrukladım; suya doğru yuvarlanıp orada hareketsiz yatarken etrafa kan sıçradı. Arkamızda insanlar çıkış portalma doğru koşarlarken birkaç tanesi polis çağırmaları için bağırdı.

Johnny'yi öldürmeye çalışan kişiyi at kuyruğundan yakaladım, adanın kenarına kadar sürükledim ve başını kendine gelene kadar suya soktum. Ardından onu sırtüstü yuvarladım ve yırtılıp lekelenmiş gömleğini ön tarafından tutarak çektim. Birileri gelmeden önce sadece bir ila iki dakikamız vardı.

Kuyruk donuk gözlerle bana baktı. Onu bir kez sarstım ve öne doğru eğildim. "Dinle, dostum," diye fısıldadım. "Kısa ama içten bir konuşma yapacağız. Kim olduğundan ve takip ettiğin adamdan ne istediğinden başlayacağız."

Maviliği görmeden önce akımı hissettim. Küfredip gömleğinin önünü bıraktım. Elektrik bulutu bir anda at kuyruklunun tüm bedenini sarmış gibi göründü. Geriye doğru sıçradım fakat kendi tüylerim diken diken olmadan ve iletiracımın akım kontrol alarmları ötmeye başlamadan çekilmeyi başaramadım. At kuyruklu çığlık atmak için ağzını açtı ve içindeki kötü yapılmış bir hologram özel efektini andıran maviliği görebildim. Gömleğinin önü cızırdadı, karardı ve alev aldı. Göğsünün altında çok eski filmlerin yanışına benzer mavi lekeler oluştu. Lekeler genişledi, birbiriyle birleşti ve tekrar genişledi. Göğüs boşluğuna baktım ve organlarının mavi alevlerle eridiğini gördüm. Tekrar, bu sefer duyulabilen bir çığlık attı ve dişleri ile gözleri mavi yangının içine çökerken izledim.

Bir adım daha geriledim.

At kuyruklu artık yanıyordu, turuncu-kırmızı alevler mavi parıltıyı bastırmıştı. Derisi sanki kemikleri tutuşmuş gibi dışa doğru patladı. Bir dakika içinde alazlanmış etten tüten bir karikatüre dönüşmüştü; bedeni yanan kurbanların hep takındığı profesyonel boksör duruşunu almıştı. Arkamı döndüm ve elimi ağzıma götürdüm, izleyen birkaç kişinin yüzlerine bakarak bunu oradakilerden birinin yapmış olup olamayacağını çözmeye çalıştım. Geniş, kocaman açılmış gözler bakışlarıma karşılık verdiler. Çok yukarıda, gri güvenlik üniformaları alanaştırandan çıktılar.

Hay lanet! Çevreme baktım. Ağaçyelkenler tepemde dalgalanıp şişti. Gün ışığında dahi çok güzel görünen parlak solungaç iplikler yüz ayrı renk tonundaki tropik bitki örtüsünün içinde uçuştular. Güneş ışığı mavi okyanusta dans etti. İki portala giden yol da kapatılmıştı. Ekibin başındaki güvenlik görevlisi silahını çekti.

Üç uzun adımla en yakındaki hawking halısına gittim ve yirmi yıl önceki yolculuğumdan uçuş sicimlerinin nasıl etkinleştirildiğini hatırlamaya çalıştım. Çaresizce desenlere dokundum.

Hawking halısı sertleşti ve sahilden on santimetre havalandı. Güvenlik görevlileri kalabalığın yanına ulaşırlarken atılan çığlıkları duyabiliyordum. Şatafatlı Rönesans Minör giysileri içindeki bir kadın beni işaret etti. Hawking halımdan aşağıya atladım, diğer yedi halıyı topladım ve tekrar kendi halıma sıçradım. Halı yığınının arasında uçuş desenlerini güçlkle bularak –halı neredeyse beni üzerinden atacak bir ivmeyle uçuşa geçerken– ilerleme kontrollerini tokatladım.

Elli metre ilerledikten ve otuz metre yükseldikten sonra diğer halıları denize atıp sahilde neler olduğunu görmek için döndüm. Birkaç gri üniformalı yanmış kalıntıların etrafına toplanmıştı. Bir diğeri benim olduğum yöne gümüş bir asa doğrultmuştu.

Zarif acı iğneleri kollarıma, omuzlarıma ve boynuma battı. Göz kapaklarım indi ve neredeyse halının sağına doğru devrilip düşüyordum. Sol elimle uzaktaki kenarını tuttum, kendimi öne

doğru ittim ve odundan yapılma parmaklarla yükselme desenine dokundum. Tekrar yükselirken sağ kolumdan kendi sersemleticimi çıkarmaya çalıştım. Bilek bandım boştu.

Bir dakika sonra dikleşip sersemleticinin etkilerinin çoğunu üzerimden attım, gerçi parmaklarım hâlâ yanıyordu ve başıma vahşi bir ağrı saplanmıştı. Hareketli ada çok geride kalmış, anbean daha da küçülüyordu. Yüzyıl önce ada Hicret sırasında buraya getirilen yunuslar tarafından güdülüyordu fakat Siri İsyanı sırasındaki uygulanan Hâkimiyet uzlaşma programı deniz memelerinin çoğunu öldürdüğünden adalar artık cansız bir şekilde geziniyor, Ağ turistleri ve otel sahiplerinden oluşan yüklerini taşıyorlardı.

Ufukta başka bir ada, ender ana karalardan birine dair iz aradım. Hiçbir şey yoktu. Daha doğrusu batı yönünde sadece mavi gökyüzü, sonsuz okyanus ve fırça darbisine benzer yumuşak bulutlar uzanıyordu. Yoksa o taraf doğu muydu?

İletiaracımı kemerimden çıkarıp genel veriküresi erişim kodunu tuşladım, ardından durdum. Eğer yetkililer beni buraya kadar takip ettilerse bir sonraki adım yerimi tespit etmek ve peşimden bir ekranoplan ya da güvenlik EMA'sı göndermek olurdu. Bağlandığımda iletiaracımın izini sürebileceklerinden emin değildim ama işlerini kolaylaştırmak için hiçbir neden göremedim. İletişim bağlantısını bekleme konumuna getirdim ve tekrar çevreme baktım.

İyi hamle, Brawne. Uçuş sicimlerinde kaç saatlik... ya da dakikalık!... şarj olduğunu bilmediğin üç yüzyıllık bir hawking halısıyla yerden iki yüz metre yüksekte ve muhtemelen herhangi bir kara parçasından bin kilometre uzaktasın. Ve kayboldun. Mükemmel. Kollarımı kavuşturdum ve düşünmek için geriye yaslandım.

"B. Lamia?" Johnny'nin yumuşak sesi neredeyse halıdan aşağıya atlamama neden oluyordu.

"Johnny?" Boş boş iletiaracıma baktım. Hâlâ beklemedeydi. Genel iletişim frekansı göstergesi karanlıktı. "Johnny, sen misin?"

“Elbette. İletiaracınızı hiç açmayacaksınız sanmıştım.”

“Beni nasıl takip ettin? Hangi hattan arıyorsun?”

“Bunu boş verin. Nereye gidiyorsunuz?”

Kahkaha atıp ona buna dair en ufak bir fikrim olmadığını söyledim. “Yardım edebilir misin?”

“Bekleyin.” Kısacık bir duraksama oldu. “Pekâlâ, hava durumu uydularından konumunuzu belirledim. Son derece ilkel bir alet. İyi ki hawking halınızın pasif bir vericisi var.”

Denize uzun ve gürültülü bir düşüşle aramdaki tek şey olan kilime baktım. “Öyle mi? Diğerleri de izimi sürebilir mi?”

“Sürebilirler,” dedi Johnny, “ama bu sinyali boğuyorum. Şimdi, nereye gitmek istiyorsunuz?”

“Eve.”

“Bunun şey... ee... şüphelimizin ölümünün ardından akıllıca olacağına emin değilim.”

Birdenbire şüphelenip gözlerimi kısıtım. “Bunu nereden biliyorsun? Bu konuda hiçbir şey söylemedim.”

“Ciddi olun, B. Lamia. Altı dünyadaki güvenlik yayınları bununla dolu. Yeterince iyi bir eşkâliniz ellerinde.”

“Siktir!”

“Aynen öyle. Şimdi nereye gitmek istersiniz?”

“Sen neredesin?” diye sordum. “Benim evimde mi?”

“Hayır. Güvenlik yayınları sizden bahsetmeye başlayınca çıktım. Bir... alanaştırmanın yanındayım.”

“Benim de olmam gereken yer orası.” Tekrar çevreme baktım. Okyanus göğü, birkaç bulut. En azından görünürde bir EMA yoktu.

“Pekâlâ,” dedi Johnny’nin bedensiz sesi. “Şu an bulunduğunuz yere on kilometreden daha yakın devre dışı bir KUVVETLER çoklu portalı var.”

Elimi gözlerime siper edip üç yüz altmış derece döndüm. “Hangi cehennemde,” dedim. “Bu dünyada ufuk çizgisi mesafe-

sinin ne olduğunu bilmiyorum ama en az kırk kilometre olmalı ve hiçbir şey göremiyorum.”

“Suya batabilen üs,” dedi Johnny. “Bir dakika. Kontrolü ele geçireceğim.”

Hawking halısı tekrar atıldı, bir kez daldı ve ardından düzenli bir şekilde alçaldı. İki elimle birden tutunup çığlık atma arzuma direndim.

“Suya batabilen,” dedim. “Ne kadar?”

“Ne kadar derinde olduğunu mu soruyorsunuz?”

“Evet!”

“Sekiz kulaç.”

Bu antik ölçü birimini metreye çevirdim. Bu sefer çığlık attım. “Bu suyun neredeyse on dört metre altında demek!”

“Suya batabilen bir üssün başka nerede olmasını bekliyorsunuz?”

“Ne bok yememi bekliyorsun, nefesimi tutmamı mı?” Okyanusa hızla yaklaştım.

“Gerek yok,” dedi iletiaracım. “Hawking halısının ilkel bir çarpma alanı var. Sekiz kulaç boyunca rahatça dayanabilmeli. Lütfen sıkı tutunun.”

Sıkı tutundum.

Oraya ulaştığımda Johnny beni bekliyordu. Suya batabilen üs karanlık ve terk edilmişliğin teriyle rutubetliydi; alanaştıran daha önce görmediğim askerî bir türdendi. Gün ışığına ve Johnny’nin beklediği sokağa adım atmak iç rahatlatıcıydı.

Ona at kuyrukluyla olanları anlattım. Boş sokaklarda yürüyüp eski binaları geçtik. Gökyüzü akşam saatlerine doğru kararan açık bir maviydi. Görünürde kimse yoktu. “Hey,” dedim durup, “neredeyiz?” İnanılmaz, Dünya benzeri bir yerdi ama ziyaret ettiğim hiçbir yerin gökyüzüne, yer çekimine ve dokusuna sahip değildi.

Johnny gülümsedi. "Tahmin yürütmenize izin vereceğim. Hadi biraz daha yürüyelim."

Geniş bir sokakta yürürken sol tarafımızda harabeler vardı. Durdum ve onlara baktım. "Bu Kolezyum," dedim. "Eski Dünya'daki Roma Kolezyumu." Çevremdeki yaşlı binalara, parke taşı kaplı sokaklara ve yumuşak rüzgârla hafifçe salınan ağaçlara baktım. "Bu, Eski Dünya Roma şehrinin yeniden inşası," dedim sesimden şaşkınlığı gizlemeye çalışarak. "Yeni Dünya mı?" Anında orası olmadığını anladım. Yeni Dünya'ya defalarca gitmiştim ve oradaki gökyüzü, renk tonları, kokular ve yer çekimi böyle değildi.

Johnny başını iki yana salladı. "Burası Ağ'da bir yer değil."

Yürümeyi bıraktım. "Bu imkânsız." Tanımı gereği alanaştıranla ulaşılabilecek her dünya Ağ'daydı.

"Yine de burası Ağ'da değil."

"O zaman neredeyiz?"

"Eski Dünya'da."

Yürümeye devam ettik. Johnny başka bir harabeyi işaret etti. "Forum." Uzun bir merdivenden inerken, "İlerideki yer Piazza di Spagna, geceyi orada geçireceğiz," dedi.

"Eski Dünya," dedim yirmi dakika sonra ilk kez konuşarak. "Zaman yolculuğu mu?"

"Bu imkânsız, B. Lamia."

"O zaman temalı bir eğlence parkında mıyız?"

Johnny kahkaha attı. Bu hoş bir kahkahaydı, utangaçlıktan uzak ve rahat bir kahkaha. "Belki. Amacını ya da nasıl işlediğini bilmiyorum. Bu... bir analog."

"Bir analog." Dar bir sokağın ardında seçilebilen batan kırmızı güneşe gözlerimi kısarak baktım. "Eski Dünya'ya dair gördüğüm hologramlara benziyor. Doğruymuş gibi geliyor, hiç burada bulunmamış olsam da."

"Bu oldukça yerinde bir tespit."

"Nerede? Demek istediğim hangi yıldızın yörüngesinde?"

“Numarasını bilmiyorum,” dedi Johnny. “Herkül Kümesi’ndeki bir yıldız.”

Dediklerini tekrarlamamayı başardıysam da durup basamaklara oturdum. Hawking sürücüsüyle insanlık binlerce ışık yılı uzaktaki dünyaları keşfe çıkmış, kolonileştirmiş ve alanaştıranla birbirine bağlamıştı. Ama hiç kimse patlayan çekirdek güneşlere erişmeye çalışmamıştı. Tek sarmal kolun beşiğinden güçlkle çıkmayı başarmıştık. Herkül Kümesi.

“Neden TeknoÇekirdek Herkül Kümesi’ne Roma’nın bir kopyasını inşa etmiş?” diye sordum.

Johnny yanıma oturdu. Tam bir güvercin sürüsü patlama misali uçuşa geçip çatıların üzerinde dolanmaya başlarken ikimiz de kafamızı kaldırıp gökyüzüne baktık. “Bilmiyorum, B. Lamia. Öğrenmediğim çok şey var... bu en azından biraz şu ana kadar bunların ilgimi çekmemesinden kaynaklanıyor.”

“Brawne,” dedim.

“Efendim?”

“Bana Brawne de.”

Johnny gülümsedi ve başını hafifçe yana eğdi. “Teşekkürler, Brawne. Gerçi bildiğim bir şey var. Bunun sadece Roma şehrinin bir kopyası olduğunu sanmıyorum. Tüm Eski Dünya’nın kopyası.”

İki elimi de üzerinde oturduğum basamağın güneşten ısınmış taşına koydum. “Tüm Eski Dünya’nın mı? Tüm... kıtalarının, şehirlerinin mi?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum. İkisi arasındaki deniz yolcuğu hariç İtalya’nın ve İngiltere’nin dışına çıkmadım ama analogun tam olduğunu düşünüyorum.”

“Tanrı aşkına neden?”

Johnny yavaşça başını sallayarak onayladı. “Tam olarak bu sebepten olması mümkün. Neden içeriye girip yemek yemiyor ve bu konu üzerinde biraz daha konuşmuyoruz? Bu beni kimin öldürmek istediğiyle ve nedeniyle bağlantılı olabilir.”

• • •

“İçerisi” mermer basamakların altındaki büyük bir evde bulunan bir daireydi. Pencerele Johnny’nin “piazza” olduğunu söylediği yere bakıyordu; merdivenlerin kocaman sarı-kahverengi bir kili-seye çıktığını ve aşağıdaki meydana akşamın sakinliğinde sular fışkırtan, gemi şeklinde bir süs havuzu olduğunu görebiliyordum.

Odalar küçük ama yüksek tavanlıydı ve bilmediğim bir çağa ait kaba ama özenli işlemlere sahip mobilyalarla döşenmişti. Elektriğe ya da modern aletlere dair herhangi bir iz yoktu. Bina, kapıda onunla konuştuğumda da üst kattaki daireye çıkınca bunu tekrar denediğimde de bana yanıt vermedi. Uzun pencerelerin dışındaki meydana ve şehre alaca karanlık çökerken etrafta sadece gaz ya da ilkel başka bir yanıcıyla çalışan sokak lambalarının ışığı vardı.

“Bu Eski Dünya’nın geçmişi,” dedim kalın yastıklara dokunarak. Birden anlayarak kafamı kaldırdım. “Keats İtalya’da öldü. On... dokuzuncu ya da yirminci yüzyılın başlarında. Bu... o zaman.”

“Evet. On dokuzuncu yüzyılın başları: Tam olarak 1821.”

“Tüm dünya bir müze mi?”

“Ah hayır. Farklı bölgeler farklı çağlardan elbette. Analogun nasıl gözlemlendiğine bağlı.”

“Anlamıyorum.” Kalın mobilyalarla dolu bir odaya geçtim ve pencerenin yanındaki tuhaf kıvrımlı bir koltuğa oturdum. Altın rengi akşamüstü ışığı hâlâ basamakların tepesindeki sarımsı kahverengi kilisenin kulesine vuruyordu. Güvercinler mavi gökyüzünde dönüp durdular. “Bu sahte Eski Dünya’da yaşayan milyonlarca insan... sibirid... mi var?”

“Sanmıyorum,” dedi Johnny, “Sadece bu analog projesi için yeteri miktarda var olduğunu düşünüyorum.” Hâlâ anlamadığımı fark etti ve devam etmeden önce bir nefes aldı. “Burada... uyandığımda Joseph Severn’in, Dr. Clark’ın, ev sahibi Anna Angeletti’nin, genç Teğmen Elton’ın ve birkaç diğer kişinin sibirid analogları vardı. İtalyan dükkân sahiplerinin, meydanın karşı-

sındaki eskiden bize yemek getiren taverna sahibinin, sokaktan gelip geçenlerin falan. Bir yirmilikten fazla sayıda değildi.”

“Onlara ne oldu?”

“Muhtemelen... geri dönüştürüldüler. Tıpkı at kuyruklu adam gibi.”

“At kuyruklu...” Aniden kararmakta olan odanın diğer tarafındaki Johnny’ye baktım. “O bir sibirid miydi?”

“Şüphesiz. Kendini imha prosedürünü tarif ettin, bu sibridden kurtulmak istersem yapacağım şeyin aynısını.”

Zihnim delicesine çalışıyordu. Ne kadar salak olduğumu, her şey hakkında ne kadar az şey öğrenmiş olduğumu fark ettim.

“Yani seni öldürmeye çalışan başka bir YZ’ydi.”

“Öyle görünüyor.”

“Neden?”

Johnny elleriyle bir hareket yaptı. “Muhtemelen sibiridimle birlikte ölen bir bilgiyi silmek için. Kısa süre önce öğrendiğim bir şeyi ve diğer YZ’nin... ya da YZ’lerin sistemimin çökmesiyle yok olacağını bildikleri bir şeyi.”

Ayağa kalktım, ileri geri volta attım ve pencerenin başında durdum. Karanlık artık azimle yerleşiyordu. Odada lambalar vardı ama Johnny onları yakmaya yeltenmedi ve ben loşluğu tercih ediyordum. Bu, duyduklarımın gerçek dışılığını daha da gerçek dışı kılıyordu. Yatak odasının içine baktım. Batı pencerelerinden günün son ışıkları süzülüyordu. Yatak örtüleri beyaz renkte parlıyordu. “Burada öldün,” dedim.

“O burada öldü,” dedi Johnny. “Ben o değilim.”

“Ama onun anılarına sahipsin.”

“Yarı unutulmuş rüyalar. Aralarında boşluklar var.”

“Ama onun nasıl hissettiğini biliyorsun.”

“Tasarımcılarının onun hissettiğini düşündükleri şeyi biliyorum.”

“Anlatsana.”

“Neyi?” Karanlıkta Johnny’nin teni oldukça soluktu. Kısa bukleleri siyah görünüyordu.

“Ölmek nasıl bir şey? Yeniden doğmak nasıl bir şey?”

Johnny anlattı; sesi son derece yumuşak, neredeyse melodikti... bazen anlaşılamayacak kadar kadim bir İngilizceye kayıyordu ama bu kulağa şu an kullandığımız melez dilden çok daha hoş geliyordu.

Bana mükemmelliğe takıntılı bir şair olmanın nasıl bir şey olduğunu anlattı, bazen kendi çabalarına en azılı eleştirmenlerden bile sert yaklaştığım. Ki eleştirmenler gerçekten azılıymış. Eserleri görmezden gelinmiş, alay konusu olmuş, başkalarının taklidi ve aptalca olarak tarif edilmiş. Âşık olduğu kadınla evlenemeyecek kadar fakirmiş, Amerika’daki kardeşine borç verdiği için maddi teminatını kaybetmiş... ve şairliğinin tam olgunluğa eriştiği kısa bir dönemin ardından annesi ile kardeşi Tom’u elinden alan “ince hastalığın” pençesine düşmüş. Ardından İtalya’ya sürgüne gönderilmiş; dediklerine göre “sağlığı için” ama bu sadece yirmi altı yaşında, yalnız, acı dolu bir ölüm anlamına gelmiş. Fanny’nin el yazısını canını çok yakacağı için açamayacağı mektupların üzerinde görmenin ıstırabını anlattı; şairi son günlerinde terk eden “arkadaşları” tarafından Keats’in yolculuk eşlikçisi olarak seçilen, genç ressam Joseph Severn’in sadakatinden, Severn’in ölen adama nasıl baktığından ve son günlerinde yanında olduğundan bahsetti. Geceleri yaşadığı kanamaları, Dr. Clark’ın onu kanatıp reçete olarak “egzersiz ve temiz hava” yazdığını ve Keats’in kendi mezar taşına, “Burada yatıyor Adı Suya Yazılmış Olan” sözlerinin kazınmasını talep etmesine neden olan nihai dini ve kişisel kederi anlattı.

Sadece aşağıdan gelen son derece loş bir ışık uzun pencerenin dış hatlarını belli ediyordu. Johnny’nin sesi gece kokulu havada süzülüyor gibiydi. Ölümünün ardından öldüğü yatakta uyanışını, hâlâ sadık Severn ile Dr. Clark’ın kendisiyle ilgileniyor oluşunu, şair John Keats olduğunu, âdeta başka bir şey olduğunu bilirken

hızla unutulmuş bir rüyadaki kişiliğini hatırlar gibi hatırlayışını anlattı.

İllüzyonun İngiltere'ye dönüş yolculuğunda da devam ettiğini, Fanny-olmayan-Fanny'ye tekrar kavuştuğunu ve bunun neredeyse zihinsel bir yıkım meydana getirdiğini söyledi. Yeni şiirler yazma konusundaki acizliğini, sibirid sahtekârlardan gitgide daha fazla soğuyuşunu, katatoni benzeri bir şeye çekilişini, bu sırada (bir on dokuzuncu yüzyıl şairine) neredeyse anlaşılmaz gelen TeknoÇekirdek'teki gerçek YZ varlığına dair "halüsinasyonlar" görüşünü ve illüzyonun nihai olarak çöküşünün ardından "Keats Projesi"nin terk edilmesini anlattı.

"İşin doğrusu," dedi, "Tüm bu canice zırvallar bana yazdığım... onun hastalığından önce kardeşi George'a yazdığı mektuptaki bir bölümü düşündürdü. Keats şöyle demişti:

"Tıpkı benim bir gelinciğin dikkat kesilmesiyle ya da bir ceylanın gerginliğiyle eğlendiğim gibi zihnimin içine düşme ihtimali olan içgüdüsel olsa da zarif davranışlardan keyif alan üstün varlıkların mevcudiyeti mümkün olamaz mı? Sokaklardaki bir sincap ne kadar nefret edilesi bir şey olsa da sergilediği enerji iyidir. Bizim mantığımız da üstün bir varlık tarafından aynı şekilde algılanabilir... hatalı ama iyi olabilir. Bu şiiri meydana getiren şeyin ta kendisi."

"Yani... Keats Projesi'nin... canice olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence kandırmak her daim caniliktir."

"Belki kabul etmeyi istediğinden daha çok John Keats'sin."

"Hayır. En ayrıntılı illüzyonun içindeyken bile şairane içgüdülerin eksikliği bunun aksini kanıtladı."

Karanlık evdeki şekillerin karanlık silüetlerine baktım. "YZ'ler burada olduğumuzu biliyorlar mı?"

"Muhtemelen. Neredeyse kesinlikle. Benim gidebileceğim ve TeknoÇekirdek'in izimi sürüp peşimden gelemeyeceği hiçbir

yer yok. Ama biz Ağ yetkililerinden ve haydutlardan kaçıyoruz, öyle değil mi?”

“Ama artık sana saldıranın TeknoÇekirdek’ten biri... bir bilinç olduğunu biliyorsun.”

“Evet ama sadece Ağ’dayken. Çekirdek’te böylesi bir vahşete göz yumulmaz.”

Sokaktan bir ses geldi. Bir güvercin olduğunu umdum. Belki de parke taşlarına çöp savuran bir rüzgâr. “TeknoÇekirdek benim burada olmama ne tepki verecek?” dedim.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bunun bir sır olduğuna eminim.”

“Bunu... insanlığı ilgilendirmeyen bir şey olarak görüyorlar.”

Başımı salladım, karanlıkta bu gereksiz bir hareketti. “Eski Dünya’nın yeniden yaratılması, insanların... bilmem kaç tane insan kişiliğinin bu yeniden yaratılmış dünyada... tekrar hayata döndürülmesi... YZ’leri öldüren YZ’ler... insanlığı ilgilendirmiyor!” Kahkaha attıysam da kahkahama hâkim olmayı başardım. “Bu İsa’yı bile ağlatır, Johnny.”

“Neredeyse kesinlikle.”

Aşağıdaki karanlık sokakta kimin beni hedef alabileceğini umursamadan pencereye gittim ve bir sigara çıkardım. Öğleden sonraki kar öbekleri arasındaki kovalamaca yüzünden nemlilerdi ama bir tanesi yandı. “Johnny, daha önce Eski Dünya analogunun tam olduğunu söylediğinde ben, ‘Tanrı aşkına neden?’ dedim ve sen, ‘Bu sebepten olması mümkün,’ benzeri bir şey söyledin. Bu sadece ukalaca bir yorum muydu yoksa bir şey mi kastediyordun?”

“Bunun gerçekten Tanrı aşkına olabileceğini kastettim.”

“Açıkla.”

Johnny karanlıkta iç çekti. “Keats Projesi’nin ya da diğer Eski Dünya analoglarının amacının tam olarak ne olduğunu anlamıyorum ama bunun en az yedi standart yüzyıldan beri devam eden Nihai Bilinç’i yaratmaya yönelik TeknoÇekirdek projesinin bir parçası olduğundan şüpheleniyorum.”

“Nihai Bilinç,” dedim sigaramın dumanını üfleyerek. “Hı hı. Ne yani... TeknoÇekirdek Tanrı inşa etmeye mi çalışıyor?”

“Evet.”

“Neden?”

“Bunun basit bir cevabı yok, Brawne. Tıpkı insanlığın neden on bin nesil boyunca Tanrı’yı milyonlarca farklı surette aradığı sorusunun basit bir cevabı olmadığı gibi. Ama Çekirdek için bu çaba daha çok... değişkenlerle... başa çıkmak için daha verimli, daha güvenilir bir yol bulma arzusundan kaynaklanıyor.”

“Ama TeknoÇekirdek hem kendinden hem de iki yüz dünyanın megaveriküresinden yararlanabiliyor.”

“Yine de... öngörme yetilerinde eksikler var.”

Sigaramı pencereden dışarıya attım ve közün gecenin içine düşüşünü izledim. Rüzgâr birdenbire soğudu; kollarımı kendime sardım. “Tüm bunlar... Eski Dünya, yeniden diriltme projeleri, hibridler... bunlar nasıl Nihai Bilinç’i yaratmaya fayda sağlıyor?”

“Bilmiyorum, Brawne. Sekiz standart yüzyıl önce, İlk Bilgi Çağı’nın başında Norbert Wiener adında bir adam şöyle yazmıştı: ‘Tanrı kendi yarattıklarıyla kayda değer bir oyun oynayabilir mi? Herhangi bir yaratıcı, sınırları olan bir tanesi dahi, kendi yarattıklarıyla kayda değer bir oyun oynayabilir mi?’ İnsanlık ilk YZ’leriyle bunu kesin bir sonuca ulaştıramadı. Çekirdek yeniden diriltme projeleri vasıtasıyla bununla boğuşuyor. Belki de NB programı tamamlandı ve tüm bunlar nihai Yaratılan/Yaratıcı işlevinin kalıntıları, tıpkı Çekirdek’in amaçlarının insanlığın anlayabileceğinden öte olması gibi, amaçları Çekirdek’in anlayabileceğinden öte bir kişilik ortaya çıktı.”

Karanlık odada hareket etmeye başladım, dizimi alçak bir sehpa çarptım ve ayakta durmaya devam ettim. “Bunların hiç-biri bana seni kimin öldürmeye çalıştığını söylemiyor,” dedim.

“Söylemiyor.” Johnny ayağa kalkıp diğer taraftaki duvara doğru yürüdü. Bir kibrit çakıldı ve bir mum yandı. Gölgelerimiz duvarlarda ve tavanda salındı.

Johnny yakınımı gelip kolumu kibarca kavradı. Yumuşak ışık buklelerini ve kirpiklerini bakır rengine boyadı ve çıkık elmacık kemikleriyle sert çenesine dokundu. "Neden bu kadar sertsin?"

Ona boş boş baktım. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Aynı boydaydık. "Boş ver," dedim.

Uzaklaşmak yerine eğilip beni öptü. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, öpücük saatler sürmüş gibi geldi. O bir makine, diye düşündüm. İnsan ama ardında bir makine var. Gözlerimi kapattım. Yumuşak eli yanağıma, boynuma, enseme dokundu.

"Dinle..." diye fısıldadım bir anlığına ayrıldığımızda.

Johnny cümlemi tamamlamama izin vermedi. Beni kollarına aldı ve diğer odaya taşıdı. Yüksek karyola. Yumuşak yatak ve yorgan. Ani bir aciliyet hissiyle birbirimizi soyarken diğer odadaki mumun ışığı titreşip dans etti.

O gece üç kez seviştik; her sefer dokunuş, sıcaklık ve yakınlığın yumuşak, tatlı emriyle başlayıp hissin yoğunluğuyla devam etti. İkinci seferde ona yukarıdan baktığımı hatırlıyorum; gözleri kapalıydı, saçları gevşek bir şekilde alnına düşmüştü, mum ışığı soluk göğsünün kızarıklığını gösteriyordu, şaşırtıcı derecede güçlü olan kolları ve elleri beni hareketsiz tutuyordu. Tam o saniyede bana bakmak için gözlerini açmıştı ve o anda onlardan sadece duygu ve tutku yansıdığını gördüm.

Şafak vaktinden önce bir arada uyuduk; tam arkamı dönüp dalacakken serin dokunuşunu, koruyucu ve sahiplenici olmaksızın sıradan bir hareketle kalçama koyduğu elini hissettim.

Bize günün ilk ışıklarından hemen önce saldırdılar. Beş kişiydiler, Lusumlu değillerdi ama oldukça kaslıydılar, hepsi erkekti ve bir ekip olarak çalışıyorlardı.

Onları ilk dairenin kapısı tekmelenerek açıldığında duydum. Yuvarlanarak yataktan kalktım, yatak odası kapısının yanına sıçradım ve içeri girişlerini izledim. Johnny oturdu ve ilk adam bir sersemletici doğrulturken bağırarak bir şeyler söyledi. Johnny

uykuya dalmadan önce pamuklu bir şort giymişti; ben çıplaktım. Rakipleriniz giyinikken çıplak dövüşmenin gerçek dezavantajları var ama en büyük sorun psikolojik. Artmış savunmasızlık hissini yenebilerseniz, diğerlerini telafi etmek kolay.

İlk adam beni gördü, yine de Johnny'yi sersemletmeye karar verdi ve bu hatasının bedelini ödedi. Bir tekmeyle silahı elinden düşürmesini sağladım ve sol kulağının arkasına indirdiğim bir darbeye onu yere serdim. Odaya iki adam daha girdi. Bu sefer ikisi de önce benimle uğraşacak kadar zekiydi. Diğer ikisi de Johnny'ye doğru atıldılar.

Açık parmaklı bir darbeyi engelledim, gerçekten hasar verebilecek bir tekmeyi durdurdum ve geri çekildim. Sol tarafımda yüksek bir şifonyer vardı ve ağır en üst çekmecesini kolaylıkla çıkıttı. Karşımdaki yapılı adam kalın ahşabı kırmak için iki elini de yüzüne kaldırdı ama bu içgüdüsel hareketi bana bir saniyelik açıklık kazandırdı ve ben tüm vücut ağırlığımı attığım tekmeyle vererek bunu kullandım. İki numaralı adam homurdandı ve geriye, partnerinin üstüne devrildi.

Johnny boğuşuyordu ama davetsiz misafirlerden biri kolunu boğacak gibi boynuna dolamış, diğeri ise bacaklarını tutuyordu. Çömelip yerden güç aldım, benim iki numaramın darbesini engellemedim ve yatağın diğer tarafına doğru atıldım. Johnny'nin bacaklarını tutan adam tek kelime dahi edemedi pencerenin camıyla ahşabının içinden geçti.

Biri sırtıma bindi; yuvarlanışımı tamamlayıp yatağı aşarak yere indim ve onu duvara çarptım. Adam iyiydi. Darbeyi omzuyla karşıladı ve kulağımın altındaki sinirleri sıkmak için hamle yaptı. Oradaki fazladan kas tabakaları yüzünden bir anlığına sorun yaşadığında dirseğimi karnına geçirip yuvarlandım. Johnny'yi boğazlayan adam onu bırakıp kaburgalarımın tam ders kitaplarında anlatılan türden bir tekme attı. Darbenin yarısına maruz kaldım, kaburgalarımın en az birinin kırılıp içeri battığını hissettim,

sol elimi kullanarak sol testisini sıkarken zarafeti umursamadım. Adam çılgılık attı ve kendini kaybetti.

Yerdeki sersemleticiyi hiç aklımdan çıkarmamıştım, bu ayakta kalan son düşman için de geçerliydi. Yatağın diğer tarafına, uzanamayacağım mesafeye kaçıp silahı almak için elleri ile dizleri üzerine indi. Artık kırık kaburgamı net bir şekilde hissederek devasa yatağı, üzerinde Johnny'yle havaya kaldırdım ve adamın başıyla omuzlarının üzerine indirdim.

Benim tarafımdan yatağın altına girip sersemleticiyi aldım ve boş bir köşeye çekildim.

Bir adam pencereden düşmüştü. İkinci kattaydık. İçeriye ilk giren adam hâlâ kapı eşiğinde yatıyordu. Tekmelediğim adam tek diziyle iki dirseği üzerine kalkmayı başarmıştı. Ağzındaki ve çenesindeki kana bakılırsa bir kaburgası ciğerini delmişti. Son derece kesik nefes alıyordu. Yatak yerdeki diğer adamın kafatasını parçalamıştı. Johnny'yi boğazlamış olan adam pencerenin kenarında dertop olmuş, apış arasını tutarak kusuyordu. Onu sersemleterek susturdum ve tekmelediğime gidip onu saçından tutarak havaya kaldırdım. "Sizi kim gönderdi?"

"Amına koyayım." Yüzüme kanlı tükürüklerini saçtı.

"Belki daha sonra," dedim. "Tekrarlıyorum, sizi kim gönderdi?" Üç parmağımı böğrüne, göğüs kafesinin içe çökmüş gibi görüldüğü yere soktum ve bastırdım.

Adam çılgılık atıp bembeyaz kesildi. Öksürdüğünde çıkan kan, soluk teninde çok kırmızı duruyordu.

"Sizi kim gönderdi?" Dört parmağımı kaburgasına soktum.

"Piskopos!" Havaya kalkarak parmaklarımdan kurtulmaya çalıştı.

"Hangi piskopos?"

"Shrike Tapınağı... Lusus... hayır, lütfen... ah, siktir!.."

"Ona... bize ne yapacaktınız?"

"Hiçbir şey... Ah, lanet olsun!.. Yapma... Doktora ihtiyacım var, lütfen!"

“Elbette. Cevap ver.”

“Onu sersemletecektik... Tapınağa geri götürecektik... Lusus’a. Lütfen. Nefes alamıyorum.”

“Peki beni?”

“Eğer direnirsen öldürecektik.”

“Pekâlâ,” dedim, onu saçından biraz daha havaya kaldırarak, “gayet iyi gidiyoruz. Ondan ne istiyorlar?”

“Bilmiyorum.” Oldukça yüksek sesli bir çığlık attı. Tek gözümü dairenin kapısında tuttum. Sersemletici bir avuç dolusu saçın altında hâlâ elimdeydi. “Bil... bilmiyorum...” dedi nefes nefese. Artık çok fazla kan kaybediyordu. Kanı kolumdan ve sol göğsümden damladı.

“Buraya nasıl geldiniz?”

“EMA... çatıda.”

“Nereye alanaştınız?”

“Bilmiyorum... yemin ederim... sudaki bir şehre. Araba oraya dönmeye programlı... lütfen!”

Giysilerini kontrol ettim. İletiaracısı yoktu. Başka silahı yoktu. Kalbinin hemen üzerinde mavi trident dövmesi vardı. “Haydutlar mı?” dedim.

“Evet... Parvati Kardeşliği.”

Ağ’ın dışından. Muhtemelen izini sürmek oldukça zor. “Hepiniz mi?”

“Evet... lütfen... yardım bul... ah, siktir!.. Lütfen...” Çöktü ve neredeyse bayıldı.

Onu yere bıraktım, geri çekildim ve durduğu yere sersemletici ışın gönderdim.

Johnny oturmuş boğazını ovuyor ve tuhaf bakışlarla beni izliyordu.

“Giyin,” dedim. “Gidiyoruz.”

EMA eski, şeffaf bir Vikken Scenic’ti ve kontak panelinde ya da *diskey*inde avuç içi okuyucusu yoktu. Aydınlanma çizgisine

Fransa'yı geçerken yetiştik ve Johnny'nin Atlas Okyanusu olduğunu söylediği karanlığa baktık. Ara sıra gördüğümüz yüzen şehirlerin ve sondaj kulelerinin haricinde tek ışık gökteki yıldızlardan ve denizaltı kolonilerinin yüzme havuzunu andıran geniş parıltılarından geliyordu.

"Neden araçlarını aldık?" diye sordu Johnny.

"Nereden alanaştıklarını görmek istiyorum."

"Lusus'taki Shrike Tapınağı'ndan olduğunu söyledi."

"Evet. Bunu az sonra göreceğiz."

Yirmi kilometre aşağıdaki karanlık denize bakarken Johnny'nin yüzü güçlkle seçiliyordu. "Sence o adamlar ölecekler mi?"

"Biri zaten öldü," dedim. "Akciğeri delinmiş adamın yardıma ihtiyacı olacak. İki tanesine bir şey olmadı. Pencereden düşeni ise bilmiyorum. Bu senin için önemli mi?"

"Evet. Şiddet... barbarcaydı."

"Sokaklardaki bir didişme ne kadar nefret edilesi bir şey olsa da sergilediği enerji iyidir," diye alıntı yaptım. "Onlar sibirid değildi, öyle değil mi?"

"Olduklarını sanmıyorum."

"Yani seni ele geçirmeye çalışan en az iki grup var... YZ'ler ve Shrike Tapınağı'nın piskoposu. Ve hâlâ nedenini bilmiyoruz."

"Artık nedenine dair bir fikrim var."

Köpük koltukta döndüm. Tepemizdeki takım yıldızlar –ki ne Eski Dünya'nın göğüne dair hologramlardan ne de bildiğim Ağ dünyalarından tanıdık geliyorlardı– Johnny'nin ancak gözlerini görebilmeme yetecek aydınlığı sağlıyorlardı. "Neymiş," dedim.

"Hyperion'dan bahsetmen bana bir ipucu verdi," dedi. "Orayı hiç bilmiyor olduğum gerçeği. Bu bilgiye sahip olmamam onun önemli olduğunu gösterdi."

"Karanlıkta havlayan köpeğin tuhaf durumu," dedim.

"Ne?"

"Boş ver. Devam et."

Johnny bana doğru eğildi. “Bundan haberdar olmamamın tek sebebi TeknoÇekirdek’in bazı unsurlarının buna dair bilgimi engellemiş olması.”

“Sibridin...” Johnny’yle artık bu şekilde konuşmak tuhaftı. “Zamanının çoğunu Ağ’da geçirdin, öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Bir yerlerde Hyperion’ın bahsi geçtiğini duymadın mı? Zaman zaman haberlerde geçiyor, özellikle de konu Shrike Tarikatı olduğunda.”

“Belki de duydum. Belki de bu sebeple öldürüldüm.”

Arkama yaslanıp yıldızlara baktım. “Hadi gidip piskoposa soralım,” dedim.

Johnny ilerideki ışıkların New York Şehri’nin yirminci yüzyılın ortalarındaki analogu olduğunu söyledi. Şehrin hangi yeniden diriltme projesi için inşa edildiğini bilmiyordu. EMA’yı otomatik konumdan çıkarıp alçaldım.

Şehir mimarisinin erkeklik organı sembolü çağına ait yüksek binalar Kuzey Amerika kıyı bölgesinin bataklıklarından ve kıyı göllerinden yükseliyordu. Birçok ışık yanıyordu. Johnny yıpranmış ama tuhaf bir şekilde zarif olan bir binayı işaret edip, “Empire State Binası,” dedi.

“Peki,” dedim. “Orası her neresiyse EMA oraya inmek istiyor.”

“Güvenli mi?”

Ona sıırttım. “Hayattaki hiçbir şey güvenli değil.” Arabanın kontrolü ele almasına izin verdim ve binanın kulesinin altındaki küçük, açık bir platforma indik. Etraf çok aşağıdaki birkaç bina ışığı ve yıldızlar hariç karanlıktı. Birkaç adım ötedeki belli belirsiz mavi parıltı eskiden asansörlerin olduğu yerde duran alanaştırılan portalının dış hatlarını belli ediyordu.

“Ben önden gideceğim,” dedim ama Johnny hâlihazırda içeriye adım atmıştı. Ödünç sersemleticiyi avucuma aldım ve peşinden gittim.

Daha önce hiç Lusus'taki Shrike Tapınağı'na gitmemiştim ama şu an orada olduğumuza dair en ufak bir şüphem yoktu. Johnny birkaç adım ötemde duruyordu ama etrafta onun dışında kimseyi göremiyordum. Ortam serin, karanlık ve eğer mağaralar bu kadar büyük olabilirse mağaramsıydı. Görünmez kablolarla asılı polykrom bir heykel hissedilmeyen esintiyle dönüyordu. Hem Johnny hem de ben dönüp alanaştıran portalının ortadan yok oluşunu gördük.

"Eh, işlerini onlar yerine yaptık, öyle değil mi?" diye fısıldadım Johnny'ye. Kırmızı ışıkla aydınlanmış salonda fısıltı bile yakınlaşıyormuş gibiydi. Johnny'nin Tapınak'a benimle birlikte alanaşmasını planlamamıştım.

O sırada ışık açılmış gibi oldu, salonu tam olarak aydınlatmasa da kapsamı genişlediğinden orada yarım daire halinde duran adamları görebildik. Bazılarına kötü ruh kovucu ve bazılarına da ibadet okutmanı dendiğini hatırladım ama bazıları unuttuğum bir kategoridendi. Her kimlerse onları orada dikilirken görmek ürkütücüydü; en az iki düzine adam vardı, cübbeleri kırmızı ve siyahın farklı birleşimlerinden ve geniş alınları tepeden gelen kırmızı ışıkla parılıyordu. Piskoposu tanımakta hiç güçlük çekmedim. Benim dünyamdandı, gerçi çoğumuzdan daha kısa boylu ve tıknazdı, ayrıca cübbesi çok kırmızıydı.

Sersemleticiyi saklamaya çalışmadım. Hepsi birden üzerimize atlamaya kalksa hepsini indirme ihtimalim vardı. Çok yüksek bir ihtimal değil. Silah görmüyordum ama cübbeleri koca cep-hanelikler saklıyor olabilirdi.

Johnny piskoposa doğru yürüdü ve ben de peşinden gittim. Adama on adım kala durduk. Sandalyesi ahşaptandı ve karmaşık kolları, destekleri, sırtı ve ayakları rahatça taşınabilmesi için katlanabiliyormuş gibi görünüyordu. Aynısı piskoposun cübbesinin altındaki belirgin kas ve yağ yığını için söylenemezdi.

Johnny bir adım daha ilerledi. "Neden sibridimi kaçırmaya çalıştınız?" Shrike Tarikatı din adamıyla sanki geri kalanımız orada değilmiş gibi konuştu.

Piskopos kıkırdadı ve başını iki yana salladı. "Sevgili... varlık... ibadethanemizde bulunmanı istediğimiz doğru fakat seni kaçırmaya yönelik herhangi bir teşebbüste bulunduğumuza dair bir kanıtın yok."

"Kanıtlarla ilgilenmiyorum," dedi Johnny. "Beni neden burada istediğinizi merak ediyorum."

Arkamızdan bir hışırtı duydum ve yüklü sersemleticiyi doğrultmuş halde döndüm ama geniş Shrike rahipleri halkası hareketsiz kaldı. Çoğu sersemleticimin menzilinin dışındaydı. Keşke babamın otomatik silahı yanımda olsaydı, diye düşündüm.

Piskoposun sesi derinden ve dokuluydu, sanki koca alanı dolduruyordu. "Şüphesiz Nihai Kefaret Kilisesi'nin Hyperion'la derin ve daimî bağını biliyorsun."

"Evet."

"Ve şüphesiz ki son birkaç yüzyıldır Eski Dünya şairi Keats kişiliğinin Hyperion kolonisinin kültürel mitlerine işlendiğinden de haberdarsın."

"Evet. Ec?"

Piskopos bir parmağında kocaman kırmızı bir yüzüğün bulunduğu eliyle çenesini ovdu. "O yüzden Shrike Hac Yolculuğu'na katılmak istediğinde onay verdik. Bu istekten vazgeçmen bizi üzdü."

Johnny'nin hayret ifadesi son derece insancaydı. "İstedim mi? Ne zaman?"

"Sekiz yerel gün önce," dedi piskopos. "Bu odada. Bu fikirle bize sen geldin."

"Neden... Shrike Hac Yolculuğu'na katılmak istediğimi söyledim mi?"

"Sanırım tam olarak kullandığın tabir... 'bunun eğitimin için önemli' olduğuydu. Eğer istersen sana kaydı gösterebiliriz."

Ya da kendi istediğin zaman izlemen için kaydın bir kopyasını alabilirsin.”

“Olur,” dedi Johnny.

Piskopos başıyla onayladı ve bir rahip yardımcısı ya da her ne haltsa o bir anlığına karanlığın içinde kaybolup ardından elinde standart bir video çipiyle geri döndü. Piskopos tekrar başını salladı ve siyah cübbeli adam öne çıkıp çipi Johnny'ye uzattı. Adam yarım daire halindeki izleyicilerin arasına dönene kadar sersemleticimi hazır tuttum.

“Neden peşimizden haydutları gönderdiniz?” diye sordum. Piskoposun önünde ilk kez konuşmuştum ve sesim fazla yüksek ve çiğ çıkmıştı.

Shrike din adamı tombul eliyle bir hareket yaptı. “B. Keats en kutsal hac yolculuğumuza katılma arzusunu bildirdi. İnancımız Nihai Kefaret'e her gün yaklaştığımız yönünde olduğundan bu bizim için önemsiz bir şey değil. Ayrıca ajanlarımız B. Keats'in bir ya da daha fazla saldırıya maruz kaldığını ve bir özel dedektifin... sizin, B. Lamia... B. Keats'e TeknoÇekirdek tarafından atanan korumanın yok olmasından sorumlu olduğu raporunu verdiler.”

“Koruma!” Sesinin şaşkın çıkma sırası bendeydi.

“Elbette,” dedi piskopos. Johnny'ye döndü. “Kısa süre önce Şövalye Gezintisi'nde öldürülen at kuyruklu beyefendi, bir hafta önce korumanız olarak tanıştırılan bey değil mi? Kayıтта o da görülebiliyor.”

Johnny hiçbir şey söylemedi. Bir şey hatırlamaya çabalıyor gibi görünüyordu.

“Her halükârda,” diye devam etti piskopos, “hac yolculuğu hakkındaki kararınızı hafta bitmeden öğrenmek zorundayız. Sequoia Sempervirens dokuz yerel gün sonra Ağ'dan kalkacak.”

“Ama o bir Şövalye ağaçgemisi,” dedi Johnny. “Onlar Hyperion kadar uzağa sıçramaz.”

Piskopos gülümsedi. “Bu durumda sıçrayacak. Bunun Kilise sponsorluğundaki son hac yolculuğu olabileceğine inanmak için

nedenlerimiz var ve mümkün olduğunca çok inançlıyı taşıyabilmek için bir Şövalye gemisi tuttuk.” Piskopos bir el hareketi yaptı ve kırmızı-siyah cübbeli adamlar karanlığın içinde kayboldular. Piskopos ayağa kalkarken iki kötü ruh kovucu sandalyesini katlamak için öne çıktı. “Lütfen cevabınızı mümkün olduğunca çabuk verin.” Gitmişti. Geride kalan kötü ruh kovucu bize çıkışı göstermek için bekledi.

Artık salonda alanaştıran yoktu. Tapınak’ın ana kapısından çıktık ve Kovan Merkezi Meydan Çarşısı’na bakan merdivenlerin en üst basamağında durup serin, yağ kokulu havayı içimize çektik.

Babamın otomatığı onu bıraktığım çekmecedeydi. Tamamen dolu olduğunu kontrol ettiğim şarjörü yerine oturttum ve silahı kahvaltının pişmekte olduğu mutfığa taşıdım. Johnny uzun masada oturmuş gri pencerelerden aşağıdaki yükleme iskelesine bakıyordu. Omletleri masaya taşıdım ve bir tanesini önüne koydum. Ben kahvesini doldururken kafasını kaldırdı.

“Ona inanıyor musun?” diye sordum. “Bunun kendi fikrin olduğuna?”

“Video kaydını gördün.”

“Kayıtların sahtesi yapılabilir.”

“Evet. Ama bu sahte değildi.”

“O zaman neden hac yolculuğuna gitmeye gönüllü oldun? Ayrıca neden koruman sen Shrike Kilisesi’yle ve Şövalye kaptanıyla konuştuktan sonra seni öldürmeye çalıştı?”

Johnny omletin tadına baktı, başıyla onayladı ve ağzına koca bir çatal dolusu omlet attı. “Koruma... benim için tamamen bilinmez. Hafızamı kaybettiğim haftanın içinde bana atanmış olmalı. Belli ki asıl amacı bir şeyi keşfetmemi engellemekti... ya da o şeye denk gelirsem beni ortadan kaldırmak.”

“Ağ’daki bir şey mi yoksa veri tabanındaki bir şey mi?”

“Ağ’daki bir şey olduğunu tahmin ediyorum.”

“Onun... o şeyin... kimin için çalıştığını ve neden seni korumakla görevlendirildiğini öğrenmemiz gerek.”

“Bunu biliyorum,” dedi Johnny. “Az önce sordum. Çekirdek bir koruma talep ettiğimi söyledi. Sibirid bir güvenlik gücüne bağlı bir YZ tarafından kontrol ediliyordu.”

“Neden seni öldürmeye çalıştığını sor.”

“Sordum. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini kesinlikle reddettiler.”

“O zaman sözde koruman neden öldürölmenden bir hafta sonra hâlâ peşinde dolaşıyordu?”

“Benim... kesintinin... ardından tekrar koruma talep etmediğimi fakat Çekirdek yetkililerinin güvenliğini sağlamanın doğru olacağını düşündüğünü söylüyorlar.”

Güldüm. “Ne güvenlik ama! Şövalye dünyasında onu yakaladığımda neden kaçtı? Sana makul bir bahane bile sunmuyorlar, Johnny.”

“Sunmuyorlar.”

“Ayrıca piskopos da Shrike Kilisesi'nin Eski Dünya'ya... ya da o tiyatro sahnesinden bozma dünyaya... her ne diyorsan oraya nasıl alanaştıran erişimleri olduğunu da söylemedi.”

“Biz de sormadık.”

“Ben sormadım çünkü o lanet olasıca Tapınak'tan tek parça halinde çıkabilmek istiyordum.”

Johnny dediğimi duymamış gibiydi. Kahvesini yudumlarken bakışları başka bir yere odaklanmıştı.

“Ne var?” dedim.

Bana bakmak için döndü, başparmağının tırnağını alt dudığına vurdu. “Burada bir paradoks var, Brawne.”

“Ne?”

“Eğer amacım gerçekten Hyperion'a gitmek... Sibiridimin oraya gitmesi olsaydı... TeknoÇekirdek'te kalamazdım. Tüm bilincimi bizzat sibride aktarmalıydım.”

“Neden?” Gerçi bu soruyu sorarken bile ne kastettiğini anlamıştım.

“Düşün. Veri tabanının kendisi soyut bir şey. Bilgisayar ve YZ yaratımı verikürelerinin ve asıl olarak insanların kontrol etmesi için tasarlanan, şimdi ise insanların, makinelerin ve YZ’lerin ortak zemini olan yarı algısal bir Gibsoncu matriks.”

“Ama YZ donanımları gerçek alanda bir yerlerde var,” dedim. “TeknoÇekirdek’te bir yerlerde.”

“Evet ama bunun YZ bilincinin işleviyle bir ilgisi yok,” dedi Johnny. “Örtüşen verikürelerinin gitmeme izin verdiği herhangi bir yerde ‘olabilirim’... elbette ki tüm Ağ dünyalarında, veri tabanında ve Eski Dünya gibi herhangi bir TeknoÇekirdek yapısında... ama sadece bu ortamlarda ‘bilinç sahibi’ olduğumu iddia edebilir ya da bu sibiridinkiler gibi sensörleri ve kumandaları kontrol edebilirim.”

Kahve fincanımı bıraktım ve bir önceki gece bir erkek olarak aşk yaşadığım şeye baktım. “Ee?”

“Koloni dünyalarının veriküreleri sınırlı,” dedi Johnny. “TeknoÇekirdek’le ıslıhat aracılığıyla bir bağlantı olsa da bu sadece veri transferi sağlıyor... bir bilinç akışından ziyade... İlk Bilgi Çağı bilgisayar arayüzleri gibi. Hyperion’ın veriküresi neredeyse yok sayılabilecek kadar ilkel. Ve erişim sağlayabildiğim kadarıyla Çekirdek’in o dünyayla hiçbir bağlantısı yok.”

“Bu normal bir durum mu?” diye sordum. “Yani o kadar uzak bir koloni dünyası için?”

“Hayır. Çekirdek’in her koloni dünyasıyla, Gaspçılar gibi yıldızlararası barbarlarla ve Hâkimiyet’in hayal dahi edemeyeceği diğer kaynaklarla bağı var.”

Şaşakalmış halde oturdum. “Gaspçılar mı?” Birkaç yıl önce Bressia’da yaşanan savaştan beri Gaspçılar Ağ’ın baş öcüsü olmuştu. Çekirdek’in... Senato’ya ve Her Şey’e danışmanlık yapan; tüm ekonomimizin, alanaştıran sistemimizin ve uygarlık teknolojilerimizin işlemesini sağlayan YZ örgütü Çekirdek’in

Gaspçılarla iletişim halinde olduğu fikri korkutucuydu. Hem Johnny “diğer kaynaklar” derken ne kastediyordu? O an bunu bilmeyi hiç istemiyordum.

“Ama sibrinin oraya gitmesinin mümkün olacağını söyledin, öyle değil mi? ‘Tüm bilincini sibrine aktarmak’ derken ne kastediyordun? Bir YZ... insan olabilir mi? Sadece sibrinin içinde var olabilir misin?” dedim.

“Bu daha önce yapıldı,” dedi Johnny yumuşak bir sesle. “Bir kez. Benden çok da farklı olmayan bir kişilik yeniden inşası tarafından. Ezra Pound adındaki bir yirminci yüzyıl şairininki. YZ kişiliğini terk edip sibrini içinde Ağ’dan kaçtı. Ama Pound’un yeniden inşası deliydi.”

“Ya da akıllı,” dedim.

“Evet.”

“Yani tüm veriler ve kişilik sibrinin organik beyinde sağ kalabilir.”

“Elbette kalamaz, Brawne. Tüm bilincimin yüzde birinin yüzde biri bile bu süreçten sağ çıkamaz. Organik beyinler en ilkel bilgileri dahi bizim gibi işleyemezler. Ortaya çıkan kişilik YZ’nin kişiliği olmayacaktır... gerçek insan ya da sibrin bilinci de...” Johnny cümlemin ortasında durdu ve pencereden bakmak için hızla döndü.

Uzun bir dakikanın ardından, “Ne oldu?” diye sordum. Tek elimi uzattım ama ona dokunmadım.

Bana dönmeden konuştu. “Belki de bilincin insan olmayacağını söylerken yanıliyordum,” diye fısıldadı. “Ortaya çıkan kişiliğin belli bir ilahi deliliğin ve insan ötesi bakış açısının dokunduğu bir insan olma ihtimali var. Eğer... çağımızın tüm anılarından, Çekirdek’in tüm bilincinden arındırılırsa... sibrinin olmaya programlandığı insan olabilir...”

“John Keats,” dedim.

Johnny başını pencereden çevirdi ve gözlerini kapattı. Sesi duygu yüküyle boğuktu. İlk kez onun şiir okuduğunu duydum:

*"Bağnazların düşleri var, onlarla örülmüş
Cemaat için bir cennet, bir de kurtuluş
Uykusunun en kibirli halindeyken
Düşler Cennet'i; düşlemeyenlere acırken
İzini sürer incecik parşömenin ya da yabani bir Hint yap-
rağının
Üzerindeki abenkli sesin gölgesinin.
Oysa onursuz yaşar, düş kurar ve ölür
Çünkü yalnızca Şairdir düşlerini dillendirebilen
Sadece kelimelerin boş sihridir koruyabilen
Hayal gücünü kara efsundan
Ve dilsizin büyüünden. Yaşayan kim diyebilir ki,
'Sen Şair değilsin. Düşlerini dile getiremezsin'?
Çünkü ruhu tutsak olmayan her insan
Sahiptir hayal gücüne ve konuşabilir isterse
Ve beslenmişse ana diliyle.
İsterse artık dillendirilmeye niyet edilsin bu düş
Bırak bilinsin Şairin ya da Bağnazın arzusu
Mezardayken bu yazan sıcak elim."*

"Anlamıyorum," dedim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani," dedi Johnny kibarca gülümseyerek, "hangi kararı verdiğimi ve bunu niye yaptığımı biliyorum. Sibirid olmayı bırakıp insan olmak istedim. Hyperion'a gitmeyi istedim. Hâlâ da istiyorum."

"Biri bu karar yüzünden seni bir hafta önce öldürdü," dedim.

"Evet."

"Yine de tekrar deneyeceksin, öyle mi?"

"Evet."

"Neden bilincini sibiridine burada aktarmıyorsun? Ağ'da insan olmuyorsun?"

"Bu asla işe yaramaz," dedi Johnny. "Karmaşık yıldızlararası toplum olarak gördüğün şey Çekirdek'in gerçeklik matriksinin

sadece küçük bir bölümü. Sürekli YZ'lerle karşılaşp onların insafına kalırım. Keats kişiliği... gerçekliği... sağ kalamaz."

"Pekâlâ," dedim, "Ağ'ın dışına çıkman gerek. Ama başka koloniler de var. Neden Hyperion?"

Johnny elimi tuttu. Parmakları uzun, sıcak ve güçlüydü. "Anlamıyor musun, Brawne? Burada bir bağ var. Keats'in Hyperion'a dair hayalleri, onun o zamanki kişiliğiyle bu zamanki kişiliği arasında zamanın ötesinde bir iletişim olabilir. Hiçbir şey olmasa dahi Hyperion çağımızın kilit gizemi –hem fiziksel hem şairane olarak– ve onun... benim orayı keşfetmek için doğmuş, yaşamış ve tekrar doğmuş olmam muhtemel."

"Bu kulağa delilik gibi geliyor," dedim. "Büyüklük kompleksi gibi."

"Kesinlikle," diyerek güldü Johnny. "Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım!" Kollarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve kollarını bana doladı. "Benimle gelir misin, Brawne? Benimle Hyperion'a gelir misin?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, hem sorusu hem de içimi sıcaklık gibi kaplayan cevap yüzünden şaşkındım. "Evet," dedim. "Gelirim."

Bunun ardından uyuma alanına gittik ve günün geri kalanını sevişerek geçirip nihayet uyuduktan sonra dışarıdaki endüstriyel çukurdaki Üçüncü Vardiya'nın loş ışığına uyandık. Johnny sırtüstü yatıyordu, ela gözleri açıktı ve tavana dikilmişti; düşünceleri içinde kaybolmuştu. Ama gülümsemeyi ve kolunu bana dolamayı ihmal edecek kadar kaybolmamıştı. Yanağımı ona yaslayıp omzunun göğsüyle birleştiği hafif kıvrıma yerleştim ve tekrar uykuya daldım.

Ertesi gün Johnny'yle beraber TC'ye alanaştığımızda en iyi giysilerimi giyiyordum: siyah sıırım bir takım elbise, Rönesans ipeğinden işlenmiş boğazında Carvnel kantaşı olan bir bluz ve kalkık kenarlı bir Euiln Bré üç köşeli şapkası. Johnny'yi merkez terminalin yakınındaki ahşap ve pirinç barda bıraktım ama

yanından ayrılmadan önce babamın otomatığını kâğıt bir torba içerisinde ona uzatıp yan gözle bakan olursa dahi onu vurmasını söylemeyi ihmal etmedim.

“Ağ İngilizcesi çok üstü kapalı bir dil,” dedi.

“Bu söz Ağ’dan bile eski,” dedim. “Söylediğimi yap.” Elini tutup sıktım ve arkama bakmadan gittim.

Bir havataksiyle Yönetim Tesisi’ne gittim ve Merkez alanına girme izni alana kadar yaklaşık dokuz güvenlik kontrolünden geçtim. Geyik Parkı’nda, yakındaki gölde yüzen kuğulara ve ilerideki tepenin üzerindeki beyaz binalara hayran hayran bakarak yaklaşık yarım kilometre yürüdüm; ardından Merkez güvenlik memuresi beni çiçek bahçelerinin ve düzenlenmiş tepelerin arasındaki alçak, zarif bir bina olan Hükümet Binası’na çıkan yassı taş kaplı yola yönlendirmeden önce dokuz güvenlik kontrolünden daha geçtim. Şık dekore edilmiş bir bekleme odası vardı fakat bir yardımcı gelip beni CEO’nun özel ofisine götürmeden önce Hicret öncesi orijinal bir de Kooning’e oturma fırsatını bile zor buldum.

Meina Gladstone elimi sıkmak için masanın çevresinden dolaşıp bana bir sandalye işaret etti. Onca yıl onu HTV’den izledikten sonra yüz yüze görüşmek tuhaftı. Şahsen daha da etkileyiciydi: Saçı kısa kesilmişti ve gri beyaz dalgalar halinde geriye yatar gibiydi; yanakları ile çenesi tüm tarih âlimlerinin dediği gibi keskin ve Lincolnvari idi ama yüzüne hâkim olan ve insanın gerçekten özgün birinin karşısında durduğunu hissetmesini sağlayan şey geniş, hüzünlü, kahverengi gözleriydi.

Ağzımın kurumuş olduğunu fark ettim. “Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, B. Yönetici. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum.”

“Seni görmeye her daim zamanım var, Brawne. Tıpkı ben kıdemsiz bir senatörken babanın beni görmeye her daim zamanı olduğu gibi.”

Başımla onayladım. Babam bir keresinde Meina Gladstone'u Hâkimiyet'teki tek siyasi deha olarak tanımlamıştı. Politikaya geç atılmış olmasına rağmen onun bir gün CEO olacağını biliyordu. Keşke bunu görecektik kadar yaşasaydı.

"Annen nasıl, Brawne?"

"İyi, B. Yönetici. Artık Freeholm'deki eski yazlığımızdan çok ender ayrılıyor ama onu her Noel Festivali'nde görüyorum."

Gladstone başıyla onayladı. Tabloidlerin bir suikasta kurban giden Hata öncesi ABD Başkanı'na ait olduğunu yazdığı devasa masanın kenarına sıradan bir şekilde yaslanmıştı, şimdi gülümseyip arkasındaki basit sandalyeye geçti. "Babanı özledim, Brawne. Keşke bu yönetimde o da olsaydı. Gelirken gölü gördün mü?"

"Evet."

"Orada ikiniz de birer çocukken Kresten'ımla gemi yüzdürdüğünüzü hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal, B. Yönetici. Oldukça küçüktüm."

Meina Gladstone gülümsedi. İnterkom öttü fakat elini sallayıp onu susturdu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Brawne?"

Bir nefes aldım. "B. Yönetici, belki biliyorsunuzdur, bağımsız bir özel dedektif olarak çalışıyorum..." Başıyla onaylamasını beklemedim. "Üzerine çalıştığım bir vaka beni babamın intiharına götürdü..."

"Brawne, bunun çok detaylı bir şekilde araştırıldığını biliyorsun. Komisyonun raporunu gördüm."

"Evet," dedim. "Ben de gördüm. Ama kısa süre önce TeknoÇekirdek'e ve onun Hyperion dünyasına karşı tutumuna dair çok tuhaf şeyler öğrendim. Siz ve babam Hyperion'ı Hâkimiyet Hamiliği'ne katacak bir yasanın üzerinde çalışmıyor muydunuz?"

Gladstone başıyla onayladı. "Evet, Brawne ama o yıl değerlendirmediğimiz bir düzinenin üzerinde koloni vardı. Hiçbiri kabul edilmedi."

"Doğru. Peki Çekirdek ya da YZ Danışma Konseyi Hyperion'a özel bir ilgi gösterdi mi?"

CEO dudağına bir stylus vurdu. "Elinde nasıl bir bilgi var, Brawne?" Cevap vermeye başlıyordum ki tek parmağını havaya kaldırdı. "Bekle!" Bir etkileşimi tuşladı. "Thomas, birkaç dakikalığına dışarı çıkıyorum. Eğer programın biraz gerisinde kalırsam lütfen Sol Draconi delegesinin sıkılmadığına emin ol."

Başka bir şey tuşladığını görmedim ama birdenbire odanın diğer tarafındaki duvarda mavi ve altın rengi bir alanaştıran portalı vızıldayarak hayat buldu. Önden benim geçmemi işaret etti.

Altın rengi, dize kadar uzanan otlarla kaplı bir çayır, birçok yerden daha uzakta olan ufka kadar uzanıyormuş gibiydi. Soluk sarı olan gökyüzünde bulut olabilecek parlak bakır rengi çizgiler vardı. Dünyayı tanıyamadım.

Meina Gladstone portaldan çıktı ve kolundaki iletia racısı tasarımına dokundu. Alanaştıran portalı göz kırparcasına kayboldu. Ilık bir esinti bize baharat kokuları taşıdı.

Gladstone tekrar koluna dokundu, gökyüzüne doğru baktı ve başıyla onayladı. "Zorluk çıkardığım için üzgünüm, Brawne. Kastrop-Rauxel'in bir veriküresi ya da herhangi bir uydusu yok. Şimdi lütfen sözüne devam et. Ne tür bir bilgiyle karşılaştın?"

Çevremdeki boş çayıra baktım. "Böylesi bir güvenlik gerektirecek herhangi bir şeyle değil... muhtemelen. Sadece TeknoÇekirdek'in Hyperion'a çok ilgi gösteriyormuş gibi görüldüğünü keşfettim. Ayrıca Eski Dünya'nın bir çeşit analogunu inşa etmişler... tüm dünyanın!"

Şaşkınlık ya da şok ifadesi görmeyi bekledim ama hayal kırıklığına uğradım. Gladstone başıyla onayladı. "Evet. Eski Dünya analogunu biliyoruz."

Ben şoke olmuşum. "O zaman neden duyurulmadı? Eğer Çekirdek Eski Dünya'yı yeniden inşa edebiliyorsa bu birçok kişinin ilgisini çeker."

Gladstone yürümeye başladı ve ben de onun uzun bacaklı adımlarına yetişebilmek için normalden daha hızlı yürüyerek peşinden gittim. "Brawne, bunu duyurmak Hâkimiyet'in çıkarına

olmaz. En iyi insan istihbarat kaynaklarımızın dahi Çekirdek'in neden böyle bir şey yaptığına dair en ufak bir fikirleri yok. Bununla ilgili bir açıklama yapmadılar. Şu an yapılacak en iyi şey beklemek. Hyperion hakkında ne biliyorsun?"

Eski zamanlar olsun olmasın Meina Gladstone'a güvenebilir miydim, bilmiyordum. Ama bilgi almak için bilgi vermek zorunda kalacağımın farkındaydım. "Bir Eski Dünya şairinin analogunu yeniden inşa etmişler," dedim, "ve Hyperion'a dair her şeyi ondan saklamak konusunda takıntılı görünüyorlar."

Gladstone uzun bir ot koparıp onu emdi. "John Keats sibridi."

"Evet." Bu sefer şaşkınlığımı belli etmemeye özen göstermiştim. "Babamın Hyperion'a Hamilik statüsü verilmesi için baskı yaptığını biliyorum. Eğer Çekirdek oraya özel bir ilgi gösteriyorsa şöyle bir bağları olabilir... bunu ayarlamış olabilirler..."

"Babanın bariz intiharını mı?"

"Evet."

Rüzgâr altın çayırdaki dalgalar halinde hareket etti. Çok küçük bir şey ayaklarımızın altındaki otların arasından kaçtı. "Bu, olasılık alanın ötesinde, Brawne. Buna dair kesinlikle hiçbir kanıt yok. Bana sibridin ne yapacağını söyle."

"Önce siz bana Çekirdek'in neden Hyperion'la bu kadar ilgilendiğini söyleyin."

Daha yaşlı olan kadın ellerini açtı. "Eğer bunu biliyor olsaydım, Brawne, geceleri daha rahat uyurdum. Bildiğimiz kadarıyla TeknoÇekirdek yüzyıllardır Hyperion'a takık. CEO Yevshensky'nin, Asquith'teki Kral Billy'ye gezegeni tekrar kolonileştirmek için izin vermesi neredeyse YZ'lerin Ağ'dan tamamen ayrılmasıyla sonuçlanacaktı. Kısa süre önce oraya ışılhat vericisi kurmamız da benzer bir krize neden oldu."

"Ama YZ'ler ayrılmadılar."

"Hayır, Brawne; görünüşe göre, bir sebepten ötürü onlar da bize bizim onlara ihtiyaç duyduğumuz kadar çok ihtiyaç duyuyorlar."

“Ama eğer Hyperion’la bu kadar ilgileniyorlarsa neden Ağ’a katılmasına izin vermiyorlar, böylece onlar da oraya gidebilirler?”

Gladstone tek elini saçlarında gezdirdi. Bronz bulutlar çok hızlı olduğunu tahmin ettiğim bir hava akımıyla tepede dalgalandılar. “Hyperion’ın Ağ’a alınmaması konusunda ısrarcılar,” dedi. “Bu tuhaf bir paradoks. Bana sibridin ne yapacağını söyle.”

“Önce siz bana Çekirdek’in neden Hyperion’la bu kadar ilgilendiğini söyleyin.”

“Kesin olarak bilmiyoruz.”

“O zaman en iyi tahmininizin ne olduğunu söyleyin.”

Gladstone ağzındaki otu çıkardı ve ona baktı. “Çekirdek’in gerçekten olağanüstü bir projeye kalkıştığını düşünüyoruz... her şeyi öngörmelerini sağlayacak bir projeye. Uzak, zaman ve tarihteki her değişkeni başa çıkılabilecek miktardaki veriye dönüştürmelerini sağlayacak.”

“Nihai Bilinç projeleri,” dedim dikkatsiz davrandığımın farkında olsam da bunu önemsemeden.

Bu sefer CEO Gladstone şaşkınlık belirtisi gösterdi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bu projenin Hyperion’la ilgisi ne?”

Gladstone iç çekti. “Bundan tam emin değiliz, Brawne. Ama Hyperion’da öngörücü analizlerine katmayı başaramayabilecekleri bir anormallik olduğunu biliyoruz. Shrike Kilisesi’nin kutsal olarak gördüğü sözde Zaman Mezarları’nı biliyor musun?”

“Elbette. Bir süredir turistik gezilere kapalıdır.”

“Evet. Bir süre önce bir araştırmacının geçirdiği kaza yüzünden, bilim insanlarımız Mezarlar’ın çevresindeki anti-entropik alanın herkesin inandığı gibi sadece zamanın yıpratıcı etkilerine karşı koruma olmadığını doğruladılar.”

“Peki ne?”

“Mezarları ve içindekileri çok uzak bir gelecekte zamana geriye getiren alanın... gücün kalıntıları.”

“İçindekileri mi?” demeyi başardım. “Ama Mezarlar boş. Keşfedildiklerinden beri.”

“Şu an boşlar,” dedi Meina Gladstone. “Ama eskiden dolu olduklarına... gelecekte... açıldıklarında dolu olacaklarına dair kanıtlar var. Bizim için yakın gelecekte.”

Ona boş boş baktım. “Ne kadar yakın?”

Bakışları yumuşaklığını korudu ama başının hareketi nokta koyucuydu. “Sana şimdiden çok fazla şey anlattım, Brawne. Bunu başka birine tekrarlamayı yasaklıyorum. Eğer gerekirse sessizliğini korumanı sağlarız.”

Kafa karışıklığımı kendime çiğnemek için soyacak bir ot bulmaya çalışarak gizledim. “Pekâlâ,” dedim. “Mezarlar’dan ne çıkacak? Uzaylılar mı? Bombalar mı? Bir çeşit tersine zaman kapsülleri mi?”

Gladstone sert bir şekilde gülümsedi. “Eğer bunu bilseydik, Brawne, Çekirdek’ten önde olurduk, öyle değil mi?” Gülümsemesi kayboldu. “Hipotezlerimizden biri Mezarlar’ın gelecekteki bir savaşla ilgili olduğu. Belki de geçmişi yeniden düzenlemek gelecekteki hesaplaşmalarına yarayacak.”

“Tanrı aşkına, kimler arasında bir savaş?”

Tekrar ellerini açtı. “Geri dönmemiz gerek, Brawne. Lütfen artık bana Keats sibrinin ne yapacağını söyler misin?”

Önce başımı eğdim, sonra sabit bakışlarına karşılık vermek için kaldırdım. Kimseye güvenemezdim ama Çekirdek ve Shrike Kilisesi Johnny’nin planlarını hâlihazırda biliyordu. Eğer bu üç taraflı bir oyunsa içlerinden birinin iyi adam olması ihtimaline karşı belki hepsi bilmeliydi. “Tüm bilincini sibrinde aktaracak,” dedim beceriksizce. “Bir insan olacak B. Gladstone ve sonra da Hyperion’a gidecek. Ben de onunla gidiyorum.”

Senato’nun ve Her Şey’in CEO’su, neredeyse iki yüz dünyanın ve milyarlarca insanın yöneticisi uzun bir süre için bana sessizce baktı. Ardından, “Yani Şövalye gemisiyle hac yolculuğuna gitmeyi planlıyor,” dedi.

“Evet.”

“Hayır,” dedi Meina Gladstone.

“Ne kastediyorsunuz?”

“Sequoia Sempervirens’in Hâkimiyet uzayından ayrılmasına izin verilmeyeceğini kastediyorum. Senato bunun çıkarımıza olacağına karar vermediği sürece hac yolculuğu gerçekleşmeyecek.” Sesi demir kadar sertti.

“Johnny ve ben dönergemiyle gideriz,” dedim. “Hac yolculuğu zaten kazanma şansının olmadığı bir oyun.”

“Hayır,” dedi. “Sivil dönergemiler uzun bir süre boyunca Hyperion’a gitmeyecek.”

“Sivil” kelimesi bana bir ipucu verdi. “Savaş mı?”

Gladstone’un dudakları sımsıkıydı. Başıyla onayladı. “Çoğu dönergemi bölgeye ulaşamadan önce.”

“Savaş... Gaspçılarla mı?”

“Başlangıçta. Bunu TeknoÇekirdek’le bizi bu sorunu çözmeye zorlama yöntemi olarak görebilirsin, Brawne. Ya KUVVETLER korumasını oraya ulaştırmak için Hyperion sistemini Ağ’a ekleyeceğiz ya da orası Çekirdek’e ve tüm YZ’lere karşı nefret ve güvensizlik duyan ırkın eline geçecek.”

Johnny’nin Çekirdek’in Gaspçılarla iletişimde olduğuna dair yorumundan bahsetmedim. Şöyle dedim: “Sorunu çözmeye zorlama yöntemi. Peki. Ama Gaspçılar saldırıya kim kışkırttı?”

Gladstone bana baktı. Eğer o an yüzü Lincolnvariye Eski Dünya Lincoln’ü sert bir orospu çocuğuydu. “Dönme zamanı, Brawne. Bu bilgilerin hiçbirinin sızmasının öneminin farkındasındır.”

“Bir nedeniniz olmasa bunları bana söylemeyeceğinizin farkındayım,” dedim. “Bunların kime iletilmesini istediğinizi bilmiyorum ama bir sırdaş değil, bir elçi olduğumun farkındayım.”

“Bunları gizli tutma konusundaki ısrarımızı küçümseme, Brawne.”

Güldüm. “Hanımefendi, hiçbir şey hakkındaki ısrarınızı küçümsemem.”

Meina Gladstone alanaştıran portalına önce benim girmemi işaret etti.

“Çekirdek’in neyin peşinde olduğunu keşfedebileceğimiz bir yol biliyorum,” dedi Johnny kiralık jetbotumuzda baş başa Mare Infinitus’ta ilerlerken. “Ama tehlikeli.”

“Bana yeni bir şey söyle.”

“Ciddiyim. Sadece Çekirdek’in Hyperion’dan neden korktuğunu öğrenmemiz şartsa kullanmalıyız.”

“Benim için şart.”

“Bir operatöre ihtiyacımız olacak. Veri tabanı operasyonlarında sanatçı olan birine. Zeki ama bunu göze almayacak kadar zeki olmayan birine. Sadece nihai siberpislik esprileri için bu riski alıp bir sır olarak saklayacak birine.”

Johnny’ye sııttım. “Tam adamını tanıyorum.”

BB TC’nin ucuz bir mahallesindeki ucuz bir kulenin alt katında bulunan ucuz bir dairede yaşıyordu. Ama dört odalı dairesindeki alanın çoğunu kaplayan teçhizatın ucuz hiçbir yanı yoktu. Son on standart yıldır BB’nin maaşının çoğu son model siberpislik oyuncaklarına gidiyordu.

Ondan yasa dışı bir şey yapmasını istediğimizi söyleyerek başladım. BB, bir kamu görevlisi olarak bunu aklına bile getiremeyeceğini söyledi. İstedikimiz şeyin ne olduğunu sordu. Johnny açıklamaya başladı. BB öne doğru eğildi ve gözlerinde üniversite günlerindeyken gördüğüm eski siberpislik ışıltısı belirdi. Bir yanım bir sibridin nasıl çalıştığını görmek için onun Johnny’yi oracıkta parçalara ayırmasını bekliyordu. Ardından Johnny işin ilginç kısımlarına geldi ve BB’nin ışıltısı yeşil bir parıltıya dönüştü.

“YZ kişiliğimi imha ettiğimde,” dedi Johnny, “sibrid bilincine geçmem sadece birkaç nanosaniye sürecektir ama bu süreçte

benim Çekirdek içindeki alanımın savunması inecek. Güvenlik fajlarının boşluğu doldurması sadece birkaç nanosaniye daha sürecek ama bu sırada...”

“Çekirdek'e girmek mümkün,” diye fısıldadı BB, gözleri antika bir video uçbirim gibi parlayarak.

“Bu çok tehlikeli,” diye vurguladı Johnny. “Bilgim dâhilinde hiçbir insan operatör Çekirdek sınırlarına girmedi.”

BB üst dudağını ovdu. “Kovboy Gibson'ın Çekirdek ayrılma-
dan önce girdiğine dair söylentiler var,” diye mırıldandı. “Ama
buna kimse inanmıyor. Ayrıca Kovboy ortadan kayboldu.”

“İçeriye girmeyi başarsan bile,” dedi Johnny, “erişim için
yeterli zaman olmayacak ama ben veri koordinatlarını biliyorum.”

“Mü-kem-mel,” diye fısıldadı BB. Konsoluna döndü ve şantına
uzandı. “Hadi yapalım.”

“Şimdi mi?” dedim. Johnny bile bunu beklemiyormuş gibi
görünüyordu.

“Neden bekleyelim ki?” BB şantını yerine oturttu ve meta-
korteks kablolarını bağladı ama paneli etkinleştirmede. “Yapıyor
muyuz yoksa yapmıyor muyuz?”

Koltuktaki Johnny'nin yanına gittim ve elini tuttum. Teni
serindi. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu fakat birinin kişiliğinin
ve daha önceki varlığının kaçınılmaz yok oluşuyla karşı karşıya
olmasının nasıl bir his olacağını hayal edebiliyordum. Transfer
işe yarasa dahi John Keats'in kişiliğine sahip insan “Johnny”
olmayacaktı.

“Haklı,” dedi Johnny. “Neden bekleyelim ki?”

Onu öptüm. “Pekâlâ,” dedim. “Ben de BB'yle gidiyorum.”

“Hayır!” Johnny elimi sıktı. “Bir yardımın dokunmaz ve
tehlike korkunç boyutta.”

Kendi sesimin Meina Gladstone'unki kadar amansız çıktı-
ğını işittim: “Belki. Ama BB'den kendi yapmayacağım bir şeyi
yapmasını isteyemem. Ve seni orada yalnız bırakmayacağım.”

Elini son bir kez sıktım ve konsolun başındaki BB'nin yanına oturmaya gittim. "Şu siktiğimin şeyine nasıl bağlanacağım, BB?"

Tüm siberpislik şeylerini okudunuz. Veri tabanının korkunç güzelliğini, siyah buz manzaralı üç boyutlu otobanları, neon sınırları, fosforlu Tuhaf Döngüleri ve YZ varlığının havada asılı bulutları altındaki veri bloklarından parıldayan gökdelenleri biliyorsunuz. BB'nin taşıyıcı dalgasının sırtında yol alırken bunların hepsini gördüm. Neredeyse çok fazlaydı. Çok yoğun. Çok korkutucu. Güvenlik fajlarının siyah tehditlerini duyabiliyordum; karşı hücum tenya virüslerinin nefeslerindeki ölüm kokusunu buz tabakalarının ardından bile alabiliyordum; tepemizdeki YZ'lerin hiddetinin ağırlığını hissedebiliyordum –fillerin ayakları altındaki böceklerdik– ve henüz BB'nin Akış Kontrol Kayıtları ve İstatistikleri işiyle bağlantılı uydurduğu bahane için giriş izinlerinin onay verdiği veriyollarında ilerlemek hariç hiçbir şey yapmamıştık.

Ayrıca ben yapışkanlı kablolar taktığımdan veri tabanını siyah beyaz bulanık bir televizyon ekranından izler gibiydim, Johnny ve BB ise âdeta sahteuyarıcı hologramlarındaki gibi görünüyordlardı.

Buna nasıl dayanıyorlardı bilmiyorum.

"Tamam," diye fısıldadı BB veri tabanındaki fısıltıya eş değer şeyle, "geldik."

"Nereye?" Tek görebildiğim şey parlak ışıklar ve daha da parlak gölgelerden sonsuz bir labirentti, dört boyuta yayılan on bin şehir.

"Çekirdek'in sınırı," diye fısıldadı BB. "Sıkı tutun. Zamanı geldi."

Tutunabileceğim kollarım ya da bu evrende kavrayabileceğim herhangi fiziksel bir şey yoktu ama veri kamyonumuzun dalga şekline odaklandım ve yapıştım.

Johnny o an öldü.

Bizzat bir nükleer patlamaya şahit olmuştum. Babam senatörken annemle beni bir KUVVETLER tatbikatını izlememiz

için Olympos Kumanda Okulu'na götürmüştü. Son bölümde seyirci izleme kapsülü kuş uçmaz kervan geçmez bir gezegene... sanırım Armaghast'a... alanaşmıştı ve bir KUVVETLER:kara keşif müfrezesi yaklaşık dokuz kilometre ötedeki sözde düşmana temiz bir taktiksel nükleer bomba atmıştı. İzleme kapsülü onuncu sınıf polarize bir koruma alanına sahipti ve bomba sadece elli kilo tonluk taktiksel bir taneydi ama patlamayı, şok dalgasının seksen tonluk kapsülü bir yaprak gibi sallayışını, koruma alanı gece yarısı karanlığı kadar polarize olmasına rağmen gözlerimizi yaşartan ve içeriye girmek için yaygara koparan ışık parlamasının fiziksel şokunu asla unutmayacağım.

Bu daha da kötüydü.

Veri tabanının bir bölümü parlamış, sonra kendi içine çökmüş gibiydi; gerçeklik saf siyah bir gidere aktı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı BB, kemiklerimi törpüleyen veri tabanı statüğünün içinde ve dönmeye, yuvarlanmaya ve bir okyanus girdabına çekilen böcekler misali boşluğa kaymaya başladı.

Siyah zırlı fajlar bu şamatanın ve deliliğin içinde bir şekilde, inanılmaz ve imkânsız bir şekilde bize doğru hücum etti. BB bir tanesinden kaçındı, bir diğerinin asidik zarını ona karşı kullandı. Bizim gerçekliğimizdeki herhangi bir boşluktan daha soğuk ve daha karanlık bir şeyin içine çekiliyorduk.

"Orada!" diye seslendi BB, ses analogu yarılan veriküresinin kasırga hızında neredeyse kaybolmuştu.

Ne orada? Ardından onu gördüm: fırtınadaki bir bez bayrak gibi dalgalanan ince sarı çizgiyi. BB bizi yuvarladı, fırtınanın dışına taşıyacak kendi dalgamızı buldu, yanımdan göremeyeceğim kadar çabuk geçip giden koordinatları ayarladı ve sarı şeridin üzerinde...

...nereye gidiyorduk? Havai fişeklerin donuk dağlarına. Şeffaf veri dağı menzillerine, sadece okunabilir bellek işlerinin sonsuz buzullarına, fisürler gibi yayılan erişim ganglialarına, yarıbilinçli dâhili işlem baloncuklarının demir bulutlarına, ana kaynak öge-

lerinin parlayan piramitlerine... hepsi de siyah buz gölleri ve siyah atım fajları tarafından korunan yerlere.

“Siktir!” dedim herhangi birini kastetmeden.

BB sarı şeridi takip ederek aşağıya ve içeriye ilerledi. Sanki biri aniden üzerimize devasa bir yük bırakmış gibi bağlantıyı hissettim.

“Yakaladım!” diye bağırdı BB ve aniden gürültü girdabından daha yüksek ve büyük bir ses bizi sarıp tüketti. Bu ne korna ne siren sesiydi ama ikisinin de uyarı ve öfkesini taşıyordu.

Hepsinin dışına tırmanıyorduk. Parlak kaosun içinde belli belirsiz gri bir duvar görebiliyordum ve bir şekilde bunun sınır olduğunu biliyordum; boşluk küçülüyor fakat bir şekilde büzüşen siyah bir leke gibi duvara sızmaya devam ediyordu. Dışarı tırmanıyorduk.

Ama yeterince hızlı değil.

Fajlar bize beş yandan saldırdı. On iki yıllık dedektiflik kariyerim boyunca bir kez vurulmuş, iki kez de bıçaklanmıştım. Şu an kırık olan kaburgamdan daha fazlası kırılmıştı. Bu hepsinin toplamından daha can yakıcıydı. BB aynı anda hem dövüşüyor hem tırmanıyordu.

Benim bu acil duruma katkım çığlık atmaktı. Soğuk pençelerin bize geçtiğini, bizi aşağıya, parlaklığın, sesin ve kaosun içine geri çektiğini hissettim. BB onlarla dövüşebilmek için bir program, güç arttırıcı bir formül kullanıyordu. Ama yeterli değildi. Darbeleri hissedebiliyordum, bizzat benim aldığım değil de bağlı olduğum BB matriks analogunun aldığı darbeleri.

Batıyorduk. Merhametsiz güçler bizi çekiyordu. Birdenbire Johnny'nin varlığını hissettim; âdeta kuvvetli eller bizi yakalamış ve varlığımızın bağlı olduğu leke kaybolup savunma alanı çelik dişler gibi kapanmadan bir an önce sınır duvarının üzerinden atmıştı.

Sıkışık veriyollarında imkânsız bir hızla ilerledik, veri tabanı kuryelerini ve diğer operatör analoglarını öküzarabalarını

yarıp geçen bir EMA gibi geride bıraktık. Ardından yavaş zaman geçidine yaklaştık ve dört boyutlu bir uzun atlamayla oraya konuşlanmış çıkış operatörü analoglarının üzerinden sıçradık.

Matriksten çıkarken geçişin yarattığı kaçınılmaz mide bulantısını hissettim. Işık retinalarımı yaktı. Gerçek ışık. Ardından bedenimi acı kapladı ve konsolun üzerine eğilip homurdandım.

“Hadi, Brawne.” Bana ayağa kalkmam için yardım eden ve bizi kapıya doğru götüren Johnny’ydi... ya da aynı Johnny’ye benzeyen biri.

“BB,” dedim soluk soluğa.

“Hayır.”

Ağrıyan gözlerimi BB Surbringer’in konsoluna yayılmış halde olduğunu görecektik kadar açtım. Şant kablosu çıkmış ve yere yuvarlanmıştı. BB’nin kafası patlamış, konsolun çoğunu gri ve kırmızıya boyamıştı. Ağzı açıktı ve içinden hâlâ yoğun beyaz bir köpük çıkıyordu. Gözleri erimiş gibi görünüyordu.

Johnny beni yakaladı ve taşıdı. “Gitmemiz gerek,” diye fısıldadı. “Her an birileri gelebilir.”

Gözlerimi kapattım ve onun beni oradan götürmesine izin verdim.

Loş kırmızı ışığa ve damlayan su sesine uyandım. Foseptik, küf ve izolasyonsuz güç kablolarının ozon kokusunu alıyordum. Tek gözümü açtım.

Odadan ziyade mağaraya benzeyen, parçalanmış tavanından kablolar sarkan ve çamur kaplı döşemesinde su birikintileri olan alçak bir yerdeydik. Kırmızı ışık mağaranın ötesinden bir yerden geliyordu... belki bir tamir erişim shaftından ya da otomek tünellerinden. Hafifçe inledim. Johnny oradaydı, sert battaniyelerden yapılmış yatakta bana doğru geldi. Yüzü yağ ya da kirle kararmıştı ve yanağında en az bir yeni kesik vardı.

“Neredeyiz?”

Yanağıma dokundu. Diğer kolu omuzlarıma dolanıp oturmama yardım etti. İğrenç görüntü yön değiştirip yan döndü ve bir anlığına kusacağımı düşündüm. Johnny plastik bir bardaktan su içmeme yardım etti.

“Dregs’in Kovanı,” dedi Johnny.

Bunu bilincim tamamen açılmadan dahi tahmin edebilirdim. Dregs’in Kovanı Lusus’taki en derin çukurdu, mek tünellerinden ve Ağ’ın serserileri ile suçlularına ev sahipliği yapan yasa dışı barınaklardan oluşan sahipsiz bir bölgeydi. Birkaç yıl önce vurulduğum ve lazer izini hâlâ sol kalça kemiğimin üzerinde taşıdığım yer Dregs’in Kovanı’ydı.

Daha fazla su için bardağı uzattım. Johnny çelik bir termostan doldurup geri geldi. Tuniğimin cebini ve kemerimi karıştırırken bir anlığına paniğe kapıldım: Babamın otomatığı yoktu. Johnny silahı kaldırdığında rahatlayıp bardağı aldım ve kana kana içtim. “BB?” dedim, bir anlığına her şeyin korkunç bir halüsinasyon olabileceği umuduna kapılarak.

Johnny başını iki yana salladı. “İkimizin de öngörmediği savunmalar vardı. BB’nin baskını mükemmeldi ama Çekirdek omega fajlarını yenemezdi. Yine de veri tabanındaki operatörlerin yarısı dövüşün yankılarını hissetti. BB şimdiden bir efsane oldu.”

“Aman ne mükemmel,” dedim ve ağlama başlangıcına fena halde benzeyen bir kahkaha attım. “Efsane. Ve BB öldü. Hem de sikindirik bir hiç uğruna.”

Johnny’nin kolu bana sıkıca dolanmıştı. “Bir hiç uğruna değil, Brawne. Yakalamayı başardı. Ve ölmeden önce veriyi bana ilettiler.”

Tamamen dik oturmayı ve Johnny’ye bakmayı başardım. Aynı görünüyordu: aynı gözler, aynı saç, aynı ses. Belli belirsiz bir farklılık vardı, daha derin. Daha insan mı? “Sen?” dedim. “Transferi yaptın mı? Sen...”

“İnsan olup olmadığımı mı soruyorsun?” John Keats bana gülümsedi. “Evet, Brawne. En azından Çekirdek’te işlenmiş birinin insan olabileceği kadar.”

"Ama hatırlıyorsun... beni... BB'yi... neler olduğunu."

"Evet. Ve Chapman'ın Homer'ına ilk bakışımı hatırlıyorum. Kardeşim Tom'un gecenin içinde kanayan gözlerini. Ve kaderimle yüzleşmek için gözlerimi açamayacak kadar zayıfken Severn'in benimle konuşan nazik sesini. Ve Piazza di Spagna'da geçirdiğimiz geceyi, dudaklarına dokunuşumu ve Fanny'nin yanağının benimkine değişimini hayal edişimi. Hatırlıyorum, Brawne."

Bir anlığına kafam karıştı, ardından kırıldım ama avucunu yanağıma koyup bana dokunduğunda başka hiç kimse yoktu ve anladım. Gözlerimi kapattım. "Neden buradayız?" diye fısıldadım gömleğine doğru.

"Alanaştırın kullanma riskini göze alamadım. Çekirdek bizi anında takip edebilirdi. Uzay istasyonunu düşündüm ama yolculuk yapabilecek durumda değildin. Dregs'i seçtim."

Ona yasladığım başımı sallayarak onayladım. "Seni öldürmeye çalışacaklar."

"Evet."

"Yerel polis peşimizde mi? Hâkimiyet polisi? Transit polisleri?"

"Hayır, sanmıyorum. Şu ana kadar bize sadece iki haydut grubu ve Dregs'in birkaç sakini meydan okudu."

Gözlerimi açtım. "Haydutlara ne oldu?" Ağ'da daha ölümcül kabadayılar ve kiralık katiler vardı ama onlarla hiç karşı karşıya gelmemiştim.

Johnny babamın otomatığını havaya kaldırıp gülümsedi.

"BB'den sonraki hiçbir şeyi hatırlamıyorum," dedim.

"Fajların geri tepmesi yüzünden yaralanmıştın. Buraya yürürebildin ama Meydan'da birçok tuhaf bakışa neden olduk."

"Eminim. Bana BB'nin keşfettiklerini anlat. Neden Çekirdek Hyperion'a takık?"

"Önce yemek ye," dedi Johnny. "Yirmi sekiz saatten fazla oldu." Mağara odanın damlayan zeminini aştı ve elinde kendi kendine ısınan bir paketle geri döndü. Bu hologram fanatiklerinin temel besiniydi: hızlı kurutulmuş ve yeniden ısıtılmış klon

biftekte, hiç toprak yüzü görmemiş patates ve derin denizlerdeki kabuksuz salyangozlara benzeyen havuç. Hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel gelmemiştir.

“Tamam,” dedim. “Anlat.”

“Çekirdek var olduğundan beri TeknoÇekirdek üç gruba ayrılmış halde,” dedi Johnny. “Kararlılar köklü YZ’ler, bazıları Hata öncesine dayanıyor; en azından birkaçı İlk Bilgi Çağı’nda bilinç kazandı. Kararlılar insanlık ile Çekirdek arasında belli bir seviyede simbiyozun zorunlu olduğunu savunuyorlar. Nihai Bilinç Projesi’ni acele karar vermeyi engellemek ve tüm değişkenler hesaba katılana kadar beklemek için bir yöntem olarak sundular. Dengesizler üç yüzyıl önceki Ayrılma’nın arkasındaki güç. Dengesizler insan ırkının faydasının geçmişte kaldığını ve bu noktadan itibaren insanların Çekirdek için bir tehdit oluşturduğunu kanıtlayan araştırmalar yaptılar. Hemen ve tamamen imha edilmeleri gerektiğini savunuyorlar.”

“İmha edilmeleri,” dedim. Bir an sonra sordum: “Bunu yapabilirler mi?”

“Ağ’daki insanları imha edebilirler, evet,” dedi Johnny. “Çekirdek zekâları sadece Hâkimiyet için altyapı oluşturmakla kalmıyorlar, KUVVETLER güçlerinin konuşlandırılmasından nükleer ve plazma cephanelerindeki tehlike önleyicilere kadar her şey için gerekliler.”

“Bunu biliyor muydun... yani Çekirdek’teyken?”

“Hayır,” dedi Johnny. “Bir sözde şair geri döndürme projesi olduğumdan bir ucube, bir evcil hayvandım; tıpkı evcil hayvanların her gün evde dolaşmasına izin verildiği gibi Ağ’da dolaşmasına izin verilen kısmi bir şey. Üç YZ tarafı olduğuna dair en ufak fikrim yoktu.”

“Üç taraf,” dedim. “Üçüncü ne? Ve bunların Hyperion’la ilgisi ne?”

“Kararlılar ile Dengesizler’in arasında Nihailer var. Son beş yüzyıldır Nihailer kafayı NB projesine takmış haldeler. İnsan ırkının varlığını sürdürmesi ya da imha edilmesi onlar için sadece projeye yapacağı etki nedeniyle önemli. Bugüne kadar ılımlı bir güç, Kararlılar için bir müttefik oldular çünkü Eski Dünya deneyi gibi yeniden inşa ve geri döndürme projelerinin NB’nin tamamlanması için gerekli olduğu görüşündeydiler.

“Fakat kısa süre önce, Hyperion sorunları Nihailer’in Dengesizler’in tarafına doğru kaymasına neden oldu. Hyperion dört yüzyıl önce keşfedildiğinden beri Çekirdek endişeli ve şaşkıncı. Sözde Zaman Mezarları’nın galaksinin en az on bin yıl sonrasında zamanda geri gönderilen objeler oldukları anında barizdi. Fakat işin daha da rahatsız edici yanı Çekirdek öngörü formüllerinin Hyperion değişkenini hiç hesaba katamıyor olması gerçeği idi.

“Brawne, bunu anlamak için Çekirdek’in öngörüye ne kadar bel bağladığını fark etmen gerek. Çekirdek şimdiden, NB girdisi olmaksızın fizik, insan ve YZ geleceğinin detaylarını en az iki yüzyıllık bir zaman diliminde yüzde 98,9995 kesinlikle biliyor. İnsanlar tarafından olmazsa olmaz görülen Her Şey YZ Danışma Konseyi; muğlak, anlaşılmaz sözleriyle bir şakadan ibaret. Çekirdek, Hâkimiyet’e sadece kendi amaçlarına hizmet edeceği zaman küçük bilgi kırıntıları veriyor; bazen Dengesizler’in yararına, bazen Kararlılar’ın ama daima Nihailer’i memnun edecek şekilde.

“Hyperion, Çekirdek’in varlığının öngörü yapısındaki bir yarık. Sondan bir önceki oksimoron: hesaba katılamayan bir değişken. Ne kadar imkânsız gelse de fizik yasalarından, tarihten, insan psikolojisinden ve Çekirdek’in uyguladığı YZ öngörüsünden muaf görünüyor.

“Sonuç iki farklı gelecek olmuş –istersen buna iki ayrı gerçeklik de– biri Shrike musibetinin yakında Ağ’ın ve yıldızlararası insanlığın başına sarılacak bir silah, Çekirdek’in hâkimiyetindeki gelecekte, yani sonraki milenyumda, galaksiyi yönetecek olan Dengesizler’in geriye dönük ilk saldırısı olduğu. Diğer gerçeklik

Shrike istilasını, yaklaşan yıldızlararası savaşı ve Zaman Mezarları'nın açılışını zamanda geriye savrulmuş bir insan yumruğu olarak görüyor; Gaspçılar, eski koloniciler ya da Dengesizler'in imha programlarından kurtulmuş diğer küçük insan gruplarının son ve zayıf çabası."

Su döşemeye damladı. Yakındaki tünellerden birinde bir mekin dağlayıcı uyarı sinyali seramikte ve duvarlarda yankılandı. Duvara yaslanıp Johnny'ye baktım.

"Yıldızlararası savaş," dedim. "İki ihtimal de yıldızlararası savaşı mı gerektiriyor?"

"Evet. Bundan kaçma ihtimali yok."

"İki Çekirdek grubu da öngörülerinde yanılıyor olabilir mi?"

"Hayır. Hyperion'da olanlar sorunlu ama Ağ'daki ve diğer yerlerdeki bozulma oldukça bariz. Nihailer bu bilgiyi Çekirdek evriminin bir sonraki basamağına geçmek için acele etme yönündeki baş savları olarak kullanıyorlar."

"Peki BB'nin çaldığı veri bizim hakkımızda ne gösterdi, Johnny?"

Johnny gülümsedi, elime dokundu ama tutmadı. "Benim bir şekilde Hyperion bilinmezinin bir parçası olduğumu gösterdi. Keats sibridi yaratmaları büyük bir kumardı. Kararlılar'ın beni muhafaza etmelerinin tek sebebi benim bir Keats analoğu olarak bariz başarısızlığım. Hyperion'a gitmeyi kafama koyduğumda Dengesizler beni öldürdüler, niyetleri eğer sibridim tekrar aynı kararı verirse YZ varlığını yok etmekte."

"Bu kararı verdin. Ne oldu?"

"Başarısız oldular. Çekirdek sınırsız kendini beğenmişliğiyle iki şeyi hesaba katmayı ihmal etti. İlki bilincimi tamamen sibridime aktarıp böylece Keats analoğunun doğasını değiştirmem. İkincisi ise sana gelmem."

"Bana!"

Elimi tuttu. "Evet, Brawne. Görünüşe göre sen de Hyperion bilinmezinin bir parçasısın."

Başımı iki yana salladım. Kafa derimde ve sol kulağımın arkasında bir uyuşma hissettim, veri tabanı dövüşünde aldığım hasarı bulmayı bekleyerek elimi kaldırdım. Parmaklarım yara yerine nöral şant girişinin plastiğiyle buluştu.

Diğer elimi Johnny'ninkinden kurtardım ve dehşet içinde ona baktım. Bayginken beni bağlamıştı.

Johnny iki elini de avuçları bana bakacak şekilde uzattı. "Yapmak zorundaydım, Brawne. Bu ikimizin hayatta kalabilmesi için de zorunlu olabilir."

Elimi yumruk yaptım. "Seni şerefsiz orospu çocuğu! Neden doğrudan arayüze bağlanmam gereksin, seni yalancı piç?"

"Çekirdek'e değil," dedi Johnny yumuşak bir sesle. "Bana."

"Sana mı?" Kolum ve yumruğum klon suratını dağıtma beklentisiyle titriyordu. "Sana!" diye çıkıştım. "Sen artık insansın, unuttun mu?"

"Evet. Ama bazı sibrid fonksiyonlarım duruyor. Birkaç gün önce eline dokunduğumu ve seni veri tabanına götürdüğümü hatırlıyor musun?"

Ona dik dik baktım. "Tekrar veri tabanına gitmeyeceğim."

"Hayır. Ben de öyle. Ama çok kısa süre içinde sana çok büyük miktarda veri iletmem gerekebilir. Dün gece seni Dregs'deki bir karaborsa cerraha götürdüm. Sana bir Schrön döngüsü taktı."

"Neden?" Schrön döngüleri küçüktü, başparmağımın tırnağından büyük değildi ve çok pahalıydı. Sayısız, hepsi neredeyse sınırsız bilgi biti tutabilen alan-baloncuğuna sahipti. Schrön döngülerine biyolojik taşıyıcı tarafından erişilemiyordu, dolayısıyla kurye olarak kullanılabilirlerdi. Bir adam ya da kadın bir Schrön döngüsünde YZ kişiliği ya da koca gezegen veriküreleri taşıyabiliyordu. Hatta bunları bir köpek bile taşıyabiliyordu.

“Neden?” dedim tekrar, acaba Johnny ya da Johnny’nin ar-
dındaki bir güç beni bu şekilde bir kurye olarak mı kullanıyor
diye düşünerek. “Neden?”

Johnny daha da yakınlaştı ve elini yumruğuma sardı. “Güven
bana, Brawne.”

Babam yirmi yıl önce beynini patlattığından ve annem inzi-
vasının saf bencilliğine çekildiğinden beri kimseye güvendiğimi
sanmıyorum. O an Johnny’ye güvenmem için hiçbir sebep yoktu.

Ama güvendim.

Yumruğumu açtım ve elini tuttum.

“Pekâlâ,” dedi Johnny. “Yemeğini bitir de hayatlarımızı kur-
tarmak için yapmamız gerekenlere başlayalım.”

Dregs’in Kovani’nda satın alması en kolay iki şey silah ve uyuştu-
rucuydu. Johnny’nin hatırı sayılır miktardaki karaborsa markundan
kalanların tamamını silah almak için harcadık.

Saat 22:00’de ikimiz de saçaklı titan-poly vücut zırhları
giyyorduk. Johnny bir haydutun siyah ayna kaskını takıyordu,
bendeyse bir KUVVETLER-fazlası komuta maskesi vardı. Joh-
nny’nin güç eldivenleri devasa ve parlak kırmızıydı. Ben öldürme
düzeneğine sahip ozmos eldivenleri takıyordum. Johnny, Bressia’da
ele geçirilmiş bir Gaspçı cehennemkırbağı taşıyordu ve keme-
rine bir lazer asası takmıştı. Ben de babamın otomatığının yanı
sıra jiro bel kuşağımda artık bir Steiner-Ginn silah taşıyordum.
Kumanda vizörümün kontrolündeydi ve ateş ederken iki elim
de boş kalabiliyordu.

Johnny’yle birbirimize baktık ve kıkırdamaya başladık. Kah-
kahalar kesildikten sonra uzun bir sessizlik oldu.

“Burada, Lusus’taki Shrike Tapınağı’nın en iyi şansımız ol-
duğuna emin misin?” diye sordum üçüncü ya da dördüncü kez.

“Alanaşamayız,” dedi Johnny. “Çekirdek’in birini öldürmek
için tek yapması gereken bir hata bildirmek olur. Alt katlardan
asansörle bile çıkamayız. İzlenmeyen merdivenleri bulup yüz yirmi

kat tırmanmamız gerekecek. En iyi şansımız Meydan Çarşısı'nın hemen aşağısındaki Tapınak."

"Evet ama Shrike Kilisesi'ndekiler bizi içeriye alacaklar mı?"

Johnny omuzlarını silkti; bu, savaş giysisi içinde tuhaf bir şekilde böceksi bir hareketti. Haydut kaskının altından gelen ses metalikti: "Onlar, hayatta kalmamızın yararlarına olduğunu düşünen tek grup. Ayrıca bizi Hâkimiyet'e karşı koruyabilecek ve Hyperion'a gidecek araç bulmamızı sağlayabilecek politik güce sadece onlar sahip."

Vizörümü kaldırdım. "Meina Gladstone Hyperion'a hac yolculuğuna izin verilmeyeceğini söyledi."

Siyah ayna kubbe yargılayıcı bir şekilde sallandı. "Eh, sıkışmışım Meina Gladstone'u," dedi şair sevgilim.

Bir nefes aldım ve oyuğumuzun, mağaramızın, son sığınağımızın açıklığına doğru yürüdüm. Johnny arkamdan geldi. Vücut zırhı benim vücut zırhıma sürtündü. "Hazır mısın, Brawne?"

Başımla onaylayıp silahı ekseninde döndürdüm ve oradan çıkmaya koyuldum.

Johnny dokunuşuyla beni durdurdu. "Seni seviyorum, Brawne."

Sertliğimi koruyup başımla onayladım. Vizörümün açık olduğunu ve göz yaşlarımı görebileceğini unutmuştum.

Kovan günün yirmi sekiz saati uyanıktı ama geleneksel olarak Üçüncü Vardiya en sessiz ve en az kalabalık olanıydı. Birinci Vardiya'nın en yoğun saatlerinde yaya yollarının kalabalığında şansımız daha yüksek olurdu. Ama eğer haydutlar ve caniler bizi bekliyorlardıysa bu inanılmaz fazla sivilin ölümüyle sonuçlanırdı.

Meydan Çarşısı'na tırmanmamız üç saatten fazla sürdü; tek bir merdivenden değil, bitmek bilmeyen bir dizi mek koridorundan, sekiz yıl önceki Luddite isyanlarında temizlenip terk edilmiş erişim dikeylerinden ve son olarak da metalden ziyade pastan oluşan bir merdivenden ilerledik. Shrike Tapınağı'na yarım kilometreden az mesafedeki bir teslimat koridorundan çıktık.

“Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadım ona interkomdan.

“Muhtemelen uzay istasyonundaki ve özel alanaştırılan kümelerindeki insanlara odaklanıyorlar.”

Meydan’a çıkan en az göz önündeki yolu seçtik, ilk alışveriş katının otuz metre ve çatınınsa dört yüz metre altındaydık. Yarım kilometreden daha yakındaki Shrike Tapınağı tek başına duran süslü bir binaydı. Geç saatlerde alışveriş ve yürüyüş yapan birkaç kişi bize birer bakış atıp hızla uzaklaştılar. Çarşı polisine haber verildiğine dair en ufak bir şüphem yoktu ama çok hızlı gelmelerini beklemiyordum.

Parlak renklere boyanmış bir sokak eşkıyası çetesi bir asansör boşluğundan bağrış çağrış döküldü. Darbe bıçakları, zincirler ve güç eldivenleri taşıyorlardı. Johnny cehennemkırbacıyla onlara doğru ilerleyip bir dizi hedef ışını attığında şaşırdılar. Elimde olmayan silah gözlerimi hareket ettirdikçe vızır vızır bir hedeften diğerine döndü.

Çeteyi oluşturan yedi çocuk kalakaldı, ellerini havaya kaldırdı ve gözleri kocaman açılmış halde geri çekildi. Asansör boşluğuna atladılar ve ortadan kayboldular.

Johnny’ye baktım. Siyah aynalar bana karşılık verdi. İkimiz de gülmedik.

Kuzeye ilerleyen alışveriş yolunu geçtik. Birkaç kişi açık dükkanlara doğru koştu. Tapınak basamaklarına yüz metreden daha yakındık. KUVVETLER kaskımın kulaklıklarından kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Merdivenlere elli metremiz kalmıştı. Bir rahip yardımcısı ya da rahip sanki seslenmişiz gibi Tapınak kapısının on metre önünde belirdi ve bizim yaklaşmamızı izledi. Otuz metre. Eğer biri yolumuzu kesecek olsaydı bunu şimdiye kadar yapmış olurdu.

Komik bir şey söylemek için Johnny’ye döndüm. En az yirmi ışın ve yarısı kadar mermi aynı anda üzerimize geldi. Titan-poly’nin dış katmanı dışarıya doğru bir karşı patlamayla mermi enerjisi-

nin çoğunu yansıtmayı başardı. Altındaki aynalı yüzey öldürücü ışınların çoğunu sektirdi. Çoğunu.

Johnny'nin ayakları darbenin etkisiyle yerden kesilmişti. Tek dizimin üzerine çöküp silahın lazer kaynağına dönmesini sağladım.

Konutların bulunduğu Kovan duvarının on kat yukarısına. Vizörüm opaklaştı. Vücut zırhım bir yansıtıcı duman eşliğinde yanıp tükendi. Silahın sesi tam tarih holodramlarında kullanılan elektrikli testere sesleri gibiydi. On kat yukarıdaki beş metrelik bir balkon ve duvar bölümü bir patlayıcı mermi ve zırh delici kurşun bulutuyla paramparça oldu.

Üç ağır kurşun sırtıma çarptı.

Avuçlarımın üzerine düştüm ve silahı susturup döndürdüm. Her katta en az bir düzinelerdi ve mükemmel bir savaş koreografisinde hareket ediyorlardı. Johnny dizlerinin üzerine kalkmıştı ve cehennemkırbacını sektirici savunmaları aşmak için gökkuşağının tüm renklerindeki düzenli ışık patlamaları şeklinde ateşliyordu.

Koşan şekillerden biri alevler içinde patlarken arkasındaki dükkân vitrini de eriyik cama dönüşüp on beş metre aşağıdaki Meydan'a yağdı. İki adam daha kat korkuluklarının yanına geldi ve ben silahı ateşleyerek onları geri savurdum.

Açık bir ekranoplan, çatı kirişlerinden aşağıya indi; sütunların arasına konarken kovucular çalıştı. Roket ateşi Johnny ile benim üzerinde bulunduğumuz betona çarptı. Dükkân vitrinleri üzerimize bir milyar cam parçası kustu. Baktım, iki kez gözümü kırptım, hedef aldım ve ateş ettim. Ekranoplan yana doğru savruldu, içinde sinmiş bir düzine sivilin olduğu bir yürüyen merdivene çarptı ve bir bükülen metal ile patlayan silah yığınınna dönüştü. Seksen metre aşağıdaki Kovan zemininde bir müşterinin alev aldığını gördüm.

"Solda!" diye bağırdı Johnny dar ışın interkomdan.

Savaş zırhlarına bürünmüş dört adam kişisel kaldıraç çantalarıyla üst katlardan atladı. Polimer bukalemun zırhları değişen arka plana uyum sağlamaya çalıştı fakat sadece adamları

mükemmel renkli yansımalarla dönüştürmeyi başarabildi. Biri beni etkisiz hale getirebilmek için silahımın etki alanının içine girerken diğer üçü Johnny'ye yöneldi.

Adam gerilla tarzında, darbe-bıçağını savurarak geldi. Bıçağın kolumun derisine ulaşacağını bilerek zırhımı delmesine izin verdim ve bu sırada ihtiyacım olan bir saniyeyi kazanmaya çalıştım. Kazandım da. Adamı eldivenimin keskin kenarıyla öldürüp silah ateşini Johnny'ye giden üçlüye çevirdim.

Zırhları keskinleştirdi ve silahı kullanarak kirli bir kaldırıma su tutan biri misali onları geriye süpürdüm. Hepsini katın çıkıntısından düşürmeden önce adamlardan sadece biri ayağa kalkabildi.

Johnny yine yere düşmüştü. Göğüs zırhının bazı bölümleri yok olmuş, erimişti. Pişen et kokusu alıyordum ama ölümcül bir yara görmüyordum. Hafifçe çömelip onu kaldırdım.

"Beni bırak, Brawne. Kaç. Merdivenlere koş." Dar ışın bağlantısı kesiliyordu.

"Siktir git," dedim sol kolumu ona destek olabilecek kadar omzuna dolayıp aynı zamanda silaha dönebilecek alanı tanımaya çalışırken. "Hâlâ seni korumak için para alıyorum."

Kovan'ın iki duvarından, sütunlardan ve tepemizdeki alışveriş katlarından bize ateş ediyorlardı. Yürüyüş yollarında en az yirmi ceset saydım; yaklaşık yarısı parlak giysiler giymiş sivillerdi. Sol bacak zırhımın güç desteği tekliyordu. Düz bir bacakla, tuhaf bir şekilde bizi Tapınak merdivenlerine doğru on metre daha götürdüm. Artık basamakların tepesinde birkaç Shrike rahibi vardı ve çevrelerindeki silah ateşlerinden habersiz görünüyorlardı.

"Yukarıda!"

Anında döndüm, hedef aldım ve ateş ettim; tek patlamanın ardından silahın boşaldığını duydum ve ikinci bir ekranoplanın füzelerini hazırladığını, birinden bağımsız bir metal ve et parçası hızla bize doğru gelmeye başlamadan hemen önce gördüm. Johnny'yi sert bir şekilde kaldırıma bırakıp açıktaki derisini bedenimle örtebilmek için üzerine kapandım.

Füzeler aynı anda patladılar, birkaç havada patlama ve en az iki isabet. Johnny ve ben havaya fırlayıp sallanan kaldırımda on beş ila yirmi metre yuvarlandık. Bu iyi bir şeydi. Bir saniye önce üzerinde durduğumuz alaşım ve betonarme yaya yolu yandı, köpürdü, sarktı ve bir alt kattaki, alevler içinde olan yürüyüş yolunun üzerine devrildi. Artık orada doğal bir hendek, yer birliklerinin çoğuyla aramızda bir boşluk vardı.

Ayağa kalktım, işe yaramaz silahımla kemerini attım ve kendi zırhımın işe yaramaz parçalarını söküp Johnny'yi iki elimle kaldırdım. Kaskı patlamıştı ve yüzü çok kötü durumdaydı. Zırhındaki yirmi delikten kan sızıyordu. Sağ kolu ve sol bacağı kopmuştu. Döndüm ve onu tekrar Shrike Tapmağı basamaklarına taşımaya başladım.

Artık Meydan'ın uçuş alanını dolduran siren sesleri ve güvenlik ekranoplanları vardı. Üst katlardaki ve uzaktaki haydutlar siper almak için yürüyüş yoluna yattılar. Kaldıraç çantalarıyla atlamış komandalardan ikisi peşimden merdivenleri tırmanmaya başladılar. Arkamı dönmedim. Her basamakta düz, işe yaramaz bacağımı çekmek zorunda kalıyordum. Sırtımın ve böğrümün yandığını, diğer yerlerde de şarapnel yaraları olduğunu biliyordum.

Ekranoplanlar bağırışıp döndüler ama Tapınak merdivenlerinden uzak durdular. Silah sesleri Çarşı'yı titretti. Metal ayakka-bılı ayak seslerinin hızla ardımdan geldiğini duyabiliyordum. Üç adım daha atmayı başardım. Yirmi basamak yukarıda, ulaşması imkânsız görünen mesafede, yüz Tapınak rahibinin arasında piskopos duruyordu.

Bir basamak daha çıktım ve başımı eğip Johnny'ye baktım. Tek gözü açıktı, bana bakıyordu. Diğeri kan ve şişkinlikle kapanmıştı. "Her şey yolunda," diye fısıldadım ilk defa kendi kaskımın da çıkmış olduğunun farkına vararak. "Her şey yolunda. Gelmek üzereyiz." Bir basamak daha tırmanmayı başardım.

Parlak siyah savaş zırhlarına bürünmüş iki adam önümü kesti. İkisi de çarpan darbelerle çizilmiş vizörlerini kaldırmışlardı ve yüzlerindeki ifadeler sertti.

“Onu yere bırak orospu, böylece belki yaşamana izin veririm.”

Başımı yorgun yorgun onaylarcasına salladım; bir adım daha atamayacak ya da Johnny'ye iki kolumla sarılmış halde orada dikilmekten başka herhangi bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Johnny'nin kanı beyaz taşa damladı.

“Orospu çocuğunu bırakmanı söyledim...”

İkisini de vurdum, birini sol gözünden diğerini ise sağdan; bunu yaparken babamın otomatığını Johnny'nin bedeninin altında durduğu yerden kaldırmamıştım.

Yığıldılar. Bir adım daha atmayı başardım. Ardından bir tane daha. Biraz dinlendikten sonra bir adım daha atmak için ayağımı kaldırdım.

Basamakların tepesinde siyah ve kırmızı cübbeler içindeki grup ikiye ayrıldı. Giriş oldukça yüksek ve oldukça karanlıktı. Arkama bakmadım ama seslerden Meydan'daki kalabalığın çok büyük olduğunu anladım. Kapılardan loş alana doğru adım atarken piskopos yanımda yürüdü.

Johnny'yi serin zemine yatırdım. Çevremizde cübbeler hışırdadı. Zırhımın sökebildiğim yerlerini söktüm, ardından Johnny'ninkini çekiştirmeye başladım. Birkaç yerde tenine yapışmıştı. Sağlam elimle yanık yanağına dokundum. “Üzgünüm...”

Johnny'nin başı hafifçe döndü, gözü açıldı. Çıplak elini yanağıma, saçıma, enseme dokunmak için kaldırdı. “Fanny...”

O an öldüğünü hissettim. Aynı zamanda elinin nöral şantı bulduğunu ve John Keats olan her şey Schrön döngüsüne akarken oluşan beyaz ışık sıcaklığını da hissettim; neredeyse iki gece önce içime boşalması gibi... akım, titreşim, ani sıcaklık ve sonrasındaki hissin yankısını sürdürdüğü durgunluk.

Onu yere bıraktım ve çırak rahiplerin bedeni alıp kalabalığa, yetkililere ve bilmek için bekleyenlere göstermek için dışarıya çıkarmalarına izin verdim.

Beni uzaklaştırmalarına izin verdim.

Shrike Tapınağı iyileşme kabininde iki hafta geçirdim. Yanıklar iyileşti, yaralar silindi, yabancı metaller çıkarıldı, doku nakledildi, et tekrar büyüdü, sınırlar tekrar örüldü. Ve hâlâ acıyor.

Shrike rahipleri hariç herkes bana olan ilgisini kaybetti. Çekirdek, Johnny'nin öldüğüne emin oldu: Çekirdek'teki varlığına dair hiç iz kalmadığına, sibrinin öldüğüne.

Yetkililer ifademi aldılar, ruhsatımı iptal etiler ve her şeyin üzerini ellerinden geldiğince örttüler. Ağ basını Meydan Çarşısı'nda Dregs'in Kovanı kat çeteleri arasında bir savaş yaşandığını bildirdi. Çok sayıda çete elemanının ve orada bulunan masumun öldüğünü. Polis hikâyeyi gizledi.

Hâkimiyet'in Yggdrasill'in hacılarıyla birlikte Hyperion yakınındaki savaş alanına gitmesine izin vereceğine dair haber gelmeden bir hafta önce Tapınak alanaştırıcısını kullanarak Rönesans Vektörü'ne gittim ve oradaki arşivlerde tek başıma bir saat geçirdim.

Kâğıtlar vakumla paketlenmişti, dolayısıyla onlara dokunamadım. El yazısı Johnny'ye aitti; onun yazısını daha önce görmüştüm. Parşömen sararmış ve eskimekten zayıflamıştı. İki parça halindeydi. İlk parçada şöyle yazıyordu:

Gün sona erdi, yok oldu tüm tatlar.

Tatlı sesler, tatlı dudaklar, yumuşak eller ve daha da yumuşak göğüsler,

Ilık nefes, hafif fısıltı, sevecen ton,

Parlak gözler, mükemmel beden ve baştan çıkarıcı bel.

Soldurdu çiçeği ve onun tomurcuklanmış güzelliklerini,

Kuruttu kollarımın arasındaki güzelliğin suretini,

Tüketti sesi, sıcaklığı, beyazlığı, cenneti.

Zamansız yitip gitti gecenin örtüsünde.

Günün –ya da gecenin– kutsal saati alacakaranlığın
Mis kokulu perdeleri indiğinde saklamak için hazzı
Başlar aşk dokumaya karanlığın kalın örtüsünü
Ama mademki gün boyu aşkın duasını okudum
O görerek oruç tuttuğumu ve dua ettiğimi, izin verecek
uyumama.

İkinci parça daha dağınık bir el yazısıyla ve daha sert bir kâ-
ğıda yazılmıştı, sanki aceleyle bir not defterinden koparılmış gibi:
Bu canlı el, şimdi sıcak ve hevesli
Sımsıkı kavramaya; eğer soğuk olsa,
Ve mezarın buzdan sessizliğinde,
Ruhların musallat olduğu günlerin ve ürperten rüya gibi
gecelerin

Arzular kalbinin kuruyan kanını.

Böylece yeniden akabilir damarlarımda kırmızı yaşam
Ve sen vicdanın rahatlamış olarak –görürsün burada-
Sana uzattığımı onu.

Hamileyim. Bence Johnny bunu biliyordu ama emin değilim.

Çifte hamileyim. Hem Johnny'nin çocuğuna hem de onun
olduğu şeye dair Schrön döngüsü anısına. Bu ikisini birbirine
mi bağlamalı bilmiyorum. Çocuğun doğmasına daha aylar var
ve Shrike'la sadece birkaç gün içinde yüzleşeceğim.

Ama Johnny'nin mahvolmuş bedeni dışarıya çıkarıldıktan
sonraki, ben henüz götürülmemişkenki birkaç dakikayı hatırlı-
yorum. Hepsi karanlıktaydı... yüzlerce rahip, rahip yardımcısı,
kötü ruh kovucusu, kapı görevlisi, ibadet eden... ve Shrike'm
dönen heykelinin kırmızı loş ışığının altında tek bir sesle şarkı
söylemeye başladılar, sesleri Gotik tonozlarda yankılandı. Ve
söyledikleri şey şuna benziyordu:

“ONU KUTSA

KURTULUŞUMUZUN ANNESİNİ KUTSA

KEFARETİMİZİN ARACISINI KUTSA

YARATILIŞIMIZIN GELİNİNİ KUTSA ONU KUTSA”

Yaralanmıştım ve şoktaydım. O zaman anlamadım. Şimdi de anlamıyorum.

Ama zamanı geldiğinde ve Shrike karşıma çıktığında onunla Johnny’yle beraber yüzleşeceğiz.

Hava kararalı çok olmuştu. Teleferik vagonu yıldızların ve buzun arasında ilerliyordu.

Biraz zaman geçtikten sonra Lenar Hoyt, Brawne Lamia’ya, “Siz de istavrozu taşıyorsunuz,” dedi.

Lamia rahibe baktı.

Albay Kassad kadına doğru eğildi. “Sizce Johnny’yle konuşan Şövalye Het Masteen miydi?”

“Bu mümkün,” dedi Brawne Lamia. “Bunu hiç öğrenemedim.”

Kassad gözlerini kırpmadı. “Masteen’i öldüren siz miydiniz?”

“Hayır.”

Martin Silenus gerinip esnedi. “Güneşin doğmasına birkaç saat var,” dedi. “Biraz uyumak isteyen var mı?”

Birkaç baş onaylar şekilde sallandı.

“Ben uyanık kalıp nöbet tutacağım,” dedi Fedmahn Kassad. “Yorgun değilim.”

“Size eşlik edeyim,” dedi Konsolos.

“Termosa koymak için biraz kahve ısıtayım,” dedi Brawne Lamia.

Diğerleri uyuduğunda, bebek Rachel uykusunda hafif hafif mırıldanırken üçü pencerelerin başında oturup yüksek gece göğündeki yıldızların soğuk ve uzak yanırlarını izlediler.

ALTI

Zaman Sığınağı devasa Dizgin Menzili'nin en doğudaki kenarından çıkıyordu: üç yüz odaya ve salona sahip, çirkin, barok tarzda, terleyen bir taş yığını; derin salonlara, burçlara, kulelere ve kuzeydeki bozkırlara bakan balkonlara çıkan karanlık bir koridor karmaşası; yarım kilometre yükselip ışığa açılan ve dünyanın labirentlerine kadar indiği rivayet edilen hava bacaları; üzerindeki zirvelerin soğuk rüzgârıyla yıkanan siperler; dağın taşına oyulmuş –hem açık hem kapalı– hiçbir yere gitmeyen merdivenler; gün dönümü güneşinin ya da kış ortası ayının ilk ışıklarını yakalayacak şekilde yerleştirilmiş yüz metre yüksekliğindeki vitray cam pencereler; bir insan yumruğu boyutundaki, hiçbir yere bakmayan camsız pencereler; yarı gizli nişlerin içindeki sonsuz bas-rölyef grotesk heykel dizisi; saçakların ve korkulukların, çapraz sahinlerin ve taş mezarların, bir de büyük salonlardaki ahşap kirişlerin üzerinden aşağıya bakan, yüzleri kuzeydoğudaki kan rengi pencerelere dönük konumlandırılmış, gündüzleri güneşin geceleri ise gazla beslenen meşalelerin ışığının yarattığı kanatlı ve kambur sırtlarının gölgeleri kasvetli bir güneş saati gibi hareket eden binden fazla gargoyle. Ayrıca Zaman Sığınağı'ndaki her yerde Shrike Kilisesi'nin oradaki uzun varlığının izlerini görmek mümkündü: kırmızı kadifelerle sarılmış kefareti mihrapları; bıçaklar yerine polikrom çeliğin, gözler yerine

ise kan mücevherlerinin kullanıldığı, asılı ya da tek başına ayakta duran Suret heykellerinin yanı sıra insanın gecenin içinde taştan çıkan ellerin dokunuşundan, bıçağın keskin kıvrımının taştan ineceğinden, dört kolun kendisini nihai sarılışla kucaklayacağından korkmadan zaman geçirebilmesini imkânsız kılmak için dar koridorların ve karanlık salonların taşına oyulmuş daha fazla Shrike heykeli. Âdeta süslemeye dair son bir çabaymış gibi bir zamanlar dolu olan salonlar ve odalar kan izleriyle kaplanmıştı; duvarlar ve tünel tavanları deseni andıran kırmızılıklarla bezenmiş, yatak örtüleri pas kırmızısı bir maddeyle kaskatı olmuştu ve haftalar önce yarım bırakılan bir yemeğin çürük kokusuyla dolu ana yemek salonunun zeminiyle masaları, sandalyeleriyle duvarları kırmızılıklarla donatılmış, lekeli giysiler ve parçalanmış cübbeler dilsiz yığınlar halinde etrafa saçılmıştı. Ve her yerde sinek sesleri vardı.

“Ne hoş bir yer, öyle değil mi?” dedi Martin Silenus sesi yankılanarak.

Peder Hoyt büyük salonun içine doğru birkaç adım daha attı. Kırk metre yüksekteki batıya bakan tavan penceresinden akşamüstü güneşi tozlu kolonlar halinde aşağıya iniyordu. “İnanılmaz,” diye fısıldadı. “Yeni Vatikan’daki Aziz Peter buranın yanına bile yaklaşamaz.”

Martin Silenus kahkaha attı. Yoğun ışık elmacık kemiklerini ve satir kaşlarını ortaya çıkardı. “Bu yaşayan bir ilah için inşa edilmiş,” dedi.

Fedmahn Kassad yolculuk çantasını yere indirdi ve boğazını temizledi. “Bu yerin Shrike Kilisesi’nden daha eskiye dayandığı kesin.”

“Öyle,” dedi Konsolos. “Ama son iki yüzyıldır burada onlar ikamet ediyorlar.”

“Şu an herhangi biri ikamet ediyormuş gibi görünmüyor,” dedi Brawne Lamia. Sol elinde babasının otomatığını tutuyordu.

Sığınak'taki ilk yirmi dakikalarında hepsi bağırıyorlardı ama yemek salonunda ölen yankılar, sessizlik ve sineklerin vızıltısı hepsini sessizliğe bürümüştü.

"Lanet olasıca şeyi Hüzünlü Kral Billy'nin androidleri inşa etti," dedi şair. "Dönergemiler gelmeden önce sekiz yerel yıl boyunca çalıştılar. Ağ'daki en büyük turistik dinlence yeri olacaktı, Zaman Mezarları ve Şairler Şehri için bir sıçrama noktası. Ama tahminimce zavallı android işçiler dahi Shrike hikâyesinin yerel versiyonunu biliyorlardı."

Sol Weintraub doğu penceresinin yanında durup kızını, yumuşak ışık onun yanaklarıyla sıkılmış yumruklarına gelsin diye havaya kaldırdı. "Şu an bunların çok önemi yok," dedi. "Hadi uyuyabileceğimiz ve akşam yemeğimizi yiyebileceğimiz katliamdan uzak bir köşe bulalım."

"Bu gece devam edecek miyiz?" diye sordu Brawne Lamia.

"Mezarlara mı?" diye sordu Silenus, yolculuk boyunca ilk kez gerçek bir şaşırma belirtisi göstererek. "Shrike'a karanlıkta gitmeyi mi istiyorsun?"

Lamia omuzlarını silkti. "Ne fark edecek ki?"

Konsolos taş balkona açılan, kurşun doğramalı cam kapılardan birinin yanında durdu ve gözlerini kapattı. Bedeni hâlâ teleferik vagonunun hareketlerinin sendelemesini ve dengesizliğini yaşıyordu. Zirvelerin tepesindeki yolculuğun günü ve gecesi zihninde birbirine girmiş, neredeyse üç günü uykusuz geçirmenin yorgunluğu ve artan gerginliğiyle kaybolmuştu. Ayakta uyuyakalmadan önce gözlerini açtı. "Yorgunuz," dedi. "Bu gece burada kalalım ve yarın sabah aşağıya inelim."

Peder Hoyt balkonun dar çıkıntısında idi. Pürüzlü taştan korkuluğa yaslandı. "Buradan Mezarlar görünüyor mu?"

"Hayır," dedi Silenus. "Oradaki tepelerin ardındalar. Ama o kuzey ve batıdaki beyaz şeyleri görüyor musun... o kumun içinde kırık diş parçaları gibi parlayan şeyleri?"

"Evet."

“Orası Şairler Şehri. Kral Billy’nin Keats’le parlak ve güzel olan her şey için asıl seçtiği yer. Yerel halk oraya artık başsız hayaletlerin dadandığını söylüyor.”

“Sen de onlardan biri misin?” diye sordu Lamia.

Martin Silenus bir şey söylemek için döndü, bir anlığına hâlâ kadının elinde olan tabancaya baktı, başını salladı ve arkasını döndü.

Merdivenlerin görünmeyen bir kıvrımında ayak sesleri yankılandı ve Albay Kassad odaya tekrar girdi. “Yemek salonunun üstünde iki küçük depo odası var,” dedi. “Dışarıya açılan bir balkonları var ama tek erişim noktası bu merdivenler. Savunması kolay. Odalar... temiz.”

Silenus kahkaha attı. “Bu hiçbir şeyin bize ulaşamayacağı anlamına mı geliyor yoksa bir şey ulaştığında kaçacak yerimizin olmayacağı anlamına mı?”

“Kaçsak nereye gideceğiz ki?” diye sordu Sol Weintraub.

“Evet, nereye?” dedi Konsolos. Çok yorgundu. Eşyalarını aldı ve ağır Möbius küpünün tutacaklarından birini kavrayıp diğerini Peder Hoyt’un tutmasını bekledi. “Kassad’ın dediğini yapalım. Geceyi geçirecek bir yer bulalım. En azından bu odadan çıkalım. Burası buram buram ölüm kokuyor.”

Akşam yemeği; kuru erzaklarından kalanlar, Silenus’un son şişesinden şarap ve Sol Weintraub’ın birlikte geçirecekleri son gece şerefine yenmek üzere yanında getirdiği kurumuş pastadan ibaretti. Rachel pasta yiyemeyecek kadar küçük olduğundan sütünü içti ve babasının yanındaki bir şiltede karnının üzerinde uykuya daldı.

Lenar Hoyt çantasından küçük bir balalayka çıkardı ve birkaç melodi tıngırdattı.

“Çalmayı bildiğinden haberdar değildim,” dedi Brawne.

“Çok az biliyorum.”

Konsolos gözlerini ovuşturdu. “Keşke bir piyanomuz olsaydı.”

“Sende var,” dedi Martin Silenus.

Konsolos şaire baktı.

“Buraya getir,” dedi Silenus. “Biraz viskiye hayır demem.”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye çıkıştı Peder Hoyt. “Biraz mantıklı konuşun.”

“Gemisi,” dedi Silenus. “Sevgili merhum Çalının Sesi Masteen, Konsolos dostumuzun gizli silahının Keats Uzayalanı’nda yatan o hoş Hâkimiyet tekgemisi olduğunu söylemişti, unuttun mu? Gemiye çağırın Konsolos Hazretleri. Çağırın gelsin.”

Kassad tuzakışınlarını yerleştirdiği merdiven boşluğundan uzaklaştı. “Gezegenin veriküresi ölü. İletişim uyduları çalışmıyor. Yörüngedeki KUVVETLER gemileri dar ışınlı iletişimi kullanıyorlar. Gemisini nasıl çağıracağız?”

Konuşan Lamia oldu: “Bir ışınlı vericisiyle.”

Konsolos bakışlarını kadına çevirdi.

“İşılhat vericileri bina boyutundadır,” dedi Kassad.

Brawne Lamia omuzlarını silkti. “Masteen’in söylediği mantıklıydı. Eğer Konsolos’un yerinde olsaydım... Lanet olasıca Ağ’daki tekgemi sahibi birkaç bin kişiden biri olsaydım... geminin ihtiyacım olduğunda uzaktan kumandayla yanıma gelebileceğine emin olurdum. Gezegen iletişim şebekesine güvenilemeyecek kadar ilkel, iyonosfer kısa dalga için çok zayıf, iletişim uyduları bir çatışmada ilk giden şeyler... Ben işılhat kullanırdım.”

“Peki ya boyut?” dedi Konsolos.

Brawne Lamia diplomatın ölçülü bakışlarına karşılık verdi. “Hâkimiyet henüz taşınabilir boyutta işılhat vericisi üretemedi. Gaspçıların üretebildiğine dair dedikodular var.”

Konsolos gülümsedi. Bir yerlerden bir sürtünme, ardından da metalik bir çarpma sesi geldi.

“Burada kalın,” dedi Kassad. Ölümünü tuniğinin içinden çıkardı, taktiksel iletiricisinden tuzakışınlarını kapattı ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

“Belli ki artık sıkıyönetime geçtik,” dedi Silenus, Albay git-tikten sonra. “Mars hâkimiyetinde.”

“Kapa çeneni,” dedi Lamia.

“Sizce bu Shrike mı?” diye sordu Hoyt.

Konsolos bir hareket yaptı. “Shrike aşağıda tangırdamak zorunda değil. Birdenbire... burada belirebilir.”

Hoyt başını iki yana salladı. “Demek istediğim herkesin... kaybolmasının sebebi Shrike mıydı? Burada Sığınak’taki katliam izlerinin sebebi?”

“Boş kasabaların sebebi tahliye emri olabilir,” dedi Konsolos. “Kimse Gaspçılarla yüzleşmek için geride kalmayı istemez. NMG bir süredir taşkın davranıyor. Katliam kalıntılarının çoğu onların eseri olabilir.”

“Ceset olmamasına rağmen mi?” diye güldü Martin Silenus. “Hüsnükuruntu. Aşağıdaki kayıp ev sahiplerimiz şu an Shrike’in çelik ağacında sallanmaktalar. Çok geçmeden bizim de sallanacağımız yerde.”

“Kapa çeneni,” dedi Brawne Lamia yorgun bir şekilde.

“Kapamazsam ne olacak,” diye sırttı şair, “beni vuracak mısınız, hanımefendi?”

“Evet.”

Sessizlik Albay Kassad dönene kadar sürdü. Albay tuzakışınlarını tekrar etkinleştirip taşıma sandıklarının ve dolguköpük küplerin üzerinde oturan ekibe döndü. “Bir şey yokmuş. Birkaç leş yiyici kuş –sanırım yerel halk onlara alamet diyor– yemek salonundaki kırık cam kapıdan girmiş ve kendilerine ziyafet çekiyorlarmış.”

Silenus kıkırdadı. “Alametler. Ne münasip.”

Kassad iç çekti, sırtını bir sandığa yaslayarak bir battaniyenin üzerine oturdu ve soğuk yemeğini didikledi. Odayı rüzgârarabasından getirilmiş tek bir fener aydınlatıyordu ve balkon kapısından uzaktaki köşelerin duvarlarına gölgeler tırmanmaya başlamıştı. “Bu son gecemiz,” dedi Kassad. “Anlatılacak bir hikâye daha var.” Konsolos’a baktı.

Konsolos üzerine yedi yazılmış kâğıt parçasını büküp duruyordu. Dudaklarını yaladı. "Anlatmanın amacı ne? Hac yolcuğunun amacı hâlihazırda yok oldu."

Diğerleri kıpırdandılar.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Peder Hoyt.

Konsolos kâğıt parçasını buruşturup köşeye attı. "Shrike'in bir talebi gerçekleştirmesi için hacıların asal sayıda olması gerek. Yedi kişiydik. Masteen'in... ortadan kaybolmasıyla... altı kişi kaldık. Artık bir talebin gerçekleştirilmesine dair hiç umut olmaksızın ölüme gidiyoruz."

"Batıl inanç," dedi Lamia.

Konsolos iç çekip alnını ovdu. "Evet. Ama bu son umudumuz."

Peder Hoyt uyuyan bebeği işaret etti. "Yedinci Rachel olmaz mı?"

Sol Weintraub sakalını sıvazladı. "Hayır. Hacılar Mezarlar'a kendi iradeleriyle gitmeli."

"Ama o bir kere kendi iradesiyle bunu yaptı," dedi Hoyt. "Belki de bu yeterlidir."

"Hayır," dedi Konsolos.

Martin Silenus bir deftere not almaktaydı ama şimdi durup ayağa kalktı ve oda boyunca yürüdü. "İsa aşkına, millet! Halimize bir bakın. Biz altı sikindirik hacı falan değiliz, oldukça kalabalığız. Şu Hoyt istavrozuyla Paul Duré'nin hayaletini taşıyor. Oradaki kutuda 'yarıbilinçli' *ergimiz* var. Albay Kassad'ın Moneta'ya dair anıları yanında. Şuradaki B. Brawne, hikâyesine inanacak olursak sadece doğmamış çocuğunu değil, ölü bir Romantik şair de taşıyor. Âlimimizin yanında eskiden kızı olan çocuk var. Benim yanımda ise ilham perim. Kim bilir Konsolos bu delice yolculuğa valizinde neyle çıktı. Tanrım, bu yolculuk için grup indirimi almalıydık millet."

"Otur," dedi Lamia son derece ruhsuz bir ses tonuyla.

“Hayır, o haklı,” dedi Hoyt. “Peder Duré’nin istavrozdaki varlığı dahi asal sayı batıl inancını bir şekilde etkilemeli. Bence sabah bunun inancıyla yola devam etmeliyiz...”

“Bakın!” diye bağırdı Brawne Lamia, solan alaca karanlığın yanıp sönen güçlü bir ışıkla değiştiği balkon kapısını işaret ederek.

Ekiptekiler serin akşam havasına çıkıp ellerini göğü dolduran büyüleyici sessiz patlama gösterisine karşı gözlerine siper ettiler: Saf beyaz füzyon patlamaları mavi bir göldeki patlayıcı dalgalar gibi yayılıyorlardı; daha küçük ama daha parlak plazma içpatlamaları mavi, sarı ve parlak kırmızı renklerdeki gece için kapanan çiçekler misali kendi içlerine çöküyorlardı; cehennemkamçılarının devasa görüntüleri, yani küçük gezegenler boyutundaki ışınlar ışık saatleri boyunca kesecek ve savunma tekliklerinin dalgalarıyla kırılacak şimşek dansına başlamışlardı; savunma alanlarının parlaltılı aurası korkunç enerji saldırısının etkisiyle birkaç nanosaniye sonra tekrar doğmak üzere titreşip ölüyordu. Tüm bunların arasında meşalegemilerin ve büyük savaş gemilerinin mavi beyaz füzyon izleri gökyüzü boyunca aynı mavi camın üzerindeki pırlanta kesigi gibi dümdüz şeritler yaratıyordu.

“Gaspçılar,” dedi Brawne Lamia nefesi kesilmiş halde.

“Savaş başladı,” dedi Kassad. Sessinde herhangi bir haz ya da herhangi bir duygu yoktu.

Konsolos sessizce ağladığını fark edince çok şaşırdı. Yüzünü ekibin geri kalanından gizleyecek şekilde çevirdi.

“Burada tehlikede miyiz?” diye sordu Martin Silenus. Kapının taş kemerli eşiğine sığınmış, parlak gösteri karşısında gözlerini kısmıştı.

“Bu mesafede değiliz,” dedi Kassad. Savaş dürbününü kaldırdı, bir ayarlama yaptı ve taktiksel iletiaresına danıştı. “Çatışmaların çoğu en az üç AB ötede. Gaspçılar KUVVETLER:uzay savunmalarını sınıyorlar.” Dürbününü indirdi. “Henüz yeni başladı.”

“Alanaştıran devreye sokuldu mu?” diye sordu Brawne Lamia. “İnsanlar Keats’ten ve diğer şehirlerden tahliye ediliyorlar mı?”

Kassad başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Henüz değil. Donanma ay yörüngesindeki küre tamamlanana kadar mevzi koruma savaşı verir. Ardından tahliye portalları Ağ'a açıldığında KUVVETLER birliklerinin yüzlercesi gelir." Dürbününü tekrar kaldırdı. "Fena bir gösteri olacak."

"Bakın!" Bu sefer bir yeri işaret eden Peder Hoyt'tu ve gökyüzündeki havai fişek gösterisini değil, kuzey bozkırındaki alçak kum tepelerini işaret ediyordu. Görünmeyen Mezarlar'a doğru birkaç kilometre ötede, parçalanmış göğün altında birden fazla gölge oluşturan hayaletimsi tek bir şekil vardı.

Kassad dürbününü bu şekle çevirdi.

"Shrike mı?" diye sordu Lamia.

"Hayır, sanmıyorum... bence... cübbesine bakılacak olursa bu bir Şövalye."

"Het Masteen!" diye bağırdı Peder Hoyt.

Kassad omuzlarını silkti ve dürbünü yanındakilere uzattı. Konsolos ekibin yanına geri dönüp balkondan baktı. Rüzgârın fısıltısı hariç hiçbir ses yoktu fakat bu, tepelerindeki vahşi patlamaları bir şekilde daha kaygı verici kılıyordu.

Dürbün kendisine uzatıldığında Konsolos da baktı. Şekil uzun boylu ve cübbeliydi, sırtı Sığınak'a dönüktü ve aydınlanıp kararır kızıl kumların üzerinde kararlı adımlarla ilerliyordu.

"Bize doğru mu geliyor yoksa Mezarlar'a mı gidiyor?" diye sordu Lamia.

"Mezarlar'a gidiyor," dedi Konsolos.

Peder Hoyt dirseklerini balkonun korkuluğuna yaslayıp cılız yüzünü patlayan göğ'e çevirdi. "Eğer o Masteen'se yine yedi kişi olduk, öyle değil mi?"

"Oraya bizden saatler önce varacak," dedi Konsolos. "Eğer konuştuğumuz gibi uyursak yarım gün önce."

Hoyt omuzlarını silkti. "Bu çok fark yaratmamalı. Hac yolculuğuna yedi kişi çıktı. Oraya yedi kişi varacak. Shrike'i tatmin edecektir."

“Eğer o Masteen’se,” dedi Albay Kassad, “rüzgârarabasındaki zırvalık neydi? Hem buraya nasıl bizden önce ulaştı? Çalışan başka teleferik vagonu yoktu ve Dizgin Menzili geçitlerinden yürüyerek geçmiş olamaz.”

“Yarın Mezarlar’a vardığımızda ona sorarız,” dedi Peder Hoyt yorgun yorgun.

Brawne Lamia iletiaresinin genel iletişim frekanslarından birine ulaşmaya çalışıyordu. Statik cızırtısı ve uzaktaki EMP’lerin zaman zaman yükselen gümbürtüsü hariç hiçbir şey bulamadı. Albay Kassad’a baktı. “Bombalamaya ne zaman başlarlar?”

“Bilmiyorum. Bu, KUVVETLER donanmasının savunma gücüne bağlı.”

“Önceki gün Gaspçı öncü birlikleri onları atlatıp Yggdrasill’i patlatırken savunmaları o kadar da iyi değildi,” dedi Lamia.

Kassad başıyla onayladı.

“Hey,” dedi Martin Silenus, “tam hedef alacakları yerde miyiz?”

“Elbette,” dedi Konsolos. “Eğer Gaspçılar, B. Lamia’nın hikâyesinden öğrendiğimiz gibi Zaman Mezarları’nın açılmasını engellemek için saldırıyorlarsa o zaman Mezarlar ve tüm bu bölge birincil hedef olacaktır.”

“Nükleer bombalar için mi?” diye sordu Silenus, gergin bir sesle.

“Neredeyse kesin bir şekilde,” diye cevapladı Kassad.

“Anti-entropik alanlardaki bir şeyin gemileri buradan uzak tuttuğunu sanıyordum,” dedi Peder Hoyt.

“İnsan taşıyan gemileri,” dedi Konsolos korkuluğa yaslandığı yerin gerisinde kalanlara bakmaksızın. “Anti-entropik alan güdümlü füzelere, akıllı bombalara ya da cehennemkamçısı ışınlarına bir şey yapmaz. Hatta mek birliklerine de bir şey yapmaz. Gaspçılar birkaç ekranoplan ya da otomatik tank indirip vadinin yok oluşunu uzaktan izleyebilirler.”

“Ama bunu yapmazlar,” dedi Brawne Lamia. “Hyperion’i ele geçirmek istiyorlar, yok etmek değil.”

“Bu konuda hayatım üzerine bahse girmem,” dedi Kassad.

Lamia ona gülümsedi. “Ama bu bahse girdik, öyle değil mi, Albay?”

Tepelerinde tek bir parıltı sürekli patlamaların olduğu yığından ayrıldı, parlak turuncu kora dönüştü ve gökyüzünde bir çizgi oluşturdu. Terastaki ekip alevleri görebiliyor, atmosfere girmenin işkence çığlıklarını duyabiliyordu. Ateş topu Sığınak'ın arkasındaki dağların ardında kayboldu.

Neredeyse bir dakika sonra Konsolos elleriyle korkulukları sıkıca kavramış halde nefesini tuttuğunu fark etti. Hırıltılı bir şekilde soluk verdi. Diğerleri de tam o anda nefes almış gibilerdi. Bir patlama, kayaları sarsan bir şok dalgası olmamıştı.

“Patlamayan bir bomba mı?” diye sordu Peder Hoyt.

“Muhtemelen yörünge sınırına ya da Keats'teki uzaylimanına ulaşmaya çalışan yaralı bir KUVVETLER avcısı.”

“Ulaşamadı, öyle değil mi?” diye sordu Lamia. Kassad cevap vermedi.

Martin Silenus saha dürbününü kaldırıp karanlık bozkırda Şövalye'yi aradı. “Görünürde yok,” dedi. “Sevgili Kaptan ya Zaman Mezarları'nın bu tarafındaki tepenin ardına döndü ya da yine ortadan kaybolma numarasını yaptı.”

“Onun hikâyesini dinleyemeyecek olmamız acı,” dedi Peder Hoyt. Konsolos'a döndü. “Ama sizinkini dinleyeceğiz, değil mi?”

Konsolos avuçlarını pantolonuna sildi. Kalbi küt küt atıyordu. “Evet,” dedi, konuşurken nihayet kararını vermiş olduğunun farkına vararak. “Hikâyemi anlatacağım.”

Rüzgâr doğu eğimlerinden gürleyerek aşağı inip Zaman Sığınağı'nın sarp kayalıklarında ısıklık çaldı. Tepedeki patlamalar birazcık azalmış gibiydi ama karanlığın çökmesi her birinin bir öncekinden daha vahşi görünmesine neden oluyordu.

“Hadi içeriye girelim,” dedi Lamia, sözcükleri rüzgârın sesinde neredeyse kaybolmuştu. “Hava soğuyor.”

Tek lambayı da söndürdüler ve içerisi sadece dışarıdaki gökyüzünün renkli şimşekleriyle aydınlanır hale geldi. Oda birçok renkle boyanırken gölgeler oluştu, ortadan kayboldu ve tekrar ortaya çıktı. Bazen iki yaylım ateşi arasındaki karanlık birkaç saniye sürüyordu.

Konsolos yolculuk çantasına uzanıp içinden iletiaresından daha büyük, tuhaf bir şekilde süslenmiş ve ön tarafında tarihî hologramlardakine benzer sıvı kristal bir *diskey* olan garip bir alet çıkardı.

“Gizli ışılhat vericisi mi?” diye sordu Brawne Lamia ruhsuzca.

Konsolos hiç neşe içermeyen bir şekilde gülümsedi. “Antika bir iletiaresısı. Hicret döneminde icat edildi.” Kemerindeki bir keseden standart bir mikro-disk çıkarıp alete yerleştirdi. “Tıpkı Peder Hoyt gibi benim de önce başka birinin hikâyesini anlatmam gerekiyor ki benimkini anlayabilesiniz.”

“Tanrı aşkına,” diye alay etti Martin Silenus, “bu siktiğimin sürüsünde sözü dolandırmadan hikâye anlatabilen bir ben mi varım? Ne kadar...”

Konsolos’un hareketi kendisini bile şaşırttı. Ayağa kalktı, döndü, daha ufak olan adamı cübbesi ve yakasından kavradı, duvara çarptı, dizi Silenus’un karnına kolu boğazına gelecek şekilde bir sandığın üzerine serip tısladı: “Tek kelime daha edersen şair, seni öldürürüm.”

Silenus direnmeye başladı fakat soluk borusundaki artan baskı ve Konsolos’un gözlerindeki bakış geri çekilmesine sebep oldu. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

Albay Kassad sessiz ve neredeyse kibâr sayılabilecek bir şekilde iki adamı ayırdı. “Başka yorum yapılmayacak,” dedi. Kemerindeki ölumasasına dokundu.

Martin Silenus tek kelime etmeksizin boynunu ova ova hal-kanın diğer tarafına gidip bir sandığın üzerine çöktü. Konsolos kapıya gitti, birkaç derin nefes aldı ve grubun yanına geri döndü.

Şair hariç herkese hitaben konuştu: "Özür dilerim. Sadece... bunu paylaşacağımı hiç düşünmemiştim."

Dışarıdan gelen ışık önce kırmızı, ardından beyaz renkte dalgalandı; peşlerinden karanlığın içinde kaybolan mavi bir parıltı geldi.

"Biliyoruz," dedi Brawne Lamia yumuşak bir sesle. "Hepimiz aynı şeyi hissettik."

Konsolos alt dudağına dokundu, başıyla onayladı, kabaca boğazını temizledi ve antika iletiaresinin başına oturdu. "Kayıt da alet kadar eski," dedi. "Yaklaşık elli standart yıl önce yapılmış. Bu bittikten sonra anlatacaklarım var." Sanki söylenecek daha fazla şey varmış gibi duraksadı, başını iki yana salladı ve antika *diskeye* dokundu.

Görüntü yoktu. Ses genç bir adama aitti. Arka planda çimenlerin ve yumuşak dalların arasında esen rüzgârın sesi duyulabiliyordu ve daha uzaktan gelen dalga sesleri.

Uzaktaki uzay savaşının hızlanan ritmiyle dışarıdaki ışık delicesine dalgalandı. Konsolos çarpışmayı ve şok dalgasını beklerken gerildi. Bir şey olmadı. Gözlerini kapadı ve diğerleriyle birlikte dinledi.

KONSOLOSUN HİKÂYESİ

"Siri'yi Hatırlamak"

Adaların Ekvatorial Takımada'nın sığ denizlerine döndüğü gün yokuştan Siri'nin mezarına tırmanıyorum. Gün mükemmel ve öyle olmasından nefret ediyorum. Gökyüzü masallardaki Eski Dünya denizleri kadar sakin, sığıklar lacivert tonlarla alacalı ve

denizden esen ılık bir rüzgâr yakınımdaki bir tepeyi kaplayan kızıl kahve söğütçimlerini dalgalandırıyor.

Böyle bir güne alçak bulutlar ve kasvetli bir hava daha çok yakışır. İlkmevki Limanı'nın direklerine çöken ve deniz feneri kornasını uykusundan uyandıran pus ile sis daha çok yakışır. Engin deniz samyelinin güneyin soğuk karnından çıkıp hareketli adaları ve oradaki yunus çobanları bizim mercan adalarımıza ve taşlık tepelerimize sığınmak zorunda bırakacak kadar kamçılması daha çok yakışır.

Herhangi bir şey, güneşin masmavi gökyüzünde ilerleyip içimde koşma, perendeler atarak zıplama ve Siri ile benim tam bu noktada yaptığımız gibi yumuşak çimlerin üzerinde yuvarlanma arzusu yaratan ılık bahar gününden daha çok yakışır.

Tam da bu noktada. Çevreme bakmak için duraklıyorum. Güneyin tuz kokulu meltemi eserken söğütçimler eğiliyor ve dalgalanıyor. Ellerimi gözlerime siper edip ufka bakıyorum ama orada hiçbir şey hareket etmiyor. Lava resifimizin ötesinde deniz çırpınmaya ve gergin hareketlerle yükselmeye başlıyor.

"Siri," diye fısıldıyorum. Onun adı buna niyetim olmamasına rağmen dilimden dökülüyor. Yokuşun yüz metre aşağısında kalabalık beni izliyor ve hepsi aynı anda nefeslerini toplamaya çalışıyor. Yas tutanlardan ve kutlama yapanlardan oluşan alay, şehrin beyaz binalarının başladığı bir kilometre öteye kadar ulaşıyor. Öncülerin arasındaki küçük oğlumun gri, kelleşen başını seçebiliyorum. Üzerinde Hâkimiyet'in mavi ve altın rengi cübeleri var. Onu beklemem, onunla birlikte yürümem gerektiğini biliyorum ama o ve diğer yaşlı Konsey üyeleri benim genç, gemi talimli kaslarıma ve istikrarlı adımlarıma yetişemiyorlar. Yine de nezaket kuralları onunla, torunum Lira'yla ve dokuz yaşındaki erkek torunumla yürümem gerektiğini söylüyor.

Canı cehenneme! Hepsinin canı cehenneme!

Dönüp dik tepeyi hızla tırmanıyorum. Bol, pamuklu gömleğim terden sıırıslıklam olduktan sonra bayırın kıvrımlı zirvesine ulaşıyor ve mezarı görüyorum.

Siri'nin mezarını.

Duruyorum. Rüzgâr içimi ürpertiyor ama sessiz mozolenin kusursuz beyaz taşında ışıldayan güneş ışıkları hâlâ sıcak. Mahzen mezarın mühürlü girişinin yakınındaki çimler uzun. Çakıl taşından dar patikanın iki yanındaki abanoz direklerde asılı solmuş festival flamaları var.

Tereddüt ederek mezarın çevresinden dolaşıp birkaç metre ötedeki sarp uçuruma yaklaşıyorum. Burada saygısız piknikçilerin battaniyelerini yaydıkları yerlerdeki söğütçimler eğilmiş. Çakıl taşı patikadan çalınmış mükemmel yuvarlaklıktaki ve mükemmel beyazlıktaki taşlardan yapılmış birden fazla ateş çemberi var.

Gülümsemeden edemiyorum. Buradaki manzarayı biliyorum: doğal dalgakırana sahip dış limanın devasa kıvrımı, İlkmevki'deki alçak beyaz binalar ve çapalarının ucunda batıp çıkan katamaranların renkli gövdeleri ile direkleri. Ortak Salon'un yakınındaki çakıl sahilde beyaz elbiseli genç bir kadın suya doğru ilerliyor. Bir anlığına onun Siri olduğunu düşünüyorum ve kalbim hızlanıyor. El sallayışına karşılık vermek için kollarımı kaldırmaya hazırlanıyorum ama kadın el sallamıyor. Uzaktaki şeklin arkasını dönmesini ve eski tekne binasının gölgelerinde gözden kaybolmasını sessizce izliyorum.

Tepemde, uçurumdan çok uzakta geniş kanatlı bir Thomas şahini, yükselen ılıcalardaki kıyı gölünün üzerinde dönüyor ve kızılötesi görüşüyle hareketli mavi yosun yataklarını tarayarak fok arıyor. Doğa aptal, diye düşünüyor ve yumuşak çimlere oturuyorum. Doğa, böylesi bir gün için sahneyi tamamen yanlış kurması yetmiyormuş gibi düşüncesizce içine bir de büyüyen şehrin yakınındaki kirlenen sular yüzünden çok zaman önce burayı tek etmiş avcı bir kuş koyuyor.

Siri'yle birlikte bu tepeye ilk geldiğim gece gördüğüm başka bir Thomas şahinini hatırlıyorum. Kanatlarındaki ay ışığını ve uçurumda yankılanıp aşağıdaki gaz yağıyla aydınlanan kasabanın karanlık göğünü deliyormuş gibi gelen tuhaf, insanın içine işleyen çığlıklarını hatırlıyorum.

Siri on altı yaşındaydı... hayır, tam olarak on altı değil... ve tepemizdeki şahinin kanatlarına değen ay ışığı aynı zamanda çıplak bedenini süt rengi bir ışıkla boyayıp göğüslerinin yumuşak kıvrımlarının altına gölgeler düşürüyordu. Kuşun çığlığı geceyi deldiğinde suçlu suçlu başımızı kaldırdık ve Siri, "Ürkek kulaklarının az önce işittiği tarla kuşunun değil, bülbülün sesiydi,"¹⁵ dedi.

"Ha?" dedim. Siri neredeyse on altı yaşındaydı. Ben on dokuz. Ama Siri kitapların yavaş temposunu ve yıldızlar altındaki tiyatronun ahengini biliyordu. Ben sadece yıldızları biliyordum.

"Sakin ol, genç Gemici," diye fısıldadı bunun üzerine ve beni yanına çekti. "Sadece ava çıkmış yaşlı bir Thomas şahini. Aptal kuş. Geri dön, Gemici. Geri dön, Merin."

Los Angeles ufukta yükselmek için tam bu anı seçti ve rüzgârla uçuşan bir köz gibi Maui Vaadi'nin, Siri'nin dünyasının tuhaf takımyıldızlarının arasında batı boyunca ilerledi. Kadının yanına uzanıp üzerimize çöken geceye rağmen güneş ışığını yansıtan hawking sürücülü koca dönergeminin nasıl çalıştığını anlattım, bir yandan da elimi pürüzsüz teninde aşağı doğru kaydardım; teni kadife ve elektrik gibiydi ve omzuma değen nefesleri kesikleşti. Yüzümü, onun boyun boşluğuna, teriyle dağılmış saçlarındaki parfüm kokusuna indirdim.

"Siri," diyorum ve bu sefer adı davetsiz değil. Altında, tepenin zirvesinin aşağısında ve beyaz mezarın gölgesinde kalabalık dikiliyor ve kıpırdanıyor. Bana karşı sabırsızlar. Mezarın mührünü açmamı, içeriye girmemi ve Siri'nin sıcak varlığının yerini alan

15 William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Çev. Özdemir Nutku. (ç.n.)

serin sessizlikte onunla baş başa geçireceğim anı geçirmemi istiyorlar. Onunla vedalaşmamı istiyorlar ki ayinlerini ve ritüellerini gerçekleştirip alanaştıran kapılarını açabilsinler ve Hâkimiyet'in onları bekleyen Dünyalarağı'na katılabilsinler.

Canı cehenneme! Hepsinin canı cehenneme.

Yoğun dokulu söğütçiminden bir filiz koparıyorum, tatlı sapını çiğniyorum ve göç eden adalara dair ilk izler için ufku izliyorum. Gölgeleler sabah ışıqlıyla hâlâ uzun. Gün daha yeni başlıyor. Bir süre burada oturacağım ve geçmişini hatırlayacağım. Siri'yi hatırlayacağım.

Siri onu ilk gördüğümde bir... neydi?.. Sanırım kuştı. Parlak tüylerle kaplı bir tür maske takıyordu. Çiçek salkımı dansına katılmak için onu çıkardığında meşale ışığı saçının koyu kestane tonunu gözler önüne serdi. Kızarmış, yanakları alev almıştı ve kalabalık salonun diğer tarafından dahi sarsıcı yeşil gözlerinin yüzündeki ve saçlarındaki yaz sıcaklığıyla yarattığı tezadı görebiliyordum. Festival Gecesi'ydi elbette. Meşalelerin alevleri dans ediyor, limandan gelen sert rüzgârla kıvılcım saçıyordu ve şut duvarında geçen adalar için şarkılar çalan flüt çalgıcılarının sesi dalga sesleri ve rüzgârla dalgalanan flamaların hışırtısı tarafından neredeyse bastırılıyordu. Siri neredeyse on altı yaşındaydı ve güzelliği kalabalık meydanın çevresine dizilmiş tüm meşalelerden daha parlaktı. Dans eden kalabalığın arasından geçip ona gittim.

Bu, benim için beş yıl önceydi. Bizim için altmış beş yıldan daha uzun zaman önce. Sanki dünmüş gibi.

Bu hiç iyi gitmiyor.

Nereden başlasam?

"Gidip kendimize birer manita bulmaya ne dersin, ufaklık?" Konuşan Mike Osho'ydu. Kısa boylu, tıknaz, tombul yüzü Buddha'nın zekice yapılmış bir taklidine benzeyen Mike, benim için o zamanlar bir tanrıydı. Hepimiz birer tanrıydık: Ölümsüz

olmasak da uzun yaşıyorduk, ilahi miktarda olmasa da iyi para kazanıyorduk. Hâkimiyet bizi kuantum sıçrayışı yapabilen değerli gemilerinden birine mürettebat olarak seçmişti, bir tanrıdan ne eksikimiz olabilirdi ki? Mike'ın, zeki, kurnaz, saygısız Mike'ın tek farklı yanı genç Merin Aspic'ten daha yaşlı ve gemi ilahları arasında daha yüksek mevkili olmasıydı.

“Hah. Bunun olma olasılığı sıfır,” dedim. Alanaştıran inşa ekibiyle on iki saatlik mesaimizin ardından temizleniyorduk. İşçileri Maui Vaadi'nden yaklaşık yüz altmış üç bin kilometre ötedeki seçilen tekliğe götürüp getirmek bizim için Hâkimiyet uzayındaki dört aylık bir sıçramadan çok daha az gösterişliydi. Yolculuğun C-plus bölümünde uzmanlaştık; iki yüz kadar gergin yolcuyu güden kırk dokuz yıldızgemisi uzmanı. Artık yolcuların basınç tulumları üzerlerindeydi ve inşaat işçileri hantal teklik kapsama küresini yerine oturtma savaşı verirken biz Gemiciler abartılı kamyon şoförlerine dönmüş haldeydik.

“Olma olasılığı sıfır,” diye tekrarladım. “Tabii yüzeyliler bize kiraladıkları karantina adasına bir kerhane eklemediyse.”

“Hayır. Eklemediler,” diye sırtıttı Mike. O ve benim üç günlük gezegen hava değişimi iznimiz geliyordu fakat Gemi Kaptanı Singh'in bildirilerine ve gemi arkadaşlarımızın söylenmelerine bakılacak olursa gezegende geçireceğimiz zamanın tamamı Hâkimiyet yönetimindeki yediye dört kilometrelik adada geçecekti. Bu, hakkında çok şey duyduğumuz hareketli adalardan biri bile değildi, sadece ekvator yakınlarındaki sıradan volkanik tepelerden biriydi. Oraya vardığımızda ayaklarımızın altında gerçek yer çekimi bulacağımıza, ciğerlerimize filtrelenmemiş hava çekebileceğimize ve sentezlenmemiş yemeklerin tadına bakabileceğimize güvenebilirdik. Ama bu aynı zamanda Maui Vaadi kolonicileriyle yaşayabileceğimiz tek ilişkinin vergisiz satış dükkânlarından yerel objeler satın almak olduğunu anlamına da geliyordu. Onlar bile Hâkimiyet tüccarlık uzmanları tarafından satılıyordu. Gemi

arkadaşlarımızın birçoğu hava değişimi izinlerini Los Angeles'ta geçirmeyi tercih etmişti.

“Ee, nereden manita bulacağız, Mike? Koloniler alanaştıran çalışmaya başlayana kadar yasak bölge. Bu da yerel zamanla altmış yıl sonra. Yoksa dönüş bilgisayarındaki Meg'den mi bahsediyorsun?”

“Benimle takıl, ufaklık,” dedi Mike. “İstenirse her şey mümkün.”

Mike'la takıldım. İnişgemisinde sadece beş kişiydik. Yüksek yörüngeden gerçek bir dünyanın atmosferine düşmek benim için hep heyecan verici olmuştu. Özellikle de Maui Vaadi gibi Eski Dünya'ya bu kadar benzer bir dünyanın. Altımızdaki denizleri görebilene kadar mavi beyaz gezegen parçasına baktım ve ardında atmosfere girip kendi sesimizden üç kat daha hızlı şekilde nazıkçe kayarak alaca karanlık çizgisine yaklaştık.

O zaman birer tanrıydık. Ama tanrıların dahi zaman zaman yüksek tahtlarından inmeleri gerekir.

Siri'nin bedeni beni daima şaşırttı. Takımadadaki o zaman. O, dalgalanan ağaç yelkenlerin altındaki, yunus çobanların altı ulak hızında hareket ettikleri, tropik gün batımlarının akşamüstünü mucizelerle doldurduğu, geceleri yıldızların göğe bir örtü gibi yayıldığı ve kendi dümen suyumuzun gökyüzündeki takımyıldızların yankısı bin fosforlu girdap oluşturduğu devasa, salınan ağaç evde geçen üç hafta. Tüm bunlara rağmen hatırladığım şey Siri'nin bedeni. Bir sebepten ötürü –utangaçlık, yıllarca ayrı kalma– takımadada kalışımızın ilk günlerinde iki parçalı bir mayo giymişti ve göğüsleri ile kalçalarının beyazlığı benim tekrar oradan ayrılma zamanım gelene kadar vücudunun geri kalanı gibi bronzlaşmamıştı.

Onu o ilk seferde hatırlıyorum. İlkmevki Limanı'nın yukarısındaki yumuşak otlarda yatarken ay ışığındaki üçgenleri. İpek pantolonu söğütçim örtüsüne atılmıştı. O zaman bir çocuğun alçak gönüllülüğüne sahipti, erken verilen bir şeyin hafif tereddüdüne. Ama aynı zamanda gurura. Daha sonra Ayrılıkçı öfkeli

kalabalıkla Güney Denizkırlangıcı'ndaki Hâkimiyet konsololuğunun merdivenlerinde yüzleşip onları utanç içinde evlerine gönderen gurura.

Gezegene beşinci inişimi hatırlıyorum, Dördüncü Buluşmamızı. Bu onu ağlarken gördüğüm birkaç zamandan biriydi. Namı ve bilgeliğiyle artık neredeyse bir kraliçe gibiydi. Dört kez Her Şey'e seçilmişti ve Hâkimiyet Konseyi tavsiyeleri ile önerileri için ona danışıyordu. Bağımsızlığını bir kralın pelerini gibi taşıyordu ve azılı gururu hiç böylesine parlak olmamıştı. Ama Fevarone'ın güneyindeki taş villada buluştuğumuzda arkasını dönen oydu. Ben gergindim, karşımdaki güçlü yabancından korkmuştum ama bu Siri'ydi... Dik omuzlu ve gururlu gözlü Siri, yüzünü duvara dönüp göz yaşları içinde, "Git. Git, Merin. Beni görmeni istemiyorum. Ben bir kocakarıyım, her yanımda gevşek ve sarkmış. Git," dedi.

O zaman ona sert davrandığımı itiraf ediyorum. Sol elimle –kendimi bile şaşırtan bir güç kullanarak– onu bileklerinden kavradım ve tek hamleyle ipek elbisesinin önünü boydan boya yırttım. Onun omuzlarını, boynunu, sıkı karnındaki solmuş çatlakların gölgesini ve baldırındaki kırk sene önceki bir ekranoplan kazasından kalma yara izini öptüm. Kırışan saçlarını ve bir zamanlar pürüzsüz olan yanağındaki kırışıklıkları öptüm. Göz yaşlarını öptüm.

"İsa aşkına Mike, bu yasal olamaz," demiştim arkadaşım sırt çantasından çıkardığı hawking halısını açarken. Hâkimiyet tüccarlarının son derece romantik bir biçimde ada 241 olarak isimlendirdiği, hava değişimi iznimiz için seçilen volkanik lekenin üzerindeydik. Ada 241'le en eski koloni yerleşim yeri arasında elli kilometreden az mesafe vardı fakat orası elli ışık yılı uzakta gibiydi. Los Angeles'ın mürettebatı ya da alanaştıran işçileri adadayken oraya hiçbir yerel gemi yaklaşmıyordu. Maui Vaadi kolonicilerinin hâlâ çalışır halde olan birkaç eski ekranoplanı vardı ama adanın üzerinden uçuş yapılmaması karşılıklı olarak

kararlaştırılmıştı. Yatakhaneleri, yüzmeye izin olan sahili ve gümrüksüz satış dükkânlarını saymazsak adada biz Gemicilerin ilgisini çekebilecek çok az şey vardı. Bir gün, son malzemeler de Los Angeles tarafından sisteme dâhil edildikten ve alanaştıran tamamlandıktan sonra, Hâkimiyet yetkilileri ada 241'i ticaretin ve turizmin merkezi haline getireceklerdi. O zamana kadar burası inişgemisi ızgarasına, yerel beyaz taştan yeni inşa edilmiş binalara ve birkaç bikkın bakım elemanına sahip ilkel bir yerdi. Mike ikimizi adanın en dik ve en ulaşılmaz uç noktasında üç gün sürecek bir kampa kaydetmişti.

"Tanrı aşkına, kampa gitmek istemiyorum," demiştim. "LA'de kalıp sahteuyarıcılara bağlanmayı yeğlerim."

"Çeneni kapat ve beni takip et," dedi Mike, ben de daha yaşlı ve bilge bir ilahın yanındaki daha önemsiz bir tanrının yapacağı gibi çenemi kapattım ve onu takip ettim. Keskin dallı çalıların arasındaki iki saatlik zorlu tırmanış bizi kıyıya çarpan dalgaların birkaç yüz metre yukarısındaki lav ağzına ulaştırdı. Çoğunlukla tropik iklime sahip bir dünyanın ekvatorunun yakınındaydık ama açık resifte uğuldayan rüzgâr dişlerimin birbirine çarpmasına neden oluyordu. Gün batımı batıdaki kara bulutların arasındaki kırmızı bir lekeydi ve gece çöktüğünde açıkta olmayı hiç istemiyordum.

"Hadi," dedim. "Rüzgâr almayan bir yer bulup ateş yakalım. Bu kayaların üzerine nasıl çadır kurarsız bilmiyorum."

Mike oturdu ve bir kenevir çubuğu yaktı. "Çantana bir bak, ufaklık."

Tereddüt ettim. Sesi ifadeden yoksun çıkmıştı ama bu, bir şakacının su dolu bir kova birinin kafasına inmeden önce takındığı duygusuz ifade yoksunluğuydu. Yere çömelip naylon çantayı kurcalamaya başladım. Çanta onu dolduran eski dolguköpük paketleme küpleri hariç boştu. Küpler ile maskesi ve ayak uçlarındaki ziller dâhil tam bir soytarı kostümü hariç.

“Sen... bu... kafayı mı yedin?” dedim tükürürcesine. Artık hava hızla kararıyordu. Fırtına güneye giderken üzerimizden geçebilirdi de geçmeyebilirdi de. Aşağıdaki dalgalar aç bir canavar gibi homurdanıyordu. Eğer ticaret merkezine karanlıkta tek başıma dönebileceğimi düşünseydim Mike Osho’nun kalıntılarını aşağıdaki balıklara yem etmeye karar verebilirdim.

“Şimdi benim çantamda ne varmış ona bakalım,” dedi. Mike birkaç dolguköpük küpünü yere attı, ardından Rönesans Vektörü’nde elle işlendiğini gördüğüm tarzda birkaç mücevher, eylemsiz bir pusula, GemiGüvenliği tarafından gizli bir silah olarak değerlendirilebilecek bir lazer kalemi, başka bir Soytarı kostümü –bu daha tombul birine göre dikilmişti– ve bir hawking halısı çıkardı.

“İsa aşkına Mike,” dedim elimi eski halının zarif deseninde gezdirirken, “bu yasal olamaz.”

“Yolda herhangi bir gümrük memuru görmedim,” diye sırtıttı Mike. “Yerel halkın trafik kontrol kanunları olduğunu da hiç sanmıyorum.”

“Evet ama...” sesim alçalarak kesildi ve halının geri kalanını açtım. Eni bir metreden biraz daha genişti ve boyu yaklaşık iki metreydi. Dolgun renkli kumaş, zamanın etkisiyle solmuştu ama uçuş sicimleri hâlâ yeni bakır kadar parlaktı. “Bunu nereden buldun?” diye sordum. “Hâlâ çalışıyor mu?”

“Bahçe’den,” dedi Mike ve kostümü ile aletlerini çantasına tıktırdı. “Evet, çalışıyor.”

Eski Dünya mültecisi, usta pulkanatbilimci ve EM sistem mühendisi Vladimir Sholov’un Yeni Dünya’daki güzel ve genç yeğeni için ilk hawking halısını elle işlemesinin üzerinden bir yüzyılı aşkın zaman geçmişti. Efsaneye göre yeğeni hediyeyle burun kıvrırmıştı ama sonraki yıllarda bu oyuncak inanılmaz popüler hale gelmişti –genelde çocuklardan ziyade zengin yetişkinler arasında– ve nihayetinde Hâkimiyet dünyalarında kullanımı yasaklanmıştı. Zor kontrolü, gereksiz tek tel harcamaları ve kont-

rollü hava sahalarında kullanımlarının imkânsızlığıyla hawking halıları uyku hikâyeleri, müzeler ve birkaç koloni dünyasına özgü tuhaf şeylere dönüşmüştü.

“Bir servete mal olmuş olmalı,” dedim.

“Otuz mark,” dedi Mike ve halının ortasına yerleşti. “Carvnel Çarşısı’ndaki yaşlı satıcı değersiz olduğunu düşünüyordu. Öyleydi de... tabii onun için. Onu gemiye götürdüm, şarj ettim, atalet çiplerini yeniden programladım ve işte!” Mike karmaşık desene avucunu bastırdı ve halı gerilip kaya resifin on beş santimetre üzerine yükseldi.

Şüphe dolu gözlerle baktım. “Pekâlâ,” dedim, “ama ya...”

“Bitmez,” dedi Mike ve sabırsızca halının arka tarafına vurdu. “Şarjı tamamen dolu. Hadi buraya gel ya da geri çekil. Fırtına daha da yaklaşmadan yola çıkmak istiyorum.”

“Ama bence...”

“Hadi ama Merin. Kararını ver. Acelem var.”

Bir ya da iki saniye daha tereddüt ettim. Eğer adadan ayrılırken yakalanırsak ikimiz de gemiden kovulurduk. Gemicilik artık benim hayatımdı. Bu kararı sekiz görevlik Maui Vaadi sözleşmesini kabul ettiğimde vermiştim. Ayrıca medeniyetten iki yüz ışık yılı ve beş buçuk artık yıl uzaktaydım. Bizi Hâkimiyet uzayına geri götürseler bile gidiş dönüş yolculuğu dostlarımın ve ailemin hayatından on bir yıla mal olacaktı. Borç-zaman geri alınamazdı.

Mike’in arkasına, havada süzülen hawking halısına tırmandım. Sırt çantasını aramıza koydu, bana sıkı tutunmamı söyledi ve uçuş desenine vurdu. Halı resifin beş metre yukarısına tırmandı, hızla sola yattı ve yabancı okyanusun üzerine atıldı. Üç yüz metre aşağımızda artan karanlığın içinde beyaz dalgalar kıyıya çarpıyordu. Çalkantılı suların daha da yukarısına yükselip gecenin içinde kuzeye yöneldik.

Böyle karar anlarında insanın tüm geleceği şekillenir.

• • •

İkinci Buluşmamız'da Siri'yle konuştuğumu hatırlıyorum, Fevarone'a yakın kıyıdaki villayı ziyaretimizden kısa süre sonra. Sahilde yürüyorduk. Alón'un Magritte'in denetiminde şehirde kalmasına izin verilmişti. İyi de olmuştu. Oğlanın yanında çok rahat değildim. Zihnimde onu... bana... bize... bağlayan sadece gözlerinin inkâr edilemez yeşil ağırbaşlılığı; kısa, koyu renk buklelerinin rahatsız edici yansıma tanıdıklığı ve burnunun küt-lüğüydü. Bunlar ve Siri'den azar ıstırken kaçtığında yüzünde beliren ani, neredeyse alaycı gülümseme. Bu on yaşındaki bir çocuğun kullanacak deneyime sahip olmadığı, fazlasıyla utanmaz keyfe ve öz dikkate sahip bir gülümsemeydi. Bana çok tanıdıktı. Böyle şeylerin kalıtsal olmadığını, öğrenildiğini düşünürdüm.

"Çok az şey biliyorsun," dedi Siri bana. Sığ bir dalga havuzunda çıplak ayakla yürüyordu. Zaman zaman bir deniz yumuşakçasının korno şeklindeki kabuğunu yerden alıp kusurlarını inceliyor ve ardından onu alüvyon dolu suya geri atıyordu.

"İyi eğitildim," diye yanıtladım.

"Evet, iyi eğitildiğine eminim," diye onayladı Siri. "Oldukça hünnerli olduğunu biliyorum, Merin. Ama çok az şey biliyorsun."

Sinir olmuş, nasıl cevap vereceğime emin olamaz şekilde başımı eğdim ve yanından yürüdüm. Kumu kazıp beyaz bir lav taşı çıkardım ve onu koyun ilerisine fırlattım. Doğu göğünde yağmur bulutları toplanıyordu. Kendimi keşke gemide olsaydım diye düşünürken buldum. Bu sefer geri dönmeye çekinmişim ve şimdi dönmenin bir hata olduğunu biliyordum. Maui Vaadi'ni üçüncü ziyaretim, şairlerin ve onun halkının deyimiyle İkinci Buluşmamız'dı. Yirmi bir standart yaşına basmama beş ay vardı. Siri üç hafta önce otuz yedinci doğum gününü kutlamıştı.

"Senin hiç görmediğin bir sürü yere gittim," dedim sonunda. Bu benim kulağıma bile aksi ve çocukça gelmişti.

"Ah, evet," dedi Siri ve ellerini çırpı. Bir anlığına, hevesinde diğer Siri'mi gördüm... dokuz uzun ay süren dönüşüm sırasında hayalini kurduğum genç kızı. Ardından bu görüntü gerçeğin sertliği

içinde kayboldu ve onun kısa saçlarının, boynundaki gevşeyen kasların ve bir zamanlar çok sevdiğim ellerinin üzerinde beliren damarların fazlasıyla farkına vardım. “Asla görmeyeceğim yerlere gittin,” dedi Siri alelacele. Sesi aynıydı. Neredeyse aynı. “Merin, aşkım, şimdiden benim hayal bile edemeyeceğim şeyler gördün. Evren hakkında benim var olduğunu tahmin ettiğimden de fazla gerçeği biliyorsundur. Ama çok az şey biliyorsun sevgilim.”

“Ne saçmalıyorsun, Siri?” Islak kumdan bir şeridin yanındaki yarısı suya batmış bir tomruğun üzerine oturdum ve dizlerimi aramıza çit çeker gibi kendime çektim.

Siri dalga havuzundan çıkıp gelerek önümde diz çöktü. Ellerimi ellerine aldı ve benimkiler daha büyük, daha ağır, parmaklarıyla kemikleri daha sert olsalar da onunkilerin gücünü hissettim. Bunun onunla paylaşmadığım yılların gücü olduğunu tahmin ettim. “Bir şeyleri bilmek için gerçekten yaşamam gerekiyor aşkım. Alón’u doğurmak bunu anlamama yardımcı oldu. Bir çocuk yetiştirmenin insanın neyin gerçek olduğuna dair hislerini güçlendiren bir yanı var.”

“Ne kastediyorsun?”

Siri birkaç saniyelğine gözlerini kısarak benden uzağa baktı ve yüzüne düşen bir saç tutamını dalgınca geriye itti. Sol eli sıkıca benim iki elimi kavramaya devam etti. “Emin değilim,” dedi yumuşak bir sesle. “Bence insan bir şeyler önemsiz olduğunda bunu hissetmeye başlıyor. Bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Otuz yılını yabancılarla dolu odalara girerek geçirdiğinde kendini bunun yarısı kadar deneyime sahipken olduğundan daha az baskı altında hissediyorsun. Odanın ve içindeki insanların sana ne sunabileceklerini biliyor ve gidip onu arıyorsun. Eğer o şey orada değilse bunu daha erken hissedip oradan çıkarak kendi işine bakıyorsun. Neyin ne olduğuna ve ne olmadığına dair, aralarındaki farkı öğrenmek için ne kadar az zamanın olduğuna dair daha fazla şey biliyorsun. Anladın mı, Merin? Dediklerim senin için biraz da olsa anlam ifade ediyor mu?”

“Hayır,” dedim.

Siri başıyla onayladı ve alt dudağını kemirdi. Ama bir süre boyunca tekrar konuşmadı. Konuşmak yerine eğildi ve beni öptü. Dudakları kuru ve hafif sorgular gibiydi. Bir saniyeliğine geri çekildim, onun arkasındaki göğü görüp düşünmek için zaman istedim. Ama ardından dilinin sıcak zorlamasını hissettim ve gözlerimi kapattım. Gelgit arkamızda yükseliyordu. Siri gömleğimin düğmelerini açar ve keskin tırnaklarını göğsümde gezdirirken ona karşılık veren bir sıcaklık ve yükseliş hissettim. Aramızda bir saniyelik bir boşluk algıladım ve tam zamanında gözlerimi açıp Siri’nin beyaz elbisesinin önündeki son düğmeleri açtığını gördüm. Göğüsleri hatırladığımdan daha büyük, daha ağırdı ve göğüs uçları daha geniş, daha koyu renkti. Ben kumaşı omuzlarından indirip bedenlerimizin üst kısmını bir araya getirene kadar soğuk hava ikimizi de ısırdı. Tomruğun üzerinden ılık kumların içine kaydık. Onu daha da yakınima çekerken nasıl onun daha güçlü olan taraf olduğunu düşünmüş olabileceğimi sorgulayıp durdum. Teni tuz tadındaydı.

Siri’nin elleri bana yardım etti. Kısa saçları ağarmış ağaca, beyaz pamuğa ve kuma yaslandı. Kalp atışlarım dalga seslerini bastırır hale geldi.

“Anlıyor musun, Merin?” diye fısıldadı bana birkaç saniye sonra, sıcaklığı bizi birbirimize bağlarken.

“Evet,” diye fısıldayarak cevapladım. Ama anlamıyordum.

Mike hawking halısını doğu yönünden İlkmevki’ye doğru sürdü. Uçuş karanlıkta bir saatten fazla sürmüştü ve ben bu zamanın çoğunu rüzgârdan korunmak için dertop olmuş halde, halının katlanıp ikimizi de denize düşürmesini bekleyerek geçirmiştım. Hareketli adaları ilk gördüğümüzde hâlâ yarım saatlik yolumuz vardı. Fırtınayla yarışırken ağaçyelkenler dalgalanıyor ve adalar sonsuz görünen alaylarıyla güney beslenme alanlarına doğru iler-

liyordu. Çoğu parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, renkli lambalarla ve solungaç ipliklerin ışığının hareketli parıltısıyla bezenmişlerdi.

“Doğru yöne gittiğimize emin misin?” diye bağırdım.

“Evet,” diye bağırdı Mike. Başını arkaya çevirmedi. Rüzgâr uzun siyah saçlarının yüzümü dövmesine neden oldu. Zaman zaman pusulasına bakıyor ve yönümüzü hafifçe düzeltiyordu. Adaları takip etmek daha kolay olabilirdi. Bir tanesini geçtik – neredeyse yarım kilometre uzunluğundaki büyük bir tanesini– ve ben adanın detaylarını seçebilmek için eğildiysem de ada, dümen suyunun fosforlu parıltısı hariç karanlıktı. Karanlık şekiller süte benzer dalgaları deliyordu. Mike’ın omzunu dürttüm ve onları işaret ettim.

“Yunuslar!” diye bağırdı. “Unuttun mu, bu koloninin olayı bu. Hicret zamanında bir grup hayırsever Eski Dünya’nın okyanuslarındaki tüm memelileri kurtarmak istediler. Bunu başaramadılar.”

Bağırarak bir soru daha soracaktım fakat tam o anda dağlık burun ve İlkmevki Limanı göründü.

Maui Vaadi’nin göğündeki yıldızların parlak olduğunu sanırdım. Göç eden adaların renkli görüntüleriyle akılda kalıcı olduklarını düşünürdüm. Ama liman ve tepelerle sarılmış İlkmevki şehri gecenin içinde alev alev yanan bir işaret ışığı gibiydi. Parlaklığı bana bir zamanlar aksi bir gaz devinin karanlık kollarından kendi plazma novasını yaratarak kurtuluşunu izlediğim bir meşalegemiği hatırlattı. Şehir beyaz binalardan beş katlı bir bal peteği idi ve tüm binalar hem içeriden hem de sayısız meşaleyle dışarıdan aydınlatılmıştı. Volkanik adanın beyaz lav taşları dahi şehrin ışıklarından parıltıyor gibiydi. Şehir merkezinin ötesinde çadırlar, çardaklar, kamp ateşleri, yemek pişen ateşler ve işe yaramayacak kadar hatta dönen adaları selamlamak hariç herhangi bir şey için fazlasıyla büyük olan alev almış odun yığınları vardı.

Liman gemilerle doluydu: suda salınan, direklerinde çanlar çalan, kocaman gövdeli katamaranlar; ekvatorun sığ denizlerinde sakince bir limandan diğerine gitmek üzere inşa edilmiş ve iplere

dizili ışıklarla gururlu bir şekilde aydınlatılmış düz tabanlı ev-gemiler; bir köpek balığı kadar pürüzsüz ve işlevsel olan okyanusa elverişli birkaç yat. Liman resifinin çıkıntısına yerleştirilmiş deniz feneri, önce ışığını denize doğru uzatıp dümen suyunu ve adayı, ardından geri döndürerek gemilerin ve insanların salınan renkli görüntülerini aydınlatıyordu.

Gürültüyü iki kilometre uzaktan dahi duyabiliyorduk. Kutlama sesleri net bir şekilde işitiliyordu. Bağrıışların ve dalgaların çalkantısının hışırtılarının arasından Bach'ın flüt sonatına ait olduğu belli notalar yükseliyordu. Daha sonra bu davetkâr koronun seslerinin hidroforlar aracılığıyla yunusların müzikle atlayıp sıçradığı Geçiş Kanalları'na aktarıldığını öğrendim.

"Aman Tanrım Mike, tüm bunların olduğunu nereden biliyordun?"

"Gemi bilgisayarına sordum," dedi Mike. Hawking halısı bizi gemilerin ve deniz fenerinin ışıklarından uzak tutmak için sağa döndü. Ardından İlkmevki'nin kuzeyinden dolaşıp karanlık bir toprak parçasına doğru ilerledik. İlerideki gölgelerde dalgaların hafifçe gürlediğini duyabiliyordum. "Bu festivali her sene yapıyorlar," diye devam etti Mike, "ama bu yüz ellinci yıl dönümü. Parti an itibariyle üç haftadır devam ediyor ve iki hafta daha sürecek. Bu dünyanın tamamında sadece yüz bin civarında kolonici var, Merin ve iddiaya varım ki yarısı buradaki partidedir."

Yavaşladık, dikkatlice karaya yaklaştık ve sahilden çok uzak olmayan taş bir çıkıntının üzerine indik. Fırtına bizi ıskalayıp güneye gitmişti ama ara sıra çakan şimşekler ve yaklaşan adaların uzak ışıkları hâlâ ufuk çizgisini belli ediyorlardı. Tepemizdeki yıldızların parıltısı hemen yanımızda yükselen İlkmevki'nin ışıklarıyla sönükleşmişti. Hava burada daha sıcaktı ve esen meltemde çiçek kokuları aldım. Hawking halısını katlayıp aceleyle soytarı kostümlerimize büründük. Mike lazer kalemini ve mücevherleri bol ceplerine koydu."

“Bunlar ne için?” diye sordum birlikte hawking halısını ve sırt çantasını büyük bir kayanın altına saklarken.

“Bunlar mı?” diye sordu Mike, Rönesans kolyesini parmaklarında sallayarak. “Lütuf için pazarlık yapmamız gerekirse bunları para birimi olarak kullanacağız.”

“Lütuf mu?”

“Lütuf,” diye tekrarladı Mike. “Bir hanımefendinin cömertliği. Yorgun bir uzay yolcusunu rahatlatma. Senin için bir manita, ufaklık.”

“Ah,” dedim ve maskem ile soytarı şapkamı düzelttim. Çanlar karanlıkta hafif bir ses çıkardı.

“Hadi,” dedi Mike. “Partiyi kaçıracağız.” Başımla onayladım ve zillerim çala çala peşinden gittim; birlikte kayaların ve çalılıkların arasından ışığa doğru ilerledik.

Burada güneş ışığında oturmuş bekliyorum. Tam olarak ne beklediğime emin değilim. Sabah güneşi Siri'nin mezarından yansırken sırtımdaki sıcaklığın arttığını hissedebiliyorum.

Siri'nin mezarı mı?

Gökyüzünde hiç bulut yok. Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak sanki atmosferin parıltısının ötesindeki LA'yi ve yeni bitmiş alanaştıran dizisini görebilecekmişim gibi göğe bakıyorum. Göremiyorum. Bir yanım henüz doğmadıklarını biliyor. Bir yanım geminin ve alanaştıranın zirveye yolculuklarını tamamlamalarına kalan zamanı saniyesine kadar biliyor. Bir yanım bunu düşünmek istemiyor.

Siri, doğru şeyi mi yapıyorum?

Rüzgârın gelişiyle direklerindeki flamaların dalgalanışından ani bir ses çıkıyor. Bekleyen kalabalığın sabırsızlığını görmekten ziyade hissediyorum. Bunun için, Yedinci Buluşmamız için gezegene inişimden beri ilk kez keder duyuyorum. Hayır, keder değil, henüz değil; yakında açılıp yasa dönüşecek keskin dişli bir hüznün. Yıllar boyunca Siri'yle sessiz konuşmalar yaptım, onunla

daha sonra tartışmak için sorular kurguladım ve aniden bir daha beraberce oturup konuşamayacak oluşumuzu soğuk bir netlikle fark ediyorum. İçimde bir boşluk büyümeye başlıyor.

Bunun olmasına izin vereyim mi, Siri?

Kalabalığın artan homurtusu hariç bir cevap gelmiyor. Birkaç dakika sonra hayatta kalan küçük oğlum Donel'i, onun kızı Lira'yı ya da onun erkek kardeşini beni harekete geçirmek üzere tepenin yukarısına gönderirler. Bir süredir çiğnediğim söğütçim sapını fırlatıp atıyorum. Ufukta bir gölgeye dair hafif bir belirti var. Bu bir bulut olabilir. Ya da içgüdü ve baharla geldikleri ekvator sığılıklarının engin şeridine tekrar göç eden adalardan ilki. Bu önemli değil.

Siri, doğru şeyi mi yapıyorum?

Cevap gelmiyor ve zaman kısalıyor.

Bazen Siri bana o kadar cahil gelirdi ki midemi bulandırırđı.

Benim hayat tarzım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bana sorular sorardı ama bazen cevabımı duymayı gerçekten istiyor mu diye merak ederdim. Ona dönergemilerimizin çalışmasını sağlayan mükemmel fizik kurallarını anlatmak için saatler harcamıştım ama hiç anlamış gibi görünmemişti. Bir keresinde onların kadim tohumgemileriyle Los Angeles arasındaki farkları tüm detayıyla açıkladığımda Siri, "Ama neden atalarımın Maui Vaadi'ne ulaşması gemide geçen seksen yıl sürdü de siz aynı yolculuğu yüz otuz günde yapabiliyorsunuz?" diye sorarak beni dehşete düşürmüştü. Hiçbir şey anlamıyordu.

Siri'nin tarih anlayışı, en iyi ihtimalle acınasıydı. Hâkimiyet'i ve Dünyalarağı'nı bir çocuğun masal dünyasını göreceğı gibi, hoş fakat saçma bir efsane olarak görüyordu; beni zaman zaman deli eden bir ilgisizliğe sahipti.

Siri, Hicret'in ilk zamanlarına hâkimdi –en azından Maui Vaadi ve kolonicilerle ilgili kısmına– ve zaman zaman çok hoş önemsiz antik bilgiler verir ya da deyişler söylerdi ama Hicret

sonrası gerçeklere dair hiçbir şey bilmiyordu. Bahçe ve Gaspçılar, Rönesans ve Lusus isimleri onun için neredeyse hiçbir şey ifade etmiyordu. Salmud Brevy'den ya da General Horace Glennon-Height'tan bahsetmem onun için hiçbir anlam ifade etmiyor, onda herhangi bir tepki yaratmıyordu. Hiçbir şekilde.

Siri'yi son gördüğümde yetmiş standart yaşındaydı. Yetmiş yaşındaydı ve hâlâ gezegen dışına yolculuk etmemiş, ıslıhat kullanmamış, şarap dışında alkollü içki içmemiş, kenevir çubuğu tütürmemiş, gen terziliğinden yararlanmamış, sahteuyarıcılara bağlanmamış, herhangi resmî bir eğitim görmemiş, RNA ilacı almamış, Zen Gnostikleri veya Shrike Kilisesi'ni duymamış ya da ailesine ait antika Vikken ekranoplan hariç herhangi bir araca binmemişti.

Siri benim dışımda kimseyle sevişmedi. Ya da en azından bana sevişmemiş olduğunu söyledi. Ve ben de inandım.

Siri'nin beni yunuslarla konuşmaya götürmesi İlk Buluşmamız'da, Takımda'da geçirdiğimiz o zamandaydı.

Her sabah gün doğumunu izlemek için uyandık. Ağaç evin en üst katları doğu göğünün soluklaşıp sabaha dönüşmesini izlemek için mükemmeldi. Yüksek saçakbulutların dalgaları gül rengine dönüşüyor, ardından ufkun üzerinde asılı kalan güneş ile denizin kendisi lava benziyordu.

"Hadi yüzmeye gidelim," dedi Siri. Ufuktan gelen yoğun ışık tenini yıkayıp gölgesini platformun ahşabında dört metre uzatıyordu.

"Çok yorgunum," dedim. "Sonra." Gecenin çoğunu konuşarak, sevişerek, konuşarak ve tekrar sevişerek uyanık geçirmiştik. Sabahın parlaklığında kendimi boş hissediyordum ve midemde belli belirsiz bir bulantı vardı. Adanın altındaki hafif hareketini bir baş dönmesi, bir ayyaşın yer çekimiyle bağlantısının kopması gibi hissediyordum.

“Hayır. Hadi şimdi gidelim,” dedi Siri ve beni çekmek için elimi kavradı. Sinir olmuştum ama itiraz etmedim. Siri o İlk Buluşmamız’da yirmi altı yaşındaydı, yani benden yedi yaş büyüktü ama içgüdüsel davranışları bana sık sık kendi adıma sadece on ay önce Festival’de tanıştığım ergen Siri’yi hatırlatıyordu. Yoğun, kendini bilmez kahkahası aynıydı. Yeşil gözleri sabırsızlandığında aynı sertlikte kesiyordu. Yele gibi uzun kumral saçları değişmemişti. Ama vücudu olgunlaşmış, daha önce sadece izlerini taşıdığı dolgunluğa erişmişti. Göğüsleri hâlâ dik ve dolgundu, neredeyse bir kız çocuğununkiler gibi; damarlarının mavi izlerini gösterecek kadar şeffaf beyazlıkları boynuna doğru çillerle çerçeveleniyordu. Ama bir şekilde farklıydılar. O farklıydı.

“Bana katılacak mısın yoksa sadece orada oturup dik dik bakmakla mı yetineceksin?” diye sordu Siri. En alt kata indiğimizde kaftanını üzerinden çıkarmıştı. Küçük teknemiz hâlâ iskeleye bağlıydı. Tepemizde adanın ağaçyelkenleri sabah meltemiyle açılmaya başlamıştı. Önceki birkaç günde Siri suya girerken mayo giymek konusunda ısrarcı davranmıştı. Şu an giymiyordu. Göğüs uçları serin havayla dikleşti.

“Geride kalmaz mıyız?” diye sordum, başımı kaldırıp gözlerimi kısarak dalgalanan ağaçyelkenlere bakarken. Önceki günlerde gün ortasındaki adanın hareketsiz ve denizin ayna gibi olduğu sakinlikleri beklemiştik. Şimdi floksarmaşıkları kalın yaprakların rüzgârla dolmasıyla geriliyordu.

“Saçmalama,” dedi Siri. “Her zaman bir mavnakökü yakalayıp onu takip ederek geri dönebiliriz. Ya da bir beslenme filizi. Hadi.” Bana bir ozmos maskesi fırlatıp kendininkini taktı. Şeffaf film yüzünü yağla kaplanmış gibi gösterdi. Çıkardığı kaftanının cebinden kalın bir madalyon alıp onu boynuna taktı. Metal, tenninde karanlık ve uğursuz görünüyordu.

“O da ne?” diye sordum.

Siri cevap vermek için ozmos maskesini çıkarmadı. İletişim ipliklerini boynuna yerleştirip bana kulaklıkları uzattı. Sesi

madeniydi. “Tercüme diski,” dedi. “Cihazlar hakkında her şeyi bildiğini sanıyordum Merin. Sona kalan denizsümüklüböceğidir.” Tek eliyle diski göğüslerinin arasına tutup adadan atladı. Dalıp derinlere doğru yüzerken poposunun soluk kürelerini görebiliyordum. Saniyeler içinde suyun derinliklerindeki beyaz bir bulanıklıktan ibaret kaldı. Kendi maskemi taktım, iletişim ipliklerini boynuma iyice bastırdım ve denize adım attım.

Adanın altı berrak ışıktan tavandaki karanlık bir leke gibiydi. Siri onların şu an bile terk edilmiş bir balo salonundaki tozlar gibi güneş ışığında belirginleşen zooplanktonlardan daha büyük herhangi bir şeyi yemekle ilgilenmediklerini defalarca bana kanıtlamış olsa da kalın beslenme filizlerinden kaçındım. Mavnakökleri eğri büğrü sarkıtlar gibi mor derinliklerle yüzlerce metre uzanıyordu.

Ada hareket ediyordu. Arkasında sürüklenen filizlerin hafifçe çırpındığını görebiliyordum. On metre tepemdeki dümen suyu ışığı yansıtıyordu. Bir saniyeliğine boğuldum, maskenin jeli tıpkı çevremdeki suyun yapacağı gibi beni boğdu ama ardından sakinleştim ve hava rahatça ciğerlerime aktı.

“Daha derine Merin,” dedi Siri’nin sesi. Gözlerimi kııptım—maske gözlerimin üzerinde kendini ayarladığından bu yavaş çekimde bir göz kırpış oldu—ve yirmi metre aşağıdaki Siri’nin bir mavnaköküne tutunmuş, ışığın ulaşmadığı, daha soğuk daha derin akıntıların arasında çaba harcamaksızın ilerleyen halini gördüm. Altımdaki binlerce metrelik suyu, orada pusuda bekleyebilecek insan kolonicilerin bilmediği ve sınıflandırmadığı şeyleri düşündüm. Karanlık ile derinlikleri düşündüm ve testis torbalarım istemsizce büzüldü.

“Aşağıya gel.” Siri’nin sesi kulağıma bir böcek vızıltısı gibi geliyordu. Dönüp ayaklarımı çııptım. Suyun kaldırma kuvveti burada Eski Dünya’da olduğu kadar fazla değildi ama yine de derinlere dalmak çok enerji gerektiriyordu. Maske, derinliği ve nitrojeni telafi ediyordu ama basıncı tenimde ve kulaklarımda

hissedebiliyordum. Nihayet ayaklarımı çırpmayı bıraktım, bir mavnaköküne tutundum ve kendimi kabaca Siri'nin seviyesine çektim.

Loş ışıktaki yan yana süzüldük. Siri, uzun saçlarının koyu şarap rengi bir bulut gibi dalgalandığı, vücudundaki soluk şeritlerin mavi yeşil ışıktaki parıldadığı bu derinlikte hayalet gibiydi. Yüzey ulaşılması imkânsız uzaklıkta görünüyordu. Dümen suyunun genişleyen V şekli ve filizlerin sürüklenişi adanın artık daha hızlı hareket ettiğini, bilinçsizce başka beslenme alanlarına, uzak sulara yol aldığını gösteriyordu.

“Nerede...” diye sesaltı şekilde konuşmaya başladım.

“Şşş,” dedi Siri. Madalyonla oynadı. Ardından onları duyabildim: çığlıklar, titreşimler, kedi mırıltıları ve yankılanan bağrışlar. Derinlikler birdenbire tuhaf bir melodiyle doldu.

“İsa aşkına!” dedim ve Siri iletişim ipliklerimizle tercüme aletini bağladığından bu sözler saçma bir korna ve ıslık sesi şeklinde yayınlandı.

“Merhaba!” diye seslendi ve selamının tercümesi vericiden yayınlandı; yüksek hızda bir kuş ötüşü yüksek frekanslara doğru kaydı. “Merhaba!” diye seslendi tekrar.

Yunusların incelemeye gelmesi dakikalar sürdü. Yanımızdan yuvarlanarak geçtiler; şaşırtıcı derecede, korkutucu derecede büyüklerdi ve derileri belirsiz ışıktaki kaygan, kaslı görünüyordu. Büyük bir tanesi bir metre mesafemize kadar gelip son dakikada döndü ve karnının beyazlığı bir duvar gibi yanımızdan geçti. Geniş kuyruğunun tek hareketi dahi beni hayvanın gücüne ikna edecek kadar güçlü bir türbülans yarattı.

“Merhaba!” diye seslendi Siri ama hızlı şekil uzaktaki bulanıklığa karışmıştı ve ani bir sessizlik oldu. Siri tercüme aletini kapattı. “Onlarla konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Elbette.” Şüpheliydim. Üç yüzyıldan uzun süredir devam eden çabalar insanlarla deniz memelileri arasındaki iletişimde çok mesafe kaydedememişti. Mike bir keresinde bana Eski Dünya'nın

iki yetim grubunun düşünce yapılarının çok farklı olduğunu, referans noktalarının çok az olduğunu söylemişti. Hicret öncesi bir uzman yunuslarla ya da musurlarla konuşmanın bir yaşındaki bir insan bebeğiyle konuşmaktan daha fazla bilgi içermediğini yazmıştı. Genelde iki taraf da bu değiş tokuştan hoşlanırdı ve bir sohbet izlenimi oluşurdu ama iki taraf da karşıdaki hakkında bilgi edinemezdi. Siri tercüme diskini tekrar çalıştırdı. “Merhaba!” dedim.

Bir dakikalık sessizliğin ardından deniz tiz ulumalarla yankılanırken kulaklıklarımız vızıldadı.

mesafe/ zıpkın yok/ merhaba-tonu?/güncel nabız/ çevremde dön/ komik?

“Bu da ne?” diye sordum Siri’ye ve tercüme aleti sorumu titreşimlere dönüştürdü. Siri ozmos maskesinin ardında sırıtıyordu.

Tekrar denedim. “Merhaba! Size... ee... yüzeyden selam getirdim. Nasılsınız?”

Büyük bir erkek... benim erkek olduğunu varsaydığım bir tane... bir torpido gibi dönerek üzerimize geldi. O sabah paletlerimi yanıma almış olsaydım dahi ulaşabileceğimden on kat yüksek bir hızla kıvrılarak suda ilerledi. Bir anlığına bize çarpacağını düşündüm ve dizlerimi kendime çekip mavrakökünü sıkıca kavradım. Ardından bizi geçti ve hava almak için tırmanmaya başladığında Siri ile ben yarattığı dalgalar ve bağrışının yüksek tonuyla yalpaladık. zıpkın yok/ yemek yok/ yüzme yok/ oyun yok/ eğlence yok.

Siri tercüme aletini kapattı ve yanıma süzüldü. Ben sağ elimle mavraköküne tutunurken omuzlarımı nazikçe kavradı. Ilık suda sürüklenirken bacaklarımız birbirine değdi. Kırmızı minik savaşçıbalığı sürüsü tepemizde titreşti ve yunusların karanlık şekilleri dönüp durarak daha da uzaklaştı.

“Yetti mi?” diye sordu Siri. Eli düz bir şekilde göğsüme yaslanmıştı.

“Bir kere daha deneyeyim,” dedim. Siri başıyla onayladı ve diski çevirerek açtı. Akıntı bizi yine birbirimize itti. Kolunu bana doladı.

“Neden adaları güdüyorsunuz?” diye sordum alacalı ışıktaki dönüp duran şişe burunlu şekillere. “Adaların yakınında kalmanın size yararı ne?”

ses geliyor/ eski şarkılar/ derin su/ Ulu Sesler yok/ Köpek balığı yok/ eski şarkılar/ yeni şarkılar.

Siri'nin bedeni artık boylu boyunca benimkine yaslanıyordu. Sol kolu bana iyice dolandı. “Ulu Sesler balinalardı,” diye fısıldadı. Saçı akıntılara salındı. Sağ eli aşağıya doğru indi ve bulduğu şeye şaşırmış göründü.

“Ulu Sesler'i özlüyor musunuz?” diye sordum gölgelere. Cevap gelmedi. Siri bacaklarını kalçama doladı. Yüzey kırk metre üzerimizde çalkalanan bir ışık kâsesiydi.

“Eski Dünya'nın okyanuslarına dair en çok neyi özlüyorsunuz?” diye sordum. Sol kolumla Siri'yi daha da kendime çektim, elimi sırtının kavisinde aşağıya kaydırarak avucumla buluşan poposuna kadar indirdim ve sıkıca tuttum. Dönüp duran yunuslara tek bir canlı gibi geliyor olmalıydık. Siri kendini üzerime yerleştirdi ve tek bir canlıya dönüştük.

Tercüme diski dönmüş, Siri'nin omzunun arkasında süzülüyordu. Kapatmak için ona uzandım ama sorumun cevabı aceleci bir şekilde kulaklarımızda vızıldarken duraksadım.

Köpek balığı özle/özle Köpek balığı/özle Köpek balığı/özle Köpek balığı/Köpek balığı/Köpek balığı.

Diski kapattım ve başımı iki yana salladım. Anlamamıştım. Anlamadığım çok şey vardı. Siri ile ben akıntının ve kendimizin ritmiyle hafifçe hareket ederken gözlerimi kapattım, yunuslar yakınlarımızda yüzüyorlardı ve nağmeleri eski bir ağıtın hüznü, yavaş titrekliliğine büründü.

• • •

Siri ile ben ikinci günün şafak vaktinden hemen önce tepelerden inip Festival'e döndük. Bir gün ve gece boyunca tepelerde dolaşmış, turuncu ipekten çadırlarda yabancılarla birlikte yemek yemiş, Shree'nin buz gibi sularında birlikte yıkanmış ve geçen sayısız adaya uzanan, hiç kesilmeyen müzikte dans etmiştik. Açtık. Gün batarken uyanıp Siri'nin gittiğini görmüştüm. Maui Vaadi'nin ayı yükselmeden geri döndü. Bana anne babasının birkaç günlüğüne arkadaşlarının yavaş hareket eden ev-teknesiyle dolaşmaya çıktıklarını söyledi. Ailenin ekranoplanını İlkmevki'de bırakmışlardı. Danstan dansa, şenlik ateşinden şenlik ateşine ilerleyerek tekrar şehrin merkezine döndük. Batıya, ailesinin Fevarone yakınındaki mülküne uçmayı planlıyorduk.

Saat çok geçti fakat İlkmevki Ortak Salonu'nda hâlâ çok sayıda sefa düşkününü vardı. Çok mutluydum. On dokuz yaşındaydım ve âşıktım; Maui Vaadi'nin 0,93'lük yer çekimi bana çok daha az geliyordu. İstesem uçabilirdim. Her şeyi yapabilirdim.

Bir tezgâhta durup kızarmış hamur ile birer fincan sade kahve aldık. Birdenbire zihnimde bir soru belirdi. "Benim Gemici olduğumu nereden anladın?"

"Şşş, dostum Merin. Sefil kahvaltını et. Villaya gittiğimizde açlığımızı bastırmamız için gerçek bir yemek hazırlayacağım."

"Hayır, ben ciddiylim," dedim ve çenemdeki yağı artık soytarıya çok da benzemeyen kostümümün koluna sildim. "Bu sabah, dün beni görür görmez gemiden geldiğimi anladığını söyledin. Nasıl? Aksanımdan dolayı mı? Kostümüm yüzünden mi? Mike ve ben benzer şekilde giyinmiş başka insanlar gördük."

Siri kahkaha attı ve saçını geriye çekti. "Seni keşfedenin başka biri değil de ben olduğuma şükret yeter Merin, aşkım. Eğer keşfeden Gresham Amcam ya da onun arkadaşlarından biri olsaydı başın belaya girerdi."

"Öyle mi? Neden?" Bir tane daha kızarmış halka aldım ve Siri onun parasını ödedi. Azalan kalabalığın içinde onu takip

ettim. Harekete ve bangır bangır müziğe rağmen yorgunluğun beni ele geçirmeye başladığını hissediyordum.

“Onlar Ayrılıkçı,” dedi Siri. “Gresham Amca kısa süre önce Konsey’e Hâkimiyet tarafından yutulmayı kabul etmektense buna direnmemiz gerektiği hakkında bir konuşma yaptı. O bizi yok etmeden önce alanaştıran aletini yok etmemiz gerektiğini söyledi.”

“Öyle mi?” dedim. “Bunu nasıl yapacağını da söyledi mi? Bildiğim kadarıyla sizin dünyadışına çıkabilecek bir aracınız yok.”

“Yok, son elli yıldır da olmadı,” dedi Siri. “Zaten bu da Ayrılıkçıların ne kadar mantıksız olabileceğini gösteriyor.”

Başım la onayladım. Gemi Kaptanı Singh ve Konsey Üyesi Halmyn bizi Maui Vaadi’ndeki sözde Ayrılıkçılar konusunda bilgilendirmişlerdi. “Koloni aşırı milliyetçilerinin ve muhafazakârlarının her zamanki koalisyonu,” demişti Singh. “Yavaş hareket etmemiz ve alanaştıranı tamamlamadan önce dünyanın ticari potansiyelini geliştirmemiz için bir sebep daha. Dünyalarağı’nın bu magandaların zamanından önce ona katılmasına ihtiyacı yok. Ve Ayrılıkçılar gibi gruplar siz gemi mürettebatı ile inşa ekiplerini yerlilerden uzak tutmak için bir neden daha.”

“Ekranoplanın nerede?” diye sordum. Ortak Salon hızla boşalıyordu. Müzik ekiplerinin çoğu günü sonlandırmak için aletlerini toplamıştı. Neşeli kostümleri içindeki insan kalabalığı çimenlerin ya da parke taşlarının üzerindeki çöplerin ve sönmüş lambaların arasında horluyordu. Eğlencenin devam ettiği sadece birkaç küçük bölge kalmıştı, tek bir gitarın ezgileriyle dans eden ya da sarhoş nağmeler söyleyen birkaç grup. Mike Osho’yu hemen gördüm; dağınık bir aptal gibiydi, maskesi çoktan kaybolmuştu ve iki kolunda da birer kadın vardı. Keyfi yerinde fakat beceriksiz bir grup hayranına “Hava Nagilla” öğretmeye çalışıyordu. Ekipteki biri tökezlediğinde hepsi yere devriliyordu. Mike herkes kahkahalar atarken onları kaldırıyor ve tekrar başlayıp onun yoğun bas melodisiyle sakarca zıplıyorlardı.

“İşte orada,” dedi Siri ve Ortak Salon’un arkasına park etmiş kısa ekranoplan sırasını işaret etti. Başımla onayladım ve Mike’a el salladım ama o kollarındaki kadınlarla o kadar meşguldü ki beni görmedi. Siri ile ben meydana aşp eski binanın gölgesine girmiştik ki bir bağırış yükseldi.

“Gemici! Buraya dön, seni Hâkimiyet orospusu.”

Donakaldım ve yumruklarım sıkılmış halde kendi etrafımda döndüm ama çevremde kimse yoktu. Altı genç adam sahnenin merdivenlerinden inmiş, yarım daire şeklinde Mike’m arkasına dizilmişti. Önde duran adam uzun boylu, zayıf ve etkileyici derecede yakışıklıydı. Yirmi beş ya da yirmi altı yaşındaydı ve sarı uzun bukleleri fiziğini ortaya çıkaran koyu kırmızı ipek giysisinin üzerine dökülüyordu. Sağ elinde ıslah çeliğinden yapılmış gibi görünen bir metrelik bir kılıç taşıyordu.

Mike yavaşça döndü. Uzakta olmama rağmen durumu değerlendirirken ayılan gözlerini görebiliyordum. Yanındaki kadınlar ve çevresindeki gruptan birkaç genç adam sanki komik bir şey olmuş gibi kıs kıs güldüler. Mike sarhoş sırtışını yüzünde tuttu. “Bana mı seslendiniz, efendim?” diye sordu.

“Sana seslendim, seni Hâkimiyet orospu çocuğu,” diye tısladı ekibin lideri. Yakışıklı yüzü alaycı bir gülümsemeyle büküldü.

“Bertol,” diye fısıldadı Siri. “Kuzenim. Gresham’m küçük oğlu.” Başımla onayladım ve gölgelerin dışına adım attım. Siri kolumu kavradı.

“İkinci kez annemden nahoş şekilde bahsediyorsunuz, efendim,” dedi Mike dili sürçerek. “O ya da ben sizi bir şekilde gücendirdik mi? Eğer gücendirdiysek binlerce kez özür.” Mike öylesine eğildi ki şapkasındaki ziller neredeyse yere değiyordu. Ekibinin üyeleri onu alkışladılar.

“Varlığın beni gücendiriyor, seni Hâkimiyet piçi. Şişko leşinle havamızı kirletiyorsun.”

Mike'in kaşları komik bir şekilde havaya kalktı. Yanındaki balık kostümü giymiş genç adam elini salladı. "Ah, hadi ama Bertol. O sadece..."

"Kapa çeneni, Ferick. Ben bu şişko bok kafayla konuşuyorum."

"Bok kafa mı?" diye tekrarladı Mike, kaşları hâlâ kalkıktı. "İki yüz ışıkyılı öteden bana şişko bok kafa densin diye mi geldim? Buna değermiş gibi görünmüyor." Zarif bir şekilde döndü ve bunu yaparken kendini ona dolanmış kadınlardan kurtardı. O an Mike'm yanına gidecektim ama Siri sıkıca koluma yapışmış, duyamadığım yalvarışlar fısıldıyordu. Kendimi ondan kurtardığımda Mike'in hâlâ yüzünde gülümsemeyle aptalı oynadığını gördüm. Ama sol eli bol gömleğinin cebindeydi.

"Ona kılıcını ver, Creg," diye çıkıştı Bertol. Daha genç olan adamlardan biri kılıcını kabzası öne gelecek şekilde Mike'a fırlattı. Mike kılıcın ona yaklaşmasını ve gürültülü bir biçimde parke taşına düşüşünü izledi.

"Ciddi olamazsın," dedi Mike aniden oldukça ayık çıkmaya başlayan yumuşak bir ses tonuyla. "Seni miskin inek tezeği. Bu köylülerin kahramanıymış gibi davranmak seni tahrik ettiği için seninle düelloya tutuşacağıma gerçekten inanıyor musun?"

"Kılıcı al," diye bağırdı Bertol, "yoksa Tanrı şahidim olsun seni oracıkta oyarım!" Öne doğru hızlı bir adım attı. O yaklaşırken gençlerin yüzü hınçla çarpıldı.

"Siktir git," dedi Mike. Sol elinde lazer kalem vardı.

"Hayır!" diye bağırdım ve ışığa koştum. O kalem, inşaat işçileri tarafından saçaklı alaşık kirişleri işaretlemek için kullanılıyordu.

Ardından her şey çok çabuk oldu. Bertol bir adım daha attı ve Mike neredeyse sıradan bir şekilde ona yeşil bir ışın gönderdi. Kolonici çığlık atıp geriye doğru yalpaladı; ipek gömleğinin önünde tüten dik siyah bir çizgi oluşmuştu. Tereddüt ettim. Mike lazeri mümkün olduğunca kısığa ayarlamıştı. Bertol'un arkadaşlarından ikisi öne çıktılar ve Mike kaval kemiklerine doğru ışın savurdu.

Biri küfrederek dizlerinin üzerine çöktü, diğeri ise bacağını tutarak zıpladı ve bağırdı.

Bir kalabalık toplanmıştı. Mike bir kez daha soytarı başlığını yere değdirecek kadar eğildiğinde kahkaha attılar. "Teşekkürlerimi sunarım," dedi Mike. "Annem size teşekkürlerini sunar."

Siri'nin kuzeni öfkesiyle kasıldı. Salyası dudaklarından ve çenesinden aktı. Kalabalığı yarıp Mike ile uzun boylu kolonicinin arasına girdim.

"Hey, sorun yok," dedim. "Gidiyoruz. Şimdi burayı terk ediyoruz."

"Lanet olsun Merin, çekil önümden," dedi Mike.

"Sorun yok," dedim ona dönerken. "Siri adında bir kızla birlikteyim ve onun bir..." Bertol öne doğru atıldı ve kılıcıyla beni aşan bir darbe indirdi. Sol kolumu onun omzuna doladım ve onu geri çektim. Birlikte sertçe çimenlerin üzerine yığıldık.

"Hasiktir!" dedi Mike birkaç adım gerilerken. Bir taş basamağa otururken yorgun ve biraz da iğrenmiş görünüyordu. "Hay lanet," dedi yumuşak bir sesle. Soyтары kostümünün sol tarafındaki siyah kısımlardan birinde kısa kıvrık bir çizgi vardı. Ben izlerken dar yarık açıldı ve Mike Osho'nun koca göbeğinden kan boşaldı.

"Ah, İsa aşkına, Mike!" Gömleğimden bir parça kumaş koparıp kanamayı durdurmaya çalıştım. Orta seviyedeki Gemiciler olarak bize öğretilmiş ilk yardım hamlelerinin hiçbirini hatırlamıyordum. Bileğimi dürttüm ama iletiracım orada değildi. Onları Los Angeles'ta bırakmıştık.

"O kadar kötü değil, Mike," dedim nefesim kesilmiş halde. "Sadece küçük bir kesik." Kan elimin ve bileğimin üzerinden aktı.

"Müstahak," dedi Mike. Sesi bir acı sicimi tarafından gerilmişti. "Lanet olsun. Sikindirik bir kılıç. Buna inanabiliyor musun, Merin? Hayatımın zirvesinin zirvesinde siktiğimin tek kuruşluk operasındaki siktiğimin yemek bıçağı tarafından kesildim."

"Üç kuruşluk opera," dedim ve ellerimi değiştirdim. Kumaş parçası kandan sırlıslam olmuştu.

“Senin siktiğim sorunun ne biliyor musun, Merin? İki kurusluk fikirlerini hep belirtmek zorundaymışsın gibi davranıyorsun. Aaaaaaah.” Mike’in yüzü önce beyaza ardından da griye dönüştü. Çenesini göğsüne indirdi ve derin derin nefes aldı. “Tüm bunların canı cehenneme, ufaklık. Hadi eve gidelim, ha?”

Omzumun üzerinden geriye baktım. Bertol arkadaşlarıyla birlikte yavaşça geriliyordu. Kalabalığın geri kalanı şoka girmiş halde etrafımıza toplanmıştı. “Doktor çağırın!” diye bağırdım. “Yardım edebilecek birilerini getirin!” İki adam sokağın aşağısına doğru koştu. Siri’den hiçbir iz yoktu.

“Bekle bir dakika! Bekle bir dakika!” dedi Mike daha güçlü bir sesle, sanki önemli bir şey unutmuşçasına. “Bir dakikacık,” dedi ve öldü.

Öldü. Gerçek ölüm. Beyin ölümü. Ağzı mide bulandırıcı bir şekilde açıldı, gözleri sadece akları görecek şekilde geriye devrildi ve bir dakika sonra yaradan akan kan durdu.

Delirmiş birkaç saniye boyunca göğe küfrettim. Solan yıldızların arasında LA’nin ilerdediğini görebiliyordum ve eğer Mike’i birkaç dakika içinde oraya ulaştırabilirsem onu geri getirebileceğimi biliyordum. Ben bağırp yıldızlara saydınırken kalabalık geri çekildi.

Nihayet Bertol’a döndüm. “Sen,” dedim.

Genç adam Ortak Salon’un diğer tarafında durmuştu. Beti benzi atmış haldeydi. Tek kelime etmeksizin bana bakıyordu.

“Sen,” dedim tekrar. Lazer kalemi yuvarlandığı yerden aldım, gücünü en yüksek seviyeye ayarladım ve Bertol ile arkadaşlarının durdukları yere gittim.

Daha sonra, çığlıkların ve yanmış et kokusunun arasında Siri’nin ekranoplanını kalabalık meydana indirdiğinin, çevrede uçuşun tozun ve onun sesinin bana gelmemi emrettiğinin hayal meyal farkındaydım. Işığın ve deliliğin içinden havalandık. Serin hava terden enseme yapışmış saçlarımı havalandırdı.

“Fevarone’a gideceğiz,” dedi Siri. “Bertol sarhoştı. Ayrılıkçılar küçük, saldırgan bir grup. Misilleme olmayacak. Konsey soruşturmayı tamamlayana kadar benimle kalacaksın.”

“Hayır,” dedim. “Oraya. Oraya in.” Şehirden çok uzak olmayan bir kara parçasını işaret ettim.

Siri itiraz etse de indi. Sırt çantasının hâlâ orada durduğuna emin olmak için kayanın olduğu yere bir bakış attım ve ekranoplardan indim. Siri koltuğundan kaydı ve başımı kendininkine dayadı. “Merin, aşkım.” Dudakları sıcak ve açıktı ama ben hiçbir şey hissetmedim. Bedenim anestezi altında gibiydi. Geri çekilip elimi sallayarak onu uğurladım. Siri saçını geriye itti ve yaşlarla dolmuş yeşil gözleriyle bana baktı. Ardından ekranoplan havalandı, döndü ve günün ilk ışıklarında güneye doğru hızlandı.

Sadece bir dakika geçmişti ki ona seslenme arzusu duymaya başladım. Bir kayaya oturdum ve dizlerimi kendime çekerken boğazımdan birkaç hıçkırık yükseldi. Ardından ayağa kalkıp lazer kalemi aşağıdaki dalgalara attım. Sırt çantasını çekip çıkardım ve içindekileri yere döktüm.

Hawking halısı gitmişti.

Tekrar oturdum; gülemeyecek, ağlayamayacak ya da yürüyemeyecek kadar tükenmiştim. Üç saat sonra büyük siyah bir GemiGüvenliği ekranoplanı sessizce yanıma inerken orada oturuyordum.

“Baba? Baba, saat geç oluyor.”

Dönüp oğlum Donel’in arkamda durduğunu görüyorum. Üzerinde Hâkimiyet Konseyi’nin mavi ve altın rengi cübbesi var. Kel kafası kızarmış ve boncuk boncuk terle kaplanmış. Donel kırk üç yaşında ve benden çok daha yaşlı görünüyor.

“Lütfen baba,” diyor. Başımla onaylıyorum ve ayağa kalkıp üzerimdeki otlarla toprağı silkiyorum. Beraberce mezarın önüne yürüyoruz. Kalabalık artık daha da yaklaşmış. Sabırsızca kıpır-

danırlarken ayaklarının altındaki çakıl taşları gıcırıyor. “Seninle beraber içeriye gireyim mi, baba?” diye soruyor Donel.

Benim çocuğum olan bu orta yaşlı yabancıya bakmak için duraksıyorum. Siri’den ya da benden çok az iz taşıyor. Yüzü dost canlısı, kırmızı ve bugünün heyecanı ile gergin. Bazı insanlarda zekâ yerine bulunan açık dürüstlüğü onda görebiliyorum. Bu kelleşmekte olan köpek yavrusuna benzer adamı Alón’la kıyaslamadan edemiyorum... koyu renk bukleleri, sessizliği ve alaycı gülümsemesi olan Alón’la. Ama Alón otuz üç yıldır ölü, onunla hiçbir ilgisi olmayan aptal bir savaşta can verdi.

“Hayır,” diyorum. “Tek başıma gireceğim. Teşekkürler Donel.”

Başıyla onaylayıp bir adım geri çekiliyor. Kıpırdanıp duran kalabalığın başları üzerinde flamalar dalgalanıyor. Dikkatimi mezara veriyorum.

Giriş bir avuçkilidiyle mühürlü. Tek yapmam gereken şey ona dokunmak.

Son birkaç dakikadır beni hem içimde büyüyen hüzünden hem de benim başlattığım dışarıda gerçekleşecek olaylar zincirinden kurtaracak bir fantezi geliştirdim. Siri ölü değil. Hastalığının son aşamasında kolonide kalan doktorlarla birkaç teknisyeni çağırdı ve iki yüzyıl önceden kalma kadim hibernasyon kabinlerinden birini onun kullanması için yeniden inşa ettiler. Siri sadece uyuyor. Dahası, yıl boyu süren uykusu onu bir şekilde gençleştirdi. Onu uyandırdığımda tekrar ilk zamanlardan hatırladığım Siri olacak. Beraberce gün ışığına doğru yürüyeceğiz ve alanaştıran açıldığında ondan ilk geçenler biz olacağız.

“Baba?”

“Tamam.” Öne doğru ilerleyip elimi yeraltı mezarının kapısına yaslıyorum. Mezarın beyaz taş kapısı kayarken elektrik motorlarının hafif fısıltısı yükseliyor. Başımı eğiyorum ve Siri’nin mezarına giriyorum.

• • •

“Lanet olsun, Merin. Seni güverteden devirmeden önce şu halatı sabitle. Acele et!” Acele ettim. Islak halatı sarması zor, bağlaması daha da zordu. Siri başını bıkkınlıkla iki yana salladı ve tek eliyle izbarço düğümü atmak için eğildi.

Bu, Altıncı Buluşmamız’dı. Doğum gününü üç ayla kaçırmıştım ama beş binden fazla insan kutlamalara katılmayı başarmıştı. Her Şey’in CEO’su kırk dakikalık bir konuşmayla ona iyi dileklerini iletmişti. Bir şair Aşk Döngüsü sonelerinin son dörtlüklerini okumuştı. Hâkimiyet Elçisi ona bir parşömenle yeni bir gemi hediye etmişti; Maui Vaadi’nde izin verilen ilk füzyon pilleriyle çalışan, su altında ilerleyebilen küçük bir gemi.

Siri’nin bunun haricinde on sekiz gemisi vardı. On ikisi gezgin takımda ve kendi evi olan adalar arası ticaret yapan hızlı katamaranlardan oluşan donanmasına aitti. İkiisi senede sadece iki kez, Kurucu Yat Yarışı’nı ve Vaat Yarışı’nı kazanmak için kullanılan nefis yarış yatlarıydı. Diğer dört gemi eski balıkçı tekneleriydi; iyi bakılmalarına rağmen dubadan çok da farkı olmayan yalın ve tuhaf tekneler.

Siri’nin on dokuz gemisi vardı ama biz bir balıkçı teknesindeydik... Ginnie Paul’de. Son sekiz gündür Ekvator Sıgırlıkları’nda balık avlamıştık; iki kişilik mürettebat olarak ağ atıp çekmiş, dize ulaşan kokmuş balık ve çatırdayan trilobitlerin arasında yürümüş, her dalganın üzerinden geçmiş, ağ atıp toplamış, nöbet tutmuş ve kısacık dinlenme aralarımızda yorgun çocuklar gibi uyumuştuk. Ben henüz yirmi üç yaşına basmamıştım. LA’den ağır çalışma temposuna alışık olduğumu sanıyordum ve iki vardiyadan birinde 1,3 G yer çekimine sahip kapsülün içinde bir saat egzersiz yapma alışkanlığım vardı, yine de kollarımla sırtım çalışmaktan ağrımış ve ellerimdeki nasırların arası su toplamıştı. Siri yetmiş yaşına yeni basmıştı.

“Merin, öne git ve pruva yelkenine camadan vur. Aynısını flock yelkenine de yap ve sonra kamaraya inip sandviçleri ayarla. Bolca hardal koy.”

Başımla onayladım ve öne gittim. Bir buçuk gündür fırtınayla saklambaç oynuyorduk: Elimizden geldiğince önünde yelken açıyor, kaçamayacağımız zaman dönüp cezamızı çekiyorduk. Başta heyecanlıydı; sürekli ağ atmak, çekmek ve onarmaktan sonra güzel bir molaydı. Ama ilk birkaç saatin ardından adrenalinin etkisi geçip yerini sürekli mide bulantısı, halsizlik ve yorgunluğa bıraktı. Deniz merhamet etmiyordu. Dalgalar altı metreden daha yüksek boylara ulaştı. Ginnie Paul koca kıçlı bir kadın gibi debelendi. Her şey ıslaktı. Katman katman yağmur giysisinin altındaki tenim sıırılsıklamdı. Siri için bu, uzun zamandır beklediği bir tatildi.

“Bu hiçbir şey değil,” demişti gecenin en karanlık saatinde, dalgalar güverteyi yıkayıp kaptan köşkünün yaralı plastiğini döverken. “Bir de samyeli mevsimini gör.”

Bulutlar hâlâ alçaktı ve uzaktaki gri dalgalara karışıyordu ama deniz artık nazik beş fitlik çalkantılara dönüşmüştü. Rozbifli sandviçlere hardal sürdüm ve kalın beyaz fincanlara dumanı tüten kahveler doldurdum. Kahveyi sıfır yer çekiminde dökmeden taşımak güverte yolunun sallantılı geçişinden çıkarmaktan daha kolay olurdu. Siri içindeki kahvenin çoğu dökülmüş fincanı yorumba bulunmaksızın kabul etti. Bir süre sessizce oturup yemeğin ve ağız dağlayan sıcaklığın tadını çıkardık. Siri fincanlarımızı tekrar doldurmak için aşağıya indiğinde dümene geçtim. Gri gün neredeyse fark edilemeyecek şekilde geceye dönüyordu.

“Merin,” dedi fincanı bana uzatıp kaptan köşkünün çevresini saran minderli uzun banka oturduktan sonra, “alanaştıran açıldıktan sonra ne olacak?”

Bu soru beni şaşırtmıştı. Maui Vaadi Hâkimiyet’e katıldığında olacıklardan neredeyse hiç konuşmazdık. Siri’ye bir bakış atıp birdenbire ne kadar yaşlı görüldüğünün farkına varınca şoka girdim. Yüzü damar ve gölge mozaikti. Güzel yeşil gözleri karanlık kuyuların dibine batmıştı ve elmacık kemikleri narin parşömenin altındaki keskin bıçaklardı. Artık kısa tuttuğu gri

saçları nemli dikenler şeklindeydi. Boynu ve bilekleri şekilsiz bir kazaktan çıkan kemikli sicimlerdi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Alanaştıran açıldıktan sonra ne olacak?”

“Konsey’in ne dediğini biliyorsun, Siri.” Yüksek sesle konuştum çünkü tek kulağı az duyuyordu. “Maui Vaadi için ticari ve teknolojik açıdan yeni bir çağ başlayacak. Ve siz artık küçük, tek bir dünyayla sınırlı kalmayacaksınız. Vatandaş olduğunuzda herkes alanaştıran kapılarını kullanabilecek.”

“Evet,” dedi Siri. Sesi yorgundu. “Tüm bunları dinledim, Merin. Ama ne olacak? Bize ilk kim gelecek?”

Omuzlarımı silktim. “Sanırım daha fazla diplomat. Kültürel ilişki uzmanları. Antropologlar. Etnologlar, deniz biyologları.”

“Peki sonra?”

Duraksadım. Hava kararmıştı. Deniz neredeyse nazikti. Seyir ışıklarımız gecenin içinde kırmızı yeşil parıldıyordu. İki gün önce fırtına duvarı ufukta belirdiğinde tanıştığım gerginliği hissettim. “Sonra misyonerler gelecek. Petrol jeologları. Deniz çiftçileri. Geliştiriciler.”

Siri kahvesini yudumladı. “Hâkimiyet’in petrol ekonomisinin çok ötesine geçtiğini sanıyordum.”

Kahkaha atıp dümeni kilitledim. “Kimse petrol ekonomisinin ötesine geçemez. En azından ortada petrol varken. Eğer kastettiğin yakmaksa, hayır, artık yakıt olarak kullanmıyoruz. Ama plastik, sentetik, yiyecek bazı ve keroid üretimi için hâlâ olmazsa olmaz. İki yüz milyar insan oldukça fazla plastik kullanıyor.”

“Ve Maui Vaadi’nde petrol var, öyle mi?”

“Ah, evet,” dedim. Artık içimden kahkaha atmak gelmiyordu. “Sadece Ekvatorial Sıgılıklar’ın altında dahi milyarlarca varillik petrol var.”

“Onu nasıl çıkaracaklar, Merin? Platform mu kuracaklar?”

“Evet. Platformlar kuracaklar. Denize batabilen yapılar. Mare Infinitus’tan özel olarak bu iş için getirilmiş işçilerden oluşan denizaltı kolonileri.”

“Peki ya hareketli adalar?” diye sordu Siri. “Mavi yosunla beslenip üreyebilmeleri için her yıl oraya dönmeleri gerekiyor. Adalara ne olacak?”

Tekrar omuzlarımı silktim. Çok fazla kahve içmiştim ve ağzımda acı bir tat bırakmıştı. “Bilmiyorum,” dedim. “Mürettebata çok şey anlatmadılar. Ama ilk geliş yolculuğumuzda Mike bazılarının korunabilmesi için mümkün olduğunca çok ada evcilleştirmeyi planladıklarını duymuştum.”

“Evcilleştirmek mi?” Siri’nin sesinde ilk kez şaşkınlık vardı. “Adaları nasıl evcilleştirecekler? İlk Aileler dahi oralara ağaç evi inzivalarımızı inşa etmek için Deniz Halkı’ndan izin almak zorundaydı.”

Siri’nin yunus anlamına gelen yerel terimi kullanması karşısında gülümsedim. Konu yunusları olduğunda Maui Vaadi sakinleri tam birer çocuğa dönüyorlardı. “Planlar hazır,” dedim. “Üzerine konut inşa edilecek büyüklükte 128.573 hareketli ada var. Onların kira sözleşmeleri çoktan satıldı. Sanırım daha küçük adalar bölüşülecek. Ana adalar eğlence amaçlı olarak geliştirilecek.”

“Eğlence amaçlı,” diye tekrarladı Siri. “Hâkimiyet’ten kaç kişi alanaştırmanı kullanarak... eğlence amaçlı buraya gelecek?”

“İlk başta mı?” diye sordum. “İlk yıl sadece birkaç bin kişi gelir. Tek kapı ada 241’de... Ticaret Merkezi’nde... olduğu sürece ziyaretçi sayısı sınırlı kalır. İkinci yıl, İlkmevki’ye kapı yapıldığında belki elli bin kişi. Bu oldukça lüks bir tur olacaktır. Bir tohum kolonisi Ağ’a ilk açıldığında hep öyle olur.”

“Peki ya sonra?”

“Beş yıllık denemenin sonrasında mı? Elbette binlerce kapı olacaktır. Tahminimce, tam vatandaşlığın ilk yılında buranın yirmi ila otuz milyon yeni sakini olur.”

“Yirmi ila otuz milyon,” dedi Siri. Pusula kürsüsünden gelen ışık kırışık yüzünü aşağıdan aydınlatıyordu. Güzelliği hâlâ oradaydı. Ama ifadesinde öfke ya da şaşkınlık yoktu. İkisini de görmeyi beklemiştim.

“Ama siz de vatandaş olacaksınız,” dedim. “Dünyalarağında istediğiniz yere gitmekte özgür olacaksınız. Aralarından seçebileceğiniz on altı yeni dünya olacak. Muhtemelen o zamana kadar daha da fazlası olur.”

“Evet,” dedi Siri ve boş fincanını kenara koydu. İnce yağmur damlaları çevremizi saran camda izler bıraktı. El oyması çerçeveye oturtulmuş ilkel radar ekranı denizlerin boş, fırtınanın geçmiş olduğunu gösteriyordu. “Hâkimiyet’teki insanların onlarca dünyada evleri olduğu doğru mu, Merin? Yani onlarca göğe açılan tek bir evleri?”

“Elbette,” dedim. “Ama çok fazla insanda yok. Çok dünyalı konutlara sadece zenginler sahip olabiliyor.”

Siri gülümsedi ve elini dizime koydu. Elinin üzeri beneklerle ve mavi damarlarla kaplıydı. “Ama sen çok zenginsin, öyle değil mi Gemici?”

Gözlerimi kaçırdım. “Henüz değilim.”

“Ah! Ama yakında olacaksın Merin, yakında. Sana göre ne kadar kaldı, aşkım? Burada iki haftadan daha kısa süre geçirecek, ardından Hâkimiyet’ine yola çıkacaksın. Senin için beş aylık bir sürenin ardından son bileşenler de gelmiş olacak, inşaatın bitmesi için birkaç hafta daha gerekecek, sonra bir adımla zengin bir adam olarak evine döneceksin. İki yüz boş ışıkyılı ötedeki evine tek adımla gideceksin. Ne tuhaf bir düşünce... ne diyordum? Ne kadar sürecektir? Bir standart yıldan daha az.”

“On ay,” dedim. “Üç yüz altı standart gün. Sizin üç yüz on dört gününüze eşit. Dokuz yüz on sekiz vardiya.”

“Ardından sürgünün sonra erecek.”

“Evet.”

“Yirmi dört yaşında ve çok zengin olacaksın.”

“Evet.”

“Yorgunum, Merin. Artık uyumak istiyorum.”

Dümen yekesini programladık, çarpışma alarmini kurduk ve aşağıya indik. Rüzgâr biraz artmıştı ve eski gemi denizin her kabarışıyla bir dalganın zirvesinden inip yeni bir dalgaya tırmanıyordu. Sallanan lambanın loş ışığında soyunduk. Yatağa ve battaniyelerin altına ilk ben girdim. Siri'yle ilk kez aynı zamanda uyuyorduk. Son Buluşmamızı ve onun villadaki utangaçlığını hatırlayarak ışığı kapamasını bekledim. Bunun yerine serin havada çıplak bir şekilde bir dakika boyunca durdu, ince kolları sakince iki yanındaydı.

Zaman Siri'yi ele geçirdiyse de onu harap etmemişti. Yer çekimi göğüslerinde ve kalçalarında kaçınılmaz etkisini göstermişti ve artık daha zayıftı. Kaburgaları ile göğüs kemiğinin cılız hatlarına baktım ve bebeklik tombulluğuyla sıcacık tene sahip on altı yaşındaki kızı hatırladım. Sallanan lambanın soğuk ışığında Siri'nin sarkmış derisine bakarak ay ışığı altındaki yeni çıkmaya başlamış göğüslerini andım. Fakat bir şekilde, tuhaf ve açıklanamaz bir şekilde karşımda duran aynı Siri'ydı.

“Yana kay Merin.” Yatağa yanıma uzandı. Soğuk çarşaf lar tenlerimize dokunuyordu ve sert battaniyenin sıcaklığı güzeldi. Işığı kapattım. Küçük gemi denizin düzenli nefes alışlarının ritmiyle hafifçe sallanıyordu. Direklerin ve halatların sevimli çatırtısını duyabiliyordum. Sabah olduğunda ağ atmaya, toplamaya ve onarmaya dönecektik ama uyumaya zaman vardı. Dalgaların ahşaba çarpma sesleriyle kendimden geçmeye başladım.

“Merin?”

“Efendim?”

“Ayrılıkçılar Hâkimiyet turistlerine ya da yeni sakinlere saldırırlarsa ne olacak?”

“Ayrılıkçıların adalardan gönderildiğini sanıyordum.”

“Gönderildiler. Ama ya direnirlerse?”

“Hâkimiyet, Ayrılıkçıların ağzını burnunu dağıtmak için KUVVETLER askerleri gönderir.”

“Ya alanaştırana saldırılırsa... kapı işlevsel hale gelmeden yok edilirse?”

“Bu imkânsız.”

“Evet, biliyorum ama ya olursa?”

“O zaman Los Angeles dokuz ay sonra Hâkimiyet askerleriyle birlikte döner ve onlar Ayrılıkçıların ağzını burnunu kırarlar... ve Maui Vaadi’ndeki önlerine çıkan diğer herkesin.”

“Gemi zamanıyla dokuz ay,” dedi Siri. “Bizim zamanımızla on bir yıl.”

“Ama bu her halükârda kaçınılmaz,” dedim. “Hadi başka bir şeyden konuşalım.”

“Pekâlâ,” dedi Siri ama konuşmadık. Geminin çatırtısını ve iç çekişini dinledim. Siri koltuk altımda yatıyordu. Başı omzumdaydı; nefes alış öylesine derin ve düzenliydi ki uyuduğunu düşündüm. Tam ben de uykuya dalacaktım ki sıcak eli bacağımdan yukarıya kayd ve beni nazikçe kavradı. Kıpırdanıp sertleşmeye başlarken dahi şaşkındım. Siri sorulmamış sorumu fısıldayarak yanıtladı: “Hayır Merin, asla çok yaşlı olmuyorsun. En azından sıcaklık ve yakınlık istemek için çok yaşlı. Sen karar ver, aşkım. Ben iki durumdan da hoşnut olurum.”

Karar verdim. Şafak vaktine doğru uyuduk.

Mezar boş.

“Donel, buraya gel!”

Cübbesi boşlukta hışırdayarak telaş içinde geliyor. Mezar boş. Hibernasyon kabini olmadığı gibi –olmasını da gerçekten beklemiyordum zaten– lahit ya da tabut da yok. Parlak bir ampul beyaz iç yüzeyleri aydınlatıyor. “Bu da ne, Donel? Buranın Siri’nin mezarı olduğunu sanıyordum.”

“Öyle baba.”

“Nereye defnedildi? İsa aşkına, zeminin altına mı?”

Donel yüzünü buruşturuyor. Bahsettiğim kişinin onun annesi olduğunu hatırlıyorum. Aynı zamanda onun öldüğü fikrine kendini alıştırmak için iki senesi olduğunu da hatırlıyorum.

“Sana kimse söylemedi mi?” diye soruyor.

“Neyi söylemedi mi?” Öfkem ve şaşkınlığım şimdiden azalmaya başladı. “İnişgemisi istasyonundan alelacele buraya getirildim ve bana alanaştırmanın açılışından önce Siri’nin mezarını ziyaret edeceğim söylendi. Söylenmeyen şey ne?”

“Annem vasiyeti üzerine yakıldı. Külleri aile adasının en yüksek platosundan Büyük Güney Denizi’ne döküldü.”

“O zaman bu... yeraltı mezarı niye?” Ağzımdan çıkanlara özen gösteriyorum. Donel hassas.

Tekrar yüzünü buruşturuyor ve kapıya bir bakış atıyor. Kalabalığın gözlerinden uzaktayız ama programın fazlasıyla gerisindeyiz. Konsey’in diğer üyeleri şimdiden sahnedeki ileri gelenlere katılmak için tepeden aceleyle inmek zorunda kaldılar. Benim yavaş kederim bugün için kötü zamanlamadan da beter... onu kötü bir tiyatroya çeviriyor.

“Annem vasiyet etti. Biz vasiyetini yerine getirdik.” İç duvardaki bir panel, dokunuşuyla kayarak ortaya bir niş çıkarıyor, içinde metal bir kutu var. Üzerinde benim ismim yazıyor.

“Bu ne?”

Donel başını iki yana sallıyor. “Annemin senin için bıraktığı kişisel eşyalar. Detaylarını sadece Magritte biliyordu ve o da geçen kış bu bilgiyi kimseyle paylaşmadan öldü.”

“Pekâlâ,” diyorum. “Teşekkürler. Az sonra çıkarım.”

Donel kronometresine bakıyor. “Seremoni sekiz dakika sonra başlayacak. Alanaştırmanı yirmi dakika içinde çalıştıracaklar.”

“Biliyorum,” diyorum. Gerçekten biliyorum. Bir yanımda ne kadar zaman kaldığını tam olarak biliyor. “Az sonra çıkarım.”

Donel tereddüt ediyor ve ardından çıkıyor. Avucumla dokunarak kapıyı arkasından kapatıyorum. Metal kutu şaşırtıcı derecede ağır. Onu taş zemine koyup yanına çömeliyorum. Küçük bir

avuç okuyucu onu açmamı sağlıyor. Kapak tıklayarak açıldığında içindekilere bakıyorum.

“Yok daha neler,” diyorum yumuşak bir sesle. Ne bekledim bilmiyorum... belki yadigârlar, birlikte geçirdiğimiz yüz üç güne dair nostalgik eşyalar... belki verdiğimi unutmama rağmen kurur olup saklanmış bir çiçek ya da birlikte Fevarone'dan daldığımızda bulduğumuz korno şeklindeki bir deniz kabuğu. Ama yadigârlar yok... en azından böyle yadigârlar.

Kutuda küçük bir Stenier-Ginn el lazeri var, var olan en uzun menzilli, en güçlü silahlardan biri. Aküsü, Siri'nin yeni denizaltısından çıkarmış olduğu neredeyse kesin küçük bir füzyon piline bağlı. Füzyon pili aynı zamanda eski bir iletiaresısına bağlanmış, içi katı durumdaki ve *diskeyi* sıvı kristalden antika bir taneye. Şarj göstergesi yeşil renkte parlıyor.

Kutuda iki eşya daha var. Biri çok uzun zaman önce kullandığımız tercüme madalyonu. Son eşya ise tam anlamıyla şaşkınlıktan ağzımın açık kalmasına neden oluyor.

“Neden, seni küçük orospu,” diyorum. Her şey yerine oturuyor. Gülümseyişime engel olamıyorum. “Seni sevgili, iş birlikçi, küçük orospu.”

Orada, düzgünce katlanmış ve güç kablosu doğru bir şekilde takılmış duran şey Mike Osho'nun Carvnel Çarşısı'ndan otuz marka satın aldığı hawking halısı. Hawking halısını orada bırakıp iletiaresısının güç kablosunu sökerek onu kutudan çıkarıyorum. Soğuk taşa bağdaş kurarak oturuyorum ve başparmağımı *diskeye* bastırıyorum. Mezarın içindeki ışık sönüyor ve aniden Siri karşımda beliriyor.

Mike öldüğünde beni gemiden atmadılar. Atabilirlerdi ama atmadılar. Beni Maui Vaadi'ndeki yerel adalet sisteminin insafına bırakmadılar. Bunu yapabilirlerdi ama yapmamayı tercih ettiler. İki gün boyunca Güvenlik'te tutuldum ve bir keresi bizzat Gemi Kaptanı Singh tarafından olmak üzere sorgulandım. Ardından

göreve dönmeme izin verdiler. Dört aylık uzun sıçrayış boyunca Mike'ın öldürülmesinin anısıyla kendime işkence ettim. Beceriksiz bir şekilde onun ölümüne yardımcı olduğumu biliyordum. Vardiyalarım boyunca çalıştım, ter içinde uyandığım kâbuslar gördüm ve Ağ'a eriştiğimizde beni kovup kovmayacaklarını düşündüm. Bunun cevabını bana verebilirlerdi ama vermemeyi tercih ettiler.

Beni kovmadılar. Ağ'dayken normal iznimi kullanabilecektim ama Maui Vaadi sisteminde gemi dışı hava değişimi iznine çıkamayacaktım. Buna ek olarak yazılı bir kınama almıştım ve rütbem düşürülmüştü. Mike'ın hayatının bedeli buydu: kınama ve rütbe düşürme.

Mürettebatın geri kalanıyla birlikte üç haftalık izne çıktım ama diğerlerinin aksine ben geri dönmeyi planlamıyordum. Umut'a alanaşıp Gemicilerin hep yaptığı aile ziyaretini yapma hatasına düştüm. Kalabalık mesken haznesindeki iki gün yetti ve Lusus'a adım atıp Rue des Chats'a üç gün boyunca sürtmenin tadına vardım. Ruh halim daha da kötüleştğinde Fuji'ye gidip oradaki kanlı samuray dövüşlerine bahis yatırarak elimdeki markların çoğunu kaybettim.

En sonunda kendimi Anasistem İstasyonu'na alanaşmış, iki günlük hac yolculuğu için Hellas Basin'e inen bir mekiğin içinde buldum. Daha önce hiç Anasistem'e ya da Mars'a gitmemiştim, tekrar gitmeyi de düşünmüyorum ama orada tek başıma, Manastırın tozlu ve hayaletli koridorlarında dolaşarak geçirdiğim on gün beni gemiye geri göndermeye yaradı. Siri'ye geri göndermeye.

Arada sırada anıt taşın kırmızı taştan yapılma labirentlerinden çıkar, üzerimde sadece dar giysim ve maskemle sayısız balkonlardan birinde dikilip başımı göğe çevirerek bir zamanlar Eski Dünya olan soluk gri yıldız bakardım. Bazen yavaş ve akıtan gemilerinde eş derecede değer verip özen gösterdikleri embriyolar ve ideallerle engin karanlığa doğru yola çıkan cesur ama aptal idealistleri düşünürdüm. Ama çoğu zaman düşünmeye çalışmazdım. Çoğu zaman sadece mor gecenin içinde durur ve

Siri'nin bana gelmesini bekledim. Orada Usta'nın Kayası'nda, bunu benden çok daha fazla hak eden hacıların erişemediği mükemmel satoriye, ay ışığı Thomas şahininin kanatlarından dökülürken henüz on altı yaşında olmayan çocuk kadının yanımda uzandığı anısıyla ulaştım.

Los Angeles tekrar kuantum konumuna geçtiğinde ben de onunla birlikteydim. Dört ayın ardından inşa ekibiyle vardiya- larıma gitmekten, her zamanki uyarıcılarıma bağlanmaktan ve hava değişimi iznimi uyuyarak geçirmekten gayet memnundum. Ardından Singh yanıma geldi. "Gezegene iniyorsun," dedi. Anlamadım. "Geçen on bir yıl boyunca yer halkı senin Osho'yla elinize yüzünüze bulaştırdığınız kaçamağı lanet olasıca bir efsaneye çevirdi," dedi Singh. "Senin o koloni kızıyla samanların üzerinde yuvarlanmana dair koca bir kültürel mit var."

"Siri," dedim.

"Eşyalarını topla," dedi Singh. "Karada üç hafta geçireceksin. Elçilik uzmanları, orada Hâkimiyet'in işine burada olduğundan çok yaracağını düşünüyorlar. Göreceğiz."

Dünya bekliyordu. Kalabalıklar tezahürat ediyordu. Siri el sallıyordu. Sarı bir katamaranla limandan ayrılıp Takımadada'ya ve onun aile adasına doğru güney-güneydoğu yönünde yelken açtık.

"Merhaba, Merin." Siri mezarının karanlığında süzülüyor. Hologram mükemmel değil; kenarlarında bulanıklıklar var. Ama karşımdaki Siri... gri saç kesilmişten ziyade kırpılmış gibi duran, başı dik, yüzü gölgelerle keskinleşmiş, onu son gördüğüm halindeki Siri. "Merhaba Merin, aşkım."

"Merhaba Siri," diyorum. Mezarın kapısı kapalı.

"Yedinci Buluşmamızı seninle paylaşamadığım için üzgünüm, Merin. Bunu iple çekiyordum." Siri duraksıyor ve başını eğip ellerine bakıyor. Şeklinin içinde toz öbekleri uçuşurken görüntü hafifçe titreşiyor. "Kayıтта ne diyeceğimi özenle planladım," diye devam ediyor. "Nasıl diyeceğimi. İleri sürülecek savları. Verilecek

talimatları. Ama bunların ne kadar gereksiz olacağını biliyorum. Ya bunları daha önce söyledim ve sen bunları duydun ya da söylenecek başka hiçbir şey kalmadı ve bu âna sessizlik daha uygun.”

Siri'nin sesi yaşlanmasıyla daha da güzelleşmiş. Sadece acıyı tatmanın kazandırabileceği bir doygunluğu ve sakinliği var. Siri onları hareket ettiriyor ve elleri yansımanın sınırları dışında kayboluyor. “Merin, aşkım, birlikte ve ayrı geçirdiğimiz günler ne tuhaftı. Bizi birbirimize bağlayan mit nasıl da mükemmel bir şekilde saçmaydı. Benim günlerim senin için bir kalp atışı süresinden ibaretti. Bunun için senden nefret ettim. Sen yalan söylemeyecek bir aynaydın. Her Buluşmamızın ilk anındaki yüzünü bir görebilseydin! En azından şaşkınlığını saklayabilirdin... en azından benim için bunu yapabilirdin.

“Ama senin beceriksiz naifliğinin içinde hep... ne?.. Bir şey oldu, Merin. Toyluğun ve çok iyi taşıdığın düşüncesiz benciliğinin gizlediği bir şey var. Belki umursama. Başka bir şey değilse bile umursamaya bir saygı.

“Merin, maalesef bu günlükte yüzlerce... binlerce girdi var... on üç yaşından beri tutuyorum. Sen bunu gördüğünde az sonra gelecekler hariç hepsi silinmiş olacak. Adieu, aşkım. Adieu.”

İletiaracısını kapatıp sessizlikte bir dakika oturuyorum. Kalabalığın sesi mezarın kalm duvarlarının ardından güçlkle duyuluyor. Bir nefes alıyor ve başparmağımı *diskeye* dokunduruyorum.

Siri beliriyor. Kırklarının sonunda. Bu görüntünün kaydedildiği zamanı ve yeri anında anlıyorum. Giydiği pelerini, boyundaki yılanbalığıtaşı kolyeyi ve saç tokasından kaçıp şu an bile yanağına düşen saç tutamını hatırlıyorum. O gün hakkındaki her şeyi hatırlıyorum. Üçüncü Buluşmamızın son günüydü ve Güney Balıkçılı'nın yüksek tepelerinde arkadaşlarla beraberdik. Donel on yaşındaydı ve onu bizimle birlikte kar kaplı tepeden kaymaya ikna etmeye çalışıyorduk. Ağlıyordu. Siri bize arkasını döndüğünde ekranoplan henüz yere inmemişti. İçinden Magritte

çıkıldığında Siri'nin yüzünde oluşan ifadeden bir şeyler olduğunu anlamıştık.

Şu an aynı yüz bana bakıyor. Kaçak saç tutamını dalgın dalgın geriye itiyor. Gözleri kırmızı ama sesi kontrollü. "Merin, bugün oğlumuzu öldürdüler. Alön yirmi bir yaşındaydı ve onu öldürdüler. Bugün kafan çok karıştı, Merin. 'Böyle bir hata nasıl olabilir?' diye sorup durdun. Oğlumuzu aslında tanı mıyordun ama haberi duyduğumuzda yüzündeki kaybı gördüm. Merin, bu bir kaza değildi. Geriye başka hiçbir şey, hiçbir kayıt kalmasa, duygusal bir mitin neden hayatımı ele geçirmesine izin verdiğimi hiç anlayamasan da bunun bilinmesini istiyorum... Alön'ü öldüren şey bir kaza değildi. Konsey polisi olay yerine vardığında o Ayrılıkçılarla birlikteydi. O zaman dahi kaçabilirdi. Mazeretini beraber hazırlamıştık. Polis hikâyesine inanırdı. O kalmayı seçti.

"Bugün, Merin, elçilikte kalabalığa... ayak takımına söylediklerimden etkilendin. Şunu bil ki Gemici... 'Şu an öfkenizi ve nefretinizi göstermek için doğru zaman değil,' derken tam olarak kastettiğim şey buydu. Daha azı ya da fazlası değil. Bugün zamanı değil. Ama zamanı gelecek. Kesinlikle gelecek. Vaat o son günlerde hafife alınmıyordu, Merin. Şu an da hafife alınmıyor. Bunu unutanlar günü geldiğinde şaşıracaklar ama zamanı kesinlikle gelecek."

Görüntü solarak başka bir taneye dönüştü ve yirmi altı yaşındaki Siri'nin yüz hatları çok kısa bir an için daha yaşlı kadıninkilerle birbirine geçti. "Merin, hamileyim. Çok mutluyum. Beş haftadır yoksun ve seni özlüyorum. On yıl yanımda olmayacaksın. Hatta daha fazla. Merin, neden seninle gelmemi teklif etmeyi düşünmedin? Gelemezdim ama bunu teklif etmiş olmana bayılırdım. Ama hamileyim, Merin. Doktorlar erkek olacağını söylüyorlar. Ona senden bahsedeceğim, aşkım. Belki bir gün sen ve o, bizim geçtiğimiz haftalarda yaptığımız gibi Takımada'ya yelken açıp

Deniz Halkı'nın şarkılarını dinlersiniz. Belki o zaman onları anlarsın. Merin, seni özlüyorum. Lütfen çabuk dön."

Hologram görüntü titreşti ve değişti. On altı yaşındaki kızın yüzü kıpkırmızı. Uzun saçları çıplak omuzlarına ve beyaz geceliğine dökülüyor. Acele ederek, göz yaşlarına hâkim olmaya çalışarak konuşuyor: "Gemici Merin Aspic, arkadaşına olanlar için üzgünüm –gerçekten– ama veda bile etmeden gittin. Ne planlarım vardı... bize nasıl yardım edeceğin... seninle benim nasıl... veda bile etmedin. Sana ne olacağı umurumda değil. Umarım kokuşmuş, kalabalık Hâkimiyet kovanına döner ve orada çürürsün. Aslına bakarsan, Merin Aspic, üstüne para verseler dahi bir daha seninle görüşmeyi kabul etmem. Hoşça kal."

Projeksiyon solmadan önce arkasını dönüyor. Mezar şu an karanlık ama ses bir saniye daha gelmeye devam ediyor. Hafif bir kıkırtı yükseliyor ve Siri'nin sesi –yaşım tahmin edemiyorum– son kez yükseliyor: "Adieu, Merin. Adieu."

"Adieu," diyor ve başparmağını *diskeye* bastırarak aleti kapatıyorum.

Gözlerimi kırparak mezardan çıkarken kalabalık geçebilmem için ayrılıyor. Kötü zamanlamam olayın dramının canına okuduğundan şimdi yüzümde gülümsemeyle dışarıya çıkmam öfkeli fısıldaşmaları alevlendiriyor. Hoparlörler resmi törenin konuşmalarını bulduğumuz tepeye kadar taşıyor. "...yeni bir iş birliği çağının başlangıcı," diye yankılanıyor Elçi'nin yoğun sesi.

Kutuyu çimenlerin üzerine bırakıyor ve içinden hawking halısını çıkarıyorum. Ben halıyı açarken kalabalık görebilmek için öndekileri itiyor. Desenler solmuş ama uçuş sicimleri hâlâ yeni bakır kadar parlak. Halının ortasına oturuyor ve ağır kutuyu yanıma çekiyorum.

"...ve ardından daha fazlası da gelecek, sonunda uzay ve zaman birer engel olmaktan çıkacak."

Uçuş desenine dokunduğumda hawking halısı dört metre havaya yükseliyor ve kalabalık geri çekiliyor. Artık mezarın çatısının ötesini görebiliyorum. Adalar Ekvatorial Takımadada'yı oluşturmak üzere geri dönüyorlar. Onları görebiliyorum, yüzlercesini, nazik rüzgârlarla güneyin açlığından kaçmışlar.

"Büyük bir zevkle bu devreyi çalıştırıyor ve size, Maui Vaadi kolonisine İnsanlık Hâkimiyet'i toplumuna hoş geldiniz diyorum."

Seremoni iletişim lazerinin ince ışığı zirvede yanıp sönüyor. Bir alkış kopuyor ve müzik grubu şarkı çalmaya başlıyor. Tam zamanında kıstığım gözlerimi göğe çevirip yeni bir yıldızın doğuşunu görüyorum. Bir yanım az önce olanları mikrosaniyesine kadar biliyordu.

Birkaç mikrosaniye için alanaştırıcı işlevsel oldu. Birkaç mikrosaniye için uzay ve zaman engel olmaktan çıktı. Ardından yapay tekliğin devasa gelgitinin çekimi, dış kapsama küresine yerleştirdiğim termit bombasını tetikledi. O küçük patlama görülür değildi ama bir saniye sonra genişleyen Schwarzschild çapı kendi kabuğunu tüketiyor, otuz altı bin ton hassas dodekahedronu yutuyor ve hızla çevresindeki uzayın birkaç bin kilometresini yalayıp yutacak kadar büyüyor. Ve bu görülebiliyor –mükemmel bir şekilde görülebiliyor– zira açık mavi gökyüzünde minyatür bir nova, beyaz beyaz parlamaya başlıyor.

Müzik grubu susuyor. İnsanlar çılgınlık atıyor ve saklanacak yer bulmak için koşturuyor. Bunu yapmalarına gerek yok. Kendi içine çökmeye devam eden alanaştırıcıdan yayılan bir X-ışını dalgası var ama bu Maui Vaadi'nin bereketli atmosferine zarar vermeye yetecek boyutta değil. Los Angeles kendisiyle hızla çöken minik kara delik arasına mesafe koymaya çalışırken ikinci bir plazma izi görünür oluyor. Rüzgâr artıyor ve denizler dalgalanıyor. Bu gece tuhaf gelgitler yaşanacak.

Bilgece bir şey söylemek istiyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ayrıca kalabalık dinleyebilecek halde değil. Kendi

kendime bağırıların ve çığlıkların arasında birkaç neşeli ses duyabildiğimi söylüyorum.

Uçuş desenine dokunuyorum ve hawking halısı hızlanarak uçurumun aşağısındaki limanı geçiyor. Gün ortasının sıcak esin-tilerinde tembellik yapan bir Thomas şahini benim yaklaştığımı görünce panikle kanat çırpıyor.

“Bırak gelsinler!” diye bağıriyorum kaçan şahine. “Bırak gelsinler! Otuz beş yaşında olacağım ve yalnız olmayacağım, bırak eğer buna cesaretleri varsa gelsinler!” Yumruğumu havaya savurup kahkaha atıyorum. Rüzgâr saçlarımın arasında gezinip göğsümdeki ve kollarımdaki teri soğutuyor.

Artık daha sakinleşmiş ve serinlemiş bir halde çevreme bakıyor ve rotamı en uzaktaki adalardan birine çeviriyorum. Diğerlerini görmeyi iple çekiyorum. Dahası, Deniz Halkı'yla konuşup onlara nihayet Maui Vaadi denizlerinde köpek balığının zamanının geldiğini söylemeyi iple çekiyorum.

Daha sonra, savaşlar kazanıldıktan ve dünya onların olduktan sonra onlara onu anlatacağım. Onlara Siri hakkında şarkılar söyleyeceğim.

Uzaktaki uzay savaşının art arda gelen ışıkları devam etti. Kalyalıklarda dolaşan rüzgârın sesi hariç çıt çıkmıyordu. Birbirine yakın oturan ekip sanki daha fazlasını beklemiş gibi öne eğilip antika iletiaresına baktı.

Daha fazlası yoktu. Konsolos mikro-diski çıkarıp cebine koydu.

Sol Weintraub uyuyan bebeğinin sırtını sıvazladı ve Konsolos'la konuştu. “Sizin Merin Aspic olmadığınız kesin.”

“Değilim,” dedi Konsolos. “Merin Aspic isyan sırasında öldü. Siri'nin İsyanı sırasında.”

“Bu kayıt nasıl elinize geçti?” diye sordu Peder Hoyt. Rahibin acı maskesinin arkasında duyulduğu görülebiliyordu. “Bu etkileyici kayıt...”

“Bana o verdi,” dedi Konsolos. “Takımada Savaşı’nda ölmeden sadece birkaç gün önce.” Konsolos karşısındaki şaşkın yüzleri inceledi. “Ben onların torunuyum,” dedi. “Siri ve Merin’im. Babam... Aspic’in bahsettiği Donel... Maui Vaadi Hamilik’e alındığında ilk Özerk Yönetim Konseyi üyesi oldu. Daha sonra Senatör olarak seçildi ve hayatının sonuna kadar bu görevde hizmet etti. Siri’nin mezarının yanındaki o tepede geçen günde dokuz yaşındaydım. Aspic gece vakti adımıza gelip beni kenara çekerek topluluklarına katılmamı yasakladığında ise yirmiydim, yani asilere katılıp savaşacak yaşıyordum.”

“Savaşır mıydınız?” diye sordu Brawne Lamia.

“Ah, evet. Ve ölürdüm. Tıpkı erkeklerimizin üçte biri, kadınlarımızın ise beşte biri gibi. Tıpkı tüm yunuslar ve birçok adanın kendisi gibi, gerçi Hâkimiyet onların çoğunu elinden geldiğince tek parça halinde tutmaya çalıştı.”

“Bu etkileyici bir doküman,” dedi Sol Weintraub. “Ama neden buradasınız? Neden Shrike hac yolculuğundasınız?”

“Henüz anlatacaklarımı bitirmedim,” dedi Konsolos. “Dinleyin.”

Babam, babaannem ne kadar güçlüyse o kadar zayıftı. Hâkimiyet geri dönmek için on bir yerel yıl beklemedi; KUVVETLER meşalegemileri beş yıl dolmadan yörüngedeydi. Asilerin alelacele yapılmış gemileri paramparça edilirken babam izledi. Dünyamızı kuşatırlarken Hâkimiyet’i savunmaya devam etti. On beş yaşındayken aileden kalma adamızın üst güvertesinden uzaktaki onlarca adanın yanışını ve Hâkimiyet ekranoplanlarının sualtı bombalarıyla denizi aydınlatışını izlediğimi hatırlıyorum. Sabah dalgalar, ölü yunusların bedenleriyle griye dönmüştü.

Takımada Savaşı’ndan sonraki o umutsuz günlerde ablam Lira asilerle birlikte savaşmaya gitti. Görgü tanıkları öldüğünü söylüyorlar. Cesedi hiç bulunamadı. Babam onun adını bir daha ağzına almadı.

Ateşkesten ve Hamilik kabulünden sonraki üç yıl içinde biz asıl koloniciler kendi dünyamızda azınlık haline geldik. Adalar evcilleştirildi ve turistlere satıldı, tıpkı Merin'in Siri'ye söylediği gibi. İlkmevki artık on bir milyonluk bir şehir; tüm ada kıyıları boyunca apartmanlar, kuleler ve EM şehirler yükseliyor. İlkmevki Limanı İlk Aileler'in soyundan gelenlerin el sanatları ve gereğinden pahalı tablolar sattığı bir bit pazarına dönüştü.

Babam Senatör seçildikten hemen sonra bir süre Tau Ceti Center'da yaşadık ve ben orada okudum. Hayırlı bir oğuldum; Ağ hayatının faydalarını övüyor, İnsanlık Hâkimiyeti'nin yüce tarihini öğreniyor ve kendi diplomatik kariyerime hazırlanıyordum.

Ve tüm bu süre boyunca bekledim.

Mezun olduktan sonra kısa süreliğine Maui Vaadi'ne dönüp oradaki Genel Yönetim Adası ofisinde görev aldım. Görevlerim Sıgıllıklar'daki yüzlerce sondaj platformunu gezmeyi, sayıları hızla artan denizaltı tesisleriyle ilgili raporlar yazmayı ve TC'yle Sol Draconi'den gelen gelişim şirketleriyle irtibat kurmayı da içeriyordu. İşimden keyif almadım. Ama verimliydim. Ve gülümsedim. Ve bekledim.

İlk Aileler'den birinin, Siri'nin kuzeni Bertol'un soyundan bir kızla flört edip evlendim ve diplomatik görev sınavlarında ender görülen bir "Birincilik" aldıktan sonra Ağ'ın dışına tayinimi istedim.

Böylece Gresha ve benim kişisel diasporamız başladı. Verimliydim. Diplomasinin içine doğmuştum. Beş standart yıl içinde Konsolos Yardımcısı oldum. Sekiz yıl içinde de bizzat Konsolos. Taşra'da kaldığım sürece ulaşabileceğim en yüksek mertebe buydu.

Bu benim tercihimdi. Hâkimiyet için çalıştım. Ve bekledim.

Başta görevim kolonicilere en iyi yaptıkları şeyi yapmaya devam etmeleri için Ağ becerileri sağlamaktı... gerçek yerli hayatı yok etmek için. Altı yüzyıllık yıldızlararası genişleme boyunca Hâkimiyet'in Drake-Turing-Chen Skalası'nda zeki sayılacak herhangi bir türle karşılaşmamış olması bir rastlantı değil. Eski

Dünya'da eğer bir tür, insanı besin zinciri menüsüne eklediyece o türün soyunun çabucak tükenmesi uzun zamandır kabul gören bir gelenektir. Ağ genişledikçe bir tür insan zekâsına ciddi tehdit oluşturmaya kalktığında o türün soyu ilk alanaştırılan açılmadan çok önce tüketildi.

Girdap'ta, kaçak zeplenleri bulut kulelerine kadar takip ettik. Onların insan ya da Çekirdek standartlarına göre bilinçli olmama ihtimalleri vardı. Ama çok güzeldiler. Gökkuşakğı renklerinde dalgalanırlarken ve kaçan sürülerindekilerin göremediğı, duymadığı farklı tonlarda mesajlar eşliğinde ölürlerken çektikleri ıstırabın görüntüsü kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. Fotoreseptif derilerini Ağ şirketlerine, etlerini Cennet'in Kapısı gibi gezegenlere, öğütüp toz haline getirdiğimiz kemiklerini ise iktidarsız ve batıl inançlı bir dizi koloni dünyasına afrodizyak olarak sattık.

Bahçe'de Büyük Bataklık'ı kurutup oraya hükmeden –ve dolayısıyla Hâkimiyet'in gelişimini tehdit eden– bataklık sentorlarının kısa saltanatını yıkan acroloji mühendislerinin danışmanıydım. Sonunda göç etmeye çalıştılar ama Kuzey Sahaları çok kuruydu ve onlarca yıl sonra, Bahçe'nin Ağ'a katılımının ardından bölgeyi tekrar ziyaret ettiğimde bazı uzak Sahalar'da hâlâ sentorların, daha renkli bir çağdan kalma egzotik bitkileri andıran kurumuş kalıntıları vardı.

El Halil'e tam Yahudi yerleşimciler Kâhya Aluitler'le, yani dünyanın susuz ekolojisi kadar kırılgan yaratıklarla uzun süreli kavgalarını sonlandıırırlarken vardım. Aluitler empatikti ve onları öldüren şey bizim korkumuz ile aşgözlülüğümüzdü... bunlar ve aşılabilir yabancılığımız. Ama El Halil'de kalbimin taşla dönmesinin neden olan şey Aluitler'in ölümü değildi, oradaki kolonicileri lanetlemekte oynadığım roldü.

Eski Dünya'da bunun için bir kelime vardı... vatanıma ihanet ediyordum. El Halil benim vatanım olmasa da oraya kaçan yerleşimciler bunu Eski Dünya adası Maui'de Hayat Vaadi'ni imzalayan

atalarım kadar açık sebeplerle yapmışlardı. Ama bekliyordum. Ve beklerken rolümü oynadım... kelimenin tam manasıyla.

Bana güvendiler. İnsanlık toplumuna tekrar katılmanın... Ağ'a katılmanın ne kadar mükemmel olduğuna dair anlattıklarına inanmaya başladılar. Sadece tek bir şehrin dışarıdan gelenlere açık olması konusunda ısrarcı davrandılar. Gülümsedim ve onayladım. Ve şimdi tüm kıtada on milyon Yahudi yerli varken Yeni Kudüs'ün altmış milyon sakini var ve yerliler ihtiyaçları olan çoğu şey için Ağ şehrine bağımlı. On yıl daha sonra... Belki daha az...

El Halil Ağ'a açıldıktan sonra bir süreliğine dibe battım. Alkolü keşfettim, Geridönüş ve kablo kullanımının kutsal antitezini. Gresha kendimi toparlayana kadar benimle hastanede kaldı. Bir Yahudi dünyasında olmamıza rağmen klinik tuhaf bir şekilde Katolik'ti. Geceleri koridorlarda yürüyen cübbelerin hissiyatını hatırlıyorum.

Ruhsal çöküntüm oldukça sessiz ve çok uzakta yaşandı. Kariyerim bundan etkilenmedi. Tam yetki sahibi bir Konsolos olarak karım ile oğlumu Bressia'ya götürdüm.

Oradaki görevimiz ne hassastı! Yürüdüğümüz ince çizgi ne kadar Bizansvari idi! Onlarca yıl boyunca Albay Kassad, Tekno-Çekirdek güçleri Gaspçı sürülerini nereye kaçarlarsa kaçsınlar rahatsız edip durdular. Senato'daki güçler ve YZ Danışma Konseyi Taşra'da Gaspçı kudretine dair bir test yapılmasına karar vermişti. Bressia seçilmişti. İtiraf ediyorum, Bressialılar benim oraya gidişimden onlarca yıl önceden beri bizim vekillerimizdi. Toplumları antika ve mükemmel bir şekilde Prusyalıydı: haddinden fazla militarist, ekonomik iddialar konusunda ukala, "Gaspçı Tehdidi"ni ortadan kaldırmaya memnuniyetle gönüllü olacak kadar yabancı düşmanı. Başta sürülere ulaşabilmeleri için birkaç meşalegemi ödünç verildi. Plazma silahları... Özel üretilmiş virüsler barındıran darbe sondaları...

Gaspçı sürüsü Bressia'ya ulaştığında hâlâ orada olmam sadece küçük bir hesap hatasıydı. Birkaç aylık bir fark. Benim yerime orada bir askerî-politik analiz ekibi bulunmalıydı.

Bu önemli olmadı. Hâkimiyet'in amaçları gerçekleşti. KUVVETLER'in azim ve hızlı konuşlandırma yetenekleri Hâkimiyet çıkarlarına gerçek bir zarar verilmeksizin test edildi. Gresha öldü, elbette. İlk bombardımanda. Ve Alón, on yaşındaki oğlum. Benimle birlikteydi... savaştan sağ çıkmıştı... ama bir KUVVETLER aptalının başkent Buckminster'da mülteci koğuşlarına fazla yakın patlattığı bir tuzak ya da bomba yüzünden öldü.

O öldüğünde yanında değildim.

Bressia'dan sonra terfi ettim. Bu, sadece konsolos rütbesine sahip birine verilen en zorlayıcı ve hassas görevdi: Bizzat Gaspçılarla pazarlıktan sorumlu diplomat olmuştum.

Başta Senatör Gladstone'un komitesi ve bazı YZ Konsey üyeleriyle uzun konferanslara katılmak üzere Tau Ceti Center'a alanaşmam gerekti. Bizzat Gladstone'la tanıştım. Plan çok karmaşıktı. Temel olarak Gaspçılar saldırmaya kışkırtılacaktı ve bu kışkırtmanın kilit noktası Hyperion dünyası olacaktı.

Gaspçılar Hyperion'ı Bressia Savaşı öncesinden beri izliyorlardı. Aldığımız istihbaratlar Zaman Mezarları ve Shrike'a kafayı taktıkları yönündeydi. Albay Kassad'ı taşıyan hastane gemiye saldırıları bir hesaplama hatasıydı; gemi kaptanları onun bir askerî gemi olduğunu sanmıştı. İşin Gaspçılarının bakış açısıyla daha kötü yönü, aynı komutanın zaman gelgitlerine karşı koyma becerilerini ortaya çıkarmasıydı. Shrike komando birliklerinin çoğunu öldürdükten sonra meşalegemi kaptanı idam edilmek üzere Sürü'ye döndü.

Aldığımız istihbaratlara göre Gaspçı hesap hatası tam bir felaketle sonuçlanmamıştı. Shrike hakkında değerli bilgiler edinilmişti. Ve Hyperion'a dair takıntıları daha da derinleşmişti.

Gladstone bana Hâkimiyet'in bu takıntıdan nasıl çıkar sağlamayı planladığını anlattı.

Planın özü Gaspçıların Hâkimiyet'e saldırmaya kışkırtılmasıydı. Bu saldırının odak noktası Hyperion'ın kendisi olacaktı. Bunun sonucunda başlayacak savaşın Gaspçılardan ziyade Ağ'ın iç işleriyle ilgili olduğunu anlamam sağlandı. TeknoÇekirdek'teki bazı unsurlar Hyperion'ın Hâkimiyet'e katılmasına yüzyıllardır karşıydı. Gladstone, bunun artık Hâkimiyet'in çıkarına olmadığını ve Hyperion'ı zorla –Ağ'ı koruma kisvesi altında– topraklarına katmanın Çekirdek'teki yenilikçi YZ ittifaklarının güç kazanmasına yardımcı olacağını açıkladı. Çekirdek'teki bu güç dengesi değişimi Senato'ya ve Ağ'a bana tam olarak açıklanmayan şekillerde yarar sağlayacaktı. Gaspçıların olası tehdidinin kesin olarak önüne geçilecekti. Hâkimiyet için görkemli yeni bir dönem başlayacaktı.

Gladstone bana gönüllü olmak zorunda olmadığını açıkladı, görevin tehlikelerle dolu olduğunu... hem kariyerim hem de hayatım için. Yine de kabul ettim.

Hâkimiyet bana özel bir uzay aracı temin etti. Tek bir değişiklik talep ettim: antika bir Steinway piyano eklenmesini.

Aylarca hawking sürücüsünün etkisinde tek başıma seyahat ettim. Gaspçı Kümeleri'nin düzenli olarak göç ettiği bölgelerde dolaşım. Nihayet gemimin farkına varıldı ve ona el konuldu. Benim bir haberci olduğumu kabul ettiler ve ajan olduğumu biliyorlardı. Beni öldürmeyi tartıştılar ama öldürmediler. Benimle pazarlık yapmayı tartıştılar ve sonunda buna karar verdiler.

Küme'deki hayatın güzelliğini tarif etmeye çalışmayacağım... sıfır yer çekimi küre şehirlerini, kuyruklu yıldız çiftliklerini, itici yığınlarını... mikro-yörüngesel ormanlarını, göç eden nehirlerini, Buluşma Haftası'ndaki hayatın on binlerce rengini ve dokusunu. Gaspçıların Ağ insanlığının son bin yılda yapmayı başaramadığı şeyi yaptıklarına inandığımı söylemem yetecektir: evrimleştiklerini. Biz Eski Dünya yaşamının soluk yansımalarından türemiş kültürlerimiz içinde yaşarken Gaspçılar estetik, etik, biyobilim,

sanat ve insan ruhunun yansıması olarak değişip gelişmesi gereken tüm diğer şeylerde yeni boyutlar keşfetmişlerdi.

Onlara barbarlar derken tıpkı Roma'nın yıkılmış görkeminin kalıntılarına tutunup kendilerini medeni ilan eden Vizigotlar gibi ürkekçe Ağ'a yapıyoruz.

On standart ay içinde onlara en büyük sırrımı açıkladım ve onlar da bana kendilerininkini açıkladılar. Gladstone'un ekibi tarafından onları yok etmeye yönelik yapılmış bütün planları tüm detaylarıyla açıkladım. Ağ bilim insanlarının Zaman Mezarları'ndaki anormalliğe dair sahip olduğu azıcık bilgiyi de paylaştım ve TeknoÇekirdek'in açıklanamayan Hyperion korkusunu söyledim. Hyperion'ın orayı işgal etmeye kalkarlarsa nasıl bir tuzak olarak kullanılacağını, KUVVETLER'in tüm unsurlarının nasıl onları ezmek için Hyperion Sistemi'ne getirileceğini açıkladım. Bildiğim her şeyi anlattım ve bir kez daha öldürülmeyi bekledim.

Beni öldürmek yerine onlar da bana bir şey açıkladılar. Bana ele geçirdikleri ışılat mesajlarını, dar ışın kayıtlarını ve dört buçuk yüzyıl önce Eski Dünya sisteminden kaçtıkları zamana ait kendi kayıtlarını gösterdiler. Sahip oldukları bilgiler korkunç ve basitti.

'38 yılındaki Büyük Hata, hata değildi. Eski Dünya'nın ölümü kasıtlıydı; TeknoÇekirdek'in unsurları ve yeni kurulan Hâkimiyet hükümetindeki iş birlikçiler tarafından planlanmıştı. Hicret kaçak kara deliğin "yanlışıyla" Eski Dünya'nın kalbine yerleşmesinden onlarca yıl önce tüm detaylarıyla planlanmıştı.

Dünyalarağı, Her Şey, İnsanlık Hâkimiyeti... hepsi olabilecek en korkunç baba katilliğinin üzerine inşa edilmişti. Şimdi sessiz ve kasıtlı bir şekilde kardeş katilliği politikalarıyla yönetiliyorlardı: en ufak bir rakip olma olasılığı dahi olan her türü katletme. Ve Gaspçılar, yani yıldızlar arasında dolaşmakta özgür tek insan kabilesi, TeknoÇekirdek'in hükmü altında olmayan tek insan grubu soyu tükenecekler listemizin bir sonraki sırasındaydı.

Ağ'a döndüm. Otuz yıldan fazla Ağ zamanı geçmişti. Si-ri'nin İsyanı artık romantik bir efsaneden ibaretti, Hâkimiyet tarihindeki önemsiz bir dipnottan.

Gladstone'la buluştum. Ona Gaspçıların bana açıkladığı çoğu şeyi –ama hepsini değil– anlattım. Hyperion uğruna yapılacak herhangi bir savaşın tuzak olacağını bildiklerini ama buna rağmen geleceklerini söyledim. Gaspçıların benim Hyperion'ın konsolosu olmamı istediklerini, böylece savaş çıktığında çift taraflı ajanlık yapabileceğimi düşündüklerini söyledim.

Bana Zaman Mezarları'nı açacak ve Shrike'in dizginlerini koparmasını sağlayacak bir alet verme sözlerinden bahsetmedim.

Gladstone benimle uzun konuşmalar yaptı. KUVVETLER:İstihbarat görevlileri daha da uzun, bazıları aylarca süren konuşmalar yaptılar. Teknolojik aletler ve ilaçlar doğruyu söylediğimi, herhangi bir şey saklamadığımı doğruladı. Gaspçılar da teknolojik aletler ve ilaçlar konusunda çok iyilerdi. Doğruyu söylüyordum. Aynı zamanda bir şeyi saklıyordum.

Sonunda Hyperion'a atandım. Gladstone dünyayı Hamilik statüsüne, beni de elçiliğe terfi ettirmeyi önerdi; iki teklifi de reddettim ama özel uzay aracımın bende kalmasını talep ettim. Tarifeli bir dönergemiyle Hyperion'a gittim ve gemim de birkaç hafta sonra orayı ziyaret eden bir meşalegemi tarafından getirildi. Dilediğim zaman onu çağırıp gezegenden ayrılabilceğime dair anlaşmayla park yörüngesinde kaldı.

Hyperion'da tek başıma bekledim. Yıllar geçti, yardımcım taşra dünyasını yönetirken ben Cicero'nun Yeri'nde içtim ve bekledim.

Gaspçılar benimle özel bir ıslıhat üzerinden bağlantı kurdular, Konsolosluk'tan üç haftalık izin alıp gemimi Çayır Denizi'nin yakınlarındaki ıssız bir yere indirerek Oort Bulutu'nda öncügemileriyle buluştum ve ajanlarıyla –Andil adında bir kadın– üç teknisyeni alıp Dizgin Menzili'nin kuzeyine, Mezarlar'dan sadece birkaç kilometre öteye indim.

Gaspçıların alanaştırıcıları yoktu. Hayatlarını yıldızların arasındaki boşlukta, Ağ'daki hayatın hızlandırılmış bir film ya da hologram seti gibi akıp gidişini izleyerek geçirirlerdi. Zaman konusunda takıntılıydılar. TeknoÇekirdek Hâkimiyet'e alanaştırıcı vermiş ve onun bakımını üstlenmeye devam etmişti. Herhangi bir bilim insanı ya da bilim insanı ekibi nasıl çalıştığını anlamaya yaklaşamamıştı bile. Gaspçılar denediler. Başarısız oldular. Ama bu başarısızlıkları dahi zaman ve mekânla oynama yöntemlerini anlamalarına yardımcı oldu.

Zaman gelgitlerini, Mezarlar'ın çevresindeki anti-entropik alanı anladılar. Böyle alanlar yaratamıyorlardı ama onlardan korunabiliyor ve –teorik olarak– onları yıkabiliyorlardı. Böylece Zaman Mezarları ve içindekiler geriye doğru yaşlanmayı bırakacaktı. Mezarlar “açılacaktı”. Shrike dizginini koparacak, artık Mezarlar'ın çevresine bağlı kalmayacaktı. İçlerinde başka her ne varsa özgür bırakılabilecekti.

Gaspçılar Zaman Mezarları'nın geleceklerinden objeler, Shrike'in ise doğru elin kendisini zapt etmesini bekleyen kefaretilahı olduğunu düşünüyorlardı. Shrike tarikatının oç alıcı melek olarak gördüğü canavarı Gaspçılar, insanlığı TeknoÇekirdek'ten kurtarmak için gelecekte gönderilmiş insan yapımı bir alet olarak görüyorlardı. Andil ve teknisyenler ayar ve deney yapmak üzere oradaldı.

“Şimdi çalıştırmayacak mısınız?” diye sordum. Sfenks adı verilen yapının gölgesinde duruyorduk.

“Şimdi değil,” dedi Andil. “İstila çok yakın olduğunda.”

“Ama aletin işe yaramasının,” dedim, “Mezarlar'ın açılmasının aylar süreceğini söylemişsiniz.”

Andil başıyla onayladı. Gözleri koyu yeşildi. Çok uzun boyluydu ve elektronik dar giysisinin üzerindeki dış iskeletten vücudunun hatları belli belirsiz de olsa seçilebiliyordu. “Belki bir yıl hatta daha fazla,” dedi. “Alet anti-entropik alanı yavaş yavaş çökertiyor. Ama bir kez çalışmaya başladığında süreci geri

çevirmek mümkün değil. On Konseyler Ağ'ın istilasının zorunlu olduğuna karar vermeden önce çalıştırmayacağız."

"Bu konuda şüpheler mi var?" dedim.

"Etik tartışmalar var," dedi Andil. Birkaç metre ilerimizde üç teknisyen, aleti kamuflaj kumaşı ve kodlanmış kapsama alanıyla örtüyorlardı. "Yıldızlararası bir savaş milyonlarca hatta belki de milyarlarca hayata mâl olacak. Shrike'i Ağ'a salmak öngörülemeyen sonuçlar doğuracak. Çekirdek'e saldırmak zorunda olsak da bunun en doğru yönteminin ne olacağı hakkında tartışmalar var."

Başımla onaylayıp alete ve Mezarlar'ın olduğu vadiye baktım. "Yani bir kere çalıştırıldığında," dedim, "geri dönüşü yok. Shrike serbest kalacak ve onun kontrolünü ele geçirmek için savaşı kazanmak zorunda olacaksınız, öyle mi?"

Andil hafifçe gülümsedi. "Öyle."

Onu o an vurdum, onu ve üç teknisyeni. Sonra babaannem Siri'nin antika Steiner-Ginn lazerini rüzgârla hareket eden kumulların içine attım ve boş bir dolguköpük sandığına oturup birkaç dakika ağladım. Ardından yanlarına gidip teknisyenlerden birinin iletiaresini kullanarak kapsama alanına girdim, kamuflaj örtüyü açtım ve aleti çalıştırdım.

Ani bir değişiklik olmadı. Kış sonunun yoğun ışığı aynı kaldı. Yeşim Mezar hafifçe parıldamayı sürdürürken Sfenks hiçbir yere bakmamaya devam etti. Tek ses sandıklara ve cesetlere çarpan kumların hışırtısıydı. Gaspçı aletinin çalıştığını... çalışmaya başlamış olduğunu gösteren tek belirti gösterge ışığıydı.

Yavaşça gemime yürürken bir yanım Shrike'in ortaya çıkmasını bekliyor hatta umuyordu. Bir saatten uzun süre gemimin balkonunda oturup vadiyi dolduran gölgeleri ve uzaktaki cesetleri örten kumları izledim. Görünürde Shrike yoktu. Dikenli ağaç yoktu. Steinway'de bir Bach Prelüd'ü çaldım, gemiyi çalıştırdım ve uzaya yükseldim.

Gaspçı gemisiyle iletişime geçip onlara bir kaza olduğunu söyledim. Shrike'in diğerlerini yakaladığını, aletin planlanandan

erken çalışmaya başladığını. Yaşadıkları kafa karışıklığı ve paniğe rağmen Gaspçılar bana sığınacak bir yer teklif ettiler. Tekliflerini reddedip gemimi Ağ'a çevirdim. Gaspçılar peşimden gelmediler.

İşilhat vericimi kullanarak Gladstone'la irtibat kurdum ve ona Gaspçı ajanlarının ortadan kalktığını söyledim. İstilanın olası olduğunu, tuzağın planlandığı gibi çalışacağını bildirdim. Ona aletten bahsetmedim. Gladstone beni tebrik etti ve eve çağırdı. Reddettim. Ona sessizliğe ve yalnızlığa ihtiyacım olduğunu söyledim. Yolculuğun bile bir sonraki sahne başlamadan önceki zamanı tüketeceğini bilerek gemimi Hyperion sistemine en yakın taşraya çevirdim.

Daha sonra, Gladstone beni hac yolculuğuna çağırmak için bizzat aradığında Gaspçıların bu son günler için tam olarak ne yapmamı planladıklarını biliyordum: Gaspçıların, Çekirdek'in ya da Gladstone ve onun entrikalarının. Artık kimin kendisini olayların efendisi olarak gördüğü önemli değil. Olaylar artık efendilerine itaat etmiyorlar.

Bildiğimiz dünya sonra eriyor, dostlarım, bu bize ne olacağından bağımsız bir gerçek. Bana gelince... benim Shrike'tan bir talebim yok. Ona ya da evrene söyleyecek son bir sözüm yok. Döndüm çünkü dönmek zorundaydım, bu benim kaderim. Çocukluğumdan beri, tek başıma Siri'nin mezarına dönüp Hâkimiyet'ten oç almaya yemin ettiğimden beri yapmam gereken şeyin ne olduğunu biliyorum. Bunun için ödemem gereken bedelin ne olduğunu biliyorum, hem benim hayatımla ilgili hem de tarihsel olarak.

Yargı zamanı... Ağ'da saman alevi gibi yayılan, dünyaların sonunu getirecek ihaneti anlama zamanı geldiğinde sizden ricam beni –benim adım o kayıp şair ruhun söylediği gibi suya bile yazılmamış– değil; Eski Dünya'nın sebepsiz ölümünü, yunusları ve onların gri derilerinin ölüp güneşin altında çürüyüşünü düşünün... hareketli adaların dolaşacak yerlerinin kalmayışını, Ekvator Sığılıkları'nın sondaj kuleleri tarafından işgal edilmesini,

adaların kendilerinin güneş kremi ve kenevir kokulu bağırsan, avlanan turistlerin ağırlığıyla ezilişini –tıpkı benim gördüğüm gibi– görün.

Hatta daha da iyisi, bunların hiçbirini düşünmeyin. Tıpkı benim düğmeyi açtıktan sonra bir katil, bir hain ama yine de gururlu bir şekilde ayaklarımı Hyperion'ın rüzgârla hareket eden kumuna sıkıca basmış, başım dik, yumruğum havada, 'Tanrı belasını versin her iki ailenin de!'16 diye bağırırken durduğum gibi durun.

Zira ben babaannemin hayalini hatırlıyorum. Her şey nasıl olabilirdi hatırlıyorum.

Siri'yi hatırlıyorum.

"Ajan sen misin?" diye sordu Peder Hoyt. "Gaspçı ajanı?"

Konsolos çenesini ovdu ve hiçbir şey söylemedi. Yorgun, tükenmiş görünüyordu.

"Evet," dedi Martin Silenus. "CEO Gladstone hac yolculuğu için seçildiğimde beni uyarmıştı. Aramızda bir ajan olacağını söylemişti."

"Bunu hepimize söyledi," diye çıkıştı Brawne Lamia. Konsolos'a dik dik baktı. Gözleri hüznü gibiydi.

"Dostumuz bir ajan," dedi Sol Weintraub, "ama sadece bir Gaspçı ajanı değil." Bebek uyanmıştı. Weintraub onu susturmak için kucağına aldı. "Gerilim filmlerinde çift taraflı ajan olarak geçenlerden hatta üç taraflı... sonsuz tarafı olan bir ajan. İşin gerçeği kefaretin ajanı."

Konsolos yaşlı âlime baktı.

"O yine de bir ajan," dedi Silenus. "Ajanlar idam edilir, öyle değil mi?"

16 William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Çev. Özdemir Nutku. (ç.n.)

Albay Kassad ölümünü eline almıştı. “Gemiyle irtibatın var mı?” diye sordu Konsolos’a.

“Evet.”

“Nasıl?”

“Siri’nin iletiricisi sayesinde. O... modifiye edildi.”

Kassad başını hafifçe sallayarak onayladı. “Ve geminin ıslahat vericisi aracılığıyla Gaspçılarla irtibattasın, öyle mi?”

“Evet.”

“Hac yolculuğu hakkında onlara rapor veriyorsun.”

“Evet.”

“Cevap verdiler mi?”

“Hayır.”

“Ona nasıl inanabiliriz?” diye bağırdı şair. “O lanet olasıca bir ajan!”

“Kapa çeneni,” dedi Albay Kassad, düz ama nihai bir ses tonuyla. Gözleri Konsolos’tan hiç ayrılmadı. “Het Masteen’e sen mi saldırdın?”

“Hayır,” dedi Konsolos. “Ama Yggdrasill yandığında, bir sorun olduğunu biliyordum.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Kassad.

Konsolos boğazını temizledi. “Ağaçların Sesi Şövalyelerle zaman geçirdim. Ağaçgemilerine bağları neredeyse telepatik. Masteen’in tepkisi fazlasıyla baskılanmıştı. Ya o söylediği kişi değildi ya da geminin yok edileceğini biliyordu ve onunla bağlantısını kesti. Nöbetteyken onunla yüzleşmek için aşağıya indim. Kamara bulduğumuz gibiydi, sadece Möbius küpü nötr haldeydi. Erg kaçabilirdi. Onu güvenli konuma getirip yukarıya çıktım.”

“Yani Het Masteen’e zarar vermedin?” dedi Kassad tekrar.

“Vermedim.”

“Tekrarlıyorum, neden sana inanayım ki?” dedi Silenus. Şair yanında getirdiği son şişedeki viskiyi içiyordu.

Konsolos cevap verirken şişeye baktı. “Bana inanmanız için hiçbir sebep yok. Bu önemli değil.”

Albay Kassad'ın uzun parmakları dalgın dalgın ölümasasının gövdesinde dolaştı. "İşilhat iletişim bağlantıyla şimdi ne yapacaksın?"

Konsolos yorgun bir nefes aldı. "Zaman Mezarları açıldığında rapor vereceğim. Tabii o zamana kadar hayatta kalırsam."

Brawne Lamia antika letiaracısım işaret etti. "Onu yok edebiliriz."

Konsolos omuzlarını silkti.

"İşimize yarayabilir," dedi Albay. "Onunla açık askerî ve sivil yayınları dinleyebiliriz. Eğer yapmamız gerekirse Konsolos'un gemisini çağırabiliriz."

"Hayır!" diye bağırdı Konsolos. Dakikalardır ilk kez bir duygu sergiliyordu. "Şimdi geri dönemeyiz."

"Dönmeye niyetimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Albay Kassad. Çevresindeki solgun yüzlere baktı. Bir an için hiç kimse konuşmadı.

"Vermemiz gereken bir karar var," dedi Sol Weintraub. Bebeğini kucağında sallayıp başıyla Konsolos'un olduğu tarafı işaret etti.

Martin Silenus alnını boş viski şişesinin ağzına dayamış halde duruyordu. Başını kaldırdı. "İhanetin bedeli ölüm." Kıkırdadı. "Zaten hepimiz birkaç saat içinde öleceğiz. Neden son hamlemiz birini idam etmek olmasın?"

Peder Hoyt bir acı spazmı onu ele geçirirken yüzünü ekşitti. Titreyen parmağıyla çatlamış dudaklarına dokundu. "Biz yargıç değiliz."

"Evet," dedi Albay Kassad, "yargıcız."

Konsolos bacaklarını kendine çekti, kollarını dizlerine yasladı ve parmaklarını birbirlerine doladı. "O zaman karar verin." Sesinde herhangi bir duygu yoktu.

Brawne Lamia babasının otomatik tabancasını çıkarmıştı. Onu zemine, oturduğu yerin yakınına koydu. Bir Konsolos'a bir Kassad'a bakıyordu. "Burada ihanetten mi bahsediyoruz?" dedi. "Neye ihanet? Aramızda belki Albay hariç, önde gelen vatandaş

yok. Hepimiz kendi kontrolümüz dışında güçler tarafından itilip kalkıldık.”

Sol Weintraub doğrudan Konsolos’la konuştu. “Gözden kaçırdığın şey, dostum, Gladstone ve Çekirdek unsurlarının seni, ne yapacağını bilerek Gaspçılarla bağlantı kurmak üzere seçmiş olması ihtimali. Belki Gaspçılarının elinde Mezarlar’ı açacak bir yöntem olduğundan habersizlerdi –gerçi konu Çekirdek’teki YZ’ler olduğunda bundan asla emin olamayız– ama aileni yaralayan iki topluluğa da iki tarafa da düşman olacağını kesinlikle biliyorlardı. Tüm bunlar tuhaf bir planın parçasıydı. Kendi arzularının esiriydin,” –bebeği havaya kaldırdı– “en az bu çocuk kadar.”

Konsolos kafası karışmış görünüyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama bunun yerine başını iki yana salladı.

“Bu doğru olabilir,” dedi Albay Fedmahn Kassad, “ama bizi piyon olarak kullanmaya çalışsalar da ne yapacağımıza kendimiz karar vermeyi denemeliyiz.” Başını kaldırıp uzay savaşının alçı duvarı kan kırmızısına boyadığı yere baktı. “Bu savaş yüzünden binlerce kişi ölecek. Belki de milyonlarca. Eğer Gaspçılar ya da Shrike, Ağ alanaştıran sistemine erişim sağlarsa yüzlerce dünyadaki milyarlarca hayat tehlikede olacak.”

Konsolos ölünmesini kaldıran Kassad’ı izledi.

“Bu hepimiz için hızlı olacak,” dedi Kassad. “Shrike’in merhameti yok.”

Kimse konuşmadı. Konsolos gözlerini çok uzaktaki bir şeye dikmiş gibi görünüyordu.

Kassad asanın güvenliğini açtı ve onu kemerine yerleştirdi. “Bu kadar geldik,” dedi. “Yolun geri kalanını beraber gideceğiz.”

Brawne Lamia babasının tabancasını kaldırdı, ayağa kalktı, aralarındaki kısa mesafeyi aştı, Konsolos’un yanına diz çöktü ve kollarını ona doladı. Şaşırان Konsolos tek kolunu kaldırdı. Işık arkalarındaki duvarda dans etti.

Bir an sonra Sol Weintraub yanlarına gelip tek kolunu ikisinin de omzuna atarak onlara sarıldı. Bebek ani vücut sıcaklığının

keyfiyle kıpırdandı. Konsolos onun talk pudrası ve yeni doğmuş bebek kokusunu içine çekti.

“Yanılmışım,” dedi Konsolos. “Shrike’tan bir talebim olacak. Onun için bir istekte bulunacağım.” Nazikçe Rachel’in başına, küçük kafatasının boynuyla buluştuğu kavise dokundu.

Martin Silenus kahkaha gibi başlayıp hıçkırık gibi son bulan bir ses çıkardı. “Son arzularımız,” dedi. “İlham perisi arzuları yerine getiriyor mu? Benim bir talebim yok. Tek dileğim şiirin tamamlanması.”

Peder Hoyt şaire döndü. “Bu o kadar önemli mi?”

“Ah, evet, evet, evet, evet,” dedi Silenus nefesi kesilmiş halde. Boş viski şişesini bıraktı, çantasına uzandı ve bir avuç dolusu kâğıt çıkarıp onları sanki ekibe sunuyormuş gibi uzattı. “Okumak ister misiniz? Size okumamı ister misiniz? Tekrar akmaya başladı. Eski bölümleri okuyun. Üç yüzyıl önce yazdığım, hiç basılmamış *Dizeler*’i okuyun. Hepsi burada. Hepimiz buradayız. Benim adım, sizinki, bu yolculuk. Anlamıyor musunuz... ben bir şiir yazmıyorum, geleceği yazıyorum!” Kâğıtları düşmeye bıraktı, boş şişeyi aldı, kaşlarını çattı ve onu bir kadeh gibi havaya kaldırdı. “Geleceği yazıyorum,” diye tekrarladı başım havaya kaldırmaksızın, “ama değişmesi gereken şey geçmiş. Tek bir an. Tek bir karar.”

Martin Silenus başını kaldırdı. Gözleri kırmızıydı. “Yarın bizi öldürecek olan bu şey –benim ilham perim, bizim yok edicimiz– zamanda geri geldi. Eh, bırakın gelsin. Bu sefer beni alsın ve Billy’yi rahat bıraksın. Beni alsın ve şiir burada bitsin, asla tamamlanmayacak şekilde.” Şişeyi daha da kaldırdı, gözlerini kapattı ve onu odanın diğer tarafındaki duvara fırlattı. Cam kırıkları sessiz patlamaların turuncu ışığını yansıttı.

Albay Kassad ona yakınlaştı ve uzun parmaklarını şairin omzuna koydu.

Birkaç saniye için oda sadece insanlar birbirlerine temas ettikleri için ısınmış gibi geldi. Peder Hoyt yaslandığı duvardan uzaklaştı, sağ elini –başparmağı ile serçe parmağını birbirine

dokundurup diğer üç parmağı dik bir şekilde tutarak- hem kendini hem kendinden öncekileri kapsayan bir hareketle havaya kaldırdı ve yumuşak bir sesle, "Ego te absolvo."¹⁷ dedi.

Rüzgâr dış duvarlara sürtünüp gargoyllar ve balkonlar arasında ısıklık çaldı. Yüz milyon kilometre uzaktaki savaşın ışıkları ekibi kan tonlarına boyadı.

Albay Kassad kapının eşiğine yürüdü. Ekiptekiler birbirinden uzaklaştı.

"Hadi biraz uyumaya çalışalım," dedi Brawne Lamia.

Daha sonra şiltede tek başına yatmış, rüzgârın inlemesini ve uğuldamasını dinleyen Konsolos yanağını çantasına yasladı ve battaniyeye iyice sarındı. Senelerdir uykuya kolayca dalamamıştı.

Konsolos yumruk yaptığı elini yanağına koydu, gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

17 (Lat.) Seni günahlarından arındırıyorum. (ç.n.)

Kapanış

Konsolos balalayka sesine uyandı, o kadar yumuşak bir şekilde çalınıyordu ki başta onu rüyasının bir parçası sandı. Ayağa kalktı, soğuk havayla ürperdi, battaniyesine sarındı ve uzun balkona çıktı. Henüz şafak sökmemişti. Gökyüzü hâlâ savaşın ışıklarıyla aydınlanıyordu.

“Üzgünüm,” dedi Lenar Hoyt, başını müzik aletinden kaldırarak. Rahip pelerinine iyice sarınmıştı.

“Sorun değil,” dedi Konsolos. “Zaten uyanmıştım.” Bu doğrudu. Konsolos kendisini hiç bu kadar dinlenmiş hissettiğini hatırlamıyordu. “Lütfen devam et,” dedi. Notalar çok net ve berrak olsalar da rüzgârın sesinden güçlkle duyulabiliyorlardı. Âdeta Hoyt zirvelerdeki soğuk rüzgârla düet yapıyordu. Konsolos berraklığı neredeyse acı verici buldu.

Brawne Lamia ve Albay Kassad dışarıya çıktılar. Bir dakika sonra Sol Weintraub da onlara katıldı. Kucağındaki Rachel oradaki parlak patlamaları yakalayabilecekmiş gibi havaya uzanmaya çalışıyordu.

Hoyt çalmaya devam etti. Şafak vaktinden önceki saatte rüzgâr artıyordu ve gargoyllar ile kayalıklar Sığınak'ın soğuk melodisindeki sazların görevini görüyorlardı.

Martin Silenus kafasını tutarak dışarıya çıktı. "Akşamdan kalmalığa hiç saygı yok," dedi. Geniş korkuluğa yaslandı. "Bu yükseklikten kusarsam kusmuğun yere ulaşması bir saat sürer."

Peder Hoyt başını kaldırmadı. Parmakları küçük müzik aletinin tellerinde dolaştı. Kuzeybatı rüzgârı daha güçlü, daha soğuk hale gelirken balalayka sıcak ve canlı notalarla ona eşlik etti. Esinti şiddetli bir rüzgâra döner ve isimsiz ezgi onunla aynı hızda devam ederken Konsolos ve diğerleri battaniyeleri ile perlerinlerine iyice sarındılar. Bu, Konsolos'un duyduğu en tuhaf ve en güzel senfoniydi.

Rüzgâr esti, kükredi, zayıfladı ve öldü. Hoyt ezgisini sonlandırdı.

Brawne Lamia çevresine baktı. "Şafak sökmek üzere."

"Bir saatimiz daha var," dedi Albay Kassad.

Lamia omuzlarını silkti. "Neden bekleyelim ki?"

"Gerçekten de neden?" dedi Sol Weintraub. Gün doğumuna dair ipuçlarının oradaki takımyıldızları hafifçe soluklaştırdığı doğu ufku baktı. "Görünüşe göre güzel bir gün olacak."

"Hadi hazırlanalım," dedi Hoyt. "Valizlerimizi yanımıza almamıza gerek var mı?"

Ekiptekiler birbirlerine baktılar.

"Bence yok," dedi Konsolos. "Albay ışıkhut ileticisine sahip iletiaresasını yanına alır. Shrike'la karşılaşma sırasında ihtiyacımız olacak şeyleri alırız. Geri kalan eşyaları burada bırakırız."

"Pekâlâ," dedi Brawne Lamia, karanlık kapı eşiğine doğru dönüp elini sallayarak diğerlerini de çağırırken, "hadi o zaman."

Sığınak'ın doğu kapısından aşağıdaki bozkıra inen altı yüz altmış bir basamak vardı. Tırabzanları yoktu. Ekiptekiler temkinli bir şekilde indiler, güvensiz ışıkhda her adımlarını dikkatli attılar.

Vadinin zeminine ulaştıklarında başlarını kaldırıp geride bıraktıkları çıkıntıya baktılar. Zaman Sığınağı dağın bir parçası gibiydi; balkonları ve dış merdivenleri kaya yarıkları gibi görünür-

yordu. Ara sıra çok parlak bir patlama bir pencereyi aydınlatıyor ya da gargoyllardan birinin gölgesini çiziyordu ama bu anlar haricinde Sığınak âdetâ arkalarından kaybolmuştu.

Sığınak'ın altındaki alçak tepeleri aşarlarken çimenleri takip ettiler ve dikenlerini pençe gibi uzatmış keskin çalılardan kaçındılar. On dakikanın sonunda kumlara ulaşmış ve alçak kumullardan vadiye inmeye başlamışlardı.

Brawne Lamia ekibin önündeydi. En iyi pelerinini takmış, kenarları siyah kırmızı ipekten bir takım giymişti. İletiaracısı bileğinde parıldıyordu. Hemen arkasında Albay Kassad vardı. Tam teçhizat savaş zırhına bürünmüştü, kamuflaj polimeri henüz çalıştırılmadığından giysi mat siyah görünüyor, tepedeki ışığı bile emiyordu. Kassad'ın elinde standart KUVVETLER donanımı bir taarruz tüfeği vardı. Vizörü siyah bir ayna gibi parlıyordu.

Peder Hoyt siyah pelerinine ve siyah bir takım elbiseye bürünmüş, rahip yakasını takmıştı. Balalayka bir çocuk misali kucağındaydı. Ayaklarını, sanki her adım ona acı veriyormuş gibi dikkatlice basmaya devam etti. Peşinden Konsolos geliyordu. En iyi diplomat giysilerini giymişti: kolalı gömlek, resmî siyah pantolon ile kısa ceket, kadife pelerin ve ağaçgemide ilk gün taktığı altın rengi üç köşeli şapka. Tekrar başlamış, yüzüne kumlar atan rüzgâr yüzünden şapkasını sıkıca tutmak zorunda kalıyordu. Martin Silenus rüzgârla uçuşan kürk kabanıyla hemen arkasındaydı.

En sonda Sol Weintraub vardı. Rachel babasının pelerini ile kabanının altındaki bebek taşıyıcısındaydı. Weintraub kısık sesle ona bir melodi mırıldanıyordu ama ezgisi rüzgârda kayboluyordu.

Kırk dakika boyunca ilerlediler ve ölü şehre vardılar. Mermer ve granit, eflatun renkli ışıktâ ışıldıyordu. Arkalarındaki zirveler parıldıyordu ve Sığınak dağın geri kalanından ayırt edilemez haldeydi. Ekip kum kaplı vadiyi geçti, alçak bir kumula tırmandı ve birdenbire Zaman Mezarları'nın vadisi ilk kez görünür hale geldi. Konsolos Sfenks'in kanatlarının kıvrımını ve yeşimin parlaltısını seçebiliyordu.

Arkalarından gelen bir gümbürtü ve çarpma sesi Konsolos'un yüreği ağzında bir Şekilde geriye dönmesine neden oldu.

"Başlıyor mu?" diye sordu Lamia. "Yani bombardıman?"

"Hayır, bakın," dedi Kassad. Dağ zirvelerinin üzerindeki siyahlığın yıldızları yuttuğu yeri işaret etti. Sahte ufukta bir şimşek çakıp buz tarlalarını ve buzulları aydınlattı. "Sadece bir fırtına," dedi.

Kızıl kumların üzerinde ilerlemeyi sürdürdüler. Konsolos kendini Mezarlar'ın yanındaki ya da vadinin başındaki bir şekli seçmeye çalışırken buldu. Orada onları bir Şeyin beklediğine... beklemekte olduğuna şüphesiz Şekilde emindi.

"şuna bakın," dedi Brawne Lamia, fısıltısı neredeyse rüzgârda kaybolmuştu.

Zaman Mezarları parıldıyordu. Konsolos'un başta gökteki ışığın yansıması sandığı Şey aslında öyle değildi. Her Mezar farklı bir tonda parıldıyordu ve artık hepsi görülebiliyordu; parlaklık artıyor, vadinin karanlığının iyice içine çekiliyorlardı. Havada ozon kokusu vardı.

"Bu sıradan bir olay mı?" diye sordu Peder Hoyt, sesi zayıftı.

Konsolos başını iki yana salladı. "Ben hiç duymadım."

"Rachel'in Mezarlar'ı araştırdığı süreçte böyle bir Şey hiç rapor edilmedi," dedi Sol Weintraub. Ekip rüzgârla hareket eden kumların üzerinde tekrar ilerlemeye başladığında kısık sesle bir şarkı mırıldandı.

Vadinin başında duraksadılar. Yumuşak kumullar yerini kayalara bırakıyor ve aşağdaki oyuktaki mürekkep rengi gölgeler parıldayan Mezarlar'a gidiyordu. Kimse başı çekmedi. Kimse konuşmadı. Konsolos kalbinin kaburgalarından çıkacak gibi attığını hissetti. Korkudan ve aşağda onları neyin beklediğini bilmekten daha kötüsü rüzgârla ona geliyormuş gibi görünen, içini ürperten ve dönüp geldikleri tepelere doğru koşma arzusu yaratan ruhun karanlığıydı.

Konsolos, Sol Weintraub'a döndü. "Rachel'a mırıldandığın şarkı ne?"

Âlim zoraki şekilde sırttı ve kısa sakalını kaşdı. "Çok eski bir düz-filmden. Hicret öncesinden kalma. Hatta her şeyin öncesinden."

"Hadi söyle de dinleyelim," dedi Brawne Lamia, Konsolos'un ne yapmaya çalıştığını anlayarak. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

Weintraub şarkıyı söyledi; sesi başta zayıf, güçlkle duyulur haldeydi. Ama melodi güçlü ve tuhaf bir şekilde merak uyandırıcıydı. Peder Hoyt balalaykasını kucağından indirip eşlik etmeye başladığında melodi güven kazandı.

Brawne Lamia güldü. Martin Silenus huşu içinde, "Tanrım, bu şarkıyı çocukluğumda söylerdim. Cidden antika."

"Peki büyücü kim?" diye sordu Albay Kassad, kaskının yükselttiği sesi bu durumda tuhaf bir şekilde komik geliyordu.

"Ve Oz ne?" diye sordu Lamia.

"Ve büyücüyü görmeye gidenler kim?" diye sordu Konsolos içindeki karanlık paniğin çok hafif bir şekilde azaldığını hissederek.

Sol Weintraub duraksadı ve sorulara cevap vermeye, yüz yılların tozunu taşıyan düz-filmin konusunu anlatmaya çalıştı.

"Boş ver," dedi Brawne Lamia. "Sonra anlatırsın. Şimdi şarkıyı söyle."

Arkalarında fırtına zirvelerden inip bozkırda ilerlerken karanlık dağları yuttu. Gökyüzü ışıkla kanamaya devam ediyordu ama artık doğu ufku diğerlerinden birazcık daha soluktu. Ölü şehir sol taraflarında taştan dişler gibi ışıldıyordu.

Brawne Lamia tekrar başa geçti. Sol Weintraub şarkısını daha yüksek sesle söylerken Rachel keyifle kıpırdandı. Lenar Hoyt balalaykasını daha rahat çalabilmek için pelerinini geriye attı. Martin Silenus kumun ilerisine boş bir şişe fırlattı ve şarkıya eşlik etti; rüzgârı bastıran kalın sesi şaşırtıcı şekilde güçlü ve hoştu.

Fedmahn Kassad vizörünü kaldırdı, silahını omzuna taktı ve koroya katıldı. Konsolos da şarkıyı söylemeye başladı, sonra

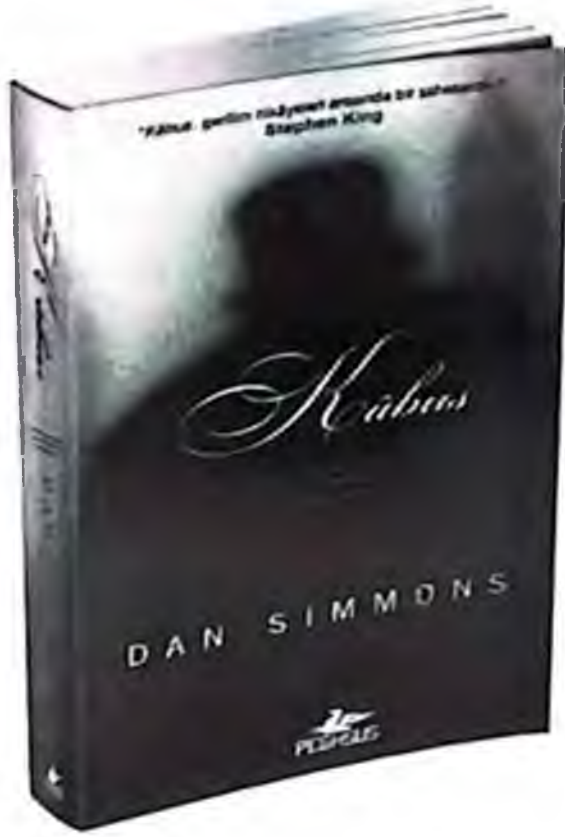
sözlerinin ne kadar abuk olduğunu düşündü, kahkaha attı ve tekrar şarkıyı söylemeye başladı.

Tam karanlığın başladığı yerde yol genişledi. Konsolos sağa kaydı, Kassad ona eşlik etti ve oluşan boşluğu Sol Weintraub doldurdu; böylece altı yetişkin tek sıra halinde yürümek yerine yan yana yürümeye başladılar. Brawne Lamia, Silenus'un elini tuttu, diğer taraftan Sol Weintraub'la el ele tutuştu.

Yüksek sesle şarkı söylemeye devam ederek arkalarına bakmaksızın uygun adım vadiye indiler.

**Esrarengiz bir tren kazası
Kadim katedraller, kireç çukurları ve cesetler
Hipnoz, halisünasyon ya da gerçekler
Ve bir hayalet: Drood**

**DÜNYANIN İKİ DEVİ BU KİTAPTA BULUŞTU!
CHARLES DICKENS VE WILKIE COLLINS**

Wilkie Collins'in ağzından anlatılan hikâyede, bir cinayet
zanlısı olarak Charles Dickens'ın hayatının son beş yılında,
şüpheli cinayetler ve Drood denen yaratığın gizemi adım adım
çözölmektedir.

**"Simmons: gerilimin efendisi."
*The New Yorker***

**"Kabus, gerilim hikâyeleri arasında bir şaheserdir."
Stephen King**